LA

NOVA TESTAMENTO

DE

NIA SINJORO KAJ SAVANTO

JESUO KRISTO

LONDONO
LA BRITA KAJ EKSTERLANDA BIBLIA SOCIETO

EDINBURGO KAJ GLASGOVO
LA NACIA BIBLIA SOCIETO DE SKOTLANDO

1923

THE NEW TESTAMENT IN ESPERANTO

First Edition, 1912
Reprinted, 1913, 1923

Printed in Great Britain
Made in England

ORDO DE LA LIBROJ

LA EVANGELIO LAŬ SANKTA MATEO

ĈAPITRO I

1 Libro de la naskiĝo de Jesuo Kristo, filo de David,
filo de Abraham.
2 Al Abraham naskiĝis Isaak, kaj al Isaak naskiĝis
Jakob, kaj al Jakob naskiĝis Jehuda kaj liaj fratoj,
3 Kaj al Jehuda naskiĝis Farez kaj Zara el Tamar,
kaj al Farez naskiĝis Hesron, kaj al Hesron naskiĝis
Aram,
4 Kaj al Aram naskiĝis Aminadab, kaj al Aminadab
naskiĝis Naason, kaj al Naason naskiĝis Salmon,
5 Kaj al Salmon naskiĝis Boos el Rahab, kaj al Boos
naskiĝis Obed el Rut, kaj al Obed naskiĝis Jiŝaj,
6 Kaj al Jiŝaj naskiĝis David la reĝo, kaj al David
naskiĝis Salomon el la edzino de Uria,
7 Kaj al Salomon naskiĝis Rehoboam, kaj al Reho-
boam naskiĝis Abija, kaj al Abija naskiĝis Asa,
8 Kaj al Asa naskiĝis Jehoŝofat, kaj al Jehoŝofat
naskiĝis Joram, kaj al Joram naskiĝis Uzia,
9 Kaj al Uzia naskiĝis Jotam, kaj al Jotam naskiĝis
Ahaz, kaj al Ahaz naskiĝis Hezekia,
10 Kaj al Hezekia naskiĝis Manase, kaj al Manase
naskiĝis Amon, kaj al Amon naskiĝis Josia,
11 Kaj al Josia naskiĝis Jekonia kaj liaj fratoj, je la
tempo de la translokiĝo al Babilono;

12 Kaj post la translokiĝo al Babilono, al Jekonia
naskiĝis Salatiel, kaj al Salatiel naskiĝis Zerubabel,
13 Kaj al Zerubabel naskiĝis Abiud, kaj al Abiud
naskiĝis Eliakim, kaj al Eliakim naskiĝis Azor,
14 Kaj al Azor naskiĝis Sadok, kaj al Sadok naskiĝis
Ahim, kaj al Ahim naskiĝis Eliud,
15 Kaj al Eliud naskiĝis Eleazar, kaj al Eleazar
naskiĝis Matan, kaj al Matan naskiĝis Jakob,
16 Kaj al Jakob naskiĝis Josef, edzo de Maria, el kiu
estis naskita Jesuo, kiu estas nomata Kristo.
17 Tial ĉiuj generacioj de Abraham ĝis David estas
dek kvar generacioj, kaj de David ĝis la translokiĝo al
Babilono, dek kvar generacioj, kaj de la translokiĝo al
Babilono ĝis la Kristo, dek kvar generacioj.
18 Kaj la naskiĝo de Jesuo Kristo estis tiamaniere.
Kiam lia patrino Maria estis fianĉinigita al Josef, antaŭ
ol ili kunvenis, ŝi troviĝis graveda per la Sankta Spirito.
19 Kaj Josef, ŝia edzo, estante justulo, kaj ne volante
hontmarki ŝin, volis ŝin sekrete formeti.
20 Sed kiam li pripensis tion, jen, anĝelo de la Sinjoro
aperis al li en sonĝo, dirante: Josef, filo de David, ne
timu preni al vi Marian vian edzinon, ĉar tio, kio estas
en ŝi, naskote, estas per la Sankta Spirito.
21 Kaj ŝi naskos filon, kaj vi nomos lin JESUO, ĉar li
savos sian popolon de ĝiaj pekoj.
22 Nu ĉio ĉi okazis, por ke tio estu plenumita, kion
parolis la Sinjoro per la profeto, dirante:
23 Jen la virgulino estos graveda kaj naskos filon, kaj
oni donos al li la nomon Imanuel, kio estas, tradukite:
Dio kun ni.
24 Kaj Josef, leviĝinte el sia dormo, faris kiel ordonis
al li la anĝelo de la Sinjoro, kaj prenis al si sian edzinon;
25 Kaj ne konis ŝin, ĝis kiam ŝi naskis filon, kaj li
donis al li la nomon JESUO.

ĈAPITRO II

1 Kaj kiam Jesuo estis naskita en Betlehem de
Judeo, en la tagoj de Herodes la reĝo, jen, saĝuloj el la
oriento venis Jerusalemon, dirante:
2 Kie estas tiu, kiu estas naskita reĝo de la Judoj?
ĉar ni vidis lian stelon en la oriento kaj venas por
riverenci al li.
3 Kaj kiam Herodes la reĝo tion aŭdis, li malkvietiĝis,
kaj tuta Jerusalem kun li.
4 Kaj kunveniginte ĉiujn ĉefpastrojn kaj skribistojn de
la popolo, li demandis al ili, kie la Kristo devas esti naskita.
5 Kaj ili diris al li: En Betlehem de Judeo, ĉar tiel
estas skribite per la profeto:
6 Kaj vi Betlehem, lando de Jehuda, neniel estas
plej malgranda inter la regantoj de Jehuda, ĉar el vi
venos reganto, kiu paŝtos mian popolon Izraelon.
7 Tiam Herodes sekrete venigis la saĝulojn kaj pre-
cize ekzamenis ilin pri la tempo, kiam aperis la stelo.
8 Kaj sendinte ilin al Betlehem, li diris: Iru kaj
elserĉu zorge pri la knabeto, kaj, kiam vi trovos lin,
sciigu al mi, por ke mi ankaŭ veninte riverencu al li.
9 Kaj aŭdinte la reĝon, ili ekvojiris, kaj jen, la stelo,
kiun ili vidis en la oriento, antaŭiris ilin ĝis ĝi venis kaj
staris super la loko, kie estas la juna knabeto.
10 Kaj vidante la stelon, ili ĝojis kun granda ĝojo.
11 Kaj veninte en la domon, ili vidis la knabeton kun
Maria lia patrino; kaj kliniĝinte ili riverencis al li, kaj
malferminte siajn trezorojn, prezentis al li donacojn, oron
kaj incenson kaj mirhon.
12 Kaj avertite de Dio en sonĝo, ne iri returne al
Herodes, ili foriris per alia vojo al sia lando.
13 Kaj, kiam ili foriris, jen, anĝelo de la Sinjoro
aperis en sonĝo al Josef, dirante: Leviĝu kaj prenu la

knabeton kaj lian patrinon, kaj forrapidu en Egiptujon,
kaj estu tie ĝis mi parolos al vi, ĉar Herodes estas serĉonta
la knabeton por detrui lin.
14 Kaj li leviĝis kaj prenis la knabeton kaj lian pat-
rinon nokte kaj migris en Egiptujon,
15 Kaj estis tie ĝis la morto de Herodes; por ke tio
estu plenumita, kion la Sinjoro parolis per la profeto,
dirante: El Egiptujo mi vokis mian filon.
16 Tiam Herodes, ekvidinte, ke li estas mokita de la
saĝuloj, tre koleris, kaj sendinte mortigis ĉiujn knabojn
en Betlehem kaj en ĉiuj ĝiaj ĉirkaŭaĵoj havantajn du
jarojn aŭ malpli, laŭ la tempo, kiun li precizigis per la
saĝuloj.
17 Tiam estis plenumita tio, kion parolis Jeremia la
profeto, dirante:
18 Voĉo estas aŭdita en Rama, plorado kaj multa
ĝemado, Rahel ploranta pri siaj infanoj, kaj ŝi ne volis
esti konsolita, ĉar ili ne ekzistas plu.
19 Sed kiam Herodes mortis, jen, anĝelo de la Sinjoro
aperis en sonĝo al Josef en Egiptujo, dirante:
20 Leviĝu kaj prenu la knabeton kaj lian patrinon kaj
iru en la landon de Izrael, ĉar tiuj mortis, kiuj atencis
la vivon de la knabeto.
21 Kaj li leviĝis kaj prenis la knabeton kaj lian patrinon
kaj venis en la landon de Izrael.
22 Sed kiam li aŭdis, ke Arĥelao reĝas en Judeo
anstataŭ sia patro Herodes, li timis iri tien, kaj avertite
de Dio en sonĝo, li fortiris sin en la regionojn de Galileo,
23 Kaj veninte loĝadis en urbo nomata Nazaret, por
ke tio estu plenumita, kion parolis la profetoj: Li estos
nomata Nazaretano.

Ĉapitro III

1 En tiuj tagoj venis Johano la Baptisto predikante
en la dezerto de Judeo,

2 Kaj dirante: Pentu, ĉar alproksimiĝis la regno de
la ĉielo.
3 Ĉar li estas tiu, kiun antaŭdiris Isaja la profeto,
dirante: Voĉo de krianto en la dezerto: Pretigu la vojon
de la Sinjoro, rektigu liajn irejojn.
4 Kaj tiu Johano havis la vestaĵon el kamelaj haroj,
kaj felan zonon ĉirkaŭ sia lumbo, kaj lia nutraĵo estis
akridoj kaj sovaĝa mielo.
5 Tiam eliris al li Jerusalem kaj tuta Judeo kaj la
tuta ĉirkaŭaĵo de la Jordano.
6 Kaj ili estis baptitaj de li en la Jordana rivero,
konfesante siajn pekojn.
7 Kaj vidante multajn el la Fariseoj kaj Sadukeoj
venantajn al lia baptado, li diris al ili: Ho vipuridoj, kiu
vin avertis forkuri de la venonta kolero?
8 Faru do fruktojn indajn je pento;
9 Kaj ne pensu diri en vi: Ni havas Abrahamon kiel
patron, ĉar mi diras al vi, ke Dio povas el tiuj ĉi ŝtonoj
starigi filojn al Abraham.
10 Kaj jam kuŝas la hakilo ĉe la radiko de la arboj;
tial ĉiu arbo, kiu ne donas bonan frukton, estas dehakata
kaj ĵetata en fajron.
11 Mi ja baptas vin en akvo por pento, sed tiu, kiu
venas post mi, estas pli forta ol mi; kies ŝuojn mi ne
estas inda porti; li vin baptos en la Sankta Spirito kaj
en fajro;
12 Kies grenventumilo estas en lia mano, kaj li el-
purigos sian draŝejon, kaj li kolektos sian tritikon en la
grenejon, sed la grenventumaĵon li bruligos en fajro
neestingebla.
13 Tiam venis Jesuo el Galileo al Jordano al Johano,
por esti baptita de li.
14 Sed tiu lin malakceptis, dirante: Mi bezonas esti
baptita de vi, kaj ĉu vi venas al mi?

15 Sed Jesuo respondante diris al li: Lasu nun, ĉar
tiel decas al ni plenumi ĉian justecon. Tiam li lasis lin.
16 Kaj Jesuo baptite supreniris tuj el la akvo, kaj jen
la ĉielo malfermiĝis, kaj li vidis la Spiriton de Dio malsuprenirantan kiel kolombon, kaj venantan sur lin;
17 Kaj jen voĉo el la ĉielo diranta: Tiu ĉi estas mia
Filo la amata, en kiu mi havas plezuron.

Ĉapitro IV

1 Tiam Jesuo estis kondukita supren de la Spirito en la dezerton, por esti tentata de la diablo.

2 Kaj fastinte kvardek tagojn kaj kvardek noktojn, li poste malsatis.

3 Kaj la tentanto veninte diris al li: Se vi estas Filo de Dio, ordonu, ke tiuj ŝtonoj fariĝu panoj.

4 Sed respondante li diris: Estas skribite: Ne nur per pano vivos la homo, sed per ĉiu vorto eliranta el la buŝo de Dio.

5 Poste la diablo portas lin en la sanktan urbon, kaj starigis lin sur la tegmenta pinto de la templo.

6 Kaj diris al li: Se vi estas Filo de Dio, ĵetu vin malsupren, ĉar estas skribite: Al siaj anĝeloj li ordonos pri vi, kaj sur la manoj ili vin portos, por ke vi ne falpuŝiĝu sur ŝtono per via piedo.

7 Jesuo diris al li: Ankaŭ plu estas skribite: Ne tentu la Sinjoron vian Dion.

8 Denove la diablo portas lin al monto tre alta, kaj montras al li ĉiujn regnojn de la mondo kaj ilian gloron,

9 Kaj diris al li: Mi donos ĉion ĉi al vi, se falinte vi adorkliniĝos antaŭ mi.

10 Tiam Jesuo diris al li: Foriru, Satano, ĉar estas skribite: Al la Sinjoro via Dio vi kliniĝu, kaj lin solan vi adoru.

11 Tiam la diablo forlasis lin, kaj jen anĝeloj venis kaj
servadis al li.
12 Kaj aŭdinte, ke Johano estas arestita, li foriris en
Galileon.
13 Kaj, lasinte Nazareton, li venis kaj loĝis en Kaper-
naum apudmara, en la limoj de Zebulon kaj Naftali ;
14 Por ke tio estu plenumita, kion antaŭdiris Isaja la
profeto, dirante :
15 Lando de Zebulon kaj lando de Naftali, laŭvoje de
la maro, trans Jordano, Galileo de la nacianoj,
16 La popolo loĝanta en mallumo vidis grandan lumon,
kaj al tiuj, kiuj loĝis en regiono kaj ombro de morto, al
ili lumo ekaperis.
17 De tiam Jesuo komencis prediki kaj diri : Pentu, ĉar
la regno de la ĉielo alproksimiĝis.
18 Kaj preterirante apud la maro de Galileo, li
vidis du fratojn, Simonon, kiu estis nomata Petro, kaj
Andreon, lian fraton, ĵetantajn reton en la maron, ĉar
ili estis fiŝkaptistoj.
19 Kaj li diris al ili : Sekvu min, kaj mi vin faros
fiŝkaptistoj de homoj.
20 Kaj ili tuj forlasis la retojn kaj sekvis lin.
21 Kaj antaŭenirinte de tie, li vidis aliajn du fratojn,
Jakobon, filon de Zebedeo, kaj Johanon lian fraton, en la
ŝipeto kun Zebedeo ilia patro, riparantajn siajn retojn, kaj
li vokis ilin.
22 Kaj ili tuj forlasis la ŝipeton kaj sian patron, kaj
sekvis lin.
23 Kaj Jesuo trairis tra tuta Galileo, instruante en
iliaj sinagogoj kaj predikante la evangelion de la regno
kaj kuracante ĉian malsanon kaj ĉian malfortecon en la
popolo.
24 Kaj lia famo disvastiĝis en tuta Sirio, kaj oni alkon-
dukis al li ĉiujn, kiuj malbone fartis, malfortigite de

diversaj malsanoj kaj turmentoj, demonhavantajn, epilepsiulojn kaj paralizulojn, kaj li resanigis ilin.

25 Kaj multaj popolamasoj lin sekvis el Galileo kaj Dekapolis kaj Jerusalem kaj Judeo kaj el trans Jordano.

Ĉapitro V

1 Kaj vidinte la homamasojn, li supreniris la monton, kaj kiam li sidiĝis, liaj disĉiploj venis al li;

2 Kaj malferminte la buŝon, li instruis ilin, dirante:

3 Feliĉaj estas la malriĉaj en spirito, ĉar ilia estas la regno de la ĉielo.

4 Feliĉaj estas la plorantaj, ĉar ili estos konsolitaj.

5 Feliĉaj estas la mildaj, ĉar ili heredos la teron.

6 Feliĉaj estas tiuj, kiuj malsatas kaj soifas justecon, ĉar ili satiĝos.

7 Feliĉaj estas la kompatemaj, ĉar ili ricevos kompaton.

8 Feliĉaj estas la kore puraj, ĉar ili vidos Dion.

9 Feliĉaj estas la pacigantoj, ĉar ili filoj de Dio estos nomataj.

10 Feliĉaj estas tiuj, kiuj estas persekutataj pro justeco, ĉar ilia estas la regno de la ĉielo.

11 Feliĉaj estas vi, kiam oni vin mallaŭdos kaj persekutos kaj false vin kalumnios pro mi.

12 Ĝoju kaj raviĝu, ĉar via rekompenco estos granda en la ĉielo, ĉar tiel oni persekutis la profetojn, kiuj estis antaŭ vi.

13 Vi estas la salo de la tero, sed se la salo sengustiĝis, per kio ĝi estos salita? Ĝi jam taŭgas por nenio, krom por esti elĵetita kaj piedpremita de homoj.

14 Vi estas la lumo de la mondo. Urbo starigita sur monto ne povas esti kaŝita.

15 Nek oni bruligas lampon kaj metas ĝin sub buŝelon,

sed sur lampingon, kaj ĝi lumas sur ĉiuj, kiuj estas en la domo.

16 Tiel same via lumo lumu antaŭ homoj, por ke ili vidu viajn bonajn farojn kaj gloru vian Patron, kiu estas en la ĉielo.

17 Ne pensu, ke mi venis por detrui la leĝon aŭ la profetojn ; mi venis ne por detrui, sed por plenumi.

18 Vere mi diras al vi : Ĝis la ĉielo kaj la tero forpasos, nek unu joto nek unu streketo forpasos de la leĝo, ĝis ĉio estos elfarita.

19 Tial, kiu malobservos unu el tiuj ĉi plej malgrandaj ordonoj kaj tiel instruos homojn, tiu estos nomata la plej malgranda en la regno de la ĉielo. Sed kiu faros ilin kaj instruos, tiu estos nomata granda en la regno de la ĉielo.

20 Car mi diras al vi, ke se via justeco ne superos la justecon de la skribistoj kaj Fariseoj, vi tute ne eniros la regnon de la ĉielo.

21 Vi aŭdis, ke estas dirite al la antikvuloj : Vi ne mortigu, kaj kiu mortigos, estos en danĝero de juĝado.

22 Sed mi diras al vi, ke kiu koleras kontraŭ sia frato, estos en danĝero de juĝado, kaj kiu diros al sia frato : Raka, estos en danĝero de la sinedrio, kaj kiu diros : Malsaĝulo, estos en danĝero de la Geheno de fajro.

23 Tial, se vi prezentas vian oferaĵon ĉe la altaro, kaj tie memoras, ke via frato havas ion kontraŭ vi,

24 Lasu tie vian oferaĵon antaŭ la altaro, kaj foriru, unue paciĝu kun via frato kaj poste venu kaj prezentu vian oferaĵon.

25 Konsentu rapide kun via kontraŭulo dum vi estas kun li sur la vojo, por ke la kontraŭulo ne transdonu vin al la juĝisto, kaj la juĝisto al la oficisto, kaj vi estu ĵetita en malliberejon.

26 Vere mi diras al vi, ke vi neniel eliros el tie, ĝis vi pagos la lastan kvaronon de denaro.

27 Vi aŭdis, ke estas dirite: Vi ne adultu.
28 Sed mi diras al vi, ke kiu rigardas virinon por
deziri ŝin, tiu jam adultis ŝin en sia koro.
29 Kaj se via dekstra okulo faligas vin, elŝiru ĝin kaj
ĵetu ĝin for. Estas pli bone por vi, ke unu el viaj mem-
broj pereu, ol ke via tuta korpo estu ĵetita en Gehenon.
30 Kaj se via dekstra mano faligas vin, fortranĉu ĝin
kaj ĵetu ĝin for; ĉar estas pli bone por vi, ke unu el viaj
membroj pereu, ol ke via tuta korpo foriru en Gehenon.
31 Estas ankaŭ dirite: Kiu formetas sian edzinon, tiu
donu al ŝi eksedzigan dokumenton.
32 Sed mi diras al vi ke ĉiu, kiu formetas sian edzinon,
krom pro malĉasteco, igas ŝin adulti, kaj kiu edziĝos kun
formetita virino, tiu adultas.
33 Plie, vi aŭdis, ke estas dirite al la antikvuloj: Vi ne
rompu ĵurojn, sed vi plenumu viajn ĵurojn antaŭ la Sinjoro.
34 Sed mi diras al vi: Tute ne ĵuru, nek per la ĉielo,
ĉar ĝi estas trono de Dio;
35 Nek per la tero, ĉar ĝi estas benketo de liaj piedoj;
nek per Jerusalem, ĉar ĝi estas urbo de la granda Reĝo;
36 Nek ĵuru per via kapo, ĉar vi ne povas fari eĉ unu
haron blanka aŭ nigra.
37 Sed estu via parolo: Jes, jes, ne, ne; ĉio ekster tio
ĉi estas el malbono.
38 Vi aŭdis, ke estas dirite: Okulon pro okulo, kaj
denton pro dento.
39 Sed mi diras al vi: Ne kontraŭstaru al malbono;
sed al tiu, kiu frapas vian dekstran vangon, turnu ankaŭ
la alian.
40 Kaj se iu deziras procesi kontraŭ vi por forpreni
vian tunikon, lasu lin preni ankaŭ vian mantelon.
41 Kaj se iu devigas vin iri unu mejlon, iru kun li du.
42 Donu al tiu, kiu vin petas, kaj ne deturnu vin de
tiu, kiu deziras pruntepreni de vi.

43 Vi aŭdis, ke estas dirite: Vi amu vian najbaron,
kaj malamu vian malamikon.
44 Sed mi diras al vi: Amu viajn malamikojn, kaj
preĝu por viaj persekutantoj;
45 Por ke vi estu filoj de via Patro, kiu estas en la
ĉielo; ĉar li levigas sian sunon sur la malbonulojn kaj
bonulojn kaj sendas pluvon sur la justulojn kaj la mal-
justulojn.
46 Car se vi amas tiujn, kiuj amas vin, kian rekom-
pencon vi havas? Ĉu ne same faras eĉ la impos-
tistoj?
47 Kaj se vi salutas nur sole viajn fratojn, kion ekstran
vi faras? Ĉu ne same faras eĉ la nacianoj?
48 Vi do estu perfektaj, kiel ankaŭ via ĉiela Patro
estas perfekta.

Ĉapitro VI

1 Gardu vin, ke vi ne faru vian justaĵon antaŭ homoj,
por esti alrigardataj de ili; alie vi ne havas rekompencon
ĉe via Patro, kiu estas en la ĉielo.
2 Tial, kiam vi donos almozon, ne sonigu trumpeton
antaŭ vi, kiel la hipokrituloj faras en la sinagogoj kaj sur
la stratoj, por havi gloron ĉe la homoj. Vere mi diras al
vi: Ili ricevas sian rekompencon.
3 Sed kiam vi donas almozon, ne lasu vian maldekstran
manon scii, kion faras via dekstra.
4 Por ke via almozo estu en sekreto; kaj via Patro,
kiu vidas en sekreto, vin rekompencos.
5 Kaj kiam vi preĝas, ne estu kiel la hipokrituloj, ĉar
ili amas preĝi starante en la sinagogoj kaj ĉe la anguloj
de la stratoj, por montri sin al homoj. Vere mi diras al
vi: Ili ricevas sian rekompencon.
6 Sed vi, kiam vi preĝas, eniru en vian ĉambreton, kaj
ŝlosinte vian pordon, preĝu al via Patro, kiu estas en

sekreto; kaj via Patro, kiu vidas en sekreto, vin rekompencos.

7 Kaj dum via preĝado ne vante ripetadu kiel la nacianoj, ĉar ili supozas, ke ili estos aŭskultitaj pro sia multvorteco.

8 Ne estu similaj al ili, ĉar via Patro scias, kion vi bezonas, antaŭ ol vi lin petas.

9 Preĝu do vi jene: Patro nia, kiu estas en la ĉielo, via nomo estu sanktigita.

10 Venu via regno, fariĝu via volo, kiel en la ĉielo, tiel ankaŭ sur la tero.

11 Nian panon ĉiutagan donu al ni hodiaŭ.

12 Kaj formetu al ni niajn ŝuldojn, kiel ankaŭ ni formetas al niaj ŝuldantoj.

13 Kaj ne konduku nin en tenton, sed liberigu nin de la malbono.

14 Ĉar se vi formetas al homoj iliajn malbonfarojn, via Patro ĉiela ankaŭ formetos al vi la viajn.

15 Sed se vi ne formetas al homoj iliajn malbonfarojn, via Patro ankaŭ ne formetos viajn malbonfarojn.

16 Kaj kiam vi fastas, ne estu kiel la hipokrituloj, kun malĝoja mieno, ĉar ili malbeligas sian vizaĝon, por ke ili ŝajnu al homoj fasti. Vere mi diras al vi: Ili ricevas sian rekompencon.

17 Sed vi, fastante, oleu la kapon kaj lavu la vizaĝon,

18 Por ke vi ne ŝajnu al homoj fasti, sed al via Patro en sekreto, kaj via Patro, kiu vidas en sekreto, vin rekompencos.

19 Ne provizu al vi trezorojn sur la tero, kie tineo kaj rusto konsumas, kaj kie ŝtelistoj trafosas kaj ŝtelas.

20 Sed provizu al vi trezorojn en la ĉielo, kie nek tineo nek rusto konsumas, kaj kie ŝtelistoj nek trafosas nek ŝtelas.

21 Ĉar kie estas via trezoro, tie estos ankaŭ via koro.

22 La lampo de la korpo estas la okulo; se do via
okulo estas simpla, via tuta korpo estos luma.
23 Sed se via okulo estas malbona, via tuta korpo
estos malluma. Tial, se la lumo en vi estas mallumo,
kioma estas la mallumo.
24 Neniu povas esti sklavo por du sinjoroj, ĉar aŭ li
malamos unu kaj amos la alian, aŭ li aliĝos al unu kaj
malestimos la alian. Vi ne povas servi al Dio kaj
Mamono.
25 Tial mi diras al vi: Ne zorgu pri via vivo, kion vi
manĝos, aŭ kion vi trinkos; nek pri via korpo, kion vi
surmetos. Ĉu la vivo ne estas pli ol nutro, kaj la korpo,
ol vestaĵo?
26 Rigardu la birdojn de la ĉielo, ke ili nek semas nek
rikoltas nek kolektas en grenejojn, kaj via Patro ĉiela
nutras ilin. Ĉu vi ne multe pli valoras ol ili?
27 Kaj kiu el vi zorgante povas aldoni eĉ unu ulnon
al sia staturo?
28 Kaj kial vi zorgas pri vestaĵo? Konsideru la liliojn
de la kampo, kiel ili kreskas; ili nek laboras nek ŝpinas.
29 Sed mi diras al vi, ke eĉ Salomon en sia tuta gloro
ne estis ornamita, kiel unu el tiuj ĉi.
30 Sed se Dio tiel vestas la kampan kreskaĵon, kiu
estas hodiaŭ, kaj morgaŭ estas ĵetata en fornon, ĉu li ne
multe plivole vestos vin, malgrandfiduloj?
31 Tial ne zorgu, dirante: Kion ni manĝos? aŭ:
Kion ni trinkos? aŭ: Kion ni surmetos?
32 Ĉar pri ĉio ĉi klopodas la nacianoj; ĉar via Patro
ĉiela scias, ke vi bezonas ĉion ĉi.
33 Sed serĉu unue lian regnon kaj lian justecon, kaj
ĉio ĉi estos aldonita al vi.
34 Tial, ne zorgu pri la morgaŭa tago, ĉar la morgaŭa
tago zorgos pri si mem. Sufiĉa por la tago estas ĝia
propra malbono.

Ĉapitro VII

1 Ne juĝu, por ke vi ne estu juĝitaj.
2 Ĉar, per kia juĝo vi juĝos, per tia vi estos juĝitaj, kaj
per kia mezuro vi mezuras, per tia oni mezuros al vi.
3 Kaj kial vi vidas la lignereton en la okulo de via
frato, kaj ne ekvidas la trabon en via okulo?
4 Aŭ kiel vi diros al via frato: Lasu min elĵeti la
lignereton el via okulo, kaj jen la trabo en via okulo?
5 Hipokritulo, elĵetu unue la trabon el via okulo, kaj
tiam vi klare vidos por elĵeti la lignereton el la okulo de
via frato.
6 Ne donu sanktaĵon al hundoj, nek ĵetu viajn perlojn
antaŭ porkoj, por ke ili ne premu ilin sub la piedoj kaj
poste sin turninte disŝiru vin.
7 Petu, kaj estos donite al vi; serĉu, kaj vi trovos;
frapu, kaj estos malfermite al vi.
8 Ĉar ĉiu petanto ricevas, kaj la serĉanto trovas, kaj
al la frapanto estos malfermite.
9 Aŭ kiu homo el vi, kies filo de li petos panon, donos
al li ŝtonon?
10 Aŭ se li petos fiŝon, donos al li serpenton?
11 Se do vi, estante malbonaj, scias doni bonajn
donacojn al viaj filoj, kiom plivole via Patro, kiu estas en
la ĉielo, donos bonaĵojn al tiuj, kiuj petas lin.
12 Tial ĉion, kion vi deziras, ke la homoj faru al vi,
tion vi faru al ili, ĉar tio ĉi estas la leĝo kaj la profetoj.
13 Eniru tra la mallarĝa pordo, ĉar larĝa estas la
pordego kaj vasta la vojo kondukanta al detruo, kaj
multaj estas la enirantaj tra ĝi.
14 Ĉar mallarĝa estas la pordo kaj malvastigita la
vojo kondukanta al la vivo, kaj malmultaj estas la
trovantaj ĝin.

15 Gardu vin kontraŭ la falsaj profetoj, kiuj venas al
vi en ŝafaj feloj, sed interne estas rabemaj lupoj.
16 Per iliaj fruktoj vi ekkonos ilin. Ĉu oni kolektas
vinberarojn el dornarbetoj aŭ figojn el kardoj?
17 Tiel ĉiu bona arbo faras bonajn fruktojn, sed putra
arbo faras malbonajn fruktojn.
18 Bona arbo ne povas porti malbonajn fruktojn, nek
putra arbo porti bonajn fruktojn.
19 Ĉiu arbo, kiu ne faras bonan frukton, estas deha-
kata kaj ĵetata en fajron.
20 Tial el iliaj fruktoj vi konos ilin.
21 Ne ĉiu, kiu diras al mi: Sinjoro, Sinjoro, eniros
en la regnon de la ĉielo, sed tiu, kiu faras la volon de
mia Patro, kiu estas en la ĉielo.
22 Multaj diros al mi en tiu tago: Sinjoro, Sinjoro,
ĉu ni ne profetis en via nomo, kaj en via nomo elĵetis
demonojn, kaj en via nomo faris multajn potenca-
ĵojn?
23 Kaj tiam mi konfesos al ili: Mi neniam konis vin;
foriĝu de mi, vi farantoj de maljusteco.
24 Tial ĉiu, kiu aŭdas tiujn ĉi miajn vortojn kaj faras
ilin, estos komparata al saĝa viro, kiu konstruis sian
domon sur roko.
25 Kaj falis pluvo kaj venis akvofluoj kaj blovis
ventoj kaj albatis tiun domon, kaj ĝi ne falis, ĉar ĝi estis
fondita sur roko.
26 Kaj ĉiu, kiu aŭdas tiujn ĉi miajn vortojn kaj ne
faras ilin, estos komparata al viro malsaĝa, kiu konstruis
sian domon sur la sablo.
27 Kaj falis pluvo kaj venis akvofluoj kaj blovis ventoj
kaj sin ĵetis sur tiun domon, kaj ĝi falis, kaj granda estis
ĝia falo.
28 Kaj kiam Jesuo finis tiujn vortojn, la popolo
miregis pri lia instruado.

29 Ĉar li estis instruanta, kiel posedanto de aŭtoritato,
kaj ne kiel iliaj skribistoj.

Ĉapitro VIII

1 Kaj kiam li malsupreniris de la monto, lin sekvis
multaj homamasoj.
2 Kaj jen, leprulo veninte riverencis antaŭ li, dirante:
Sinjoro, se vi volas, vi povas purigi min.
3 Kaj li etendis la manon kaj tuŝis lin, dirante: Mi
volas, estu purigita. Kaj tuj lia lepro estis purigita.
4 Kaj Jesuo diris al li: Atentu, diru ĉi tion al neniu.
Sed iru, montru vin al la pastro, kaj alportu la donon,
kiun Moseo ordonis, kiel ateston al ili.
5 Kaj kiam li eniris en Kapernaumon, venis al li
centestro petante lin,
6 Kaj dirante: Sinjoro, mia knabo kuŝas en la domo
paralizite, kaj terure suferas.
7 Kaj li diris al li: Mi venos kaj sanigos lin.
8 Kaj la centestro respondis: Sinjoro, mi ne estas
inda, ke vi venu sub mian tegmenton; sed nur parolu
vorte, kaj mia knabo estos sanigita.
9 Ĉar mi estas homo sub aŭtoritato, havanta soldatojn
sub mi; kaj mi diras al tiu ĉi: Iru, kaj li iras; kaj al
alia: Venu, kaj li venas; kaj al mia sklavo: Faru tion,
kaj li faras.
10 Kaj Jesuo aŭdinte miris kaj diris al la sekvantoj:
Vere mi diras al vi, ke ĉe neniu mi trovis tiom da fido
en Izrael.
11 Kaj mi diras al vi, ke multaj venos el la oriento
kaj okcidento kaj sidiĝos kun Abraham kaj Isaak kaj
Jakob en la regno de la ĉielo.
12 Sed la filoj de la regno estos elĵetitaj en la eksteran
mallumon, tie estos la plorado kaj la grincado de dentoj.

13 Kaj Jesuo diris al la centestro: Iru; kiel vi kredis,
tiel estu farite al vi. Kaj lia knabo estis sanigita en tiu
sama horo.
14 Kaj kiam Jesuo venis en la domon de Petro, li
vidis lian bopatrinon kuŝantan pro febro malsanan.
15 Kaj li tuŝis ŝian manon, kaj la febro forlasis ŝin,
kaj ŝi leviĝis kaj servis al li.
16 Kaj kiam vesperiĝis, oni alportis al li multajn
demonhavantajn, kaj li elpelis la spiritojn per vorto, kaj
sanigis ĉiujn malsanulojn;
17 Por ke tio estu plenumita, kio estis dirita de Isaja
la profeto, diranta: Li mem prenis niajn malfortecojn
kaj portis niajn malsanojn.
18 Kaj kiam Jesuo vidis ĉirkaŭ si grandan homamason,
li ordonis transiri al la alia bordo.
19 Kaj unu skribisto venis kaj diris al li: Majstro,
mi vin sekvos, kien ajn vi iros.
20 Kaj Jesuo diris al li: La vulpoj havas kavojn kaj
la birdoj de la ĉielo havas ripozejojn, sed la Filo de la
homo ne havas, kie kuŝigi sian kapon.
21 Kaj alia el la disĉiploj diris al li: Sinjoro, permesu
al mi unue iri kaj enterigi mian patron.
22 Sed Jesuo diris al li: Sekvu min, kaj lasu la mort-
intojn enterigi siajn mortintojn.
23 Kaj kiam li eniris ŝipeton, liaj disĉiploj sekvis lin.
24 Kaj jen okazis granda malsereno sur la maro, tiel
ke la ŝipeto estis kaŝita de la ondoj. Sed li dormadis.
25 Kaj ili venis kaj vekis lin, dirante: Sinjoro, savu,
ni pereas.
26 Kaj li diris al ili: Kial vi estas timemaj, vi mal-
grandfiduloj? Tiam leviĝinte li ordonis al la ventoj kaj
la maro, kaj fariĝis granda sereno.
27 Kaj la homoj miregis, dirante: Kia estas tiu ĉi, ke
eĉ la ventoj kaj la maro obeas lin?

28 Kaj kiam li venis al la alia bordo, en la regionon
de la Gadaranoj, lin renkontis du demonhavantoj, elven-
ante el inter la tomboj, tre furiozaj, tiel, ke neniu povis
preterpasi per tiu vojo.
29 Kaj jen, ili kriis, dirante: Kio estas inter ni kaj vi,
Filo de Dio? Ĉu vi venis ĉi tien por turmenti nin antaŭ
la tempo?
30 Kaj malproksime de ili estis aro de multaj porkoj,
paŝataj tie.
31 Kaj la demonoj petis lin, dirante: Se vi elpelas
nin, forsendu nin en la aron da porkoj.
32 Kaj li diris al ili: Iru. Kaj ili elirinte foriris en
la porkojn, kaj jen kuris la tuta brutaro malsupren de la
krutaĵo en la maron, kaj pereis en la akvoj.
33 Kaj la paŝtantoj forkuris kaj iris en la urbon kaj
rakontis ĉion, kaj pri la demonhavantoj.
34 Kaj jen, la tuta urbo elvenis renkonte al Jesuo.
Kaj vidinte lin, ili petegis, ke li transiru el iliaj limoj.

Ĉapitro IX

1 Kaj enirinte en ŝipeton li transiris kaj venis en sian
propran urbon.
2 Kaj jen, oni alportis al li paraliziton kuŝantan sur
lito. Kaj Jesuo, vidinte ilian fidon, diris al la paralizito:
Kuraĝu, mia filo, viaj pekoj estas formetitaj.
3 Kaj jen, kelkaj el la skribistoj diris en si: Tiu ĉi
blasfemas.
4 Kaj Jesuo, eksciante iliajn pensojn, diris: Kial vi
pensas malbonon en viaj koroj?
5 Ĉar kio estas la pli facila, diri: Viaj pekoj estas
formetitaj, aŭ diri: Leviĝu kaj piediru?
6 Sed por ke vi sciu, ke la Filo de la homo havas
aŭtoritaton sur la tero formeti pekojn,—tiam li diris al

la paralizito: Leviĝu, levu vian liton, kaj iru al via
domo.
7 Kaj li levis sin kaj iris al sia domo.
8 Kaj vidinte tion, la popolamasoj timis kaj gloris
Dion, kiu donis tian aŭtoritaton al homoj.
9 Kaj Jesuo, forpasante de tie, vidis homon sidantan
ĉe la impostejo, nomatan Mateo, kaj li diris al li: Sekvu
min. Kaj li stariĝis kaj sekvis lin.
10 Kaj okazis, kiam li sidis ĉe manĝo en la domo, ke
jen, multaj impostistoj kaj pekuloj venis kaj sidis tie kun
Jesuo kaj liaj disĉiploj.
11 Kaj vidinte tion, la Fariseoj diris al liaj dis-
ĉiploj: Kial via instruisto manĝas kun impostistoj kaj
pekuloj?
12 Kaj aŭdinte tion, li diris: Ne la sanuloj bezonas
kuraciston, sed la malbone fartantaj.
13 Sed iru vi kaj lernu, kion signifas tio ĉi: Mi
deziras kompaton, kaj ne oferadon. Ĉar mi ne venis por
alvoki justulojn, sed pekulojn.
14 Tiam alvenas al li la disĉiploj de Johano, dirante:
Kial ni kaj la Fariseoj fastas ofte, sed viaj disĉiploj ne
fastas?
15 Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu la filoj de la edziĝejo
povas malĝoji, dum la fianĉo estas kun ili? Sed venos
tagoj, kiam la fianĉo estos prenita for de ili, kaj tiam ili
fastos.
16 Kaj neniu alkudras flikaĵon el nepreparita drapo sur
malnova vesto, ĉar la plenaĵo forprenas de la vesto, kaj pli
malbona ŝiraĵo fariĝas.
17 Nek oni verŝas freŝan vinon en malnovajn felsakojn;
alie la felsakoj krevas, kaj la vino elfluas kaj la felsakoj
estas detruitaj. Sed oni verŝas freŝan vinon en novajn
felsakojn, kaj ambaŭ estas konservataj.
18 Kiam li tion parolas, jen, unu reganto alveninte

riverencis al li dirante: Mia filino ĵus mortis, sed venu
kaj metu la manon sur ŝin, kaj ŝi vivos.
19 Kaj Jesuo sin levis kaj sekvis lin, kaj ankaŭ liaj
disĉiploj.
20 Kaj jen, virino, kiu havis sangofluon dum dek du
jaroj, alvenis malantaŭe de li kaj tuŝis la randon de lia
vesto.
21 Ĉar ŝi diris en si: Se nur mi tuŝos lian veston, mi
estos savita.
22 Kaj Jesuo, sin turninte kaj vidinte ŝin, diris:
Kuraĝu, filino, via fido vin savis. Kaj tuj de tiu horo la
virino resaniĝis.
23 Kaj Jesuo, veninte al la domo de la reganto kaj
vidinte la flutistojn kaj la popolamason bruantajn,
24 Diris: Foriru, ĉar ne mortis la knabineto, sed
dormas. Kaj ili mokridis lin.
25 Kaj kiam la popolamaso estis elpelita, li eniris kaj
prenis ŝian manon, kaj la knabineto leviĝis.
26 Kaj disiris tiu famo en tiun tutan regionon.
27 Kaj, kiam Jesuo foriris de tie, du blinduloj sekvis
lin, kriante kaj dirante: Kompatu nin, ho filo de
David.
28 Kaj kiam li venis en la domon, la blinduloj alvenis
al li, kaj Jesuo diris al ili: Ĉu vi kredas, ke mi povas
fari tion ĉi? Ili diris al li: Jes, Sinjoro.
29 Tiam li tuŝis iliajn okulojn, dirante: Estu al vi laŭ
via fido.
30 Kaj iliaj okuloj estis malfermitaj. Kaj Jesuo
insiste ordonis al ili: Gardu vin; neniu sciu.
31 Sed ili elirinte disvastigis lian famon en tuta tiu
regiono.
32 Kaj kiam ili eliras, jen, oni alportis al li mutan
demonhavanton.
33 Kaj kiam la demono estis elpelita, la mutulo parolis.

Kaj la popolamasoj miris, dirante : Neniam tia afero estas vidita en Izrael.
34 Sed la Fariseoj diris : Per la estro de la demonoj li elpelas demonojn.
35 Kaj Jesuo trairis ĉiujn urbojn kaj vilaĝojn, instruante en iliaj sinagogoj kaj predikante la evangelion de la regno, kaj sanigante ĉian malsanon kaj ĉian malfortecon.
36 Kaj vidante la popolamasojn, li estis kortuŝita pri ili, ĉar ili estis mizerigitaj kaj distritaj, kiel ŝafoj ne havantaj paŝtiston.
37 Tiam li diris al siaj disĉiploj : La rikolto estas multa, sed la laborantoj estas malmultaj.
38 Petu do la Sinjoron de la rikolto, ke li sendu laborantojn en sian rikolton.

Ĉapitro X

1 Kaj vokinte al si la dek du disĉiplojn, li donis al ili aŭtoritaton super malpuraj spiritoj, por elpeli ilin, kaj por sanigi ĉiajn malsanojn kaj ĉiajn malfortecojn.
2 Kaj la nomoj de la dek du apostoloj estas jenaj : la unua, Simon, kiu estis nomata Petro, kaj Andreo lia frato, kaj Jakobo filo de Zebedeo, kaj Johano lia frato,
3 Filipo kaj Bartolomeo, Tomas kaj Mateo impostisto, Jakobo de Alfeo kaj Tadeo,
4 Simon la Kananea, kaj Judas Iskariota, kiu ankaŭ perfidis lin.
5 Tiujn ĉi dek du Jesuo forsendis, kaj ordonis al ili, dirante : Ne iru en vojon de nacianoj, kaj ne eniru en urbon de Samarianoj,
6 Sed iru prefere al la perditaj ŝafoj de la domo de Izrael.
7 Kaj irante prediku, dirante : La regno de la ĉielo alproksimiĝis.

8 Malsanulojn sanigu, mortintojn levu, leprulojn purigu, demonojn elpelu. Donace vi ricevis, donace donu.
9 Ne metu oron nek arĝenton nek kupron en viajn zonojn.
10 Nek sakon por vojaĝo, nek du mantelojn, nek ŝuojn, nek bastonon; ĉar la laboranto estas inda je sia nutro.
11 Kaj en kiun ajn urbon aŭ vilaĝon vi eniros, demandu, kiu tie estas inda, kaj loĝu tie ĝis vi foriros.
12 Kaj venante en la domon, salutu ĝin.
13 Kaj se la domo estas inda, via paco venu sur ĝin; sed se ĝi ne estas inda, via paco revenu al vi.
14 Kaj se iu ne akceptos vin, nek aŭskultos viajn vortojn, kiam vi foriras el tiu domo aŭ tiu urbo, deskuu la polvon de viaj piedoj.
15 Vere mi diras al vi: Pli elporteble estos por la lando de Sodom kaj Gomora en la tago de juĝado, ol por tiu urbo.
16 Jen, mi forsendas vin kiel ŝafojn meze de lupoj, estu do prudentaj kiel serpentoj, kaj simplaj kiel kolomboj.
17 Sed gardu vin kontraŭ la homoj, ĉar ili transdonos vin al sinedrioj, kaj en siaj sinagogoj ili vin vipos.
18 Kaj antaŭ regantojn kaj reĝojn vi estos kondukitaj pro mi, por atesto antaŭ ili kaj la nacianoj.
19 Sed kiam ili transdonos vin, vi ne zorgu, kiel aŭ kion vi parolos; ĉar estos donite al vi en tiu horo, kion vi parolos.
20 Ĉar ne estas vi, kiuj parolas, sed la Spirito de via Patro parolanta en vi.
21 Kaj frato transdonos fraton al morto, kaj patro filon, kaj infanoj ribelos kontraŭ gepatroj kaj mortigos ilin.
22 Kaj vi estos malamataj de ĉiuj pro mia nomo; sed kiu paciencos ĝis la fino, tiu estos savita.
23 Kaj kiam oni vin persekutos en unu urbo, forkuru

en alian, ĉar vere mi diras al vi: Vi ne trairos la urbojn de Izrael, antaŭ ol venos la Filo de la homo.

24 Disĉiplo ne estas super sia instruanto, nek sklavo super sia sinjoro.

25 Sufiĉas por la disĉiplo, ke li estu kiel lia instruanto, kaj la sklavo, kiel lia sinjoro. Se oni nomis la dommastron Beelzebub, kiom pli ankaŭ liajn domanojn?

26 Tial, ne timu ilin, ĉar nenio estas sekreta, kio ne estos malkaŝita, kaj nenio kaŝita, kio ne estos sciigita.

27 Kion mi diras al vi en la mallumo, tion vi parolu en la lumo; kaj kion vi aŭdas en la orelon, tion prediku sur la tegmentoj.

28 Kaj ne timu tiujn, kiuj mortigas la korpon, sed ne povas mortigi la animon; sed prefere timu tiun, kiu povas detrui la animon kaj korpon en Geheno.

29 Ĉu ne estas vendataj du paseroj por kvarono de denaro? Kaj unu el ili ne falos teren sen via Patro.

30 Sed eĉ la haroj de via kapo estas ĉiuj kalkulitaj.

31 Tial ne timu; vi pli valoras ol multaj paseroj.

32 Ĉiu do, kiu konfesos min antaŭ homoj, tiun mi ankaŭ konfesos antaŭ mia Patro, kiu estas en la ĉielo.

33 Sed kiu malkonfesos min antaŭ homoj, tiun mi ankaŭ malkonfesos antaŭ mia Patro, kiu estas en la ĉielo.

34 Ne supozu, ke mi venis por enkonduki pacon sur la teron; mi venis por enkonduki ne pacon sed glavon.

35 Ĉar mi venis por disigi homon kaj lian patron, filinon kaj ŝian patrinon, bofilinon kaj ŝian bopatrinon.

36 Kaj malamikoj de la homo estos liaj kundomanoj.

37 Kiu amas patron aŭ patrinon pli ol min, tiu ne estas inda je mi, kaj kiu amas filon aŭ filinon pli ol min, tiu ne estas inda je mi.

38 Kaj kiu ne prenas sian krucon kaj sekvas post mi, tiu ne estas inda je mi.

39 Kiu trovas sian vivon, tiu perdos ĝin; kaj kiu
perdas sian vivon pro mi, tiu trovos ĝin.
40 Kiu vin akceptas, tiu min akceptas; kaj kiu min
akceptas, tiu akceptas tiun, kiu min sendis.
41 Kiu akceptas profeton en nomo de profeto, tiu
ricevos rekompencon de profeto; kaj kiu akceptas
justulon en nomo de justulo, tiu ricevos rekompencon
de justulo.
42 Kaj kiu trinkigos tason da malvarma akvo al unu
el tiuj ĉi malgranduloj, nur en nomo de disĉiplo, vere
mi diras al vi, tiu neniel perdos sian rekompencon.

Ĉapitro XI

1 Kaj okazis, kiam Jesuo finis siajn ordonojn al siaj
dek du disĉiploj, ke li foriris de tie por instrui kaj prediki
en iliaj urboj.
2 Nu, kiam Johano aŭdis en la malliberejo pri la faroj
de Kristo, li sendis per siaj disĉiploj,
3 Kaj diris al li: Ĉu vi estas la venonta, aŭ ni atendu
alian?
4 Kaj Jesuo respondis kaj diris al ili: Iru kaj sciigu
al Johano, kiajn aferojn vi aŭdas kaj vidas.
5 Blinduloj ekvidas kaj lamuloj marŝas, lepruloj estas
purigitaj, kaj surduloj aŭdas, kaj mortintoj estas levataj,
kaj al malriĉuloj estas predikata evangelio;
6 Kaj feliĉa estas tiu, kiu ne falpuŝiĝas pro mi.
7 Kaj kiam ili foriris, Jesuo komencis paroli al la
homamasoj pri Johano: Por vidi kion vi eliris en la
dezerton? Ĉu junkon skuatan de la vento?
8 Sed por vidi kion vi eliris? Ĉu homon mole
vestitan? Jen tiuj, kiuj portas molajn vestojn, estas en
la domoj de reĝoj.

9 Sed kial vi eliris? Ĉu por vidi profeton? Jes, mi
diras al vi, kaj multe pli ol profeton.
10 Jen tiu ĉi, pri kiu estas skribite: Jen mi forsendas
mian senditon antaŭ via vizaĝo, kiu preparos vian vojon
antaŭ vi.
11 Vere mi diras al vi: Ne aperis inter naskitoj de
virinoj iu pli granda ol Johano la Baptisto; sed tiu, kiu
estas nur malgranda en la regno de la ĉielo, estas pli
granda ol li.
12 Kaj depost la tagoj de Johano la Baptisto ĝis nun,
la regno de la ĉielo estas perfortata, kaj perfortuloj kaptas
ĝin.
13 Ĉar ĉiuj profetoj kaj la leĝo profetis ĝis Johano.
14 Kaj, se vi volas tion ricevi, tiu estas Elija, kiu estis
venonta.
15 Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.
16 Sed al kio mi komparos tiun ĉi generacion? Ĝi
estas simila al infanoj sidantaj en la placoj, kiuj vokas al
la ceteraj,
17 Kaj diras: Ni fajfis por vi, kaj vi ne dancis; ni
funebre kantis, kaj vi ne ploris.
18 Ĉar venis Johano nek manĝante nek trinkante, kaj
ili diras: Li havas demonon.
19 Venis la Filo de la homo manĝante kaj trinkante,
kaj ili diras: Jen manĝemulo kaj vintrinkulo, amiko de
impostistoj kaj pekuloj. Kaj la saĝeco estas pravigita de
siaj faroj.
20 Tiam li komencis riproĉi la urbojn, en kiuj estis
faritaj la plej multaj el liaj potencaj faroj, ĉar ili ne
pentis.
21 Ve al vi, Korazin! Ve al vi, Betsaida! Ĉar se en
Tiro kaj Sidono estus faritaj tiuj potencaj faroj, kiuj estas
faritaj en vi, antaŭ longe ili jam pentus en sakaĵo kaj
cindroj.

22 Tamen mi diras al vi: Estos pli elporteble por
Tiro kaj Sidono en la tago de juĝado, ol por vi.
23 Kaj vi, Kapernaum! Ĉu vi estos altigita ĝis la
ĉielo? Vi malsupreniros ĝis la Hadeso. Ĉar se en
Sodom estus faritaj tiuj potencaj faroj, kiuj estas faritaj
en vi, ĝi restus ĝis hodiaŭ.
24 Tamen mi diras al vi: Estos pli elporteble por la
lando de Sodom en la tago de juĝado, ol por vi.
25 En tiu tempo Jesuo respondis kaj diris: Mi vin
dankas, Patro, Sinjoro de ĉielo kaj tero, ke ĉion ĉi vi
kaŝis for de saĝuloj kaj prudentuloj kaj malkaŝis al
infanoj.
26 Jes, Patro, ĉar tiel estis bone antaŭ vi.
27 Ĉio estas transdonita al mi de mia Patro, kaj neniu
konas la Filon krom la Patro, nek iu konas la Patron
krom la Filo kaj tiu, al kiu la Filo volas malkaŝi lin.
28 Venu al mi ĉiuj, kiuj estas laborantaj kaj ŝarĝitaj,
kaj mi ripozigos vin.
29 Metu sur vin mian jugon, kaj lernu ĉe mi, ĉar mi
estas milda kaj humila je koro, kaj vi trovos ripozon por
viaj animoj.
30 Ĉar mia jugo estas facila kaj mia ŝarĝo estas
malpeza.

Ĉapitro XII

1 En tiu tempo Jesuo iris en la sabato tra la gren-
kampoj, kaj liaj disĉiploj malsatis kaj komencis deŝiri
spikojn, kaj manĝi.
2 Sed la Fariseoj vidinte diris al li: Jen, viaj disĉiploj
faras tion, kio ne konvenas en sabato.
3 Sed li diris al ili: Ĉu vi ne legis, kion faris David,
kiam li malsatis, kaj liaj kunuloj?
4 Ke li eniris en la domon de Dio kaj manĝis la

panojn de propono, kiujn manĝi konvenis nek al li, nek
al liaj kunuloj, sed nur al la pastroj.
5 Aŭ ĉu vi ne legis en la leĝo, kiel en sabato la pastroj
en la templo profanas la sabaton kaj estas senkulpaj?
6 Sed mi diras al vi, ke alestas tie ĉi io pli granda ol
la templo.
7 Sed se vi komprenus, kion signifas tio ĉi: Mi volas
kompaton kaj ne oferon, vi ne kondamnus la senkulp-
ajn.
8 Ĉar la Filo de la homo estas sinjoro de la sabato.
9 Kaj li foriris de tie, kaj eniris en ilian sinagogon.
10 Kaj jen homo havanta la manon velkintan. Kaj
oni demandis al li: Ĉu estas permesate sanigi en sabato?
por ke ili povu lin akuzi.
11 Kaj li diris al ili: Kiu el vi havanta unu ŝafon,
se ĝi falos en fosaĵon en sabato, ne prenos kaj levos
ĝin?
12 Nu, kiom homo superas ŝafon? Tial estas per-
mesate bonfari en sabato.
13 Tiam li diris al la homo: Etendu vian manon.
Kaj li etendis ĝin, kaj ĝi estis tute refarita sana, kiel la
alia.
14 Sed la Fariseoj eliris kaj konsiliĝis kontraŭ li,
kiamaniere lin pereigi.
15 Kaj Jesuo eksciante foriris de tie, kaj multaj lin
sekvis, kaj li sanigis ilin ĉiujn,
16 Kaj admonis al ili, ke ili ne konatigu lin;
17 Por ke estu plenumita tio, kio estis antaŭdirita de
Isaja la profeto, diranta:
18 Jen mia servanto, kiun mi elektis, mia amata, en
kiu mia animo havas plezuron; mi metos mian Spiriton
sur lin, kaj li proklamos juĝon al la nacioj.
19 Li ne disputados, nek laŭte krios; nek oni aŭdos
lian voĉon en la stratoj.

20 Junkon fleksitan li ne rompos, kaj meĉon fumantan
li ne estingos, ĝis li elsendos juĝon por venko.
21 Kaj en lia nomo esperos la nacioj.
22 Tiam oni kondukis al li demonhavanton, blindan
kaj mutan, kaj li sanigis lin, tiel ke la mutulo parolis kaj
vidis.
23 Kaj miris ĉiuj homamasoj, kaj diris: Ĉu estas tiu
ĉi la filo de David?
24 Sed la Fariseoj aŭdinte diris: Tiu ĉi ne elpelas
demonojn krom per Beelzebub, reganto de la demonoj.
25 Kaj, sciante iliajn pensojn, li diris al ili: Ĉiu regno
dividita kontraŭ si fariĝas dezerta, kaj ĉiu urbo aŭ domo
dividita kontraŭ si ne starados.
26 Kaj se Satano elpelas Satanon, li estas dividita
kontraŭ si. Kiel do staros lia regno?
27 Kaj se mi elpelas demonojn per Beelzebub, per
kiu viaj filoj elpelas ilin? Tial ili estos viaj juĝantoj.
28 Sed se mi elpelas demonojn per la Spirito de Dio,
tiam la regno de Dio estas veninta sur vin.
29 Aŭ kiel oni povas eniri en la domon de la fortulo
kaj forrabi liajn posedaĵojn, escepte se unue li ligos la
fortulon, kaj poste li trarabos lian domon.
30 Kiu ne estas kun mi, tiu estas kontraŭ mi, kaj kiu
ne kolektas kun mi, tiu disĵetas.
31 Tial mi diras al vi: Ĉia peko kaj blasfemo estos
formetita al homoj; sed la blasfemo kontraŭ la Spirito
ne estos formetita.
32 Kaj se iu parolos vorton kontraŭ la Filo de la
homo, tio estos formetita al li, sed se iu parolos kontraŭ
la Sankta Spirito, tio ne estos formetita al li, nek en tiu
ĉi mondo, nek en la venonta.
33 Aŭ faru la arbon bona kaj ĝian frukton bona, aŭ
faru la arbon malbona kaj ĝian frukton malbona, ĉar la
arbo estas konata per la frukto.

34 Vi naskitoj de vipuroj, kiel vi povas paroli bon-
aĵojn, estante malbonaj? Ĉar el la abundo de la koro la
buŝo parolas.
35 La bona homo el sia bona trezoro elmetas bon-
aĵojn, kaj la malbona homo el sia malbona trezoro
elmetas malbonaĵojn.
36 Kaj mi diras al vi, ke pro ĉiu senutila vorto, kiun
homoj parolos, ili donos respondon en la tago de juĝado.
37 Ĉar laŭ viaj vortoj vi estos pravigitaj, kaj laŭ viaj
vortoj vi estos kondamnitaj.
38 Tiam kelkaj el la skribistoj kaj Fariseoj respondis
al li, dirante: Majstro, ni deziras vidi signon de vi.
39 Sed li respondis kaj diris al ili: Malbona kaj
adultema generacio serĉas signon, kaj neniu signo estos
donita al ĝi krom la signo de Jona la profeto.
40 Ĉar kiel Jona estis tri tagojn kaj tri noktojn en la
ventro de la baleno, tiel estos la Filo de la homo en la
koro de la tero tri tagojn kaj tri noktojn.
41 La Nineveanoj staros en la juĝado kontraŭ tiu ĉi
generacio kaj kondamnos ĝin, ĉar ili pentis pro la pre-
dikado de Jona, kaj jen, io pli granda ol Jona estas tie ĉi.
42 La reĝino de la sudo leviĝos en la juĝado kontraŭ
tiu ĉi generacio kaj kondamnos ĝin, ĉar ŝi venis de la
limoj de la mondo por aŭskulti la saĝecon de Salomon,
kaj jen, io pli granda ol Salomon estas tie ĉi.
43 Kiam la malpura spirito eliras el la homo, ĝi trairas
tra senakvaj lokoj, serĉante ripozon kaj ne trovante.
44 Tiam ĝi diras: Mi reiros al mia domo, el kiu mi
eliris. Kaj alveninte ĝi trovas ĝin vakanta, balaita kaj
ornamita.
45 Tiam ĝi iras kaj kunprenas al si sep aliajn spiritojn
pli malbonajn ol ĝi mem, kaj ili enirinte loĝas tie, kaj la
lasta stato de tiu homo fariĝas pli malbona ol la unua.
Tiel estos ankaŭ al tiu ĉi malbona generacio.

46 Dum li ankoraŭ paroladis al la homamasoj, jen lia
patrino kaj liaj fratoj staris ekstere, dezirante paroli kun li.
47 Kaj iu diris al li: Jen, via patrino kaj viaj fratoj
staras ekstere, dezirante paroli kun vi.
48 Sed li respondis kaj diris al tiu, kiu parolis al li:
Kiu estas mia patrino, kaj kiuj estas miaj fratoj?
49 Kaj etendinte la manon al siaj disĉiploj, li diris:
Jen mia patrino kaj miaj fratoj.
50 Ĉar, kiu faros la volon de mia Patro, kiu estas en
la ĉielo, tiu estas mia frato kaj fratino kaj patrino.

Ĉapitro XIII

1 En tiu tago Jesuo eliris el la domo kaj sidiĝis apud
la maro.
2 Kaj grandaj homamasoj kolektiĝis al li, tiel ke li
iris en ŝipeton kaj sidis, kaj la tuta homamaso staris sur
la marbordo.
3 Kaj li multe parolis al ili en alegorioj, dirante: Jen
semanto eliris por semi;
4 Kaj, dum li semis, kelkaj semeroj falis apud la vojo,
kaj birdoj venis kaj manĝis ilin.
5 Kaj aliaj falis sur ŝtonaj lokoj, kie ili ne havis multan
teron, kaj ili tuj ekkreskis, ĉar ili ne havis profundon da
tero.
6 Kaj kiam la suno leviĝis, ili bruletis, kaj ne havante
radikon, ili velkis.
7 Kaj aliaj falis inter dornoj, kaj la dornoj supren-
kreskis kaj sufokis ilin.
8 Kaj aliaj falis sur la bonan teron, kaj donis frukton,
unuj centoble, aliaj sesdekoble, kaj aliaj tridekoble.
9 Kiu havas orelojn, tiu aŭdu.
10 Kaj la disĉiploj venis kaj diris al li: Kial vi parolas
al ili per alegorioj?

11 Kaj li respondis kaj diris al ili: Estas donite al vi
scii la misterojn de la regno de la ĉielo, sed al ili ne estas
donite.

12 Ĉar kiu havas, al tiu estos donite, kaj li havos
superfluon; sed kiu ne havas, de tiu estos forprenita eĉ
tio, kion li havas.

13 Tial mi parolas al ili en alegorioj, ĉar vidante ili ne
vidas, kaj aŭdante ili nek aŭdas nek komprenas.

14 Kaj por ili efektiviĝis tiu profetaĵo de Isaja, kiu
diras: Aŭdante vi aŭdos kaj neniel komprenos, kaj
rigardante vi rigardos kaj neniel vidos.

15 Ĉar la koro de tiu ĉi popolo grasiĝis, kaj iliaj oreloj
aŭdas malklare, kaj siajn okulojn ili fermis, por ke ne
okazu, ke ili vidos per la okuloj kaj aŭdos per la oreloj
kaj komprenos per la koro kaj returnos sin, kaj mi sanigos
ilin.

16 Sed feliĉaj estas viaj okuloj, ĉar ili vidas, kaj viaj
oreloj, ĉar ili aŭdas.

17 Vere mi diras al vi, ke multaj profetoj kaj justuloj
deziris vidi tion, kion vi vidas, kaj ne vidis, kaj aŭdi tion,
kion vi aŭdas, kaj ne aŭdis.

18 Vi do aŭdu la alegorion de la semanto.

19 Kiam iu aŭdas la vorton de la regno kaj ne
komprenas ĝin, tiam venas la malbonulo kaj rabas tion,
kio estas semita en lia koro. Tiu ĉi estas la ricevinta
semon apud la vojo.

20 Kaj tiu, kiu ricevis semon sur ŝtonaj lokoj, estas
tiu, kiu aŭdas la vorton kaj tuj akceptas ĝin kun ĝojo.

21 Sed li ne havas radikon en si, sed restas nur laŭ
okazo, kaj, kiam estas suferado aŭ persekutado pro la
vorto, tuj li estas faligita.

22 Kaj tiu, kiu ricevis semon inter dornoj, estas tiu,
kiu aŭdas la vorton, kaj la zorgoj de la mondo kaj la
trompeco de riĉo sufokas la vorton kaj li fariĝas senfrukta.

23 Kaj tiu, kiu ricevis semon sur bona tero, estas tiu,
kiu aŭdas la vorton kaj komprenas ĝin, kaj tiu ja portas
frukton kaj donas, jen centoble, jen sesdekoble, jen
tridekoble.
24 Alian alegorion li proponis al ili, dirante : La regno
de la ĉielo similas al homo, kiu semis bonan semon en sia
kampo.
25 Sed kiam homoj dormis, lia malamiko venis kaj
semis lolon meze de la tritiko, kaj foriris.
26 Kaj kiam la trunketo kreskis kaj portis frukton, tiam
aperis ankaŭ la lolo.
27 Kaj la sklavoj de la dommastro venis kaj diris al li :
Sinjoro, ĉu vi ne semis bonan semon en via kampo ? De
kie do ĝi havas lolon ?
28 Kaj li diris al ili : Malamiko iu faris tion. Kaj la
sklavoj diris al li : Ĉu vi do volas, ke ni iru kaj kolektu
ĝin ?
29 Sed li diris : Ne , por ke, kolektante la lolon, vi ne
elradikigu eble ankaŭ la tritikon.
30 Lasu ambaŭ kreski kune ĝis la rikolto, kaj en la
tempo de la rikolto mi diros al la rikoltistoj : Kolektu
unue la lolon kaj ligu ĝin en faskoj por bruligi ĝin, sed
kolektu la tritikon en mian grenejon.
31 Alian alegorion li proponis al ili, dirante : La regno
de la ĉielo similas al sinapa semeto, kiun homo prenis kaj
metis en sian kampon,
32 Kiu vere estas pli malgranda ol ĉiuj semoj, sed
kreskinte ĝi estas pli granda ol la legomoj kaj fariĝas arbo,
tiel ke venas la birdoj de la ĉielo kaj loĝas en ĝiaj branĉoj.
33 Alian alegorion li parolis al ili : La regno de la ĉielo
similas al fermentaĵo, kiun virino prenis kaj kaŝis en tri
bareletojn da faruno, ĝis ĉio estis fermentinta.
34 Ĉion ĉi parolis Jesuo en alegorioj al la homamasoj,
kaj sen alegorio li parolis nenion al ili,

35 Por ke efektiviĝu tio, kio estis dirita per la profeto,
diranta: Mi malfermos mian buŝon en alegorioj, mi
aperigos aferojn kaŝitajn depost la fondado de la mondo.
36 Tiam, forlasinte la homamasojn, li venis en la
domon, kaj liaj disĉiploj venis al li, dirante: Klarigu al ni
la alegorion pri la lolo de la kampo.
37 Kaj respondante li diris: Tiu, kiu semas la bonan
semon, estas la Filo de la homo,
38 Kaj la kampo estas la mondo, kaj la bonaj semeroj
estas la filoj de la regno, kaj la lolo estas la filoj de la
malbonulo.
39 Kaj la malamiko, kiu ilin semis, estas la diablo, kaj
la rikolto estas la fino de la mondaĝo, kaj la rikoltistoj
estas anĝeloj.
40 Kiel do la lolo estas kolektita kaj bruligita en fajro,
tiel estos ĉe la fino de la mondaĝo.
41 La Filo de la homo elsendos siajn anĝelojn, kaj ili
kolektos el lia regno ĉiun falpuŝilon kaj ĉiujn, kiuj faras
maljustecon,
42 Kaj ĵetos ilin en la fornon de fajro. Tie estos
la plorado kaj la grincado de dentoj.
43 Tiam la justuloj brilos kiel la suno en la regno de
sia Patro. Kiu havas orelojn, tiu aŭdu.
44 La regno de la ĉielo similas al trezoro kaŝita
en kampo, kiun homo trovis kaj kaŝis, kaj pro ĝojo
li iras kaj vendas ĉion, kion li posedas, kaj aĉetas tiun
kampon.
45 Plie, la regno de la ĉielo similas al komercisto,
serĉanta belajn perlojn.
46 Kaj trovinte unu multvaloran perlon, li iris kaj
vendis ĉion, kion li posedis, kaj aĉetis ĝin.
47 Plie, la regno de la ĉielo similas al reto ĵetita en la
maron, kiu kolektis el ĉiu speco;
48 Kiun, kiam ĝi estis plenigita, oni suprentiris al la

marbordo, kaj sidante ili kolektis la bonajn en ujojn, sed la malbonajn ili ĵetis eksteren.
49 Tiel estos en la fino de la mondaĝo. La anĝeloj eliros kaj apartigos la malbonulojn el la mezo de la justuloj,
50 Kaj ĵetos ilin en la fornon de fajro. Tie estos la plorado kaj la grincado de dentoj.
51 Ĉu vi estas komprenintaj ĉion ĉi? Ili diris al li: Jes.
52 Kaj li diris al ili: Tial ĉiu skribisto disĉipligita en la regno de la ĉielo similas al dommastro, kiu elportas el sia trezorejo objektojn novajn kaj malnovajn.
53 Kaj, kiam Jesuo estis fininta tiujn alegoriojn, li foriris de tie.
54 Kaj veninte en sian patrujon, li instruis ilin en ilia sinagogo, tiel ke ili miris kaj diris: De kie tiu ĉi homo havas tian saĝecon kaj la potencaĵojn?
55 Ĉu tiu ĉi ne estas la filo de la ĉarpentisto? Ĉu lia patrino ne estas nomata Maria? Kaj liaj fratoj Jakobo kaj Josef kaj Simon kaj Judas?
56 Kaj ĉu liaj fratinoj ne estas ĉiuj ĉe ni? De kie do li ĉion tion havas?
57 Kaj ili falpuŝiĝis pri li. Sed Jesuo diris al ili: Profeto ne estas sen honoro, krom en sia patrujo kaj en sia propra domo.
58 Kaj li ne faris multajn potencaĵojn tie, pro ilia nekredemo.

Ĉapitro XIV

1 En tiu tempo aŭdis Herodes Tetrarho la famon pri Jesuo, kaj diris al siaj servantoj:
2 Tiu estas Johano la Baptisto; li leviĝis el la mortintoj, kaj tial tiuj potencaĵoj energias en li.
3 Ĉar Herodes arestis Johanon kaj ligis lin kaj metis lin en malliberejon pro Herodias, kiu estis edzino de lia frato Filipo.

4 Ĉar Johano diris al li: Ne decas al vi havi ŝin.
5 Kaj dezirante mortigi lin, li timis la popolon, ĉar oni
konsideris lin profeto.
6 Sed kiam estis la naskotaga festo de Herodes, la
filino de Herodias dancis en la mezo kaj plaĉis al Herodes.
7 Tiam li ĵure promesis doni al ŝi, kion ajn ŝi petos.
8 Kaj ŝi, instigite de sia patrino, diris: Donu al mi
tie ĉi sur plado la kapon de Johano la Baptisto.
9 Kaj la reĝo malĝojis; tamen pro siaj ĵuroj kaj la
kunmanĝantoj li ordonis doni ĝin.
10 Kaj sendinte li senkapigis Johanon en la malliberejo.
11 Kaj oni alportis lian kapon sur plado kaj donis ĝin
al la knabino, kaj ŝi alportis ĝin al sia patrino.
12 Kaj liaj disĉiploj veninte levis la kadavron kaj
enterigis ĝin, kaj ili iris kaj rakontis tion al Jesuo.
13 Kaj Jesuo aŭdinte foriris de tie en ŝipeto al dezerta
loko aparte, kaj la popolamasoj aŭdinte sekvis lin, pied-
irante el la urboj.
14 Kaj li elvenis kaj vidis grandan popolamason, kaj
li kortuŝiĝis pri ili kaj sanigis iliajn malsanulojn.
15 Kaj kiam venis vespero, liaj disĉiploj venis al li,
dirante: Dezerta estas la loko, kaj la horo jam pasis.
Forsendu la popolamason, por ke ili iru en la vilaĝojn
kaj aĉetu nutron por si.
16 Sed Jesuo diris al ili: Ne estas necese, ke ili foriru.
Vi donu al ili manĝi.
17 Kaj ili diris al li: Ni nenion havas tie ĉi, krom
kvin panoj kaj du fiŝoj.
18 Kaj li diris: Alportu ilin ĉi tien al mi.
19 Kaj li ordonis al la popolamasoj sidiĝi sur la herbo,
kaj li prenis la kvin panojn kaj la du fiŝojn, kaj supren
rigardinte al la ĉielo li benis kaj rompis la panojn kaj
donis al la disĉiploj, kaj la disĉiploj al la popol-
amasoj.

20 Kaj ĉiuj manĝis kaj satiĝis, kaj ili levis la super-
restaĵon de la fragmentoj, dek du plenajn korbetojn.
21 Kaj la manĝantoj estis ĉirkaŭ kvinmil, krom la
virinoj kaj infanoj.
22 Kaj tuj li devigis la disĉiplojn eniri la ŝipeton kaj
iri antaŭ li al la alia marbordo, ĝis li forsendos la popol-
amason.
23 Kaj forsendinte la popolamason, li supreniris la
monton sola por preĝi, kaj, kiam estis vespero, li estis tie
sola.
24 Sed la ŝipeto jam estis meze de la maro turmentata
de la ondoj, ĉar la vento estis kontraŭa.
25 Kaj je la kvara gardoparto de la nokto li venis al
ili, piedirante sur la maro.
26 Sed la disĉiploj, vidinte lin piedirantan sur la maro,
malkvietiĝis, dirante: Jen fantomo. Kaj ili ekkriis pro
timo.
27 Sed tuj Jesuo parolis al ili, dirante: Kuraĝu, estas
mi, ne timu.
28 Kaj Petro, respondante al li, diris: Sinjoro, se
estas vi, ordonu min veni al vi sur la akvo.
29 Kaj li diris: Venu. Kaj Petro, malsuprenirinte el
la ŝipeto, piediris sur la akvo por veni al Jesuo.
30 Sed vidante la venton, li timis, kaj komencante
subakviĝi, li ekkriis, dirante: Sinjoro, savu min.
31 Kaj tuj Jesuo etendis la manon kaj kaptis lin,
dirante al li: Malgrandfidulo, kial vi dubis?
32 Kaj kiam ili supreniris en la ŝipeton, la vento ĉesis.
33 Kaj tiuj, kiuj estis en la ŝipeto, riverencis antaŭ li,
dirante: Vere vi estas Filo de Dio.
34 Kaj transveturinte ili alvenis teron ĉe Genesaret.
35 Kaj kiam la viroj de tiu loko ekkonis lin, ili sendis
en la tutan ĉirkaŭaĵon kaj venigis al li ĉiujn malbone
fartantajn,

36 Kaj petis lin, ke ili nur tuŝu la randon de lia vesto;
kaj ĉiuj, kiuj tuŝis, estis tute resanigitaj.

Ĉapitro XV

1 Tiam alvenis al Jesuo el Jerusalem Fariseoj kaj
skribistoj, dirante:
2 Kial viaj disĉiploj malobeadas la tradicion de la
antaŭuloj? Ĉar ili ne lavas la manojn, kiam ili manĝas
panon.
3 Kaj li respondante diris al ili: Kial vi ankaŭ mal-
obeadas la ordonon de Dio per via tradicio?
4 Ĉar Dio diris: Honoru la patron kaj la patrinon;
kaj: Kiu malbenas sian patron aŭ patrinon, tiu estu
mortigita.
5 Sed vi diras: Se iu diros al la patro aŭ patrino:
Oferdonaco estas tio, per kio vi povus esti helpita de mi,
6 Tiu ne devas honori sian patron aŭ patrinon; kaj vi
vantigis la vorton de Dio per via tradicio.
7 Hipokrituloj, bone Isaja profetis pri vi, dirante:
8 Ĉi tiu popolo per la lipoj min honoras, sed ilia koro
longe forestas de mi.
9 Sed vane ili min adoras, instruante por instruo
ordonojn de homoj.
10 Kaj alvokinte la homamason, li diris al ili: Aŭdu
kaj komprenu.
11 Ne tio, kio eniras en la buŝon, profanas la homon;
sed tio, kio foriras el la buŝo, tio profanas la homon.
12 Tiam veninte la disĉiploj diras al li: Ĉu vi scias,
ke la Fariseoj sin sentis ofenditaj, kiam ili aŭdis tiun
diraĵon?
13 Sed li respondante diris: Ĉiu kreskaĵo, kiun mia
Patro la ĉiela ne plantis, estos elradikigita.
14 Lasu ilin; ili estas blindaj kondukantoj de blind-

uloj. Se blindulo kondukos blindulon, ambaŭ falos en
kavon.
15 Kaj Petro respondante diris al li: Klarigu al ni
tiun alegorion.
16 Kaj li diris: Ĉu vi ankaŭ estas eĉ ĝis nun sen
kompreno?
17 Ĉu vi ne komprenas, ke ĉio, kio eniras en la
buŝon, pasas en la ventron kaj estas elĵetata en apartan
lokon?
18 Sed tio, kio eliras el la buŝo, elvenas el la koro,
kaj profanas la homon.
19 Ĉar el la koro eliras malbonaj konsiloj, mortigoj,
adultoj, malĉastaĵoj, ŝteloj, falsatestoj, blasfemoj.
20 Jen kio profanas la homon, sed manĝi kun manoj
nelavitaj ne profanas la homon.
21 Kaj elirinte de tie, Jesuo foriris en la regionojn
apud Tiro kaj Sidono.
22 Kaj jen virino Kanaana, veninte el tiuj limlandoj,
kriis, dirante: Sinjoro, filo de David, kompatu min.
Mia filino estas terure demonhavanta.
23 Sed li ne respondis eĉ unu vorton al ŝi. Kaj
alveninte la disĉiploj diris: Forsendu ŝin, ĉar ŝi krias
post ni.
24 Kaj li respondante diris: Mi ne estas sendita,
escepte al la perditaj ŝafoj el la domo Izraela.
25 Sed ŝi veninte riverencis antaŭ li, dirante: Sinjoro,
helpu min.
26 Sed li respondante diris: Ne estas bone preni la
panon de la infanoj, kaj ĵeti ĝin al la hundetoj.
27 Sed ŝi diris: Certe, Sinjoro; ĉar la hundetoj manĝas
el la panpecetoj falintaj de la tablo de iliaj sinjoroj.
28 Tiam respondante Jesuo diris al ŝi: Ho, virino!
granda estas via fido. Estu al vi, kiel vi volas. Kaj ŝia
filino estis sanigita tuj de tiu horo.

29 Kaj foririnte de tie, Jesuo venis apud la maro de
Galileo, kaj suprenirinte en la monton, sidiĝis tie.
30 Kaj alvenis al li grandnombraj popolamasoj, havante
kun si homojn lamajn, kriplajn, blindajn, mutajn, kun aliaj
multaj, kaj metis ilin apud liaj piedoj, kaj li sanigis
ilin;
31 Tiel ke la popolamaso miris, vidante mutulojn
parolantaj, kriplulojn sanaj kaj lamulojn piedirantaj kaj
blindulojn vidantaj, kaj ili gloris la Dion de Izrael.
32 Kaj Jesuo, alvokinte siajn disĉiplojn, diris al ili: Mi
kortuŝiĝas pro la popolamaso, ĉar jam tri tagojn ili restas
ĉe mi, kaj nenion havas por manĝi, kaj mi ne volas
forsendi ilin fastantajn, por ke ili ne svenu en la vojo.
33 Kaj la disĉiploj diras al li: De kie ni havos en la
dezerto tiom da panoj por satigi tiom da homoj?
34 Kaj diris Jesuo al ili: Kiom da panoj vi havas?
Kaj ili diris: Sep, kaj kelkajn fiŝetojn.
35 Kaj li ordonis al la popolamaso sidiĝi sur la tero;
36 Kaj li prenis la sep panojn kaj la fiŝojn, kaj dankon
doninte li rompis ilin kaj donis al la disĉiploj, kaj la
disĉiploj al la popolamasoj.
37 Kaj ĉiuj manĝis kaj estis satigitaj, kaj oni levis la
superrestaĵon de la fragmentoj, sep korbojn plenajn.
38 Kaj la manĝantoj estis kvarmil viroj, krom la virinoj
kaj infanoj.
39 Kaj forsendinte la popolamasojn, li eniris la
ŝipeton kaj venis en la regionojn de Magadan.

Ĉapitro XVI

1 Kaj alvenis la Fariseoj kaj Sadukeoj kaj tentante
postulis, ke li montru al ili signon el la ĉielo.
2 Kaj respondante li diris al ili: Kiam vesperiĝas, vi
diras: Bona vetero, ĉar la ĉielo ruĝiĝas;

3 Kaj frumatene: Hodiaŭ malbona vetero, ĉar la ĉielo
ruĝiĝas kolere. La vizaĝon de la ĉielo vi povas juĝi, sed
la signojn de la tempo vi ne povas.
4 Generacio malbona kaj adultema serĉas signon, kaj
signo ne estos donita al ĝi, krom la signo de Jona. Kaj
lasinte ilin, li foriris.
5 Kaj la disĉiploj, veninte trans la maron, estis forges-
intaj preni panon.
6 Sed Jesuo diris al ili: Vidu kaj gardu vin kontraŭ la
fermentaĵo de la Fariseoj kaj Sadukeoj.
7 Kaj ili diskutis inter si, dirante: Ĉar ni ne prenis
panon.
8 Sed Jesuo tion eksciante diris: Kial vi diskutas inter
vi, malgrandfiduloj, ĉar vi ne havas panon?
9 Ĉu vi ankoraŭ ne komprenas, nek memoras la kvin
panojn de la kvinmil, kaj kiom da korbetoj vi levis?
10 Nek la sep panojn de la kvarmil, kaj kiom da korboj
vi levis?
11 Kial vi ne komprenas, ke ne pri panoj mi diris al
vi: Gardu vin kontraŭ la fermentaĵo de la Fariseoj kaj
Sadukeoj?
12 Tiam ili ekkomprenis, ke li ne admonis ilin sin gardi
kontraŭ la fermentaĵo de pano, sed kontraŭ la instruado
de la Fariseoj kaj Sadukeoj.
13 Kaj Jesuo, veninte en la regionojn de Cezarea Filipi,
demandis siajn disĉiplojn, dirante: Ĉe la homoj, kiel oni
nomas la Filon de la homo?
14 Kaj ili diris: Unuj diras: Johano la Baptisto;
aliaj: Elija; kaj aliaj: Jeremia aŭ unu el la profetoj.
15 Li diris al ili: Sed vi, kiu vi diras, ke mi
estas?
16 Kaj respondante Simon Petro diris: Vi estas la
Kristo, la Filo de la vivanta Dio.
17 Kaj Jesuo respondante diris al li: Feliĉa vi estas,

Simon Bar Jona, ĉar ne karno kaj sango tion malkaŝis al
vi, sed mia Patro, kiu estas en la ĉielo.
18 Kaj mi diras al vi, ke vi estas Petro, kaj sur tiu ĉi
roko mi konstruos mian eklezion, kaj pordoj de la Hadeso
ne superfortos ĝin.
19 Mi donos al vi la ŝlosilojn de la regno de la ĉielo,
kaj kion ajn vi ligos sur la tero, tio estos ligita en la
ĉielo, kaj kion ajn vi malligos sur la tero, tio estos mal-
ligita en la ĉielo.
20 Tiam li ordonis al la disĉiploj, ke ili diru al neniu,
ke li estas la Kristo.
21 Post tio, Jesuo komencis montri al siaj disĉiploj,
ke li devas iri Jerusalemon kaj multe suferi ĉe la pliaĝuloj
kaj ĉefpastroj kaj skribistoj, kaj esti mortigita, kaj la trian
tagon releviĝi.
22 Sed Petro preninte lin komencis admoni lin, dirante:
Kompaton al vi, Sinjoro! tio ne estu al vi!
23 Kaj turninte sin, li diris al Petro: Iru malantaŭen
de mi, Satano; vi estas faligilo por mi, ĉar vi ne pripensas
laŭ Dio, sed laŭ homoj.
24 Tiam Jesuo diris al siaj disĉiploj: Se iu volas veni
post mi, li abnegaciu sin kaj levu sian krucon kaj sekvu
min,
25 Ĉar kiu volos savi sian animon, tiu perdos ĝin, kaj
kiu perdos sian animon pro mi, tiu trovos ĝin.
26 Ĉar kiel homo profitus, se li gajnus la tutan mondon
kaj perdus sian animon? Aŭ kion homo donos inter-
ŝanĝe pro sia animo?
27 Ĉar la Filo de la homo estas venonta en la gloro
de sia Patro kun siaj anĝeloj, kaj tiam li redonos al ĉiu
laŭ lia agado.
28 Vere mi diras al vi: El la tie ĉi starantaj estas
kelkaj, kiuj ne gustumos morton antaŭ ol ili vidos la
Filon de la homo venantan en sia regno.

Ĉapitro XVII

1 Kaj post ses tagoj Jesuo prenis Petron kaj Jakobon
kaj Johanon lian fraton, kaj kondukis ilin sur altan
monton aparte.
2 Kaj estis aliformita antaŭ ili, kaj lia vizaĝo lumis
kiel la suno, kaj lia vestaro fariĝis blanka kiel la lumo.
3 Kaj jen, aperis al ili Moseo kaj Elija parolante kun li.
4 Kaj Petro respondante diris al Jesuo: Sinjoro, estas
bone, ke ni estu tie ĉi. Se vi volas, mi faros tie ĉi tri
tendojn, unu por vi kaj unu por Moseo kaj unu por
Elija.
5 Kiam li ankoraŭ estis parolanta, jen luma nubo
ekombris ilin, kaj jen voĉo el la nubo, diranta: Tiu estas
mia Filo, la amata, en kiu mi havas plezuron. Aŭskultu
lin.
6 Kaj, aŭdinte tion, la disĉiploj falis sur sian vizaĝon,
kaj tre timis.
7 Kaj Jesuo alvenis kaj ektuŝis ilin kaj diris: Leviĝu,
kaj ne timu.
8 Kaj ili, levinte siajn okulojn, vidis neniun krom Jesuo
sola.
9 Kaj kiam ili venas malsupren de la monto, Jesuo
ordonis al ili, dirante: Rakontu la vizion al neniu, ĝis la
Filo de la homo estos levita el la mortintoj.
10 Kaj liaj disĉiploj demandis lin, dirante: Kial do
diras la skribistoj, ke Elija devas antaŭe veni?
11 Kaj li respondante diris: Vere Elija venas antaŭe,
kaj restarigos ĉion.
12 Sed mi diras al vi, ke Elija jam venis; kaj ili ne
konis lin, sed faris al li, kion ajn ili volis. Tiel ankaŭ la
Filo de la homo estas suferonta sub ili.
13 Tiam la disĉiploj komprenis, ke li parolis al ili pri
Johano la Baptisto.

14 Kaj kiam ili venis al la popolamaso, venis al li homo
genufleksante antaŭ li kaj dirante:
15 Sinjoro, kompatu mian filon, ĉar li frenezas kaj forte
suferas, ĉar ofte li falas en la fajron kaj ofte en la akvon.
16 Kaj mi kondukis lin al viaj disĉiploj, kaj ili ne povis
sanigi lin.
17 Kaj Jesuo respondante diris: Ho generacio senfida
kaj malrekta, ĝis kiam mi estos kun vi? ĝis kiam mi
toleros vin? portu lin al mi tien ĉi.
18 Kaj Jesuo severe admonis lin, kaj eliris la demono
el li, kaj la knabo estis resanigita tuj de tiu horo.
19 Tiam la disĉiploj, veninte al Jesuo aparte, diris:
Pro kio ni ne povis elĵeti ĝin?
20 Kaj li respondis al ili: Pro la malgrandeco de via
fido, ĉar vere mi diras al vi, ke se vi havos fidon kiel
semero de sinapo, vi diros al tiu ĉi monto: Translokiĝu
tien de tie ĉi, kaj ĝi translokiĝos, kaj nenio estos neebla
por vi.
21 Sed tiu ĉi speco ne eliras krom per preĝado kaj
fastado.
22 Kaj kiam ili kolektiĝis en Galileo, Jesuo diris al ili:
La Filo de la homo estos transdonita en manojn de homoj,
23 Kaj ili mortigos lin, kaj la trian tagon li leviĝos.
Kaj ili tre malĝojis.
24 Kaj kiam ili venis en Kapernaum, venis al Petro la
ricevistoj de la du draĥmoj, kaj diris: Ĉu via majstro
pagas la du draĥmojn?
25 Li respondis: Jes. Kaj kiam li venis en la domon,
Jesuo antaŭis lin, dirante: Kiel ŝajnas al vi, Simon? De
kiuj prenas la reĝoj de la tero imposton aŭ tributon? De
siaj filoj aŭ de la eksteruloj?
26 Kaj kiam li diris: De la eksteruloj; Jesuo diris:
Tiuokaze la filoj estas liberaj.
27 Sed, por ke ni ne faligu ilin, iru al la maro kaj ĵetu

hoketon kaj prenu la fiŝon unue venintan, kaj malferminte ĝian buŝon vi trovos arĝentan moneron. Prenu ĝin kaj donu al ili por mi kaj vi.

Ĉapitro XVIII

1 En tiu horo la disĉiploj venis al Jesuo, dirante: Kiu do estas la plej granda en la regno de la ĉielo?
2 Kaj alvokinte al si infanon, li starigis ĝin meze de ili,
3 Kaj diris: Vere mi diras al vi, ke se vi ne turniĝos kaj fariĝos kvazaŭ infanoj, vi neniel eniros en la regnon de la ĉielo.
4 Tial, kiu humiligos sin, kiel tiu infano, tiu estas la plej granda en la regno de la ĉielo.
5 Kaj kiu akceptos unu tian infanon en mia nomo, tiu akceptas min.
6 Sed kiu falpuŝos unu el tiuj ĉi malgranduloj, kiuj kredas je mi, estus pli bone por tiu, se granda muelŝtono estus pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj li estus subakvigita en la profundon de la maro.
7 Ve al la mondo pro faliloj! ĉar estas necese, ke venu faliloj, sed ve al tiu homo, per kiu la falilo venas!
8 Kaj se via mano aŭ via piedo falpuŝas vin, detranĉu ĝin kaj ĵetu ĝin for de vi; estas bone por vi eniri en vivon kripla aŭ lama prefere ol, havante du manojn aŭ du piedojn, esti enĵetita en la eternan fajron.
9 Kaj se via okulo falpuŝas vin, elŝiru ĝin, kaj ĵetu for de vi; estas bone por vi eniri en vivon unuokula prefere ol, havante du okulojn, esti enĵetita en la Gehenon de fajro.
10 Gardu vin ne malestimi unu el tiuj malgranduloj, ĉar mi diras al vi, ke iliaj anĝeloj en la ĉielo ĉiam rigardadas la vizaĝon de mia Patro, kiu estas en la ĉielo.

11 Ĉar la Filo de la homo estas veninta por savi tion,
kio estis perdita.
12 Kiel vi pensas? Se homo havas cent ŝafojn, kaj
unu el ili estas forvaginta, ĉu li ne lasas la naŭdek naŭ
kaj iras al la montoj, kaj serĉas tiun, kiu forvagis?
13 Kaj se okazas, ke li trovas ĝin, vere mi diras al
vi, li plimulte ĝojas pri ĝi, ol pri la naŭdek naŭ, kiuj ne
forvagis.
14 Same, ne estas la volo de via Patro, kiu estas en la
ĉielo, ke unu el tiuj ĉi malgranduloj pereu.
15 Kaj se via frato pekas kontraŭ vi, iru kaj montru la
kulpon inter vi kaj sola li. Se li aŭskultos vin, vi estos
gajninta vian fraton.
16 Sed se li ne aŭskultos vin, prenu ankaŭ unu aŭ du
kun vi, por ke en buŝo de du aŭ tri atestantoj ĉiu vorto
estu starigita.
17 Kaj se li rifuzas aŭskulti ilin, diru la aferon al la
eklezio; kaj se li ankaŭ rifuzas aŭskulti la eklezion, li estu
por vi kiel fremdulo kaj impostisto.
18 Vere mi diras al vi, ke ĉio, kion vi ligos sur la tero,
estos ligita en la ĉielo; kaj ĉio, kion vi malligos sur la
tero, estos malligita en la ĉielo.
19 Plie mi diras al vi, ke se du el vi konsentos sur la
tero pri ia pripetota afero, ĝi estos farita al ili de mia Patro,
kiu estas en la ĉielo.
20 Ĉar kie du aŭ tri estas kunvenintaj en mia nomo, tie
mi estas en mezo de ili.
21 Tiam Petro veninte diris al li: Sinjoro, kiel ofte
pekos mia frato kontraŭ mi, kaj mi pardonos lin? Ĝis
sep fojoj?
22 Jesuo diris al li: Mi ne diras al vi, ĝis sep fojoj, sed,
ĝis sepdekoble sep fojoj.
23 Tial la regno de la ĉielo similas al reĝo, kiu volis
fari kalkulon kun siaj servistoj.

24 Kaj, kiam li komencis la kunkalkuladon, unu estis
alkondukita al li, kiu estis ŝuldanto por dekmil talentoj.
25 Sed, ĉar li ne havis, per kio pagi, lia sinjoro ordonis,
ke li estu vendita, kaj lia edzino, kaj liaj infanoj, kaj ĉio,
kion li posedis, kaj ke estu pago.
26 Tiam la servisto falinte riverencis antaŭ li, dirante:
Sinjoro, paciencu pri mi, kaj mi pagos al vi ĉion.
27 Kaj la sinjoro de tiu servisto, kortuŝite, liberigis lin
kaj formetis al li la ŝuldon.
28 Sed tiu servisto, elirinte, trovis kunserviston, kiu
ŝuldis al li cent denarojn, kaj kaptinte li eksufokis lin,
dirante: Pagu, kion vi ŝuldas.
29 Kaj falinte antaŭ li, la kunservisto petegis lin,
dirante: Paciencu pri mi, kaj mi pagos vin.
30 Sed li ne volis, sed foriris kaj ĵetis lin en malliber-
ejon, ĝis li pagos tion, kio estas ŝuldata.
31 Tiam liaj kunservistoj, vidinte kio fariĝis, tre ĉagre-
niĝis kaj veninte klarigis al sia sinjoro ĉion, kio fariĝis.
32 Tiam lia sinjoro, alvokinte lin, diris: Vi malbona ser-
visto, mi formetis al vi tiun tutan ŝuldon, ĉar vi petegis
min.
33 Ĉu vi ankaŭ ne devis kompati vian kunserviston,
kiel mi kompatis vin?
34 Kaj lia sinjoro koleriĝis, kaj transdonis lin al la
turmentistoj, ĝis li pagos ĉion al li ŝuldatan.
35 Tiel same mia Patro en la ĉielo faros al vi, se vi ne
pardonas el viaj koroj, ĉiu al sia frato.

Ĉapitro XIX

1 Kaj okazis, kiam Jesuo finis tiujn ĉi parolojn, li foriris
el Galileo kaj venis al la limoj de Judeo trans la Jordano.
2 Kaj grandaj popolamasoj lin sekvis, kaj li sanigis
ilin tie.

3 Kaj venis al li Fariseoj, tentante lin kaj dirante: Ĉu
estas permesate formeti edzinon pro ĉia kaŭzo?
4 Kaj respondante li diris: Ĉu vi ne legis, ke en
la komenco la Kreinto faris ilin vira kaj virina,
5 Kaj diris: Pro tio viro forlasos sian patron kaj sian
patrinon kaj aliĝos al sia edzino, kaj la du estos unu
karno?
6 Tial, ili ne plu estas du, sed unu karno. Kion do
Dio kunigis, tion homo ne disigu.
7 Ili diris al li: Kial do Moseo ordonis doni doku-
menton de eksedzigo, kaj forsendi ŝin?
8 Li diris al ili: Moseo, pro la malmoleco de via koro,
permesis al vi forsendi viajn edzinojn, sed ne estis tiel de
la komenco.
9 Sed mi diras al vi: Kiu forsendos sian edzinon,
escepte pro malĉasteco, kaj edziĝos kun alia, tiu adultas;
kaj kiu edziĝas kun la forsenditino, tiu adultas.
10 La disĉiploj diras al li: Se tia estas la rilato de viro
al virino, ne estas oportune edziĝi.
11 Sed li diris al ili: Ne ĉiuj homoj akceptas tiun ĉi
diron, nur tiuj, al kiuj tio estas donita.
12 Ĉar estas eŭnukoj, kiuj estas naskitaj tiaj el la
patrina ventro, kaj estas eŭnukoj, kiuj estis eŭnukigitaj de
homoj, kaj estas eŭnukoj, kiuj eŭnukigis sin pro la regno
de la ĉielo. Kiu povas tion akcepti, tiu akceptu.
13 Tiam oni alkondukis al li infanojn, por ke li metu
la manojn sur ilin, kaj preĝu. Kaj la disĉiploj malhelpis
ilin.
14 Sed Jesuo diris: Lasu la infanojn, kaj ne malhelpu
ilin, veni al mi, ĉar el tiaj estas la regno de la ĉielo.
15 Kaj, metinte la manojn sur ilin, li foriris de tie.
16 Kaj jen, unu homo, veninte al li, diris: Majstro,
kian bonon mi faru, por ke mi ricevu eternan vivon?
17 Li diris al li: Kial vi min demandas pri bono?

Unu estas, kiu estas bona. Sed se vi deziras eniri en la
vivon, observu la ordonojn.
18 Li diris al li: Kiujn? Kaj Jesuo diris: Vi ne
mortigu; Vi ne adultu; Vi ne ŝtelu; Vi ne malvere
atestu;
19 Honoru la patron kaj la patrinon; kaj: Vi amu
vian najbaron kiel vin mem.
20 La junulo diris al li: Ĉiujn ĉi dirojn mi observis,
kio ankoraŭ mankas al mi?
21 Jesuo diris al li: Se vi deziras esti perfekta, iru,
vendu viajn posedaĵojn, kaj donu al malriĉuloj, kaj vi
havos trezoron en la ĉielo, kaj venu, sekvu min.
22 Sed, aŭdinte tiun vorton, la junulo foriris malĝoja,
ĉar li havis multajn posedaĵojn.
23 Kaj Jesuo diris al siaj disĉiploj: Vere mi diras al
vi, ke malfacile riĉulo eniros en la regnon de la ĉielo.
24 Kaj plie mi diras al vi: Estas pli facile por kamelo
trairi tra trueto de kudrilo, ol por riĉulo eniri la regnon
de Dio.
25 Kiam la disĉiploj ĝin aŭdis, ili konsterniĝis, dirante:
Kiu do povas esti savita?
26 Kaj Jesuo, rigardante ilin, diris al ili: Ĉe homoj
tio estas neebla, sed ĉe Dio ĉio estas ebla.
27 Tiam Petro respondante diris al li: Jen, ni ĉion
forlasis, kaj vin sekvis, kion do ni havos?
28 Jesuo diris al ili: Vere mi diras al vi, ke vi, kiuj
min sekvis, en la renaskado, kiam la Filo de la homo
sidos sur la trono de sia gloro, vi ankaŭ sidos sur dek du
tronoj juĝante la dek du gentojn de Izrael.
29 Kaj ĉiu, kiu forlasis domojn, aŭ fratojn, aŭ
fratinojn, aŭ patron, aŭ patrinon, aŭ infanojn, aŭ
kampojn, pro mia nomo, tiu multoble ricevos kaj
heredos eternan vivon.
30 Sed multaj unuaj estos lastaj, kaj lastaj estos unuaj.

Ĉapitro XX

1 Ĉar la regno de la ĉielo similas al dommastro, kiu
eliris frumatene por dungi laboristojn por sia vinberejo.
2 Kaj kontraktinte kun la laboristoj po unu denaro je
la tago, li ilin sendis en sian vinberejon.
3 Kaj elirinte ĉirkaŭ la tria horo, li vidis aliajn star-
antajn sur la placo senokupaj,
4 Kaj diris al ili: Vi ankaŭ iru en la vinberejon, kaj
kiom estas justa, tiom mi donos al vi. Kaj ili iris.
5 Denove elirinte ĉirkaŭ la sesa kaj la naŭa horo, li
agis simile.
6 Kaj ĉirkaŭ la dekunua horo elirinte, li trovis aliajn
starantajn; kaj li diris al ili: Kial vi staras tie ĉi la
tutan tagon senokupaj?
7 Ili diris al li: Ĉar neniu nin dungis. Li diris al ili:
Vi ankaŭ iru en la vinberejon.
8 Kaj kiam vesperiĝis, la sinjoro de la vinberejo diris
al sia administranto: Alvoku la laboristojn kaj donu la
salajron, komencante de la lastaj ĝis la unuaj.
9 Kaj venis tiuj, kiuj estis dungitaj ĉirkaŭ la dekunua
horo, kaj ricevis po unu denaro.
10 Kaj la unuaj venante supozis, ke ili ricevos pli, kaj
ili ankaŭ ricevis po unu denaro.
11 Kaj tion ricevinte, ili murmuris kontraŭ la dom-
mastro,
12 Dirante: Tiuj ĉi lastaj laboris nur unu horon, kaj
vi faris ilin egalaj kun ni, kiuj elportis la pezon de la tago
kaj la varmegon.
13 Sed li respondante diris al unu el ili: Amiko, mi
ne faras al vi maljustaĵon; ĉu vi ne kontraktis kun mi po
unu denaro?
14 Prenu do la vian kaj foriru. Mi volas doni al tiu
ĉi lasta same, kiel al vi.

15 Ĉu ne estas permesate al mi, fari kion mi volas kun
la mia? Aŭ ĉu via okulo estas malbona tial, ke mi estas
bona?
16 Tiel la lastaj estos unuaj, kaj la unuaj, lastaj.
17 Kaj kiam Jesuo estis supreniranta al Jerusalem, li
kondukis la dek du disĉiplojn aparte, kaj sur la vojo li
diris al ili:
18 Jen, ni supreniras al Jerusalem, kaj la Filo de la
homo estos transdonita al la ĉefpastroj kaj skribistoj, kaj
ili kondamnos lin al morto,
19 Kaj transdonos lin al la nacianoj por moki kaj
skurĝi kaj krucumi, kaj la trian tagon li leviĝos.
20 Tiam venis al li la patrino de la filoj de Zebedeo,
kun siaj filoj, riverencante kaj farante al li peton.
21 Li diris al ŝi: Kion vi volas? Ŝi diris al li: Diru,
ke tiuj ĉi miaj du filoj sidiĝu, unu ĉe via dekstra mano kaj
la dua ĉe via maldekstra, en via regno.
22 Sed Jesuo respondante diris: Vi ne scias, kion vi
petas. Ĉu vi povas trinki la kalikon, kiun mi estas trin-
konta? Ili diris al li: Ni povas.
23 Li diris al ili: Mian kalikon vi ja trinkos, sed sidi
ĉe mia dekstra mano kaj ĉe mia maldekstra, tion doni ne
apartenas al mi, sed estas por tiuj, por kiuj ĝi estas pre-
parita de mia Patro.
24 Kaj la dek, aŭdinte, indignis kontraŭ la du fratoj.
25 Sed Jesuo, alvokinte ilin, diris: Vi scias, ke la
regantoj de la nacioj faras sin sinjoroj super ili, kaj iliaj
granduloj ekzercas aŭtoritaton super ili.
26 Ne estos tiel inter vi, sed kiu deziras esti granda
inter vi, tiu estu via servanto;
27 Kaj kiu volas esti la unua inter vi, tiu estu via
servisto.
28 Kiel la Filo de la homo venis ne por esti servata
sed por servi, kaj doni sian vivon kiel elaĉeton por multaj.

29 Kaj kiam ili eliris el Jeriĥo, granda popolamaso lin
sekvis.
30 Kaj jen du blinduloj sidantaj apud la vojo, aŭdante,
ke Jesuo preterpasas, ekkriis, dirante: Sinjoro, kompatu
nin, ho filo de David.
31 Kaj la popolamaso admonis ilin, ke ili silentu, sed
ili plimulte kriis, dirante: Sinjoro, kompatu nin, ho filo
de David.
32 Kaj Jesuo, haltinte, vokis ilin kaj diris: Kion vi
volas, ke mi faru al vi?
33 Ili diris al li: Sinjoro, ke niaj okuloj estu malfer-
mitaj.
34 Kaj Jesuo, kortuŝite, tuŝis iliajn okulojn, kaj tuj ili
ekvidis, kaj sekvis lin.

Ĉapitro XXI

1 Kaj kiam ili alproksimiĝis al Jerusalem, kaj venis al
Betfage, al la Olivarba monto, tiam Jesuo sendis du dis-
ĉiplojn,
2 Dirante al ili: Eniru en la vilaĝon, kiu estas kontraŭ
vi, kaj tuj vi trovos azeninon ligitan, kaj azenidon kun ŝi.
Ilin malligu kaj venigu al mi.
3 Kaj se iu diros ion al vi, vi diros: La Sinjoro bezonas
ilin; kaj tuj li sendos ilin.
4 Kaj tio ĉi okazis, por ke estu plenumita tio, kio estis
dirita de la profeto, diranta:
5 Diru al la filino de Ciono: Jen via Reĝo venas al vi,
milda kaj rajdanta sur azeno, kaj azenido filo de ŝarĝobesto.
6 Kaj la disĉiploj iris kaj faris, kiel Jesuo ordonis
al ili,
7 Kaj venigis la azeninon kaj la azenidon, kaj surmetis
sur ilin siajn vestojn, kaj sidigis lin sur ilin.
8 Kaj tre granda popolamaso sternis siajn vestojn sur

la vojon, kaj aliaj detranĉadis branĉojn de la arboj kaj
dismetis ilin sur la vojon.
9 Kaj la popolamaso, kiu antaŭiris lin, kaj kiu sekvis
lin, kriis, dirante: Hosana al la Filo de David. Benata
tiu, kiu venas en la nomo de la Sinjoro. Hosana en la
supera alto.
10 Kaj li eniris en Jerusalemon, kaj la tuta urbo mal-
kvietiĝis, dirante: Kiu estas tiu ĉi?
11 Kaj la popolamasoj diris: Tiu ĉi estas la profeto,
Jesuo el Nazaret de Galileo.
12 Kaj Jesuo eniris en la templon de Dio, kaj elpelis
ĉiujn vendantojn kaj aĉetantojn en la templo, kaj renversis
la tablojn de la monŝanĝistoj, kaj la seĝojn de tiuj, kiuj
vendis la kolombojn,
13 Kaj li diris al ili: Estas skribite: Mia domo estos
nomata domo de preĝo, sed vi faris ĝin kaverno de
rabistoj.
14 Kaj blinduloj kaj lamuloj venis al li en la templo,
kaj li sanigis ilin.
15 Sed la ĉefpastroj kaj skribistoj, vidinte la mirind-
aĵojn, kiujn li faris, kaj la knabojn kriantajn en la templo
kaj dirantajn: Hosana al la Filo de David, indignis,
16 Kaj diris al li: Ĉu vi aŭdas, kion tiuj ĉi diras? Kaj
Jesuo diris al ili: Jes, ĉu vi neniam legis: El la buŝo de
infanetoj kaj mamsuĉantoj vi perfektigis laŭdon?
17 Kaj, lasinte ilin, li eliris el la urbo al Betania, kaj tie
loĝis.
18 Kaj matene, en sia reveno al la urbo, li malsatis.
19 Kaj vidante figarbon apud la vojo, li iris al ĝi, kaj
trovis nenion sur ĝi krom folioj. Kaj li diris al ĝi: Ne
plu estu frukto sur vi por eterne. Kaj tuj la figarbo
sekiĝis.
20 Kaj la disĉiploj vidinte miris, dirante: Kiel rapide
la figarbo sekiĝis.

21 Kaj Jesuo respondante diris al ili: Vere mi diras al
vi: se vi havos fidon kaj ne dubos, vi ne nur faros la
aferon de la figarbo, sed eĉ se vi diros al tiu ĉi monto:
Estu formovita kaj ĵetita en la maron, tio fariĝos.
22 Kaj ĉion, kion vi petos per preĝado, kredante, vi
ricevos.
23 Kaj kiam li estis veninta en la templon, la ĉefpastroj
kaj la pliaĝuloj de la popolo venis al li dum li instruis,
kaj diris: Laŭ kia aŭtoritato vi faras tion ĉi? Kaj kiu
donis al vi tian aŭtoritaton?
24 Kaj Jesuo respondante diris al ili: Mi ankaŭ faros
al vi unu demandon; kaj se vi tion diros al mi, mi ankaŭ
diros al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras tion ĉi.
25 La baptado de Johano, de kie ĝi estis? El la ĉielo,
aŭ el homoj? Kaj ili diskutis inter si, dirante: Se ni diros:
El la ĉielo, li diros al ni: Kial do vi ne kredis al li?
26 Sed se ni diros: El homoj, ni timas la popolon, ĉar
ĉiuj opinias Johanon profeto.
27 Kaj ili respondis al Jesuo: Ni ne scias. Li ankaŭ
diris al ili: Nek mi diras al vi, laŭ kia aŭtoritato mi faras
ĉi tiujn aferojn.
28 Kiel ŝajnas al vi? Homo havis du filojn, kaj veninte
al la unua, li diris: Filo, iru hodiaŭ kaj laboru en la
vinberejo.
29 Kaj li respondis kaj diris: Mi ne volas; sed poste
li pentis kaj iris.
30 Kaj li venis al la dua kaj diris same. Kaj li re-
spondis: Mi iros, sinjoro, kaj ne iris.
31 Kiu el la du plenumis la volon de la patro? Ili
diris: La unua. Jesuo diris al ili: Vere mi diras al vi, ke
la impostistoj kaj malĉastulinoj antaŭiras vin en la regnon
de Dio.
32 Car Johano venis al vi en vojo de justeco, kaj vi ne
kredis al li, sed la impostistoj kaj malĉastulinoj kredis al

li. Kaj vi, kiam vi vidis, ne eĉ poste pentis, por kredi
al li.
33 Aŭskultu alian alegorion. Estis homo dommastro,
kiu plantis vinberejon kaj ĉirkaŭis ĝin per plektobarilo, kaj
fosis en ĝi vinpremejon, kaj konstruis turon, kaj luigis ĝin
al terkulturistoj kaj foriris en alian landon.
34 Kaj kiam alproksimiĝis la sezono de fruktoj, li sendis
siajn sklavojn al la terkulturistoj, por ricevi siajn fruktojn.
35 Kaj la terkulturistoj, kaptinte liajn sklavojn, skurĝis
unu kaj mortigis alian kaj ŝtonbatis alian.
36 Denove li sendis aliajn sklavojn, pli multajn ol la
unuaj, kaj ili faris al ili sammaniere.
37 Sed poste li sendis al ili sian filon, dirante: Ili
respektos mian filon.
38 Sed la terkulturistoj, vidante la filon, diris inter si:
Tiu ĉi estas la heredonto. Venu, ni lin mortigu, kaj prenu
lian heredon.
39 Kaj kaptinte lin, ili elĵetis lin el la vinberejo kaj
mortigis lin.
40 Kiam do venos la sinjoro de la vinberejo, kion li
faros al tiuj terkulturistoj?
41 Ili diras al li: Tiujn mizerulojn mizere li pereigos,
kaj luigos la vinberejon al aliaj terkulturistoj, kiuj donos
al li la fruktojn en iliaj sezonoj.
42 Jesuo diris al ili: Ĉu vi neniam legis en la Skriboj:
La ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj, tiu fariĝis ŝtono
bazangula. De la Sinjoro ĉi tio fariĝis, kaj ĝi estas miraklo
en niaj okuloj?
43 Tial mi diras al vi: La regno de Dio estos prenita
for de vi kaj donita al nacio, kiu liveros ĝiajn fruktojn.
44 Kaj kiu falas sur tiun ŝtonon, tiu estos rompita, sed
sur kiun ĝi falos, tiun ĝi polvigos.
45 Kaj la ĉefpastroj kaj la Fariseoj, aŭdinte liajn ale-
goriojn, komprenis, ke li parolas pri ili.

46 Kaj, celante kapti lin, ili timis la popolamasojn, ĉar
ili opiniis lin profeto.

Ĉapitro XXII

1 Kaj Jesuo respondante denove parolis al ili alegorie,
dirante :
2 La regno de la ĉielo estas komparata al reĝo, kiu
faris edzigan feston pro sia filo,
3 Kaj sendis siajn sklavojn por voki la invititojn al la
edziga festo, kaj ili ne volis veni.
4 Denove li sendis aliajn sklavojn, dirante : Diru al la
invititoj : Jen, mi preparis la manĝon. Miaj bovoj kaj
miaj grasigitaj bestoj estas buĉitaj, kaj ĉio estas preta.
Venu al la edziga festo.
5 Sed ili malatentis, kaj foriris, unu al sia bieno, alia al
sia komercado.
6 Kaj la ceteraj, kaptinte liajn sklavojn, perfortis kaj
mortigis ilin.
7 Kaj la reĝo koleriĝis, kaj sendinte siajn armeojn, li
pereigis tiujn mortigistojn, kaj bruligis ilian urbon.
8 Tiam li diris al siaj sklavoj : La edziga festo estas
preta, sed la invititoj ne estis indaj.
9 Vi do iru al la disirejoj de la vojoj, kaj kiujn vi
trovos, voku ĉiujn al la edziga festo.
10 Kaj tiuj sklavoj, elirinte sur la vojojn, kunvenigis
ĉiujn, kiujn ili trovis, malbonajn kaj bonajn, kaj la edziga
festo estis plenigita je gastoj.
11 Sed la reĝo, enveninte por vidi la gastojn, tie vidis
homon, kiu ne portis edzigofestan veston.
12 Kaj li diris al li : Amiko, kiel vi envenis
tien ĉi, ne portante edzigofestan veston ? Kaj li
silentadis.
13 Tiam la reĝo diris al siaj servantoj : Ligu lin mane

kaj piede, kaj elĵetu lin en la eksteran mallumon; tie
estos la plorado kaj la grincado de dentoj.
14 Car multaj estas alvokitaj, sed malmultaj estas
elektitaj.
15 Tiam iris la Fariseoj kaj konsiliĝis, kiel ili povos
impliki lin en lia parolo.
16 Kaj ili sendis al li siajn disĉiplojn kun la Herodanoj,
dirante: Majstro, ni scias, ke vi estas verema, kaj instruas
la vojon de Dio laŭ vero, kaj ne zorgas pri iu, ĉar vi ne
rigardas la vizaĝon de homoj.
17 Diru do al ni, kiel ŝajnas al vi? Ĉu konvenas pagi
imposton al Cezaro, aŭ ne?
18 Sed Jesuo, sciante ilian ruzecon, diris: Kial vi min
tentas, hipokrituloj?
19 Montru al mi la impostan moneron. Kaj ili alportis
al li denaron.
20 Kaj li diris al ili: Kies estas ĉi tiu bildo kaj
surskribaĵo?
21 Ili diris al li: De Cezaro. Tiam li diris al ili:
Redonu do al Cezaro la propraĵon de Cezaro, kaj al Dio
la propraĵon de Dio.
22 Kaj aŭdinte ili miris, kaj lin lasinte foriris.
23 La saman tagon alvenis al li Sadukeoj, kiuj diras,
ke ne estas releviĝo, kaj lin demandis, dirante:
24 Majstro, Moseo diris: Se iu mortas, ne havante
infanojn, lia frato edziĝu kun lia edzino kaj naskigu idaron
al sia frato.
25 Estis ĉe ni sep fratoj, kaj la unua edziĝis kaj
mortis, kaj, ne havante idaron, lasis sian edzinon al sia
frato.
26 Same ankaŭ la dua, kaj la tria, ĝis la sepa.
27 Kaj laste post ĉiuj la virino mortis.
28 Tial, en la releviĝo, kies edzino el la sep ŝi estos?
Ĉar ĉiuj havis ŝin.

29 Sed Jesuo respondante diris : Vi eraras, ne sciante
la Skribojn nek la potencon de Dio.
30 Car en la releviĝo oni nek edziĝas nek edziniĝas,
sed estas kiel anĝeloj en la ĉielo.
31 Sed, pri la releviĝo el la mortintoj, ĉu vi ne legis
tion, kio estis dirita al vi de Dio, diranta :
32 Mi estas Dio de Abraham, kaj Dio de Isaak, kaj
Dio de Jakob ? Li ne estas Dio de la mortintoj, sed de
la vivantoj.
33 Kaj kiam la homamaso tion aŭdis, ili miregis je lia
instruado.
34 Sed la Fariseoj, aŭdinte, ke li silentigis la Sadukeojn,
kune kolektiĝis.
35 Kaj unu el ili, leĝisto, demandis lin, tentante
lin :
36 Majstro, kiu estas la granda ordono en la leĝo ?
37 Kaj li diris al li : Vi amu la Sinjoron, vian Dion,
per via tuta koro, kaj per via tuta animo, kaj per via tuta
intelekto.
38 Tiu ĉi estas la granda kaj la unua ordono.
39 Kaj la dua estas simila al ĝi : Vi amu vian najbaron
kiel vin mem.
40 De ĉi tiuj du ordonoj dependas la tuta leĝo kaj la
profetoj.
41 Kaj kiam la Fariseoj estis kunvenintaj, Jesuo ilin
demandis,
42 Dirante : Kiel ŝajnas al vi pri la Kristo ? Kies filo
li estas ? Ili diris al li : De David.
43 Li diris al ili : Kial do David, en la Spirito, lin
nomas Sinjoro, dirante :
44 La Sinjoro diris al mia Sinjoro : Sidu dekstre de
mi, ĝis mi metos viajn malamikojn sub viajn piedojn ?
45 Se do David nomas lin Sinjoro, kiamaniere li estas
lia filo ?

46 Kaj neniu povis respondi unu vorton al li, nek iu
post tiu tago kuraĝis demandi lin plu.

Ĉapitro XXIII

1 Tiam parolis Jesuo al la homamasoj kaj al siaj disĉi-
ploj, dirante:
2 La skribistoj kaj la Fariseoj sidas sur la seĝo de
Moseo.
3 Ĉion do, kion ili ordonas al vi, tion faru kaj observu,
sed ne agu laŭ iliaj faroj, ĉar ili ordonas sed ne faras.
4 Ili ligas pezajn ŝarĝojn ne porteblajn, kaj metas ilin
sur la ŝultrojn de homoj, sed ili mem ne volas movi ilin
per sia fingro.
5 Sed ĉiujn siajn agojn ili faras por esti alrigardataj de
homoj, ĉar ili larĝigas siajn filakteriojn kaj grandigas la
franĝojn de siaj vestoj,
6 Kaj ŝatas la ĉefajn kuŝejojn ĉe festenoj, kaj la ĉefajn
seĝojn en la sinagogoj,
7 Kaj salutojn sur la placoj, kaj esti nomataj de homoj,
Rabeno.
8 Sed vi ne estu nomataj Rabeno, ĉar unu estas via
instruanto, kaj vi ĉiuj estas fratoj.
9 Kaj nomu neniun sur la tero via patro, ĉar unu, kiu
estas en la ĉielo, estas via Patro.
10 Nek estu nomataj edukantoj, ĉar unu, la Kristo,
estas via edukanto.
11 Sed la pli granda el vi estos via servanto.
12 Kaj kiu plialtigos sin, tiu estos humiligita, kaj kiu
humiligos sin, tiu estos plialtigita.
13 Sed ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj, ĉar
vi ŝlosas la regnon de la ĉielo kontraŭ la homoj; ĉar vi
mem ne eniras, nek permesas eniri la enirantajn.
14 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar vi

formanĝadas domojn de vidvinoj, dum pretekste vi faras
longajn preĝojn ; tial vi ricevos pli grandan kondamnon.
15 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj ! ĉar vi
ĉirkaŭiras maron kaj teron por varbi unu prozeliton, kaj,
kiam li tia fariĝis, vi lin igas filo de Geheno duoble kiom
vi mem.
16 Ve al vi, blindaj gvidantoj, kiuj diras : Se iu ĵuras
per la sanktejo, tio estas nenio, sed kiu ĵuras per la oro de
la sanktejo, tiu estas ŝuldanto.
17 Vi malsaĝaj kaj blindaj, ĉar kio estas la pli granda,
la oro, aŭ la sanktejo, kiu sanktigas la oron ?
18 Kaj : Se iu ĵuras per la altaro, tio estas nenio ; sed
kiu ĵuras per la ofero, kiu kuŝas sur ĝi, tiu estas ŝuldanto.
19 Vi blinduloj, ĉar kio estas la pli granda, la ofero,
aŭ la altaro, kiu sanktigas la oferon ?
20 Tiu do, kiu ĵuras per la altaro, ĵuras per ĝi kaj per
ĉio, kio kuŝas sur ĝi.
21 Kaj tiu, kiu ĵuras per la sanktejo, ĵuras per ĝi kaj
per tiu, kiu loĝas en ĝi.
22 Kaj tiu, kiu ĵuras per la ĉielo, ĵuras per la trono de
Dio kaj per tiu, kiu sidas sur ĝi.
23 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj ! ĉar vi
pagas dekonaĵojn de mento kaj de anizo kaj de kumino,
kaj forlasis la pli gravajn aferojn de la leĝo, juĝon kaj
kompaton kaj fidon. Sed tiujn ĉi vi devis fari kaj ne lasi
la aliajn.
24 Vi blindaj gvidantoj, kiuj elkribras la kulon kaj
glutas la kamelon.
25 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj ! ĉar vi
purigas la eksteron de la kaliko kaj plado, sed interne ili
estas plenaj je rabado kaj malmodereco.
26 Vi blinda Fariseo, purigu unue la internon de la
kaliko kaj plado, por ke ilia ekstero ankaŭ fariĝu
pura.

27 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar
vi similas al tomboj blankigitaj, kiuj ekstere ŝajnas belaj,
sed interne estas plenaj je la ostoj de mortintoj kaj ĉia
malpureco.
28 Tiel ankaŭ vi ekstere ŝajnas justaj antaŭ homoj, sed
interne vi estas plenaj je hipokriteco kaj maljusteco.
29 Ve al vi, skribistoj kaj Fariseoj, hipokrituloj! ĉar
vi konstruas la tombojn de la profetoj kaj ornamas la
monumentojn de la justuloj, kaj diras:
30 Se ni estus vivintaj en la tagoj de niaj patroj, ni ne
estus partoprenintaj kun ili en la sango de la profetoj.
31 Tial vi atestas pri vi mem, ke vi estas filoj de tiuj,
kiuj mortigis la profetojn.
32 Plenigu do vi la mezuron de viaj patroj.
33 Serpentoj, vipuridoj, kiel vi povos eviti la juĝon de
Geheno?
34 Jen do mi sendas al vi profetojn kaj saĝulojn kaj
skribistojn; unujn el ili vi mortigos kaj krucumos, kaj
aliajn el ili vi skurĝos en viaj sinagogoj kaj persekutos de
urbo al urbo.
35 Por ke venu sur vin ĉiu justa sango elverŝita sur la
teron, de la sango de Habel la justulo ĝis la sango de
Zakaria filo de Barakio, kiun vi mortigis inter la sanktejo
kaj la altaro.
36 Vere mi diras al vi: Ĉio ĉi venos sur tiun ĉi
generacion.
37 Jerusalem, Jerusalem, kiu mortigas la profetojn kaj
ŝtonmortigas tiujn, kiuj estas senditaj al ŝi! kiel ofte mi
volis kunvenigi viajn infanojn, kiel kokino kolektas siajn
kokidojn sub la flugilojn, kaj vi ne volis.
38 Jen, via domo estas lasita al vi dezerta.
39 Ĉar mi diras al vi: Vi ne vidos min de nun, ĝis
kiam vi diros: Estu benata, kiu venas en la nomo de la
Sinjoro.

Ĉapitro XXIV

1 Kaj Jesuo, elirinte de la templo, estis en vojo. Kaj
liaj disĉiploj venis al li por montri al li la konstruaĵojn de
la templo.
2 Sed li respondante diris : Ĉu vi ne vidas ĉion ĉi ?
Vere mi diras al vi : Ne estos lasita tie ĉi ŝtono sur ŝtono,
kiu ne estos disĵetita.
3 Kaj kiam li sidis sur la monto de Olivarboj, la dis-
ĉiploj venis private al li kaj diris : Diru al ni, kiam tio ĉi
okazos ? Kaj kio estos la signo de via alesto kaj la
maturiĝo de la mondaĝo ?
4 Kaj Jesuo respondante diris al ili : Vidu, ke neniu
erarigu vin.
5 Ĉar multaj venos en mia nomo kaj diros : Mi estas
la Kristo, kaj ili erarigos multajn.
6 Kaj vi aŭdos pri militoj kaj famoj de militoj. Gardu
vin, ke vi ne konsterniĝu ; ĉar tio devas okazi, sed ankoraŭ
ne estas la fino.
7 Ĉar leviĝos nacio kontraŭ nacio, kaj regno kontraŭ
regno, kaj estos malsatoj kaj tertremoj en diversaj lokoj.
8 Sed ĉio ĉi estas komenco de suferoj.
9 Tiam ili transdonos vin al suferado kaj mortigos vin,
kaj vi estos malamataj de ĉiuj nacioj pro mia nomo.
10 Tiam multaj estos faligitaj, kaj perfidos unu la alian,
kaj malamos unu la alian.
11 Kaj multaj falsaj profetoj leviĝos, kaj erarigos
multajn.
12 Kaj pro la multobligo de maljusteco la amo de la
plimulto malvarmiĝos.
13 Sed kiu persistos ĝis la fino, tiu estos savita.
14 Kaj tiu ĉi evangelio de la regno estos predikita tra
la tuta mondo, kiel atesto al ĉiuj nacioj, kaj tiam venos
la fino.

15 Tial, kiam vi vidos la abomenaĵon de dezertigo,
kiun priparolis Daniel la profeto, starantan en la sankta
loko, (la leganto komprenu),
16 Tiam tiuj, kiuj estas en Judeo, forkuru al la montoj.
17 Kiu estas sur la tegmento, tiu ne malsupreniru por
preni tion, kio estas en lia domo.
18 Kaj kiu estas en la kampo, tiu ne revenu por preni
sian mantelon.
19 Sed ve al la gravedulinoj kaj al la mamnutrantinoj
dum tiuj tagoj !
20 Kaj preĝu, ke via forkurado ne estu vintre nek
sabate.
21 Ĉar tiam estos granda aflikto, kia ne estis de la
komenco de la mondo ĝis nun, nek iam estos.
22 Kaj escepte se tiuj tagoj estus mallongigitaj, neniu
karno estus savita, sed pro la elektitoj, tiuj tagoj estos
mallongigitaj.
23 Tiam se iu diros al vi : Jen, la Kristo estas tie ĉi,
aŭ tie ; vi ne kredu.
24 Ĉar leviĝos falsaj Kristoj kaj falsaj profetoj kaj
faros grandajn signojn kaj miraklojn, tiel ke ili erarigus,
se povus esti, eĉ la elektitojn.
25 Jen, mi estas antaŭdirinta al vi.
26 Tial, se oni diros al vi : Jen, li estas en la dezerto ;
ne eliru ; Jen, li estas en sekretaj ĉambroj; ne kredu.
27 Ĉar kiel la fulmo venas el la oriento kaj montriĝas
ĝis la okcidento, tiel ankaŭ estos la alesto de la Filo de
la homo.
28 Kie estos la kadavro, tien kolektiĝos la agloj.
29 Sed tuj post la aflikto de tiuj tagoj, la suno estos
mallumigita kaj la luno ne donos sian lumon, kaj la
steloj falos el la ĉielo, kaj la potencoj de la ĉielo ŝanceliĝos.
30 Kaj tiam aperos la signo de la Filo de la homo en

la ĉielo, kaj tiam ploros ĉiuj gentoj de la tero, kaj ili vidos la Filon de la homo venantan en la nuboj de la ĉielo kun potenco kaj granda gloro.

31 Kaj li elsendos siajn anĝelojn kun granda sono de trumpeto, kaj ili kolektos liajn elektitojn el la kvar ventoj, el limo ĝis limo de la ĉielo.

32 De la figarbo lernu ĝian alegorion. Kiam ĝia branĉo jam moliĝis kaj folioj ekaperas, tiam vi scias, ke la somero estas proksima.

33 Tiel ankaŭ, kiam vi vidos ĉion ĉi, sciu, ke li estas proksima, ĉe la pordoj.

34 Vere mi diras al vi: Tiu ĉi generacio ne forpasos, ĝis ĉio ĉi plenumiĝos.

35 Ĉielo kaj tero forpasos, sed miaj vortoj ne forpasos.

36 Sed pri tiu tago kaj horo scias neniu, nek la anĝeloj de la ĉielo, nek la Filo, sed la Patro sola.

37 Sed kiel la tagoj de Noa, tiel estos la alesto de la Filo de la homo.

38 Ĉar kiel, dum la tagoj, kiuj estis antaŭ la diluvo, oni estis manĝantaj kaj trinkantaj, edziĝantaj kaj edziniĝantaj, ĝis la tago, kiam Noa eniris en la arkeon,

39 Kaj oni ne eksciis, ĝis la diluvo venis kaj forprenis ĉiujn; tiel estos la alesto de la Filo de la homo.

40 Tiam du estos sur la kampo; unu estos prenita kaj la alia lasita.

41 Du virinoj estos muelantaj apud muelilo, unu estos prenita kaj la alia lasita.

42 Tial viglu, ĉar vi ne scias, je kia tago via Sinjoro venos.

43 Sed sciu tion ĉi, ke se la dommastro scius, en kia gardoparto venos la ŝtelisto, li viglus kaj ne lasus trafosi sian domon.

44 Tial vi ankaŭ estu pretaj, ĉar en horo, kiam vi ne atendas, la Filo de la homo venas.

45 Kiu do estas la fidela kaj prudenta servisto, kiun la
sinjoro starigis super siajn domanojn, por doni al ili nutron
ĝustatempe?
46 Feliĉa estas tiu servisto, kiun lia sinjoro veninte
trovos tiel faranta.
47 Vere mi diras al vi: Li starigos lin super sian tutan
havon.
48 Sed se tiu malbona servisto diros en sia koro: Mia
sinjoro malfruas;
49 Kaj komencos bati siajn kunservistojn, kaj manĝi
kaj trinki kun la drinkuloj,
50 La sinjoro de tiu servisto venos en tago, kiam li ne
atendas, kaj en horo, kiam li ne scias,
51 Kaj distranĉos lin, kaj difinos lian parton kun la
hipokrituloj. Tie estos la plorado kaj la grincado de
dentoj.

Ĉapitro XXV

1 Tiam la regno de la ĉielo similiĝos al dek virgulinoj,
kiuj prenis siajn lampojn kaj eliris renkonten al la fianĉo.
2 Kaj kvin el ili estis malprudentaj, kaj kvin estis
prudentaj.
3 Nu, la malprudentaj, prenante la lampojn, ne prenis
oleon kun si.
4 Sed la prudentaj prenis oleon en la vazoj kun siaj
lampoj.
5 Kaj kiam la fianĉo malfruis, ili ĉiuj malviglis kaj
dormis.
6 Sed je la noktomezo estis ekkrio: Jen la fianĉo:
Eliru al li renkonten.
7 Tiam tiuj virgulinoj sin levis ĉiuj kaj ordigis siajn
lampojn.
8 Kaj la malprudentaj diris al la prudentaj: Donu al
ni el via oleo, ĉar niaj lampoj estingiĝas.

9 Sed la prudentaj respondis, dirante: Eble ne estos
suficôe por ni kaj vi. Iru prefere al la vendistoj kaj aĉetu
por vi mem.
10 Kaj, dum ili iris por aĉeti, la fianĉo alvenis, kaj tiuj,
kiuj estis pretaj, eniris kun li al la edziga festo, kaj la pordo
estis fermita.
11 Poste alvenis ankaŭ la ceteraj virgulinoj, dirante:
Sinjoro, Sinjoro, malfermu al ni.
12 Sed li respondis kaj diris: Vere mi diras al vi, mi ne
konas vin.
13 Tial viglu, ĉar vi scias nek la tagon nek la horon.
14 Ĉar tiel estas, kvazaŭ homo, forvojaĝonte en alian
landon, alvokis siajn servistojn, kaj komisiis al ili siajn
posedaĵojn.
15 Kaj al unu li donis kvin talentojn, al alia du, al alia
unu, al ĉiu laŭ lia kapableco, kaj li foriris.
16 Kaj tiu, kiu ricevis la kvin talentojn, iris tuj kaj
negocadis per ili, kaj gajnis pluajn kvin talentojn.
17 Same ankaŭ tiu, kiu ricevis la du, gajnis pluajn·du.
18 Sed tiu, kiu ricevis la unu, foriris kaj fosis en la
tero, kaj kaŝis la monon de sia sinjoro.
19 Kaj post longa tempo la sinjoro de tiuj servistoj
venis kaj faris kun ili kontokontrolon.
20 Kaj tiu, kiu ricevis la kvin talentojn, alvenis kaj
alportis pluajn kvin talentojn, dirante: Sinjoro, vi komisiis
al mi kvin talentojn; jen, mi gajnis pluajn kvin talen-
tojn.
21 Lia sinjoro diris al li: Bone, vi bona kaj fidela
servisto, vi estis fidela pri malmultaj aferoj, mi starigos vin
super multaj. Envenu en la ĝojon de via sinjoro.
22 Kaj tiu ankaŭ, kiu ricevis la du talentojn, alvenis
kaj diris: Sinjoro, vi komisiis al mi du talentojn; jen, mi
gajnis pluajn du talentojn.
23 Lia sinjoro diris al li: Bone, vi bona kaj fidela

servisto ; vi estis fidela pri malmultaj aferoj, mi starigos
vin super multaj. Envenu en la ĝojon de via sinjoro.
24 Kaj tiu ankaŭ, kiu ricevis la unu talenton, alvenis
kaj diris : Sinjoro, mi sciis, ke vi estas severa homo, rikolt-
anta, kie vi ne semis, kaj kolektanta, kie vi ne disŝutis.
25 Kaj mi timis kaj foriris kaj kaŝis vian talenton en la
tero. Jen, vi havas la vian.
26 Sed lia sinjoro respondante diris al li : Vi malbona
kaj mallaborema servisto, vi sciis, ke mi rikoltas, kie mi
ne semis, kaj kolektas, kie mi ne disŝutis,
27 Vi tial devis doni mian monon al la bankistoj, kaj
tiam veninte mi ricevus la mian kun procento.
28 Forprenu do la talenton de li, kaj donu ĝin al tiu,
kiu havas la dek talentojn.
29 Ĉar al ĉiu, kiu havas, estos donite, kaj li havos
superfluon ; sed de tiu, kiu ne havas, eĉ tio, kion li havas,
estos forprenita.
30 Kaj elĵetu la senutilan serviston en la eksteran
mallumon ; tie estos la plorado kaj la grincado de dentoj.
31 Sed kiam la Filo de la homo venos en sia gloro, kaj
ĉiuj anĝeloj kun li, tiam li sidos sur la trono de sia gloro,
32 Kaj antaŭ li kolektiĝos ĉiuj nacioj, kaj li apartigos
ilin unu de alia, kiel paŝtisto apartigas la ŝafojn for de la
kaproj.
33 Kaj li starigos la ŝafojn ĉe sia dekstra mano, kaj la
kaprojn ĉe sia maldekstra.
34 Tiam diros la Reĝo al tiuj, kiuj staras ĉe lia dekstra
mano : Venu, vi benataj de mia Patro, heredu la regnon
preparitan por vi de la komenco de la mondo.
35 Ĉar mi malsatis, kaj vi donis al mi manĝi ; mi
soifis, kaj vi donis al mi trinki ; mi estis fremda kaj vi
gastigis min ;
36 Nuda, kaj vi vestis min ; mi malsanis, kaj vi vizitis
min ; mi estis en malliberejo, kaj vi venis al mi.

37 Tiam la justuloj respondos al li, dirante: Sinjoro,
kiam ni vin vidis malsatan, kaj vin satigis? aŭ soifantan,
kaj trinkigis vin?
38 Kaj kiam ni vidis vin fremdan, kaj gastigis vin? aŭ
nudan, kaj vin vestis?
39 Kaj kiam ni vidis vin malsanan aŭ en malliberejo,
kaj venis al vi?
40 Kaj la Reĝo respondos kaj diros al ili: Vere mi
diras al vi: Kiugrade vi faris tion al unu el ĉi tiuj miaj
fratoj la plej malgrandaj, tiugrade vi faris tion al mi.
41 Tiam li diros al tiuj, kiuj estas ĉe la maldekstra
mano: For de mi, vi malbenitaj, en la eternan fajron, kiu
estas preparita por la diablo kaj liaj anĝeloj.
42 Car mi malsatis, kaj vi ne donis al mi manĝi; mi
soifis, kaj vi ne donis al mi trinki;
43 Mi estis fremda, kaj vi ne gastigis min; nuda, kaj
vi ne vestis min; malsana kaj en malliberejo, kaj vi ne
vizitis min.
44 Tiam ili ankaŭ respondos, dirante: Sinjoro, kiam
ni vidis vin malsatan, aŭ soifantan, aŭ fremdan, aŭ nudan,
aŭ malsanan, aŭ en malliberejo, kaj ne servis al vi?
45 Tiam li respondos al ili, dirante: Vere mi diras al
vi: Kiugrade vi ne faris tion al unu el ĉi tiuj la plej mal-
grandaj, vi ne faris tion al mi.
46 Kaj tiuj ĉi foriros en eternan punon, sed la justuloj
en eternan vivon.

Ĉapitro XXVI

1 Kaj okazis, kiam Jesuo finis ĉiujn ĉi vortojn, ke li
diris al siaj disĉiploj:
2 Vi scias, ke post du tagoj okazos la Pasko, kaj la Filo
de la homo estos transdonita por esti krucumita.
3 Tiam kunvenis la ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj de la
popolo en la korto de la ĉefpastro, kies nomo estis Kaifas.

4 Kaj ili konsiliĝis kune, por ke ili povu kapti Jesuon
ruze, kaj mortigi lin.
5 Sed ili diris: Ne dum la festo, por ke tumulto ne
okazu ĉe la popolo.
6 Kaj, kiam Jesuo estis en Betania, en la domo de
Simon leprulo,
7 Alvenis al li virino, havante alabastran vazon da multe-
kosta ŝmiraĵo, kaj ŝi verŝis ĝin sur lian kapon, dum li sidis
je manĝo.
8 Sed, kiam la disĉiploj tion vidis, ili indignis, dirante:
9 Por kio estas tiu ĉi malŝparo? Ĉar ĉi tiu ŝmiraĵo
povis esti vendita por granda prezo, kaj donita al la
malriĉuloj.
10 Sed Jesuo, tion sciante, diris al ili: Kial vi ĝenas
la virinon? ĉar ŝi faris bonan faron al mi.
11 Ĉar la malriĉulojn vi ĉiam havas kun vi, sed min vi
ne havas ĉiam.
12 Ĉar, verŝante ĉi tiun ŝmiraĵon sur mian korpon, ŝi
tion faris por mia entombigo.
13 Vere mi diras al vi: Kie ajn estos predikata ĉi tiu
evangelio en la tuta mondo, tio ĉi ankaŭ, kion tiu ĉi virino
faris, estos priparolita por memoraĵo de ŝi.
14 Tiam unu el la dek du, nomata Judas Iskariota, iris
al la ĉefpastroj,
15 Kaj diris: Kion vi volas doni al mi, se mi lin trans-
donos al vi? Kaj ili pesis por li tridek arĝentajn monerojn.
16 Kaj de tiam li serĉis oportunan tempon, por perfidi
lin.
17 Kaj en la unua tago de macoj, la disĉiploj venis al
Jesuo, dirante: Kie vi volas, ke ni preparu por vi, por
manĝi la Paskon?
18 Kaj li diris: Eniru en la urbon al trovotulo, kaj diru
al li: La Majstro diras: Mia tempo estas proksima; mi
faros la Paskon ĉe vi, kun miaj disĉiploj.

19 Kaj la disĉiploj faris, kiel Jesuo ordonis al ili, kaj
pretigis la Paskon.
20 Kaj kiam vesperiĝis, li sidis je manĝo kun la dek
du disĉiploj.
21 Kaj, dum ili estis manĝantaj, li diris: Vere mi diras
al vi, ke unu el vi perfidos min.
22 Kaj ili tre malĝojiĝis, kaj ĉiu komencis diri al li:
Sinjoro, ĉu eble mi?
23 Kaj li respondis kaj diris: Homo, kiu trempis kun
mi la manon en la pladon, tiu perfidos min.
24 La Filo de la homo foriras, kiel estas skribite pri li,
sed ve al tiu homo, de kiu la Filo de la homo estos per-
fidita! Se tiu homo ne estus naskita, estus bone por li.
25 Kaj Judas, kiu lin perfidis, respondante diris: Ĉu
eble mi, Rabeno? Li diras al li: Vi diris.
26 Kaj, dum ili estis manĝantaj, Jesuo prenis panon
kaj beninte rompis ĝin kaj donis al la disĉiploj, kaj diris:
Prenu, manĝu, tio ĉi estas mia korpo.
27 Kaj li prenis kalikon kaj dankinte donis al ili, dirante:
28 Vi ĉiuj trinku el ĝi, ĉar tio ĉi estas mia sango de la
interligo, kiu estas elverŝata por multaj, por la formetado
de pekoj.
29 Sed mi diras al vi: De nun mi ne trinkos el tiu ĉi
frukto de la vinberujo, ĝis la tago, kiam mi trinkos ĝin
novan kun vi en la regno de mia Patro.
30 Kaj kantinte himnon, ili eliris al la Olivarba monto.
31 Tiam diris Jesuo al ili: Vi ĉiuj estos falpuŝitaj pro
mi dum tiu ĉi nokto, ĉar estas skribite: Mi batos la
paŝtiston, kaj la ŝafoj de la ŝafaro estos disigitaj.
32 Sed, kiam mi estos levita, mi iros antaŭ vi en
Galileon.
33 Sed Petro respondante diris al li: Se ĉiuj estos
falpuŝitaj pro vi, mi neniam estos falpuŝita.
34 Jesuo diris al li: Vere mi diras al vi, ke en tiu ĉi

nokto, antaŭ ol la koko krios, vi malkonfesos min
trifoje.
35 Petro diris al li: Eĉ se mi estos devigita morti kun
vi, tamen mi vin ne malkonfesos. Simile diris ĉiuj
disĉiploj.
36 Tiam venis Jesuo kun ili al loko nomata Getsemane,
kaj diris al siaj disĉiploj: Sidiĝu tie ĉi, dum mi iros tien
por preĝi.
37 Kaj li prenis kun si Petron kaj la du filojn de
Zebedeo, kaj komencis malĝoji kaj maltrankviliĝi.
38 Tiam li diris al ili: Tre malĝoja estas mia animo,
ĝis morto; restu tie ĉi kaj viglu kun mi.
39 Kaj li iom antaŭiris kaj falis sur sian vizaĝon,
preĝante kaj dirante: Mia Patro, se povas esti, tiu ĉi kaliko
pasu for de mi. Tamen, ne kiel mi volas, sed kiel vi volas.
40 Kaj li venis al la disĉiploj kaj trovis ilin dormantaj,
kaj diris al Petro: Ĉu vi do ne havis forton vigli kun mi
eĉ unu horon?
41 Viglu kaj preĝu, por ke vi ne eniru en tenton. La
spirito estas volema, sed la karno estas malforta.
42 Denove la duan fojon li foriris kaj preĝis, dirante:
Mia Patro, se ĉi tio ne povos forpasi escepte se mi trinkos
ĝin, via volo estu farita.
43 Kaj li denove venis kaj trovis ilin dormantaj, ĉar
iliaj okuloj peziĝis.
44 Kaj li denove lasis ilin kaj foriris, kaj la trian fojon
preĝis, denove dirante la samajn vortojn.
45 Tiam li venis al la disĉiploj kaj diris al ili: Dormadu
nun kaj ripozu. Jen la horo alproksimiĝis, kaj la Filo de
la homo estas perfidata en la manojn de pekuloj.
46 Leviĝu, ni foriru; jen tiu, kiu perfidis min, jam
alestas.
47 Kaj, dum li ankoraŭ parolas, jen venis Judas, unu
el la dek du, kaj kun li granda homamaso kun glavoj kaj

bastonoj venis de la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj de la
popolo.
48 Kaj tiu, kiu perfidis lin, estis aranĝinta kun ili
signon, dirante: Kiun mi kisos, tiu estas li. Arestu lin.
49 Kaj tuj li alvenis al Jesuo kaj diris: Saluton,
Rabeno; kaj kisis lin.
50 Kaj Jesuo diris al li: Amiko, faru laŭ la celo de
via alesto. Tiam ili venis kaj metis manojn sur Jesuon
kaj arestis lin.
51 Kaj jen, unu el tiuj, kiuj estis kun Jesuo, etendis la
manon kaj eltiris sian glavon, kaj frapis la sklavon de la
ĉefpastro, kaj fortranĉis al li la orelon.
52 Tiam diris Jesuo al li: Remetu vian glavon en ĝian
ingon, ĉar ĉiuj, kiuj glavon prenas, per glavo pereos.
53 Aŭ ĉu vi supozas, ke mi ne povas alvoki mian
Patron, kaj li tuj liveros al mi pli ol dek du legionojn da
anĝeloj?
54 Sed kiel estos plenumitaj la Skriboj, ke devas tiel
okazi?
55 En tiu horo Jesuo diris al la popolamasoj: Ĉu vi
elvenas kun glavoj kaj bastonoj, kvazaŭ kontraŭ rabisto,
por kapti min? Mi ĉiutage sidis en la templo instruante,
kaj vi ne arestis min.
56 Sed ĉio ĉi okazis, por ke estu plenumitaj la skriboj
de la profetoj. Tiam ĉiuj disĉiploj forlasis lin kaj
forkuris.
57 Kaj tiuj, kiuj arestis Jesuon, kondukis lin al la
domo de Kaifas la ĉefpastro, kie la skribistoj kaj pliaĝuloj
estis kunvenintaj.
58 Sed Petro sekvis lin malproksime, ĝis la korto de la
ĉefpastro, kaj eniris kaj sidis kun la subuloj, por vidi la
finon.
59 Kaj la ĉefpastroj kaj la tuta sinedrio serĉis malveran
ateston kontraŭ Jesuo, por ke ili povu mortigi lin;

60 Kaj nenian trovis, kvankam multe da falsaj atest-
antoj alvenis. Sed poste du alveninte diris:
61 Ĉi tiu diris: Mi povas dispecigi la sanktejon de
Dio, kaj rekonstrui ĝin en la daŭro de tri tagoj.
62 Kaj la ĉefpastro stariĝis kaj diris al li: Ĉu vi
respondas nenion? Kio estas tio, kion tiuj ĉi atestas
kontraŭ vi?
63 Sed Jesuo silentadis, kaj la ĉefpastro diris al li: Mi
ĵurligas vin per Dio la vivanta, ke vi diru al ni, ĉu vi estas
la Kristo, la Filo de Dio.
64 Jesuo diris al li: Vi diris. Tamen mi diras al vi:
Post tiu ĉi tempo vi vidos la Filon de la homo sidantan
ĉe la dekstra mano de Potenco, kaj venantan sur la nuboj
de la ĉielo.
65 Tiam la ĉefpastro ŝiris siajn vestojn, dirante: Li
blasfemis. Ĉu ni plu bezonas atestantojn? Jen, nun vi
aŭdis la blasfemon.
66 Kion vi opinias? Ili respondis kaj diris: Li estas
kulpa ĝis mortpuno.
67 Tiam ili kraĉis sur lian vizaĝon kaj donis al li sur-
vangojn, kaj kelkaj frapis lin per la manplatoj,
68 Dirante: Profetu al ni, vi Kristo, kiu estas frapinta
vin.
69 Kaj Petro sidis ekstere en la korto; kaj alvenis al
li unu servantino, dirante: Vi ankaŭ estis kun Jesuo la
Galileano.
70 Sed li malkonfesis antaŭ ili ĉiuj, dirante: Mi ne
scias, kion vi diras.
71 Kaj post kiam li eliris en la vestiblon, alia ser-
vantino vidis lin kaj diris al la ĉeestantoj: Ĉi tiu estis
ankaŭ kun Jesuo Nazaretano.
72 Kaj denove li malkonfesis kun ĵuro: Mi ne konas
la homon.
73 Kaj post mallonge la apudstarantoj alvenis kaj diris

al Petro: Vere vi ankaŭ estas unu el ili, ĉar via parolmaniero malkaŝas vin.
74 Tiam li komencis malbeni kaj ĵuri: Mi ne konas
la homon. Kaj tuj la koko kriis.
75 Kaj Petro rememoris la vorton, kiun Jesuo parolis:
Antaŭ ol la koko krios, vi malkonfesos min trifoje. Kaj
elirinte li maldolĉe ploris.

Ĉapitro XXVII

1 Kaj kiam estis matene, ĉiuj ĉefpastroj kaj pliaĝuloj
de la popolo konsiliĝis kontraŭ Jesuo, por mortigi lin.
2 Kaj liginte lin, ili lin forkondukis kaj transdonis al
Pilato la reganto.
3 Tiam Judas, kiu perfidis lin, vidinte, ke li estas
kondamnita, pentis kaj reportis la tridek arĝentajn
monerojn al la ĉefpastroj kaj la pliaĝuloj,
4 Dirante: Mi pekis, perfidante senkulpan sangon.
Sed ili diris: Kiel tio koncernas nin? Vi zorgu pri tio.
5 Kaj li ĵetis la arĝentajn monerojn en la sanktejon kaj
eliris, kaj foririnte pendigis sin.
6 Kaj la ĉefpastroj prenis la arĝentajn monerojn kaj
diris: Ne konvenas meti ilin en la trezorejon, ĉar ĝi estas
prezo de sango.
7 Kaj ili konsiliĝis, kaj aĉetis per ili la kampon de la
potisto, por enterigi fremdulojn.
8 Tial tiu kampo estas nomata Kampo de Sango,
ankoraŭ ĝis hodiaŭ.
9 Tiam estis plenumita tio, kio estis dirita per Jeremia
la profeto, diranta: Kaj ili prenis la tridek arĝentajn
monerojn, taksoprezon de tiu, kiu estis taksita, kiujn
kelkaj el la filoj de Izrael taksis;
10 Kaj donis ilin por la kampo de la potisto, kiel la
Sinjoro difinis al mi.

11 Kaj Jesuo staris antaŭ la reganto, kaj la reganto
demandis lin, dirante: Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj?
Kaj Jesuo diris al li: Vi diras.
12 Kaj kiam la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj kulpigis lin, li
respondis nenion.
13 Tiam Pilato diris al li: Ĉu vi ne aŭdas, kiom da
aferoj oni atestas kontraŭ vi?
14 Kaj li ne respondis al li eĉ unu vorton, tiel ke la
reganto treege miris.
15 Sed ĉe tiu festo la reganto kutimis liberigi al la
popolamaso unu malliberulon, kiun ili postulis.
16 Kaj ili havis tiam faman malliberulon nomatan
Barabas.
17 Kiam do ili kunveniĝis, Pilato diris al ili: Kiun vi
deziras, ke mi liberigu al vi? Ĉu Barabason, aŭ Jesuon
nomatan Kristo?
18 Ĉar li sciis, ke ili transdonis lin pro envio.
19 Kaj kiam li sidis sur la tribunala seĝo, lia edzino
sendis al li, dirante: Nenion havu kun tiu justulo, ĉar
mi suferis multe hodiaŭ en sonĝo kaŭze de li.
20 Kaj la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj decidigis la popol-
amason postuli Barabason kaj detrui Jesuon.
21 Sed la reganto respondis kaj diris al ili: Kiun el la
du vi volas, ke mi liberigu al vi? Kaj ili diris: Barabason.
22 Pilato diris al ili: Kion do mi faros al Jesuo
nomata Kristo? Ĉiuj diris: Li estu krucumita.
23 Kaj li diris: Kial? Kion malbonan li faris? Sed
ili multe pli kriadis, dirante: Li estu krucumita.
24 Tial Pilato, vidante, ke neniel prosperas al li, sed
kontraŭe tumulto fariĝas, prenis akvon kaj lavis la
manojn antaŭ la popolamaso, dirante: Mi estas senkulpa
pri la sango de tiu justulo. Vi zorgu pri ĝi.
25 Kaj la tuta popolamaso respondante diris: Lia
sango estu sur ni kaj sur niaj infanoj.

26 Tiam li liberigis al ili Barabason, sed skurĝis
Jesuon kaj transdonis lin por esti krucumita.
27 Tiam la soldatoj de la reganto, kondukinte Jesuon
en la palacon, kolektis al li la tutan kohorton.
28 Kaj ili senvestigis lin kaj surmetis al li skarlatan
mantelon.
29 Kaj ili plektis kronon el dornoj kaj metis ĝin sur
lian kapon, kaj metis kanon en lian dekstran manon, kaj
genufleksis antaŭ li kaj mokis lin, dirante: Saluton,
Reĝo de la Judoj.
30 Kaj ili kraĉis sur lin, kaj prenis la kanon kaj frapis
lian kapon.
31 Kaj kiam ili estis mokintaj lin, ili demetis al li la
mantelon kaj surmetis al li liajn vestojn, kaj forkondukis
lin, por krucumi lin.
32 Kaj elirinte, ili trovis homon Kirenanon, nomatan
Simon. Tiun ili devigis porti la krucon.
33 Kaj veninte al loko nomata Golgota, tio estas,
Loko de Kranio,
34 Ili donis al li trinki vinon miksitan kun galo, kaj
li gustumis ĝin, kaj ne volis trinki.
35 Kaj krucuminte lin, ili dispartigis lian vestaron
inter si, ĵetante lotojn.
36 Kaj ili sidiĝis kaj gardis lin tie.
37 Kaj ili metis super lia kapo lian kulpigon, skrib-
itan: TIU ĈI ESTAS JESUO LA REĜO DE LA JUDOJ.
38 Tiam du rabistoj estis krucumitaj kun li, unu
dekstre kaj unu maldekstre.
39 Kaj la preterpasantoj insultis lin, balancante la
kapon,
40 Kaj dirante: Vi, kiu detruas la sanktejon kaj
rekonstruas ĝin en la daŭro de tri tagoj, savu vin. Se vi
estas la Filo de Dio, deiru de la kruco.

41 Sammaniere ankaŭ la ĉefpastroj, mokante, kun la
skribistoj kaj la pliaĝuloj diris:
42 Li savis aliajn, sin mem li ne povas savi. Li ja
estas Reĝo de Izrael, li nun deiru de la kruco, kaj ni
kredos je li.
43 Li apogis sin al Dio; tiu savu lin, se li amas lin;
ĉar li diris: Mi estas la Filo de Dio.
44 Kaj la rabistoj ankaŭ, kiuj estis krucumitaj kun li,
riproĉis lin sammaniere.
45 Kaj de la sesa horo fariĝis mallumo sur la tuta
lando ĝis la naŭa horo.
46 Kaj ĉirkaŭ la naŭa horo, Jesuo ekkriis per laŭta
voĉo, dirante: Eli, Eli, lama sabahtani? Tio estas:
Mia Dio, mia Dio, kial vi forlasis min?
47 Kaj kelkaj el la apudstarantoj, aŭdinte tion, diris:
Tiu ĉi vokas Elijan.
48 Kaj tuj unu el ili kuris kaj prenis spongon kaj
plenigis ĝin je vinagro, kaj metis ĝin sur kanon, kaj donis
al li trinki.
49 Kaj la aliaj diris: Lasu, ni vidu, ĉu Elija venos
por savi lin.
50 Kaj Jesuo, denove kriinte per laŭta voĉo, ellasis
for sian spiriton.
51 Kaj jen, la kurteno de la sanktejo estis ŝirita
dupece de supre ĝis malsupre. Kaj la tero tremis; kaj
la rokoj estis ŝiritaj.
52 Kaj la tomboj estis malfermitaj, kaj multaj korpoj
de dormantaj sanktuloj leviĝis,
53 Kaj elirinte el la tomboj, post lia releviĝo, ili
eniris en la sanktan urbon, kaj aperis al multaj.
54 Kaj la centestro, kaj tiuj, kiuj estis kun li gard-
antaj Jesuon, kiam ili vidis la tertremon kaj la okazint-
aĵojn, tre timis, dirante: Vere tiu ĉi homo estis Filo de
Dio.

55 Kaj tie ĉeestis multaj virinoj rigardantaj de mal-
proksime, kiuj estis sekvintaj Jesuon el Galileo, servante
al li.
56 Inter kiuj estis Maria Magdalena, kaj Maria patrino
de Jakobo kaj Joses, kaj la patrino de la filoj de Zebedeo.
57 Kaj, kiam estis vespere, venis riĉulo, nomata Josef,
el Arimateo, kiu ankaŭ mem estis disĉiplo de Jesuo.
58 Tiu, enirinte al Pilato, petis pri la korpo de Jesuo.
Tiam Pilato ordonis fordoni ĝin.
59 Kaj Josef prenis la korpon, kaj envolvis ĝin en
pura tolaĵo,

60 Kaj metis ĝin en sian novan tombon, kiun li estis
elhakinta en la roko, kaj li alrulis grandan ŝtonon al la
enirejo de la tombo, kaj foriris.
61 Kaj Maria Magdalena estis tie, kaj la alia Maria,
sidantaj apud la tombo.
62 La morgaŭan tagon, kiu estas la tago post la Pre-
parado, la ĉefpastroj kaj la Fariseoj kunvenis al Pilato,
63 Dirante: Sinjoro, ni memoras, ke tiu trompanto
diris, dum li ankoraŭ vivis: post tri tagoj mi releviĝos.
64 Tial ordonu, ke oni gardu la tombon ĝis la tria
tago, por ke liaj disĉiploj ne venu kaj forŝtelu lin kaj diru
al la popolo: Li releviĝis el la mortintoj; kaj la lasta
trompo estos pli malbona, ol la unua.
65 Pilato diris: Vi havas gardistaron. Foriru kaj
gardu ĝin laŭ via eblo.
66 Tial ili foriris kaj gardis la tombon, sigelinte la
ŝtonon kune kun gardistaro.

Ĉapitro XXVIII

1 Kaj sabate malfrue, kiam eklumiĝis por la unua tago
de la semajno, venis Maria Magdalena kaj la alia Maria
por vidi la tombon.

2 Kaj jen okazis granda tertremo, ĉar anĝelo de Dio
malsupreniris el ĉielo kaj forrulis la ŝtonon kaj sidiĝis
sur ĝi.
3 Lia mieno estis kiel fulmo, kaj lia vestaĵo blanka
kiel neĝo ;
4 Kaj pro timo al li la gardistoj tremis kaj fariĝis
kvazaŭ malvivuloj.
5 Kaj la anĝelo, respondante, diris al la virinoj : Ne
timu, ĉar mi scias, ke vi serĉas Jesuon la krucumitan.
6 Li ne estas tie ĉi ; ĉar li leviĝis, kiel li diris. Venu,
vidu la lokon, kie la Sinjoro kuŝis.
7 Kaj iru rapide kaj diru al liaj disĉiploj : Li leviĝis el
la mortintoj, kaj jen li iras antaŭ vi en Galileon. Tie vi
vidos lin. Jen, mi sciigis vin.
8 Kaj ili rapide foriris de la tombo kun timo kaj
granda ĝojo, kaj kuris por sciigi liajn disĉiplojn.
9 Kaj jen, Jesuo renkontis ilin, dirante : Saluton. Kaj
ili, alveninte, ekprenis liajn piedojn kaj riverencis antaŭ li.
10 Tiam Jesuo diris al ili : Ne timu ; iru, diru al miaj
fratoj, ke ili foriru en Galileon, kaj tie ili vidos min.
11 Kaj, dum ili iris, kelkaj el la gardistoj venis en la
urbon, kaj rakontis al la ĉefpastroj ĉiujn okazint-
aĵojn.
12 Kaj ili, kunveninte kun la pliaĝuloj, konsiliĝis kune,
kaj ili donis al la soldatoj multe da mono,
13 Dirante : Diru : Liaj disĉiploj venis nokte, kaj
forŝtelis lin dum ni dormis.
14 Kaj se la reganto tion aŭdos, ni konvinkos lin, kaj
liberigos vin de ĉiu zorgo.
15 Kaj ili prenis la monon kaj faris, kiel ili estis
instruitaj, kaj tiu ĉi diro estis disvastigita inter la Judoj
ĝis hodiaŭ.
16 Sed la dek unu disĉiploj iris en Galileon en la
monton, kiun Jesuo estis difininta al ili.

17 Kaj, kiam·ili vidis lin, ili riverencis antaŭ li, sed
kelkaj dubis.
18 Kaj Jesuo alveninte diris al ili: Estas donita al mi
ĉiu aŭtoritato en ĉielo kaj sur tero.
19 Tial vi iru kaj disĉipligu ĉiujn naciojn, baptante
ilin en la nomon de la Patro kaj de la Filo kaj de la
Sankta Spirito,
20 Instruante ilin observi ĉion, kion mi ordonis al vi.
Kaj jen, mi estas kun vi ĉiujn tagojn, ĝis la maturiĝo de
la mondaĝo.

LA EVANGELIO LAŬ SANKTA MARKO

Ĉapitro I

1 La komenco de la evangelio de Jesuo Kristo, Filo
de Dio.
2 Kiel estas skribite en Isaja la profeto: Jen, mi
sendas mian senditon antaŭ via vizaĝo, kiu preparos vian
vojon.
3 La voĉo de krianto en la dezerto: Pretigu la vojon
de la Sinjoro, rektigu liajn irejojn.
4 Venis Johano, kiu baptis en la dezerto kaj predikis
la bapton de pento por la formetado de pekoj.
5 Kaj eliris al li la tuta Judea distrikto kaj ĉiuj Jeru-
salemanoj, kaj ili estis baptitaj de li en Jordano rivero,
konfesante siajn pekojn.
6 Kaj Johano estis vestita per kamelharaĵo kaj leda
zono ĉirkaŭ sia lumbo, kaj manĝadis akridojn kaj sovaĝan
mielon.
7 Kaj li predikis, dirante: Venas post mi la pli potenca
ol mi, la rimenon de kies ŝuoj mi ne estas inda kliniĝinte
malligi.

8 Mi vin baptis per akvo, sed li vin baptos per la
Sankta Spirito.
9 Kaj okazis en tiuj tagoj, ke Jesuo venis el Nazaret
de Galileo, kaj estis baptita de Johano en la Jordano.
10 Kaj tuj, kiam li eliris el la akvo, li vidis la ĉielon
fenditan, kaj la Spiriton kvazaŭ kolombon malsuprenir-
antan sur lin;
11 Kaj venis voĉo el la ĉielo: Vi estas mia amata
Filo, en vi mi havas plezuron.
12 Kaj tuj la Spirito elpelas lin en la dezerton.
13 Kaj li estis en la dezerto kvardek tagojn tentata de
Satano; kaj li estis kun la sovaĝaj bestoj, kaj la anĝeloj
servadis al li.
14 Kaj post kiam Johano estis arestita, Jesuo iris en
Galileon, predikante la evangelion de Dio.
15 Kaj dirante: La tempo jam maturiĝis kaj la regno
de Dio alproksimiĝis; pentu kaj kredu al la evangelio.
16 Kaj preterirante la Galilean maron, li vidis Simonon
kaj Andreon, fraton de Simon, ĵetantajn reton en la
maron, ĉar ili estis fiŝkaptistoj.
17 Kaj Jesuo diris al ili: Venu post mi kaj mi igos
vin fariĝi fiŝkaptistoj de homoj.
18 Kaj ili tuj forlasis la retojn kaj sekvis lin.
19 Kaj iom antaŭenirinte, li vidis Jakobon, filon de
Zebedeo, kaj Johanon lian fraton, kiuj ankaŭ estis en la
ŝipeto, riparante la retojn.
20 Kaj tuj li alvokis ilin, kaj ili lasis sian patron
Zebedeon en la ŝipeto kun la dungituloj, kaj foriris post li.
21 Kaj ili iris en Kapernaumon kaj tuj en la sabato li
eniris en la sinagogon kaj instruis.
22 Kaj oni miris pri lia instruado, ĉar li instruis kiel
havanta aŭtoritaton kaj ne kiel la skribistoj.
23 Kaj tuj estis en ilia sinagogo homo kun malpura
spirito. Kaj li ekkriis,

24 Dirante : Kio estas inter ni kaj vi, Jesuo Nazaret-
ano? Ĉu vi venas por detrui nin? Mi scias, kiu vi
estas, la Sanktulo de Dio.
25 Kaj Jesuo severe admonis lin, dirante: Silentu,
kaj eliru el li.
26 Kaj la malpura spirito konvulsiigis lin kaj, laŭte
kriinte, eliris el li.
27 Kaj ĉiuj miregis, tiel ke ili diskutis inter si, dirante:
Kio estas ĉi tio? Jen nova instruado! Kun aŭtoritato
li ordonas eĉ al la malpuraj spiritoj, kaj ili obeas lin.
28 Kaj tuj la famo pri li disvastiĝis ĉien en la tutan
ĉirkaŭaĵon de Galileo.
29 Kaj tuj, elirinte el la sinagogo, ili eniris la domon
de Simon kaj Andreo, kun Jakobo kaj Johano.
30 Sed la bopatrino de Simon kuŝis malsana pro
febro; kaj tuj oni sciigis lin pri ŝi.
31 Kaj veninte li prenis ŝian manon kaj levis ŝin, kaj
la febro forlasis ŝin, kaj ŝi servadis al ili.
32 Kaj vespere, kiam la suno subiris, oni portis al li
ĉiujn, kiuj estis malsanaj kaj demonhavantaj.
33 Kaj la tuta urbo estis kolektita ĉe la pordo.
34 Kaj li sanigis multajn, kiuj malsanis per diversaj
malsanoj, kaj elpelis multajn demonojn, kaj ne permesis
al la demonoj paroli, ĉar ili konis lin.
35 Kaj matene, antaŭ ol la nokto pasis, li leviĝis kaj
foriris en dezertan lokon kaj tie preĝadis.
36 Kaj Simon kaj liaj kunuloj elserĉis lin;
37 Kaj ili trovis lin kaj diris al li: Ĉiuj vin serĉas.
38 Kaj li diris al ili: Ni iru aliloken en la proksimajn
urbetojn, por ke mi tie ankaŭ prediku, ĉar por tio mi
venis.
39 Kaj li iris predikante en iliaj sinagogoj tra tuta
Galileo, kaj elpelante la demonojn.
40 Kaj venis al li leprulo alvokante lin; kaj genufleks-

inte li diris al li: Se vi nur volas, vi povas purigi min.
41 Kaj kortuŝite, li etendis la manon kaj tuŝis lin, kaj diris al li: Mi volas, estu purigita.
42 Kaj tuj la lepro foriris de li, kaj li fariĝis pura.
43 Kaj severe avertinte lin, li tuj forsendis lin,
44 Kaj diris al li: Vidu, ke vi diru nenion al iu, sed iru, montru vin al la pastro kaj oferu pro via purigado tion, kion Moseo ordonis, por atesto al ili.
45 Sed li eliris kaj komencis diligente rakonti kaj disfamigi la aferon, tiel ke Jesuo jam ne povis malkaŝe eniri en urbon, sed restis ekstere en dezertaj lokoj, kaj oni venis al li el ĉie.

Ĉapitro II

1 Kaj, kiam li revenis en Kapernaumon post kelke da tagoj, oni sciiĝis, ke li estas en domo.
2 Kaj multaj kunvenis, tiel ke ne plu estis loko eĉ apud la pordo, kaj li parolis al ili la vorton.
3 Kaj oni venis kondukantaj al li paraliziton, portatan de kvar homoj.
4 Kaj, ne povante alproksimiĝi al li pro la homamaso, ili malkovris la tegmenton, kie li estis; kaj, ĝin trafosinte, mallevis la liton, sur kiu la paralizito kuŝis.
5 Kaj Jesuo, rimarkinte ilian fidon, diris al la paralizito: Filo, viaj pekoj estas formetitaj.
6 Sed estis unuj el la skribistoj tie sidantaj kaj diskutantaj en siaj koroj:
7 Kial tiu tion diras? Li blasfemas. Kiu povas formeti pekojn, krom Dio sola?
8 Kaj Jesuo, tuj eksciante en sia spirito, ke tiel ili diskutas en si, diris al ili: Kial vi tion diskutas en viaj koroj?

9 Kio estas la pli facila, diri al la paralizito: Viaj
pekoj estas formetitaj, aŭ diri: Leviĝu, levu vian liton
kaj piediru?
10 Sed, por ke vi sciu, ke la Filo de la homo havas
aŭtoritaton formeti pekojn sur la tero,—li diris al la
paralizito:
11 Mi diras al vi: Leviĝu, levu vian liton kaj iru al
via domo.
12 Kaj li leviĝis kaj tuj levis la liton kaj eliris antaŭ
ĉiuj, tiel ke ĉiuj miregis kaj gloris Dion, dirante: Neniam
ni vidis ion tian.
13 Kaj denove li eliris al la marbordo, kaj la tuta
popolamaso venis al li, kaj li instruis ilin.
14 Kaj preterpasante, li vidis Levion, filon de Alfeo,
sidantan ĉe la impostejo, kaj li diris al li: Sekvu min.
Kaj li stariĝis kaj sekvis lin.
15 Kaj okazis, ke li gastis ĉe manĝo en lia domo, kaj
multaj impostistoj kaj pekuloj kunsidis kun Jesuo kaj
liaj disĉiploj, ĉar alestis multaj, kaj ili sekvis lin.
16 Kaj la skribistoj kaj la Fariseoj, vidante, ke li
manĝas kun la pekuloj kaj impostistoj, diris al liaj dis-
ĉiploj: Li manĝas kaj trinkas kun impostistoj kaj
pekuloj.
17 Kaj aŭdinte tion, Jesuo diris al ili: Ne la sanuloj
bezonas kuraciston, sed la malsanuloj. Mi ne venis por
alvoki justulojn, sed pekulojn.
18 Kaj la disĉiploj de Johano kaj la Fariseoj estis
fastantaj, kaj oni venis kaj diris al li: Kial fastas la dis-
ĉiploj de Johano kaj de la Fariseoj, sed viaj ne fastas?
19 Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu la filoj de la edziĝejo
povas fasti, kiam la fianĉo estas ankoraŭ kun ili? Tiel
longe, kiel ili havas kun si la fianĉon, ili ne povas fasti.
20 Sed venos tagoj, kiam la fianĉo estos prenita for de
ili, kaj tiam ili fastos en tiu tago.

21 Neniu alkudras flikaĵon el nova drapo sur malnovan
veston; ĉar alie la nova plenaĵo ion forprenas de la
malnova ŝtofo, kaj fariĝas pli malbona ŝiraĵo.
22 Kaj neniu enverŝas freŝan vinon en malnovajn
felsakojn; ĉar alie la vino krevigos la felsakojn kaj la
vino pereas kaj la felsakoj; sed oni metas freŝan vinon
en novajn felsakojn.
23 Kaj okazis, ke en sabato li estis iranta tra la gren-
kampoj, kaj liaj disĉiploj komencis dum la vojiro deŝiri
la spikojn.
24 Kaj la Fariseoj diris al li: Jen, kial ili en la sabato
faras tion, kio ne konvenas?
25 Kaj li diris al ili: Ĉu vi neniam legis, kion faris
David, kiam li havis bezonon kaj malsatis, li kaj liaj
kunuloj?
26 Ke li eniris en la domon de Dio, kiam Abiatar
estis ĉefpastro, kaj manĝis la panojn de propono, kiujn
manĝi ne konvenas krom al la pastroj, kaj donis ankaŭ
al siaj kunuloj?
27 Kaj li diris al ili: La sabato estiĝis por la homo,
kaj ne la homo por la sabato.
28 Tial la Filo de la homo estas Sinjoro eĉ de la
sabato.

Ĉapitro III

1 Kaj denove li eniris en la sinagogon, kaj tie estis
homo kun la mano velkinta.
2 Kaj oni observis lin, ĉu sabate li lin sanigos, por
akuzi lin.
3 Kaj li diris al la homo kun la velka mano: Ekstaru
mezen.
4 Kaj li diris al ili: Ĉu decas bonfari sabate, aŭ mal-
bonfari? Savi vivon, aŭ mortigi? Sed ili silentis.

5 Kaj, kiam kun kolero li ĉirkaŭrigardis ilin, ĉagrenite
pro la obstiniĝo de ilia koro, li diris al la homo: Etendu
vian manon. Kaj li etendis ĝin, kaj lia mano estis re-
bonigita.

6 Kaj la Fariseoj eliris kaj tuj konsiliĝis kun la Herod-
anoj kontraŭ li, kiamaniere lin pereigi.

7 Kaj Jesuo kun siaj disĉiploj foriris ĝis la maro;
kaj granda popolamaso el Galileo sekvis lin. Kaj el
Judeo

8 Kaj el Jerusalem kaj Idumeo kaj el Transjordano
kaj el ĉirkaŭ Tiro kaj Sidono, grandnombra popolamaso,
aŭdinte ĉion, kion li faris, venis al li.

9 Kaj li diris al siaj disĉiploj, ke malgranda ŝipeto
estu je lia dispono, pro la popolamaso, por ke oni ne
premu lin.

10 Ĉar multajn li estis saniginta, tiel ke ĉiuj premadis
sur lin por tuŝi lin, kiuj havis malsanojn.

11 Kaj malpuraj spiritoj, tuj kiam ili vidis lin, falis
antaŭ li kaj kriis, dirante: Vi estas la Filo de Dio.

12 Kaj li severe admonis ilin, por ke ili ne konatigu
lin.

13 Kaj li supreniris la monton kaj alvokis, kiujn li
mem volis, kaj ili venis al li.

14 Kaj li elektis dek du, kiujn ankaŭ li nomis aposto-
loj, por ke ili estu kun li kaj por ke li dissendu ilin por
prediki,

15 Kaj por havi aŭtoritaton elpeli demonojn.

16 Kaj Simonon li alnomis Petro:

17 Kaj Jakobon filon de Zebedeo kaj Johanon, fraton
de Jakobo, kaj tiujn li alnomis Boanerges, tio estas, Filoj
de tondro;

18 Kaj Andreon kaj Filipon kaj Bartolomeon kaj
Mateon kaj Tomason kaj Jakobon filon de Alfeo kaj
Tadeon kaj Simonon Kananean,

19 Kaj Judason Iskariotan, kiu ankaŭ perfidis lin.
Kaj li venis en domon.
20 Kaj denove la popolamaso kunvenis tiel, ke ili ne
povis eĉ manĝi panon.
21 Kaj liaj amikoj, aŭdinte tion, eliris por kapti lin,
ĉar ili diris : Li frenezas.
22 Kaj la skribistoj, kiuj alvenis el Jerusalem, diris :
Li havas Beelzebubon ; per la estro de la demonoj li
elpelas la demonojn.
23 Kaj li alvokis ilin kaj parolis al ili alegorie : Kiel
povas Satano elpeli Satanon ?
24 Kaj se regno estas dividita kontraŭ si, tiu regno
stari ne povas.
25 Kaj se domo estas dividita kontraŭ si, tiu domo
stari ne povas.
26 Kaj se Satano ribelis kontraŭ si kaj estas dividita, li
stari ne povas, sed havas finon.
27 Sed neniu povas eniri la domon de la fortulo kaj
trarabi liajn posedaĵojn, escepte se unue li ligis la fortulon,
kaj tiam li trarabos lian domon.
28 Vere mi diras al vi : Ĉiuj pekoj estos formetitaj al
la filoj de homoj kaj iliaj blasfemoj, per kiuj ajn ili
blasfemos ;
29 Sed tiu, kiu blasfemos kontraŭ la Sankta Spirito,
en eternon ne havos formetadon, sed estas kulpa pri
eterna peko.
30 Ĉar oni diris : Li havas malpuran spiriton.
31 Kaj jen, alvenis lia patrino kaj liaj fratoj, kaj
starante ekstere, ili sendis al li, vokante lin.
32 Kaj homamaso sidis ĉirkaŭ li, kaj oni diris
al li : Jen, via patrino kaj viaj fratoj ekstere vin
serĉas.
33 Kaj li respondis al ili, dirante : Kiu estas mia
patrino kaj miaj fratoj ?

34 Kaj ĉirkaŭrigardante tiujn, kiuj ronde ĉirkaŭ li sidis, li diris: Jen mia patrino kaj miaj fratoj.

35 Ĉar kiu ajn faros la volon de Dio, tiu estas mia frato kaj fratino kaj patrino.

Ĉapitro IV

1 Kaj denove li komencis instrui apud la maro. Kaj kunvenis al li tre granda popolamaso tiel, ke li eniris ŝipeton kaj sidis sur la maro; kaj la tuta popolamaso estis apud la maro sur la tero.

2 Kaj li multe instruis ilin per alegorioj kaj diris al ili en sia instruado:

3 Aŭskultu: Jen, la semanto eliris por semi.

4 Kaj okazis, dum li semis, ke kelke da semoj falis apud la vojo, kaj la birdoj venis kaj formanĝis ilin.

5 Kaj aliaj semoj falis sur ŝtonejon, kie ili ne havis multe da tero, kaj tuj ili ekkreskis, ĉar ili ne havis profundon da tero;

6 Kaj, kiam la suno leviĝis, ili brulsekiĝis kaj velkis, pro manko de radiko.

7 Kaj aliaj falis inter dornoj, kaj la dornoj kreskis kaj sufokis ilin, kaj ili ne donis frukton.

8 Kaj aliaj falis en la bonan teron kaj donis frukton, kreskante kaj multobliĝante, kaj produktis tridekoble kaj sesdekoble kaj centoble.

9 Kaj li diris: Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.

10 Kaj, kiam li estis sola, tiuj, kiuj alestis kune kun la dek du, demandis lin pri la alegorioj.

11 Kaj li diris al ili: Al vi estas donita la mistero de la regno de Dio, sed al tiuj, kiuj estas ekstere, ĉio estas farata per alegorioj;

12 Por ke rigardante ili rigardu sed ne vidu, kaj

aŭdante ili aŭdu kaj ne komprenu, por ke neniam ili
returnu sin kaj ricevu pardonon.

13 Kaj li diris al ili: Ĉu vi ne konas ĉi tiun alegorion?
kiel do vi povos kompreni ĉiujn alegoriojn?

14 La semanto semas la vorton.

15 Jen do tiuj, kiuj estas apud la vojo, kie estas semata
la vorto; kaj, kiam ili aŭdis, tuj venas Satano kaj forprenas
la vorton al ili semitan.

16 Kaj sammaniere, jen la semataj ĉe la ŝtone-
joj; ili aŭdas la vorton, kaj tuj kun ĝojo akceptas
ĝin;

17 Kaj ne havas radikon en si, sed estas laŭbonokazaj;
kiam do venas sufero aŭ persekuto pro la vorto, tuj ili
falpuŝiĝas.

18 Kaj jen la semataj ĉe la dornoj; jen tiuj, kiuj aŭdis
la vorton,

19 Kaj la zorgoj de la mondo kaj la trompo de riĉeco
kaj la deziroj al aliaj aferoj enirante sufokas la vorton, kaj
ĝi fariĝas senfrukta.

20 Kaj jen la semitaj ĉe la bona tero; jen tiuj, kiuj
aŭdas la vorton kaj akceptas ĝin kaj produktas frukton
tridekoble kaj sesdekoble kaj centoble.

21 Kaj li diris al ili: Ĉu lampo envenas por esti
metita sub buŝelo aŭ sub lito kaj ne por stari sur
la lampingo?

22 Ĉar nenio estas kaŝita escepte por tio, ke ĝi estu
malkaŝita; nek io estas sekreta escepte por tio, ke ĝi estu
aperigita.

23 Se iu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.

24 Kaj li diris al ili: Atentu, kion vi aŭdas. Per kia
mezuro vi mezuras, laŭ tiu sama oni mezuros al vi, kaj eĉ
faros al vi aldonon.

25 Ĉar estos donite al tiu, kiu havas; kaj de tiu, kiu
ne havas, estos forprenita eĉ tio, kion li havas.

26 Kaj li diris : Tia estas la regno de Dio, kvazaŭ homo
ĵetus semojn sur la teron ;
27 Kaj dormus kaj leviĝus nokte kaj tage, kaj la semoj
burĝonus kaj kreskus, li ne scias kiel.
28 Aŭtomate la tero produktas frukton, unue folion,
poste spikon, poste plenan grenon en spiko.
29 Sed kiam la frukto estas preta, li tuj venigas la
rikoltilon, ĉar venis la rikolto.
30 Kaj li diris : Al kio ni komparu la regnon de Dio,
aŭ per kia alegorio ni montru ĝin ?
31 Al sinapa semeto, kiu, kiam ĝi estas semita sur la
teron, estas malpli granda ol ĉiuj semoj, kiuj estas sur la
tero.
32 Tamen semite ĝi kreskas kaj fariĝas pli granda ol
ĉiuj legomoj kaj faras grandajn branĉojn, tiel ke sub ĝia
ombro povas eksloĝi la birdoj de la ĉielo.
33 Kaj per multaj tiaj alegorioj li parolis al ili la vorton
laŭ tio, ke ili povis aŭskulti ;
34 Kaj sen alegorio li ne parolis al ili ; sed private li
klarigis ĉion al siaj propraj disĉiploj.
35 Kaj en tiu tago vespere li diris al ili : Ni transiru
ĝis la alia bordo.
36 Kaj, forsendinte la popolamason, ili kondukis lin
kun si, kiel li estis en la ŝipeto. Kaj aliaj ŝipetoj akom-
panis lin.
37 Kaj okazis granda ventego kaj ondoj batis en la
ŝipeton, tiel ke la ŝipeto estis jam pleniĝanta.
38 Kaj li estis dormanta en la posta parto sur la kuseno,
kaj ili vekis lin kaj diris al li : Majstro, ĉu vi ne zorgas pri
tio, ke ni pereas ?
39 Kaj li vekiĝis kaj admonis la venton kaj diris al la
maro : Silentu, kvietiĝu. Kaj la vento ĉesis, kaj estis
granda sereno.

40 Kaj li diris al ili: Kial vi estas timemaj? Ĉu vi
ankoraŭ ne havas fidon?
41 Kaj ili timis treege kaj diris unu al alia: Kiu do
estas ĉi tiu? ĉar eĉ la vento kaj la maro obeas al li.

Ĉapitro V

1 Kaj ili venis trans la maron en la distrikton de la
Gerasenoj.
2 Kaj kiam li elvenis el la ŝipeto, tuj lin renkontis el
la tomboj homo havanta malpuran spiriton,
3 Kiu havis loĝejon en la tomboj, kaj jam neniu povis
ligi lin, ne eĉ per kateno.
4 Ĉar li ofte estis ĉirkaŭligita per piedĉenoj kaj katenoj,
kaj la katenoj estis disŝiritaj de li kaj la piedĉenoj frakas-
itaj, kaj neniu kapablis malsovaĝigi lin.
5 Kaj ĉiam, nokte kaj tage, inter la tomboj kaj
sur la montoj, li estis krianta kaj sin tranĉanta per
ŝtonoj.
6 Kaj, vidinte Jesuon el malproksime, li kuris kaj
riverencis al li;
7 Kaj kriante per laŭta voĉo li diris: Kio estas inter
mi kaj vi, ho Jesuo, Filo de Dio Plejalta? Mi vin ĵur-
petas per Dio, ke vi ne turmentu min.
8 Ĉar li estis dirinta al li: Eliru, ho malpura spirito, el
la homo.
9 Kaj li demandis lin: Kia estas via nomo? Kaj li
respondis: Mia nomo estas Legiono, ĉar ni estas multaj.
10 Kaj li multe petegis, ke li ne forsendu ilin el la
distrikto.
11 Kaj estis tie sur la monto granda aro da porkoj
paŝtanta sin.
12 Kaj ili petegis lin, dirante: Sendu nin en la pork-
ojn, por ke ni eniru ilin.

13 Kaj li permesis tion al ili. Kaj elveninte, la mal-
puraj spiritoj eniris en la porkojn, kaj la porkaro kuris
rapide malsupren de la krutaĵo en la maron, ĉirkaŭ du
miloj, kaj sufokiĝis en la maro.

14 Kaj iliaj paŝtantoj forkuris kaj anoncis la aferon en
la urbo kaj en la kamparo, kaj oni venis por vidi, kio
okazis.

15 Kaj ili venas al Jesuo kaj vidas la demonhavinton,
kiu havis la legionon, sidanta, vestita kaj en sana pru-
dento, kaj ili timis.

16 Kaj la vidintoj rakontis al ili, kiamaniere tio okazis
al la demonhavinto, kaj pri la porkoj.

17 Kaj ili komencis petegi lin, ke li foriru el iliaj
limoj.

18 Kaj kiam li eniris en la ŝipeton, la demonhavinto
petegis lin, ke li estu kun li.

19 Kaj li ne permesis lin, sed diris al li: Iru al via
domo, al la viaj, kaj rakontu al ili ĉion, kion estas farinta
la Sinjoro al vi, kaj kiel li kompatis vin.

20 Kaj li foriris, kaj komencis famigi en Dekapolis
ĉion, kion faris Jesuo al li, kaj ĉiuj miregis.

21 Kaj kiam Jesuo retransiris en la ŝipeto ĝis la alia
bordo, grandnombra popolamaso kolektiĝis al li; kaj li
estis apud la maro.

22 Kaj venas unu el la sinagogestroj, nome Jairo, kaj,
ekvidinte lin, falas antaŭ liaj piedoj.

23 Kaj insiste lin petegas, dirante: Mia filineto estas
en lasta ekstremo. Venu do kaj metu viajn manojn sur
ŝin, por ke ŝi estu savita kaj vivu.

24 Kaj li iris kun li, kaj grandnombra popolamaso
sekvis lin kaj premis lin.

25 Kaj virino, kiu malsanis pro sangofluo jam dek du
jarojn,

26 Kaj multe suferis pro multaj kuracistoj kaj elspezis

sian tutan havon, kaj estis neniel helpita, sed kontraŭe
eĉ pli malsaniĝis,
27 Aŭdinte pri Jesuo, venis en la popolamaso malantaŭ
lin kaj tuŝis lian veston.
28 Ĉar ŝi diris : Se mi nur tuŝos eĉ lian veston, mi
estos savita.
29 Kaj tuj la fonto de ŝia sango sekiĝis kaj ŝi korpe
sentis, ke ŝi estas resanigita el sia malsano.
30 Kaj Jesuo, tuj sentante en si la potencon elirintan,
turnis sin en la amaso kaj diris : Kiu tuŝis mian veston ?
31 Kaj liaj disĉiploj diris al li : Vi vidas la popol-
amason premantan vin, kaj ĉu vi diras : Kiu min tuŝis ?
32 Kaj li ĉirkaŭrigardis por vidi tiun, kiu tion faris.
33 Sed la virino timigita kaj tremanta, sciante, kio
fariĝis al ŝi, venis kaj falis antaŭ li, kaj diris al li la tutan
veron.
34 Kaj li diris al ŝi : Filino, via fido vin savis. Iru
kun paco kaj estu sana el via malsano.
35 Dum li ankoraŭ parolis, oni venis el la domo de la
sinagogestro, dirante : Via filino mortis, kial vi ankoraŭ
ĝenas la instruiston ?
36 Sed Jesuo, ne atentante la diritan parolon, diris al
la sinagogestro : Ne timu, nur kredu.
37 Kaj li ne permesis, ke iu sekvu kun li, krom Petro
kaj Jakobo, kaj Johano, frato de Jakobo.
38 Kaj ili eniris la domon de la sinagogestro, kaj li
vidis tumulton kaj homojn plorantajn kaj funebre ĝem-
antajn.
39 Kaj enirinte, li diris al ili : Kial vi tumultas kaj
ploras ? La infanino ne mortis, sed dormas.
40 Kaj ili mokridis lin. Li tamen, foriginte ĉiujn,
kondukis la patron de la infanino kaj la patrinon kaj
tiujn, kiuj estis kun li, kaj tien eniris, kie estis la infanino.
41 Kaj preninte la manon de la infanino, li diris al ŝi :

Talita kumi, kio estas tradukite: Knabineto, mi diras al
vi: Leviĝu.
42 Kaj tuj leviĝis la knabineto kaj piediris, ĉar ŝi estis
dekdujara. Kaj ili miris kun granda mirego.
43 Kaj li insiste ordonis al ili, ke neniu sciiĝu pri tio,
kaj li ordonis doni al ŝi manĝi.

Ĉapitro VI

1 Kaj li eliris de tie kaj venis en sian propran landon,
kaj liaj disĉiploj sekvis lin.
2 Kaj, kiam estis la sabato, li komencis instrui en la
sinagogo, kaj multaj aŭdante lin miris, dirante: De kie
tiu homo havas tion? Kaj kia estas la saĝeco donita
al li? Kaj kiaj estas tiaj potencaĵoj farataj per liaj
manoj?
3 Ĉu tiu ne estas la ĉarpentisto, filo de Maria kaj frato
de Jakobo kaj Joses kaj Judas kaj Simon? Kaj ĉu liaj
fratinoj ne estas tie ĉi ĉe ni? Kaj ili falpuŝiĝis pro li.
4 Kaj Jesuo diris al ili: Profeto ne estas sen honoro
krom en sia propra lando kaj inter siaj parencoj kaj en
sia domo.
5 Kaj li povis tie fari nenian potencaĵon, escepte ke li
metis la manojn sur kelkajn senfortulojn kaj resanigis
ilin.
6 Kaj li miris pri ilia senkredemeco. Kaj li ronde-
vizitis la vilaĝojn, instruante.
7 Kaj li alvokis la dek du kaj komencis ilin forsendi
duope, kaj donis al ili aŭtoritaton super malpuraj spiritoj,
8 Kaj ordonis, ke ili portu nenion por la vojo krom
nur bastono, nek panon, nek saketon, nek monon en sia
zono,
9 Sed ili iru piedvestitaj per sandaloj, kaj ne surmetu
du vestojn.

10 Kaj li diris al ili: Kie vi eniros en domon, tie loĝu, ĝis vi foriros-el tiu loko.

11 Kaj se en ia loko oni vin ne akceptos, nek vin aŭskultos, el tie forirante, deskuu la polvon, kiu estas sub viaj piedoj, por atesto al ili.

12 Kaj ili foririnte predikis, ke oni pentu.

13 Kaj ili elĵetadis multajn demonojn kaj ŝmiradis per oleo multe da malsanuloj kaj sanigadis ilin.

14 Kaj la reĝo Herodes aŭdis pri tio, ĉar lia nomo jam konatiĝis, kaj li diris: Johano la Baptisto leviĝis el la mortintoj, kaj tial tiuj potencaĵoj energias en li.

15 Sed aliaj diris: Estas Elija. Kaj aliaj diris: Estas profeto, kvazaŭ unu el la profetoj.

16 Sed, tion aŭdinte, Herodes diris: Johano, kiun mi senkapigis; li leviĝis.

17 Ĉar Herodes mem sendinte arestis Johanon kaj enkatenigis lin en malliberejo pro Herodias, kiu estis edzino de lia frato Filipo, ĉar li estis edziĝinta kun ŝi.

18 Ĉar Johano diris al Herodes: Ne decas, ke vi havas la edzinon de via frato.

19 Kaj Herodias klopodis kontraŭ li kaj volis lin mortigi, kaj ne povis;

20 Ĉar Herodes timis Johanon, sciante, ke li estas viro justa kaj sankta, kaj nepre gardis lin. Kaj aŭskultante lin, li embarasiĝis kaj aŭskultis lin kun volonteco.

21 Kaj kiam estis veninta oportuna tago, kiam Herodes pro sia naskotago faris vespermanĝon al siaj nobeloj kaj ĉefoficiroj kaj altranguloj de Galileo,

22 Eniris la filino de Herodias mem kaj dancis, kaj ŝi plaĉis al Herodes kaj liaj kunmanĝantoj, kaj la reĝo diris al la knabino: Petu de mi, kion ajn vi volas, kaj mi tion donos al vi.

23 Kaj li ĵuris al ŝi: Kion ajn vi petos de mi, mi ĝin donos al vi, ĝis la duono de mia regno.

24 Kaj elirinte ŝi diris al sia patrino: Kion mi petu?
Kaj ŝi diris: La kapon de Johano la Baptisto.
25 Kaj ŝi tuj enirinte rapide al la reĝo petis, dirante:
Mi deziras, ke vi tuj donu al mi sur plado la kapon de
Johano la Baptisto.
26 Kaj la reĝo fariĝis tre malĝoja, sed, pro siaj ĵuroj
kaj pro la kunmanĝantoj, li ne volis rifuzi al ŝi.
27 Kaj tuj la reĝo elsendis soldaton el sia gardistaro
kaj ordonis alporti lian kapon; kaj elirinte li senkapigis
lin en la malliberejo,
28 Kaj alportis lian kapon sur plado kaj donis ĝin al
la knabino, kaj la knabino donis ĝin al sia patrino.
29 Kaj liaj disĉiploj, aŭdinte, alvenis kaj forportis lian
korpon kaj metis ĝin en tombon.
30 Kaj la apostoloj kunvenis al Jesuo kaj rakontis al
li ĉion, kion ili faris kaj instruis.
31 Kaj li diris al ili: Venu vi mem aparte en dezertan
lokon kaj iom ripozu. Ĉar estis multaj venantaj kaj
irantaj, kaj ili ne havis oportunon eĉ por manĝi.
32 Kaj ili foriris en la ŝipeto solaj al dezerta loko.
33 Kaj oni vidis ilin forirantajn, kaj multaj ekkonis
ilin, kaj piede oni kuris tien el ĉiuj urboj kaj antaŭvenis
ilin.
34 Kaj li eliris kaj vidis grandan homamason, kaj li
kortuŝiĝis pri ili, ĉar ili estis kvazaŭ ŝafoj ne havantaj
paŝtiston. Kaj li komencis ilin multe instrui.
35 Kaj, kiam la horo jam estis malfrua, liaj disĉiploj
venis al li kaj diris: La loko estas dezerta kaj la horo
jam malfrua.
36 Forsendu ilin, por ke ili iru en la ĉirkaŭajn kampojn
kaj vilaĝojn kaj aĉetu por si manĝaĵon.
37 Sed li responde diris al ili: Vi donu al ili manĝi.
Kaj ili diris al li: Ĉu ni iru kaj aĉetu panojn por ducent
denaroj kaj donu al ili manĝi?

38 Kaj li diris al ili: Kiom da panoj vi havas? Iru vidi. Kaj sciiĝinte, ili diris: Kvin, kaj du fiŝojn.
39 Kaj li ordonis al ili, ke ĉiuj sidu laŭgrupe sur la verda herbo.
40 Kaj ili sidiĝis en aroj, centope kaj kvindekope.
41 Kaj li prenis la kvin panojn kaj la du fiŝojn, kaj suprenrigardinte en ĉielon, li benis kaj rompis la panojn kaj donis al la disĉiploj por transdoni al ili, kaj li dividis la du fiŝojn inter ĉiuj.
42 Kaj ĉiuj manĝis kaj satiĝis.
43 Kaj ili kolektis da fragmentoj dek du korbojn, kaj ankaŭ el la fiŝoj.
44 Kaj tiuj, kiuj manĝis la panojn, estis kvinmil viroj.
45 Kaj tuj li devigis siajn disĉiplojn eniri la ŝipeton kaj iri antaŭ li al la alia bordo al Betsaida, dum li forsendos la popolon.
46 Kaj adiaŭinte ilin, li foriris en la monton por preĝi.
47 Kaj vespere la ŝipeto estis meze sur la maro, kaj li sola sur la tero.
48 Kaj vidante ilin laborantajn en malfacila remado, ĉar la vento estis kontraŭa al ili, ĉirkaŭ la kvara gardoparto de la nokto li venis al ili, piedirante sur la maro, kaj li volis preterpasi ilin;
49 Sed ili, vidante lin piedirantan sur la maro, supozis, ke estas fantomo, kaj ekkriis;
50 Ĉar ĉiuj vidis lin kaj konsterniĝis. Sed li tuj parolis kun ili kaj diris al ili: Kuraĝu, estas mi, ne timu.
51 Kaj li suprenvenis al ili en la ŝipeton, kaj la vento ĉesis; kaj ili sentis grandan miregon.
52 Ĉar ili ne komprenis pri la panoj, sed ilia koro estis sensenta.
53 Kaj transirinte, ili alvenis teren al Genesaret kaj alligis la ŝipeton.

54 Kaj, kiam ili estis elŝipiĝintaj, tuj la popolo ekkonis
lin,
55 Kaj kuris tra tiu tuta regiono kaj komencis ĉirkaŭ-
porti la malsanulojn en iliaj litoj tien, kie ili aŭdis, ke li
estas.
56 Kaj kien ajn li eniris en vilaĝojn aŭ en urbojn aŭ
en la kampojn, ili demetis la malsanulojn en la placoj kaj
petegis lin, ke ili povu tuŝi nur la randon de lia vesto;
kaj ĉiuj, kiuj tuŝis, estis sanigitaj.

Ĉapitro VII

1 Kaj kunvenis al li la Fariseoj kaj kelkaj el la
skribistoj, kiuj venis el Jerusalem,
2 Kaj vidis, ke kelkaj el liaj disĉiploj manĝas panon
kun manoj profanaj, tio estas nelavitaj.
3 Kaj la Fariseoj kaj ĉiuj Judoj, se ili ne estas lavintaj
zorge la manojn, ne manĝas, tenante la tradicion de la
antaŭuloj;
4 Kaj veninte el komercejo, ili ne manĝas ne sin
lavinte, kaj estas multaj aliaj aferoj, kiujn ili ricevis por
observi, trempon de pokaloj kaj mezurpotoj kaj kupraĵoj.
5 Kaj lin demandis la Fariseoj kaj skribistoj: Kial ne
iradas viaj disĉiploj laŭ la tradicio de la antaŭuloj, sed
manĝas panon kun manoj profanaj?
6 Kaj li diris al ili: Bone profetadis Isaja pri vi hipo-
krituloj, kiel estas skribite: Tiu ĉi popolo per lipoj min
honoras, sed ilia koro malproksime forestas de mi.
7 Sed vane ili adoras min, instruante por doktrinoj
ordonojn de homoj.
8 Ĉar, formetinte la ordonon de Dio, vi tenas la
tradicion de homoj.
9 Kaj li diris al ili: Efektive vi formetas la ordonon
de Dio, por teni vian tradicion.

10 Ĉar Moseo diris: Honoru vian patron kaj vian patrinon, kaj: Kiu kalumnias patron aŭ patrinon, tiu nepre mortu.

11 Sed vi diras: Se iu diros al sia patro aŭ patrino: Korban, tio estas Donaco, estu tio, per kio ajn vi povus profiti el mi,

12 Vi ne plu permesas, ke li faru ion por la patro aŭ patrino;

13 Farante senefika la vorton de Dio per via tradicio, kiun vi transdonis; kaj multajn tiajn aferojn vi faras.

14 Kaj denove alvokinte la popolamason, li diris al ili: Ĉiuj min aŭskultu kaj komprenu.

15 Nenio estas, kio, el ekster la homo enirante lin, povas profani lin. Sed kio eliras el la homo, tio estas, kio profanas la homon.

16 Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.

17 Kaj kiam li eniris en domon for de la popolamaso, liaj disĉiploj demandis lin pri la alegorio.

18 Kaj li diris al ili: Ĉu vi ankaŭ estas tiel sen kompreno? Ĉu vi ne sentas, ke ĉio eniranta el ekstere en la homon ne povas profani lin?

19 Ĉar ĝi ne eniras en lian koron, sed en la ventron, kaj eliras en apartan lokon. Tion li diris indigante ĉiajn manĝaĵojn.

20 Kaj li diris: Kio elvenas el la homo, tio profanas la homon.

21 Ĉar el interne, el la koro de homoj, elvenas malvirtaj imagadoj, malĉasteco,

22 Ŝteloj, mortigoj, adultoj, avideco, malindaĵoj, ruzeco, voluptoj, malica okulo, blasfemo, aroganteco, malsaĝeco;

23 Ĉiuj ĉi malbonoj elvenas el interne kaj profanas la homon.

24 Kaj ekirinte de tie, li venis en la apudlimejon de

Tiro kaj Sidono. Kaj enirinte en domon li volis, ke
neniu sciu, sed li ne povis esti kaŝita.
25 Sed tuj virino, aŭdinte pri li, kies filineto havis
malpuran spiriton, venis kaj falis antaŭ liaj piedoj.
26 Sed la virino estis Grekino, rase Sirofenika, kaj ŝi
petis lin, ke li elĵetu la demonon el ŝia filino.
27 Kaj li diris al ŝi: Lasu unue satigi la infanojn, ĉar
ne decas preni la panon de la infanoj kaj ĵeti ĝin al la
hundetoj.
28 Sed ŝi respondis kaj diris al li: Vere, mia Sinjoro;
eĉ hundetoj sub la tablo manĝas el la panpecetoj de la
infanoj.
29 Kaj li diris al ŝi: Pro tiu ĉi vorto foriru; eliris el
via filino la demono.
30 Kaj, kiam ŝi foriris en sian domon, ŝi trovis la
infaninon kuŝigita sur la lito, kaj la demonon foririnta.
31 Kaj denove foririnte el la limoj de Tiro, li venis
tra Sidono al la Galilea maro meze tra la limoj de
Dekapolis.
32 Kaj oni kondukis al li homon surdan kaj apenaŭ
elparolantan, kaj petis lin, ke li metu sian manon sur
lin.
33 Kaj kondukinte lin el la popolamaso en apartan
lokon, li metis siajn fingrojn en liajn orelojn, kaj kraĉinte
li tuŝis lian langon;
34 Kaj rigardinte supren al la ĉielo, li ĝemis kaj diris
al li: Effata, tio estas: Estu malfermita.
35 Kaj liaj oreloj malfermiĝis, kaj la ligilo de lia lango
malstreĉiĝis, kaj li parolis klare.
36 Kaj li ordonis al ili, ke oni diru tion al neniu;
sed ju pli li malpermesis, des pli multe ili ĉie sciigis
ĝin.
37 Kaj supermezure ili miregis, dirante: Li faris ĉion
bone, li aŭdigas la surdulojn kaj paroligas la mutulojn.

Ĉapitro VIII

1 En tiuj tagoj, kiam denove estis granda popolamaso,
kaj ili havis nenion por manĝi, li alvokis siajn disĉiplojn
kaj diris al ili:
2 Mi kortuŝiĝas pro la popolamaso, ĉar ili restas kun
mi jam tri tagojn kaj havas nenion por manĝi;
3 Kaj, se mi forsendos ilin fastantajn al iliaj domoj,
ili laciĝos en la vojo, kaj kelkaj el ili venis de malproksime.
4 Kaj liaj disĉiploj respondis al li: De kie oni povos
satigi tiujn ĉi homojn per panoj tie ĉi en dezerto?
5 Kaj li demandis ilin: Kiom da panoj vi havas?
Kaj ili diris: Sep.
6 Kaj li ordonis al la popolamaso sidiĝi teren, kaj
preninte la sep panojn, kaj dankon doninte, li rompis
ilin kaj donis al la disĉiploj por disdoni, kaj ili disdonis
al la popolamaso.
7 Kaj ili havis kelkajn fiŝetojn, kaj beninte ilin, li
ordonis disdoni ilin ankaŭ.
8 Kaj oni manĝis kaj satiĝis, kaj oni kolektis da
superrestantaj fragmentoj sep korbegojn.
9 Kaj ili estis proksimume kvarmil, kaj li forsendis
ilin.
10 Kaj tuj enirinte la ŝipeton kun siaj disĉiploj, li iris
al la regiono Dalmanuta.
11 Kaj alvenis la Fariseoj kaj komencis diskuti kun li,
serĉante ĉe li signon el ĉielo, tentante lin.
12 Kaj, forte ĝeminte en sia spirito, li diris: Kial tiu
ĉi generacio serĉas signon? Vere, mi diras al vi: Nenia
signo estos donita al tiu ĉi generacio.
13 Kaj forlasinte ilin, li denove enŝipiĝis kaj foriris al
la alia bordo.

14 Kaj ili forgesis kunporti panojn, kaj nur unu panon ili havis kun si en la ŝipeto.

15 Kaj li admonis ilin, dirante: Vidu, gardu vin de la fermentaĵo de la Fariseoj kaj de la fermentaĵo de Herodes.

16 Kaj ili diskutis unu kun la alia, dirante: Ni ne havas panon.

17 Kaj Jesuo, eksciante tion, diris al ili: Kial vi diskutas pro tio, ke vi ne havas panon? Ĉu vi ankoraŭ ne eksentas nek komprenas? Ĉu via koro estas obstinigita?

18 Okulojn havante, ĉu vi ne vidas? kaj orelojn havante, ĉu vi ne aŭdas? kaj ĉu vi ne memoras?

19 Kiam mi rompis la kvin panojn por la kvin miloj, kiom da korbetoj da fragmentoj vi kolektis? Ili respondis al li: Dek du.

20 Kaj kiam la sep por la kvar miloj, kiom da korbegoj da fragmentoj vi kolektis? Kaj ili respondis al li: Sep.

21 Kaj li diris al ili: Ĉu vi ankoraŭ ne komprenas?

22 Kaj ili alvenas Betsaidan. Kaj oni alkondukas al li blindulon, kaj petegas lin tuŝi lin.

23 Kaj preninte la manon de la blindulo, li elkondukis lin eksteren de la vilaĝo; kaj kraĉinte sur liajn okulojn, kaj surmetinte la manojn sur lin, li demandis lin: Ĉu vi vidas ion?

24 Kaj li ekrigardis kaj diris: Mi vidas homojn, ĉar mi vidas kvazaŭ arbojn ĉirkaŭirantajn.

25 Tiam denove li metis la manojn sur liajn okulojn; kaj li fikse rigardis kaj resaniĝis kaj vidis ĉion klare.

26 Kaj li forsendis lin al lia domo, dirante: Nepre ne eniru en la vilaĝon.

27 Kaj Jesuo eliris, kaj liaj disĉiploj, en la vilaĝojn

de Cezarea Filipi. Kaj en la vojo li demandis siajn
disĉiplojn: Kiu oni diras, ke mi estas?
28 Kaj ili respondis al li: Unuj diras: Johano la
Baptisto; kaj aliaj: Elija; sed aliaj: Unu el la profetoj.
29 Kaj li demandis ilin: Sed kiu vi diras, ke mi
estas? Petro respondante diris al li: Vi estas la Kristo.
30 Kaj li admonis ilin, ke ili sciigu neniun pri li.
31 Kaj li komencis instrui al ili, ke la Filo de la homo
devas multe suferi, kaj esti rifuzita de la pliaĝuloj kaj la
ĉefpastroj kaj la skribistoj, kaj esti mortigita, kaj post tri
tagoj releviĝi.
32 Kaj li parolis tiun vorton malkaŝe. Kaj Petro,
preninte lin, komencis admoni lin.
33 Sed li, turninte sin kaj rigardante la disĉiplojn,
admonis Petron, dirante: Iru malantaŭen de mi, Satano,
ĉar vi havas pensojn ne laŭ Dio sed laŭ homoj.
34 Kaj alvokinte la popolamason kun siaj disĉiploj, li
diris al ili: Se iu volas veni post mi, li abnegaciu sin kaj
levu sian krucon kaj sekvu min.
35 Ĉar, kiu volas savi sian animon, tiu perdos ĝin;
kaj kiu perdos sian animon pro mi kaj pro la evangelio,
tiu savos ĝin.
36 Ĉar kiel profitos homo, se li gajnos la tutan mondon
kaj malgajnos sian animon?
37 Ĉar kion homo donu interŝanĝe por sia animo?
38 Ĉar, kiu hontos pri mi kaj miaj paroloj antaŭ tiu
ĉi adulta kaj peka generacio, pri tiu ankaŭ hontos la Filo
de la homo, kiam li venos en la gloro de sia Patro kun la
sanktaj anĝeloj.

Ĉapitro IX

1 Kaj li diris al ili: Vere mi diras al vi: Estas kelkaj
el la tie ĉi starantaj, kiuj neniel gustumos morton, antaŭ
ol ili vidos la regnon de Dio venintan en potenco.

2 Kaj post ses tagoj Jesuo prenis kun si Petron kaj
Jakobon kaj Johanon kaj kondukis ilin solajn sur altan
monton aparte, kaj li estis aliformita antaŭ ili.
3 Kaj liaj vestoj fariĝis brilantaj, treege blankaj, kiel
fulisto sur la tero ne povas blankigi.
4 Kaj aperis al ili Elija kun Moseo, kaj ili interparoladis
kun Jesuo.
5 Kaj Petro respondante diris al Jesuo : Rabeno, estas
bone por ni esti tie ĉi ; kaj ni faru tri tendojn, unu por vi
kaj unu por Moseo kaj unu por Elija.
6 Car li ne sciis, kion respondi, ĉar ili fariĝis timigitaj.
7 Kaj nubo superombris ilin, kaj elvenis voĉo el la
nubo : Tiu ĉi estas mia amata Filo, aŭskultu lin.
8 Kaj subite, ĉirkaŭrigardante, ili jam vidis neniun,
krom Jesuo sola.
9 Kaj, dum ili malsupreniras de la monto, li ordonis,
ke ili al neniu rakontu tion, kion ili vidis, ĝis la Filo de la
homo releviĝos el la mortintoj.
10 Kaj ili konservis la diron, demandante inter si, kion
signifas la releviĝo el la mortintoj.
11 Kaj ili demandis lin, dirante : Kial diras la skrib-
istoj, ke Elija devas veni antaŭe ?
12 Kaj li diris al ili : Certe Elija venas antaŭe, kaj
reordigas ĉion. Kaj kial estas skribite pri la Filo de la
homo, ke li devas multe suferi kaj esti malestimata ?
13 Sed mi diras al vi, ke Elija jam venis, kaj oni faris
al li, kion ajn ili volis, kiel estas skribite pri li.
14 Kaj, veninte al la disĉiploj, ili vidis grandan
popolamason ĉirkaŭ ili, kaj skribistojn diskutantajn kun
ili.
15 Kaj tuj la popolamaso, vidante lin, forte miris, kaj
alkurinte salutis lin.
16 Kaj li demandis ilin : Pri kio vi diskutas kun
ili ?

17 Kaj unu el la amaso respondis al li: Majstro,
mi kondukis al vi mian filon, kiu havas mutan
spiriton,
18 Kaj, kie ajn ĝi kaptas lin, ĝi ŝiras lin, kaj li ŝaŭmas
kaj grincas la dentojn kaj velkas. Kaj mi parolis al viaj
disĉiploj, ke ili elĵetu ĝin, kaj ili ne povis.
19 Kaj li respondis al ili, dirante: Ho senfida genera-
cio, ĝis kiam mi estos kun vi? ĝis kiam mi toleros vin?
Konduku lin al mi.
20 Kaj ili kondukis lin al li; kaj tuj, vidinte lin, la
spirito forte konvulsiigis lin, kaj li falis teren kaj ruliĝis
ŝaŭmante.
21 Kaj li demandis la patron: De kiom da tempo
okazadas tio ĉi al li? Kaj li diris: De infaneco.
22 Kaj ofte ĝi ĵetis lin en fajron kaj en akvon por
pereigi lin; sed se vi povas fari ion, kompatu al ni kaj
helpu nin.
23 Kaj Jesuo diris al li: Kiel, se vi povas? Ĉio estas
ebla por kredanto.
24 Tuj ekkriante, la patro de la infano diris: Mi
kredas; helpu mian senkredemecon.
25 Kaj kiam Jesuo vidis, ke popolamaso alkuras, li
admonis la malpuran spiriton, dirante al ĝi: Vi muta kaj
surda spirito, mi ordonas al vi: Eliru el li, kaj ne plu
eniru en lin.
26 Kaj ekkriinte, kaj multe konvulsiiginte lin, ĝi
eliris, kaj li fariĝis kvazaŭ mortinto, tiel ke la plimulto
diris: Li mortis.
27 Sed Jesuo, preninte lin ĉe lia mano, levis lin; kaj
li stariĝis.
28 Kaj kiam li eniris en la domon, liaj disĉiploj aparte
demandis lin: Kial ni ne povis elĵeti ĝin?
29 Kaj li diris al ili: Tiu ĉi speco neniel povas eliri,
escepte per preĝado.

30 Kaj foririnte ili trapasis tra Galileo, kaj li deziris, ke neniu tion eksciu.
31 Ĉar li instruadis siajn disĉiplojn, kaj diris al ili: La Filo de la homo estas donita en manojn de homoj, kaj ili mortigos lin, kaj mortigite-li leviĝos post tri tagoj.
32 Sed ili ne komprenis la diron, kaj timis demandi lin.
33 Kaj ili venis al Kapernaum, kaj kiam li estis en la domo li demandis ilin: Pri kio vi diskutis sur la vojo?
34 Sed ili silentis, ĉar ili diskutis inter si sur la vojo pri tio, kiu estas la plej granda.
35 Kaj sidiĝinte li alvokis la dek du, kaj diris al ili: Se iu volas esti unua, li estos lasta el ĉiuj, kaj servanto de ĉiuj.
36 Kaj preninte infanon, li starigis ĝin meze de ili, kaj ĉirkaŭbrakinte ĝin, li diris al ili:
37 Kiu akceptos unu el tiaj infanoj en mia nomo, tiu akceptas min, kaj kiu akceptas min, tiu akceptas ne min, sed tiun, kiu sendis min.
38 Johano diris al li: Majstro, ni vidis homon elĵetantan demonojn en via nomo, kaj ni malpermesis lin, ĉar li ne estis nin sekvanta.
39 Sed Jesuo diris: Ne malpermesu lin, ĉar estas neniu, kiu faros miraklon en mia nomo, kiu povos facile paroli malbone pri mi.
40 Ĉar tiu, kiu ne estas kontraŭ ni, estas por ni.
41 Ĉar, kiu donos al vi trinki tason da akvo en la nomo, pro tio, ke vi apartenas al Kristo, vere mi diras al vi, tiu neniel perdos sian rekompencon.
42 Kaj kiu falpuŝos unu el tiuj ĉi malgranduloj, kiuj kredas, estus pli bone por tiu, se peza muelŝtono estus pendigita ĉirkaŭ lia kolo, kaj ke li estus ĵetita en la maron.
43 Kaj se via mano falpuŝas vin, fortranĉu ĝin. Estas

pli bone, ke vi eniru en la vivon kripla, ol havante du
manojn eniri en Gehenon, en la neestingeblan fajron.
44 Kie ilia vermo ne pereas kaj la fajro ne estingiĝas.
45 Kaj se via piedo falpuŝas vin, fortranĉu ĝin. Estas
pli bone, ke vi eniru la vivon lama, ol havante du piedojn
esti ĵetita en Gehenon.
46 Kie ilia vermo ne pereas kaj la fajro ne estingiĝas.
47 Kaj se via okulo falpuŝas vin, elŝiru ĝin. Estas pli
bone, ke vi eniru la regnon de Dio kun unu okulo, ol
havante du okulojn esti ĵetita en Gehenon;
48 Kie ilia vermo ne pereas kaj la fajro ne estingiĝas.
49 Ĉar ĉiu estos salita per fajro.
50 Salo estas bona, sed se la salo fariĝis nesala, kiel vi
rebonigos ĝin? Havu salon en vi, kaj paciĝu unu kun
alia.

Ĉapitro X

1 Kaj li foriris de tie kaj envenis en la limojn de
Judeo kaj trans la Jordanon, kaj popolamasoj kunvenis
denove al li, kaj, laŭ sia kutimo, li instruis ilin denove.
2 Kaj Fariseoj alveninte demandis lin: Ĉu estas per-
mesate, ke viro formetu sian edzinon? por tenti lin.
3 Kaj li respondis kaj diris al ili: Kion Moseo ordonis
al vi?
4 Kaj ili diris: Moseo permesis skribi dokumenton de
eksedzigo, kaj formeti ŝin.
5 Sed Jesuo diris al ili: Pro la malmoleco de via koro
li skribis tiun ĉi ordonon.
6 Sed de la komenco de la kreo: Li faris ilin en formo
de viro kaj virino.
7 Tial viro forlasos sian patron kaj patrinon kaj aliĝos
al sia edzino;
8 Kaj la du fariĝos unu karno; tial ili ne plu estas du,
sed unu karno.

9 Tion do, kion Dio kunjungis, homo ne disigu.
10 Kaj en la domo la disĉiploj demandis lin denove
pri la afero.
11 Kaj li diris al ili: Kiu formetas sian edzinon kaj
edziĝas kun alia, tiu adultas kontraŭ ŝi;
12 Kaj se ŝi mem formetas sian edzon kaj edziniĝas
kun alia, ŝi adultas.
13 Kaj oni kondukis al li infanetojn, por ke li tuŝu
ilin, kaj la disĉiploj foradmonis ilin.
14 Sed Jesuo, vidinte tion, indignis kaj diris al ili:
Permesu al la infanetoj veni al mi; ne malhelpu ilin, ĉar
el tiaj estas la regno de Dio.
15 Vere mi diras al vi: Kiu ne akceptos la regnon de
Dio kiel infano, tiu neniel eniros en ĝin.
16 Kaj li prenis ilin en siaj brakoj kaj benis ilin,
metinte la manojn sur ilin.
17 Kaj dum li foriras sur la vojo, unu homo kuris al
li kaj genufleksis antaŭ li kaj demandis lin: Bona
Majstro, kion mi faru, por ke mi heredu vivon
eternan?
18 Kaj Jesuo diris al li: Kial vi nomas min bona?
Neniu estas bona krom unu, Dio.
19 Vi scias la ordonojn: Ne mortigu; Ne adultu; Ne
ŝtelu; Ne false atestu; Ne rabu; Honoru vian patron
kaj vian patrinon.
20 Kaj li respondis al li: Majstro, ĉiujn ĉi ordonojn
mi observis de mia juneco.
21 Kaj Jesuo, rigardante lin, amis lin kaj diris al li:
Unu afero al vi mankas; iru kaj vendu ĉion, kion vi havas,
kaj donu al malriĉuloj, kaj vi havos trezoron en ĉielo,
kaj venu sekvi min.
22 Sed li malgajiĝis ĉe tiu vorto kaj foriris malĝoja,
ĉar li havis grandajn posedaĵojn.
23 Kaj Jesuo ĉirkaŭrigardis kaj diris al siaj disĉiploj:

Kiel malfacile tiuj, kiuj havas riĉon, eniros en la regnon
de Dio.
24 Kaj la disĉiploj miris je liaj vortoj. Sed Jesuo,
respondante denove, diris al ili : Infanoj, kiel estas mal-
facile por tiuj, kiuj fidas al la riĉo, eniri la regnon de Dio.
25 Estas pli facile por kamelo trapasi kudriltruon, ol
por riĉulo eniri la regnon de Dio.
26 Kaj ili forte miregis, dirante al li : Kiu do povas
esti savita ?
27 Rigardante ilin, Jesuo diris : Ĉe homoj tio estas
neebla, sed ne ĉe Dio ; ĉar ĉio estas ebla ĉe Dio.
28 Petro ekparolis al li : Jen ni forlasis ĉion kaj sekvis
vin.
29 Jesuo diris : Vere mi diras al vi : Neniu estas, kiu
estas forlasinta domon aŭ fratojn aŭ fratinojn aŭ patrinon
aŭ patron aŭ infanojn aŭ bienojn pro mi kaj pro la
evangelio,
30 Kiu ne ricevos centoble en la nuna mondo, domojn
kaj fratojn kaj fratinojn kaj patrinojn kaj infanojn kaj
bienojn, kun persekutado ; kaj en la venonta mondo
vivon eternan.
31 Sed multaj, estante unuaj, estos lastaj, kaj la lastaj
estos unuaj.
32 Kaj ili estis sur la vojo suprenirantaj al Jerusalem,
kaj Jesuo marŝis antaŭ ili, kaj ili miregis, kaj la sekvantoj
timis. Kaj li prenis al si denove la dek du kaj parolis pri
tio, kio okazos al li, dirante :
33 Jen ni supreniras al Jerusalem, kaj la Filo de la
homo estos transdonita al la ĉefpastroj kaj la skribistoj,
kaj ili kondamnos lin al morto kaj transdonos lin al la
nacianoj.
34 Kaj ili mokos lin kaj kraĉos sur lin kaj skurĝos lin
kaj mortigos, kaj post tri tagoj li leviĝos.
35 Kaj alproksimiĝis al li Jakobo kaj Johano, filoj de

Zebedeo, dirante al li: Majstro, ni deziras, ke vi faru por
ni, kion ajn ni petos de vi.
36 Kaj li diris al ili: Kion vi volas, ke mi faru por vi?
37 Kaj ili diris al li: Permesu, ke ni sidu, unu dekstre
de vi kaj la dua maldekstre, en via gloro.
38 Sed Jesuo diris al ili: Vi ne scias, kion vi petas.
Ĉu vi povas trinki la kalikon, kiun mi trinkas? aŭ esti
baptitaj per la bapto, per kiu mi estas baptata?
39 Kaj ili diris al li: Ni povas. Kaj Jesuo diris al ili:
La kalikon, kiun mi trinkas, vi trinkos, kaj per la bapto,
per kiu mi estas baptata, vi estos baptitaj,
40 Sed sidi dekstre de mi aŭ maldekstre ne apartenas
al mi doni; sed tio estas por tiuj, por kiuj ĝi estas
preparita.
41 Kaj kiam la dek aŭdis tion, ili ekindignis kontraŭ
Jakobo kaj Johano.
42 Kaj Jesuo vokinte ilin, diris al ili: Vi scias, ke tiuj,
kiuj pretendas regi la nacianojn, kondutas kiel sinjoroj
super ili, kaj iliaj granduloj ekzercas aŭtoritaton super ili.
43 Sed inter vi ne estas tiel, sed kiu deziras esti granda
inter vi, tiu estos via servanto.
44 Kaj kiu deziras esti unua inter vi, tiu estos sklavo
de ĉiuj.
45 Ĉar la Filo de la homo venis ne por esti servata,
sed por servi, kaj doni sian vivon kiel elaĉeton por multaj.
46 Kaj ili venis al Jeriĥo, kaj kiam li foriris el Jeriĥo
kun siaj disĉiploj kaj granda popolamaso, la filo de
Timajo, Bartimajo, blinda almozulo, sidis flanke de
la vojo.
47 Kaj aŭdinte, ke ĉeestas Jesuo Nazaretano, li ko-
mencis krii kaj diri: Jesuo, filo de David, kompatu min.
48 Kaj multaj admonis lin, por ke li silentu, sed li nur
kriis pli laŭte: Filo de David, kompatu min.
49 Kaj Jesuo haltis kaj diris: Voku lin. Kaj oni

vokis la blindulon, dirante al li: Kuraĝu, leviĝu, li vin
vokas.
50 Kaj li forĵetis sian veston kaj eksaltis kaj venis al
Jesuo.
51 Kaj Jesuo, respondante al li, diris: Kion vi volas,
ke mi faru al vi? Kaj la blindulo diris al li: Rabboni,
ke mi ekvidu.
52 Kaj Jesuo diris al li: Iru, via fido vin savis. Kaj
tuj li ekvidis kaj sekvis lin sur la vojo.

Ĉapitro XI

1 Kaj, kiam ili proksimiĝis al Jerusalem, al Betfage
kaj Betania apud la monto de Olivarboj,
2 Li sendis du el siaj disĉiploj kaj diris al ili: Iru en
la vilaĝon, kiu estas kontraŭ vi, kaj enirinte ĝin, vi tuj
trovos azenidon alligitan, sur kiu nenia homo iam sidis;
malligu kaj venigu ĝin.
3 Kaj se iu diros al vi: Kial vi faras tion? respondu:
La Sinjoro bezonas ĝin; kaj tuj li sendos ĝin tien ĉi.
4 Kaj ili iris kaj trovis azenidon alligitan apud pordo
ekstere sur la strato, kaj ili malligas ĝin.
5 Kaj kelkaj apudstarantoj diris al ili: Kion vi faras,
malligante la azenidon?
6 Sed ili respondis al ili, kiel Jesuo diris, kaj ili lasis
ilin.
7 Kaj ili venigas la azenidon al Jesuo kaj metis sur
ĝin siajn vestojn, kaj li sidis sur ĝi.
8 Kaj multaj sternis siajn vestojn sur la vojon, kaj
aliaj sternis foliarojn, tranĉinte ilin el la kampoj.
9 Kaj kriis la antaŭirantoj kaj la sekvantoj: Hosana.
Estu benata tiu, kiu venas en la nomo de la Sinjoro.
10 Estu benata la venanta regno de nia patro David.
Hosana en la supera alto.

11 Kaj li eniris Jerusalemon, en la templon; kaj kiam li ĉirkaŭrigardis ĉion, kaj la horo jam vesperiĝis, li foriris al Betania kun la dek du.

12 Kaj la morgaŭan tagon, post ilia eliro el Betania, li malsatis.

13 Kaj vidinte el malproksime figarbon havantan foliojn, li aliris, se eble li trovos ion sur ĝi, kaj veninte al ĝi, li trovis nenion krom folioj, ĉar la tempo de figoj ankoraŭ ne estis.

14 Kaj respondante li diris al ĝi: Neniu por ĉiam manĝu frukton el vi. Kaj aŭdis lin la disĉiploj.

15 Kaj ili venas en Jerusalemon. Kaj, enirinte en la templon, li komencis elpeli tiujn, kiuj vendas kaj aĉetas en la templo, kaj renversis la tablojn de la monŝanĝistoj kaj la seĝojn de tiuj, kiuj vendas la kolombojn,

16 Kaj ne permesis, ke oni portu ian ujon tra la templo;

17 Kaj li instruis kaj diris al ili: Ĉu ne estas skribite: Mia domo estos nomata domo de preĝo por ĉiuj nacioj? Sed vi ĝin faris kaverno de rabistoj.

18 Kaj la ĉefpastroj kaj skribistoj aŭdis tion kaj serĉis, kiamaniere pereigi lin, ĉar ili timis lin; ĉar la tuta homamaso miregis pri lia instruado.

19 Kaj kiam vesperiĝis, laŭ sia kutimo li eliris el la urbo.

20 Kaj matene, preterpasante, ili vidis la figarbon sekiĝintan el la radikoj.

21 Kaj Petro rememorinte, diris al li: Rabeno, jen sekiĝis la figarbo, kiun vi malbenis.

22 Kaj respondante, Jesuo diris al ili: Havu fidon al Dio.

23 Vere mi diras al vi, ke se iu diros al tiu ĉi monto: Estu formovita kaj ĵetita en la maron, kaj ne dubos en

sia koro, sed kredos, ke tio okazos, kion li diras, tiu havos
ĝin.
24 Pro tio mi diras al vi: Kion ajn vi preĝante petos,
kredu ke vi tion jam ricevis, kaj vi havos.
25 Kaj kiam vi staras preĝante, pardonu, se vi havas
ion kontraŭ iu, por ke ankaŭ via Patro, kiu estas en la
ĉielo, pardonu al vi viajn kulpojn.
26 Sed se vi ne pardonos, via Patro, kiu estas en la
ĉielo, ankaŭ ne pardonos viajn kulpojn.
27 Kaj ili denove venas en Jerusalemon, kaj kiam li
promenas en la templo, la ĉefpastroj kaj la skribistoj kaj
pliaĝuloj venis al li,
28 Kaj diris al li: Laŭ kia aŭtoritato vi faras tion ĉi?
Aŭ kiu donis al vi tiun ĉi aŭtoritaton, ke vi faru tion ĉi?
29 Sed Jesuo diris al ili: Mi faros al vi unu de-
mandon, kaj respondu al mi, kaj mi diros al vi, laŭ kia
aŭtoritato mi faras tion ĉi.
30 La baptado de Johano, ĉu ĝi estis el ĉielo, aŭ el
homoj? Respondu al mi.
31 Kaj ili diskutis inter si, dirante: Se ni diros: El
ĉielo, li diros: Kial do vi ne kredis al li?
32 Sed se ni diros: El homoj,—ili timis la popolon,
ĉar ĉiuj opiniis, ke Johano efektive estis profeto.
33 Kaj respondante, ili diris al Jesuo: Ni ne scias.
Kaj Jesuo diris al ili: Nek mi diras al vi, laŭ kia
aŭtoritato mi faras tion ĉi.

Ĉapitro XII

1 Kaj li komencis paroli al ili per alegorioj. Vin-
berejon plantis unu homo, kaj ĉirkaŭmetis plektobarilon
kaj fosis vinpremejon kaj konstruis turon kaj ludonis ĝin
al kulturistoj kaj forvojaĝis.
2 Kaj li sendis sklavon en la ĝusta tempo al la kul-

turistoj, por ricevi de la kulturistoj el la fruktoj de la
vinberejo.
3 Kaj ili kaptis lin kaj skurĝis lin kaj forsendis lin
senigitan.
4 Kaj denove li sendis al ili duan sklavon, kaj ili lin
kapvundis kaj malhonoris.
5 Kaj li sendis alian, kaj ili mortigis lin; kaj multajn
aliajn, unujn skurĝante, aliajn mortigante.
6 Li havis ankoraŭ unu amatan filon. Li sendis lin
ankaŭ la lastan al ili, dirante: Ili respektos mian filon.
7 Sed tiuj kulturistoj diris inter si: Tiu ĉi estas la
heredanto; venu, ni mortigu lin, kaj nia estos la
heredaĵo.
8 Kaj ili kaptis kaj mortigis lin kaj ĵetis lin ekster la
vinberejon.
9 Kion do faros la sinjoro de la vinberejo? Li venos
kaj pereigos la kulturistojn kaj donos la vinberejon al
aliaj.
10 Ĉu vi ne legis tiun skribon: Ŝtono, kiun malŝatis
la konstruantoj, fariĝis ŝtono bazangula;
11 De la Sinjoro ĉi tio fariĝis, kaj estas miraklo en
niaj okuloj?
12 Kaj ili penis kapti lin, sed timis la homamason,
ĉar ili eksciis, ke li parolis la alegorion kontraŭ ili. Kaj,
forlasinte lin, ili foriris.
13 Kaj ili sendas al li kelkajn el la Fariseoj kaj
Herodanoj por impliki lin per interparolado.
14 Kaj veninte, ili diras al li: Majstro, ni scias, ke vi
estas verema, kaj ne zorgas pri iu, ĉar vi ne rigardas la
vizaĝon de homoj, sed instruas laŭ vero la vojon de Dio.
Ĉu konvenas pagi tributon al Cezaro, aŭ ne?
15 Ĉu ni donu, aŭ ne donu? Sed li, sciante ilian
hipokritecon, diris al ili: Kial vi tentas min? Alportu
al mi denaron, ke mi vidu ĝin.

16 Kaj ili ĝin alportis. Kaj li diris al ili: Kies estas
tiu ĉi bildo kaj surskribaĵo? Kaj ili diris al li: De
Cezaro.
17 Kaj Jesuo respondis al ili: Redonu al Cezaro la
propraĵon de Cezaro, kaj al Dio la propraĵon de Dio.
Kaj ili miregis pri li.
18 Kaj venas al li Sadukeoj, kiuj diras, ke ne estas
releviĝo; kaj ili demandis lin, dirante:
19 Majstro, Moseo skribis al ni, ke se ies frato mortos
kaj postlasos edzinon kaj ne lasos infanon, la frato de la
mortinto prenu lian edzinon kaj starigu idaron al sia
frato.
20 Estis sep fratoj, kaj la unua prenis edzinon kaj,
mortinte, ne lasis idaron.
21 Kaj la dua prenis ŝin kaj mortis ne lasante idaron.
kaj la tria same;
22 Kaj la sep ne lasis idaron; laste, post ĉiuj, la
virino ankaŭ mortis.
23 En la releviĝo, al kiu el ili ŝi estos edzino? ĉar ĉiuj
sep havis ŝin kiel edzinon.
24 Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu vi ne eraras pro tio, ke
vi ne konas la skribojn nek la potencon de Dio?
25 Car kiam ili leviĝos el la mortintoj, ili nek edziĝas
nek edziniĝas, sed estas kiel anĝeloj en la ĉielo.
26 Sed pri la mortintoj, ke ili releviĝas, ĉu vi ne legis
en la libro de Moseo ĉe la Arbetaĵo, kiel Dio parolis al li,
dirante: Mi estas la Dio de Abraham kaj la Dio de Isaak
kaj la Dio de Jakob?
27 Li ne estas Dio de mortintoj, sed de vivantoj. Vi
multe eraras.
28 Kaj unu el la skribistoj alvenis kaj aŭskultis la
diskutadon kaj rimarkis, ke li lerte respondas al ili;
kaj tiu demandis lin: Kiu ordono estas la unua el
ĉiuj?

29 Kaj Jesuo respondis: La unua estas: Aŭskultu,
Izrael; la Sinjoro, nia Dio, estas unu Sinjoro;
30 Kaj vi amu la Sinjoron vian Dion per via tuta koro
kaj per via tuta animo kaj per via tuta menso kaj per via
tuta forto.
31 Kaj jen estas la dua: Vi amu vian najbaron kiel
vin mem. Pli granda ol tiuj ĉi ne estas alia ordono.
32 Kaj respondis al li la skribisto: Bone, Majstro,
laŭ vero vi respondis, ke li estas unu, kaj ne estas alia
krom li;
33 Kaj ami lin el la tuta koro kaj el la tuta intelekto
kaj el la tuta forto, kaj ami la najbaron kiel sin mem; tio
multe plivaloras, ol ĉiuj bruloferoj kaj pekoferoj.
34 Kaj Jesuo, vidante, ke li respondis prudente, diris
al li: Vi ne estas malproksime de la regno de Dio. Kaj
neniu plu kuraĝis fari al li demandon.
35 Kaj respondante Jesuo diris, instruante en la templo:
Kial diras la skribistoj, ke la Kristo estas Filo de David?
36 David mem diris per la Sankta Spirito: La Sinjoro
diris al mia Sinjoro: Sidu dekstre de mi, ĝis mi faros
viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.
37 David mem nomas lin Sinjoro, kaj kiel do li estas
lia filo? Kaj la plimulto de la popolo aŭskultis lin
plezure.
38 Kaj en sia instruado li diris: Gardu vin kontraŭ
la skribistoj, kiuj deziras promenadi en roboj kaj havi
salutojn sur la placoj,
39 Kaj ĉefajn seĝojn en la sinagogoj kaj ĉefajn kuŝejojn
en la festoj;
40 Kiuj formanĝas la domojn de vidvinoj kaj pretekste
faras longajn preĝojn. Ili ricevos pli severan kondamnon.
41 Kaj sidante kontraŭ la monkesto, li rimarkis, kiel
la popolo ĵetas monerojn en la monkeston, kaj multaj
riĉuloj ĵetis multon.

42 Kaj unu vidvino malriĉa veninte enĵetis du moner-
etojn, kiuj faras kvaronon de denaro.
43 Kaj alvokinte siajn disĉiplojn, li diris al ili: Vere
mi diras al vi, ke tiu vidvino malriĉa ĵetis pli ol ĉiuj
ĵetantoj en la monkeston;
44 Ĉar ĉiuj ĉi ĵetis el sia superfluo, sed ŝi el sia sen-
haveco ĵetis ĉion, kion ŝi havis, sian tutan vivrimedon.

Ĉapitro XIII

1 Kaj, kiam li eliris el la templo, unu el liaj disĉiploj
diris al li: Majstro, jen kiaj ŝtonoj kaj kiaj konstruaĵoj!
2 Kaj Jesuo diris al li: Ĉu vi rigardas tiujn ĉi grandajn
konstruaĵojn? Ne estos lasita tie ĉi ŝtono sur ŝtono, kiu
ne estos deĵetita.
3 Kaj kiam li sidis sur la monto de Olivarboj rekte
kontraŭ la templo, Petro kaj Jakobo kaj Johano kaj
Andreo demandis lin aparte:
4 Diru al ni, kiam tio estos? kaj kio estas la signo,
kiam ĉio ĉi devos efektiviĝi?
5 Kaj Jesuo ekparolante diris al ili: Gardu vin, por ke
neniu erarigu vin.
6 Multaj venos en mia nomo, dirante: Mi estas; kaj
erarigos multajn.
7 Kaj kiam vi aŭdos pri militoj kaj famoj de militoj,
ne konsterniĝu; tio necese okazos; sed ankoraŭ ne estas
la fino.
8 Ĉar leviĝos nacio kontraŭ nacio kaj regno kontraŭ
regno, kaj estos tertremoj en diversaj lokoj, kaj estos
malsategoj; tio ĉi estos komenco de suferoj.
9 Sed vi gardu vin, ĉar oni transdonos vin antaŭ
tribunalojn, kaj vi estos skurĝitaj en sinagogoj, kaj vi
estos starigitaj antaŭ provincestroj kaj reĝoj pro mi, por
atesto al ili.

10 Kaj la evangelio devas antaŭe esti predikita inter
ĉiuj nacioj.
11 Kaj kiam oni transdonos vin kaj kondukos, vi ne
antaŭzorgu, kion vi parolos, sed parolu tion, kio ajn estos
donita al vi en tiu horo, ĉar ne vi estas la parolanto, sed
la Sankta Spirito.
12 Kaj frato transdonos fraton al morto, kaj patro
filon, kaj leviĝos gefiloj kontraŭ gepatroj kaj mortigos
ilin.
13 Kaj vi estos malamataj de ĉiuj pro mia nomo. Sed
kiu paciencos ĝis la fino, tiu estos savita.
14 Sed kiam vi vidos la abomenaĵon de dezertigo tie
starantan, kie ne decas (komprenu la leganto), tiam
forkuru al la montoj tiuj, kiuj estas en Judeo ;
15 Kaj tiu, kiu estas sur la tegmento, ne malsupreniru
nek eniru por preni ion el sia domo ;
16 Kaj tiu, kiu estas sur la kampo, ne iru returne por
preni sian mantelon.
17 Sed ve al la virinoj gravedaj kaj la mamnutrantaj en
tiuj tagoj.
18 Kaj preĝu, ke tio ne okazu vintre.
19 Ĉar tiuj tagoj estos tagoj de tia aflikto, kia ne estas
okazinta de la komenco de la kreo, kiun Dio kreis, ĝis
nun, kaj neniam estos.
20 Kaj se la Sinjoro ne malplilongigus la tagojn, nenia
karno estus savita ; sed pro la elektitoj, kiujn li elektis, li
malplilongigis la tagojn.
21 Kaj tiam se iu diros al vi : Jen ĉi tie la Kristo :
Jen tie ; vi ne kredu.
22 Ĉar leviĝos falsaj kristoj kaj falsaj profetoj kaj faros
signaĵojn kaj miraklojn, por erarigi, se eble, la elektitojn.
23 Sed vi gardu vin, ĉar mi ĉion antaŭdiris al vi.
24 Sed en tiuj tagoj post tiu aflikto la suno estos mal-
lumigita kaj la luno ne donos sian lumon,

25 Kaj la steloj falados el la ĉielo, kaj la potencoj, kiuj
estas en la ĉieloj, ŝanceliĝos.
26 Kaj tiam ili vidos la Filon de la homo, venantan en
nuboj kun granda potenco kaj gloro.
27 Kaj tiam li sendos la anĝelojn kaj kunvenigos siajn
elektitojn el la kvar ventoj, de la limo de la tero ĝis la
limo de la ĉielo.
28 El la figarbo lernu ĝian alegorion. Kiam ĝia
branĉo jam fariĝis mola kaj naskas la foliojn, vi scias, ke
la somero estas proksima.
29 Same ankaŭ, kiam vi vidas, ke tiuj aferoj okazas,
tiam vi sciu, ke li estas proksima, ĉe la pordo.
30 Vere mi diras al vi, ke ne forpasos tiu ĉi generacio,
antaŭ ol ĉio ĉi fariĝos.
31 La ĉielo kaj la tero forpasos, sed miaj vortoj ne
forpasos.
32 Sed pri tiu tago kaj pri tiu horo scias neniu, eĉ nek
la anĝeloj en ĉielo, nek la Filo, nur sole la Patro.
33 Gardu vin, viglu kaj preĝu, ĉar vi ne scias, kiam
estas la ĝusta tempo.
34 Kiel homo forvojaĝinta, kiu lasis sian domon kaj
donis aŭtoritaton al siaj sklavoj, al ĉiu lian propran
laboron, kaj ordonis al la pordisto, ke li viglu ;
35 Vi do viglu, ĉar vi ne scias, kiam venos la domma-
stro, ĉu vespere, ĉu meznokte, ĉu je kokkrio, ĉu
frumatene ;
36 Por ke li ne venu subite kaj trovu vin dormantaj.
37 Kaj, kion mi diras al vi, tion mi diras al ĉiuj :
Viglu.

Ĉapitro XIV

1 Kaj post du tagoj estis la Pasko kaj la festo de macoj,
kaj serĉis la ĉefpastroj kaj skribistoj, kiamaniere ili per
ruzo lin kaptu kaj mortigu ;

2 Ĉar ili diris: Ne en la festo, por ke ne estu tumulto
de la popolo.
3 Kaj kiam li estis en Betania en la domo de Simon
leprulo, kiam li kuŝis ĉe manĝado, virino venis havante
alabastran vazon da pura narda ŝmiraĵo tre multekosta;
kaj rompinte la alabastron, ŝi surverŝis lian kapon.
4 Kaj kelkaj estis plende interparolantaj inter si: Por
kio fariĝis tiu ĉi malŝparo de la ŝmiraĵo?
5 Ĉar oni povus vendi tiun ĉi ŝmiraĵon por pli ol
tricent denaroj, kaj doni al malriĉuloj. Kaj ili murmuris
kontraŭ ŝi.
6 Kaj Jesuo diris: Lasu ŝin; kial vi ĝenas ŝin? Ŝi
faris bonan faron al mi.
7 Ĉar ĉiam vi havas la malriĉulojn kun vi, kaj, kiam
ajn vi volas, vi povas bonfari al ili, sed min vi ne ĉiam
havas.
8 Kion ŝi povis, tion ŝi faris; ŝi antaŭfaris la ŝmiron de
mia korpo por la entombigo.
9 Vere mi diras al vi: Kie ajn estos predikata la
evangelio en la tuta mondo, tio ankaŭ, kion ŝi faris, estos
priparolata, kiel memoraĵo de ŝi.
10 Kaj Judas Iskariota, kiu estis unu el la dek du,
foriris al la ĉefpastroj por perfidi lin al ili.
11 Kaj ili, aŭdinte, ĝojis kaj al li promesis doni
monon. Kaj li serĉis, kiamaniere oportune perfidi lin.
12 Kaj en la unua tago de la macoj, kiam oni oferis la
Paskon, liaj disĉiploj diras al li: Kien vi volas, ke ni iru
kaj pretigu, por ke vi manĝu la Paskon?
13 Kaj li sendas du el siaj disĉiploj kaj diras al ili: Iru
en la urbon, kaj vin renkontos homo portanta kruĉon kun
akvo;
14 Lin sekvu, kaj, kien li eniros, tie vi diru al la dom-
mastro: La Majstro diras: Kie estas mia gastoĉambro,
kie mi manĝos la Paskon kun miaj disĉiploj?

15 Kaj li mem montros al vi grandan supran ĉambron
prete aranĝitan, kaj tie vi pretigu por ni.
16 Kaj foriris la disĉiploj kaj iris en la urbon kaj
trovis ĝuste kiel li diris al ili, kaj pretigis la Paskon.
17 Kaj, kiam estis vespero, li venas kun la dek
du.
18 Kaj, kiam ili estis kuŝantaj kaj manĝantaj, Jesuo
diris: Vere mi diras al vi, ke unu el vi perfidos min, unu,
kiu manĝas kun mi.
19 Kaj ili komencis malĝoji kaj diri al li unu post la
alia: Ĉu eble mi?
20 Sed li diris al ili: Unu el la dek du, kiu trempas
kun mi en la pladon.
21 La Filo de la homo iras, kiel estas skribite pri li,
sed ve al tiu homo, per kiu la Filo de la homo estos
perfidita! Se tiu homo ne estus naskita, estus bone
por li.
22 Kaj, dum ili manĝas, li prenis panon kaj beninte
rompis ĝin, kaj donis al ili kaj diris: Prenu, tio ĉi estas
mia korpo.
23 Kaj li prenis kalikon kaj doninte dankon li donis al
ili; kaj ĉiuj trinkis el ĝi.
24 Kaj li diris al ili: Tio ĉi estas mia sango de la
interligo, kiu estas elverŝata por multaj.
25 Vere mi diras al vi: Mi ne plu trinkos el la frukto
de la vinberujo, ĝis tiu tago, kiam mi trinkos ĝin novan en
la regno de Dio.
26 Kaj kantinte himnon, ili foriris al la monto de
Olivarboj.
27 Kaj Jesuo diris al ili: Vi ĉiuj estos falpuŝitaj; ĉar
estas skribite: Mi batos la paŝtiston, kaj la ŝafoj estos
disigitaj.
28 Sed, post kiam mi releviĝos, mi iros antaŭ vi en
Galileon.

29 Sed Petro diras al li: Kvankam ĉiuj estos falpuŝitaj, tamen ne mi.

30 Kaj Jesuo diris al li: Vere mi diras al vi, ke hodiaŭ en tiu ĉi nokto, antaŭ ol dufoje krios koko, trifoje vi min malkonfesos.

31 Sed tre insiste li diris: Se mi estos devigita morti kun vi, mi neniel vin malkonfesos. Kaj tiel same diris ili ĉiuj.

32 Kaj ili iras en lokon, kies nomo estas Getsemane, kaj li diris al siaj disĉiploj: Sidiĝu tie ĉi dum mi preĝos.

33 Kaj li kunprenas Petron kaj Jakobon kaj Johanon kun si, kaj komencis esti tre konsternita kaj forte maltrankvila.

34 Kaj li diris al ili: Tre malĝoja estas mia animo ĝis morto; vi restu tie ĉi kaj viglu.

35 Kaj iom antaŭirinte, li falis teren kaj preĝis, ke, se povas esti, la horo preterpasu de li.

36 Kaj li diris: Abba, Patro, ĉio estas ebla ĉe vi. Forportu tiun ĉi kalikon de mi; tamen, ne kion mi volas, sed kion vi.

37 Kaj li venas kaj trovas ilin dormantaj, kaj diras al Petro: Simon, ĉu vi dormas? Ĉu vi ne havis forton vigli unu horon?

38 Viglu kaj preĝu, por ke vi ne venu en tenton. La spirito estas volema, sed la karno malforta.

39 Kaj denove foririnte, li preĝis, dirante la samajn vortojn.

40 Kaj denove reveninte, li trovis ilin dormantaj, ĉar iliaj okuloj peziĝis, kaj ili ne sciis, kion respondi al li.

41 Kaj li venas la trian fojon kaj diras al ili: Dormu nun kaj ripozu. Sufiĉas. Venis la horo; jen, la Filo de la homo estas perfidata en manojn de pekuloj.

42 Leviĝu, ni iru, jen mia perfidanto jam alestas.

43 Kaj tuj, kiam li ankoraŭ parolas, alestis Judas, unu

el la dek du ; kaj kun li homamaso kun glavoj kaj bastonoj venas de la ĉefpastroj kaj la skribistoj kaj la pliaĝuloj.

44 Kaj tiu, kiu perfidis lin, estis aranĝinta kun ili signon, dirinte : Kiun mi kisos, tiu estas li ; kaptu kaj forkonduku lin garde.

45 Kaj veninte li iris tuj al li kaj diris : Rabeno ; kaj kisis lin.

46 Kaj ili metis la manojn sur lin kaj kaptis lin.

47 Sed unu el tiuj, kiuj staris apude, eltiris la glavon kaj frapis la sklavon de la ĉefpastro, kaj fortranĉis al li la orelon.

48 Kaj Jesuo respondante diris al ili : Ĉu vi elvenis, kvazaŭ kontraŭ rabiston, kun glavoj kaj bastonoj por aresti min ?

49 Ĉiutage mi estis inter vi en la templo, instruante, kaj vi ne kaptis min. Tamen, por ke la Skriboj estu plenumitaj.

50 Kaj ĉiuj forlasis lin kaj forkuris.

51 Kaj unu junulo sekvis lin, vestita per toltuko ĉirkaŭ la nuda korpo ; kaj oni kaptis lin ;

52 Sed li forkuris nuda, lasinte la tukon.

53 Kaj oni kondukis Jesuon al la ĉefpastro, kaj kunvenas ĉe li ĉiuj ĉefpastroj kaj pliaĝuloj kaj skribistoj.

54 Kaj Petro malproksime sekvis lin ĝis interne de la korto de la ĉefpastro, kaj estis sidanta kun la subuloj kaj varmiganta sin apud la fajro.

55 Sed la ĉefpastroj kaj la tuta sinedrio serĉis ateston kontraŭ Jesuo por mortigi lin, kaj ne trovis.

56 Ĉar multaj malvere atestis kontraŭ li, kaj la atestoj ne akordiĝis.

57 Kaj elpaŝis kelkaj kaj malvere atestis kontraŭ li, dirante :

58 Ni aŭdis lin diri : Mi detruos tiun ĉi sanktejon manfaritan kaj en tri tagoj mi konstruos alian ne manfaritan.

59 Kaj eĉ tiel ilia atesto ne akordiĝis.
60 Kaj meze stariĝinte, la ĉefpastro demandis Jesuon,
dirante: Ĉu vi respondas nenion? Kion atestas tiuj ĉi
kontraŭ vi?
61 Sed li silentis kaj respondis nenion. Kaj denove
la ĉefpastro demandis lin kaj diris al li: Ĉu vi estas la
Kristo, la Filo de la Benato?
62 Kaj Jesuo diris: Mi estas; kaj vi vidos la Filon
de la homo sidantan dekstre de la Potenco kaj venantan
kun la nuboj de la ĉielo.
63 Kaj la ĉefpastro disŝiris siajn vestojn kaj diris:
Pro kio ni plu bezonus atestantojn?
64 Vi aŭdis la blasfemon. Kion vi opinias? Kaj ili
ĉiuj kondamnis lin, ke li estas kulpa ĝis mortpuno.
65 Kaj kelkaj komencis kraĉi sur lin, kaj envolvi lian
vizaĝon kaj vangofrapi lin kaj diri al li: Profetu; kaj la
subuloj frapis lin per manplatoj.
66 Kaj kiam Petro estis malsupre en la korto, venis
unu el la servistinoj de la ĉefpastro;
67 Kaj vidis Petron varmigantan sin, kaj rigardinte
lin ŝi diris: Vi ankaŭ estis kun la Nazaretano, kun tiu
Jesuo.
68 Sed li malkonfesis, dirante: Mi nek scias nek
komprenas, kion vi diras. Kaj li iris en la vestiblon.
Kaj koko kriis.
69 Kaj vidinte lin, la servistino denove komencis diri
al la apude starantaj: Tiu estas el ili.
70 Kaj li malkonfesis denove. Kaj post iom da
tempo denove tiuj, kiuj staris apude, diris al Petro:
Vere vi estas el ili, ĉar vi estas ja Galileano.
71 Kaj li komencis malbeni kaj ĵuri: Mi ne konas
tiun ĉi homon, pri kiu vi parolas.
72 Kaj tuj la duan fojon koko kriis. Kaj Petro
ekrememoris la vorton, kiun Jesuo diris al li: Antaŭ ol

koko dufoje krios, vi min trifoje malkonfesos. Kaj pripensinte li ploris.

Ĉapitro XV

1 Tuj poste frumatene la ĉefpastroj, farinte interkonsiliĝon kun la pliaĝuloj kaj skribistoj kaj la tuta sinedrio, ligis Jesuon kaj forkondukis lin kaj transdonis lin al Pilato.

2 Kaj Pilato demandis lin : Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj ? Kaj respondante li diris al li : Vi diras.

3 Kaj la ĉefpastroj multe akuzis lin.

4 Kaj Pilato denove lin demandis : Ĉu vi respondas nenion ? Jen pri kiom da aferoj oni akuzas vin.

5 Sed Jesuo ankoraŭ nenion respondis, tiel ke Pilato miris.

6 Nu, ĉe festo li kutimis liberigi al ili unu malliberulon, kiun ili postulis.

7 Kaj estis unu, nomata Barabas, katenita kun la ribelintoj, kiuj en la ribelo faris mortigon.

8 Kaj suprenveninte, la homamaso komencis lin peti pri tio, kion li kutimis fari por ili.

9 Kaj Pilato respondis al ili, dirante : Ĉu vi volas, ke mi liberigu al vi la Reĝon de la Judoj ?

10 Ĉar li eksciis, ke pro envio la ĉefpastroj transdonis lin.

11 Sed la ĉefpastroj instigis la homamason, ke prefere li liberigu Barabason al ili.

12 Kaj Pilato, denove respondante, diris al ili : Kion do mi faru al tiu, kiun vi nomas la Reĝo de la Judoj ?

13 Kaj ili denove responde kriis : Krucumu lin.

14 Kaj Pilato diris al ili : Kial ? Kion li faris malbonan ? Sed ili pli insiste kriadis : Krucumu lin.

15 Kaj Pilato, volante kontentigi la amason, liberigis

al ili Barabason, kaj skurĝinte Jesuon transdonis lin por
esti krucumita.
16 Kaj la soldatoj forkondukis lin en la korton, kiu
estas la Prajtorio, kaj kunvokas la tutan kohorton.
17 Kaj ili vestas lin per purpuro kaj, plektinte dornan
kronon, surmetas ĝin al li;
18 Kaj komencis aklami lin: Saluton, Reĝo de la
Judoj.
19 Kaj ili frapis lian kapon per kano, kaj kraĉis sur
lin, kaj ekgenuinte riverencis antaŭ li.
20 Kaj kiam ili estis lin mokintaj, ili demetis al li la
purpuran veston kaj surmetis liajn proprajn vestojn.
Kaj ili elkondukas lin por krucumi lin.
21 Kaj ili devigas al servado unu preterpasanton,
Simonon Kirenanon, venantan el la kamparo, patron de
Aleksandro kaj Rufo, ke li portu lian krucon.
22 Kaj ili kondukas lin al la loko Golgota, kiu estas
tradukite, Loko de Kranio.
23 Kaj ili donis al li vinon kun mirho enmiksita, sed
li ne akceptis ĝin.
24 Kaj ili krucumas lin kaj dispartigas liajn vestojn,
ĵetante lotojn sur ili, kion ĉiu el ili ricevu.
25 Kaj estis la tria horo, kaj ili krucumis lin.
26 Kaj la surskribo de lia kulpigo estis surskribita:
LA REĜO DE LA JUDOJ.
27 Kaj ili krucumas kun li du rabistojn, unu ĉe lia
dekstra flanko kaj la alian ĉe lia maldekstra.
28 Kaj la Skribo estis plenumita, kiu diras: Kaj li
estis kalkulita inter la senleĝuloj.
29 Kaj la preterirantoj insultis lin, balancante la
kapon kaj dirante: Ho vi, kiu detruas la sanktejon kaj
konstruas ĝin en tri tagoj,
30 Savu vin, deirante de la kruco.
31 Simile ankaŭ la ĉefpastroj, mokante inter si kun la

skribistoj, diris: Aliajn li savis, sin mem li ne povas
savi.
32 Deiru ja nun de la kruco la Kristo, la Reĝo de
Izrael, por ke ni vidu kaj kredu. Kaj tiuj, kiuj estis
krucumitaj kun li, riproĉis lin.
33 Kaj, kiam estis la sesa horo, fariĝis mallumo sur la
tuta lando ĝis la naŭa horo.
34 Kaj je la naŭa horo Jesuo kriis per laŭta voĉo:
Eloi, Eloi, lama sabaĥtani; kio tradukite estas: Mia
Dio, mia Dio, kial vi forlasis min?
35 Kaj kelkaj el la apudstarantoj, aŭdinte, diris: Jen,
li vokas Elijan.
36 Kaj unu kurinte plenigis spongon je vinagro kaj,
metinte ĝin sur kanon, donis al li trinki, dirante: Lasu,
ni vidu, ĉu venos Elija por depreni lin.
37 Sed Jesuo, forsendinte grandan krion, ellasis for la
spiron.
38 Kaj la kurteno de la sanktejo estis ŝirita dupece de
supre ĝis malsupre.
39 Kaj la centestro, kiu apudstaris kontraŭ li, vidinte,
ke li tiamaniere ellasis for la spiron, diris: Vere tiu ĉi
homo estis Filo de Dio.
40 Estis ankaŭ virinoj observantaj de malproksime,
inter kiuj estis Maria Magdalena kaj Maria patrino de
Jakobo la malgranda kaj de Joses, kaj Salome;
41 Kiuj sekvis lin, kiam li estis en Galileo, kaj servadis
al li, kaj multaj aliaj virinoj, kiuj suprenvenis kun li en
Jerusalemon.
42 Kaj kiam jam estis vespere, pro tio, ke estas la
Prepara tago, tio estas, la tago antaŭ sabato,
43 Venis Josef el Arimateo, honorinda konsilano, kiu
mem atendadis la regnon de Dio, kaj li kuraĝe eniris al
Pilato kaj petis la korpon de Jesuo.
44 Kaj Pilato miris, ĉu li jam mortis; kaj alvokinte la

centestron, li demandis lin, ĉu li de longe estas
mortinta.
45 Kaj, sciigite de la centestro, li donis al Josef la
kadavron.
46 Kaj li aĉetis toltukon, kaj deprenis lin kaj envolvis
lin en la toltuko, kaj metis lin en tombon, kiu estis
elhakita el ŝtonego, kaj alrulis ŝtonon al la enirejo de la
tombo.
47 Kaj Maria Magdalena kaj Maria la patrino de
Joses vidis, kien oni metis lin.

Ĉapitro XVI

1 Kaj kiam la sabato estis pasinta, Maria Magdalena
kaj Maria la patrino de Jakobo kaj Salome aĉetis spicojn,
por ke ili iru ŝmiri lin.
2 Kaj tre frue en la unua tago de la semajno ili venas
al la tombo, kiam la suno ĵus leviĝis.
3 Kaj ili diris inter si: Kiu forrulos por ni la ŝtonon
de la enirejo de la tombo?
4 Kaj suprenrigardante, ili vidas, ke la ŝtono estas for-
rulita; ĉar ĝi estis tre granda.
5 Kaj enirinte en la tombon, ili vidis junulon sidantan
sur la dekstra flanko, vestitan per blanka robo, kaj ili
miregis.
6 Sed li diris al ili: Ne miregu; vi serĉas Jesuon la
Nazaretanon la krucumitan. Li leviĝis; li ne estas tie
ĉi. Jen la loko, kien oni metis lin.
7 Sed vi iru kaj diru al liaj disĉiploj kaj al Petro: Li
antaŭiras vin en Galileon; tie vi vidos lin, kiel li diris al vi.
8 Kaj elirinte ili forkuris de la tombo, ĉar tremado kaj
konfuziĝo posedis ilin, kaj ili diris nenion al iu, ĉar ili
timis.
9 Sed leviĝinte frue en la unua tago de la semajno li

aperis unue al Maria Magdalena, el kiu li estis elĵetinta
sep demonojn.
10 Ŝi iris kaj sciigis ĝin al la homoj estintaj kun li,
kiuj malĝojis kaj ploris.
11 Kaj ili, aŭdinte, ke li vivas kaj estas vidita de ŝi, ne
kredis.
12 Kaj post tio li aperis sub alia formo al du el ili
dum ili piedire vojaĝas en la kamparon.
13 Kaj ili foririnte sciigis la aliajn, kiuj ankaŭ al ili ne
kredis.
14 Poste li aperis al la dek unu mem sidantaj je
manĝo, kaj riproĉis ilian nekredemecon kaj korobstinon,
ĉar ili ne kredis tiujn, kiuj vidis lin leviĝintan.
15 Kaj li diris al ili: Iru en la tutan mondon kaj
prediku la evangelion al ĉiu kreitaĵo.
16 Kiu kredos kaj estos baptita, tiu estos savita, sed
kiu ne kredos, tiu estos kondamnita.
17 Kaj tiuj ĉi signaĵoj sekvos la kredantojn: en mia
nomo ili elĵetos demonojn; ili parolos per lingvoj;
18 Ili prenos en manojn serpentojn, kaj, se ili trinkos
ion mortigan, ĝi neniel difektos ilin; sur malsanulojn ili
metos la manojn, kaj ili estos sanaj.
19 Tiam la Sinjoro Jesuo, post kiam li parolis al ili,
estis ricevita supren en la ĉielon kaj sidiĝis dekstre de Dio.
20 Sed ili elirinte predikis ĉie, kaj la Sinjoro laboris
kun ili kaj fortikigis la vorton per la signaĵoj, kiuj sekvis.
Amen.

LA EVANGELIO LAŬ SANKTA LUKO

ĈAPITRO I

1 Ĉar multaj jam entreprenis aranĝi historion pri la faktoj, kiuj estas konstatitaj inter ni,
2 Kiel ilin transdonis al ni tiuj, kiuj de la komenco vidis mem kaj estis administrantoj de la vorto,
3 Ŝajnis bone ankaŭ al mi, esplorinta ĉion atente de la komenco, skribi en ordo al vi, plej eminenta Teofilo,
4 Por ke vi povu scii la certecon pri la aferoj, pri kiuj vi estas instruita.
5 En la tagoj de Herodes, reĝo de Judeo, estis pastro nomata Zakarias, el la deĵora grupo de Abija, kaj li havis edzinon el la filinoj de Aaron, kaj ŝia nomo estis Elisabet.
6 Kaj ambaŭ estis justaj antaŭ Dio, irantaj laŭ ĉiuj ordonoj kaj instruoj de la Sinjoro sen riproĉo.
7 Kaj ili ne havis infanon, ĉar Elisabet estis senfrukta, kaj ili ambaŭ estis en profunda aĝo.
8 Kaj okazis, en la plenumado de lia pastra devo antaŭ Dio laŭ la vico de lia deĵora grupo,
9 Laŭ la kutimo de la pastra ofico, ke estis lia loto eniri en la sanktejon de la Sinjoro kaj oferi incenson.
10 Kaj la tuta amaso de la popolo estis preĝanta ekstere dum la horo de la incenso.
11 Kaj aperis antaŭ li anĝelo de la Sinjoro, staranta dekstre de la incensaltaro.
12 Kaj Zakarias maltrankviliĝis, kiam li vidis lin, kaj timo falis sur lin.
13 Sed la anĝelo diris al li: Ne timu, Zakarias, ĉar via preĝo estas aŭdita, kaj via edzino Elisabet naskos filon al vi, kaj vi donos al li la nomon Johano.

14 Kaj vi havos ĝojon kaj feliĉon, kaj multaj ĝojos pro
lia naskiĝo.
15 Ĉar li estos granda antaŭ la Sinjoro, kaj li
trinkos nek vinon nek drinkaĵon, kaj li estos jam
plena je la Sankta Spirito tuj de la ventro de sia
patrino.
16 Kaj multajn el la filoj de Izrael li turnos al la
Sinjoro, ilia Dio.
17 Kaj li iros antaŭ lia vizaĝo en la spirito kaj povo de
Elija, por turni la korojn de la patroj al la infanoj kaj la
malobeulojn al la saĝeco de la justuloj, por pretigi por la
Sinjoro popolon preparitan.
18 Kaj Zakarias diris al la anĝelo: Per kio mi scios
tion ĉi? ĉar mi estas maljunulo, kaj mia edzino havas
profundan aĝon.
19 Kaj la anĝelo respondante diris al li: Mi estas
Gabriel, kiu staras antaŭ Dio, kaj mi estas sendita por
sciigi al vi tiujn ĉi bonajn novaĵojn.
20 Kaj jen, vi silentos kaj estos ne kapabla paroli, ĝis
la tago, kiam tio ĉi okazos, ĉar vi ne kredis miajn vortojn,
kiuj estos plenumitaj en sia ĝusta tempo.
21 Kaj la popolo atendis Zakariason kaj miris je lia
restado en la sanktejo.
22 Kaj, kiam li elvenis, li ne povis paroli al ili, kaj ili
eksciis, ke li estas vidinta vizion en la sanktejo, kaj li
faradis signojn al ili kaj restis muta.
23 Kaj okazis, kiam la tagoj de lia pastra deĵorado
estis plenumitaj, ke li foriris en sian domon.
24 Kaj post tiuj tagoj Elisabet lia edzino graveDiĝis,
kaj kaŝis sin kvin monatojn, kaj ŝi diris:
25 Tiamaniere agis la Sinjoro rilate al mi en la tagoj,
kiam li favore rigardis min, por forpreni mian riproĉon
inter homoj.
26 Kaj en la sesa monato la anĝelo Gabriel estis

sendita de Dio en urbon de Galileo, kies nomo estis
Nazaret,
27 Al virgulino fianĉinigita kun viro, kies nomo estis
Josef, el la domo de David; kaj la nomo de la virgulino
estis Maria.
28 Kaj li envenis al ŝi kaj diris: Saluton al vi la grace
favorita, la Sinjoro estas kun vi; benata vi estas inter
virinoj.
29 Sed ŝi tre maltrankviliĝis je la diro, kaj konsideris,
kia povas esti tiu ĉi saluto.
30 Kaj la anĝelo diris al ŝi: Ne timu, Maria, ĉar vi
estas trovinta gracon antaŭ Dio.
31 Kaj jen, vi gravediĝos en via ventro kaj naskos
filon kaj donos al li la nomon JESUO.
32 Li estos granda, kaj estos nomata Filo de la
Plejaltulo, kaj Dio la Sinjoro donos al li la tronon de
David lia patro.
33 Kaj li reĝos super la domo de Jakob por ĉiam, kaj
lia regno ne havos finon.
34 Kaj Maria diris al la anĝelo: Kiel estos tio, ĉar mi
ne konas viron?
35 Kaj la anĝelo respondante diris al ŝi: La Sankta
Spirito venos sur vin, kaj la potenco de la Plejaltulo
superombros vin, pro kio ankaŭ la naskotaĵo estos nomata
sankta, la Filo de Dio.
36 Kaj jen, Elisabet via parencino ankaŭ gravediĝis je
filo en sia maljuneco, kaj tiu ĉi monato estas la sesa por
ŝi, kiun oni nomis senfrukta.
37 Ĉar neniu vorto de Dio senpoviĝos.
38 Kaj Maria diris: Jen la servistino de la Sinjoro,
estu al mi laŭ via vorto. Kaj la anĝelo foriris de ŝi.
39 Kaj en tiuj tagoj Maria sin levis kaj senpro-
kraste vojaĝis en la montan regionon, en urbon de
Jehuda.

40 Kaj enirinte la domon de Zakarias, ŝi salutis
Elisabeton.
41 Kaj okazis, kiam Elisabet aŭdis la saluton de
Maria, ke la infaneto eksaltis en ŝia ventro, kaj Elisabet
pleniĝis je la Sankta Spirito.
42 Kaj ŝi levis sian voĉon per laŭta krio kaj diris:
Benata vi estas inter virinoj, kaj benata la frukto de via
ventro.
43 Kaj pro kio okazas tio ĉi al mi, ke la patrino de
mia Sinjoro venas al mi?
44 Ĉar, jen, kiam la voĉo de via saluto venis en miajn
orelojn, la infaneto eksaltis en mia ventro.
45 Kaj ŝi estas feliĉa, kiu kredis, ĉar estos plenumo de
tio, kio estas dirita al ŝi de la Sinjoro.
46 Kaj Maria diris: Mia animo altigas la Sinjoron,
47 Kaj mia spirito ĝojis en Dio mia Savanto,
48 Ĉar li rigardis la humilecon de sia servistino. Ĉar,
jen, de nun ĉiuj generacioj nomos min feliĉa.
49 Ĉar la Potenculo faris al mi grandaĵojn, kaj sankta
estas lia nomo.
50 Kaj lia boneco estas por ĉiuj generacioj sur la
timantaj lin.
51 Li montris forton per sia brako, li dispelis fierulojn
en la penso de ilia koro.
52 Li malaltigis potenculojn de iliaj tronoj, kaj altigis
humilulojn.
53 Malsatulojn li plenigis je bonaĵo, kaj riĉulojn li
forsendis malplenaj.
54 Li helpis Izraelon sian servanton, memorante kom-
patecon,
55 Kiel li parolis al niaj patroj, al Abraham kaj al lia
idaro eterne.
56 Kaj Maria loĝis ĉe ŝi tri monatojn, kaj reiris al sia
domo.

57 Kaj la tempo estis veninta por Elisabet, kiam ŝi
devis naski, kaj ŝi naskis filon.
58 Kaj ŝiaj najbaroj kaj parencoj aŭdis, ke la
Sinjoro pligrandigis sian bonecon al ŝi, kaj ili ĝojis
kun ŝi.
59 Kaj okazis en la oka tago, ke oni venis por cirkum-
cidi la infaneton, kaj ili eknomis lin Zakarias, laŭ la nomo
de lia patro.
60 Kaj lia patrino respondante diris: Tute ne, sed li
estos nomata Johano.
61 Kaj ili diris al ŝi: Estas neniu el via parencaro, kiu
estas nomata per tiu ĉi nomo.
62 Kaj ili faris signojn al lia patro pri tio, kiel li volas,
ke li estu nomata.
63 Kaj li petis tabuleton kaj skribis, dirante: Lia
nomo estas Johano. Kaj ĉiuj miris.
64 Kaj tuj lia buŝo malfermiĝis, kaj lia lango liberiĝis,
kaj li parolis, benante Dion.
65 Kaj timo venis sur ĉiujn, kiuj loĝis ĉirkaŭ ili, kaj
tra la tuta monta regiono de Judeo disvastiĝis rakonto
pri ĉio ĉi.
66 Kaj ĉiuj aŭdantoj konservis tion en sia koro,
dirante: Kia do estos tiu ĉi knabeto? Ĉar la mano de
la Sinjoro estis kun li.
67 Kaj lia patro Zakarias pleniĝis je la Sankta Spirito
kaj profetis, dirante:
68 Benata estu la Sinjoro, la Dio de Izrael, ĉar li
vizitis sian popolon kaj faris por ili elaĉeton,
69 Kaj levis kornon de savo por ni en la domo de sia
servanto David,
70 Kiel li parolis per la buŝo de siaj sanktaj profetoj,
de la komenco de la mondo,
71 Savadon el niaj malamikoj kaj el la manoj de ĉiuj
malamantaj nin;

72 Por montri sian bonecon ĉe niaj patroj kaj por
memori sian sanktan interligon.
73 La ĵuron, kiun li ĵuris al Abraham nia patro;
74 Ke li donacos al ni, ke, liberigite el mano de niaj
malamikoj, ni servu lin sentime,
75 En sankteco kaj justeco antaŭ li ĉiujn niajn tagojn.
76 Kaj vi, infano, estos nomata profeto de la Plejaltulo,
ĉar vi antaŭiros antaŭ la vizaĝo de la Sinjoro por pretigi
liajn vojojn,
77 Por doni scion de savado al lia popolo, en la
pardono de iliaj pekoj,
78 Pro la kompata koro de nia Dio, per kiu la
sunleviĝo de supre vizitis nin,
79 Por lumi sur tiujn, kiuj sidas en la mallumo kaj en
la ombro de morto, por gvidi niajn piedojn en la vojon
de la paco.
80 Kaj kreskis la infano kaj fortiĝis en spirito, kaj
estis en la dezertoj ĝis la tago de sia ekmontro al Izrael.

Ĉapitro II

1 Kaj okazis en tiuj tagoj, ke elvenis dekreto de
Cezaro Aŭgusto, ke la tuta mondo estu registrita.
2 Ĉi tiu estis la unua registrado, farita kiam Kirenio
estis reganto de Sirio.
3 Kaj ĉiuj iris por esti registritaj, ĉiu al sia urbo.
4 Kaj Josef ankaŭ supreniris el Galileo, el urbo Nazaret,
en Judeon, al la urbo de David, kiu estas nomata Betlehem,
ĉar li estis el la domo kaj familio de David,
5 Por esti registrita kun Maria sia fianĉino, kiu estis
graveda.
6 Kaj dum ili estis tie, okazis, ke la tagoj maturiĝis
por ŝia akuŝo.
7 Kaj ŝi naskis sian unuan filon, kaj ŝi ĉirkaŭvindis

lin kaj kuŝigis lin en staltrogon, ĉar ne estis loko por
ili en la gastejo.
8 Kaj estis paŝtistoj sur la tiea kamparo, kiuj kamp-
loĝis kaj nokte gardis sian ŝafaron.
9 Kaj anĝelo de la Sinjoro alstaris apud ili, kaj la
gloro de la Sinjoro brilis ĉirkaŭ ili, kaj ili estis tre
timigitaj.
10 Kaj la anĝelo diris al ili: Ne timu, ĉar, jen, mi
venigas al vi bonan sciigon de granda ĝojo, kiu estos al
la tuta popolo;
11 Ĉar hodiaŭ estas naskita por vi, en la urbo de
David, Savanto, kiu estas Kristo la Sinjoro.
12 Kaj jen la signo por vi: vi trovos infaneton ĉirkaŭ-
vinditan kaj kuŝantan en staltrogo.
13 Kaj subite estis kun la anĝelo amaso de la ĉiela
armeo, laŭdante Dion kaj dirante:
14 Gloro al Dio en la supera alto, kaj sur la tero paco,
inter homoj Difavoro.
15 Kaj okazis, kiam la anĝeloj foriris de ili en la
ĉielon, ke la paŝtistoj diris unu al alia: Ni iru nun ĝis
Betlehem, kaj vidu tiun ĉi diritan okazaĵon, kiun la
Sinjoro sciigis al ni.
16 Kaj ili iris rapidante, kaj trovis Marian kaj Josefon,
kaj la infaneton kuŝantan en la staltrogo.
17 Kaj tion vidinte, ili sciigis pri la diro, kiu estis
parolita al ili pri tiu ĉi infano.
18 Kaj ĉiuj aŭdintoj miris pri tio, kion rakontis al ili
la paŝtistoj.
19 Sed Maria konservis ĉiujn ĉi dirojn kaj pripensis
ilin en sia koro.
20 Kaj la paŝtistoj revenis, glorante kaj laŭdante
Dion pro ĉio, kion ili aŭdis kaj vidis, kiel estis parolite
al ili.
21 Kaj kiam jam pasis ok tagoj por cirkumcidi lin,

oni donis al li la nomon JESUO, kiel li estis nomita de la
anĝelo, antaŭ ol li estis en la ventro.
22 Kaj kiam finiĝis la tagoj de ilia purigado laŭ la
leĝo de Moseo, ili alportis lin al Jerusalem, por prezenti
lin al la Sinjoro,
23 Kiel estas skribite en la leĝo de la Sinjoro: Ĉiu
virseksulo, kiu malfermas la uteron, estu dediĉita al la
Sinjoro;
24 Kaj por doni oferon laŭ tio, kio estas dirita en
la leĝo de la Sinjoro: Paron da turtoj, aŭ du junajn
kolombojn.
25 Kaj jen, estis homo en Jerusalem, kies nomo estis
Simeon, kaj tiu ĉi estis justa kaj pia, atendanta la
konsoladon de Izrael, kaj la Sankta Spirito estis
kun li.
26 Kaj estis montrite al li de la Sankta Spirito, ke
li ne mortos, antaŭ ol li estos vidinta la Kriston de la
Sinjoro.
27 Kaj li envenis per la Spirito en la templon, kaj,
kiam la gepatroj enportis la infanon Jesuon, por fari pri
li laŭ la kutimo de la leĝo,
28 Tiam li ricevis lin en siajn brakojn kaj benis Dion,
dirante:
29 Nun, ho Sinjoro, vi ellasas vian servanton, laŭ via
vorto, en paco,
30 Car miaj okuloj vidis vian savon,
31 Kiun vi preparis antaŭ la vizaĝo de ĉiuj popoloj,
32 Lumon por malkaŝo al la gentoj, kaj gloron de via
popolo Izrael.
33 Kaj lia patro kaj patrino miris pri tio, kio estis
parolita pri li.
34 Kaj Simeon benis ilin kaj diris al Maria, lia
patrino: Jen, tiu ĉi estas metita por la falo kaj leviĝo de
multaj en Izrael, kaj por signo kontraŭparolata.

35 Kaj ankaŭ vian animon glavo trapasos, por ke la pensoj de multaj koroj estu malkaŝitaj.

36 Kaj estis unu profetino, Anna, filino de Fanuel de la gento Aŝer. Ŝi estis grandaĝa, loĝinte sep jarojn kun sia edzo depost sia virgeco,

37 Kaj estinte vidvino okdek kvar jarojn ; kiu neniam foriris el la templo, servante Dion per fastoj kaj preĝoj nokte kaj tage.

38 Kaj alveninte ĝuste en tiu horo, ŝi dankis Dion kaj parolis pri li al ĉiuj, kiuj atendadis la elaĉeton de Jerusalem.

39 Kaj, kiam ili estis plene farintaj ĉion, kio estis laŭ la leĝo de la Sinjoro, ili revenis Galileon, al sia urbo Nazaret.

40 Kaj la infano kreskadis kaj fortiĝis, pleniĝante je saĝeco, kaj la graco de Dio estis sur li.

41 Kaj liaj gepatroj iris ĉiujare al Jerusalem ĉe la Paska festo.

42 Kaj, kiam li estis dekdujara, ili supreniris laŭ la kutimo de la festo.

43 Kaj, kiam ili estis pasigintaj la tagojn, ĉe ilia returniĝo, la knabo Jesuo restis en Jerusalem, kaj liaj gepatroj tion ne sciis.

44 Sed, supozante, ke li estas en la kunularo, ili iris tagan vojaĝon, kaj serĉis lin inter siaj parencoj kaj konatuloj.

45 Kaj ne trovinte lin, ili reiris Jerusalemon, serĉante lin.

46 Kaj okazis post tri tagoj, ke ili trovis lin en la templo, kie li sidas meze de la instruistoj, aŭskultante ilin kaj metante al ili demandojn.

47 Kaj ĉiuj, kiuj aŭdis lin, miregis pro lia kompreno kaj liaj respondoj.

48 Kaj ili miris, vidante lin, kaj lia patrino diris al li:

Filo, kial vi tiel agis kontraŭ ni? Jen, via patro kaj mi serĉis vin kun malĝojo.

49 Kaj li diris al ili: Kial vi serĉis min? Ĉu vi ne sciis, ke mi devas esti en la domo de mia patro?

50 Kaj ili ne komprenis la diron, kiun li parolis al ili.

51 Kaj li malsupreniris kun ili, kaj venis Nazareton, kaj li estis obeema al ili. Kaj lia patrino konservis ĉiujn ĉi dirojn en sia koro.

52 Kaj Jesuo progresis en saĝeco kaj kresko kaj en graco ĉe Dio kaj homoj.

Ĉapitro III

1 En la dekkvina jaro de la regado de Tiberio Cezaro, kiam Pontio Pilato estis reganto de Judeo, kaj Herodes tetrarĥo de Galileo, kaj lia frato Filipo tetrarĥo de la regiono Iturea kaj Traĥonitis, kaj Lisanio tetrarĥo de Abilene,

2 Dum la ĉefpastreco de Annas kaj Kaifas, venis la vorto de Dio al Johano filo de Zakarias en la dezerto.

3 Kaj li venis en la tutan regionon ĉirkaŭ Jordano, predikante la baptadon de pento por la formetado de pekoj,

4 Kiel estas skribite en la libro de la vortoj de Isaja la profeto: La voĉo de krianto en la dezerto: Pretigu la vojon de la Sinjoro, rektigu liajn irejojn.

5 Ĉiu valo estos plenigita, kaj ĉiu monto kaj altaĵo estos malaltigita, kaj la malrektaj rektiĝos, kaj la malglataj vojoj glatiĝos;

6 Kaj ĉiu karno vidos la savon de Dio.

7 Li do diris al la popolamasoj, kiuj eliris por esti baptitaj de li: Vi idaro de vipuroj, kiu vin avertis forkuri de la venonta kolero?

8 Donu tial fruktojn taŭgajn por pento. Kaj ne

komencu diri en vi : Ni havas Abrahamon kiel nian
patron ; ĉar mi diras al vi, ke Dio povas el ĉi tiuj ŝtonoj
starigi idojn al Abraham.
9 Kaj jam estas metita la hakilo al la radiko de la
arboj ; tial ĉiu arbo, kiu ne faras bonan frukton, estas
elhakata kaj ĵetata en fajron.
10 Kaj la popolamasoj lin demandis, dirante : Kion
do ni faru ?
11 Kaj respondante li diris al ili : Kiu havas du
vestojn, tiu donu al la nehavanto, kaj kiu havas nutraĵon,
tiu faru simile.
12 Venis ankaŭ impostistoj, por esti baptitaj, kaj diris
al li : Instruisto, kion ni faru ?
13 Kaj li diris al ili : Ne eldevigu plimulte, ol estas
ordonite.
14 Kaj soldatoj lin demandis, dirante : Kaj ni, kion
ni faru ? Kaj li diris al ili : Ne perfortu iun, nek mal-
juste ion postulu, kaj estu kontentaj je via salajro.
15 Kaj, kiam la popolo atendis, kaj ĉiuj diskutis en siaj
koroj pri Johano, ĉu eble li estas la Kristo,
16 Johano respondante diris al ili ĉiuj : Mi vin baptas
per akvo, sed venas la pli potenca ol mi, la rimenon de
kies ŝuoj mi ne indas malligi ; li vin baptos per la Sankta
Spirito kaj per fajro.
17 Kies ventumilo estas en lia mano, por ke li elpurigu
sian draŝejon, kaj kolektu la grenon en sian grenejon ;
sed li bruligos la ventumaĵon per fajro neestingebla.
18 Kaj per multaj aliaj konsiloj li evangeliis al la
popolo.
19 Sed Herodes tetrarho, riproĉite de li pri Herodias,
kiu estis edzino de lia frato, kaj pri ĉiuj malbonaĵoj,
kiujn Herodes faris,
20 Aldonis al ĉio ankaŭ ĉi tion, ke li enŝlosis Johanon
en malliberejo.

21 Kaj okazis, kiam la tuta popolo estis baptata, ke
Jesuo ankaŭ estis baptita, kaj, dum li preĝis, la ĉielo
malfermiĝis,
22 Kaj la Sankta Spirito malsupreniris en korpa formo
kiel kolombo sur lin, kaj estis voĉo el ĉielo: Vi estas
mia Filo la amata, en vi mi havas plezuron.
23 Kaj Jesuo mem, komencante, havis ĉirkaŭ tridek
jarojn, estante filo, kiel oni supozis, de Josef, de Eli,
24 De Mattat, de Levi, de Melĥi, de Jannaj, de Josef,
25 De Matatias, de Amos, de Naum, de Esli, de
Nagaj,
26 De Maat, de Matatias, de Semein, de Josef, de
Joda,
27 De Johanan, de Resa, de Zorobabel, de Salatiel,
de Neri,
28 De Melĥi, de Addi, de Kosam, de Elmadam,
de Er,
29 De Jesuo, de Eliezer, de Jorim, de Mattat, de
Levi,
30 De Simeon, de Juda, de Josef, de Jonam, de
Eliakim,
31 De Melea, de Menna, de Mattata, de Natan, de
David,
32 De Jiŝaj, de Jobed, de Boos, de Sala, de Naason,
33 De Aminadab, de Admin, de Arni, de Hezron, de
Farez, de Jehuda,
34 De Jakob, de Isaak, de Abraham, de Taraĥ, de
Naĥor,
35 De Saruĥ, de Ragaŭ, de Falek, de Eber, de Sala,
36 De Kainan, de Arfaksad, de Sem, de Noe, de
Lameĥ,
37 De Matusala, de Enoĥ, de Jared, de Mahalaleel,
de Kainan,
38 De Enos, de Set, de Adamo, de Dio.

Ĉapitro IV

1 Kaj Jesuo, plena je la Sankta Spirito, revenis de la
Jordano kaj estis kondukata de la Spirito en la dezerto
2 Kvardek tagojn, tentate de la diablo. Kaj li manĝis
nenion en tiuj tagoj, kaj kiam ili estis finitaj, li malsatis.
3 Kaj la diablo diris al li: Se vi estas Filo de Dio,
diru al tiu ĉi ŝtono, ke ĝi fariĝu pano.
4 Kaj Jesuo respondis al li: Estas skribite: Ne per
pano sola vivos la homo.
5 Kaj kondukinte lin supren, li montris al li ĉiujn
regnojn de la mondo en momento da tempo.
6 Kaj la diablo diris al li: Mi donos al vi tutan ĉi
tiun potencon kaj la gloron de ili, ĉar ĝi estas transdonita
al mi, kaj al kiu ajn mi volas, mi donas ĝin.
7 Se do vi adorkliniĝos antaŭ mi, ĉio estos via.
8 Kaj respondante Jesuo diris al li: Estas skribite:
Al la Sinjoro via Dio vi kliniĝu, lin solan vi adoru.
9 Kaj li kondukis lin al Jerusalem, kaj starigis lin sur
la tegmenta pinto de la templo, kaj diris al li: Se vi estas
Filo de Dio, ĵetu vin de tie ĉi malsupren;
10 Ĉar estas skribite: Li ordonos al siaj anĝeloj pri
vi, ke ili gardu vin,
11 Kaj: Sur la manoj ili vin subtenos, por ke vi ne
frapu vian piedon kontraŭ ŝtonon.
12 Kaj respondante Jesuo diris al li: Estas dirite:
Vi ne tentu la Sinjoron, vian Dion.
13 Kaj fininte la tutan tentadon, la diablo foriris de
li ĝis estonta tempo.
14 Kaj revenis Jesuo en la potenco de la Spirito en
Galileon, kaj eliris famo pri li tra la tuta ĉirkaŭaĵo.
15 Kaj li instruadis en iliaj sinagogoj, glorate de ĉiuj.
16 Kaj li venis Nazareton, kie li estis edukita, kaj laŭ

sia kutimo li eniris la sinagogon en la sabata tago, kaj
stariĝis por legi.
17 Kaj estis donita al li libro de Isaja la profeto, kaj
malferminte la libron, li trovis la lokon, kie estis skribite:
18 La Spirito de la Sinjoro estas sur mi, kaj pro tio
li sanktoleis min por evangelii al malriĉuloj. Li sendis
min por proklami liberigon al kaptitoj kaj ekvidadon al
blinduloj, por meti la vunditojn en liberecon,
19 Por proklami akceptindan jaron de la Sinjoro.
20 Kaj kunvolvinte la libron, kaj redoninte ĝin al la
subulo, li sidiĝis; kaj la okuloj de ĉiuj en la sinagogo
estis atente rigardantaj lin.
21 Kaj li ekparolis al ili: Hodiaŭ tiu ĉi Skribo estas
plenumita en viaj oreloj.
22 Kaj ĉiuj atestis al li, kaj miris pri la vortoj de
graco, kiuj eliris el lia buŝo, kaj ili diris: Ĉu tiu ĉi ne
estas la filo de Josef?
23 Kaj li diris al ili: Sendube vi diros al mi tiun ĉi
sentencon: Kuracisto, sanigu vin mem; kiajn aferojn
ni aŭdis, en Kapernaum faritajn, tiajn faru tie ĉi en via
patrujo.
24 Kaj li diris: Vere mi diras al vi, ke neniu profeto
estas akceptata en sia patrujo.
25 Kun vereco mi diras al vi: Estis multaj vidvinoj
en Izrael en la tagoj de Elija, kiam estis ŝlositaj la ĉieloj
tri jarojn kaj ses monatojn, kiam granda malsato okazis
sur la tuta lando;
26 Kaj al neniu el ili Elija estis sendita, krom en
Sarepta de Sidono al vidvino.
27 Kaj multaj lepruloj estis en Izrael en la tagoj de
Elisajo la profeto, sed neniu el ili estis purigita, krom
Naaman Siriano.
28 Kaj ĉiuj en la sinagogo estis plenigitaj je kolero,
aŭdante tion ĉi;

29 Kaj leviĝinte, ili elĵetis lin ekster la urbon, kaj
kondukis lin ĝis la krutaĵo de la monteto, sur kiu ilia
urbo estis konstruita, por ĵeti lin malsupren.
30. Sed li foriris, trapasinte tra la mezo de ili.
31 Kaj li malsupreniris al Kapernaum, urbo Galilea.
Kaj li estis instruanta ilin en la sabato;
32 Kaj oni estis mirigita pri lia instruado, ĉar kun
aŭtoritato estis lia vorto.
33 Kaj en la sinagogo estis homo havanta spiriton de
malpura demono, kaj li kriegis kun laŭta voĉo,
34 Dirante: Lasu nin, kion ni havas kun vi, Jesuo
Nazaretano? Ĉu vi venis por detrui nin? Mi konas
vin, kiu vi estas, la Sanktulo de Dio.
35 Kaj Jesuo severe admonis lin, dirante: Silentu
kaj eliru el li. Kaj ĵetinte lin mezen, la demono eliris
el li, neniel difektinte lin.
36 Kaj falis miro sur ĉiujn, kaj ili kunparoladis inter
si, dirante: Kia vorto estas tiu ĉi? Ĉar per aŭtoritato
kaj potenco li ordonas al la malpuraj spiritoj, kaj ili
eliras.
37 Kaj famo eliris pri li al ĉiu loko de la tuta ĉir-
kaŭaĵo.
38 Kaj leviĝinte el la sinagogo, li eniris en la domon
de Simon; kaj la bopatrino de Simon estis kaptita de
granda febro, kaj ili petis lin pri ŝi.
39 Kaj starante super ŝi, li admonis la febron, kaj ĝi
forlasis ŝin, kaj tuj leviĝinte, ŝi servis al ili.
40 Kaj, kiam la suno estis subironta, ĉiuj, kiuj havis
malsanulojn kun diversaj malsanoj, alportis ilin al li;
kaj li metis sur ĉiun el ili la manojn, kaj sanigis ilin.
41 Foriris ankaŭ demonoj el multaj, kriegante kaj
dirante: Vi estas la Filo de Dio. Kaj severe admonante,
li malpermesis ilin paroli, ĉar ili sciis, ke li estas la
Kristo.

42 Kaj, kiam tagiĝis, li eliris kaj venis en dezertan lokon; kaj la amasoj estis serĉantaj lin, kaj ili venis al li kaj detenis lin, por ke li ne foriru de ili.
43 Sed li diris al ili: Ankaŭ al la ceteraj urboj mi devas prediki la evangelion de la regno de Dio, ĉar por tio mi estas sendita.
44 Kaj li estis predikanta en la sinagogoj de Galileo.

Ĉapitro V

1 Kaj okazis, dum la popolamaso ĉirkaŭpremis lin kaj aŭskultis la vorton de Dio, ke li estis staranta apud la lago Genesaret.
2 Kaj li vidis du ŝipetojn starantajn apud la lago, sed la fiŝkaptistoj ĵus eliris el ili kaj lavis la retojn.
3 Kaj li eniris en unu el la ŝipetoj, kiu apartenis al Simon, kaj petis, ke li forŝovu ĝin iom de la tero; kaj li sidiĝis kaj instruis la popolamason el la ŝipeto.
4 Kaj, kiam li ĉesis paroli, li diris al Simon: Forŝovu ĝis la profundo, kaj mallevu la retojn por akirado.
5 Kaj respondante Simon diris: Estro, ni jam laboris la tutan nokton kaj kaptis nenion, tamen laŭ via parolo mi mallevos la retojn.
6 Kaj tion farinte, ili enfermis grandan amason da fiŝoj, kaj iliaj retoj ekrompiĝis;
7 Kaj ili geste signis al siaj kunmetiistoj en la alia ŝipeto, ke ili venu kaj helpu ilin. Kaj ili venis, kaj plenigis ambaŭ ŝipetojn, ĝis ekprofundiĝo;
8 Sed Simon Petro, tion vidinte, falis teren antaŭ la genuoj de Jesuo, dirante: Foriru de mi, Sinjoro, ĉar mi estas pekulo.
9 Ĉar pro la preno de fiŝoj, kiun ili akiris, miro kaptis lin, kaj ĉiujn, kiuj estis kun li,
10 Kaj egale Jakobon kaj Johanon, filojn de Zebedeo,

kiuj estis kunmetiistoj de Simon. Kaj Jesuo diris al
Simon: Ne timu, de nun vi estos kaptisto de homoj.
11 Kaj, kiam ili surbordigis siajn ŝipetojn, ili forlasis
ĉion, kaj sekvis lin.
12 Kaj okazis, dum li estis en unu el la urboj, jen viro
plena je lepro; kaj vidante Jesuon, li falis sur la vizaĝon
kaj petegis lin, dirante: Sinjoro, se vi volas, vi povas
purigi min.
13 Kaj li etendis sian manon kaj tuŝis lin, dirante:
Mi volas, estu purigita. Kaj tuj la lepro foriris de li.
14 Kaj li ordonis al li, ke li rakontu tion al neniu: Sed,
foririnte, montru vin al la pastro kaj tiele oferu pro via
purigado, kiel ordonis Moseo, por atesto al ili.
15 Sed la famo pri li des pli multe disvastiĝis, kaj
grandaj popolamasoj kunvenis por aŭskulti lin, kaj por
esti sanigitaj je siaj malsanoj.
16 Sed li fortiris sin en la dezertojn, kaj preĝadis.
17 Kaj okazis en unu el tiuj tagoj, ke li estis instruanta;
kaj ĉeestis Fariseoj kaj leĝinstruistoj sidantaj, kiuj estis
alvenintaj el ĉiu vilaĝo de Galileo kaj el Judeo kaj el
Jerusalem, kaj la potenco de la Sinjoro alestis por sanigi
ilin.
18 Kaj jen, viroj alportas sur lito homon, kiu
estis paralizita; kaj ili penis enporti lin kaj meti lin
antaŭ li.
19 Kaj ne trovinte, kiamaniere ili povas enporti lin,
pro la popolamaso, ili supreniris sur la tegmenton kaj
mallevis lin tra la tegoloj, kun la liteto, mezen antaŭ
Jesuo.
20 Kaj vidante ilian fidon, li diris: Homo, viaj pekoj
estas al vi formetitaj.
21 Kaj la skribistoj kaj Fariseoj komencis rezoni inter
si, dirante: Kiu estas tiu ĉi, kiu parolas blasfemojn?
Kiu povas formeti pekojn krom nur Dio?

22 Sed Jesuo, eksciante iliajn pensojn, respondis kaj
diris al ili: Kial vi rezonas en viaj koroj?
23 Kio estas la pli facila, diri: Viaj pekoj estas al vi
formetitaj, aŭ diri: Leviĝu kaj piediru?
24 Sed, por ke vi sciu, ke la Filo de la homo havas
aŭtoritaton sur la tero formeti pekojn,—li diris al la para-
lizulo: Mi diras al vi: Leviĝu, kaj levu vian liteton kaj
iru al via domo.
25 Kaj tuj li leviĝis antaŭ ili, kaj levis tion, sur kio li
kuŝis, kaj iris al sia domo, glorante Dion.
26 Kaj konfuzo kaptis ĉiujn, kaj ili gloris Dion, kaj ili
pleniĝis je timo, dirante: Ni vidis mirindaĵojn hodiaŭ.
27 Kaj post tio, li eliris kaj vidis impostiston, nomatan
Levi, sidantan ĉe la impostejo, kaj diris al li: Sekvu min.
28 Kaj li forlasis ĉion, kaj leviĝis, kaj sekvis lin.
29 Kaj Levi faris grandan akceptadon por li en sia
domo, kaj estis granda amaso da impostistoj kaj aliaj,
kiuj kunsidis kun ili.
30 Kaj la Fariseoj kaj iliaj skribistoj murmuris kontraŭ
liaj disĉiploj, dirante: Kial vi manĝas kaj trinkas kun
impostistoj kaj pekuloj?
31 Kaj Jesuo respondante diris al ili: Tiuj, kiuj
sanas, ne havas bezonon de kuracisto, sed tiuj, kiuj
malsanas.
32 Mi ne venis por alvoki justulojn, sed pekulojn al
pento.
33 Kaj ili diris al li: La disĉiploj de Johano ofte
fastas kaj faras preĝojn, kaj same ankaŭ la disĉiploj
de la Fariseoj; sed la viaj manĝas kaj trinkas.
34 Kaj Jesuo diris al ili: Ĉu vi povas fastigi la filojn
de la edziĝejo, kiam la fianĉo estas ankoraŭ kun ili?
35 Sed venos tagoj; kaj, kiam la fianĉo estos prenita for
de ili, tiam ili fastos en tiuj tagoj.
36 Kaj li ankaŭ parolis alegorion al ili: Neniu ŝiras

pecon el nova vesto kaj kudras ĝin sur malnovan veston ;
ĉar tiuokaze li ŝiros la novan, kaj ankaŭ la flikaĵo el la
nova ne harmonios kun la malnova.
37 Kaj neniu metas freŝan vinon en malnovajn fel-
sakojn ; ĉar tiuokaze la freŝa vino krevigos la felsakojn,
kaj ĝi mem elfluos, kaj la felsakoj pereos.
38 Sed freŝan vinon oni devas meti en novajn
felsakojn.
39 Kaj neniu, trinkinte malnovan vinon, deziras novan,
ĉar li diras : La malnova estas preferinda.

Ĉapitro VI

1 Kaj okazis en sabato, ke li estis iranta tra gren-
kampoj, kaj liaj disĉiploj deŝiris la spikojn kaj manĝis,
frotante ilin en la manoj.
2 Sed kelkaj el la Fariseoj diris : Kial vi faras tion, kio
ne konvenas en sabato ?
3 Kaj Jesuo, respondante al ili, diris : Ĉu vi eĉ ne
legis, kion faris David, kiam malsatis li kaj liaj
kunuloj ?
4 Ke li eniris en la domon de Dio kaj ricevis kaj
manĝis la panojn de propono kaj donis ankaŭ al siaj
kunuloj; kiujn manĝi ne konvenas, krom nur al la
pastroj ?
5 Kaj li diris al ili : La Filo de la homo estas Sinjoro
de la sabato.
6 Kaj okazis en alia sabato, ke li eniris en la sinagogon
kaj instruadis ; kaj tie estis homo, kies dekstra mano estis
velkinta.
7 Kaj la skribistoj kaj Fariseoj observis lin atente, ĉu
li sanigos en la sabato, por trovi, kiel akuzi lin.
8 Kaj li sciis iliajn pensojn, kaj li diris al la homo kun

la mano velkinta: Leviĝu kaj stariĝu mezen. Kaj li
leviĝis kaj ekstaris.
9 Kaj Jesuo diris al ili: Mi vin demandas: Ĉu decas
bonfari sabate, aŭ malbonfari? Savi vivon, aŭ detrui?
10 Kaj ĉirkaŭrigardinte ĉiujn, li diris al li: Etendu
vian manon. Kaj li tion faris, kaj lia mano resaniĝis.
11 Sed ili estis plenigitaj je frenezo kaj interparoladis
inter si, kion ili faru al Jesuo.
12 Kaj okazis en tiuj ĉi tagoj, ke li foriris sur la
monton por preĝi, kaj li pasigis la tutan nokton en preĝado
al Dio.
13 Kaj, kiam tagiĝis, li alvokis siajn disĉiplojn, kaj
elektis el ili dek du, kiujn li ankaŭ nomis apostoloj;
14 Simonon, kiun li ankaŭ nomis Petro, kaj Andreon
lian fraton, kaj Jakobon kaj Johanon kaj Filipon kaj
Bartolomeon,
15 Kaj Mateon kaj Tomason, kaj Jakobon filon de
Alfeo, kaj Simonon nomatan Fervorulo,
16 Kaj Judason de Jakobo, kaj Judason Iskariotan,
kiu fariĝis perfidulo.
17 Kaj li malsupreniris kun ili, kaj staris sur ebena
loko, kaj granda amaso de liaj disĉiploj, kaj granda
nombro de la popolo el tuta Judeo kaj Jerusalem, kaj el
la marbordo de Tiro kaj Sidono, kiuj alvenis por aŭskulti
lin, kaj esti sanigitaj je siaj malsanoj;
18 Kaj tiuj, kiuj estis embarasataj de malpuraj spiritoj,
estis sanigitaj.
19 Kaj la tuta amaso volis tuŝi lin, ĉar povo eliris el
li kaj sanigis ĉiujn.
20 Kaj li levis la okulojn al siaj disĉiploj kaj diris:
Feliĉaj estas vi malriĉuloj, ĉar al vi apartenas la regno
de Dio.
21 Feliĉaj, kiuj nun malsatas, ĉar vi estos plenigitaj.
Feliĉaj, kiuj nun ploras, ĉar vi ridos.

22 Feliĉaj vi estas, kiam oni malamos vin kaj izolos
vin kaj kalumnios, kaj elĵetos vian nomon, kiel malbonan,
pro la Filo de la homo.
23 Ĝoju en tiu tago, kaj pro ĝojo saltu, ĉar jen, via
rekompenco estas granda en la ĉielo, ĉar sammaniere iliaj
patroj faris kontraŭ la profetoj.
24 Sed ve al vi riĉuloj! ĉar vi estas ricevintaj vian
konsolon.
25 Ve al vi satigitaj! ĉar vi malsatos. Ve al vi, kiuj
nun ridas! ĉar vi malĝojos kaj ploros.
26 Ve, kiam ĉiuj homoj parolos bone pri vi! ĉar
sammaniere iliaj patroj faris al la falsaj profetoj.
27 Sed mi diras al vi, kiuj aŭdas: Amu viajn malamik-
ojn, faru bonon al viaj malamantoj.
28 Benu tiujn, kiuj vin malbenas; preĝu por tiuj, kiuj
kun insulto vin atakas.
29 Al tiu, kiu frapas vin sur la vango, prezentu ankaŭ
la alian; kaj de tiu, kiu prenas vian mantelon, ne detenu
vian tunikon.
30 Donu al ĉiu, kiu postulas de vi; kaj de tiu, kiu
forprenas viajn posedaĵojn, ne repostulu ilin.
31 Kaj, kiel vi volas, ke homoj faru al vi, faru ankaŭ
al ili simile.
32 Kaj se vi amas tiujn, kiuj amas vin, kian indecon
vi havas? Ĉar eĉ la pekuloj amas tiujn, kiuj ilin amas.
33 Kaj se vi bonfaras al viaj bonfarantoj, kian indecon
vi havas? Ĉar eĉ la pekuloj tiel same faras.
34 Kaj se vi prunte donas al tiuj, de kiuj vi esperas
ricevi, kian indecon vi havas? Eĉ pekuloj prunte donas
al pekuloj por egale rericevi.
35 Sed amu viajn malamikojn, kaj bonfaru, kaj prunte
donu, pri neniu perdante esperon, kaj via rekompenco
estos granda, kaj vi estos filoj de la Plejalta, ĉar li estas
bona al la nedankemuloj kaj malbonuloj.

36 Estu kompatemaj, kiel via Patro estas kompatema.
37 Kaj ne juĝu, kaj vi ne estos juĝitaj; kaj ne
kondamnu, kaj vi ne estos kondamnitaj; liberigu, kaj vi
estos liberigitaj.
38 Donu, kaj estos donite al vi; bonan mezuron,
premitan, kunskuitan, superfluantan, oni donos en vian
sinon. Ĉar, per kia mezuro vi mezuras, per tia oni
remezuros al vi.
39 Kaj li parolis ankaŭ alegorion al ili: Ĉu blindulo
povas gvidi blindulon? Ĉu ne falos ambaŭ en fosaĵon?
40 Ne estas disĉiplo super sia instruanto, sed ĉiu,
perfektigite, estos kiel lia instruanto.
41 Kaj kial vi rigardas la lignereton, kiu estas en la
okulo de via frato, kaj ne konsideras la trabon, kiu estas
en via propra okulo?
42 Kiel vi povas diri al via frato: Frato, lasu min
eltiri la lignereton, kiu estas en via okulo; kiam vi ne
rigardas la trabon, kiu estas en via propra okulo? Hipo-
kritulo, unue forĵetu la trabon el via okulo, kaj tiam vi
klare vidos por elĵeti la lignereton, kiu estas en la okulo
de via frato.
43 Ĉar ne ekzistas bona arbo, kiu faras malbonan
frukton, nek malbona arbo, kiu faras bonan frukton.
44 Ĉar ĉiu arbo estas konata per sia propra frukto.
Ĉar el dornoj oni ne rikoltas figojn, nek oni rikoltas
vinberojn el rubusujo.
45 La bona homo el la bona trezorejo de sia koro
liveras la bonon, kaj la malbona homo el la malbona
trezorejo liveras la malbonon. Ĉar el la abundo de la
koro parolas lia buŝo.
46 Kaj kial vi min vokas Sinjoro, Sinjoro, kaj ne faras
tion, kion mi diras?
47 Ĉiu, kiu venas al mi, kaj aŭdas miajn parolojn, kaj
faras ilin, mi montros al vi, kiun li similas.

48 Li similas al homo konstruanta domon, kiu fosis
kaj profunde kavigis kaj metis fundamenton sur la roko.
Kaj, kiam superakviĝo okazis, la rivero sin ĵetis kontraŭ
tiu domo, kaj ne povis ĝin ŝanceli, ĉar ĝi estis bone
konstruita.

49 Sed tiu, kiu aŭdas kaj ne faras, similas homon,
kiu konstruis domon sur la tero sen fundamento, kontraŭ
kiu la rivero sin ĵetis, kaj baldaŭ ĝi enfalis, kaj la ruino
de tiu domo estis granda.

Ĉapitro VII

1 Post kiam li estis fininta ĉiujn siajn dirojn en la
oreloj de la popolo, li eniris en Kapernaumon.

2 Kaj sklavo de unu centestro, kiu estis kara por li,
estis malsana kaj mortonta.

3 Kaj tiu, aŭdinte pri Jesuo, sendis al li pliaĝulojn de
la Judoj, petante lin veni por savi lian sklavon.

4 Kaj ili, veninte al Jesuo, insiste petegis, dirante:
Li estas inda, ke vi faru al li tiun komplezon;

5 Ĉar li amas nian nacion, kaj li mem konstruigis por
ni la sinagogon.

6 Kaj Jesuo ekiris kun ili. Kaj, kiam li estis ne mal-
proksime de la domo, la centestro sendis al li amikojn,
dirante al li: Sinjoro, ne ĝenu vin; ĉar mi ne estas inda,
ke vi venu sub mian tegmenton.

7 Pro tio mi ne opiniis min inda veni al vi. Sed
vorte diru, kaj mia servanto estos sanigita.

8 Ĉar mi ankaŭ estas homo metita sub aŭtoritato,
havante soldatojn sub mi, kaj mi diras al tiu: Iru; kaj
li iras; kaj al alia: Venu; kaj li venas; kaj al mia
sklavo: Faru tion ĉi; kaj li faras ĝin.

9 Kaj, kiam Jesuo aŭdis tion, li miris pri li, kaj
turninte sin, diris al la popolamaso lin sekvanta: Mi

diras al vi: Eĉ en Izrael mi ne trovis tian grandan fidon.

10 Kaj la senditoj, reveninte al la domo, trovis la sklavon sana.

11 Kaj okazis post nelonge, ke li iris al urbo nomata Nain, kaj liaj disĉiploj akompanis lin, kaj granda popolamaso.

12 Kaj, kiam li alproksimiĝis al la pordo de la urbo, jen oni elportas mortinton, la solan filon de lia patrino, kaj ŝi estis vidvino; kaj granda popolamaso el la urbo estis kun ŝi.

13 Kaj, kiam la Sinjoro vidis ŝin, li kortuŝiĝis pri ŝi, kaj diris al ŝi: Ne ploru.

14 Kaj li alproksimiĝis, kaj tuŝis la portilon, kaj la portantoj haltis. Kaj li diris: Junulo, mi diras al vi: Leviĝu.

15 Kaj side sin levis la mortinto kaj komencis paroli, kaj li donis lin al lia patrino.

16 Kaj timo kaptis ĉiujn, kaj ili gloris Dion, dirante: Granda profeto stariĝis inter ni; kaj Dio vizitis sian popolon.

17 Kaj tiu ĉi famo pri li eliris tra tuta Judeo, kaj tra la tuta ĉirkaŭaĵo.

18 Kaj la disĉiploj de Johano sciigis lin pri ĉiuj tiuj aferoj.

19 Kaj Johano, alvokinte du el siaj disĉiploj, sendis ilin al la Sinjoro, dirante: Ĉu vi estas la Venanto, aŭ ĉu ni devas atendi alian?

20 Kaj kiam la viroj alvenis al li, ili diris: Johano la Baptisto sendis nin al vi, dirante: Ĉu vi estas la Venanto, aŭ ĉu ni devas atendi alian?

21 En tiu horo li sanigis multajn je malsanoj kaj pestoj kaj malbonaj spiritoj, kaj al multaj blinduloj li bonvolis donaci vidadon.

22 Kaj li respondis kaj diris al ili: Iru kaj sciigu
Johanon pri tio, kion vi vidis kaj aŭdis; blinduloj vidas,
lamuloj marŝas, lepruloj estas purigitaj, kaj surduloj
aŭdas, mortintoj leviĝas, malriĉulojn atingas evangelio.
23 Kaj feliĉa estas tiu, kiu ne falpuŝiĝos pri mi.
24 Kaj, kiam la senditoj de Johano foriris, li komencis
diri al la popolamasoj pri Johano: Kion vi eliris en la
dezerton por vidi? Ĉu junkon skuatan de la vento?
25 Sed kion vi eliris por vidi? Ĉu homon per mola
vestaro vestitan? Jen tiuj, kiuj portas luksan vestaron
kaj delikate vivadas, troviĝas en reĝaj domoj.
26 Sed kion vi eliris por vidi? Ĉu profeton? Jes,
mi diras al vi, kaj multe pli ol profeton.
27 Estas tiu, pri kiu estas skribite: Jen, mi sendas
mian senditon antaŭ via vizaĝo, kiu preparos vian vojon
antaŭ vi.
28 Mi diras al vi: Inter naskitoj de virinoj estas neniu
pli granda ol Johano; tamen tiu, kiu estas nur malgranda
en la regno de Dio, estas pli granda ol li.
29 Kaj la tuta popolo kaj la impostistoj aŭdinte pra-
vigis Dion, ĉar ili ricevis la bapton de Johano.
30 Sed la Fariseoj kaj la leĝistoj rifuzis por si la
intencon de Dio, ĉar ili ne estis baptitaj de li.
31 Al kio mi komparos la homojn de tiu ĉi generacio?
kaj al kio ili similas?
32 Ili similas al infanoj sidantaj en la placo kaj
vokantaj unu al alia; kiuj diras: Ni flutis al vi, kaj vi
ne dancis; ni ĝemadis, kaj vi ne ploris.
33 Ĉar Johano la Baptisto venis nek manĝante panon
nek trinkante vinon, kaj vi diras: Li havas demonon.
34 La Filo de la homo venis manĝante kaj trinkante,
kaj vi diras: Jen manĝegulo kaj vintrinkulo, amiko de
impostistoj kaj pekuloj.
35 Kaj la saĝeco estas pravigita de ĉiuj siaj infanoj.

36 Kaj unu el la Fariseoj petis lin, ke li manĝu kun
li. Kaj li eniris en la domon de la Fariseo kaj kuŝiĝis
je manĝo.
37 Kaj jen estis en la urbo virino pekulino. Kaj,
kiam ŝi eksciis, ke Jesuo kuŝas je manĝo en la domo de
la Fariseo, ŝi alportis alabastran vazon da ŝmiraĵo.
38 Kaj starante malantaŭe ĉe liaj piedoj, plorante, ŝi
komencis priverŝi liajn piedojn per siaj larmoj, kaj viŝis
ilin per la haroj de sia kapo, kaj kisadis liajn piedojn,
kaj ŝmiris ilin per la ŝmiraĵo.
39 Kaj, kiam la Fariseo, kiu invitis lin, tion vidis, li
parolis en si, dirante: Tiu ĉi, se li estus profeto, elscius,
kiu kaj kia virino tuŝas lin, ke ŝi estas pekulino.
40 Kaj respondante Jesuo diris al li: Simon, mi
havas ion por diri al vi. Kaj li diris: Majstro, parolu.
41 Unu pruntedoninto havis du ŝuldantojn; unu
ŝuldis kvincent denarojn, kaj la alia kvindek.
42 Kiam ili havis nenion, per kio pagi, li formetis al
ambaŭ la ŝuldon. Tial, kiu el ili pli amos lin?
43 Simon respondante diris: Tiu, mi supozas, al kiu
li formetis la pli grandan ŝuldon. Kaj li diris al li: Vi
prave juĝis.
44 Kaj turnante sin al la virino, li diris al Simon:
Ĉu vi vidas tiun ĉi virinon? Mi eniris en vian domon;
vi ne donis al mi akvon por la piedoj, sed ŝi lavis miajn
piedojn per siaj larmoj kaj viŝis ilin per siaj haroj.
45 Vi ne donis al mi kison, sed ŝi de la tempo, kiam
mi eniris, ne ĉesis kisadi miajn piedojn.
46 Vi ne ŝmiris mian kapon per oleo, sed ŝi ŝmiris
miajn piedojn per ŝmiraĵo.
47 Pro tio mi diras al vi: Ŝiaj pekoj, kiuj estas
multaj, estas formetitaj, ĉar ŝi multe amis; sed al kiu
malmulto estas formetita, tiu malmulte amas.
48 Kaj li diris al ŝi: Viaj pekoj estas formetitaj.

49 Kaj tiuj, kiuj kuŝis je manĝo kun li, komencis diri
inter si: Kiu estas tiu ĉi, kiu eĉ formetas pekojn?
50 Kaj li diris al la virino: Via fido vin savis: Iru en
pacon.

Ĉapitro VIII

1 Kaj okazis en la sekvinta tempo, ke li vojiradis tra
urboj kaj vilaĝoj, predikante kaj alportante la evangelion
de la regno de Dio, kaj la dek du kun li,
2 Kaj virinoj, kiuj estis resanigitaj je malbonaj spiritoj
kaj malsanoj, Maria, kiu estis nomata Magdalena, el kiu
eliris sep demonoj,
3 Kaj Joana, la edzino de Huza la ĉambelano de
Herodes, kaj Susana kaj multaj aliaj, kiuj faris al ili
helpan servadon per siaj havaĵoj.
4 Kaj, kiam granda popolamaso kolektiĝis, kaj homoj
el ĉiu urbo venis al li, li diris per alegorio:
5 La Semisto eliris por semi sian semon; kaj dum
li semis, unuj semoj falis apud la vojo kaj estis pied-
premitaj, kaj la birdoj el la ĉielo formanĝis ilin.
6 Kaj aliaj falis sur ŝtonan lokon, kaj kreskinte velkis,
ĉar ili ne havis malsekaĵon.
7 Kaj aliaj falis meze inter dornoj, kaj la dornoj kun-
kreskis kaj sufokis ilin.
8 Kaj aliaj falis en la bonan teron, kaj kreskinte pro-
duktis frukton centoble. Dirante tion, li kriis: Kiu
havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.
9 Kaj liaj disĉiploj demandis al li, kia estas ĉi tiu
alegorio.
10 Kaj li diris: Al vi estas donite koni la misterojn
de la regno de Dio, sed al la aliaj per alegorioj, por ke
rigardante ili ne vidu, kaj aŭdante ili ne komprenu.
11 Nu, la alegorio estas jena: La semo estas la vorto
de Dio.

12 Kaj la falintaj apud la vojo estas tiuj, kiuj aŭdis,
kaj tiam venas la diablo, kaj forprenas la vorton el ilia
koro, por ke ili ne kredu kaj estu savitaj.
13 Kaj la falintaj sur la ŝtonan lokon estas tiuj, kiuj
aŭdinte ricevas la vorton kun ĝojo ; kaj ili ne havas
radikon, sed kredas nur laŭokaze, kaj en tempo de tento
sin tenas for.
14 Kaj tio, kio falis inter dornoj ; jen tiuj, kiuj aŭdis,
kaj dum sia irado sufokiĝas per zorgoj kaj riĉo kaj
plezuroj de la vivo, kaj ne perfektigas frukton.
15 Kaj tio, kio falis en bonan teron ; jen tiuj, kiuj en
bela kaj bona koro, aŭdinte la vorton, konservas ĝin, kaj
kun pacienco donas frukton.
16 Kaj neniu, ekbruliginte lampon, kaŝas ĝin sub ujo,
aŭ forŝovas ĝin sub liton ; sed li metas ĝin sur lampingon,
por ke la enirantoj vidu la lumon.
17 Ĉar nenio estas kaŝita, kio ne estos malkaŝita, nek
estas io sekreta, kio ne estos konigita kaj klare elmon-
trita.
18 Atentu do, kiamaniere vi aŭdas ; ĉar kiu havas, al
tiu oni donos ; kaj kiu ne havas, de tiu oni forprenos eĉ
tion, kion li ŝajne havas.
19 Kaj alvenis al li lia patrino kaj liaj fratoj, kaj ili ne
povis atingi lin pro la popolamaso.
20 Kaj oni sciigis lin : Via patrino kaj viaj fratoj
staras ekstere, dezirantaj vin vidi.
21 Sed, respondante, li diris al ili : Mia patrino kaj
miaj fratoj estas tiuj, kiuj aŭdas la vorton de Dio, kaj ĝin
faras.
22 Kaj okazis en unu el ĉi tiuj tagoj, ke li eniris en
ŝipeton, li kaj liaj disĉiploj. Kaj li diris al ili : Ni
transiru al la alia bordo de la lago ; kaj ili sur-
mariĝis.
23 Sed, dum ili veturis, li ekdormis ; kaj falis ventego

sur la lagon, kaj ili tute pleniĝis je akvo, kaj estis en danĝero.

24 Kaj, alveninte, ili vekis lin, dirante : Estro, estro, ni pereas. Kaj li vekiĝis, kaj kontraŭordonis al la vento kaj al la furiozo de la akvo ; kaj ili ĉesis, kaj fariĝis sereno.

25 Kaj li diris al ili : Kie estas via fido? Kaj ili timis kaj miris, dirante unu al la alia : Kiu do estas ĉi tiu? Ĉar li ordonas eĉ al la ventoj kaj akvo, kaj ili obeas al li.

26 Kaj ili ŝipveturis al la lando de la Gerasenoj, kiu estas kontraŭ Galileo.

27 Kaj, kiam li eliris teren, renkontis lin viro, el la urbo, havanta demonojn ; kaj jam de longe li ne portis vestojn, kaj ne loĝis en domo, sed en la tomboj.

28 Kaj, kiam li vidis Jesuon, li ekkriis kaj falis antaŭ li kaj laŭtvoĉe diris : Kion mi havas kun vi, Jesuo, Filo de Dio Plejalta? Mi petas vin, ne turmentu min.

29 Ĉar li ordonis la malpuran spiriton eliri el la homo. Ĉar ĝi ofte kaptis lin, kaj li estis sub gardantaro, kaj ligita per ĉenoj kaj katenoj ; kaj disrompinte la ligilojn, li estis peladata de la demono en la dezertojn.

30 Kaj Jesuo demandis al li : Kia estas via nomo? Kaj li diris : Legiono ; ĉar multaj demonoj estis enirintaj en lin.

31 Kaj ili petegis lin, ke li ne ordonu al ili foriri en la abismon.

32 Kaj tie estis granda porkaro sin paŝtanta sur la monto ; kaj ili petegis lin, ke li permesu al ili eniri en tiujn. Kaj li tion permesis.

33 Kaj la demonoj, elirinte el la homo, eniris en la porkojn ; kaj la porkaro kuregis de la krutaĵo en la lagon kaj estis sufokita.

34 Kaj, kiam la paŝtantoj vidis la okazintaĵon, ili
forkuris kaj rakontis ĝin en la urbo kaj tra la kampoj.
35 Kaj oni eliris por vidi, kio okazis ; kaj ili venis al
Jesuo kaj trovis la homon, el kiu la demonoj eliris,
sidanta, vestita kaj en sana prudento, ĉe la piedoj de
Jesuo, kaj ili estis timigitaj.
36 Kaj la vidintoj rakontis al ili, kiamaniere la demon-
havinto estis sanigita.
37 Kaj la tuta amaso, el la ĉirkaŭaĵo de la Gerasenoj,
petis lin foriri de ili, ĉar ili estis per granda timo tenataj,
kaj li eniris en ŝipeton kaj returne veturis.
38 Sed la viro, el kiu la demonoj eliris, petis lin, ke li
estu kun li ; sed li forsendis lin, dirante :
39 Reiru al via domo kaj rakontu, kiajn farojn Dio
faris por vi. Kaj li foriris, proklamante tra la tuta urbo,
kiajn farojn Jesuo faris por li.
40 Kaj, kiam Jesuo revenis, la popolamaso akceptis
lin, ĉar ĉiuj atendis lin.
41 Kaj jen venis viro nomata Jairo, kaj li estis sina-
gogestro ; kaj li sin ĵetis antaŭ la piedoj de Jesuo, kaj
petegis lin, ke li venu en lian domon ;
42 Car li havis unu solan filinon, dekdujaran, proksi-
mume, kaj ŝi estis mortanta. Kaj dum li iris, la popol-
amaso ĉirkaŭpremis lin.
43 Kaj virino, kiu jam dek du jarojn havis sangofluon,
kaj elspezis sian tutan havon por kuracistoj, kaj ne povis
esti resanigita de iu,
44 Venis post li, kaj tuŝis la randon de lia vestaĵo, kaj
tuj ŝia sangofluo ĉesis.
45 Kaj Jesuo diris : Kiu min tuŝis ? Kaj, kiam ĉiuj
neis, Petro diris : Estro, la popolamaso ĉirkaŭas kaj
premas vin.
46 Sed Jesuo diris : Iu min tuŝis ; ĉar mi ĵus sentis,
ke potenco eliris de mi.

47 Kaj, kiam la virino ekvidis, ke ŝi ne estas kaŝita, ŝi
venis tremanta, kaj ĵetante sin antaŭ li, sciigis antaŭ la
tuta popolo, pro kia motivo ŝi tuŝis lin, kaj kiel ŝi estas
tuj sanigita.

48 Kaj li diris al ŝi: Filino, via fido savis vin; iru en
pacon.

49 Dum li ankoraŭ parolis, jen, iu venis de la domo de
la sinagogestro, dirante: Via filino jam mortis. Ne plu
ĝenu la Instruiston.

50 Sed Jesuo, aŭdante tion, respondis al li: Ne timu,
nur kredu, kaj ŝi estos savita.

51 Kaj, kiam li venis al la domo, li permesis al neniu
eniri kun li, krom Petro kaj Johano kaj Jakobo kaj la
patro kaj patrino de la knabino.

52 Kaj ĉiuj estis plorantaj kaj ĝemantaj pro ŝi. Sed
li diris: Ne ploru; ĉar ŝi ne mortis, sed dormas.

53 Kaj ili mokridis lin, sciante, ke ŝi mortis.

54 Sed li, preninte ŝian manon, vokis ŝin, dirante:
Knabino, leviĝu.

55 Kaj ŝia spirito revenis, kaj ŝi tuj stariĝis; kaj li
ordonis, ke oni donu al ŝi manĝi.

56 Kaj ŝiaj gepatroj estis mirigitaj; sed li ordonis, ke
ili diru al neniu tion, kio estis farita.

Ĉapitro IX

1 Kaj li kunvokis la dek du, kaj donis al ili povon kaj
aŭtoritaton super ĉiuj demonoj, kaj por forigi mal-
sanojn.

2 Kaj li forsendis ilin por prediki la regnon de Dio, kaj
sanigi la malsanulojn.

3 Kaj li diris al ili: Portu nenion por la vojaĝo, nek
bastonon, nek saketon, nek panon, nek monon, nek havu
du tunikojn.

4 Kaj en kiun ajn domon vi eniros, tie loĝu kaj el tie
ekvojaĝu.
5 Kaj kie oni ne akceptos vin, kiam vi foriros el tiu
urbo, deskuu la polvon de viaj piedoj por atesto kontraŭ ili.
6 Kaj ili, foririnte, trairis la vilaĝojn, ĉie predikante la
evangelion kaj sanigante.
7 (Kaj Herodes Tetrarho aŭdis pri ĉio, kio okazis ; kaj
li embarasiĝis, ĉar unuj diris, ke Johano leviĝis el la
mortintoj ;
8 Jen kelkaj, ke Elija aperis, kaj jen aliaj, ke unu el la
antikvaj profetoj releviĝis.
9 Kaj Herodes diris : Johanon mi senkapigis, sed kiu
estas tiu ĉi, pri kiu mi aŭdas tiajn aferojn ? Kaj li deziris
vidi lin.)
10 Kaj la apostoloj, reveninte, rakontis al li ĉion, kion
ili faris. Kaj li kondukis ilin kaj foriris aparte al urbo
nomata Betsaida.
11 Sed la popolamaso, eksciinte tion, sekvis lin ; kaj li
akceptis ilin kaj parolis al ili pri la regno de Dio, kaj tiujn,
kiuj bezonis kuracon, li resanigis.
12 Kaj ekvesperiĝis ; kaj la dek du alveninte diris al
li : Forpermesu la popolamason, por ke ili iru en la
vilaĝojn kaj kampojn ĉirkaŭe, por trovi ripozejojn kaj
nutraĵon, ĉar ĉi tie ni estas en dezerta loko.
13 Sed li diris al ili : Vi donu al ili manĝi. Kaj ili
diris : Ni havas ne pli ol kvin panojn kaj du fiŝojn,
escepte se ni irus kaj aĉetus manĝaĵon por tuta tiu ĉi
popolo.
14 Car ĉeestis proksimume kvinmil viroj. Kaj li diris
al siaj disĉiploj : Sidigu ilin en aroj proksimume po
kvindek.
15 Kaj tion ili faris, kaj sidigis ĉiujn.
16 Kaj li prenis la kvin panojn kaj la du fiŝojn, kaj
supren rigardinte en la ĉielon, li benis ilin kaj dispecigis

kaj donis al la disĉiploj, por meti antaŭ la popolamaso.
17 Kaj ĉiuj manĝis kaj satiĝis; kaj estis kolektita tio,
kio al ili superrestis, dek du korboj da fragmentoj.
18 Kaj okazis, kiam li estis preĝanta en soleco, ke la
disĉiploj estis kun li; kaj li demandis al ili, dirante: Kiu
diras la popolo, ke mi estas?
19 Kaj ili respondante diris: Johano la Baptisto; sed
jen kelkaj diras: Elija; kaj jen, ke unu el la antikvaj
profetoj releviĝis.
20 Sed li diris al ili: Sed vi, kiu vi diras, ke mi estas?
Kaj Petro respondante diris: La Kristo de Dio.
21 Sed li per severa ordono admonis, ke ili diru ĉi tion
al neniu;
22 Dirante: La Filo de la homo devos multe suferi
kaj esti malakceptita de la pliaĝuloj kaj ĉefpastroj kaj
skribistoj; kaj esti mortigita, kaj la trian tagon releviĝi.
23 Kaj li diris al ĉiuj: Se iu volas sekvi post mi, li
malindulgu sin, kaj sur sin prenu sian krucon ĉiutage, kaj
sekvu min.
24 Car kiu volos savi sian animon, tiu ĝin perdos; sed
kiu forperdos sian animon pro mi, tiu ĝin savos.
25 Car kiel profitos homo, kiu gajnos la tutan mondon,
kaj sin mem forperdos aŭ malgajnos?
26 Car kiu hontos pri mi kaj pri miaj vortoj, pri tiu
hontos la Filo de la homo, kiam li venos en sia gloro, kaj
la gloro de la Patro kaj de la sanktaj anĝeloj.
27 Sed mi diras al vi certe: Estas kelkaj el la tie ĉi
starantaj, kiuj tute ne gustumos morton, antaŭ ol ili vidos
la regnon de Dio.
28 Kaj pasis post tiuj diroj ĉirkaŭ ok tagoj, kaj li
alprenis al si Petron kaj Johanon kaj Jakobon, kaj supreniris en la monton por preĝi.

29 Kaj dum li preĝis, la aspekto de lia vizaĝo aliiĝis,
kaj lia vestaro fariĝis blanka kaj fulme brilanta.
30 Kaj jen du viroj interparolantaj kun li, kiuj estis
Moseo kaj Elija,
31 Kiuj montriĝis en gloro, kaj parolis pri lia eliro,
kiun li estis plenumonta en Jerusalem.
32 Sed Petro kaj tiuj, kiuj estis kun li, estis subprem-
ataj de dormo ; sed, vekiĝinte, ili vidis lian gloron kaj la
du virojn, kiuj staris kun li.
33 Kaj okazis, dum ili estis forirantaj de li, ke Petro
diris al Jesuo : Estro, estas bone, ke ni estu ĉi tie ; kaj ni
faru tri tendojn ; unu por vi, kaj unu por Moseo, kaj unu
por Elija ; ne sciante, kion li diras.
34 Kaj dum li tion diris, nubo venis kaj superombris
ilin, kaj ili timis, kiam ili eniris en la nubon.
35 Kaj estis voĉo el la nubo, diranta : Ĉi tiu estas mia
Filo, mia elektito ; aŭskultu lin.
36 Kaj dum la voĉo ankoraŭ sonis, Jesuo troviĝis sola.
Kaj ili silentis, kaj en tiuj tagoj rakontis al neniu ion, kion
ili estis vidintaj.
37 Kaj la sekvantan tagon, post kiam ili malsupreniris
de la monto, okazis, ke granda popolamaso renkontis lin.
38 Kaj jen, unu viro el la popolamaso ekkriis, dirante :
Majstro, mi petegas vin rigardi mian filon, ĉar li estas mia
sola infano.
39 Kaj jen, spirito kaptas lin, kaj subite li ekkrias, kaj
ĝi enkonvulsiigas lin kun buŝa ŝaŭmo, kaj malfacile lasas
lin, kontuzinte lin.
40 Kaj mi petis viajn disĉiplojn, ke ili elpelu ĝin, sed
ili ne povis.
41 Kaj Jesuo respondis kaj diris : Ho senfida kaj mal-
rekta generacio, ĝis kiam mi estos ĉe vi kaj toleros vin ?
Konduku ĉi tien vian filon.
42 Kaj, dum li estis venanta, la demono teren ĵetis

kaj per konvulsio ŝiris lin. Sed Jesuo severe admonis la malpuran spiriton kaj sanigis la knabon kaj redonis lin al la patro.
43 Kaj ĉiuj estis mirigitaj pro la majesto de Dio. Sed
dum ĉiuj miris pri ĉio, kion li faris, li diris al siaj disĉiploj:
44 Penetrigu ĉi tiujn vortojn en viajn orelojn; ĉar la Filo de la homo estos transdonita en manojn de homoj.
45 Sed ili ne komprenis tiun diron, kaj ĝi estis kaŝita for de ili, por ke ili ne konu ĝian signifon; kaj ili timis demandi al li pri tiu diro.
46 Kaj komenciĝis diskutado inter ili pri tio, kiu el ili estos la plej granda.
47 Sed Jesuo, vidinte la diskutadon de iliaj koroj, prenis infanon, kaj starigis lin apud si,
48 Kaj diris al ili: Kiu akceptas ĉi tiun infanon en mia nomo, tiu akceptas min, kaj kiu akceptas min, tiu akceptas tiun, kiu sendis min; ĉar kiu estas plej malgranda inter vi ĉiuj, tiu estas granda.
49 Kaj Johano respondis kaj diris: Estro, ni vidis iun elpelantan demonojn en via nomo, kaj ni malpermesis lin, ĉar li ne sekvas kun ni.
50 Sed Jesuo diris al li: Ne malpermesu; ĉar tiu, kiu ne estas kontraŭ vi, estas por vi.
51 Kaj, kiam la tagoj maturiĝis por lia suprenakcepto, okazis, ke li firmigis sian vizaĝon, por iri al Jerusalem,
52 Kaj ekspedis sendítulojn antaŭ sia vizaĝo; kaj ili iris kaj eniris en vilaĝon de la Samarianoj, por pretigi por li.
53 Kaj tiuj ne akceptis lin, ĉar lia vizaĝo estis direktata al Jerusalem.
54 Kaj liaj disĉiploj Jakobo kaj Johano, tion vidinte, diris: Sinjoro, ĉu vi volas, ke ni ordonu fajron malsupreniri el la ĉielo kaj ekstermi ilin, kiel faris Elija?

55 Sed li sin turnis kaj riproĉis ilin; kaj li diris: Vi
ne scias mem, laŭ kia spirito vi estas.
56 Ĉar la Filo de la homo venis ne por detrui animojn
de homoj, sed por savi. Kaj ili iris en alian vilaĝon.
57 Kaj dum ili vojaĝis, sur la vojo unu homo diris al
li: Mi sekvos vin, kien ajn vi iros.
58 Kaj Jesuo diris al li: La vulpoj havas kavojn, kaj
la birdoj de la ĉielo havas ripozejojn, sed la Filo de la
homo ne havas, kie kuŝigi sian kapon.
59 Kaj li diris al alia: Sekvu min. Sed li diris: Sin-
joro, permesu, ke antaŭe mi iru kaj enterigu mian patron.
60 Sed li diris al li: Lasu, ke mortintoj enterigu siajn
mortintojn; sed vi iru kaj proklamu la regnon de Dio.
61 Kaj ankoraŭ alia diris: Mi sekvos vin, Sinjoro; sed
antaŭe permesu al mi adiaŭi tiujn, kiuj estas en mia domo.
62 Sed Jesuo diris al li: Neniu, metinte la manon al
la plugilo kaj rigardante malantaŭen, taŭgas por la regno
de Dio.

Ĉapitro X

1 Kaj post tio la Sinjoro elektis sepdek aliajn, kaj ilin
forsendis duope antaŭ sia vizaĝo en ĉiun urbon kaj lokon,
kien li mem estis venonta.
2 Kaj li diris al ili: La rikolto estas granda, sed la
laborantoj estas malmultaj; petu do la Sinjoron de la
rikolto, ke li sendu laborantojn en sian rikolton.
3 Iru; jen mi sendas vin kiel ŝafojn meze de lupoj.
4 Ne portu monujon, nek saketon, nek ŝuojn, kaj
salutadu neniun sur la vojo.
5 Kaj en kiun ajn domon vi eniros, unue diru; Paco
al ĉi tiu domo.
6 Kaj se tie estos filo de paco, via paco restos sur li;
sed alie, ĝi revenos al vi.

7 Kaj en tiu sama domo restu, manĝante kaj trinkante
laŭ tio, kion ili havas; ĉar la laboranto meritas sian
salajron. Ne transiru de domo en domon.
8 Kaj en kiun ajn urbon vi eniros, kaj oni vin akceptos,
manĝu tion, kion oni metos antaŭ vi;
9 Kaj sanigu la tieajn malsanulojn, kaj diru al ili: La
regno de Dio alproksimiĝis al vi.
10 Sed en kiun ajn urbon vi eniros, kaj oni ne akceptos
vin, eliru sur ĝiajn stratojn kaj diru:
11 Eĉ la polvon de via urbo, kiu sin tenas al niaj
piedoj, ni deviŝas kontraŭ vin; tamen sciu ĉi tion, ke la
regno de Dio estas al vi alproksimiĝinta.
12 Mi diras al vi: Estos pli elporteble en tiu tago por
Sodom, ol por tiu urbo.
13 Ve al vi, Korazin! Ve al vi, Betsaida! ĉar se en
Tiro kaj Sidono tiuj potencaj faroj estus faritaj, kiuj fariĝis
en vi, ili jam antaŭ longe pentus, sidante en sakaĵo kaj
cindroj.
14 Tamen estos pli elporteble por Tiro kaj Sidono en
la juĝado, ol por vi.
15 Kaj vi, Kapernaum, ĉu vi estos altigita ĝis la ĉielo?
Vi ja malsupreniros ĝis la Hadeso.
16 Kiu vin aŭskultas, tiu min aŭskultas; kiu vin mal-
ŝatas, tiu min malŝatas; kaj, kiu min malŝatas, malŝatas
tiun, kiu sendis min.
17 Kaj la sepdek revenis kun ĝojo, dirante: Sin-
joro, eĉ la demonoj estas submetitaj al ni per via
nomo.
18 Kaj li diris al ili: Mi vidis Satanon kiel fulmon
falintan de la ĉielo.
19 Jen, mi donis al vi aŭtoritaton piede paŝi sur ser-
pentoj kaj skorpioj, kaj sur la tuta povo de la malamiko;
kaj nenio iel malbonfaros al vi.
20 Tamen, ne ĝoju pri tio, ke la spiritoj estas sub-

metitaj al vi ; sed ĝoju, ke viaj nomoj estas skribitaj en
la ĉieloj.
21 En tiu sama horo li ĝojis en la Sankta Spirito, kaj
diris : Mi vin dankas, Patro, Sinjoro de la ĉielo kaj tero,
ke vi kaŝis ĉi tion for de saĝuloj kaj prudentuloj, kaj
malkaŝis al infanetoj ; jes, Patro, ĉar al vi tio bone
plaĉis.
22 Ĉio estas donita al mi de mia Patro, kaj neniu
scias, kiu estas la Filo, krom la Patro, nek kiu estas la
Patro, krom la Filo kaj tiu, al kiu la Filo volas malkaŝi
lin.
23 Kaj sin turninte al la disĉiploj, li flanke diris :
Feliĉaj estas la okuloj, kiuj vidas tion, kion vi vidas ;
24 Ĉar mi diras al vi, ke multaj profetoj kaj reĝoj
deziris vidi tion, kion vi vidas, kaj ili ne vidis ; kaj aŭdi
tion, kion vi aŭdas, kaj ili ne aŭdis.
25 Kaj jen, unu leĝisto stariĝis kaj tentis lin, dirante :
Majstro, per kia farado mi heredos eternan vivon ?
26 Kaj li diris al li : Kio estas skribita en la leĝo ?
Kiel vi legas ?
27 Kaj li respondante diris : Vi amu la Sinjoron vian
Dion per via tuta koro, kaj via tuta animo, kaj via tuta
forto, kaj via tuta intelekto, kaj vian najbaron kiel vin
mem.
28 Kaj li diris al li : Vi prave respondis ; tiel faru,
kaj vi vivos.
29 Sed li, dezirante sin pravigi, diris al Jesuo : Kaj
kiu estas mia najbaro ?
30 Jesuo respondis kaj diris : Unu homo malsupreniris
de Jerusalem al Jeriĥo ; kaj li falis en la manojn de
rabistoj, kiuj senvestigis lin, kaj batis lin, kaj foriris,
lasante lin duone senviva.
31 Kaj laŭ okazo unu pastro malsupreniris la saman
vojon ; kaj vidinte lin, li preterpasis aliflanke.

32 Kaj sammaniere, Levido ankaŭ, veninte al la loko
kaj vidinte lin, preterpasis aliflanke.
33 Sed unu Samariano vojaĝante alvenis, kie li estis,
kaj ekvidinte lin, li estis kortuŝita,
34 Kaj alproksimiĝis kaj bandaĝis liajn vundojn,
enverŝante oleon kaj vinon; kaj li metis lin sur sian
beston kaj kondukis lin al gastejo kaj zorgis pri li.
35 Kaj la morgaŭan tagon li elprenis du denarojn kaj
donis ilin al la gastejestro, kaj diris: Zorgu pri li, kaj,
kiom pli vi elspezos, kiam mi revenos, mi repagos tion
al vi.
36 Kiu el tiuj ĉi tri ŝajnas al vi fariĝi najbaro de tiu,
kiu falis en la manojn de la rabistoj?
37 Kaj li diris: Tiu, kiu kompaton faris al li. Kaj
Jesuo diris al li: Iru vi kaj same faru.
38 Kaj dum ili vojaĝis, li eniris en unu vilaĝon; kaj
virino, nomata Marta, akceptis lin en sian domon.
39 Kaj ŝi havis fratinon nomatan Maria, kaj tiu ĉi
sidis apud la piedoj de la Sinjoro kaj aŭskultis lian
parolon.
40 Sed Marta estis distrata pro multo da servado; kaj
ŝi alproksimiĝis kaj diris: Sinjoro, ĉu vi ne zorgas pri
tio, ke mia fratino lasis min servi sola? Diru do al ŝi, ke
ŝi helpu min.
41 Sed la Sinjoro respondis kaj diris al ŝi: Marta,
Marta, vi zorgas kaj klopodadas pri multaj aferoj;
42 Sed unu afero estas necesa; kaj Maria elektis la
bonan parton, kiu for de ŝi ne estos prenita.

ĈAPITRO XI

1 Kaj okazis, ke, dum li estis en iu loko preĝanta,
kiam li ĉesis, unu el liaj disĉiploj diris al li: Sinjoro,
instruu nin preĝi, kiel ankaŭ Johano instruis siajn dis-
ĉiplojn.

2 Kaj li diris al ili: Kiam vi preĝas, diru: Patro, Estu
sanktigita via nomo. Venu via regno.
3 Donu al ni tagon post tago nian ĉiutagan panon.
4 Kaj formetu al ni niajn pekojn, ĉar ni ankaŭ for-
metas al ĉiu, kiu ŝuldas al ni. Kaj ne konduku nin en
tenton.
5 Kaj li diris al ili: Kiu el vi havos amikon, kaj iros
al li noktomeze, kaj diros al li: Amiko, pruntu al mi tri
panojn;
6 Ĉar amiko mia estas alveninta post vojaĝo al mi,
kaj mi ne havas, kion meti antaŭ lin;
7 Kaj tiu de interne respondos kaj diros: Ne ĝenu
min; jam la pordo estas fermita, kaj miaj infanoj kun mi
estas en lito. Mi ne povas min levi kaj doni al vi?
8 Mi diras al vi: Kvankam ne pro sia amikeco al li,
leviĝinte, li donos al li, tamen, pro ties persisteco, vekite,
li donos al li tiom, kiom li bezonas.
9 Kaj mi diras al vi: Petu, kaj estos donite al vi;
serĉu, kaj vi trovos; frapu, kaj estos malfermite
al vi.
10 Ĉar ĉiu, kiu petas, ricevas; kaj, kiu serĉas, trovas;
kaj al tiu, kiu frapas, estos malfermite.
11 Kaj de kiu el vi, kiu estas patro, filo petos panon,
kaj li donacos al li ŝtonon? aŭ se li petas fiŝon, ĉu
anstataŭ fiŝo li donacos al li serpenton?
12 Aŭ se li petas ovon, ĉu li donacos al li skorpion?
13 Se vi do, estante malbonaj, scias doni bonajn
donacojn al viaj infanoj, kiom pli certe via Patro el ĉielo
donos la Sanktan Spiriton al tiuj, kiuj petos lin.
14 Kaj li estis elpelanta demonon, kiu estis muta.
Kaj okazis, kiam la demono estis elirinta, ke la mutulo
parolis; kaj la popolamaso miregis.
15 Sed kelkaj el ili diris: Per Beelzebub, la estro de
la demonoj, li elpelas demonojn.

16 Kaj aliaj, tentante lin, postulis de li signon el
ĉielo.
17 Sed li, sciante iliajn pensojn, diris al ili: Ĉiu regno
kontraŭ si dispartigita ruiniĝas, kaj domo kontraŭ domo
dispartigita falas.
18 Kaj se ankaŭ Satano kontraŭ si dispartiĝas, kiel
staros lia regno? Ĉar vi diras, ke per Beelzebub mi
elpelas demonojn.
19 Kaj se mi elpelas demonojn per Beelzebub, per
kiu elpelas ilin viaj filoj? Tial ili estos viaj juĝantoj.
20 Sed se per la fingro de Dio mi elpelas demonojn,
tiam jam nun la regno de Dio estas veninta sur vin.
21 Kiam la fortulo plene armita gardas sian palacon,
en paco estas liaj posedaĵoj;
22 Sed kiam la pli forta ol li surveninte venkos lin, li
forprenas lian plenarmilaron, al kiu li fidis, kaj disdonas
lian havon.
23 Kiu ne estas kun mi, tiu estas kontraŭ mi; kaj
kiu ne kolektas kun mi, tiu disĵetas.
24 Kiam la malpura spirito eliris de homo, ĝi tra-
iras senakvajn lokojn serĉante ripozon; kaj ne trovante
ĝin, diras: Mi reiros en mian domon, de kie mi eliris.
25 Kaj reveninte tien, ĝi trovas ĝin balaita kaj orna-
mita.
26 Tiam ĝi iras kaj alprenas al si aliajn sep demonojn,
pli malbonajn ol ĝi estas, kaj ili, enirinte, tie loĝas; kaj
la fina stato de tiu homo fariĝas pli malbona ol la unua.
27 Kaj okazis, dum li parolis ĉi tion, ke unu virino el
la popolamaso levis sian voĉon, kaj diris al li: Feliĉa
estas la ventro, kiu naskis vin, kaj la mamoj, kiujn vi
suĉis.
28 Sed li diris: Sed pli ĝuste, feliĉaj estas tiuj, kiuj
aŭdas la vorton de Dio kaj observas ĝin.
29 Kaj, kiam la popolamaso kolektiĝis al li, li ekpa-

rolis, dirante : Ĉi tiu generacio estas malvirta generacio ;
ĝi serĉas signon, kaj signo ne estos donita al ĝi, krom la
signo de Jona.
30 Ĉar, kiel Jona estis signo por la Nineveanoj, tiel
ankaŭ estos la Filo de la homo por ĉi tiu generacio.
31 La reĝino de la sudo leviĝos en la juĝado kun la
viroj de ĉi tiu generacio, kaj kondamnos ilin ; ĉar ŝi
venis el la limoj de la tero por aŭskulti la saĝecon de
Salomon ; kaj jen, io pli granda ol Salomon estas
ĉi tie.
32 Viroj Nineveanoj leviĝos en la juĝado kun tiu ĉi
generacio kaj kondamnos ĝin ; ĉar ili pentis ĉe la pre-
dikado de Jona, kaj jen, io pli granda ol Jona estas
ĉi tie.
33 Neniu, kiam li ekbruligis lampon, metas ĝin en
kaŝejon, nek sub la buŝelon, sed sur la lampingon, por
ke la enirantoj povu vidi la lumon.
34 La lampo de via korpo estas via okulo ; kiam via
okulo estas simpla, via tuta korpo estas luma ; sed kiam
ĝi estas malbona, via korpo ankaŭ estas malluma.
35 Tial viglu, por ke la lumo, kiu estas en vi, ne estu
mallumo.
36 Tial, se via tuta korpo estas luma, havante nenian
malluman parton, ĝi estos tute lumplena, kiel kiam la
lampo lumas al vi per sia brilo.
37 Kaj dum li parolis, Fariseo invitis lin matenmanĝi
kun li ; kaj li eniris kaj sidiĝis.
38 Kaj la Fariseo, ekvidinte, miris, ke li ne unue sin
lavis antaŭ la matenmanĝo.
39 Kaj la Sinjoro diris al li : Nu, vi Fariseoj purigas
la eksteron de kaliko kaj plado, sed via interno estas
plena je rabado kaj malvirto.
40 Malsaĝuloj ! Ĉu tiu, kiu faris la eksteron, ne faris
ankaŭ la internon ?

41 Tamen, uzu por almozo la internaĵojn, kaj jen ĉio estas pura al vi.

42 Sed ve al vi, Fariseoj! ĉar vi pagas dekonaĵojn de mento kaj ruto kaj ĉiu vegetaĵo, kaj preterlasas juĝon kaj amon al Dio; tion ĉi vi devis fari, kaj tion ne preterlasi.

43 Ve al vi, Fariseoj! ĉar vi ŝatas la ĉefsidejon en la sinagogoj, kaj la salutojn sur la placoj.

44 Ve al vi! ĉar vi similas tombojn ne vidatajn; kaj la homoj, kiuj marŝas super ili, ne scias.

45 Kaj unu el la leĝistoj respondante diris al li: Majstro, dirante ĉi tion, vi riproĉas ankaŭ nin.

46 Kaj li diris: Ve ankaŭ al vi, leĝistoj! ĉar vi ŝarĝas homojn per ŝarĝoj malfacile porteblaj, kaj vi mem ne tuŝas per unu el viaj fingroj la ŝarĝojn.

47 Ve al vi! ĉar vi konstruas la tombojn de la profetoj, kaj viaj patroj mortigis ilin.

48 Tial vi estas atestantoj, kaj konsentas al la faroj de viaj patroj; ĉar ili mortigis ilin, kaj vi konstruas la tombojn.

49 Tial ankaŭ diris la saĝeco de Dio: Mi sendos al ili profetojn kaj apostolojn, kaj kelkajn el tiuj ili mortigos kaj persekutos.

50 Por ke la sango de ĉiuj profetoj, kiu estis elverŝita depost la komenco de la mondo, estu postulita el ĉi tiu generacio,

51 De la sango de Habel, ĝis la sango de Zakaria, kiu pereis inter la altaro kaj la sankta domo; jes, mi diras al vi: Ĝi estos postulita el ĉi tiu generacio.

52 Ve al vi, leĝistoj! ĉar vi forprenis la ŝlosilon de la scio; vi mem ne eniris, kaj vi malhelpis la enirantajn.

53 Kaj, kiam li estis elirinta el tie, la skribistoj kaj la Fariseoj atakis lin insiste, kaj instigis lin paroli pri multaj aferoj; insidante kontraŭ li, por kapti ion el lia buŝo.

Ĉapitro XII

1 Dume, kiam la dekmiloj de la popolo kunvenis
tiel amase, ke ili piedpremis unu la alian, li ekparolis al
siaj disĉiploj, dirante unue: Gardu vin kontraŭ la fer-
mentaĵo de la Fariseoj, kiu estas hipokriteco.
2 Sed estas nenio kovrita, kio ne estos malkovrita, aŭ
kaŝita, kio ne estos konigita.
3 Tial, kion vi diris en la mallumo, tio estos aŭdita
en la lumo; kaj kion vi parolis en orelon en internaj
ĉambroj, tio estos proklamita sur la domoj.
4 Kaj mi diras al vi, miaj amikoj: Ne timu tiujn,
kiuj mortigas la korpon, kaj poste povas nenion plu fari.
5 Sed mi montros al vi, kiun vi devas timi: Tiun
vi timu, kiu, mortiginte, plue havas aŭtoritaton enĵeti
en la Gehenon; jes, mi diras al vi: Tiun vi timu.
6 Ĉu oni ne vendas kvin paserojn por du kvaronoj de
denaro? kaj ne unu el ili estas forgesita antaŭ Dio.
7 Sed eĉ la haroj de via kapo estas ĉiuj kalkulitaj.
Ne timu; vi pli valoras ol multaj paseroj.
8 Kaj mi diras al vi: Kiu ajn konfesos min antaŭ la
homoj, tiun la Filo de la homo ankaŭ konfesos antaŭ la
anĝeloj de Dio.
9 Sed kiu malkonfesos min antaŭ la homoj, tiu estos
malkonfesita antaŭ la anĝeloj de Dio.
10 Kaj por ĉiu, kiu parolos vorton kontraŭ la Filo de
la homo, estos pardono; sed por tiu, kiu blasfemas
kontraŭ la Sankta Spirito, ne estos pardono.
11 Kaj kiam oni kondukos vin antaŭ la sinagogojn
kaj regantojn kaj aŭtoritatojn, ne zorgu, kiel aŭ kion
respondi, aŭ kion diri;
12 Ĉar la Sankta Spirito instruos vin en tiu horo mem,
kion vi devas diri.

13 Kaj unu el la popolamaso diris al li: Majstro,
diru al mia frato, ke li dividu kun mi la heredaĵon.
14 Sed li diris al li: Homo, kiu do starigis min super
vi kiel juĝanton aŭ dividanton?
15 Kaj li diris al li: Zorgu kaj gardu vin kontraŭ ĉia
avideco, ĉar la vivo de homo ne konsistas en la sufiĉego
de liaj posedaĵoj.
16 Kaj li parolis alegorion al ili, dirante: La bieno de
unu riĉulo donis multe da frukto;
17 Kaj li konsideris, dirante: Kion mi faros, ĉar mi
ne havas lokon, kie mi povas amasigi miajn fruktojn?
18 Kaj li diris: Ĉi tion mi faros; mi disbatos miajn
grenejojn kaj konstruos pli grandajn, kaj tien mi amasigos
mian grenon kaj miajn posedaĵojn.
19 Kaj mi diros al mia animo: Animo, vi havas
multajn posedaĵojn, provizitajn por multaj jaroj; ripozu,
manĝu, trinku, gajiĝu.
20 Sed Dio diris al li: Ho senprudentulo! ĉi tiun
nokton vian animon oni postulas de vi; kies estos tio,
kion vi preparis?
21 Tia estas tiu, kiu amasigas trezoron por si, kaj ne
estas riĉa rilate Dion.
22 Kaj li diris al siaj disĉiploj: Tial mi diras al vi:
Ne zorgu pri via vivo, kion vi manĝu, nek pri via korpo,
kion vi vestu.
23 Ĉar la animo estas pli ol manĝaĵo, kaj la korpo pli
ol vestaĵo.
24 Pripensu la korvojn, ke ili ne semas, nek rikoltas,
kaj ne havas provizejon nek grenejon, kaj Dio nutras ilin;
kiom pli vi valoras, ol la birdoj!
25 Kaj kiu el vi per zorgado povas aldoni unu ulnon
al sia kresko?
26 Se do vi ne povas fari la plej malgrandan aferon,
kial vi zorgas pri la ceteraj?

27 Pripensu la liliojn, kiel ili kreskas ; ili ne laboras,
nek ŝpinas ; tamen mi diras al vi : Salomon mem en sia
tuta gloro ne estis ornamita kiel unu el ĉi tiuj.
28 Sed, se Dio tiel vestas la herbaĵon sur la kampo,
hodiaŭ estantan kaj morgaŭ ĵetatan en fornon, kiom pli
certe li vestos vin, vi malgrandfiduloj ?
29 Kaj ne meditu, kion vi manĝos, kaj kion vi trinkos,
nek estu dubemaj.
30 Ĉar ĉion ĉi primeditas la nacioj de la mondo ; sed
via Patro scias, ke vi bezonas ĉi tion.
31 Sed celu vi lian regnon, kaj ĉio ĉi estos aldonita
al vi.
32 Ne timu, malgranda ŝafaro ; ĉar bone plaĉis al la
Patro doni al vi la regnon.
33 Vendu viajn posedaĵojn, kaj donu almozon ; faru
por vi monujojn, kiuj ne fariĝas malnovaj, trezoron ne
mankontan en la ĉielo, kie nek ŝtelisto alproksimiĝas, nek
tineo detruas.
34 Ĉar, kie estas via trezoro, tie estos ankaŭ via koro.
35 Via lumbo estu zonita, kaj viaj lampoj brulantaj ;
36 Kaj vi mem similaj al homoj, kiuj atendas sian
sinjoron, kiam li revenos de la edziga festo ; por ke,
kiam li venos kaj frapos, ili tuj malfermu al li.
37 Feliĉaj estas tiuj servistoj, kiujn la sinjoro, kiam li
venos, trovos viglaj. Vere mi diras al vi, ke li zonos sin,
kaj sidigos ilin por manĝi, kaj mem veninte servos al ili.
38 Kaj se li alvenos nokte dum la dua gardoparto, aŭ
dum la tria gardoparto, kaj trovos, ke tiel estas, feliĉaj
estas tiuj servistoj.
39 Sed sciu ĉi tion, ke se la dommastro scius, je kioma
horo la ŝtelisto venos, li maldormus kaj ne lasus trafosi
sian domon.
40 Vi ankaŭ estu pretaj, ĉar en tiu horo, kiun vi ne
pripensas, la Filo de la homo venos.

41 Kaj Petro diris: Sinjoro, ĉu vi parolas ĉi tiun
alegorion por ni, aŭ ankaŭ por ĉiuj?
42 Kaj la Sinjoro diris: Kiu do estas la fidela kaj saĝa
administranto, kiun lia sinjoro starigos super sian servant-
aron, por doni al ili akurate ilian porcion da nutraĵo?
43 Feliĉa estas tiu servisto, kiun lia sinjoro veninte
trovos tiel aganta.
44 Vere mi diras al vi, ke li starigos lin super ĉio,
kion li havas.
45 Sed se diros tiu servisto en sia koro: Mia sinjoro
prokrastas sian alvenon; kaj komencos bati la knabojn
kaj la knabinojn, kaj manĝos kaj trinkos kaj ebriiĝos,
46 La sinjoro de tiu servisto alvenos en tago, kiam li
ne atendas, kaj en horo, kiun li ne konas; kaj tranĉe
skurĝos lin, kaj difinos por li parton kun la senfiduloj.
47 Kaj tiu servisto, kiu sciis la volon de sia sinjoro,
kaj nenion pretigis, nek faris laŭ lia volo, suferos multajn
batojn;
48 Sed tiu, kiu ne sciis, kaj laŭ siaj agoj meritis
batojn, suferos malmultajn batojn. Kaj al kiu multo
estas donita, el tiu estos multo postulata; kaj al kiu oni
multon komisiis, el tiu oni des pli multon postulos.
49 Mi alvenis por ĵeti fajron sur la teron, kaj kion mi
volas, se jam ĝi ekbruliĝis?
50 Sed mi havas bapton por esti baptita; kaj kiel mi
premiĝas ĝis ĝi estos plenumita!
51 Ĉu vi supozas, ke mi alvenis por doni pacon sur
la tero? Mi diras al vi: Ne; sed pli vere disigon.
52 Ĉar de nun estos kvin el unu domo disigitaj, tri
kontraŭ du, kaj du kontraŭ tri.
53 Estos disigitaj patro kontraŭ filo, kaj filo kontraŭ
patro; patrino kontraŭ filino, kaj filino kontraŭ patrino;
bopatrino kontraŭ bofilino, kaj bofilino kontraŭ bopatrino.
54 Kaj li diris al la popolo: Kiam vi vidas nubon sin

levantan en la okcidento, tuj vi diras: Venos pluveto; kaj tiel okazas.

55 Kaj, kiam vi vidas la sudan venton blovantan, vi diras: Estos varmego; kaj tiel fariĝas.

56 Hipokrituloj! vi scias esplori la aspekton de la tero kaj de la ĉielo, kaj kiel vi ne scias esplori tiun ĉi tempon?

57 Kaj kial eĉ per vi mem vi ne juĝas tion, kio estas justa?

58 Ĉar, dum vi iradas kun via kontraŭulo al la reganto, survoje klopodu liberiĝi de li; por ne lasi, ke li trenos vin al la juĝisto, kaj la juĝisto vin transdonos al la oficisto de la tribunalo, kaj la oficisto vin ĵetos en malliberejon.

59 Mi diras al vi: Vi neniel el tie eliros, ĝis vi estos paginta eĉ la lastan monereton.

Ĉapitro XIII

1 Kaj alestis en tiu sama tempo homoj, kiuj rakontis al li pri la Galileanoj, kies sangon Pilato miksis kun iliaj oferaĵoj.

2 Kaj respondante li diris al ili: Ĉu vi pensas, ke tiuj ĉi Galileanoj estis pekuloj pli ol ĉiuj Galileanoj, tial, ke ili tion suferis?

3 Mi diras al vi: Neniel; sed, se vi ne pentos, vi ĉiuj same pereos.

4 Aŭ tiuj dek ok, sur kiujn falis la turo en Siloam kaj mortigis ilin, ĉu vi pensas, ke ili estis pekuloj pli ol ĉiuj homoj, kiuj loĝis en Jerusalem?

5 Neniel, mi diras al vi; sed, se vi ne pentos, vi ĉiuj simile pereos.

6 Kaj li parolis tiun ĉi alegorion: Unu viro havis figarbon plantitan en sia vinberejo, kaj li venis serĉante frukton sur ĝi, kaj ne trovis.

7 Kaj li diris al la vinkulturisto: Jen tiujn ĉi tri jarojn
mi venas, frukton serĉante sur tiu ĉi figarbo, kaj ne
trovante. Elhaku ĝin. Kial ĝi senutiligas ankaŭ la
teron?
8 Sed li respondante diris: Sinjoro, lasu ĝin resti
tiun ĉi jaron ankaŭ, ĝis mi fosos ĉirkaŭ ĝi kaj metos
sterkon.
9 Kaj se ĝi poste fruktodonos, bone; sed se ne, vi
elhakos ĝin.
10 Kaj li instruadis en unu el la sinagogoj en la
sabato.
11 Kaj jen virino, kiu dum dek ok jaroj havis spiriton
de malforteco; kaj ŝi estis kunkurbita kaj neniel povis
suprenlevi sin.
12 Kaj Jesuo, vidinte ŝin, vokis ŝin kaj diris: Virino,
vi estas liberigita de via malforteco.
13 Kaj li surmetis la manojn sur ŝin, kaj tuj ŝi rektiĝis
kaj gloris Dion.
14 Kaj la sinagogestro, indignante, ke Jesuo resanigis
en la sabato, respondis kaj diris al la homamaso: Ses
tagoj estas, en kiuj oni devas labori; en ili do venu por
esti resanigitaj, kaj ne en la sabata tago.
15 Sed la Sinjoro respondis al li kaj diris: Hipokrituloj,
ĉu ne ĉiu el vi en la sabato malligas sian bovon aŭ azenon
el la bestejo, kaj forkondukinte trinkigas ĝin?
16 Kaj ĉu ne devis tiu ĉi virino, estante filino de
Abraham, kiun Satano ligis jen dek ok jarojn, esti mal-
ligita el tiu ĉi kateno en la sabata tago?
17 Kaj, kiam li tion diris, ĉiuj liaj kontraŭuloj ekhontis;
kaj la tuta amaso ĝojis pro ĉiuj gloraj agoj faritaj
de li.
18 Kaj li diris: Al kio similas la regno de Dio, kaj al
kio mi ĝin komparos?
19 Simila ĝi estas al sinapa semeto, kiun prenis homo

kaj ĵetis en sian ĝardenon, kaj ĝi kreskis kaj iĝis arbo, kaj la birdoj de la ĉielo loĝis en ĝiaj branĉoj.
20 Denove li diris: Al kio mi komparos la regnon de Dio?
21 Simila ĝi estas al fermentaĵo, kiun prenis virino kaj kaŝis en tri mezuroj da faruno, ĝis la tuto estis fermentinta.
22 Kaj li trairis tra urboj kaj vilaĝoj, instruante kaj irante ĉiam pluen al Jerusalem.
23 Kaj unu diris al li: Sinjoro, ĉu malmultaj estas la savataj? Kaj li diris al ili:
24 Klopodu eniri tra la mallarĝa pordo, ĉar multaj, mi diras al vi, deziros eniri kaj ne povos.
25 Tuj kiam la dommastro estos leviĝinta kaj ŝlosinta la pordon, kaj vi komencos stari ekstere kaj frapi al la pordo, dirante: Sinjoro, malfermu al ni; kaj li respondos kaj diros al vi: Mi ne konas vin, de kie vi estas;
26 Tiam vi ekparolos: Ni manĝis kaj trinkis antaŭ vi, kaj en niaj stratoj vi instruadis;
27 Kaj li parolos, dirante al vi: Mi ne konas vin, de kie vi estas; foriru de mi, ĉiuj farantoj de maljusteco.
28 Tie estos la plorado kaj la grincado de dentoj, kiam vi vidos Abrahamon kaj Isaakon kaj Jakobon kaj ĉiujn profetojn en la regno de Dio, kaj vin mem forpelitaj eksteren.
29 Kaj oni venos el la oriento kaj okcidento, kaj el la nordo kaj sudo, kaj sidiĝos en la regno de Dio.
30 Kaj jen, estas lastaj, kiuj estos unuaj; kaj estas unuaj, kiuj estos lastaj.
31 En tiu sama horo alvenis Fariseoj dirante al li: Eliru kaj forvojaĝu, ĉar Herodes volas mortigi vin.
32 Kaj li diris al ili: Iru kaj diru al tiu vulpo: Jen, mi elpelas demonojn kaj faras sanigojn hodiaŭ kaj morgaŭ, kaj la trian tagon mi estos perfektigita.

33 Sed mi devas iradi hodiaŭ kaj morgaŭ kaj la tagon
sekvontan, ĉar ne povas esti, ke profeto pereos ekster
Jerusalem.
34 Ho Jerusalem, Jerusalem, kiu pereigas la profetojn
kaj ŝtonmortigas tiujn, kiuj estas senditaj al ŝi! Kiel ofte
mi deziris kolekti viajn infanojn, kiel kolektas kokino
sian propran idaron sub la flugilojn, kaj vi ne volis.
35 Jen, via domo estas lasita al vi dezerta; kaj mi
diras al vi; Vi ne vidos min, ĝis kiam vi diros: Estu
benata, kiu venas en la nomo de la Sinjoro.

Ĉapitro XIV

1 Kaj okazis, kiam li eniris en la domon de unu
reganto de la Fariseoj en sabato, por manĝi panon, ke
ili estis observantaj lin.
2 Kaj jen, estis unu hidropsulo antaŭ li.
3 Kaj respondante Jesuo parolis al la leĝistoj kaj
Fariseoj kaj diris: Ĉu estas permesate sanigi en la sabato,
aŭ ne?
4 Sed ili silentis. Kaj li prenis lin kaj sanigis lin kaj
sendis lin for.
5 Kaj li diris al ili: Kiu el vi havos azenon aŭ bovon,
falintan en puton, kaj ne tuj eltiros ĝin en la sabata
tago?
6 Kaj ili ne povis respondi al tio.
7 Kaj li parolis alegorion al la invititoj, vidinte, kiel ili
elektas la ĉefseĝojn, dirante al ili:
8 Kiam vi estas invitita de iu al edziga festo, ne sidiĝu
en la ĉefa seĝo, por ke ne okazu, ke iu, pli honorinda ol vi,
estas de li invitita;
9 Kaj tiu, kiu invitis vin kaj lin, venos kaj diros al vi:
Cedu lokon al tiu ĉi; kaj tiam vi komencos kun honto
preni la lastan lokon.

10 Sed, kiam vi estas invitita, iru kaj sidiĝu en la lasta
loko ; kaj tiel, kiam tiu venos, kiu invitis vin, li diros al
vi : Amiko, supreniru pli alten. Tiam vi havos honoron
antaŭ ĉiuj, kiuj sidas kun vi.
11 Car ĉiu, kiu altigas sin, estos humiligita, kaj kiu sin
humiligas, tiu estos altigita.
12 Kaj li diris al tiu, kiu lin invitis : Kiam vi faras
tagmanĝon aŭ vespermanĝon, ne voku viajn amikojn, nek
viajn fratojn, nek viajn parencojn, nek viajn riĉajn naj-
barojn, por ke ne okazu, ke ili ankaŭ invitos vin, kaj vi
ricevos rekompencon.
13 Sed, kiam vi faras festenon, invitu malriĉulojn,
kriplulojn, lamulojn, blindulojn ;
14 Kaj vi estos feliĉa, ĉar ili ne povas rekompenci vin,
sed vi estos rekompencita en la releviĝo de la justuloj.
15 Kaj, tion aŭdinte, unu el la kunsidantoj diris al li :
Feliĉa tiu, kiu manĝos panon en la regno de Dio.
16 Sed li diris al li : Unu viro faris grandan vesper-
manĝon kaj invitis multajn.
17 Kaj li elsendis sian serviston je la horo de la
festeno por diri al la invititoj : Venu, ĉar ĉio estas jam
preta.
18 Kaj ĉiuj same komencis peti pri indulgo. La unua
diris al li : Mi aĉetis kampon, kaj mi nepre devas eliri
por ĝin vidi ; mi petas, kalkulu al mi indulgon.
19 Alia diris : Mi aĉetis kvin jugojn da bovoj, kaj mi
iras provi ilin ; mi petas, kalkulu al mi indulgon.
20 Kaj alia diris ; Mi edziĝis kun edzino, kaj tial mi
ne povas veni.
21 Kaj la servisto revenis kaj rakontis tion al sia
mastro. Tiam ekkoleris la mastro kaj diris al sia serv-
isto : Foriru rapide sur la stratojn kaj irejojn de la urbo kaj
alkonduku tien ĉi la malriĉulojn kaj kriplulojn kaj blind-
ulojn kaj lamulojn.

22 Kaj la servisto diris: Sinjoro, tio estas farita, kion
vi ordonis, kaj ankoraŭ estas spaco.
23 Kaj la sinjoro diris al la servisto: Foriru sur la
vojojn kaj kamplimojn kaj devigu ilin enveni, por ke mia
domo estu plena.
24 Ĉar mi diras al vi, ke neniu el tiuj viroj invititaj
gustumos mian vespermanĝon.
25 Kaj grandaj popolamasoj iris kun li, kaj turninte
sin, li diris al ili:
26 Se iu venas al mi, kaj ne malamas sian patron kaj
patrinon kaj edzinon kaj infanojn kaj fratojn kaj fratinojn,
kaj eĉ ankaŭ sian propran vivon, li ne povas esti mia
disĉiplo.
27 Kiu ne portas sian krucon kaj sekvas min, tiu ne
povas esti mia disĉiplo.
28 Ĉar kiu el vi, dezirante konstrui turon, unue ne
sidiĝas por kalkuli la koston, ĉu li havas sufiĉe por fini
ĝin?
29 Por ne lasi, ke, kiam li metis la fundamenton kaj ne
povas fini ĝin, ĉiuj vidantoj komencos moki lin,
30 Dirante: Tiu ĉi homo komencis konstrui, sed ne
povis fini.
31 Aŭ kiu reĝo, ekirante por renkonti en batalo alian
reĝon, unue ne sidiĝos por konsiliĝi, ĉu li povas kun
dekmil renkonti tiun, kiu venas kontraŭ li kun dudek
miloj?
32 Aŭ alie, dum la alia estas tre malproksime, li
alsendas ambasadorojn kaj demandas pri paco.
33 Tial, kiu el vi ne forlasas ĉiujn siajn posedaĵojn, tiu
ne povas esti mia disĉiplo.
34 Nu, salo estas bona, sed, se eĉ la salo difektiĝis,
per kio ĝi estos spicita?
35 Ĝi taŭgas nek por tero nek por sterkejo. Oni
forĵetas ĝin. Kiu havas orelojn por aŭdi, tiu aŭdu.

Ĉapitro XV

1 Kaj ĉiuj impostistoj kaj pekuloj estis alproksimiĝantaj al li por aŭskulti lin.
2 Kaj murmuris la Fariseoj kaj skribistoj, dirante: Tiu ĉi akceptas pekulojn kaj manĝas kun ili.
3 Kaj li parolis al ili tiun ĉi alegorion, dirante:
4 Kiu el vi, havante cent ŝafojn, kaj perdinte unu el ili, ne forlasas la naŭdek naŭ en la dezerto, kaj iras por serĉi tiun, kiun li perdis, ĝis li trovas ĝin?
5 Kaj trovinte, li metas ĝin sur siajn ŝultrojn, ĝojante.
6 Kaj, reveninte domen, li kunvokas siajn amikojn kaj najbarojn, dirante al ili: Ĝoju kun mi, ĉar mi trovis mian ŝafon, la perditan.
7 Mi diras al vi, ke tiel estos ĝojo en la ĉielo pro unu pekulo, kiu pentas, pli ol pro naŭdek naŭ justuloj, kiuj ne bezonas penton.
8 Aŭ kia virino, havante dek draĥmojn, se ŝi perdis unu draĥmon, ne ekbruligas lampon kaj balaas la domon kaj serĉas diligente, ĝis ŝi trovas ĝin?
9 Kaj trovinte, ŝi kunvokas siajn amikinojn kaj najbarinojn, dirante: Ĝoju kun mi, ĉar mi trovis la draĥmon, kiun mi perdis.
10 Tiel, mi diras al vi, estas ĝojo antaŭ la anĝeloj de Dio pro unu pekulo, kiu pentas.
11 Kaj li diris: Unu homo havis du filojn;
12 Kaj la pli juna diris al sia patro: Patro, donu al mi la heredotan parton de la havo. Kaj li partigis inter ili siajn vivrimedojn.
13 Kaj post ne multaj tagoj la pli juna, kolektinte ĉion, elmigris al malproksima lando, kaj tie li malŝparis sian havon per diboĉa vivado.
14 Kaj, kiam li estis elspezinta ĉion, forta malsatego okazis en tiu lando, kaj li komencis havi mankon.

15 Kaj li iris kaj aligis sin al unu el la enloĝantoj de
tiu lando. Kaj tiu ĉi sendis lin en siajn kampojn por
paŝti porkojn.
16 Kaj li deziris plenigi sian ventron per la karoboj,
kiujn la porkoj manĝis. Kaj neniu donis al li.
17 Sed, reveninte al si, li diris: Kiom da dungitoj de
mia patro havas panon sufiĉege; sed mi tie ĉi pereas pro
malsato.
18 Mi leviĝos kaj iros al mia patro kaj diros al li:
Patro, mi pekis kontraŭ la ĉielo kaj antaŭ vi;
19 Kaj mi jam ne indas esti nomata via filo. Igu min
kiel unu el viaj dungitoj.
20 Kaj li leviĝis kaj iris al sia patro. Sed kiam li
estis ankoraŭ malproksime, lia patro vidis lin kaj kortuŝ-
iĝis, kaj kurinte falis sur lian kolon kaj kisadis lin.
21 Kaj la filo diris al li: Patro, mi pekis kontraŭ la
ĉielo kaj antaŭ vi, kaj mi ne plu estas inda esti nomata
via filo.
22 Kaj diris la patro al siaj servistoj: Alportu rapide
la ĉefan robon kaj lin vestu, kaj metu ringon sur lian
manon kaj ŝuojn sur liajn piedojn;
23 Kaj alportu la grasigitan bovidon kaj buĉu ĝin, kaj
ni manĝu kaj estu gajaj.
24 Car tiu ĉi mia filo estis mortinta kaj reviviĝis, li
estis perdita kaj estas trovita. Kaj ili komencis esti gajaj.
25 Sed la pli maljuna filo estis sur la kampo, kaj,
kiam li venis kaj alproksimiĝis al la domo, li aŭdis
muzikon kaj dancojn.
26 Kaj li alvokis unu el la knaboj, kaj demandis lin,
kio estas tio.
27 Kaj li diris al li: Via frato venis, kaj via patro buĉis
la grasigitan bovidon, ĉar li ricevis lin sana.
28 Sed li koleris kaj ne volis eniri. Kaj la patro
elvenis kaj petegis lin.

29 Sed li respondante diris al la patro: Jen tiom da
jaroj mi servas al vi, kaj neniam mi malobeis vian
ordonon, tamen vi neniam donis al mi kapridon, por ke
mi estu gaja kun miaj amikoj.
30 Sed kiam tiu via filo venis, kiu formanĝis vian
havon kun publikulinoj, vi buĉis por li la grasigitan
bovidon.
31 Kaj li diris al li: Filo, vi estas ĉiam kun mi, kaj
ĉio mia estas via.
32 Sed konvenis esti gajaj kaj ĝoji, ĉar tiu ĉi via frato
estis mortinta kaj reviviĝis; li estis perdita, kaj estas
trovita.

Ĉapitro XVI

1 Kaj li diris ankaŭ al siaj disĉiploj: Estis riĉa homo,
kiu havis administranton; kaj tiu estis denuncita al li, ke
li malŝparas lian havon.
2 Kaj li alvokis lin kaj diris al li: Kio estas, kion mi
aŭdas pri vi? Donu al mi konton de via administrado,
ĉar vi ne plu povas administradi.
3 Tiam la administranto diris en si: Kion mi faros?
ĉar mia sinjoro deprenas al mi la administradon. Fosi
mi ne povas, kaj mi hontas peti almozon.
4 Mi decidis, kion mi faros, por ke, forpelitan el la
administrado, oni akceptu min en siajn domojn.
5 Kaj alvokinte al si ĉiun el la ŝuldantoj de sia sinjoro,
li diris al la unua: Kiom vi ŝuldas al mia sinjoro?
6 Kaj li diris: Cent mezurojn da oleo. Kaj li diris
al li: Prenu vian kalkulon kaj tuj sidiĝu kaj skribu
kvindek.
7 Tiam li diris al alia: Kaj kiom vi ŝuldas? Kaj li
diris: Cent mezurojn da tritiko. Li diris al li: Prenu
vian kalkulon kaj skribu okdek.
8 Kaj tiu sinjoro laŭdis la maljustan administranton,

ĉar li prudente agis: ĉar la filoj de tiu ĉi mondo estas en
sia generacio pli prudentaj, ol la filoj de la lumo.
9 Kaj mi diras al vi: Faru al vi amikojn per la
mamono de maljusteco, por ke, kiam ĝi mankos, oni
akceptu vin en eternajn loĝejojn.
10 Kiu estas fidela en la plej malgranda afero, tiu
estas fidela ankaŭ en multo, kaj kiu estas maljusta en la
plej malgranda, tiu estas ankaŭ maljusta en multo.
11 Se do vi ne estis fidelaj en la maljusta mamono,
kiu konfidos al vi la veran riĉon?
12 Kaj se vi ne estis fidelaj en tio, kio apartenas al
alia homo, kiu donos al vi tion, kio estas via propra?
13 Nenia servanto povas servi al du sinjoroj, ĉar aŭ
li malamos unu kaj amos la alian, aŭ li aliĝos al unu
kaj malestimos la alian. Vi ne povas servi al Dio kaj
mamono.
14 Kaj la Fariseoj ankaŭ, kiuj estis monavidaj, aŭdis
ĉion ĉi, kaj ili mokis lin.
15 Kaj li diris al ili: Vi estas tiuj, kiuj sin pravigas
antaŭ homoj, sed Dio scias viajn korojn; ĉar kio estas
altigita inter homoj, tio estas abomenaĵo antaŭ Dio.
16 La leĝo kaj la profetoj estis ĝis Johano; depost tiu
tempo la evangelio de la regno de Dio estas predikata,
kaj ĉiu al ĝi sin perforte aligas.
17 Kaj estas pli facile, ke la ĉielo kaj tero forpasu, ol
ke unu punkteto de la leĝo falu.
18 Kiu forlasas sian edzinon kaj edzinigas alian, tiu
adultas; kaj kiu edzinigas tiun, kiu estas forlasita de sia
edzo, tiu adultas.
19 Estis unu riĉulo, kiu estis vestita per purpuro kaj
delikata tolo, kaj festis lukse ĉiutage.
20 Kaj apud lia pordego estis kuŝigita almozulo,
nomata Lazaro, kiu havis ulcerojn,
21 Kaj deziris esti nutrita per la paneretoj, kiuj falis

de la tablo de la riĉulo; kaj eĉ venis la hundoj kaj lekis
liajn ulcerojn.
22 Kaj okazis, ke la almozulo mortis kaj estis for-
portita de la anĝeloj en la sinon de Abraham; la riĉulo
ankaŭ mortis kaj estis enterigita.
23 Kaj en la Hadeso li levis siajn okulojn, estante en
turmentoj, kaj vidis Abrahamon malproksime kaj Lazaron
sur lia sino.
24 Kaj li ekkriis kaj diris: Patro Abraham, kompatu
min kaj sendu Lazaron, por ke li trempu en akvon la
pinton de sia fingro por malvarmigi mian langon, ĉar mi
tre suferas en tiu ĉi flamo.
25 Sed Abraham diris: Filo, memoru, ke vi ricevis
viajn bonaĵojn en via vivo, kaj Lazaro simile malbonaĵojn;
sed nun li ricevas konsolon, kaj vi suferas.
26 Kaj, krom ĉio ĉi, staras granda abismo inter ni kaj
vi, tiel ke tiuj, kiuj volus iri de tie ĉi al vi, ne povus, nek
oni transpasas de tie al ni.
27 Kaj li diris: Tial mi petas, patro, ke vi sendu lin
al la domo de mia patro,
28 Ĉar mi havas kvin fratojn, por ke li atestu al ili,
por ke ili ne ankaŭ venu en tiun ĉi lokon de turmento.
29 Sed Abraham diris: Ili havas Moseon kaj la
profetojn; ili aŭskultu ilin.
30 Sed li diris: Ne, patro Abraham, sed se unu venos
al ili el la mortintoj, ili pentos.
31 Kaj li diris al li: Se ili ne aŭskultas Moseon kaj la
profetojn, ili ne kredos eĉ se iu leviĝos el la mortintoj.

Ĉapitro XVII

1 Kaj li diris al siaj disĉiploj: Ne povas esti, ke
falpuŝoj ne okazos, sed ve al tiu, per kiu ili okazos!
2 Pli bone estus por tiu, se muela ŝtono pendiĝus

ĉirkaŭ lia kolo, kaj li estus ĵetita en la maron, ol ke li
metu falpuŝilon por unu el tiuj ĉi malgranduloj.
3 Gardu vin. Se via frato pekos, admonu lin; kaj se
li pentos, pardonu lin.
4 Kaj se li pekos kontraŭ vi sep fojojn en la tago,
kaj sep fojojn turniĝos al vi, dirante: Mi pentas; vi lin
pardonu.
5 Kaj diris la apostoloj al la Sinjoro: Aldonu al ni
fidon.
6 Kaj la Sinjoro diris: Se vi havus fidon kiel semeron
de sinapo, vi dirus al tiu ĉi morusarbo: Estu elradikigita
kaj enplantita en la maron, kaj ĝi obeus al vi.
7 Sed kiu el vi, havante serviston plugantan aŭ
paŝtantan, diros al li, kiam li envenis el la kampo: Tuj
venu kaj sidiĝu por manĝi?
8 Ĉu kredeble li ne diros al li: Preparu ion, por ke
mi vespermanĝu, kaj zonu vin kaj servu al mi, ĝis mi
estos manĝinta kaj trinkinta, kaj poste vi manĝos kaj
trinkos?
9 Ĉu li dankas la serviston ĉar li tion faris, kio estis
ordonita?
10 Tiel ankaŭ vi, kiam vi ĉion faris, kio estas ordonita
al vi, diru: Ni estas senindaj servistoj, ni faris tion, kion
ni havis devon fari.
11 Kaj okazis, kiam ili vojiris al Jerusalem, ke li
trapasis meze de Samario kaj Galileo.
12 Kaj kiam li eniris en unu vilaĝon, dek lepraj viroj
renkontis lin, kiuj staris malproksime.
13 Kaj ili levis la voĉon, dirante: Jesuo, estro, kom-
patu nin.
14 Kaj vidinte ilin, li diris al ili: Iru kaj montru vin
al la pastroj. Kaj okazis, dum ili iris, ke ili fariĝis puraj.
15 Kaj unu el ili, vidinte, ke li resaniĝis, revenis
glorante Dion per laŭta voĉo,

16 Kaj falis sur la vizaĝon ĉe liaj piedoj kaj dankis
lin. Kaj li estis Samariano.
17 Kaj Jesuo respondante diris: Ĉu ne la dek estis
purigitaj? Sed kie estas la naŭ?
18 Ĉu ne troviĝis revenantoj por doni gloron al Dio,
krom tiu ĉi fremdulo?
19 Kaj li diris al li: Leviĝu kaj iru, via fido vin
savis.
20 Kaj, kiam la Fariseoj demandis al li, kiam venos la
regno de Dio, li respondis al ili, dirante: La regno de Dio
ne venas kun observado.
21 Nek oni diros: Jen tie ĉi; aŭ: Jen tie; ĉar jen, la
regno de Dio interne de vi estas.
22 Kaj li diris al la disĉiploj: Tagoj venos, kiam vi
deziros vidi unu el la tagoj de la Filo de la homo, kaj ne
vidos.
23 Kaj ili diros al vi: Jen tie! Jen tie ĉi! Nek
foriru, nek postsekvu.
24 Ĉar, kiel la fulmo, kiam ĝi fulmas el unu subĉiela
flanko, lumas ĝis alia subĉiela flanko, tiel estos la Filo de
la homo en sia tago.
25 Sed unue li devas multon suferi, kaj esti malhonorita
de tiu ĉi generacio.
26 Kaj, kiel estis en la tagoj de Noa, tiel estos en la
tagoj de la Filo de la homo.
27 Oni manĝis, trinkis, edziĝis, edziniĝis, ĝis la tago,
kiam Noa eniris en la arkeon, kaj venis la diluvo kaj
ekstermis ĉiujn.
28 Same kiel estis en la tagoj de Lot, oni manĝis,
trinkis, aĉetis, vendis, plantis, konstruis;
29 Sed en la tago, kiam Lot eliris el Sodom, pluvis
fajron kaj sulfuron el la ĉielo kaj ekstermis ĉiujn.
30 Laŭ la sama maniero estos en tiu tago, kiam la Filo
de la homo estos malkaŝita.

31 Kiu estos sur la tegmento en tiu tago, kaj liaj
havaĵoj en la domo, tiu ne malsupreniru por forporti ilin;
kaj, kiu estas sur la kampo, tiu ankaŭ ne revenu.
32 Memoru la edzinon de Lot.
33 Se iu penos gajni sian vivon, tiu malgajnos ĝin; sed
se iu ĝin malgajnos, tiu savos ĝin viva.
34 Mi diras al vi: En tiu nokto estos du sur unu lito,
unu estos prenita kaj la alia lasita.
35 Du virinoj estos muelantaj kune, unu estos prenita
kaj la alia lasita.
36 Du viroj estos sur la kampo; unu estos prenita kaj
la alia lasita.
37 Kaj ili respondante diris al li: Kie, Sinjoro? Kaj li
diris al ili: Kie estas la kadavro, tien ankaŭ kolektiĝos la
agloj.

Ĉapitro XVIII

1 Kaj li parolis alegorion al ili pri tio, ke oni devas
ĉiam preĝi kaj ne laciĝi,
2 Dirante: En unu urbo estis juĝisto, kiu nek timis
Dion, nek konsideris homon.
3 Kaj estis vidvino en tiu urbo, kaj ŝi venadis al li,
dirante: Faru por mi juĝon kontraŭ mia malamiko.
4 Kaj li ne volis dum kelka tempo, sed poste li diris en
si: Kvankam mi nek timas Dion, nek konsideras homon,
5 Tamen, tial, ke tiu ĉi vidvino ĝenas min, mi faros
por ŝi juĝon, por ke ŝi ne per sia ĉiama venado malfortigu
min.
6 Kaj la Sinjoro diris: Aŭskultu, kion diras la maljusta
juĝisto.
7 Kaj ĉu Dio ne faros juĝon por siaj elektitoj, kiuj tage
kaj nokte krias al li, kvankam li longe pri ili paciencas?
8 Mi diras al vi: Rapide li faros por ili juĝon. Tamen,

kiam venos la Filo de la homo, ĉu li trovos la fidon sur la tero ?
9 Kaj li parolis la jenan alegorion ankaŭ por kelkaj, kiuj fidis al si, ke ili estas justuloj, kaj malestimis la ceterajn.
10 Du homoj supreniris en la templon por preĝi, la unua Fariseo kaj la alia impostisto.
11 La Fariseo starante preĝis kun si jene : Ho, Dio, mi vin dankas, ke mi ne estas kiel ceteraj homoj, rabemaj, maljustaj, adultemaj, nek eĉ kiel tiu ĉi impostisto.
12 Mi fastas dufoje en semajno. Mi donas dekonaĵojn el ĉio, kion mi akiras.
13 Sed la impostisto, starante malproksime, ne volis eĉ levi la okulojn al la ĉielo, sed frapis sur la brusto, dirante : Ho, Dio, estu favora al mi pekulo.
14 Mi diras al vi : Tiu ĉi malsupreniris domen pravigita pli ol tiu ; ĉar ĉiu, kiu altigas sin, estos humiligita, sed kiu humiligas sin, tiu estos altigita.
15 Kaj oni alportis al li ankaŭ siajn infanetojn, por ke li tuŝu ilin ; kaj la disĉiploj vidinte foradmonis ilin.
16 Sed Jesuo ilin alvokis, dirante : Lasu la infanojn veni al mi, kaj ne malhelpu ilin, ĉar el tiaj estas la regno de Dio.
17 Vere mi diras al vi : Se iu ne akceptos la regnon de Dio kiel infano, tiu neniel eniros ĝin.
18 Kaj unu el la registaro demandis al li, dirante : Bona Majstro, kion farinte, mi heredos eternan vivon ?
19 Kaj Jesuo diris al li : Kial vi nomas min bona ? Neniu estas bona krom unu, nome Dio.
20 Vi scias la ordonojn : Ne adultu, ne mortigu, ne ŝtelu, ne malvere atestu, honoru vian patron kaj vian patrinon.
21 Kaj li diris : Ĉion ĉi mi observis de mia juneco.

22 Kaj Jesuo aŭdinte diris al li: Ankoraŭ unu mankon vi havas. Vendu ĉion, kion vi posedas, kaj disdonu al malriĉuloj, kaj vi havos trezoron en la ĉielo, kaj venu, sekvu min.
23 Sed, aŭdinte tion, li fariĝis tre malĝoja, ĉar li estis tre riĉa.
24 Kaj Jesuo, lin rigardante, diris: Kiel malfacile tiuj, kiuj havas riĉon, eniros en la regnon de Dio!
25 Estas pli facile por kamelo iri tra trueto de kudrilo, ol por riĉulo eniri en la regnon de Dio.
26 Kaj tiuj, kiuj tion aŭdis, diris: Kiu do povos esti savita?
27 Sed li diris: Aferoj nefareblaj ĉe homoj estas fareblaj ĉe Dio.
28 Kaj Petro diris: Jen, ni forlasis niajn propraĵojn kaj sekvis vin.
29 Kaj li diris al ili: Vere mi diras al vi: Estas neniu, kiu forlasis domon, aŭ edzinon, aŭ fratojn, aŭ gepatrojn, aŭ infanojn pro la regno de Dio,
30 Kiu ne ricevos multoble pli multe en tiu ĉi tempo, kaj en la venonta mondo vivon eternan.
31 Kaj vokinte al si la dek du, li diris al ili: Jen, ni supreniras Jerusalemon, kaj ĉio skribita per la profetoj estos plenumita al la Filo de la homo.
32 Ĉar li estos transdonita al la nacianoj kaj mokita kaj perfortita kaj surkraĉita;
33 Kaj ili skurĝos kaj mortigos lin, kaj en la tria tago li releviĝos.
34 Kaj ili komprenis nenion el ĉio ĉi, kaj tiu ĉi parolo estis kaŝita for de ili, kaj ili ne metis signifon al la diroj.
35 Kaj okazis, kiam li alproksimiĝis al Jeriĥo, ke unu blindulo sidis flanke de la vojo, petante almozojn.

36 Kaj, aŭdinte popolamason preterirantan, li de-
mandis, kio ĝi estas.
37 Kaj oni diris al li, ke Jesuo Nazaretano preteriras.
38 Kaj li kriis, dirante: Jesuo, filo de David, kompatu
min.
39 Kaj la antaŭirantoj admonis lin, ke li silentu; sed
li des pli forte kriis: Ho, filo de David, kompatu min!
40 Kaj Jesuo haltis kaj ordonis alkonduki lin; kaj,
kiam li alproksimiĝis, li lin demandis:
41 Kion vi volas, ke mi faru al vi? Kaj li diris:
Sinjoro, ke mi ricevu vidadon.
42 Kaj Jesuo diris al li: Ricevu vidadon; via fido
vin savis.
43 Kaj li tuj ekvidadis, kaj sekvis lin, glorante Dion;
kaj la tuta popolo, vidinte tion, donis laŭdon al Dio.

Ĉapitro XIX

1 Kaj li eniris kaj estis pasanta tra Jeriĥo.
2 Kaj jen viro nomata Zakĥeo, kaj li estis ĉefim-
postisto, kaj li estis riĉa.
3 Kaj li penis vidi Jesuon, kia homo li estas, kaj li ne
povis pro la homamaso, ĉar li estis malgranda je kresko.
4 Kaj antaŭkurinte antaŭen, li supreniris en sikomor-
arbon, por vidi lin, ĉar li estis preterpasonta tie.
5 Kaj kiam Jesuo venis al la loko, li suprenrigardis
kaj diris al li: Zakĥeo, rapidu malsupreniri, ĉar hodiaŭ
mi devas loĝi en via domo.
6 Kaj li rapidis malsupreniri, kaj akceptis lin ĝoje.
7 Kaj ĉiuj vidintaj murmuris, dirante: Ĉe pekulo li
eniris por gasti.
8 Kaj Zakĥeo starante diris al la Sinjoro: Jen, la
duonon de miaj posedaĵoj, Sinjoro, mi donacas al la

malriĉuloj, kaj, se el iu mi maljuste eldevigis ion, mi
redonas kvaroblon.
9 Kaj Jesuo diris al li: Hodiaŭ venis savo al tiu ĉi
domo, ĉar li ankaŭ estas filo de Abraham.
10 Ĉar venis la Filo de la homo por serĉi kaj savi la
perditaĵon.
11 Kaj, kiam oni aŭdis tion, li plue parolis alegorion,
ĉar li estas proksime al Jerusalem, kaj oni supozas, ke
baldaŭ la regno de Dio estas aperonta.
12 Li do diris: Unu nobelulo vojaĝis en malproksiman
landon, por ricevi al si regnon, kaj reveni.
13 Kaj vokinte al si dek siajn servistojn, li donis al
ili dek funtojn kaj diris al ili: Negocadu ĝis mi revenos.
14 Sed liaj regnanoj malamis lin, kaj sendis delegitaron
post li, dirante: Ni ne volas, ke tiu homo reĝu super ni.
15 Kaj okazis, kiam li revenis, ricevinte la regnon, ke
li ordonis voki al li tiujn servistojn, al kiuj li donis la
monon, por ke li sciiĝu, kiom ili pernegocis.
16 Kaj venis la unua, kaj diris: Sinjoro, via funto
produktis ankaŭ dek funtojn.
17 Kaj li diris al li: Bonege, bona servisto, ĉar vi
estis fidela en plejmalgranda afero, havu aŭtoritaton
super dek urboj.
18 Kaj venis la dua, kaj diris: Sinjoro, via funto faris
kvin funtojn.
19 Li do diris ankaŭ al tiu: Vi ankaŭ estu super kvin
urboj.
20 Kaj la alia venis, kaj diris: Sinjoro, jen via funto,
kiun mi konservis flankemetitan en viŝtuko.
21 Ĉar mi timis vin, ĉar vi estas homo severa; vi
prenas tion, kion vi ne demetis, kaj rikoltas tion, kion vi
ne semis.
22 Li diris al li: El via propra buŝo mi juĝos vin, vi
malbona servisto. Vi sciis, ke mi estas homo severa,

kiu prenas tion, kion mi ne demetis, kaj rikoltas tion,
kion mi ne semis;
23 Kaj kial vi ne donis mian monon sur la deponejon?
Tiel, reveninte, mi postulus ĝin kun procento.
24 Kaj li diris al la apudstarantoj: Forprenu al li la
funton, kaj donu ĝin al tiu, kiu havas la dek funtojn.
25 (Kaj ili diris al li: Sinjoro, li havas dek funtojn.)
26 Mi diras al vi, ke al ĉiu, kiu havas, estos donite;
kaj de tiu, kiu ne havas, estos forprenita eĉ tio, kion li
havas.
27 Cetere tiujn miajn malamikojn, kiuj ne volis, ke
mi reĝu super ili, konduku ĉi tien, kaj mortigu ilin
antaŭ mi.
28 Kaj tion dirinte, li ekiris antaŭe, suprenirante al
Jerusalem.
29 Kaj okazis, kiam li alproksimiĝis al Betfage kaj
Betania, ĉe la monto nomata Olivarba, ke li sendis du el
siaj disĉiploj,
30 Dirante: Iru en la jenan vilaĝon, en kiu, enirante,
vi trovos azenidon ligitan, sur kiu neniu iam ankoraŭ
sidis; malligu ĝin kaj konduku.
31 Kaj se iu demandos al vi: Kial vi malligas ĝin?
parolu jene: La Sinjoro bezonas ĝin.
32 Kaj la senditoj foriris kaj trovis, ĝuste kiel li diris
al ili.
33 Kaj kiam ili malligis la azenidon, ĝiaj posedantoj
diris al ili: Kial vi malligas la azenidon?
34 Sed ili diris: La Sinjoro bezonas ĝin.
35 Kaj ili kondukis ĝin al Jesuo, kaj ĵetinte siajn
vestojn sur la azenidon, ili metis Jesuon sur ĝin.
36 Kaj dum li iris, ili sternis siajn vestojn sur la
vojo.
37 Kaj kiam li jam alproksimiĝis, malsuprenironte la
deklivon de la monto Olivarba, komencis la tuta amaso

de la disĉiploj ĝoji kaj laŭdi Dion per laŭta voĉo por ĉiuj
potencaĵoj, kiujn ili vidis;
38 Dirante: Benata estu la Reĝo, kiu venas en la
nomo de la Sinjoro; Paco en la ĉielo kaj gloro en la
supera alto.
39 Kaj kelkaj Fariseoj el la homamaso diris al li:
Majstro, admonu viajn disĉiplojn.
40 Kaj respondante li diris: Mi diras al vi, ke, se
tiuj ĉi silentos, la ŝtonoj ekkrios.
41 Kaj, kiam li alproksimiĝis, li rigardis la urbon, kaj
ploris pro ĝi,
42 Dirante: Ho, se nur vi scius mem en tiu ĉi tago,
la aferojn apartenantajn al paco! sed nun ili estas kaŝitaj
for de viaj okuloj.
43 Ĉar venos tagoj sur vin, kiam viaj malamikoj ĉir-
kaŭbaros vin per palisaro, kaj ronde ĉirkaŭos vin, kaj
ĉiuflanke premos vin,
44 Kaj detruos ĝis la tero vin, kaj viajn infanojn en vi,
kaj ne lasos en vi ŝtonon super ŝtono pro tio, ke vi ne
konis la tempon de via vizitado.
45 Kaj enirinte en la templon, li komencis elpeli la
vendantojn,
46 Dirante al ili: Estas skribite: Kaj mia domo estos
domo de preĝado; sed vi faris ĝin kaverno de rabistoj.
47 Kaj li estis instruanta tagon post tago en la templo,
sed la ĉefpastroj kaj la skribistoj kaj la ĉefoj de la popolo
penadis lin pereigi,
48 Kaj ne trovis, kion ili povas fari, ĉar la tuta popolo
tre atente aŭskultis lin.

Ĉapitro XX

1 Kaj okazis en unu el la tagoj, dum li instruis la
popolon en la templo kaj predikis la evangelion, ke la
ĉefpastroj kaj skribistoj venis, kun la pliaĝuloj;

2 Kaj ili ekparolis, dirante al li: Diru al ni, laŭ kia
aŭtoritato vi ĉion ĉi faras, aŭ kiu estas tiu, kiu donis al vi
tian aŭtoritaton.
3 Kaj respondante li diris al ili: Mi ankaŭ al vi faros
demandon, kaj vi diru al mi:
4 La baptado de Johano, ĉu ĝi estis el ĉielo, aŭ el
homoj?
5 Kaj ili diskutis inter si, dirante: Se ni diros: El
ĉielo, li diros: Kial vi ne kredis lin?
6 Sed se ni respondos: El homoj, la tuta popolo ŝton-
mortigos nin, ĉar ili estas konvinkitaj, ke Johano estis
profeto.
7 Kaj ili respondis, ke ili ne scias, de kie ĝi estis.
8 Kaj Jesuo diris al ili: Nek mi diras al vi, laŭ kia
aŭtoritato mi faras ĉi ĉion.
9 Kaj li komencis paroli la jenan alegorion al la
popolo: Unu homo plantis vinberejon kaj luigis ĝin al
terkulturistoj, kaj iris en alian landon dum longa tempo.
10 Kaj en la ĝusta tempo li sendis serviston al la
terkulturistoj, por ke ili donu al li el la frukto de la
vinberejo; sed la terkulturistoj skurĝis lin kaj forpelis lin
senhava.
11 Kaj li sendis ankoraŭ alian serviston, kaj lin ankaŭ
ili skurĝis kaj en hontinda stato forpelis senhava.
12 Kaj li sendis ankoraŭ trian, kaj lin ankaŭ ili vundis
kaj elĵetis.
13 Kaj la sinjoro de la vinberejo diris: Kion mi faru?
Mi sendos mian amatan filon; eble ili respektos lin.
14 Sed kiam la terkulturistoj vidis lin, ili diskutis unu
kun alia, dirante: Tiu ĉi estas la heredonto; ni lin
mortigu, por ke la heredaĵo fariĝu nia.
15 Kaj ili ĵetis lin el la vinberejo kaj mortigis lin.
Kion do faros al ili la sinjoro de la vinberejo?
16 Li venos kaj pereigos ĉi tiujn terkulturistojn kaj

donos la vinberejon al aliaj. Kaj aŭdinte tion, ili diris:
Ne tiel estu.
17 Sed li, rigardante ilin, diris: Kio do estas tiu ĉi
skribitaĵo: Ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj, tiu
fariĝis ŝtono bazangula?
18 Ĉiu, kiu falas sur tiun ŝtonon, estos rompita, sed
sur kiun ajn ĝi falos, ĝi tiun polvigos.
19 Kaj la skribistoj kaj ĉefpastroj provis meti manojn
sur lin en tiu sama horo, kaj ili timis la popolon; ĉar ili
eksciis, ke kontraŭ ili li parolis ĉi tiun alegorion.
20 Kaj ili observis lin, kaj elsendis spionojn, kiuj
ŝajnigis sin kvazaŭ justaj, por ke ili ekkaptu lian parolon,
celante transdoni lin al la povo kaj aŭtoritato de la
reganto.
21 Kaj ili lin demandis, dirante: Majstro, ni scias, ke
vi prave parolas kaj instruas, kaj ne akceptas ies personon,
sed laŭ vero instruas la vojon de Dio.
22 Ĉu konvenas, ke ni donu tributon al Cezaro,
aŭ ne?
23 Sed li eksciis ilian ruzecon, kaj diris al ili:
24 Montru al mi denaron. Kies bildon kaj sur-
skribon ĝi portas? Kaj ili respondis: De Cezaro.
25 Kaj li diris al ili: Tial redonu al Cezaro tion, kio
apartenas al Cezaro, kaj al Dio tion, kio apartenas al
Dio.
26 Kaj ili ne povis ekkapti la diron antaŭ la popolo,
kaj ili miris pri lia respondo, kaj silentis.
27 Kaj venis kelkaj el la Sadukeoj, kiuj diras, ke ne
estas releviĝo, kaj ili demandis lin,
28 Dirante: Majstro, Moseo skribis por ni, ke, se ies
frato mortis, havante edzinon, kaj li estas sen infanoj, lia
frato prenu la edzinon kaj naskigu idaron por sia frato.
29 Estis do sep fratoj, kaj la unua edziĝis, kaj mortis
sen infanoj.

30 Kaj la dua ;

31 Kaj la tria prenis ŝin, kaj same ankaŭ la sep ne lasis infanojn, kaj mortis.

32 Laste la virino ankaŭ mortis.

33 Tial, en la releviĝo, por kiu el ili la virino estos edzino ? Ĉar la sep havis ŝin kiel edzinon.

34 Kaj Jesuo diris al ili : La filoj de tiu ĉi mondo edziĝas kaj edziniĝas ;

35 Sed kiuj estas juĝitaj indaj atingi tiun mondon kaj la releviĝon el la mortintoj, tiuj nek edziĝas, nek edziniĝas ;

36 Ĉar ili ne plu povas morti, ĉar ili estas egalaj kun la anĝeloj, kaj estas filoj de Dio, estante filoj de la releviĝo.

37 Sed, ke la mortintoj estas levataj, Moseo mem montris en la Arbetaĵo, kiam li nomis la Sinjoron Dio de Abraham kaj Dio de Isaak kaj Dio de Jakob.

38 Sed li ne estas Dio de mortintoj, sed Dio de la vivantaj, ĉar ĉiuj vivas al li.

39 Kaj kelkaj el la skribistoj responde diris : Majstro, vi bone diris.

40 Ĉar ili ne plu kuraĝis demandi lin pri io.

41 Kaj li diris al ili : Kiel oni diras, ke la Kristo estas filo de David ?

42 Ĉar David mem diras en libro de Psalmoj : La Sinjoro diris al mia Sinjoro : Sidu dekstre de mi,

43 Ĝis mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.

44 Tial David nomas lin Sinjoro, kaj kiamaniere li estas lia filo ?

45 Kaj dum la tuta popolo aŭskultis, li diris al siaj disĉiploj :

46 Gardu vin kontraŭ la skribistoj, kiuj volas marŝi en longaj roboj, kaj amas salutojn sur la placoj

kaj ĉefseĝojn en la sinagogoj, kaj ĉeflokojn ĉe fes-
tenoj;
47 Kiuj forglutas domojn de vidvinoj, kaj por pre-
teksto longe preĝas. Tiuj ĉi ricevos pli abundan
kondamnon.

Ĉapitro XXI

1 Kaj ekrigardante li vidis riĉulojn ĵetantajn siajn
donacojn en la monkeston.
2 Kaj li vidis unu malriĉan vidvinon enĵetantan tien
du moneretojn.
3 Kaj li diris: Vere mi diras al vi: Ĉi tiu malriĉa
vidvino enĵetis plimulte ol ĉiuj.
4 Ĉar ĉiuj ĉi el sia superfluo ĵetis en la donacaron,
sed ŝi el sia manko ĵetis ĉiun rimedon, kiun ŝi
posedis.
5 Kaj, kiam kelkaj parolis pri la templo, ke ĝi estas
ornamita per belaj ŝtonoj kaj oferdonoj, li diris:
6 Rilate al ĉi tio, kion vi vidas, tagoj venos, en kiuj
ne estos lasita tie ĉi ŝtono sur ŝtono, kiu ne estos dis-
movita.
7 Kaj ili demandis lin, dirante: Majstro, kiam do
tio okazos? Kaj kia estos la signo, kiam tio ĉi estos
okazonta?
8 Kaj li diris: Gardu vin, por ne esti erarigitaj; ĉar
multaj venos en mia nomo, dirante: Estas mi; kaj:
La tempo proksimiĝis. Ne sekvu ilin.
9 Kaj kiam vi aŭdos pri militoj kaj ribeladoj, ne estu
timigitaj; ĉar tio devas okazi unue, sed la fino ne estos
baldaŭ.
10 Tiam li diris al ili: Nacio leviĝos kontraŭ nacio,
kaj regno kontraŭ regno;
11 Kaj estos grandaj tertremoj, kaj en diversaj lokoj

malsategoj kaj pestoj, kaj estos terurajôj kaj grandaj
signoj el la ĉielo.
12 Sed antaŭ ĉio ĉi oni metos manojn sur vin kaj
persekutos vin, transdonante vin en la sinagogojn kaj
malliberejojn, kaj kondukante vin antaŭ reĝojn kaj
regantojn pro mia nomo.
13 Tio fariĝos por vi atesto.
14 Decidu tial en viaj koroj, ne prizorgi antaŭe pri
pleda respondo.
15 Car mi donos al vi buŝon kaj saĝon, kiun ĉiuj viaj
atakantoj ne povos kontraŭstari nek kontraŭdiri.
16 Sed vi estos perfiditaj eĉ de gepatroj kaj fratoj
kaj parencoj kaj amikoj, kaj oni mortigos iujn
el vi.
17 Kaj vi estos malamataj de ĉiuj pro mia nomo.
18 Kaj eĉ unu haro de viaj kapoj neniel pereos.
19 En via pacienco vi konservos viajn animojn.
20 Sed kiam vi vidos Jerusalemon ĉirkaŭitan de
armeoj, tiam sciu, ke ĝia ruiniĝo alproksimiĝis.
21 Tiam, kiuj estas en Judeo, tiuj forkuru al la montoj,
kaj, kiuj estas en ĝia mezo, elmigru, kaj, kiuj estas en
la kamparo, ne eniru tien.
22 Car tiuj estas tagoj de kondamno, por plenumi ĉion,
kio estas skribita.
23 Ve al la gravedaj kaj al la mamnutrantaj en tiuj
tagoj! ĉar estos granda manko de vivrimedoj sur la tero
kaj kolero kontraŭ tiu ĉi popolo.
24 Kaj ili falos per tranĉo de glavo, kaj iros kaptite
en ĉiujn naciojn, kaj Jerusalem estos piedpremita de la
nacianoj, ĝis la tempoj de la nacianoj maturiĝos.
25 Kaj estos signoj en suno kaj luno kaj steloj, kaj
sur la tero mizero de nacioj konsternitaj pro la muĝado
de la maro, kaj la ondegoj;
26 Dum homoj malfortiĝas pro timo kaj pro atendado

de tio, kio venos sur la mondon ; kaj la potencoj de la
ĉielo estos skuataj.
27 Kaj tiam oni vidos la Filon de la homo venantan
en nubo, kun potenco kaj multe da gloro.
28 Sed kiam tio ĉi komencos okazi, suprenrigardu
kaj levu viajn kapojn, ĉar via elaĉeto proksimiĝas.
29 Kaj li parolis alegorion al ili: Rigardu la figarbon
kaj ĉiujn arbojn.
30 Kiam ili ekkreskigas foliojn, vi ekvidas kaj scias
de vi mem, ke la somero jam estas proksima.
31 Tiel ankaŭ, kiam vi vidos tion ĉi okazantan, sciu,
ke la regno de Dio estas proksima.
32 Vere mi diras al vi: Tiu ĉi generacio ne forpasos,
ĝis ĉio estos plenumita.
33 La ĉielo kaj la tero forpasos, sed miaj vortoj ne
forpasos.
34 Sed gardu vin, por ke viaj koroj ne estu ŝarĝitaj
de trosatiĝo kaj ebrieco kaj zorgoj pri vivrimedoj, kaj
tiu tago ne venu al vi subite, kiel kaptilo.
35 Ĉar ĝi survenos al ĉiuj, kiuj loĝas sur la vizaĝo de
la tero.
36 Sed viglu en ĉiu tempo, preĝante, ke prosperu al
vi saviĝi de ĉio, kio okazos, kaj stari antaŭ la Filo de la
homo.
37 Kaj dum la tagoj li estis en la templo instruanta,
kaj ĉiunokte li eliris kaj loĝis sur la monto nomata
Olivarba.
38 Kaj la tuta popolo venis al li frumatene en la
templo por aŭskulti lin.

Ĉapitro XXII

1 Jam alproksimiĝis la festo de macoj, kiu estas
nomata la Pasko.

2 Kaj la ĉefpastroj kaj la skribistoj serĉis, kiamaniere
ili povos pereigi lin, ĉar ili timis la popolon.
3 Kaj Satano eniris en Judason, nomatan Iskariota,
kiu estis el la nombro de la dek du.
4 Kaj li foriris kaj interparolis kun la ĉefpastroj kaj
kapitanoj, kiamaniere transdoni lin al ili.
5 Kaj ili ĝojis, kaj konsentis doni al li monon.
6 Kaj li konsentis kaj serĉis okazon por transdoni lin
al ili for de la popolamaso.
7 Kaj venis la tago de macoj, kiam la Pasko devis
esti oferita.
8 Kaj li sendis Petron kaj Johanon, dirante: Iru kaj
pretigu por ni la Paskon, por ke ni manĝu ĝin.
9 Kaj ili diris al li: Kie vi volas, ke ni pretigu?
10 Kaj li diris al ili: Jen, kiam vi eniris en la urbon,
vin renkontos homo portanta kruĉon kun akvo. Sekvu
lin en la domon, en kiun li eniros.
11 Kaj vi diros al la domestro de tiu domo: La
Majstro diras: Kie estas la gastoĉambro, en kiu mi man-
ĝos la Paskon kun miaj disĉiploj?
12 Kaj li montros al vi grandan ĉambron aranĝitan; tie
pretigu.
13 Kaj ili iris kaj trovis tiel, kiel li diris al ili, kaj ili
pretigis la Paskon.
14 Kaj, kiam alvenis la horo, li sidiĝis, kaj la apostoloj
kun li.
15 Kaj li diris al ili: Kun deziro mi estas dezirinta
manĝi ĉi tiun Paskon kun vi antaŭ ol mi suferos.
16 Ĉar mi diras al vi: Mi ne manĝos ĝin antaŭ ol ĝi
estos plenumita en la regno de Dio.
17 Kaj ricevinte kalikon, kaj dankinte, li diris: Tion
ĉi prenu kaj dividu inter vi.
18 Ĉar mi diras al vi: Mi ne trinkos de nun el la
frukto de la vinberujo, ĝis la regno de Dio venos.

19 Kaj li prenis panon, kaj dankinte li rompis ĝin
kaj donis al ili, dirante: Tio ĉi estas mia korpo, kiu
estas donita por vi, tion ĉi faru por memorigo pri
mi.
20 Kaj la kalikon sammaniere post la vespermanĝo,
dirante: Tiu ĉi kaliko estas la nova interligo en mia
sango, kiu estas elverŝata por vi.
21 Sed jen, la mano de tiu, kiu perfidas min, estas
apud mi sur la tablo.
22 Car la Filo de la homo ja iros, laŭ la antaŭdecido;
sed ve al tiu homo, per kiu li estas perfidata!
23 Kaj ili komencis fari demandojn inter si, kiu el ili
povas esti tiu, kiu faros tion ĉi.
24 Kaj okazis ankaŭ inter ili konkurado, kiu el ili
devas esti la plej granda.
25 Kaj li diris al ili: La reĝoj de la nacianoj faras sin
sinjoroj super ili; kaj tiujn, kiuj potencas inter ili, oni
nomas Bonfarantoj.
26 Sed vi ne estu tiaj. Sed, kiu estas la pli granda el
vi, tiu estu kiel la pli juna, kaj tiu, kiu estas ĉefa, kiel la
servanto.
27 Car kiu estas pli granda? La sidanto je manĝo, aŭ
la servanto? Ĉu ne estas la sidanto je manĝo? Sed mi
estas meze de vi kiel la servanto.
28 Sed vi estas tiuj, kiuj restadis apud mi dum miaj
tentoj.
29 Kaj mi difinas por vi regnon, kiel mia Patro difinis
por mi;
30 Por ke vi povu manĝi kaj trinki ĉe mia tablo en mia
regno, kaj vi sidos sur tronoj, juĝante la dek du gentojn
de Izrael.
31 Simon, Simon, jen Satano postulis vin ĉiujn, por
kribri kiel tritikon.
32 Sed mi preĝis ankaŭ por vi sola, ke via fido ne

ŝanceliĝu, kaj vi, kiam vi estos konvertita, firmigu viajn
fratojn.

33 Kaj li diris al li: Sinjoro, vin mi estas preta akompani eĉ al malliberejo kaj al morto.

34 Kaj li respondis: Mi diras al vi, Petro, la koko ne krios hodiaŭ antaŭ ol vi trifoje malkonfesos, ke vi konas min.

35 Kaj li demandis al ili: Kiam mi elsendis vin sen monujo kaj sako kaj ŝuoj, ĉu io mankis al vi?

36 Kaj ili respondis: Nenio. Kaj li diris al ili: Sed nun, kiu havas monujon, tiu prenu ĝin, kaj simile sakon; kaj kiu ne havas, tiu vendu sian mantelon kaj aĉetu glavon.

37 Ĉar mi diras al vi, ke tio, kio estas skribita, devas esti plenumita pri mi: Kaj li estis kalkulita inter senleĝuloj. Ĉar tio, kio rilatas al mi, havas sian finon.

38 Kaj ili diris: Sinjoro, jen estas du glavoj; kaj li diris al ili: Sufiĉas.

39 Kaj, elirinte, li iris laŭ sia kutimo al la Olivarba monto, kaj la disĉiploj sekvis lin.

40 Kaj, veninte ĝis la loko, li diris al ili: Preĝu, ke vi ne venu en tenton.

41 Kaj li apartigis de ili proksimume ŝtonĵeton, kaj li genuis kaj preĝis,

42 Dirante: Patro, se vi volas, formetu tiun ĉi kalikon de mi; tamen ne mia volo, sed la via, estu farita.

43 Kaj aperis antaŭ li anĝelo el ĉielo, fortigante lin.

44 Kaj, estante en dolorego, li preĝis pli fervore, kaj estis lia ŝvito kvazaŭ gutoj de sango defalantaj sur la teron.

45 Kaj leviĝinte post la preĝo, li venis al la disĉiploj kaj trovis ilin dormantaj pro malĝojo,

46 Kaj diris al ili: Kial vi dormas? Leviĝu kaj preĝu, ke vi ne venu en tentadon.

47 Dum li ankoraŭ parolis, jen popolamaso; kaj tiu, kiu estis nomata Judas, unu el la dek du, iris antaŭ ili kaj alproksimiĝis al Jesuo por kisi lin.

48 Sed Jesuo diris al li: Judas, ĉu vi perfidas la Filon de la homo per kiso?

49 Kaj kiam tiuj, kiuj ĉirkaŭis lin, vidis, kio okazos, ili diris: Sinjoro, ĉu ni frapu per glavo?

50 Kaj unu el ili frapis la serviston de la ĉefpastro, kaj fortranĉis lian dekstran orelon.

51 Sed Jesuo respondis kaj diris: Permesu tiom. Kaj li tuŝis lian orelon kaj sanigis lin.

52 Kaj Jesuo demandis la ĉefpastrojn kaj kapitanojn de la templo kaj pliaĝulojn, kiuj venis kontraŭ lin: Ĉu vi elvenis, kvazaŭ kontraŭ rabiston, kun glavoj kaj bastonoj?

53 Tagon post tago, kiam mi estis ĉe vi en la templo, vi ne etendis la manojn sur min; sed tiu ĉi estas via horo, kaj la aŭtoritato de mallumo.

54 Kaj ili arestis lin kaj, forkondukinte, enkondukis lin en la domon de la ĉefpastro. Sed Petro sekvis malproksime.

55 Kaj, kiam oni ekbruligis fajron meze de la korto kaj sidis kune, Petro sidis meze de ili.

56 Kaj unu knabino, vidinte lin sidantan en la fajrlumo, kaj atente rigardinte lin, diris:

57 Ĉi tiu ankaŭ estis kun li. Sed li malkonfesis, dirante: Virino, mi ne konas lin.

58 Kaj post nelonge alia vidis lin, kaj diris: Vi ankaŭ estas el ili: sed Petro diris: Homo, mi ne estas.

59 Kaj post la daŭro de unu horo proksimume, alia aserte diris: Laŭ vero, ĉi tiu ankaŭ estis kun li, ĉar li estas Galileano.

60 Sed Petro diris: Homo, mi ne scias, kion vi diras. Kaj tuj, kiam li ankoraŭ parolis, la koko kriis.

61 Kaj la Sinjoro, turninte sin, alrigardis Petron. Kaj
Petro ekmemoris la vortojn de la Sinjoro, kiel li diris al li :
Antaŭ ol la koko krios hodiaŭ, vi malkonfesos min
trifoje.

62 Kaj li eliris kaj ploris pasie.

63 Kaj tiuj, kiuj Jesuon gardis, mokis al li kaj batis
lin.

64 Kaj ili blinduligis lin, kaj demandis lin, dirante :
Profetu, kiu estas la frapinta vin.

65 Kaj per multaj aliaj insultoj ili parolis kontraŭ li.

66 Kaj tuj kiam tagiĝis, la pliaĝularo de la popolo
kunvenis, kaj ĉefpastroj kaj skribistoj, kaj ili forkondukis
lin antaŭ sian sinedrion, kaj diris :

67 Se vi estas la Kristo, diru al ni. Sed li diris al ili :
Se mi diros al vi, vi ne kredos.

68 Kaj se mi demandos, vi ne respondos.

69 Tamen, de nun estos la Filo de la homo sidanta ĉe
la dekstra mano de la Potenco de Dio.

70 Kaj ili ĉiuj demandis : Ĉu vi do estas la Filo de
Dio ? Kaj li respondis : Vi diras, ke mi estas.

71 Kaj ili diris : Kial plu ni bezonas atestadon ? ĉar
ni mem aŭdis el lia propra buŝo.

Ĉapitro XXIII

1 Kaj la tuta ĉeestantaro sin levis kaj kondukis lin
antaŭ Pilaton.

2 Kaj ili komencis akuzi lin, dirante : Ni trovis ĉi tiun
homon erariganta nian nacion, kaj malpermesanta pagi
impostojn al Cezaro, kaj diranta, ke li mem estas Kristo,
reĝo.

3 Kaj Pilato demandis lin, dirante : Ĉu vi estas la Reĝo
de la Judoj ? Kaj li respondis al li kaj diris : Vi
diras.

4 Kaj Pilato diris al la ĉefpastroj kaj popolamasoj: Mi trovas nenian kulpon en tiu ĉi homo.
5 Sed ili insistis, dirante: Li malkvietigas la popolon, instruante tra tuta Judeo kaj, komencante de Galileo, ĝis tie ĉi.
6 Sed kiam Pilato tion aŭdis, li demandis, ĉu la homo estas Galileano.
7 Kaj kiam li sciiĝis, ke li estas el sub la aŭtoritato de Herodes, li sendis lin al Herodes, kiu ankaŭ ĉeestis en Jerusalem en tiuj tagoj.
8 Sed Herodes, vidinte Jesuon, treege ĝojis, ĉar de longa tempo li deziris vidi lin, ĉar li estis aŭdinta pri li, kaj li esperis vidi ian signaĵon faritan de li.
9 Kaj li demandis lin per multaj vortoj, sed li respondis al li nenion.
10 Kaj la ĉefpastroj kaj la skribistoj staris, kun forta insisteco kulpigante lin.
11 Kaj Herodes kaj liaj soldatoj malhonoris lin kaj mokis lin, kaj, vestinte lin per brila robo, li resendis lin al Pilato.
12 Kaj Herodes kaj Pilato fariĝis amikoj unu kun la alia en tiu tago mem; ĉar antaŭe ili havis malamon inter si.
13 Kaj Pilato, kunvokinte la ĉefpastrojn kaj la regantojn kaj la popolon,
14 Diris al ili: Vi estas alkondukintaj antaŭ min ĉi tiun homon, kiel erarigantan la popolon, kaj jen, mi, ekzameninte lin antaŭ vi, trovis nenian kulpon en tiu ĉi homo, rilate tion, pri kio vi akuzas lin.
15 Nek Herodes ankaŭ, ĉar li resendis lin al ni; kaj jen, nenio inda je morto estas farita de li.
16 Tial mi skurĝos lin kaj liberigos lin.
17 Car li devis liberigi unu al ili dum la festo.
18 Sed amase ili kriis, dirante: Forigu lin, kaj liberigu al ni Barabason;

19 Kiu pro ribelado farita en la urbo, kaj pro mortigo,
estis ĵetita en malliberejon.
20 Kaj Pilato, dezirante liberigi Jesuon, denove parolis
al ili ;
21 Sed ili laŭte kriis, dirante : Krucumu, krucumu lin.
22 Kaj la trian fojon li diris al ili : Kial ? Kion mal-
bonan faris ĉi tiu ? Mi trovis en li nenion indan je
morto ; mi do skurĝos lin kaj liberigos lin.
23 Sed ili insistis per grandaj krioj, postulante krucumi
lin, kaj iliaj krioj superfortis.
24 Kaj Pilato donis juĝon, ke fariĝu ilia postulo.
25 Kaj li liberigis tiun, kiu pro ribelado kaj mortigo
estis ĵetita en malliberejon, kiun ili postulis ; sed Jesuon
li transdonis al ilia volo.
26 Kaj, kiam oni forkondukis lin, oni kaptis Simonon
Kirenanon, venantan el la kamparo, kaj metis sur lin la
krucon, por porti ĝin post Jesuo.
27 Kaj sekvis lin granda popolamaso, kaj virinoj, kiuj
priĝemis kaj priploris lin.
28 Sed Jesuo, turninte sin al ili, diris : Filinoj de Jeru-
salem, ne ploru pro mi, sed ploru pro vi kaj pro viaj
infanoj.
29 Ĉar jen venas tagoj, kiam oni diros : Feliĉaj la
senfruktaj, kaj ventroj, kiuj ne naskis, kaj mamoj, kiuj
ne nutris.
30 Tiam oni komencos diri al la montoj : Falu sur
nin, kaj al la montetoj : Kaŝu nin.
31 Ĉar se oni tiel agas en la suka ligno, kiel oni agos
en la seka ?
32 Kaj estis kondukataj ankaŭ aliaj du kun li, krim-
uloj, por esti mortigitaj.
33 Kaj, kiam ili alvenis al la loko nomata Kranio, tie
ili krucumis lin kaj la krimulojn, unu dekstre kaj la alian
maldekstre.

34 Kaj Jesuo diris: Patro, pardonu al ili, ĉar ili ne
scias, kion ili faras. Kaj partigante liajn vestojn inter si,
ili ĵetis lotojn.

35 Kaj la popolo staris rigardanta. Kaj la regantoj
ankaŭ mokis lin, dirante: Li savis aliajn, li savu sin mem,
se tiu ĉi estas la Kristo de Dio, la elektito.

36 Kaj ŝercis pri li ankaŭ la soldatoj, venante al li kaj
prezentante al li vinagron,

37 Kaj dirante: Se vi estas la Reĝo de la Judoj,
savu vin.

38 Kaj estis ankaŭ surskribo super li: TIU ĈI ESTAS
LA REĜO DE LA JUDOJ.

39 Kaj unu el la pendigitaj krimuloj insultis lin,
dirante: Ĉu vi ne estas la Kristo? Savu vin kaj nin.

40 Sed la alia respondis kaj riproĉante lin diris: Ĉu
vi ne timas Dion? ĉar vi estas en la sama kondamno.

41 Kaj ni ja juste, ĉar ni ricevas rekompencon meritita
de niaj faroj, sed ĉi tiu faris nenion malbonan.

42 Kaj li diris: Jesuo, memoru min, kiam vi venos
en vian regnon.

43 Kaj li diris al li: Vere mi diras al vi: Hodiaŭ vi
estos kun mi en Paradizo.

44 Kaj jam estis ĉirkaŭ la sesa horo, kaj fariĝis
mallumo sur la tuta lando ĝis la naŭa, ĉar la sunlumo
mankis.

45 Kaj la kurteno de la sanktejo ŝiriĝis meze.

46 Kaj Jesuo, kriinte per laŭta voĉo, diris: Patro, en
viajn manojn mi transdonas mian spiriton. Kaj, tion
dirinte, li elspiris.

47 Kaj, kiam la centestro vidis la okazintaĵon, li gloris
Dion, dirante: Certe tiu ĉi estis justulo.

48 Kaj ĉiuj popolamasoj, kiuj kunvenis al tiu ĉi
spektaklo, kiam ili vidis la okazintaĵojn, reiris frapante
al si la brustojn.

49 Kaj ĉiuj liaj konatoj kaj la virinoj, kiuj sekvis lin
el Galileo, staris malproksime, vidante ĉi tiujn aferojn.
50 Kaj jen, viro nomata Josef, kiu estis konsilano, viro
bona kaj justa,
51 (Li ne estis konsentinta al ilia intenco kaj agado),
el Arimateo, urbo de la Judoj, kiu atendis la regnon
de Dio ;
52 Ĉi tiu, irinte al Pilato, petis la korpon de Jesuo.
53 Kaj li deprenis ĝin kaj envolvis ĝin en tolaĵo, kaj
kuŝigis lin en tombo elhakita el ŝtono, kie neniu antaŭe
kuŝis.
54 Kaj estis la tago de la Preparado, kaj la sabato
eklumis.
55 Kaj la virinoj, kiuj venis kun li el Galileo, post-
sekvis kaj vidis la tombon, kaj kiamaniere la korpo estis
metita.
56 Kaj ili reiris, kaj preparis aromaĵojn kaj ŝmiraĵojn.
Kaj sabate ili ripozis laŭ la ordono.

Ĉapitro XXIV

1 Kaj la unuan tagon de la semajno, je frua tagiĝo,
tiuj virinoj venis al la tombo, alportante la aromaĵojn,
kiujn ili preparis.
2 Kaj ili trovis la ŝtonon rulita for de la tombo.
3 Kaj enirinte ili ne trovis la korpon de la Sinjoro
Jesuo.
4 Kaj okazis, dum ili embarasiĝis pri tio, jen, du
viroj staris apud ili en vestoj brile lumantaj.
5 Kaj dum ili timis kaj teren klinis siajn vizaĝojn,
tiuj demandis ilin : Kial vi serĉas la vivanton inter la
mortintoj ?
6 Li ne estas tie ĉi, sed leviĝis ; memoru, kiamaniere
li parolis al vi, kiam li estis ankoraŭ en Galileo,

7 Dirante : La Filo de la homo devas esti transdonita
en la manojn de pekuloj kaj esti krucumita, kaj la trian
tagon releviĝi.
8 Kaj ili rememoris liajn vortojn.
9 Kaj, reveninte de la tombo, ili rakontis ĉion ĉi al la
dek unu kaj al ĉiuj ceteraj.
10 Kaj ili estis Maria Magdalena, kaj Joana, kaj
Maria patrino de Jakobo ; kaj la ceteraj virinoj kun ili
rakontis tion ĉi al la apostoloj.
11 Kaj tiuj ĉi vortoj ŝajnis ĉe ili kiel babilado, kaj ili
malkredis al la virinoj.
12 Sed Petro sin levis kaj kuris al la tombo, kaj
kliniĝinte vidis la tolaĵojn solajn, kaj li foriris, mirante en
si pri tio, kio okazis.
13 Kaj jen, du el ili estis irantaj tiun saman tagon al
vilaĝo nomata Emaus, kiu estas malproksime de Jerusalem
ĉirkaŭ dek unu kilometroj.
14 Kaj ili interparolis inter si pri ĉio ĉi, kio okazis.
15 Kaj okazis, dum ili faris interparolon kaj demandojn
inter si, ke Jesuo mem alproksimiĝis kaj kuniris kun ili.
16 Sed iliaj okuloj estis malhelpataj tiel, ke ili ne
rekonis lin.
17 Kaj li diris al ili : Kiaj vortoj estas tiuj, kiujn vi
interŝanĝas marŝante ? Kaj ili haltis kun malgaja
mieno.
18 Kaj unu el ili nomata Kleopas, respondante, diris
al li : Ĉu vi sola loĝas en Jerusalem kaj ne scias tion, kio
tie okazis dum ĉi tiuj tagoj ?
19 Kaj li demandis ilin : Kion ? Kaj ili respondis :
Pri Jesuo Nazaretano, kiu estis profeto potenca age kaj
parole antaŭ Dio kaj la tuta popolo,
20 Kaj kiel la ĉefpastroj kaj niaj regantoj transdonis
lin por esti kondamnita al morto, kaj krucumis lin.
21 Sed ni esperis, ke li estas tiu, kiu elaĉetos Izraelon ;

kaj plie, krom ĉio ĉi, hodiaŭ estas la tria tago, de kiam
tiuj aferoj okazis.
22 Ankaŭ mirigis nin kelkaj virinoj el inter ni, kiuj
estis frumatene apud la tombo,
23 Kaj ne trovinte lian korpon, revenis, dirante, ke ili
ankaŭ vidis vizion de anĝeloj, kiuj diris, ke li vivas.
24 Kaj kelkaj el nia kunularo iris al la tombo, kaj trovis
tiel, kiel diris la virinoj, sed lin ili ne vidis.
25 Kaj li diris al ili : Ho, nesciuloj, kaj kore malrapidaj
por kredi ĉion, kion la profetoj antaŭparolis.
26 Ĉu ne devis la Kristo suferi ĉion ĉi, kaj eniri en
sian gloron ?
27 Kaj komencante de Moseo kaj de ĉiuj profetoj, li
klarigis al ili el ĉiuj Skriboj la dirojn pri si mem.
28 Kaj ili alproksimiĝis al la vilaĝo, kien ili iris, kaj li
ŝajnigis al ili kvazaŭ li pluen iros.
29 Kaj ili devigis lin, dirante : Restu ĉe ni, ĉar estas
preskaŭ vespere, kaj la tago jam malkreskas. Kaj li
eniris por resti ĉe ili.
30 Kaj okazis, kiam li sidis kun ili je manĝo, ke li
prenis panon kaj benis ĝin kaj rompinte donis al ili.
31 Kaj iliaj okuloj estis malfermitaj, kaj ili ekkonis
lin, kaj li fariĝis nevidebla por ili.
32 Kaj ili diris unu al alia : Ĉu ne estis nia koro
brulanta en ni dum li parolis kun ni sur la vojo, dum li
klarigis la Skribojn ?
33 Kaj leviĝinte en tiu sama horo, ili reiris Jeru-
salemon, kaj trovis la dek unu kunvenintaj, kun siaj
kunuloj, kaj dirantaj :
34 La Sinjoro vere leviĝis, kaj aperis al Simon.
35 Kaj ili rakontis tion, kio okazis sur la vojo, kaj
kiamaniere li estis ekkonigita al ili en la rompo de pano.
36 Kaj dum ili priparolis tion ĉi, li mem staris meze
de ili, kaj diris al ili : Paco al vi.

37 Sed ili, terurite kaj timigite, kredis, ke ili vidas
spiriton.
38 Kaj li diris al ili: Kial vi maltrankviliĝas? kaj kial
diskutoj leviĝas en viaj koroj?
39 Vidu miajn manojn kaj miajn piedojn, ke estas mi
mem; palpu min kaj vidu; ĉar spirito ne havas karnon
kaj ostojn, kiel vi vidas min havantan.
40 Kaj, ĉi tion dirinte, li montris al ili siajn manojn
kaj siajn piedojn.
41 Kaj dum ili ankoraŭ malkredis pro ĝojo, kaj miris,
li demandis ilin: Ĉu vi havas nutron tie ĉi?
42 Kaj ili donis al li pecon de rostita fiŝo.
43 Kaj li prenis kaj manĝis antaŭ ili.
44 Kaj li diris al ili: Tiuj ĉi estas miaj vortoj, kiujn
mi parolis al vi kiam mi ankoraŭ estis ĉe vi, ke ĉio devas
esti plenumita, kio estas skribita en la leĝo de Moseo,
kaj la profetoj, kaj la psalmoj, pri mi.
45 Tiam li malfermis ilian menson, por kompreni la
Skribojn.
46 Kaj li diris al ili: Tiel estas skribite, ke la Kristo
devas suferi, kaj leviĝi el la mortintoj la trian tagon;
47 Kaj ke pento kaj formetado de pekoj estu predik-
ataj en lia nomo al ĉiuj nacioj, komencante ĉe Jerusalem.
48 Vi estas atestantoj pri tio ĉi.
49 Kaj jen, mi elsendos la promeson de mia Patro sur
vin; sed restu en la urbo, ĝis vi estos vestitaj per potenco
de supre.
50 Kaj li elkondukis ilin ĝis apud Betania, kaj levinte
siajn manojn, li benis ilin.
51 Kaj okazis, dum li benis ilin, ke li foriĝis de ili kaj
estis suprenportita en la ĉielon.
52 Kaj ili, adorinte lin, revenis Jerusalemon kun
granda ĝojo;
53 Kaj estis konstante en la templo, benante Dion.

LA EVANGELIO LAŬ SANKTA JOHANO

ĈAPITRO I

1 En la komenco estis la Vorto, kaj la Vorto estis
kun Dio, kaj la Vorto estis Dio.
2 Tiu estis en la komenco kun Dio.
3 Ĉio fariĝis per li, kaj aparte de li fariĝis nenio, kio
fariĝis.
4 En li estis la vivo, kaj la vivo estis la lumo de la
homoj.
5 Kaj la lumo brilas en la mallumo, kaj la mallumo
ne tenis ĝin.
6 Estis homo, sendita de Dio, kies nomo estis Johano.
7 Tiu venis kiel atestanto, por atesti pri la lumo, por
ke ĉiuj per li kredu.
8 Ne estis li la lumo, sed li venis por atesti pri la
lumo.
9 Tiu estis la vera lumo, kiu lumas al ĉiu homo
venanta en la mondon.
10 Tiu ĉi estis en la mondo, kaj la mondo per li
fariĝis, kaj la mondo ne konis lin.
11 Li venis al siaj propraĵoj, kaj liaj propruloj ne
akceptis lin.
12 Sed al ĉiuj, kiuj akceptis lin, li donis la rajton
fariĝi filoj de Dio, al la kredantoj je lia nomo;
13 Kiuj naskiĝis nek el sango, nek el volo de karno,
nek el volo de viro, sed el Dio.
14 Kaj la Vorto fariĝis karno kaj loĝis inter ni, kaj ni
vidis lian gloron, gloron kvazaŭ de la sole naskita de la
Patro, plena je graco kaj vero.
15 Johano atestas pri li, kaj krias, dirante: Jen, estis

ĉi tiu, pri kiu mi diris: Kiu venas post mi, tiu iĝas
antaŭ mi, ĉar li estis antaŭ mi.
16 Ĉar el lia pleneco ni ĉiuj ricevis, kaj gracon post
graco.
17 Ĉar la leĝo estis donita per Moseo; la graco kaj
la vero fariĝis per Jesuo Kristo.
18 Neniu iam vidis Dion; la solenaskita Filo, kiu
estas en la sino de la Patro, tiu deklaris lin.
19 Kaj jen estas la atesto de Johano, kiam la Judoj
sendis al li pastrojn kaj Levidojn el Jerusalem por
demandi lin: Kiu vi estas?
20 Kaj li konfesis kaj ne kaŝis; kaj li konfesis: Mi
ne estas la Kristo.
21 Kaj ili demandis lin: Kio do? Ĉu vi estas
Elija? Kaj li diras: Mi ne estas. Ĉu vi estas la pro-
feto? Kaj li respondis: Ne.
22 Tiam ili diris al li: Kiu vi estas? por ke ni donu
respondon al niaj sendintoj. Kion vi diras pri vi
mem?
23 Li diris: Mi estas voĉo de krianto en la dezerto:
Rektigu la vojon de la Sinjoro, kiel diris la profeto Isaja.
24 Kaj tiuj estis senditaj de la Fariseoj.
25 Kaj ili demandis lin, kaj diris al li: Kial do vi
baptas, se vi ne estas la Kristo, nek Elija, nek la pro-
feto?
26 Johano respondis al ili, dirante: Mi baptas per
akvo; meze de vi staras tiu, kiun vi ne konas,
27 Kiu venas post mi, la rimenon de kies ŝuo mi ne
estas inda malligi.
28 Tio okazis en Betania trans Jordano, kie estis
Johano baptadanta.
29 La morgaŭan tagon li vidas Jesuon venantan al li,
kaj diras: Jen la ŝafido de Dio, kiu forportas la pekon
de la mondo.

30 Jen estas tiu, pri kiu mi diris: Post mi venas viro,
kiu iĝas antaŭ mi, ĉar li estis antaŭ mi.
31 Kaj mi ne konis lin, sed por ke li estu montrita al
Izrael, tial mi venis baptante per akvo.
32 Kaj Johano atestis, dirante: Mi vidis la Spiriton
malsuprenirantan de la ĉielo kiel kolombon, kaj ĝi restis
sur li.
33 Kaj mi ne konis lin; sed, kiu sendis min por bapti
per akvo, tiu diris al mi: Sur kiun vi vidos la Spiriton
malsuprenirantan kaj restantan sur li, tiu estas la baptanta
en la Sankta Spirito.
34 Kaj mi vidis kaj atestis, ke tiu ĉi estas la Filo de
Dio.
35 Denove la morgaŭan tagon Johano staris, kaj du
el liaj disĉiploj;
36 Kaj rigardante Jesuon promenantan, li diras: Jen la
Ŝafido de Dio!
37 Kaj la du disĉiploj aŭdis lin paroli kaj sekvis
Jesuon.
38 Kaj Jesuo sin turnis kaj vidis ilin sekvantajn
kaj diris al ili: Kion vi serĉas? Kaj ili diris al
li: Rabeno, (tio, interpretite, estas Majstro) kie vi
loĝas?
39 Li diras al ili: Venu kaj vi vidos. Ili do venis,
kaj vidis, kie li loĝas, kaj ili restis ĉe li tiun tagon; estis
ĉirkaŭ la deka horo.
40 Unu el la du, kiuj aŭdis Johanon kaj sekvis lin,
estis Andreo la frato de Simon Petro.
41 Tiu unue trovas sian propran fraton Simonon, kaj
diras al li: Ni trovis la Mesian (tio estas, interpretite,
Kristo).
42 Li kondukis lin al Jesuo. Jesuo rigardis lin, kaj
diris: Vi estas Simon, filo de Jona; vi estos nomata
Kefas (tio estas, interpretite, Petro).

43 La morgaŭan tagon li volis foriri en Galileon, kaj
trovas Filipon, kaj Jesuo diris al li: Sekvu min.
44 Kaj Filipo estis el Betsaida, la urbo de Andreo
kaj Petro.
45 Filipo trovas Natanaelon kaj diras al li: Ni trovis
tiun, pri kiu Moseo en la leĝo, kaj la profetoj, skribis,
Jesuon el Nazaret, filon de Josef.
46 Kaj Natanael diris al li: Ĉu io bona povas esti el
Nazaret? Filipo diris al li: Venu kaj vidu.
47 Jesuo vidis Natanaelon venantan al li, kaj diris pri
li: Jen vera Izraelido, en kiu ne estas trompeco.
48 Natanael diris al li: Per kio vi konas min? Jesuo
respondis kaj diris al li: Antaŭ ol Filipo vokis vin, kiam
vi estis sub la figarbo, mi vidis vin.
49 Natanael respondis kaj diris al li: Rabeno, vi estas
la Filo de Dio; vi estas Reĝo de Izrael!
50 Jesuo respondis kaj diris al li: Ke mi diris al vi:
Mi vidis vin sub la figarbo, ĉu pro tio vi kredas? Vi
vidos pli grandajn aferojn ol tion ĉi.
51 Kaj li diras al li: Vere, vere, mi diras al vi, vi
vidos la ĉielon malfermitan kaj la anĝelojn de Dio
suprenirantajn kaj malsuprenirantajn sur la Filon de la
homo.

Ĉapitro II

1 La trian tagon okazis edziĝo en Kana Galilea, kaj la
patrino de Jesuo ĉeestis tie.
2 Jesuo ankaŭ estis invitita kaj liaj disĉiploj al la
edziĝo.
3 Kaj, kiam la vino mankis, la patrino de Jesuo diris
al li: Oni ne havas vinon.
4 Kaj Jesuo diris al ŝi: Kio estas inter mi kaj vi,
virino? Mia horo ankoraŭ ne venis.

5 Lia patrino diris al la servantoj: Kion ajn li diros
al vi, tion faru.
6 Kaj estis tie ses akvokuvoj ŝtonaj, metitaj laŭ la
purigo de la Judoj, enhavantaj po ĉirkaŭ cent litroj.
7 Jesuo diris al ili: Plenigu la akvokuvojn per akvo
Kaj oni plenigis ilin ĝis la rando.
8 Kaj li diras al ili: Ĉerpu nun, kaj alportu al la
festenestro. Kaj oni alportis.
9 Kiam la festenestro gustumis la akvon, nun fariĝ-
intan vino, kaj ne sciis, de kie ĝi estas (sciis tamen la
servantoj, kiuj ĉerpis la akvon), la festenestro alvokis la
fianĉon,
10 Kaj diris al li: Ĉiu homo prezentas unue la bonan
vinon, kaj, kiam oni jam drinkis, tiam la malpli bonan,
sed vi rezervis la bonan vinon ĝis nun.
11 Tiun ĉi komencon de signaĵoj Jesuo faris en Kana
Galilea kaj elmontris sian gloron, kaj liaj disĉiploj kredis
je li.
12 Post tio li malsupreniris al Kapernaum, kaj kun li
lia patrino kaj liaj fratoj kaj disĉiploj; kaj tie ili restis ne
multajn tagojn.
13 Kaj la Pasko de la Judoj proksimiĝis, kaj Jesuo
supreniris al Jerusalem.
14 Kaj li trovis en la templo vendistojn de bovoj
kaj ŝafoj kaj kolomboj, kaj la monŝanĝistojn sidant-
ajn;
15 Kaj farinte skurĝon el ŝnuretoj, li pelis ĉiujn for de
la templo, ŝafojn kaj bovojn; kaj elŝutis la monerojn de
la monŝanĝistoj kaj renversis la tablojn;
16 Kaj al la vendistoj de la kolomboj li diris: Forportu
ilin de tie ĉi; ne faru la domon de mia Patro domo de
komerco.
17 La disĉiploj rememoris, ke estas skribite: Fervoro
pri via domo min konsumis.

18 La Judoj do respondis kaj diris al li: Kian signon
vi montras al ni, ĉar vi faras tion?
19 Respondis Jesuo kaj diris al ili: Detruu tiun ĉi
sanktejon, kaj mi levos ĝin en la daŭro de tri tagoj.
20 La Judoj diris: Kvardek ses jarojn tiu ĉi sanktejo
estis konstruata; ĉu vi levos ĝin en la daŭro de tri
tagoj?
21 Sed li parolis pri la sanktejo de sia korpo.
22 Tial, kiam li estis levita el la mortintoj, la disĉiploj
rememoris, ke li diris tion; kaj ili kredis la Skribon kaj la
vorton, kiun Jesuo diris.
23 Kaj, kiam li estis en Jerusalem ĉe la Pasko, dum la
festo, multaj kredis je lia nomo, vidante la signaĵojn, kiujn
li faris.
24 Sed Jesuo ne konfidis sin al ili, ĉar li konis ĉiujn,
25 Kaj ne bezonis, ke iu atestu pri la homo, ĉar li mem
sciis, kio estas en la homo.

Ĉapitro III

1 Estis homo el la Fariseoj nomata Nikodemo, ĉefo
inter la Judoj;
2 Tiu venis al li nokte, kaj diris al li: Rabeno, ni
scias, ke vi estas instruisto veninta de Dio: ĉar neniu
povas fari tiujn ĉi signaĵojn, kiujn vi faras, escepte se Dio
estas kun li.
3 Jesuo respondis kaj diris al li: Vere, vere, mi diras
al vi: Escepte se homo estas denove naskita, li ne povas
vidi la regnon de Dio.
4 Nikodemo diris al li: Kiel povas homo naskiĝi, kiam
li estas maljuna? Ĉu li povas eniri denove en la ventron
patrinan kaj naskiĝi?
5 Jesuo respondis: Vere, vere, mi diras al vi, se homo

ne estas naskita el akvo kaj Spirito, li ne povas eniri la
regnon de Dio.
6 Tio, kio naskiĝas el la karno, karno estas; kaj tio,
kio naskiĝas de la Spirito, spirito estas.
7 Ne miru, ke mi diris al vi: Vi devas esti denove
naskitaj.
8 La vento blovas, kie ĝi volas, kaj ĝian voĉon vi aŭdas,
sed vi ne scias, de kie ĝi venas kaj kien ĝi iras; tia estas
ĉiu, kiu estas naskita de la Spirito.
9 Nikodemo respondis kaj diris al li: Kiel povas tio
fariĝi?
10 Jesuo respondis kaj diris al li: Vi estas la instruisto
de Izrael, kaj ĉu vi ne scias tion?
11 Vere, vere, mi diras al vi: Kion ni scias, tion ni
parolas, kaj kion ni vidis, tion ni atestas; kaj vi homoj ne
akceptas nian ateston.
12 Se mi aferojn surterajn diris al vi, kaj vi ne estas
kredantaj, kiel vi kredos se mi diros enĉielajn?
13 Kaj neniu supreniris en la ĉielon, krom tiu, kiu
malsupreniris de la ĉielo, la Filo de la homo, kiu estas en
la ĉielo.
14 Kaj, kiel Moseo levis la serpenton en la dezerto,
tiel devas la Filo de la homo esti levita;
15 Por ke ĉiu je li kredanta havu eternan vivon.
16 Ĉar Dio tiel amis la mondon, ke li donis sian sole-
naskitan Filon, por ke ĉiu, kiu kredas je li, ne pereu, sed
havu eternan vivon.
17 Ĉar Dio ne sendis sian Filon en la mondon por
juĝi la mondon, sed por ke la mondo per li estu
savita.
18 Kiu kredas je li, tiu ne estas juĝata; sed la nekred-
anto jam estas juĝita, ĉar li ne kredas je la nomo de la
solenaskita Filo de Dio.
19 Kaj jen estas la juĝo: ke la lumo venis en la

mondon, kaj la homoj amis la mallumon pli ol la
lumon, ĉar iliaj faroj estis malbonaj.
20 Ĉar ĉiu, kiu faradas malbonon, malamas la lumon,
kaj ne venas al la lumo, por ke liaj faroj ne estu
malaprobitaj.
21 Sed tiu, kiu faras la veron, venas al la lumo, por ke
liaj faroj estu montrataj, ke ili estas faritaj en Dio.
22 Post tio Jesuo venis kun siaj disĉiploj en la landon
Judean, kaj restis tie kun ili kaj baptadis.
23 Johano ankaŭ baptadis en Enon proksima al
Salim, ĉar estis tie multe da akvoj ; kaj oni alvenis kaj
estis baptitaj.
24 Ĉar Johano ankoraŭ ne estis ĵetita en malli-
berejon.
25 Fariĝis do diskutado de la disĉiploj de Johano kon-
traŭ iu el la Judoj pri la puriĝo.
26 Kaj ili venis al Johano kaj diris al li : Rabeno, tiu,
kiu estis kun vi trans Jordano, pri kiu vi atestis, jen tiu
sama baptas, kaj ĉiuj venas al li.
27 Johano respondis kaj diris : Nenion povas homo
ricevi, se ĝi ne estas donita al li el la ĉielo.
28 Vi mem atestas pri mi, ke mi diris : Mi ne estas la
Kristo, sed mi estas sendita antaŭ li.
29 Kiu havas la fianĉinon, tiu estas la fianĉo ; sed la
amiko de la fianĉo, kiu staras kaj aŭdas lin, tre ĝojas pro
la voĉo de la fianĉo ; tiu ĉi do, mia ĝojo, kompletiĝis.
30 Li devas pligrandiĝi, sed mi, malpligrandiĝi.
31 Kiu de supre venas, tiu estas super ĉiuj ; kiu estas
el la tero, tiu el la tero estas, kaj el la tero parolas ; kiu
venas de la ĉielo, tiu estas super ĉiuj.
32 Kion li vidis kaj aŭdis, tion li atestas, kaj neniu
akceptas lian ateston.
33 Kiu akceptis lian ateston, tiu jam sigelis, ke Dio
estas verema.

34 Ĉar tiu, kiun Dio sendis, parolas la vortojn de Dio; ĉar ne laŭmezure li donas la Spiriton.
35 La Patro amas la Filon kaj donis ĉion en lian manon.
36 Kiu kredas je la Filo, tiu havas eternan vivon; sed kiu ne obeas al la Filo, tiu ne vidos vivon, sed la kolero de Dio sur li restas.

Ĉapitro IV

1 Kiam do la Sinjoro sciis, ke la Fariseoj aŭdis, ke Jesuo estas faranta kaj baptanta pli multe da disĉiploj, ol Johano,
2 (Kvankam Jesuo mem ne baptadis, sed liaj disĉiploj),
3 Li foriris el Judeo kaj reiris al Galileo.
4 Kaj li devis trairi tra Samario.
5 Li alvenis do al urbo Samaria, nomata Siĥar, apud la terpeco, kiun Jakob donis al sia filo Jozef;
6 Kaj la fonto de Jakob estis tie. Jesuo do, lacigita
per sia vojirado sidiĝis tiamaniere apud la fonto. Estis
ĉirkaŭ la sesa horo.
7 Venas virino Samaria por ĉerpi akvon; Jesuo diras al ŝi: Donu al mi trinki.
8 Ĉar liaj disĉiploj estis foririntaj en la urbon por aĉeti nutraĵojn.
9 La Samarianino do diras al li: Kiel vi, estante Judo, petas trinki de mi, kiu estas Samarianino? (Ĉar la Judoj ne interrilatas kun la Samarianoj.)
10 Jesuo respondis kaj diris al ŝi: Se vi konus la donacon de Dio, kaj kiu estas tiu, kiu diras al vi: Donu al mi trinki, vi petus lin kaj li donus al vi vivan akvon.
11 La virino diris al li: Sinjoro, vi nenian ĉerpilon

havas, kaj la puto estas profunda; de kie do vi havas
tiun vivan akvon?
12 Ĉu vi estas pli granda ol nia patro Jakob, kiu donis
al ni la puton, kaj trinkis mem el ĝi, kiel ankaŭ liaj filoj
kaj liaj brutoj?
13 Jesuo respondis kaj diris al ŝi: Ĉiu, kiu trinkas el
tiu ĉi akvo, denove soifos;
14 Sed kiu trinkos el la akvo, kiun mi donos al li, tiu
neniam soifos; sed la akvo, kiun mi donos al li, fariĝos
en li fonto de akvo ŝprucanta supren por eterna vivo.
15 La virino diras al li: Sinjoro, donu al mi tiun ĉi
akvon, por ke mi ne soifu plu, kaj ne devu traveni ĉi
tien por ĉerpi.
16 Jesuo diris al ŝi: Foriru, voku vian edzon kaj
revenu ĉi tien.
17 La virino respondis kaj diris al li: Mi ne havas
edzon. Jesuo diris al ŝi: Vi prave diris: Mi ne havas
edzon;
18 Ĉar vi havis kvin edzojn; kaj tiu, kiun vi nun
havas, ne estas via edzo; ĉi tion vi diris vere.
19 La virino diris al li: Sinjoro, mi ekvidas, ke vi
estas profeto.
20 Niaj patroj adoradis sur tiu ĉi monto; kaj vi diras,
ke en Jerusalem estas la loko, kie oni devas adori.
21 Jesuo diris al ŝi: Kredu al mi, virino; la horo
venas, kiam nek en tiu ĉi monto, nek en Jerusalem, vi
adoros la Patron.
22 Vi adoras tion, kion vi ne konas; ni adoras tion,
kion ni konas; ĉar el la Judoj estas la savo.
23 Sed venas la horo, kaj jam estas, kiam la veraj
adorantoj adoros la Patron laŭ spirito kaj vero; ĉar la
Patro serĉas tiajn por esti liaj adorantoj.
24 Dio estas Spirito; kaj liaj adorantoj devas adori
lin laŭ spirito kaj vero.

25 La virino diras al li: Mi scias, ke la Mesia venas
(kiu estas nomata Kristo); kiam tiu alestos, li certigos
al ni ĉion.
26 Jesuo diras al ŝi: Tiu mi estas, kiu parolas kun vi.
27 Kaj ĉe tio venis liaj disĉiploj, kaj ili miris, ke li
parolas kun virino; tamen neniu diris: Kion vi volas?
aŭ: Kial vi parolas kun ŝi?
28 La virino do lasis sian akvokruĉon, kaj foriris en
la urbon, kaj diras al la homoj:
29 Venu, vidu homon, kiu rakontis al mi ĉion, kion
mi faris; ĉu eble tiu ĉi estas la Kristo?
30 Ili eliris el la urbo kaj venis al li.
31 Dume, la disĉiploj petis lin dirante: Rabeno,
manĝu.
32 Sed li diris al ili: Mi nutraĵon havas por manĝi,
kiun vi ne konas.
33 Tial la disĉiploj diris inter si: Ĉu iu alportis al li
ion por manĝi?
34 Jesuo diris al ili: Mia nutraĵo estas fari la volon
de tiu, kiu sendis min, kaj fini lian laboron.
35 Ĉu vi ne diras: Estas ankoraŭ kvar monatoj kaj
venas la rikolto? Jen, mi diras al vi: Levu viajn okulojn
kaj rigardu la kampojn, ke ili jam estas blankaj por la
rikolto.
36 La rikoltanto ricevas salajron, kaj kolektas frukton
por eterna vivo; por ke ĝoju kune la semanto kaj la
rikoltanto.
37 Ĉar en tio ĉi la proverbo estas vera: Unu semas,
alia rikoltas.
38 Mi sendis vin por rikolti tion, kion vi ne prilaboris;
aliaj laboris, kaj vi eniris en ilian laboron.
39 Kaj el tiu urbo multaj el la Samarianoj kredis je
li pro la diraĵo de la virino, kiu atestis: Li rakontis al
mi ĉion, kion mi faris.

40 Kiam do la Samarianoj venis al li, ili petis, ke li
restu ĉe ili; kaj li restis tie du tagojn.
41 Kaj multe plimultaj kredis pro lia vorto;
42 Kaj diris al la virino: Jam ne pro via diraĵo ni
kredas, ĉar ni mem aŭdis lin; kaj ni scias, ke tiu ĉi estas
vere la Savanto de la mondo.
43 Kaj post la du tagoj li foriris de tie en Galileon.
44 Nu, Jesuo mem atestis, ke profeto ne havas
honoron en sia propra lando;
45 Sed, kiam li venis en Galileon, la Galileanoj ak-
ceptis lin, ĉar ili jam vidis ĉion, kion li faris en Jerusalem
dum la festo; ĉar ili ankaŭ iris al la festo.
46 Li revenis do en Kanan Galilean, kie li faris la
akvon vino. Kaj estis unu kortegano, kies filo estis
malsana en Kapernaum.
47 Kiam li aŭdis, ke Jesuo alvenis el Judeo en
Galileon, li iris al li kaj petis lin malsupreniri kaj resanigi
la filon; ĉar li preskaŭ estas mortonta.
48 Jesuo do diris al li: Se vi ne vidas signaĵojn kaj
mirindaĵojn, vi tute ne kredos.
49 La kortegano diris al li: Sinjoro, malsupreniru
antaŭ ol mia fileto mortos.
50 Jesuo diris al li: Foriru, via filo vivas. La homo
kredis la vorton, kiun Jesuo parolis al li, kaj foriris.
51 Kiam ankoraŭ li estis malsupreniranta, liaj sklavoj
renkontis lin, dirante: Via filo vivas.
52 Li demandis al ili pri la horo, kiam li ekresaniĝis.
Ili respondis al li: Hieraŭ, je la sepa horo, la febro for-
lasis lin.
53 Tial la patro sciis, ke tio estis je tiu sama horo, en
kiu Jesuo diris al li: Via filo vivas; kaj li mem kredis
kaj lia tuta domo.
54 Tiun ĉi jam la duan miraklon Jesuo faris, kiam li
venis el Judeo en Galileon.

ĈAPITRO V

1 Post tio estis festo de la Judoj, kaj Jesuo supreniris
al Jerusalem.
2 Estas en Jerusalem apud la ŝafpordo lageto, nomata
hebree Betesda, havanta kvin portikojn.
3 En tiuj kuŝis amaso da malsanuloj, blinduloj, lamuloj,
velkintoj, kiuj atendis la ekmovon de la akvo ;
4 Ĉar anĝelo de la Sinjoro malsupreniris iafoje en la
lageton kaj malkvietigis la akvon ; kiu ajn do unua post
la movado de la akvo enpaŝis, tiu resaniĝis, pro kia ajn
malsano li suferis.
5 Kaj estis tie homo, kiu estis en sia malforteco tridek
ok jarojn.
6 Kiam Jesuo vidis lin kuŝantan, kaj sciis, ke li jam
de longe malsanas, li diras al li : Ĉu vi volas fariĝi sana ?
7 La malsanulo respondis : Sinjoro, mi havas neniun
por enĵeti min en la lageton, kiam la akvo moviĝis, sed,
dum mi venas, alia paŝas malsupren antaŭ mi.
8 Jesuo diris al li : Leviĝu, prenu vian liton kaj
marŝu.
9 Kaj tuj la homo fariĝis sana kaj prenis sian liton kaj
marŝis. Kaj estis la sabato en tiu tago.
10 La Judoj do diris al la resanigito : Estas la sabato,
kaj ne konvenas al vi porti vian liton.
11 Li respondis : Tiu, kiu faris min sana, diris al mi :
Prenu vian liton kaj marŝu.
12 Ili demandis lin : Kiu estas tiu homo, kiu diris al
vi : Prenu kaj marŝu ?
13 La resanigito tamen ne sciis, kiu tiu estas ; ĉar
Jesuo estis sin formovinta, pro la tiea popolamaso.
14 Poste Jesuo trovis lin en la templo, kaj diris al li :
Jen, vi fariĝis sana ; ne peku plu, por ke io pli malbona
ne okazu al vi.

15 La homo foriris kaj diris al la Judoj, ke estas Jesuo, kiu faris lin sana.

16 Kaj la Judoj persekutis Jesuon pro tio, ke li tion faris en sabato.

17 Sed Jesuo respondis al ili: Mia Patro ĝis nun laboras, kaj mi laboras.

18 Pro tio ĉi do la Judoj des pli penis mortigi lin, pro tio, ke li ne nur malobservis la sabaton, sed ankaŭ diris, ke Dio estas lia propra Patro, farante sin egala kun Dio.

19 Jesuo do respondis kaj diris al ili: Vere, vere, mi diras al vi: La Filo povas fari per si mem nenion, krom tio, kion li vidas la Patron faranta; ĉar, kion ajn li faras, tion la Filo ankaŭ faras simile.

20 Ĉar la Patro amas la Filon, kaj montras al li ĉion, kion li mem faras; kaj li montros al li farojn pli grandajn ol tio ĉi, por ke vi miru.

21 Ĉar, kiel la Patro levas la mortintojn kaj ilin vivigas, tiel ankaŭ la Filo vivigas, kiujn li volas.

22 Ĉar la Patro juĝas neniun, sed li donis ĉian juĝon al la Filo.

23 Por ke ĉiuj honoru la Filon, same kiel ili honoras la Patron. Kiu ne honoras la Filon, tiu ne honoras la Patron, kiu sendis lin.

24 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu aŭskultas mian vorton, kaj kredas je tiu, kiu sendis min, havas eternan vivon kaj ne venas en juĝon, sed estas pasinta de morto al vivo.

25 Vere, vere, mi diras al vi: La horo venas kaj nun estas, kiam la mortintoj aŭdos la voĉon de la Filo de Dio; kaj la aŭdintoj vivos.

26 Ĉar, kiel la Patro havas vivon en si mem, tiel li donis al la Filo ankaŭ, ke li havu vivon en si mem.

27 Kaj li donis al li la rajton fari juĝon, ĉar li estas la Filo de la homo.

28 Ne miru pro tio ; ĉar la horo venas, kiam ĉiuj, kiuj
estas en la tomboj, aŭdos lian voĉon,
29 Kaj eliros ; la farintoj de bono, al releviĝo por
vivo ; sed la farintoj de malbono, al releviĝo por
juĝo.
30 Mi povas per mi mem fari nenion ; kiel mi aŭdas,
tiel mi juĝas ; kaj mia juĝo estas justa, ĉar mi celas ne
mian propran volon, sed la volon de mia sendinto.
31 Se mi atestus pri mi mem, mia atesto ne estus
vera.
32 Estas alia, kiu atestas pri mi ; kaj mi scias, ke la
atesto, kiun li atestas pri mi, estas vera.
33 Vi estas sendintaj al Johano, kaj li estas atestinta
pri la vero.
34 Sed la atesto, kiun mi ricevas, ne estas el homo ;
tamen mi tiel parolas, por ke vi estu savitaj.
35 Li estis la lampo, kiu brulas kaj lumas ; kaj vi volis
ĝoji kelkan tempon pro lia lumo.
36 Sed la atesto, kiun mi havas, estas pli granda ol la
atesto de Johano ; ĉar la laboroj, kiujn la Patro donis al
mi por fini, tiuj samaj laboroj, kiujn mi faras, atestas pri
mi, ke la Patro sendis min.
37 Kaj la Patro, kiu sendis min, atestis pri mi. Vi
nek aŭdis iam lian voĉon, nek vidis lian formon.
38 Kaj vi ne havas lian vorton restantan en vi, ĉar vi
ne kredas je tiu, kiun li sendis.
39 Vi esploras la Skribojn, ĉar vi opinias, ke en ili
vi havas eternan vivon ; kaj ili estas tiuj, kiuj atestas
pri mi.
40 Kaj vi ne volas veni al mi, por havi vivon.
41 De homoj mi ne prenas gloron.
42 Sed mi konas vin, ke vi ne havas la amon al Dio
en vi.
43 Mi estas veninta en la nomo de mia Patro, kaj vi

ne akceptas min; se alia venos en sia propra nomo, vi
akceptos lin.
44 Kiel vi povas kredi, vi, kiuj prenas gloron unu
de alia, kaj la gloron, kiu venas de la sola Dio, vi ne
serĉas?
45 Ne pensu, ke mi kulpigos vin antaŭ la Patro; estas
unu, kiu kulpigas vin, Moseo, al kiu vi esperas.
46 Ĉar, se vi kredus Moseon, vi ankaŭ kredus min,
ĉar li skribis pri mi.
47 Sed, se vi ne kredas liajn skribojn, kiel vi kredos
miajn vortojn?

Ĉapitro VI

1 Poste Jesuo foriris trans la maron de Galileo, tio
estas de Tiberias.
2 Kaj granda popolamaso lin sekvis, ĉar ili vidis la
signaĵojn, kiujn li faris por la malsanuloj.
3 Kaj Jesuo supreniris en la monton, kaj tie li sidis
kun siaj disĉiploj.
4 Kaj la Pasko, la festo de la Judoj, estis proksima.
5 Jesuo do, levinte siajn okulojn kaj ekvidinte, ke
granda popolamaso venas al li, diris al Filipo: De kie
ni aĉetos panon, por ke tiuj ĉi manĝu?
6 Tion li diris provante lin, ĉar li mem sciis, kion li
estas faronta.
7 Filipo respondis al li: Pano de ducent denaroj ne
sufiĉus por ili, por ke ĉiu iometon ricevu.
8 Unu el liaj disĉiploj, Andreo, frato de Simon Petro,
diras al li:
9 Ĉi tie jen knabo, kiu havas kvin hordeajn panojn
kaj du malgrandajn fiŝojn, sed kio tio estas por tiom da
homoj?
10 Jesuo diris: Sidigu la homojn. Kaj estis tie

duonkuŝigu ✓ Mk 14:18

multe da herbo. La viroj do sidiĝis, laŭnombre ĉirkaŭ
kvinmil.
11 Kaj Jesuo prenis la panojn kaj, farinte dankon,
disdonis al la sidiĝintoj; kaj sammaniere el la fiŝoj tiom,
kiom oni volis.
12 Kaj kiam ili satiĝis, li diris al siaj disĉiploj: Kolektu
la superrestantajn fragmentojn, por ke nenio perdiĝu.
13 Ili do kolektis ilin, kaj plenigis dek du korbojn
per la fragmentoj de la kvin hordeaj panoj, kiuj restis
lasitaj de la manĝintoj.
14 Kiam do la homoj vidis la signaĵon, kiun Jesuo
faris, ili diris: Tiu ĉi estas vere la profeto, kiu devis veni
en la mondon.
15 Tial Jesuo, ekvidante, ke oni estas venontaj kaj
kaptontaj lin por fari lin reĝo, fortiris sin denove al la
monto, li mem sola.
16 Kaj, kiam vesperiĝis, la disĉiploj malsupreniris al
la maro;
17 Kaj enŝipiĝinte, ili estis veturantaj trans la maron
al Kapernaum. Kaj jam estis mallume, kaj Jesuo
ankoraŭ ne venis al ili.
18 Kaj la maro malsereniĝis per forta vento, kiu
blovis.
19 Kiam do ili remis ĉirkaŭ kvin kilometroj, ili
ekvidis Jesuon marŝantan sur la akvo, kaj proksimiĝantan
al la ŝipo; kaj ili timis.
20 Sed li diris al ili: Estas mi; ne timu.
21 Tiam ili volonte ricevis lin en la ŝipon, kaj tuj la
ŝipo albordiĝis tien, kien ili veturis.
22 La morgaŭan tagon, kiam la popolamaso, kiu restis
trans la maro, vidis, ke nenia ŝipeto estas tie, krom unu,
kaj ke Jesuo ne eniris kun la disĉiploj en la ŝipon, sed la
disĉiploj solaj veturis.
23 (Venis tamen ŝipetoj el Tiberias proksime al la

loko, kie oni manĝis la panon, post kiam la Sinjoro faris
dankon);
24 Kiam, do, la popolamaso vidis, ke Jesuo ne estas
tie, nek liaj disĉiploj, ili ankaŭ eniris la ŝipetojn kaj
veturis al Kapernaum, serĉante Jesuon.
25 Kaj trovinte lin trans la maro, ili diris al li:
Rabeno, kiam vi venis ĉi tien?
26 Jesuo respondis al ili kaj diris: Vere, vere, mi
diras al vi: Vi serĉas min, ne ĉar vi vidis signaĵojn, sed
ĉar vi manĝis el la panoj kaj satiĝis.
27 Ne laboru por la pereema nutraĵo, sed por la
nutraĵo, kiu daŭras ĝis eterna vivo, kiun la Filo de la
homo donos al vi; ĉar lin Dio la Patro sigelis.
28 Tiam ili diris al li: Kiel ni agu, por ke ni faru la
farojn de Dio?
29 Jesuo respondis kaj diris al ili: Jen la faro de
Dio, kredi je tiu, kiun li sendis.
30 Ili do diris al li: Kian signaĵon vi montras, por ke
ni vidu kaj kredu al vi? Kion vi faras?
31 Niaj patroj manĝis la manaon en la dezerto, kiel
estas skribite: Li donis al ili panon el la ĉielo por
manĝi.
32 Jesuo do diris al ili: Vere, vere, mi diras al vi:
Ne Moseo donis al vi tiun panon el la ĉielo; sed mia
Patro donas al vi la veran panon el la ĉielo.
33 Ĉar la pano de Dio estas tiu, kiu malsupreniras de
la ĉielo kaj donas vivon al la mondo.
34 Tiam ili diris al li: Sinjoro, ĉiam donu al ni tiun
panon.
35 Jesuo diris al ili: Mi estas la pano de vivo; kiu
venas al mi, tiu neniam malsatos, kaj kiu kredas je mi,
tiu neniam soifos.
36 Sed mi diris al vi, ke vi estas vidintaj min kaj
tamen vi ne kredas.

37 Ĉio, kion la Patro donas al mi, venos al mi; kaj
tiun, kiu venas al mi, mi tute ne elĵetos.
38 Car mi malsupreniris de la ĉielo, por fari ne mian
volon, sed la volon de tiu, kiu sendis min.
39 Kaj la volo de tiu, kiu sendis min, estas, ke el
ĉio, kion li donis al mi, mi perdu nenion, sed relevu ĝin
en la lasta tago.
40 Car tio ĉi estas la volo de mia Patro, ke ĉiu, kiu
vidas la Filon kaj kredas je li, havu eternan vivon; kaj
mi levos tiun en la lasta tago.
41 Tial la Judoj murmuris pri li, ĉar li diris: Mi estas
la pano, kiu malsupreniris de la ĉielo.
42 Kaj ili diris: Ĉu tiu ĉi ne estas Jesuo, filo de
Josef, kies patron kaj patrinon ni konas? kiel do li
diras: Mi malsupreniris de la ĉielo?
43 Jesuo respondis kaj diris al ili: Ne murmuru
inter vi.
44 Neniu povas alveni al mi, se la Patro, kiu sendis
min, ne tiros lin; kaj mi levos lin en la lasta
tago.
45 Estas skribite en la profetoj: Kaj ĉiuj estos in-
struataj de Dio. Ĉiu do, kiu aŭdis kaj lernis de la
Patro, venas al mi.
46 Neniu estas, kiu vidis la Patron, krom tiu, kiu
estas de Dio; li vidis la Patron.
47 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu kredas, tiu havas
la vivon eternan.
48 Mi estas la pano de vivo.
49 Viaj patroj manĝis la manaon en la dezerto, kaj
mortis.
50 Jen la pano, kiu malsupreniris de la ĉielo, por ke
oni manĝu de ĝi kaj ne mortu.
51 Mi estas la viva pano, kiu malsupreniris de la
ĉielo; se iu manĝos el tiu ĉi pano, tiu vivos eterne; kaj

la pano, kiun mi donos, estas mia karno, por la vivo de
la mondo.
52 La Judoj do disputis inter si, dirante: Kiel tiu ĉi
povas doni al ni sian karnon por manĝi?
53 Tiam Jesuo diris al ili: Vere, vere, mi diras al vi:
Se vi ne manĝas la karnon de la Filo de la homo kaj ne
trinkas lian sangon, vi ne havas en vi vivon.
54 Kiu manĝas mian karnon kaj trinkas mian sangon,
tiu havas eternan vivon; kaj mi levos lin en la lasta tago.
55 Ĉar mia karno estas vera nutraĵo, kaj mia sango
estas vera trinkaĵo.
56 Kiu manĝas mian karnon kaj trinkas mian sangon,
tiu restas en mi, kaj mi en li.
57 Kiel la vivanta Patro sendis min, kaj mi vivas pro
la Patro, tiel, kiu manĝas min, tiu vivos pro mi.
58 Jen la pano, kiu malsupreniris de la ĉielo; ne kiel
la patroj manĝis kaj mortis; kiu manĝas tiun ĉi panon,
tiu vivos eterne.
59 Tion li diris en la sinagogo, instruante en Kaper-
naum.
60 Multaj do el liaj disĉiploj, aŭdinte tion, diris:
Malfacila estas tiu ĉi parolo; kiu povas aŭskulti lin?
61 Sed Jesuo, sciante en si mem, ke liaj disĉiploj pri
tio ĉi murmuris, diris al ili: Ĉu tio falpuŝas vin?
62 Kio do, se vi vidos la Filon de la homo supren-
irantan tien, kie li antaŭe estis?
63 La spirito estas la viviganto; la karno nenion utilas;
la vortoj, kiujn mi estas dirinta al vi, estas spirito kaj
estas vivo.
64 Sed estas iuj el vi, kiuj ne kredas. Ĉar Jesuo sciis
de la komenco, kiuj estas la nekredantoj, kaj kiu estas la
perfidonta lin.
65 Kaj li diris: Tial mi diris al vi, ke neniu povas
alveni al mi, se tio ne estas donita al li de mia Patro.

66 Ĉe tio, multaj el liaj disĉiploj iris returnen kaj lin
ne akompanis plu.
67 Jesuo do diris al la dek du: Ĉu vi ankaŭ volas
foriri?
68 Simon Petro respondis al li: Sinjoro, al kiu ni iros?
Vi havas la vortojn de eterna vivo.
69 Kaj ni ekkredis kaj scias, ke vi estas la Sanktulo de
Dio.
70 Respondis al ili Jesuo: Ĉu mi ne elektis vin la dek
du, kaj unu el vi estas diablo?
71 Li aludis pri Judas Iskariota, filo de Simon; ĉar tiu
estis perfidonta lin, unu el la dek du.

Ĉapitro VII

1 Kaj post tio Jesuo ĉirkaŭiris en Galileo; ĉar li ne
volis iradi en Judeo, ĉar la Judoj penis mortigi lin.
2 Nu, la festo de la Judoj, nomata la festo de la tendoj,
proksimiĝis.
3 Liaj fratoj do diris al li: Foriru de tie ĉi kaj iru en
Judeon, por ke viaj disĉiploj ankaŭ vidu viajn farojn,
kiujn vi faras.
4 Ĉar neniu faras ion sekrete, kaj celas mem esti fame
konata. Se vi faras tiajn farojn, montru vin al la
mondo.
5 Ĉar liaj fratoj mem ne kredis je li.
6 Jesuo do diris al ili: Mia tempo ankoraŭ ne alestas;
sed via tempo ĉiam estas preta.
7 La mondo ne povas malami vin; sed min ĝi mal-
amas, ĉar mi atestas pri ĝi, ke ĝiaj faroj estas malbonaj.
8 Supreniru vi al la festo; mi ankoraŭ ne supreniras al
la festo, ĉar mia tempo ankoraŭ ne alvenis.
9 Dirinte tion al ili, li restis ankoraŭ en Galileo.

10 Sed, kiam liaj fratoj jam supreniris al la festo, tiam
li ankaŭ supreniris, ne malkaŝe, sed kvazaŭ sekrete.
11 La Judoj do serĉis lin en la festo kaj diris: Kie li
estas?
12 Kaj fariĝis multe da murmurado inter la popolo pri
li. Unuj diris: Li estas bonulo; aliaj diris: Ne, sed li
trompas la popolon.
13 Tamen neniu parolis malkaŝe pri li, pro timo al la
Judoj.
14 Sed ĉirkaŭ la mezo de la festo, Jesuo supreniris en
la templon kaj estis instruanta.
15 Kaj la Judoj miris, dirante: Kiel tiu ĉi konas skrib-
ojn, neniam lerninte?
16 Jesuo respondis al ili kaj diris: Mia instruado ne
estas mia, sed ties, kiu sendis min.
17 Se iu volas fari lian volon, tiu scios pri la instruado,
ĉu ĝi estas de Dio, aŭ mi parolas nur el mi mem.
18 Kiu parolas el si mem, tiu celas sian propran
gloron; sed kiu celas la gloron de tiu, kiu sendis lin, tiu
estas verema, kaj maljusteco ne estas en li.
19 Ĉu Moseo ne donis al vi la leĝon? Kaj neniu
inter vi observas la leĝon. Kial vi celas mortigi
min?
20 La popolo respondis: Vi havas demonon; kiu celas
mortigi vin?
21 Jesuo respondis kaj diris al ili: Mi faris unu faron,
kaj vi ĉiuj miras pro tio.
22 Moseo donis al vi cirkumcidon (tamen ĝi ne estas
el Moseo, sed el la patroj); kaj vi en la sabato cirkumcidas
homon.
23 Se homo estas cirkumcidata en la sabato, por ke
oni ne malobeu al la Mosea leĝo, ĉu vi koleras min pro
tio, ke mi tute sanigis homon en sabato?
24 Ne juĝu laŭ ŝajno, sed juĝu justan juĝon.

25 Tiam kelkaj el la Jerusalemanoj diris: Ĉu li ne
estas tiu, kiun oni celas mortigi?
26 Kaj jen, li parolas maltime, kaj ili diras nenion al
li. Ĉu eble la estraro certe scias, ke tiu ĉi estas la
Kristo?
27 Tamen ni scias, de kie tiu ĉi estas; sed, kiam la
Kristo venos, neniu scias, de kie li estas.
28 Tial Jesuo, instruante en la templo, ekkriis kaj
diris: Vi ja konas min, kaj plie vi scias, de kie mi estas;
kaj mi ne venis de mi mem; sed tiu, kiu min sendis, estas
verema, sed lin vi ne konas.
29 Mi lin konas, ĉar mi estas de li, kaj li sendis min.
30 Oni do penis aresti lin; sed neniu metis sian
manon sur lin, ĉar lia horo ankoraŭ ne alvenis.
31 Kaj multaj el la popolo kredis je li, kaj diris: Kiam
la Kristo venos, ĉu li faros pli multe da signaĵoj, ol tiu ĉi
faris?
32 La Fariseoj aŭdis la popolon murmurantan tion pri
li, kaj la ĉefpastroj kaj la Fariseoj sendis oficistojn por
aresti lin.
33 Jesuo diris al ili: Ankoraŭ iom da tempo mi estas
kun vi, kaj mi foriras al tiu, kiu sendis min.
34 Vi serĉos min kaj ne trovos; kaj, kie mi estas, vi
ne povas alveni.
35 Tial la Judoj inter si diris: Kien tiu ĉi iros, tiel, ke
ni ne trovos lin? Ĉu li iros al la disigitaro inter la
Grekoj kaj instruos la Grekojn?
36 Kia diro estas tio, kion li diris: Vi serĉos min kaj
ne trovos, kaj: Kie mi estas, vi ne povas alveni?
37 La lastan tagon, kiu estas la granda tago de la
festo, Jesuo staris kaj kriis, dirante: Se iu soifas, tiu venu
al mi kaj trinku.
38 Kiu kredas je mi, kiel la Skribo diris, el ties ventro
fluos riveroj da viva akvo.

39 Sed tion li diris pri la Spirito, kiun estis ricevontaj
tiuj, kiuj kredis je li ; ĉar la Spirito ankoraŭ ne estis
donita, ĉar Jesuo ankoraŭ ne estis glorita.
40 Iuj el la popolo, aŭdinte tiujn vortojn, diris : Vere,
tiu ĉi estas la Profeto.
41 Aliaj diris : Tiu ĉi estas la Kristo. Sed kelkaj
diris : Tamen, ĉu el Galileo la Kristo venas ?
42 Ĉu la Skribo ne diris, ke la Kristo venas el la idaro
de David kaj el la vilaĝo Betlehem, kie David
estis ?
43 Tiel estis malkonsento inter la popolo pri li.
44 Kaj kelkaj el ili volis aresti lin, sed neniu metis la
manojn sur lin.
45 Tiam la oficistoj revenis al la ĉefpastroj kaj
Fariseoj, kaj tiuj ĉi diris al ili : Kial vi ne alkondukis
lin ?
46 Respondis la oficistoj : Ankoraŭ neniam tiel parolis
homo.
47 La Fariseoj do respondis al ili : Ĉu vi ankaŭ
trompiĝis ?
48 Ĉu iu el la regantoj kredis je li, aŭ el la Fariseoj ?
49 Sed tiu popolamaso, kiu ne konas la leĝon, estas
malbenita.
50 Tiam Nikodemo (tiu, kiu venis nokte al Jesuo,
estante unu el ili) diras al ili :
51 Ĉu nia leĝo juĝas iun, se oni ne aŭskultis lin antaŭe
kaj sciiĝis, kion li faras ?
52 Ili respondis kaj diris al li : Ĉu vi ankaŭ estas el
Galileo ? Esploru kaj vidu, ke neniam el Galileo
devenas profeto.
53 Kaj ĉiu iris al sia domo.

ĈAPITRO VIII

1 Sed Jesuo iris al la monto Olivarba.
2 Kaj li revenis frumatene en la templon; kaj la tuta
popolo venis al li; kaj sidiĝinte li instruadis ilin.
3 Kaj la skribistoj kaj Fariseoj alkondukis virinon
kaptitan en adulto; kaj, kiam ili starigis ŝin mezen,
4 Ili diris al li: Majstro, tiu ĉi virino estas kaptita
adultante, en la faro mem.
5 Kaj Moseo ordonis al ni en la leĝo, tiajn ŝton-
mortigi; sed vi, kion vi diras?
6 Kaj tion ili diris, tentante lin, por povi lin kulpigi
pri io. Sed Jesuo klinis sin kaj skribis sur la tero per
la fingro.
7 Kiam ili daŭrigis sian demandon al li, li levis sin
kaj diris al ili: Kiu el vi estas senpeka, tiu unua ĵetu
ŝtonon sur ŝin.
8 Kaj denove li klinis sin kaj skribis sur la tero.
9 Sed, aŭdinte tion, ili eliris unuope, komence de la
plej maljunaj kaj ĝis la lastaj; kaj Jesuo restis sola, kaj
la virino staranta en la mezo.
10 Kaj Jesuo levis sin kaj diris al ŝi: Virino, kie ili
estas? Ĉu neniu kondamnis vin?
11 Kaj ŝi diris: Neniu, Sinjoro. Jesuo diris al ŝi:
Nek mi kondamnas vin; iru, kaj de nun ne peku plu.
12 Tiam Jesuo denove parolis al ili, dirante: Mi estas
la lumo de la mondo; kiu sekvas min, tiu ne iros en
mallumo, sed havos la lumon de la vivo.
13 La Fariseoj do diris al li: Vi atestas pri vi mem;
via atesto ne estas vera.
14 Jesuo respondis kaj diris al ili: Kvankam mi
atestas pri mi mem, tamen mia atesto estas vera; ĉar mi
scias, de kie mi venis, kaj kien mi iras; sed vi ne scias,
de kie mi venis, nek kien mi iras.

15 Vi juĝas laŭ la karno; mi juĝas neniun.
16 Tamen, eĉ se mi juĝas, mia juĝo estas vera; ĉar
mi ne estas sola, sed mi kaj la Patro, kiu sendis min.
17 Estas ja skribite en via propra leĝo, ke la atesto de
du homoj estas vera.
18 Mi estas atestanto pri mi mem, kaj la Patro, kiu
min sendis, atestas pri mi.
19 Ili do diris al li: Kie estas via Patro? Respondis
Jesuo: Vi konas nek min, nek mian Patron; se vi konus
min, vi konus ankaŭ mian Patron.
20 Tiujn vortojn Jesuo parolis en la trezorejo, instru-
ante en la templo; kaj neniu arestis lin, ĉar lia horo
ankoraŭ ne venis.
21 Tiam Jesuo denove diris al ili: Mi foriras, kaj vi
serĉos min, kaj vi mortos en via peko; kien mi iras, tien
vi ne povas alveni.
22 La Judoj do diris: Ĉu li mortigos sin? ĉar li diras:
Kien mi iras, vi ne povas alveni.
23 Kaj li diris al ili: Vi estas de malsupre, mi estas
de supre; vi estas de tiu ĉi mondo, mi ne estas de tiu
ĉi mondo.
24 Mi tial diris al vi, ke vi mortos en viaj pekoj; ĉar
se vi ne kredos, ke mi estas, vi mortos en viaj pekoj.
25 Ili do diris al li: Kiu vi estas? Jesuo diris al ili:
Laŭ tio, kion mi diradis al vi de la komenco.
26 Mi havas multon por diri kaj juĝi pri vi; sed tiu,
kiu sendis min, estas verema; kaj tion, kion mi aŭdis
de li, mi parolas al la mondo.
27 Ili ne komprenis, ke li parolas al ili pri la Patro.
28 Jesuo do diris: Kiam vi levos la Filon de la homo,
tiam vi scios, ke mi estas, kaj ke mi faras nenion per mi
mem; sed kiel la Patro instruis min, tion mi parolas.
29 Kaj tiu, kiu min sendis, estas kun mi; li ne lasis
min sola; ĉar mi ĉiam faras tion, kio plaĉas al li.

30 Dum li parolis tion, multaj kredis je li.
31 Jesuo do diris al la Judoj, kiuj kredis je li: Se vi
restos en mia vorto, vi estas vere miaj disĉiploj;
32 Kaj vi scios la veron, kaj la vero liberigos vin.
33 Ili respondis al li: Ni estas idaro de Abraham, kaj
ankoraŭ al neniu ni estis sklavoj. Kial vi diras: Vi estos
liberigitaj?
34 Jesuo respondis al ili: Vere, vere, mi diras al vi:
Ĉiu, kiu faras pekon, estas sklavo de peko.
35 Kaj la sklavo ne restas ĉiam en la domo, sed la
filo ĉiam restas.
36 Se do la Filo liberigos vin, vi estos vere liberaj.
37 Mi scias, ke vi estas idaro de Abraham; sed
vi penas mortigi min, ĉar mia vorto ne progresas en
vi.
38 Mi parolas tion, kion mi vidis ĉe mia Patro, kaj vi
ankaŭ faras tion, kion vi vidis ĉe via patro.
39 Ili respondis kaj diris al li: Nia patro estas Abra-
ham. Jesuo diris al ili: Se vi estus Abrahamidoj, vi farus
la agojn de Abraham.
40 Sed nun vi penas mortigi min, homon, kiu parolis
al vi la veron, kiun mi aŭdis de Dio. Tion Abraham ne
faris.
41 Vi faras la agojn de via patro. Tiam ili diris al li:
Ni ne naskiĝis per malĉasteco; unu Patron ni havas,
Dion.
42 Jesuo diris al ili: Se Dio estus via Patro, vi amus
min; ĉar de Dio mi devenis, kaj estas veninta; ĉar mi
ne venis de mi mem, sed li sendis min.
43 Kial vi ne komprenas mian parolon? Tial ke vi
ne povas aŭdi mian vorton.
44 Vi estas de patro, la diablo, kaj vi volas fari la
dezirojn de via patro. Li estis hommortiganto de la
komenco, kaj ne staras en la vero, ĉar vero ne estas en li.

Kiam li parolas mensogon, li parolas sian propraĵon, ĉar
li estas mensoganto, kaj la patro de ĝi.
45 Sed tial, ke mi parolas la veron, vi ne kredas
al mi.
46 Kiu el vi pruvas kontraŭ mi pekon? Se mi diras
la veron, kial vi ne kredas al mi?
47 Kiu el Dio estas, tiu aŭskultas la vortojn de Dio;
vi ne aŭskultas pro tio, ke vi ne estas el Dio.
48 La Judoj respondis kaj diris al li: Ĉu ne prave ni
diras, ke vi estas Samariano kaj havas demonon?
49 Jesuo respondis: Mi ne havas demonon, sed mi
honoras mian Patron, kaj vi malhonoras min.
50 Sed mi ne serĉas mian gloron. Unu estas, kiu
serĉas kaj juĝas.
51 Vere, vere, mi diras al vi: Se iu observos mian
vorton, tiu la morton neniam vidos.
52 La Judoj diris al li: Nun ni scias, ke vi havas
demonon. Abraham mortis, kaj la profetoj; kaj vi
diras: Kiu observos mian vorton, tiu la morton neniam
gustumos.
53 Ĉu vi estas pli granda ol nia patro Abraham, kiu
mortis? kaj la profetoj mortis; kiun vi faras vin?
54 Jesuo respondis: Se mi gloros min mem, mia
gloro estas nenio. Tiu, kiu gloras min, estas mia Patro,
pri kiu vi diras, ke li estas via Dio;
55 Kaj vi ne konas lin, sed mi konas lin; kaj se mi
diros, ke mi ne konas lin, mi estos, kiel vi, mensoganto;
sed mi konas lin kaj observas lian vorton.
56 Via patro, Abraham, ĝojegis vidi mian tagon, kaj li
vidis kaj estis ravita.
57 Tiam la Judoj diris al li: Vi ankoraŭ ne estas
kvindekjara, kaj ĉu vi vidis Abrahamon?
58 Jesuo diris al ili: Vere, vere, mi diras al vi: Antaŭ
ol Abraham estis, mi estas.

59 Tiam ili prenis ŝtonojn por ĵeti sur lin ; sed Jesuo kaŝis sin kaj eliris el la templo.

Ĉapitro IX

1 Kaj preterirante, li vidis homon blindan de la naskiĝo.

2 Kaj liaj disĉiploj demandis lin, dirante : Rabeno, kiu do pekis, tiu ĉi homo, aŭ liaj gepatroj, ke li estas naskita blinda ?

3 Jesuo respondis : Nek tiu ĉi homo pekis, nek liaj gepatroj ; sed por ke la agoj de Dio aperu en li.

4 Ni devas prilabori dum estas tago la farojn de tiu, kiu sendis min. Venas la nokto, kiam neniu povas labori.

5 Dum mi estas en la mondo, mi estas la lumo de la mondo.

6 Dirinte tion, li kraĉis sur la teron kaj faris koton el la kraĉaĵo kaj ŝmiris la okulojn de la blindulo per la koto,

7 Kaj diris al li : Iru, lavu vin en la lageto de Siloam (tio signifas, interpretite, Sendito). Li foriris do, kaj lavis sin, kaj revenis vidanta.

8 La najbaroj do, kaj tiuj, kiuj antaŭe vidis lin, ke li estas almozulo, diris : Ĉu tiu ĉi ne estas tiu, kiu sidis kaj petis almozon ?

9 Unuj diris : Li estas ; aliaj diris : Ne, sed estas simila al li. Li diris : Tiu mi estas.

10 Ili do diris al li : Kiamaniere viaj okuloj estis malfermitaj ?

11 Li respondis kaj diris : La homo, nomata Jesuo, faris koton kaj ŝmiris miajn okulojn kaj diris al mi : Iru al Siloam kaj vin lavu ; kaj mi iris kaj lavis min, kaj mi ricevis vidon.

12 Tiam ili diris al li: Kie li estas? Li diris: Mi ne scias.

13 Ili kondukas al la Fariseoj la antaŭe blindan homon.

14 Sed la tago estis sabato, kiam Jesuo faris la koton kaj malfermis liajn okulojn.

15 Tial la Fariseoj ankaŭ denove demandis lin, kiamaniere li ricevis vidon. Kaj li diris al ili: Li metis koton sur miajn okulojn, kaj mi lavis min, kaj mi vidas.

16 Kelkaj do el la Fariseoj diris: Tiu ĉi homo ne estas de Dio, ĉar li ne observas la sabaton. Aliaj diris: Kiel povas homo pekulo fari tiajn signaĵojn? Kaj malkonsento estis inter ili.

17 Denove ili diris al la blindulo: Kion vi diras pri tiu, rilate lian malfermon de viaj okuloj? Li diris: Li estas profeto.

18 La Judoj ne kredis pri li, ke li estis antaŭe blinda, kaj ke li ricevis la vidon, ĝis ili alvokis la gepatrojn de tiu, kiu ricevis vidon,

19 Kaj demandis ilin, dirante: Ĉu tiu ĉi estas via filo, kiu, vi diras, naskiĝis blinda? Kiel do li nun vidas?

20 Liaj gepatroj respondis kaj diris: Ni scias, ke tiu ĉi estas nia filo, kaj ke li naskiĝis blinda;

21 Sed kiel li nun vidas, ni ne scias; aŭ kiu malfermis liajn okulojn, ni ne scias; demandu lin mem, li havas plenaĝon; li parolos pri si mem.

22 Tion diris la gepatroj, ĉar ili timis la Judojn: ĉar la Judoj jam interkonsentis, ke, se iu konfesos, ke li estas la Kristo, tiu estu forigita de la sinagogo.

23 Tial la gepatroj diris: Li havas plenaĝon, demandu lin.

24 Tiam denove ili alvokis la homon, kiu estis blinda, kaj diris al li: Donu gloron al Dio; ni certe scias, ke tiu homo estas pekulo.

25 Li do respondis: Ĉu li estas pekulo, mi ne scias; unu fakton mi scias, ke mi estis blinda kaj nun vidas.
26 Tiam ili diris al li denove: Kion li faris al vi? Kiamaniere li malfermis viajn okulojn?
27 Li respondis al ili: Mi ĵus diris al vi, kaj vi ne atentis; kial vi volas denove ĝin aŭdi? Ĉu vi ankaŭ volas fariĝi liaj disĉiploj?
28 Tiam ili insultis lin kaj diris: Vi estas lia disĉiplo, sed ni estas disĉiploj de Moseo.
29 Ni scias, ke Dio parolis al Moseo; sed pri tiu ĉi, ni ne scias, de kie li estas.
30 La homo respondis kaj diris al ili: Jen la mirinda afero, ke vi ne scias, de kie li estas, kaj tamen li malfermis miajn okulojn.
31 Ni scias, ke Dio ne atentas pekulojn; sed se iu estas adoranto de Dio, kaj plenumas lian volon, tiun li atentas.
32 De la komenco de la mondo neniam estas aŭdite, ke iu malfermis la okulojn de homo, kiu naskiĝis blinda.
33 Se tiu ĉi homo ne estus de Dio, li nenion povus fari.
34 Ili respondis kaj diris al li: Vi tute estis naskita en pekoj, kaj ĉu vi instruas nin? Kaj ili pelis lin eksteren.
35 Jesuo aŭdis, ke ili forpelis lin, kaj trovinte lin, diris al li: Ĉu vi kredas je la Filo de Dio?
36 Li respondis kaj diris: Kiu li estas, Sinjoro, por ke mi kredu je li?
37 Jesuo diris al li: Vi vidis lin, kaj tiu, kiu parolas kun vi, estas li.
38 Kaj li diris: Sinjoro, mi kredas. Kaj li adoris lin.
39 Kaj Jesuo diris: Por juĝo mi venis en tiun ĉi mondon, por ke la nevidantoj vidu, kaj la vidantoj estu blindaj.

40 Kaj tion aŭdis kelkaj el la Fariseoj, kiuj estis kun
li, kaj ili diris al li: Ĉu ni ankaŭ estas blindaj?
41 Jesuo diris al ili: Se vi estus blindaj, vi ne havus
pekon; sed nun vi diras: Ni vidas; via peko restas.

Ĉapitro X

1 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu eniras en la ŝafejon
ne tra la pordo, sed aliloke suprenrampante, tiu estas
ŝtelisto kaj rabisto.
2 Sed, kiu eniras tra la pordo, tiu estas la paŝtisto de
la ŝafoj.
3 Al tiu la pordisto malfermas; kaj la ŝafoj aŭskultas
lian voĉon, kaj li alvokas laŭ nomoj siajn proprajn ŝafojn,
kaj elkondukas ilin.
4 Kaj, kiam li kondukis eksteren siajn ŝafojn, li iras
antaŭ ili, kaj la ŝafoj lin sekvas, ĉar ili konas lian voĉon.
5 Kaj fremdulon ili ne sekvos, sed forkuros de li, ĉar
ili ne konas la voĉon de fremduloj.
6 Tiun alegorion Jesuo diris al ili, sed ili ne kom-
prenis, kiajn aferojn li parolas al ili.
7 Jesuo do diris denove al ili: Vere, vere, mi diras al
vi: Mi estas la pordo de la ŝafoj.
8 Ĉiuj, kiuj antaŭ mi venis, estas ŝtelistoj kaj rabistoj;
sed la ŝafoj ne aŭskultis ilin.
9 Mi estas la pordo; tra mi se iu eniras, tiu estos
savita; kaj li eniros kaj eliros kaj trovos paŝtaĵon.
10 La ŝtelisto ne venas krom por ŝteli kaj buĉi kaj
detrui; mi venis, por ke ili havu vivon, kaj havu ĝin pli
abunde.
11 Mi estas la bona paŝtisto; la bona paŝtisto demetas
sian vivon por la ŝafoj.
12 La salajrulo, kaj tiu, kiu ne estas paŝtisto, kies
propraĵo la ŝafoj ne estas, ekvidas la lupon venanta kaj

lasas la ŝafojn kaj forkuras; kaj la lupo kaptas ilin kaj
dispelas;
13 Li forkuras tial, ke li estas salajrulo kaj ne zorgas
pri la ŝafoj.
14 Mi estas la bona paŝtisto, kaj mi konas la miajn,
kaj la miaj konas min,
15 Tiel same, kiel la Patro konas min, kaj mi konas la
Patron; kaj mi demetas mian vivon por la ŝafoj.
16 Kaj aliajn ŝafojn mi havas, kiuj ne estas de tiu ĉi
ŝafejo; ilin ankaŭ mi devas alkonduki, kaj ili aŭskultos
mian voĉon; kaj estos unu ŝafaro, unu paŝtisto.
17 Pro tio la Patro amas min, ke mi demetas mian
vivon, por ke mi ĝin reprenu.
18 Neniu forprenas ĝin de mi, sed mi demetas ĝin
proprafare. Mi havas la rajton demeti ĝin, kaj mi havas
la rajton repreni ĝin. Tiun ĉi ordonon mi ricevis de mia
Patro.
19 Malkonsento naskiĝis denove inter la Judoj pro
tiuj ĉi diroj.
20 Kaj multaj el ili diris: Li havas demonon kaj estas
freneza; kial vi aŭskultas lin?
21 Aliaj diris: Tiuj ĉi ne estas la diroj de demon-
havanto. Ĉu demono povas malfermi la okulojn de
blinduloj?
22 Okazis la festo de la dediĉo en Jerusalem, kaj
estis vintro.
23 Kaj Jesuo promenis en la templo en la portiko de
Salomon.
24 Tiam la Judoj ĉirkaŭis lin kaj diris al li: Ĝis kiam
vi tenas en dubo nian animon? Se vi estas la Kristo,
diru al ni malkaŝe.
25 Jesuo respondis al ili: Mi diris al vi, kaj vi ne
kredas; la faroj, kiujn mi faras en la nomo de mia
Patro, atestas pri mi.

26 Sed vi ne kredas, ĉar vi ne estas el miaj ŝafoj.
27 Miaj ŝafoj aŭskultas mian voĉon, kaj mi konas
ilin, kaj ili sekvas min;
28 Kaj mi donas al ili eternan vivon, kaj ili neniam
pereos; kaj neniu forkaptos ilin el mia mano.
29 Mia Patro, kiu donis ilin al mi, superas ĉion; kaj
neniu povas ion forkapti el la mano de mia Patro.
30 Mi kaj la Patro estas unu.
31 Tiam la Judoj denove prenis ŝtonojn, por ŝtoni lin.
32 Jesuo respondis al ili: Multajn bonajn farojn mi
montris al vi de mia Patro; pro kiu el ili vi ŝtonas min?
33 La Judoj respondis: Ne pro bona faro ni ŝtonas
vin, sed pro blasfemo, kaj ĉar vi, estante homo, faras vin
Dio.
34 Jesuo respondis: Ĉu ne estas skribite en via leĝo:
Mi diris: Vi estas dioj?
35 Se li nomis tiujn dioj, al kiuj la vorto de Dio venis
(kaj la Skribo ne povas esti nuligita),
36 Ĉu vi diras pri tiu, kiun la Patro sanktigis kaj
sendis en la mondon: Vi blasfemas, ĉar mi diris: Mi
estas Filo de Dio?
37 Se mi ne faras la farojn de mia Patro, ne kredu
min.
38 Sed, se mi faras ilin, kvankam vi ne kredas min,
kredu la farojn, por ke vi sciu kaj komprenu, ke la Patro
estas en mi, kaj mi en la Patro.
39 Ili denove penis aresti lin, sed li iris for de ilia
mano.
40 Li foriris denove trans Jordanon tien, kie Johano
unue baptis, kaj tie li restadis.
41 Kaj multaj venis al li kaj diris: Johano certe ne
faris signaĵon, sed ĉio, kion Johano diris pri tiu ĉi, estis
vera.
42 Kaj tie multaj kredis je li.

Ĉapitro XI

1 Kaj estis malsanulo, nomata Lazaro, el Betania, la
vilaĝo de Maria kaj ŝia fratino Marta.
2 Tiu Maria estis la virino, kiu ŝmiris la Sinjoron per
ŝmiraĵo kaj viŝis liajn piedojn per siaj haroj, kies frato
Lazaro estis malsana.
3 La fratinoj do sendis al li, dirante: Sinjoro, jen tiu,
kiun vi amas, estas malsana.
4 Sed Jesuo, aŭdinte tion, diris: Tiu ĉi malsano ne
estas por la morto, sed por la gloro de Dio, por ke la
Filo de Dio estu glorata per ĝi.
5 Kaj Jesuo amis Martan kaj ŝian fratinon kaj Lazaron.
6 Kaj, kiam li sciiĝis, ke li estas malsana, li restis
ankoraŭ du tagojn en la sama loko, kie li estis.
7 Poste li diras al la disĉiploj: Ni iru returne en
Judeon.
8 La disĉiploj diras al li: Rabeno, la Judoj ĵus penis
ŝtonmortigi vin; kaj ĉu vi iras tien denove?
9 Jesuo respondis: Ĉu ne estas dek du horoj en la
tago? Se iu iras dum la tago, li ne faletas, ĉar li vidas
la lumon de tiu ĉi mondo.
10 Sed, se iu iras dum la nokto, li faletas, ĉar la lumo
ne estas en li.
11 Tion li parolis, kaj poste li diris al ili: Nia amiko
Lazaro dormas, sed mi iras por lin veki el lia dormo.
12 Tial la disĉiploj diris: Sinjoro, se li dormas, li
estos savita.
13 Sed Jesuo parolis pri lia morto; sed ili supozis, ke
li parolas pri ripozo en dormo.
14 Tiam Jesuo diris al ili klare: Lazaro jam mortis.
15 Kaj pro vi mi ĝojas, ke mi ne ĉeestis tie, por ke vi
kredu: tamen ni iru al li.

16 Tiam Tomas, nomata Didimo, diris al siaj kundisĉiploj: Ni ankaŭ iru, por ke ni mortu kun li.

17 Kiam Jesuo alvenis, li trovis lin jam kvar tagojn entombigita.

18 Kaj Betania estis proksima al Jerusalem je interspaco de preskaŭ tri kilometroj.

19 Kaj multaj el la Judoj estis alvenintaj al Marta kaj Maria, por konsoli ilin pri ilia frato.

20 Marta do, kiam ŝi eksciis, ke Jesuo alproksimiĝas, iris al li renkonte, sed Maria sidadis en la domo.

21 Tiam diris Marta al Jesuo: Sinjoro, se vi estus tie ĉi, mia frato ne estus mortinta.

22 Sed mi scias, ke eĉ nun, kion ajn vi petos de Dio, tion Dio donos al vi.

23 Jesuo diris al ŝi: Via frato releviĝos.

24 Marta diris al li: Mi scias, ke li releviĝos ĉe la releviĝo en la lasta tago.

25 Jesuo diris al ŝi: Mi estas la releviĝo kaj la vivo; kiu kredas je mi, eĉ se li estos mortinta, tiu vivos.

26 Kaj ĉiu, kiu vivas kaj kredas je mi, por ĉiam ne mortos. Ĉu vi tion ĉi kredas?

27 Ŝi diras al li: Jes, Sinjoro, mi jam kredas, ke vi estas la Kristo, la Filo de Dio, la venanta en la mondon.

28 Kaj dirinte tion, ŝi foriris kaj vokis Marian sian fratinon sekrete, dirante: La Majstro ĉeestas kaj vokas vin.

29 Kaj ŝi, aŭdinte tion, leviĝis rapide kaj iris al li.

30 Sed Jesuo ankoraŭ ne eniris en la vilaĝon, sed estis en la loko, kie Marta renkontis lin.

31 La Judoj do, kiuj estis ĉe ŝi en la domo kaj konsolis ŝin, vidinte, ke Maria leviĝis subite kaj eliris, sekvis ŝin, dirante: Ŝi iras al la tombo por plori tie.

32 Kiam Maria alvenis al la loko, kie Jesuo estis, kaj

vidis lin, ŝi falis antaŭ liaj piedoj, dirante : Sinjoro, se vi
estus tie ĉi, mia frato ne estus mortinta.
33 Kiam do Jesuo vidis ŝin plorantan kaj la Judojn
ankaŭ, kiuj venis kun ŝi, plorantajn, li ĝemis en la spirito
kaj maltrankviliĝis,
34 Kaj diris : Kie vi kuŝigis lin ? Ili diris al li : Sin-
joro, venu kaj vidu.
35 Jesuo larmis.
36 La Judoj do diris : Jen, kiel li amis lin !
37 Sed kelkaj el ili diris : Ĉu ne povus tiu ĉi, kiu
malfermis la okulojn de la blindulo, kaŭzi ankaŭ, ke tiu
ĉi homo ne mortus ?
38 Tial Jesuo, ĝemante denove en si, venis al la tombo.
Ĝi estis kaverno, kaj ŝtono kuŝis sur ĝi.
39 Jesuo diris : Forprenu la ŝtonon. Marta, la fratino
de la mortinto, diris al li : Sinjoro, jam li malbonodoras,
ĉar li estas kvartaga.
40 Jesuo diris al ŝi : Ĉu mi ne diris al vi, ke, se vi
kredos, vi vidos la gloron de Dio ?
41 Oni do forprenis la ŝtonon, kaj Jesuo levis siajn
okulojn kaj diris ; Patro, mi dankas vin, ke vi aŭskultis
min :
42 Kaj mi sciis, ke vi ĉiam aŭskultas min, sed pro la
ĉirkaŭstaranta popolo mi ĝin diris, por ke ili kredu, ke vi
sendis min.
43 Kaj dirinte tion, li kriis laŭtvoĉe : Lazaro, elvenu.
44 Kaj la mortinto elvenis, havante siajn manojn kaj
piedojn ligitajn per tombotukoj ; kaj lia vizaĝo estis
envolvita per viŝtuko. Jesuo diris al ili : Malligu lin,
kaj lasu lin iri.
45 Tiam multaj el la Judoj, kiuj venis al Maria kaj
vidis, kion li faris, kredis je li.
46 Sed kelkaj el ili foriris al la Fariseoj kaj rakontis al
ili tion, kion Jesuo faris.

47 Tial la ĉefpastroj kaj la Fariseoj kunvenigis sine-
drion kaj diris: Kion ni faras? ĉar tiu ĉi homo faras
multajn signaĵojn;
48 Se ni lasos lin tiel, ĉiuj kredos je li, kaj la Romanoj
venos kaj forigos nian lokon kaj nian nacion.
49 Sed unu el ili, Kaifas, estante ĉefpastro dum tiu
sama jaro, diris al ili: Vi scias nenion,
50 Nek konsideras, ke plej bone estas por vi, ke unu
homo mortu por la popolo, kaj ke la tuta nacio ne pereu.
51 Sed li diris tion ne el si mem; sed, estante
ĉefpastro en tiu jaro, li profetis, ke Jesuo mortos por
la nacio;
52 Kaj ne nur por la nacio, sed ankaŭ, por ke li kun-
venigu en unu la ĉie distritajn filojn de Dio.
53 De tiu tago do ili konsiliĝis por lin mortigi.
54 Tial Jesuo ne iris plu malkaŝe inter la Judoj, sed
foriris de tie en la kamparon apud la dezerto, en urbon
nome Efraim, kaj tie li restadis kun la disĉiploj.
55 Kaj la Pasko de la Judoj alproksimiĝis, kaj multaj
supreniris el la kamparo al Jerusalem antaŭ la Pasko, por
sin sanktigi.
56 Ili do serĉis Jesuon, kaj parolis inter si starante en
la templo: Kion vi pensas? Ĉu, ke li ne venos al la
festo?
57 Kaj la ĉefpastroj kaj la Fariseoj estis ordonintaj, ke,
se iu scias, kie li estas, li tion montru, por ke oni kaptu
lin.

Ĉapitro XII

1 Kaj ses tagojn antaŭ la Pasko Jesuo alvenis al
Betania, kie estis Lazaro, la mortinto, kiun Jesuo relevis
el inter la mortintoj.
2 Oni do pretigis por li tie vespermanĝon, kaj Marta

servadis ; sed Lazaro estis unu el tiuj, kiuj sidis ĉe manĝo kun li.
3 Tiam Maria, preninte funton da pura narda ŝmiraĵo,
tre multekosta, ŝmiris la piedojn de Jesuo kaj viŝis liajn piedojn per siaj haroj ; kaj la domo estis plenigita de la odoro de la ŝmiraĵo.
4 Sed diris Judas Iskariota, filo de Simon, unu el liaj
disĉiploj, kiu estis perfidonta lin :
5 Kial tiu ĉi ŝmiraĵo ne estas vendita por tricent
denaroj kaj donita al malriĉuloj ?
6 Tion li diris, ne ĉar li zorgis pri la malriĉuloj, sed
ĉar li estis ŝtelulo kaj havis la monujon kaj forprenadis tion, kion oni metis en ĝin.
7 Sed Jesuo diris : Lasu ŝin konservi ĝin por la tago de
mia entombigo.
8 Ĉar la malriĉulojn vi havas ĉiam kun vi, sed min vi
ne ĉiam havas.
9 Nu, la popolamaso de la Judoj sciiĝis, ke li estas tie,
kaj ili venis ne nur pro Jesuo, sed ankaŭ por vidi Lazaron, kiun li levis el inter la mortintoj.
10 Sed la ĉefpastroj konsiliĝis, ke ili ankaŭ mortigu
Lazaron ;
11 Ĉar pro li multaj Judoj foriris, kaj kredis je
Jesuo.
12 La morgaŭan tagon popolamaso, kiu venis al la
festo, kiam ili sciiĝis, ke Jesuo venas al Jerusalem,
13 Prenis la branĉojn de la palmarboj kaj iris al li
renkonte kaj kriis : Hosana, benata estu la Reĝo de Izrael, kiu venas en la nomo de la Sinjoro !
14 Kaj Jesuo, trovinte azeneton, sidis sur ĝi, kiel estas
skribite :
15 Ne timu, filino de Ciono : jen via Reĝo venas,
sidante sur ido de azeno.
16 Tion la disĉiploj unue ne komprenis ; sed post la

gloriĝo de Jesuo ili rememoris, ke tio estis skribita pri li, kaj ke oni faris tion al li.

17 La popolamaso do, kiu ĉeestis kun li, kiam li elvokis Lazaron el la tombo, kaj levis lin el inter la mortintoj, atestis pri li.

18 Pro tio ankaŭ la popolamaso iris al li renkonte, ĉar ili sciiĝis, ke li faris tiun ĉi signaĵon.

19 La Fariseoj do diris inter si: Vidu, kiel nenio prosperis al vi; jen la mondo eliris post li.

20 Kaj estis kelkaj Grekoj inter tiuj, kiuj alvojaĝis por adori en la festo.

21 Tiuj venis al Filipo, kiu estis el Betsaida Galilea, kaj petis lin, dirante: Sinjoro, ni volas vidi Jesuon.

22 Filipo venas kaj sciigas Andreon; kaj poste Andreo kaj Filipo venas kaj sciigas Jesuon.

23 Sed Jesuo respondis al ili, dirante: Venis la horo, por ke la Filo de la homo estu glorata.

24 Vere, vere, mi diras al vi: Se la tritika grenero ne falas en teron kaj mortas, ĝi restas sola; sed, se ĝi mortas, ĝi donas multe da frukto.

25 Kiu amas sian vivon, tiu perdas ĝin; kaj kiu malamas sian vivon en tiu ĉi mondo, tiu konservos ĝin ĝis la eterna vivo.

26 Se iu servas min, li sekvu min; kaj kie mi estas, tie ankaŭ estos mia servanto; se iu servas min, tiun la Patro honoros.

27 Nun maltrankviliĝas mia animo; kaj kion mi diros? Patro, savu min el tiu ĉi horo. Sed por tio mi venis ĝis tiu ĉi horo.

28 Patro, gloru vian nomon. Tiam voĉo venis el la ĉielo: Mi jam gloris ĝin kaj denove gloros.

29 Tial la apudstaranta homamaso aŭdinte diris, ke tondris; aliaj diris: Anĝelo parolis al li.

30 Jesuo respondis kaj diris: Tiu voĉo ne fariĝis por mi, sed por vi.

31 Nun estas la juĝo de tiu ĉi mondo; nun la estro de tiu ĉi mondo estos elĵetita.

32 Kaj mi, se mi estos suprenlevita super la tero, altiros ĉiujn homojn al mi.

33 Tion li diris, montrante per aludo, per kia morto li estas mortonta.

34 La popolamaso respondis al li: Ni aŭdis el la leĝo, ke la Kristo restados por ĉiam; kaj kiel vi diras, ke la Filo de la homo devas esti suprenlevita? Kiu estas tiu ĉi Filo de la homo?

35 Jesuo do diris al ili: Ankoraŭ mallongan tempon estas la lumo kun vi. Iradu dum vi havas la lumon, por ke la mallumo ne venu sur vin; ĉar tiu, kiu iradas en mallumo, ne scias, kien li iras.

36 Dum vi havas lumon, kredu je la lumo, por ke vi estu filoj de lumo. Tion parolis Jesuo kaj foriris, kaj sin kaŝis for de ili.

37 Sed, kvankam li estis farinta tiom da signaĵoj antaŭ ili, tamen ili ne kredis je li;

38 Por ke la vorto de la profeto Isaja estu plenumita, kiun li parolis: Sinjoro, kiu kredis nian raporton? kaj al kiu estas la brako de la Sinjoro malkaŝita?

39 Pro tio ili ne povis kredi, ĉar Isaja diris plue:

40 Li blindigis iliajn okulojn kaj obstinigis iliajn korojn; por ke ne okazu, ke per okuloj ili vidos kaj per koroj komprenos kaj returnos sin kaj mi sanigos ilin.

41 Tion diris Isaja, ĉar li vidis lian gloron kaj parolis pri li.

42 Tamen eĉ el la regantoj multaj kredis je li; sed, pro la Fariseoj, ili ne konfesis lin, timante, ke ili estos elpelitaj el la sinagogo;

43 Ĉar ili ŝatis la laŭdon de homoj pli, ol la laŭdon
de Dio.
44 Kaj Jesuo kriis kaj diris: Tiu, kiu kredas je mi,
ne je mi kredas, sed je tiu, kiu sendis min.
45 Kaj tiu, kiu vidas min, vidas ankaŭ tiun, kiu
sendis min.
46 Mi venis lumo en la mondon, por ke ĉiu, kiu
kredas je mi, ne restadu en mallumo.
47 Kaj se iu aŭdas miajn vortojn kaj ne plenumas ilin,
mi ne juĝas lin; ĉar mi venis ne por juĝi la mondon,
sed por savi la mondon.
48 Tiu, kiu malŝatas min kaj ne akceptas miajn
vortojn, havas juĝonton; la vorto, kiun mi parolis, juĝos
lin en la lasta tago.
49 Ĉar mi ne parolis el mi mem; sed la Patro, kiu
sendis min, ordonis al mi, kion mi devas paroli, kaj kion
mi devas diri.
50 Kaj mi scias, ke lia ordono estas eterna vivo; kion
do mi parolas, ĝuste kiel la Patro diris al mi, tiel mi
parolas.

Ĉapitro XIII

1 Kaj antaŭ la Paska festo Jesuo, sciante, ke lia horo
venis, por ke li transiru el tiu ĉi mondo al la Patro,
aminte siajn proprulojn, kiuj estis en la mondo, amis ilin
ĝis la fino.
2 Kaj dum la vespermanĝo, kiam la diablo jam metis
en la koron de Judas Iskariota, filo de Simon, la intencon
perfidi lin,
3 Jesuo, sciante, ke la Patro donis ĉion en liajn
manojn, kaj ke li venis de Dio kaj iras al Dio,
4 Levis sin de la vespermanĝo kaj demetis siajn
vestojn, kaj preninte viŝtukon, li zonis sin.

5 Post tio li verŝis akvon en la pelvon kaj komencis
lavi la piedojn de la disĉiploj kaj viŝi ilin per la tuko, per
kiu li estis zonita.
6 Tiam li venas al Simon Petro. Tiu ĉi diras al li:
Sinjoro, ĉu vi lavas al mi la piedojn?
7 Jesuo respondis kaj diris al li: Kion mi faras, vi
nun ne scias, sed poste vi scios.
8 Petro diris al li: Nepre vi neniam lavos miajn
piedojn. Respondis al li Jesuo: Se mi ne lavas vin, vi
ne partoprenas kun mi.
9 Simon Petro diris al li: Sinjoro, ne nur miajn
piedojn, sed ankaŭ la manojn kaj la kapon.
10 Jesuo diris al li: Tiu, kiu sin jam banis, bezonas
nur ke oni lavu la piedojn, kaj li estas tuta pura; kaj vi
estas puraj, tamen ne ĉiuj.
11 Ĉar li konis tiun, kiu perfidos lin; tial li diris: Vi
ne ĉiuj estas puraj.
12 Kiam do li estis lavinta iliajn piedojn kaj surmet-
inta siajn vestojn kaj denove sidis, li diris al ili: Ĉu vi
scias, kion mi faris al vi?
13 Vi nomas min Majstro kaj Sinjoro, kaj prave vi
diras, ĉar tia mi estas.
14 Se do mi, la Sinjoro kaj la Majstro, lavis viajn
piedojn, vi ankaŭ devas inter vi lavi la piedojn;
15 Ĉar mi donis al vi ekzemplon, por ke, kion mi
faris al vi, tion vi ankaŭ faru.
16 Vere, vere, mi diras al vi: Sklavo ne estas pli
granda ol lia sinjoro; nek la sendito pli granda ol la
sendinto.
17 Se tion ĉi vi scias, vi estas feliĉaj, se tion vi
faras.
18 Ne pri vi ĉiuj mi parolas; mi scias, kiujn mi
elektis; sed, por ke la Skribo estu plenumita: Tiu, kiu
manĝas mian panon, levis kontraŭ min la piedon.

19 De nun mi parolas al vi pri tio antaŭ ol ĝi okazos,
por ke, kiam ĝi okazos, vi kredu, ke mi estas.
20 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu akceptas mian sendi-
ton, tiu akceptas min; kaj kiu akceptas min, tiu
akceptas mian Sendinton.
21 Dirinte tion, Jesuo maltrankviliĝis en spirito kaj
ateste parolis, dirante: Vere, vere, mi diras al vi, ke unu
el vi perfidos min.
22 Tiam la disĉiploj rigardis unu la alian, dubante,
pri kiu li parolas.
23 Estis apud la sino de Jesuo unu el liaj disĉiploj,
kiun Jesuo amis.
24 Simon Petro do faris signon al li, ke li demandu,
pri kiu li parolas.
25 Tiu do, kliniĝante al la brusto de Jesuo, diris al li:
Sinjoro, kiu estas?
26 Jesuo respondis: Tiu estas, por kiu mi trempos la
pecon kaj donos ĝin al li. Kaj trempinte la pecon, li
donis ĝin al Judas Iskariota, filo de Simon.
27 Kaj post la peco, tiam Satano eniris en lin. Jesuo
do diris al li: Kion vi faras, tion faru senprokraste.
28 Sed neniu el la kunmanĝantoj sciis, kial li diris
tion ĉi al li.
29 Unuj pensis, ĉar Judas havis la monujon, ke Jesuo
diras al li: Aĉetu tion, kion ni bezonas por la festo; aŭ
ke li donu ion al la malriĉuloj.
30 Li do, ricevinte la pecon, tuj eliris; kaj estis nokto.
31 Nu, kiam li eliris, Jesuo diris: Nun la Filo de la
homo estas glorata, kaj Dio estas glorata en li.
32 Se Dio estas glorata en li, Dio ankaŭ gloros lin en
si mem, kaj tuj li gloros lin.
33 Filetoj, ankoraŭ mallongan tempon mi estas kun
vi. Vi serĉos min; kaj, kiel mi diris al la Judoj: Kien mi
iras, tien vi ne povas veni, tiel ankaŭ al vi mi diras nun.

34 Novan ordonon mi donas al vi, ke vi amu unu la
alian; kiel mi amis vin, tiel vi ankaŭ amu unu la alian.
35 Per tio scios ĉiuj homoj, ke vi estas miaj disĉiploj,
se vi havos amon unu al la alia.
36 Simon Petro diris al li: Sinjoro, kien vi iras?
Jesuo respondis: Kien mi iras, vi ne povas min sekvi
nun, sed vi sekvos min poste.
37 Petro diris al li: Sinjoro, kial mi ne povas sekvi
vin nun? Mi demetos mian vivon por vi.
38 Jesuo respondis al li: Ĉu vi demetos vian vivon
por mi? Vere, vere, mi diras al vi: La koko ne krios,
antaŭ ol vi malkonfesos min tri fojojn.

Ĉapitro XIV

1 Ne maltrankviliĝu viaj koroj; vi estas kredantoj je
Dio, kredu ankaŭ je mi.
2 Ĉe la domo de mia Patro estas multaj loĝejoj; se ne
tiel estus, mi dirus al vi. Mi iras por pretigi lokon por vi.
3 Kaj se mi iros kaj pretigos lokon por vi, mi revenos
kaj ricevos vin al mi mem, por ke, kie mi estas, tie vi
estu ankaŭ.
4 Kaj, kien mi iras, vi scias, kaj vi konas la vojon.
5 Tomas diris al li: Sinjoro, ni ne scias, kien vi iras;
kiel ni konas la vojon?
6 Jesuo diras al li: Mi estas la vojo kaj la vero kaj la
vivo. Neniu venas al la Patro, krom per mi.
7 Se vi konus min, vi ankaŭ konus mian Patron; kaj
de nun vi konas lin kaj estas lin vidintaj.
8 Filipo diras al li: Sinjoro, montru al ni la Patron,
kaj tio sufiĉos al ni.
9 Jesuo diras al li: Ĉu mi estas kun vi tiel longan
tempon, kaj vi ne konas min, Filipo? Tiu, kiu vidis

min, vidis ankaŭ la Patron; kiel vi diras: Montru al ni
la Patron?
10 Cu vi ne kredas, ke mi estas en la Patro, kaj la
Patro en mi? La vortojn, kiujn mi parolas al vi, mi ne
parolas el mi mem; sed la Patro, restanta en mi, faras
siajn farojn.
11 Kredu min, ke mi estas en la Patro, kaj la Patro en
mi; aŭ almenaŭ kredu min pro la faroj mem.
12 Vere, vere, mi diras al vi: Kiu kredas je mi, tiu
ankaŭ faros la farojn, kiujn mi faras; kaj li faros pli
grandajn ol tiujn, ĉar mi iras al la Patro.
13 Kaj, kion ajn vi petos en mia nomo, tion mi faros,
por ke la Patro estu glorata en la Filo.
14 Se vi petos ion de mi en mia nomo, tion mi faros.
15 Se vi amas min, vi observos miajn ordonojn.
16 Kaj mi petos la Patron, kaj li donos al vi alian
Parakleton, por ke li restadu kun vi por ĉiam;
17 Tiu estas la Spirito de la vero, kiun la mondo ne
povas akcepti, ĉar ĝi nek vidas lin nek konas; vi konas
lin, ĉar li restadas kun vi, kaj estos en vi.
18 Mi ne lasos vin orfaj; mi venas al vi.
19 Ankoraŭ mallongan tempon, kaj la mondo ne vidas
min plu, sed vi vidas min; ĉar mi vivas, tial vi ankaŭ
vivos.
20 En tiu tago vi scios, ke mi estas en mia Patro, kaj
vi en mi, kaj mi en vi.
21 Kiu havas miajn ordonojn kaj observas ilin, tiu
estas, kiu amas min. Kaj, kiu amas min, tiu estos amata
de mia Patro, kaj mi amos lin, kaj elmontros min
al li.
22 Judas (ne la Iskariota) diris al li: Sinjoro, kio
okazis tiel, ke vi elmontros vin al ni, kaj ne al la
mondo?
23 Jesuo respondis kaj diris al li: Se iu amos min

tiu observos mian vorton; kaj mia Patro amos lin; kaj ni venos al li kaj faros loĝon kun li.

24 Kiu ne amas min, ne observas miajn vortojn; kaj la vorto, kiun vi aŭdas, ne estas mia, sed de la Patro, kiu sendis min.

25 Tion mi estas parolinta al vi, dum mi ĉe vi restas.

26 Sed la Parakleto, la Sankta Spirito, kiun la Patro sendos en mia nomo, instruos vin pri ĉio, kaj vin rememorigos pri ĉio, kion mi diris al vi.

27 Pacon mi lasas al vi; mian pacon mi donas al vi; ne kiel la mondo donas, mi donas al vi. Ne maltrankviliĝu viaj koroj, nek senkuraĝiĝu.

28 Vi aŭdis, ke mi diris al vi: Mi foriras kaj revenas al vi. Se vi amus min, vi ĝojus pro tio, ke mi iras al la Patro, ĉar la Patro estas pli granda ol mi.

29 Kaj nun mi diris al vi antaŭ ol ĝi okazos, por ke, kiam ĝi okazos, vi kredu.

30 De nun mi jam ne multe parolos kun vi; ĉar la estro de la mondo venas; kaj havas nenion en mi;

31 Sed por ke la mondo sciu, ke mi amas la Patron, kaj kiel la Patro ordonis al mi, tiel mi faras. Leviĝu; ni eliru de tie ĉi.

Ĉapitro XV

1 Mi estas la vera vinberujo, kaj mia Patro estas la kulturisto.

2 Ĉiun nefruktoportan branĉon en mi li forprenas; kaj ĉiun fruktoportan branĉon li purigas, por ke ĝi donu pli multe da frukto.

3 Jam vi estas puraj pro la vorto, kiun mi parolis al vi.

4 Restadu en mi, kaj mi en vi. Kiel la branĉo ne povas de si mem doni frukton, se ĝi ne restas en la vinberujo, tiel ankaŭ vi ne povas, se vi ne restas en mi.

5 Mi estas la vinberujo ; vi la branĉoj. Kiu restadas
en mi, kaj mi en li, tiu donas multe da frukto ; ĉar sen
mi vi nenion povas fari.
6 Se iu ne restas en mi, tiu estas elĵetita, kiel la branĉo,
kaj sekiĝas ; kaj oni kolektas ilin kaj ĵetas ilin en fajron,
kaj ili bruliĝas.
7 Se vi restadas en mi, kaj miaj vortoj restadas en vi,
petu kion ajn vi volos, kaj tio estos farita por vi.
8 En tio mia Patro estas glorata, ke vi portas multe da
frukto ; kaj vi estos miaj disĉiploj.
9 Kiel la Patro amis min, tiel mi ankaŭ amis vin.
Restadu en mia amo.
10 Se vi observos miajn ordonojn, vi restados en mia
amo ; same, kiel mi estas observinta la ordonojn de mia
Patro kaj restadas en lia amo.
11 Tion mi parolis al vi, por ke mia ĝojo en vi restadu,
kaj via ĝojo estu plena.
12 Jena estas mia ordono, ke vi amu unu la alian,
same kiel mi amis vin.
13 Amon pli grandan, ol tiun ĉi, neniu havas, ke iu
demetus sian vivon por siaj amikoj.
14 Vi estas miaj amikoj se vi faras tion, kion mi
ordonas al vi.
15 Mi vin jam ne nomas plu sklavoj, ĉar la sklavo ne
scias, kion la sinjoro faras ; sed mi nomis vin amikoj, ĉar
ĉion, kion mi aŭdis de mia Patro, mi sciigis al vi.
16 Vi ne elektis min, sed mi elektis vin, kaj starigis
vin, por ke vi iru kaj donu frukton, kaj ke via frukto
daŭru ; por ke, kion ajn vi petos de la Patro en mia
nomo, tion li donu al vi.
17 Tion mi ordonas al vi, por ke vi amu unu la alian.
18 Se la mondo malamas vin, vi scias, ke ĝi malamis
min pli frue, ol vin.
19 Se vi estus el la mondo, la mondo amus la siajn ;

sed, ĉar vi ne estas el la mondo, kaj mi elektis vin for de la mondo, tial la mondo malamas vin.
20 Memoru la vorton, kiun mi diris al vi: La sklavo ne estas pli granda ol lia sinjoro. Se ili persekutis min, vin ankaŭ ili persekutos; se ili observis mian vorton, ankaŭ la vian ili observos.
21 Sed ĉion ĉi ili faros al vi pro mia nomo, ĉar ili ne konas tiun, kiu sendis min.
22 Se mi ne estus veninta kaj parolinta al ili, ili ne havus pekon; sed nun ili ne havas pretekston por sia peko.
23 Tiu, kiu malamas min, malamas ankaŭ mian Patron.
24 Se mi ne estus farinta inter ili farojn, kiajn neniu alia faris, ili ne havus pekon; sed nun ili vidis kaj malamis min kaj ankaŭ mian Patron.
25 Sed tio okazas, por ke estu plenumita la vorto skribita en ilia leĝo: Ili malamis min senkaŭze.
26 Sed, kiam la Parakleto venos, kiun mi sendos de la Patro al vi, la Spirito de la vero, kiu devenas de la Patro, tiu pri mi atestos.
27 Kaj vi ankaŭ atestas ĉar vi estis kun mi de la komenco.

Ĉapitro XVI

1 Tion mi parolis al vi, por ke vi ne falpuŝiĝu.
2 Ili forpelos vin de la sinagogoj; eĉ venas la horo, kiam ĉiu, kiu mortigos vin, opinios, ke li faras servon al Dio.
3 Kaj tion ili faros pro tio, ke ili konis nek la Patron, nek min.
4 Sed tion mi parolis al vi, por ke vi rememoru, kiam ĝia tempo venos, ke mi ĝin antaŭdiris al vi; sed en la

komencǝ mi ne diris tion al vi, pro tio, ke mi estis
kun vi.
5 Sed nun mi foriras al tiu, kiu min sendis; kaj neniu
el vi demandas min: Kien vi iras?
6 Sed, ĉar mi tiel parolis al vi, malgajeco plenigas vian
koron.
7 Tamen mi diras al vi la veron: Estas bone por vi,
ke mi foriros, ĉar, se mi ne foriros, la Parakleto ne venos
al vi; sed, se mi foriros, mi sendos lin al vi.
8 Kaj, kiam li alvenos, li kulpigos la mondon rilate
pekon kaj justecon kaj juĝon;
9 Rilate pekon, ĉar ili ne kredas je mi;
10 Rilate justecon, ĉar mi foriras al la Patro, kaj vi
jam ne vidas min;
11 Rilate juĝon, ĉar la estro de tiu ĉi mondo estas
juĝita.
12 Mi havas multon ankoraŭ por diri al vi, sed vi ne
povas ĝin nun elporti.
13 Tamen, kiam li venos, la Spirito de la vero, li gvidos
vin en ĉian veron; ĉar li ne parolos de si mem; sed, kion
li aŭdos, tion li parolos; kaj li anoncos al vi venontajn
aferojn.
14 Li gloros min, ĉar li ricevos el miaj kaj anoncos
al vi.
15 Kion ajn la Patro havas, ĉio estas mia; tial mi
diris, ke li ricevos el miaj kaj anoncos al vi.
16 Mallongan tempon, kaj vi jam ne vidas min; kaj
ree mallongan tempon, kaj vi vidos min.
17 Unuj do el liaj disĉiploj diris al aliaj: Kio estas tio
ĉi, kion li diras al ni: Mallongan tempon, kaj vi ne vidas
min plu; kaj ree mallongan tempon, kaj vi vidos min;
kaj: Ĉar mi foriras al la Patro?
18 Ili do diris: Kio estas tio ĉi, kion li diras: Mallon-
gan tempon? Ni ne komprenas lian diron.

19 Jesuo ekvidis, ke ili deziras demandi lin, kaj diris
al ili : Ĉu vi serĉas inter vi klarigon pri tio, kion mi diris :
Mallongan tempon, kaj vi ne vidas min, kaj ree mallongan
tempon, kaj vi vidos min?
20 Vere, vere, mi diras al vi, ke vi ploros kaj funebros,
sed la mondo ĝojos ; vi estos malĝojaj, sed via malĝojo
fariĝos ĝojo.
21 La virino, kiam ŝi akuŝas, havas malĝojon, ĉar ŝia
horo venis ; sed, kiam ŝi naskis la infaneton, ŝi jam ne
memoras sian doloregon, pro ĝojo, ĉar homo naskiĝis en
la mondon.
22 Vi do ankaŭ havas nun malĝojon, sed mi revidos
vin, kaj via koro ĝojos, kaj vian ĝojon neniu forprenos
de vi.
23 Kaj en tiu tago vi demandos min pri nenio. Vere,
vere, mi diras al vi, se vi petos ion de la Patro, li donos
ĝin al vi en mia nomo.
24 Ĝis nun vi petis nenion en mia nomo ; petu, kaj vi
ricevos, por ke via ĝojo estu plena.
25 Tion ĉi mi parolis al vi alegorie ; sed venas la horo,
kiam mi jam ne parolos al vi alegorie, sed mi deklaros al
vi malkaŝe pri la Patro.
26 En tiu tago vi petos en mia nomo ; kaj mi ne diras,
ke mi petos de la Patro pro vi ;
27 Ĉar la Patro mem amas vin tial, ke vi min amis, kaj
kredis, ke mi de Dio elvenis.
28 Mi elvenis de la Patro kaj alvenis en la mondon ;
ree, mi lasas la mondon kaj iras al la Patro.
29 Liaj disĉiploj diras : Jen, nun vi parolas malkaŝe
kaj nenian alegorion diras.
30 Nun ni scias, ke vi ĉion scias kaj ne bezonas, ke
iu demandu vin. Pro tio ni kredas, ke vi de Dio
elvenis.
31 Jesuo respondis al ili : Ĉu vi nun kredas?

32 Jen la horo venas, kaj nun estas veninta, kiam vi
disiĝos, ĉiu al sia loko, kaj vi lasos min sola. Kaj tamen
mi ne estas sola, ĉar la Patro estas kun mi.
33 Tion mi parolis al vi, por ke en mi vi havu pacon.
En la mondo vi havos suferadon ; sed kuraĝu ; mi estas
venkinta la mondon.

Ĉapitro XVII

1 Tion Jesuo parolis, kaj levinte la okulojn al la ĉielo,
diris : Patro, la horo alvenis. Gloru vian Filon, por ke
la Filo vin gloru ;
2 Kiel vi donis al li aŭtoritaton super ĉiu karno, por
ke, kion vi donis al li, al tiuj li donu eternan vivon.
3 Kaj jen estas la eterna vivo, ke ili konas vin
la sole veran Dion, kaj tiun, kiun vi sendis, Jesuon
Kriston.
4 Mi gloris vin sur la tero, plenuminte la faron, kiun vi
donis al mi por fari.
5 Kaj nun, Patro, gloru min kun vi, per la gloro, kiun
mi havis kun vi, antaŭ ol la mondo ekzistis.
6 Mi elmontris vian nomon al la homoj, kiujn vi donis
al mi el la mondo ; viaj ili estis, kaj al mi vi donis ilin ;
kaj ili konservis vian vorton.
7 Nun ili scias, ke ĉio, kion ajn vi donis al mi, estas
de vi ;
8 Ĉar mi donis al ili la vortojn, kiujn vi donis al mi ;
kaj ili akceptis ilin kaj scias vere, ke mi devenis de vi ;
kaj ili kredas, ke vi sendis min.
9 Mi preĝas por ili ; mi ne preĝas por la mondo, sed
por tiuj, kiujn vi donis al mi, ĉar ili estas viaj.
10 Kaj ĉio, kio estas mia, estas via, kaj la via estas
mia : kaj mi estas glorita per ili.
11 Jam mi ne estas plu en la mondo, kaj tiuj ĉi estas

en la mondo, kaj mi venas al vi. Patro Sankta, gardu en via nomo tiujn, kiujn vi donis al mi, por ke ili estu unu, same kiel ni.

12 Dum mi estis kun ili, mi konservis en via nomo tiujn, kiujn vi donis al mi; kaj mi gardis ilin, kaj neniu el ili estas perdita, krom la filo de perdiĝo, por ke la Skribo estu plenumita.

13 Sed nun mi venas al vi; kaj tion mi parolas en la mondo, por ke ili havu mian ĝojon ĝis pleneco en si mem.

14 Mi donis al ili vian vorton; kaj la mondo malamis ilin, ĉar ili ne estas el la mondo, kiel mi ankaŭ ne estas el la mondo.

15 Mi ne petas, ke vi formovu ilin de la mondo, sed ke vi gardu ilin kontraŭ la malbono.

16 Ili ne estas el la mondo, kiel mi ne estas el la mondo.

17 Sanktigu ilin en la vero; via vorto estas vero.

18 Kiel vi sendis min en la mondon, tiel ankaŭ mi sendis ilin en la mondon.

19 Kaj por ili mi sanktigas min, por ke ili mem ankaŭ estu sanktigitaj en la vero.

20 Kaj mi preĝas ne nur por ili, sed ankaŭ por tiuj, kiuj kredos je mi pro ilia vorto;

21 Por ke ili ĉiuj estu unu; kiel vi, Patro, estas en mi, kaj mi en vi, tiel ili ankaŭ estu en ni; por ke la mondo kredu, ke vi min sendis.

22 Kaj la gloron, kiun vi donis al mi, mi donis al ili; por ke ili estu unu, same kiel ni estas unu.

23 Mi en ili, kaj vi en mi, por ke ili perfektiĝu en unu; por ke la mondo sciu, ke vi sendis min, kaj ke vi amis ilin, kiel vi amis min.

24 Patro, pri tiuj, kiujn vi donis al mi, mi volas, ke, kie mi estas, ili ankaŭ estu kun mi; por ke ili vidu mian

gloron, kiun vi donis al mi; ĉar vi amis min antaŭ la fondo de la mondo.

25 Ho, Patro justa, la mondo ne konis vin, tamen mi konis vin; kaj tiuj ĉi scias, ke vi sendis min.

26 Kaj al ili vian nomon mi konigis kaj ankoraŭ konigos, por ke la amo, per kiu vi amis min, estu en ili, kaj mi en ili.

Ĉapitro XVIII

1 Parolinte tiujn vortojn, Jesuo foriris kun siaj disĉiploj trans la rivereton Kedron, kie estis ĝardeno, en kiun li eniris kune kun siaj disĉiploj.

2 Kaj Judas, lia perfidanto, konis la lokon, ĉar Jesuo ofte venadis tien kun siaj disĉiploj.

3 Judas do, ricevinte la kohorton kaj oficistojn senditajn de la ĉefpastroj kaj Fariseoj, venas tien, kun lanternoj kaj torĉoj kaj bataliloj.

4 Jesuo do, sciante ĉion, kio okazos al li, antaŭen paŝis kaj diris al ili: Kiun vi serĉas?

5 Ili respondis al li: Jesuon Nazaretan. Jesuo respondis: Estas mi. Kaj Judas, lia perfidanto, staris meze de ili.

6 Kiam do li diris al ili: Estas mi, ili malantaŭen ekpaŝis kaj falis teren.

7 Tiam denove li demandis ilin: Kiun vi serĉas? Ili diris: Jesuon Nazaretan.

8 Jesuo respondis: Mi ĵus diris al vi, ke estas mi. Tial, se vi min serĉas, lasu tiujn ĉi foriri;

9 Por ke la vorto estu plenumita, kiun li diris: El tiuj, kiujn vi donis al mi, mi perdis neniun.

10 Tiam Simon Petro, havante glavon, eltiris ĝin, kaj frapis sklavon de la ĉefpastro kaj detranĉis lian dekstran orelon. La nomo de la sklavo estis Malho.

11 Tiam Jesuo diris al Petro: Metu la glavon en ĝian ingon. La kalikon, kiun la Patro donis al mi, ĉu mi nepre ne trinkos?

12 Tiel la kohorto kaj la kapitano kaj la oficistoj de la Judoj arestis Jesuon kaj ligis lin,

13 Kaj kondukis lin al Annas unue; ĉar li estis bopatro de Kaifas, kiu estis ĉefpastro dum tiu jaro.

14 Nu, estis Kaifas, kiu donis konsilon al la Judoj, ke estos pli bone, ke unu homo mortu por la popolo.

15 Kaj Simon Petro sekvis Jesuon, kaj ankaŭ alia disĉiplo. Tiu ĉi disĉiplo estis konata de la ĉefpastro kaj eniris kun Jesuo en la korton de la ĉefpastro.

16 Sed Petro staris apud la pordo ekstere. Tial la alia disĉiplo, kiu estis konata de la ĉefpastro, eliris kaj parolis kun la pordistino, kaj enirigis Petron.

17 Tiam la pordistino diris al Petro: Ĉu vi ne estas ankaŭ el la disĉiploj de tiu homo? Li diras: Mi ne estas.

18 La sklavoj kaj la oficistoj, farinte karban fajron (ĉar estis malvarme), staris kaj varmigis sin; Petro ankaŭ estis kun ili, starante kaj varmigante sin.

19 La ĉefpastro demandis Jesuon pri liaj disĉiploj kaj pri lia instruado.

20 Jesuo respondis al li: Mi parolis malkaŝe al la mondo; mi instruis ĉiam en la sinagogoj kaj en la templo, kie ĉiuj Judoj kunvenas, kaj sekrete mi nenion diris.

21 Kial vi demandas min? Demandu tiujn, kiuj aŭdis, kion mi parolis al ili; ili ja scias, kion mi diris.

22 Kaj kiam li parolis tion, unu el la apude starantaj oficistoj per la manplato frapis Jesuon, dirante: Ĉu tiel vi respondas al la ĉefpastro?

23 Respondis Jesuo al li: Se mi malbone parolis, atestu pri la malbono; sed se bone, kial vi min frapas?

24 Annas sendis lin ligitan al la ĉefpastro Kaifas.
25 Sed Simon Petro estis staranta kaj varmiganta sin.
Oni diris do al li: Ĉu vi estas unu el liaj disĉiploj? Li
neis, dirante: Mi ne estas.
26 Unu el la sklavoj de la ĉefpastro, kiu estis parenco
de tiu, kies orelon Petro detranĉis, diris: Ĉu mi ne vidis
vin en la ĝardeno kun li?
27 Petro do denove neis; kaj tuj la koko ekkriis.
28 Kaj oni kondukis Jesuon de Kaifas en la Palacon;
estis frumatene; kaj ili ne eniris en la Palacon, por ke
ili ne profaniĝu, sed povu manĝi la Paskon.
29 Pilato do iris eksteren al ili kaj diras: Kian
kulpigon vi prezentas kontraŭ tiu ĉi homo?
30 Ili respondis kaj diris al li: Se li ne estus malbon-
faranto, ni ne transdonus lin al vi.
31 Pilato do diris al ili: Prenu lin vi mem, kaj juĝu
lin laŭ via leĝo. La Judoj diris al li: Ne estas permesate
al ni mortigi homon;
32 Por ke estu plenumita la vorto de Jesuo, kiun li
parolis, montrante, per kia morto li estas mortonta.
33 Pilato do reeniris en la Palacon kaj alvokis Jesuon
kaj diris al li: Ĉu vi estas la Reĝo de la Judoj?
34 Jesuo respondis: Ĉu vi tion diras de vi mem, aŭ
aliaj diris ĝin al vi pri mi?
35 Pilato respondis: Ĉu mi estas Judo? Via propra
nacio kaj la ĉefpastroj transdonis vin al mi; kion vi
faris?
36 Jesuo respondis: Mia regno ne estas el tiu ĉi
mondo; se mia regno estus el tiu ĉi mondo, miaj serv-
antoj bataladus, por ke mi ne falu en la manojn de la
Judoj; sed nun mia regno ne estas el tie ĉi.
37 Pilato demandis lin: Ĉu vi do estas reĝo? Jesuo
respondis: Vi tion diris, ke mi estas reĝo. Por tiu celo
mi naskiĝis kaj venis en la mondon, por ke mi atestu pri

la vero. Ĉiu, kiu estas el la vero, aŭskultas mian voĉon.
38 Pilato diris al li: Kio estas la vero? Kaj dirinte
tion, li eliris denove al la Judoj kaj diris al ili: Mi ne trovas kulpon en li.
39 Sed estas ĉe vi kutime, ke mi liberigu al vi unu
dum la Pasko; ĉu vi do volas, ke mi liberigu al vi la Reĝon de la Judoj?
40 Kaj ili kriis denove, dirante: Ne tiun ĉi, sed
Barabason. Nu, Barabas estis rabisto.

Ĉapitro XIX

1 Tiam do Pilato prenis Jesuon kaj skurĝigis lin.
2 Kaj la soldatoj plektis kronon el dornoj kaj metis
ĝin sur lian kapon, kaj vestis lin per purpura mantelo.
3 Kaj venis al li kaj diris: Saluton! Reĝo de la
Judoj! kaj ili frapis lin per la manplatoj.
4 Tiam Pilato denove venis eksteren kaj diris al ili:
Jen mi eksteren kondukas lin al vi, por ke vi sciu, ke mi trovas nenian kulpon en li.
5 Jesuo do eliris, portante la dornan kronon kaj la
purpuran mantelon. Pilato diris al ili: Jen la homo!
6 Tial, kiam la ĉefpastroj kaj oficistoj vidis lin, ili
kriis: Krucumu, krucumu lin. Pilato diris al ili: Vi mem prenu kaj krucumu lin, ĉar mi trovas nenian kulpon en li.
7 La Judoj respondis al li: Ni havas leĝon, kaj laŭ
tiu leĝo li devas morti tial, ke li faris sin Filo de Dio.
8 Kiam do Pilato aŭdis tiun vorton, li pliforte timis;
9 Kaj reenirinte en la Palacon, li diris al Jesuo: De
kie vi estas? Sed Jesuo nenion respondis.
10 Tiam diras Pilato al li: Ĉu vi ne parolas al mi?

Ĉu vi ne scias, ke mi havas povon krucumi vin kaj
povon ankaŭ liberigi vin?
11 Jesuo respondis: Vi havus nenian povon kontraŭ
mi, se ĝi ne estus donita al vi de supre; tial tiu, kiu
transdonis min al vi, havas la pligrandan pekon.
12 De tiam Pilato penis liberigi lin; sed la Judoj
kriis, dirante: Se vi liberigos tiun, vi ne estas amiko de
Cezaro; ĉiu, kiu faras sin reĝo, kontraŭparolas al Cezaro.
13 Kiam do Pilato aŭdis tiun vorton, li eksteren kon-
dukis Jesuon kaj sidiĝis sur juĝoseĝon en loko nomata
La Pavimo, hebree Gabbata.
14 Estis la Preparado de la Pasko, ĉirkaŭ la sesa horo,
kaj li diris al la Judoj: Jen via Reĝo!
15 Ili kriegis: Forigu, forigu, krucumu lin. Pilato
diris al ili: Ĉu mi krucumu vian Reĝon? La ĉefpastroj
respondis: Ni ne havas reĝon krom Cezaro.
16 Tiam do li transdonis lin al ili por esti krucumita.
17 Kaj ili prenis Jesuon; kaj li eliris, portante sian
krucon, en la lokon nomatan Loko de Kranio, kiu estas
hebree Golgota;
18 Tie ili krucumis lin, kaj kun li du aliajn, ĉiuflanke
po unu, kaj Jesuon meze.
19 Kaj Pilato ankaŭ skribis titolon kaj surmetis ĝin
sur la krucon. Kaj estis skribite: JESUO NAZARETA LA
REĜO DE LA JUDOJ.
20 Tiun ĉi titolon multaj el la Judoj legis; ĉar la
loko, kie Jesuo estis krucumita, estis proksime al la urbo;
kaj ĝi estis skribita hebree kaj latine kaj greke.
21 Tiam diris la ĉefpastroj de la Judoj al Pilato: Ne
skribu: La Reĝo de la Judoj; sed, ke li diris: Mi estas
Reĝo de la Judoj.
22 Respondis Pilato: Kion mi skribis, tion mi skribis.
23 Kaj la soldatoj, kiam ili krucumis Jesuon, prenis
liajn vestojn kaj partigis ilin kvarone, po unu parto por

ĉiu soldato; kaj la tunikon. Sed la tuniko estis senkudra, de la supro teksita tra la tuto.

24 Ili do diris unu al alia: Ni ne disŝiru ĝin, sed lotu
pri ĝi, kies ĝi estos; por ke la Skribo estu plenumita, kiu diras: Ili dividis miajn vestojn inter si, kaj pri mia tuko ili lotis. Tion ĉi la soldatoj faris.

25 Sed apud la kruco de Jesuo staris lia patrino, kaj
la fratino de lia patrino, Maria la edzino de Kleofas, kaj Maria Magdalena.

26 Jesuo, rigardante sian patrinon kaj la disĉiplon,
kiun li amis, apudstarantan, diris al sia patrino: Virino, jen via filo!

27 Tiam li diras al la disĉiplo: Jen via patrino! Kaj
de tiu horo la disĉiplo akceptis ŝin en sian domon.

28 Jesuo, sciante, ke ĉio jam finiĝis, por ke la Skribo
estu plenumita, diras: Mi soifas.

29 Kuŝis tie' vazo plena je vinagro. Oni do metis
spongon, plenigitan de la vinagro, sur hisopon kaj levis ĝin al lia buŝo.

30 Kiam do Jesuo estis ricevinta la vinagron, li diris:
Estas finite, kaj klininte sian kapon, li forlasis sian spiriton.

31 Tial la Judoj, ĉar estis la Preparado, por ke la
korpoj ne restadu sur la krucoj dum la sabato (ĉar la tago de tiu sabato estis granda tago), petis Pilaton, ke oni rompu iliajn krurojn, kaj forportu ilin.

32 Tiam la soldatoj venis kaj rompis la krurojn de la
unua kaj de la alia krucumita kun li.

33 Sed, kiam ili venis al Jesuo kaj vidis, ke li jam
mortis, ili ne rompis liajn krurojn.

34 Sed unu el la soldatoj per lanco pikis lian flankon;
kaj tuj elvenis sango kaj akvo.

35 Kaj la vidinto atestis, kaj vera estas lia atesto; kaj
li scias, ke li diras la veron, por ke vi ankaŭ kredu.

36 Ĉar tio okazis, por ke la Skribo estu plenumita: Osto al li ne estos rompita.
37 Kaj aliloke ankaŭ la Skribo diras: Ili rigardos tiun, kiun ili pikis.
38 Post tio, Josef de Arimateo, kiu estis disĉiplo de Jesuo, sed sekrete pro la timo al la Judoj, petis Pilaton, ke li povu forpreni la korpon de Jesuo; kaj Pilato permesis. Li do venis kaj forprenis lian korpon.
39 Alvenis ankaŭ Nikodemo (tiu, kiu unue venis al Jesuo nokte) portanta miksaĵon de mirho kaj aloo ĝis ĉirkaŭ cent funtoj.
40 Ili do prenis la korpon de Jesuo kaj ĉirkaŭvindis ĝin per tukoj kun aromaĵoj, laŭ la moro de la Judoj por entombigo.
41 Kaj estis ĝardeno en la loko, kie li estis krucumita, kaj en la ĝardeno nova tombo, en kiun ankoraŭ neniu estis metita.
42 Tien do, pro la Preparado de la Judoj (ĉar la tombo estis proksima) ili enmetis Jesuon.

Ĉapitro XX

1 La unuan tagon de la semajno, Maria Magdalena frue venas, dum estis ankoraŭ mallume, al la tombo, kaj vidas la ŝtonon prenita for de la tombo.
2 Ŝi do kuras kaj venas al Simon Petro kaj al tiu alia disĉiplo, kiun Jesuo amis, kaj diris al ili: Oni forprenis el la tombo la Sinjoron, kaj ni ne scias, kien oni lin metis.
3 Petro do eliris kaj la alia disĉiplo, kaj iris al la tombo.
4 Kaj ambaŭ ekkuris kune; kaj la alia disĉiplo kuris antaŭen pli rapide ol Petro kaj unua alvenis al la tombo.
5 Kaj kliniĝinte li enrigardis kaj vidis la tukojn kuŝantajn; tamen li ne eniris.

6 Kaj poste venis Simon Petro, sekvante lin, kaj
eniris en la tombon ; kaj li vidas la tukojn kuŝantajn,
7 Kaj la viŝtukon, kiu estis sur lia kapo, ne kuŝantan
kun la tukoj, sed sole volvitan en aparta loko.
8 Tiam eniris do la alia disĉiplo, kiu unua alvenis al
la tombo, kaj li vidis kaj kredis.
9 Ĉar ili ankoraŭ ne komprenis la Skribon, ke li devas
releviĝi el la mortintoj.
10 Kaj la disĉiploj iris returne hejmen.
11 Sed Maria staris ekstere apud la tombo plorante;
kaj dum ŝi ploris, ŝi kliniĝante enrigardis en la
tombon;
12 Kaj vidas du anĝelojn en blankaj vestoj, kiuj sidis,
unu ĉe la kapo kaj unu ĉe la piedoj, kie la korpo de
Jesuo estis kuŝinta.
13 Kaj ili diris al ŝi: Virino, kial vi ploras? Ŝi
respondis: Ĉar oni forprenis mian Sinjoron, kaj mi ne
scias, kien oni metis lin.
14 Kiam ŝi tiel parolis, ŝi sin turnis malantaŭen, kaj
vidas Jesuon starantan, kaj ne sciis, ke estas Jesuo.
15 Jesuo diris al ŝi: Virino, kial vi ploras? Kiun vi
serĉas? Ŝi, supozante, ke li estas la ĝardenisto, diris al
li: Sinjoro, se vi forportis lin, sciigu min, kien vi metis
lin, kaj mi lin forprenos.
16 Jesuo diris al ŝi: Maria. Ŝi sin turnis kaj diris al
li hebree: Rabboni; (kio signifas Majstro).
17 Jesuo diris al ŝi: Ne tuŝu min; ĉar mi ankoraŭ ne
supreniris al la Patro; sed iru al miaj fratoj kaj diru al
ili: Mi supreniras al mia Patro kaj via Patro, kaj al mia
Dio kaj via Dio.
18 Maria Magdalena venis al la disĉiploj anoncante:
Mi vidis la Sinjoron; kaj ke li tion diris al ŝi.
19 Kiam do estis vespero en tiu sama tago, la unua
de la semajno, kaj kiam la pordoj estis fermitaj, kie la

disĉiploj estis pro timo al la Judoj, Jesuo venis kaj staris
meze de ili kaj diras al ili: Paco al vi.
20 Kaj dirinte tion, li montris al ili siajn manojn kaj
flankon. Tiam la disĉiploj ĝojis, vidante la Sinjoron.
21 Jesuo denove diris al ili: Paco al vi; kiel la Patro
sendis min, tiel mi vin sendas.
22 Kaj dirinte tion, li elspiris sur ilin kaj diris: Ricevu
la Sanktan Spiriton.
23 Se ies pekojn vi formetos, ili estas formetitaj al ili;
se ies vi tenos, ili estas tenitaj.
24 Sed Tomas, unu el la dek du, nomata Didimo, ne
ĉeestis kun ili, kiam Jesuo venis.
25 Tial la aliaj disĉiploj diris al li: Ni vidis la Sinjoron.
Sed li diris al ili: Se mi ne vidos en liaj manoj la truon
de la najloj, kaj se mi ne enŝovos mian fingron en la
lokon de la najloj, kaj ne metos mian manon en lian
flankon, mi nepre ne kredos.
26 Kaj post ok tagoj la disĉiploj denove estis interne,
kaj Tomas kun ili. Kaj Jesuo venis, kiam la pordoj
estis fermitaj; kaj starante en la mezo, li diris: Paco
al vi.
27 Tiam li diras al Tomas: Eltiru ĉi tien vian fingron
kaj vidu miajn manojn; kaj eltiru vian manon kaj enmetu
ĝin en mian flankon, kaj estu ne plu nekredema, sed
kredanta.
28 Tomas respondis al li kaj diris: Mia Sinjoro, kaj
mia Dio.
29 Jesuo diras al li: Tial, ke vi vidis min, vi kredas.
Feliĉaj estas tiuj, kiuj ne vidis, kaj kredas.
30 Multajn aliajn signaĵojn Jesuo faris antaŭ la dis-
ĉiploj, kiuj ne estas skribitaj en tiu ĉi libro.
31 Sed tiuj ĉi estas skribitaj por ke vi kredu, ke Jesuo
estas la Kristo, la Filo de Dio, kaj kredante vi havu
vivon en lia nomo.

Ĉapitro XXI

1 Post tio Jesuo denove sin montris al la disĉiploj
apud la lago Tiberias ; kaj li montris sin jene :
2 Estis kune Simon Petro kaj Tomas, nomata Didimo,
kaj Natanael el Kana Galilea, kaj la filoj de Zebedeo, kaj
aliaj du el liaj disĉiploj.
3 Simon Petro diris al ili : Mi iras por fiŝkapti. Ili
diris al li : Ni ankaŭ iras kun vi. Ili do eliris kaj iris sur
la ŝipon ; kaj tiun nokton ili nenion kaptis.
4 Sed, ĉe la tagiĝo, Jesuo staris sur la marbordo ; sed
la disĉiploj ne sciis, ke estas Jesuo.
5 Tiam Jesuo diris al ili : Infanoj, ĉu vi havas ian
almanĝaĵon ? Ili respondis al li : Ne.
6 Kaj li diris al ili : Jetu la reton al la dekstra flanko
de la ŝipo, kaj vi trovos. Ili do elĵetis ĝin kaj ili ne povis
plu ĝin treni, pro la multo da fiŝoj.
7 Tial la disĉiplo, kiun Jesuo amis, diris al Petro :
Estas la Sinjoro. Kiam do Simon Petro aŭdis, ke estas
la Sinjoro, li alzonis sian kitelon al si (ĉar li estis nuda)
kaj ĵetis sin en la maron.
8 Sed la aliaj disĉiploj venis en la ŝipeto (ĉar ili ne
estis malproksime de la tero, sed nur ĉirkaŭ ducent ulnoj),
trenante la reton plenan je fiŝoj.
9 Kaj, kiam ili eliris sur la teron, ili vidis fajron karban
aranĝitan tie kaj fiŝon kuŝantan sur ĝi kaj panon.
10 Jesuo diris al ili : Alportu el la fiŝoj, kiujn vi ĵus
kaptis.
11 Tial Simon Petro iris sur la ŝipon kaj tiris la reton
al la tero plenan je grandaj fiŝoj, cent kvindek tri, kaj,
kvankam tiel multaj ili estis, la reto ne estis ŝirita.
12 Jesuo diris al ili : Venu, matenmanĝu. Kaj neniu
el la disĉiploj kuraĝis lin demandi : Kiu vi estas ? sciante,
ke tiu estas la Sinjoro.

13 Jesuo venas kaj prenas la panon kaj donas al ili, kaj ankaŭ la fiŝon.

14 Tiun ĉi jam la trian fojon aperis Jesuo al siaj disĉiploj, post kiam li leviĝis el la mortintoj.

15 Post la matenmanĝo, Jesuo diris al Simon Petro: Simon, filo de Jona, ĉu vi amas min pli ol tiuj ĉi? Li diras al li: Jes, Sinjoro, vi scias, ke mi amas vin. Li diras al li: Paŝtu miajn ŝafidojn.

16 Li diras al li ankoraŭ la duan fojon: Simon, filo de Jona, ĉu vi amas min? Li diras: Jes, Sinjoro, vi scias, ke mi amas vin. Li diras al li: Paŝtu miajn ŝafojn.

17 Li diras al li la trian fojon: Simon, filo de Jona, ĉu vi amas min? Petro ĉagreniĝis, ke li diris al li la trian fojon: Ĉu vi amas min? kaj respondis: Sinjoro, vi scias ĉion; vi scias, ke mi amas vin. Jesuo diras al li: Paŝtu miajn ŝafojn.

18 Vere, vere, mi diras al vi: Kiam vi estis juna, vi zonis vin kaj iris, kien vi volis; sed, kiam vi maljuniĝos, vi eltiros viajn manojn, kaj alia vin zonos kaj portos vin, kien vi ne volos.

19 Tion ĉi li diris, per aludo montrante, per kia morto li gloros Dion. Kaj dirinte tion, li diras al li: Sekvu min.

20 Petro, sin turninte, vidas malantaŭe la disĉiplon, kiun Jesuo amis (kiu ankaŭ klinis sin al lia brusto dum la vespermanĝo kun la diro: Sinjoro, kiu estas la perfidanta vin?)

21 Petro do, vidinte lin, diris al Jesuo: Sinjoro, kaj kion pri tiu ĉi?

22 Jesuo diras al li: Se mi volas, ke li restu ĝis mi venos, kio estas al vi? Vi, sekvu min.

23 Tial la famo disiĝis inter la fratoj, ke tiu disĉiplo ne mortos; tamen Jesuo ne diris al li, ke li ne mortos, sed: Se mi volas, ke li restu ĝis mi venos, kio estas al vi?

24 Tiu estas la disĉiplo, kiu atestas pri tiuj ĉi okazint-
aĵoj kaj skribis pri ili: kaj ni scias, ke lia atesto estas
vera.
25 Estas ankaŭ multo da aliaj faroj, kiujn Jesuo faris;
kaj se ĉiu el ili estus skribita detale, mi kredas, ke la tuta
mondo ne havus lokon por la skribotaj libroj.

LA AGOJ DE LA APOSTOLOJ

ĈAPITRO I

1 La unuan historion mi faris, Teofilo, pri ĉio, kion
Jesuo komencis fari kaj instrui,
2 Ĝis la tago, kiam li estis akceptita supren, doninte
ordonon per la Sankta Spirito al la apostoloj, kiujn li
elektis;
3 Al kiuj ankaŭ post sia suferado li montris sin vivanta
per multaj pruvoj, dum kvardek tagoj aperante al ili kaj
parolante pri la aferoj de la regno de Dio.
4 Kaj, kunestante, li admonis ilin ne translokiĝi el
Jerusalem, sed atendi tiun promeson de la Patro, pri kiu
(li diris) vi aŭdis de mi;
5 Ĉar, kiel Johano baptis en akvo, vi estos baptitaj en
la Sankta Spirito post ne multaj tagoj.
6 Ili do kunveninte demandis lin, dirante: Sinjoro, ĉu
en tiu ĉi tempo vi redonas la regadon al Izrael?
7 Kaj li diris al ili: Ne apartenas al vi scii tempojn
nek epokojn, kiujn la Patro estas rezervinta en sia
aŭtoritato,
8 Sed vi ricevos povon, kiam la Sankta Spirito venos
sur vin, kaj vi estos miaj atestantoj en Jerusalem kaj en
tuta Judeo kaj Samario kaj ĝis la plej malproksima parto
de la tero.

9 Kaj tion dirinte, li suprenleviĝis, ankoraŭ dum ili
rigardis, kaj nubo ricevis lin for de iliaj okuloj.
10 Kaj dum ili atente rigardis en la ĉielon, kiam li
foriras, jen alstaris apud ili du viroj blanke vestitaj;
11 Kiuj ankaŭ diris: Viroj Galileanoj, kial vi staras
rigardantaj en la ĉielon? Tiu ĉi Jesuo, kiu estas prenita
supren for de vi en la ĉielon, tiel revenos sammaniere,
kiel vi vidis lin irantan en la ĉielon.
12 Tiam ili iris returne Jerusalemon de la monteto
nomata Olivarba, kiu estas proksime al Jerusalem, je
sabata vojaĝo.
13 Kaj, kiam ili envenis, ili supreniris en la supran
ĉambron, kie loĝis Petro kaj Jakobo kaj Johano kaj
Andreo, Filipo kaj Tomas, Bartolomeo kaj Mateo,
Jakobo filo de Alfeo, kaj Simon Zeloto, kaj Judas filo de
Jakobo.
14 Ĉiuj ĉi unuanime persistis en preĝado kaj peto kun
la virinoj kaj Maria la patrino de Jesuo kaj kun liaj
fratoj.
15 Kaj en tiuj tagoj Petro, stariĝinte meze de la fratoj,
diris (kaj multego da personoj estis kune, ĉirkaŭ cent
dudek):
16 Fratoj, estis necese, ke tiu skribo estu plenumita,
kiun la Sankta Spirito antaŭparolis per la buŝo de David
pri Judas, kiu fariĝis gvidanto al tiuj, kiuj kaptis Jesuon.
17 Car li estis enkalkulita inter ni kaj ricevis sian
lotaĵon en tiu ĉi servado.
18 (Nu, tiu akiris kampon per la rekompenco de sia
maljusteco, kaj falinte kapantaŭe, li diskrevis meze, kaj
ĉiuj liaj internaĵoj estis elŝutitaj.
19 Kaj tio estis sciigita al ĉiuj loĝantoj en Jerusalem,
tiel ke tiu kampo estas nomita en ilia lingvo Akeldama,
tio estas Sangokampo.)
20 Car estas skribite en la Psalmaro: Lia loĝejo

fariĝu dezerta, kaj ne estu enloĝanto en ĝi; kaj: Alia prenu lian oficon.
21 Tial el la viroj, kiuj akompanis nin la tutan tempon,
kiam la Sinjoro Jesuo eniris kaj eliris inter ni,
22 Komencante de la bapto de Johano ĝis la tago,
kiam li estis akceptita supren for de ni, unu el tiuj devas
esti atestanto kun ni pri lia releviĝo.
23 Kaj ili starigis du, Jozefon nomatan Barsabas, kies
alnomo estis Justulo, kaj Matiason.
24 Kaj preĝante ili diris: Vi, Sinjoro, korkonanto de
ĉiuj, elmontru, kiun vi elektis, unu el ĉi tiuj du,
25 Por ricevi la lotaĵon en tiu ĉi servado kaj apostoleco,
de kiu Judas forfalis, por iri al sia propra loko.
26 Kaj ili lotis pri tio, kaj la loto falis por Matias;
kaj li estis alkalkulita al la dek unu apostoloj.

Ĉapitro II

1 Kaj, kiam la Pentekosta tago estis plenumata, ĉiuj
estis unuanime en unu loko.
2 Kaj subite fariĝis el la ĉielo sono kvazaŭ de rapideg-
anta perforta vento, kaj ĝi plenigis la tutan domon, kie
ili sidis.
3 Kaj al ili aperis langoj kvazaŭ el fajro disirantaj kaj
eksidis sur ĉiun el ili.
4 Kaj ĉiuj estis plenigitaj de la Sankta Spirito kaj
komencis paroli aliajn lingvojn, kiel la Spirito donis al ili
parolpovon.
5 Kaj en Jerusalem estis loĝantaj piaj Judoj el ĉiu
nacio sub la ĉielo.
6 Kaj, kiam okazis tiu sono, la popolamaso kunvenis
kaj miregis, ĉar ĉiu aparte aŭdis ilin paroli per ĉies propra
dialekto.

7 Kaj ĉiuj konfuziĝis kaj miris, dirante unu al alia:
Jen, ĉu ne estas Galileanoj ĉiuj ĉi parolantoj?
8 Kiamaniere do ni aŭdas ĉiu en sia dialekto, en kiu
ni estas naskitaj?
9 Partoj kaj Medoj kaj Elamanoj kaj loĝantoj en
Mezopotamio, Judeo, Kapadokujo, Ponto kaj Azio,
10 Frigujo kaj Pamfilio, Egiptujo kaj la partoj de
Afriko apud Kireno, kaj pasloĝantaj Romanoj, Judoj kaj
prozelitoj,
11 Kretanoj kaj Araboj, ni aŭdas ilin paroli en niaj
lingvoj la mirindaĵojn de Dio.
12 Kaj ĉiuj konfuziĝis kaj embarasiĝis, dirante unu al
alia: Kion tio ĉi signifas?
13 Sed aliaj mokante diris: Ili estas plenaj je mosta
vino.
14 Sed Petro, stariĝinte kun la dek unu, levis sian
voĉon kaj parolis al ili, dirante: Ho, Judoj kaj ĉiuj
loĝantaj en Jerusalem, estu ĉi tio certigata al vi, kaj
aŭskultu miajn vortojn.
15 Car tiuj ĉi ne estas ebriaj, kiel vi supozas, ĉar estas
la tria horo de la tago.
16 Sed jen tio, kio estis dirita per Joel la profeto:
17 Kaj okazos en la lastaj tagoj, diras Dio, ke mi
elverŝos el mia spirito sur ĉiun karnon, kaj viaj filoj kaj
viaj filinoj profetados, kaj viaj junuloj vidos viziojn, kaj
viaj maljunuloj sonĝos sonĝojn.
18 Kaj eĉ sur miajn servistojn kaj miajn servistinojn
en tiuj tagoj mi surverŝos el mia spirito, kaj ili profetados.
19 Kaj mi montros miraklojn en la ĉielo supre, kaj
signojn en la tero malsupre, sangon kaj fajron kaj fuman
vaporon.
20 La suno estos aliformita en mallumon, kaj la luno
en sangon, antaŭ ol venos la tago granda kaj majesta de
la Sinjoro.

21 Kaj okazos, ke ĉiu, kiu vokos la nomon de la Sinjoro, estos savita.

22 Izraelidoj, aŭskultu ĉi tiujn vortojn: Jesuon Nazaretanon, viron de Dio elmontritan al vi per potencaĵoj kaj mirakloj kaj signoj, kiujn Dio faris per li meze de vi, kiel vi mem scias,

23 Lin, laŭ la difinita intenco kaj antaŭscio de Dio transdonitan, vi per la manoj de senleĝuloj krucuminte mortigis.

24 Kiun Dio levis, malliginte la suferojn de morto, ĉar estis neeble, ke li estu tenata de ĝi.

25 Car David diras pri li: Ĉiam mi vidis la Sinjoron antaŭ mi, ĉar li estas ĉe mia dekstra mano, por ke mi ne falu.

26 Tial ĝojis mia koro kaj raviĝis mia lango, eĉ mia karno ripozas en espero;

27 Ĉar vi ne lasos mian animon al la infero, nek permesos al via sanktulo vidi forputron.

28 Vi konigis al mi la vojojn de la vivo, vi plenigos min je ĝojo per via vizaĝo.

29 Fratoj, mi povas libere paroli al vi pri la patriarko David, ke li mortis kaj estis enterigita, kaj lia tombo estas ĉe ni ankoraŭ ĝis ĉi tiu tago.

30 Estante do profeto kaj sciante, ke Dio ĵuris al li per ĵuro, sidigi sur lia trono iun el la frukto de lia lumbo,

31 Li antaŭvidante parolis pri la relevo de la Kristo, ke nek li estos lasita al la infero, nek lia karno vidos forputron.

32 Tiun ĉi Jesuon relevis Dio, pri kio ni ĉiuj estas atestantoj.

33 Levite do ĝis dekstre de Dio, kaj ricevinte de la Patro la promeson de la Sankta Spirito, li elverŝis tion, kion vi vidas kaj aŭdas.

34 Ĉar David ne supreniris en la ĉielojn, sed li mem

diras: La Sinjoro diris al mia Sinjoro: Sidu dekstre de mi,
35 Ĝis mi faros viajn malamikojn benketo por viaj piedoj.
36 Kun certeco do sciu la tuta domo de Izrael, ke tiun Jesuon, kiun vi krucumis, Dio faris Sinjoro kaj Kristo.
37 Kaj aŭdinte tion, ili estis pikitaj en la koro, kaj diris al Petro kaj la aliaj apostoloj: Kion ni faru, fratoj?
38 Kaj Petro diris al ili: Ekpentu kaj estu baptitaj ĉiu el vi en la nomo de Jesuo Kristo por forigo de pekoj, kaj vi ricevos la donacon de la Sankta Spirito.
39 Car por vi estas la promeso, kaj por viaj infanoj, kaj por ĉiuj ĝis malproksime, kiujn ajn la Sinjoro nia Dio alvokos.
40 Kaj per multaj aliaj paroloj li atestis kaj alvokis ilin, dirante: Savu vin el tiu ĉi malrekta generacio.
41 Tiuj do, kiuj akceptis lian parolon, estis baptitaj, kaj en tiu tago estis aldonitaj animoj ĉirkaŭ trimil.
42 Kaj ili persistis en la instruo de la apostoloj kaj en la kunuleco, en la dispecigo de pano kaj en preĝoj.
43 Kaj ĉiu animo havis timon, kaj multaj mirakloj kaj signoj fariĝis per la apostoloj.
44 Kaj ĉiuj kredantoj estis kune kaj havis ĉion komuna,
45 Kaj vendis siajn havojn kaj posedaĵojn kaj disdonis ilin al ĉiuj, kiel iu havis bezonon.
46 Kaj ĉiutage, vizitadante unuanime la templon, kaj dispecigante panon dome, ili prenis sian nutraĵon kun feliĉo kaj unueco de koro.
47 Laŭdante Dion kaj havante favoron ĉe la tuta popolo. Kaj la Sinjoro aldonis la savatulojn ĉiutage al la eklezio.

Ĉapitro III

1 Kaj Petro kaj Johano estis suprenirantaj en la
templon je la horo de preĝado, la naŭa.
2 Kaj unu viro, lama ankoraŭ de la patrina ventro,
estis portata, kiun oni metis ĉiutage apud tiu pordego de
la templo, kiu estas nomata La Bela, por ke li petu pri
almozoj la pasantojn en la templon.
3 Tiu, vidante Petron kaj Johanon enirontajn en la
templon, petis almozon.
4 Kaj Petro, fikse rigardante lin, kun Johano, diris:
Rigardu nin.
5 Kaj li atentis ilin, atendante ricevi ion de ili.
6 Kaj Petro diris: Nek arĝentaĵon nek oraĵon mi
havas, sed tion, kion mi havas, mi donas al vi. En la
nomo de Jesuo Kristo Nazaretano, piediru.
7 Kaj li prenis lin per la dekstra mano kaj levis lin,
kaj tuj liaj plandoj kaj maleolostoj fortiĝis.
8 Kaj li suprensalte stariĝis kaj piediris kaj eniris kun
ili en la templon piedirante kaj saltante kaj laŭdante
Dion.
9 Kaj la tuta popolo vidis lin piedirantan kaj laŭdantan
Dion.
10 Kaj ili rekonis lin, ke li estas tiu, kiu sidis por
almozo apud la Bela Pordego de la templo, kaj ili estis
plenaj je mirego kaj konfuziĝo pri tio, kio okazis al li.
11 Kaj, dum li tenas Petron kaj Johanon, la tuta
homamaso kunkuris al ili en la vestiblo nomata Salomona,
miregante.
12 Kaj Petro, vidante tion, respondis al la popolo:
Izraelidoj, kial vi miras pri tio ĉi? Aŭ kial vi fikse
rigardas nin, kvazaŭ per propra potenco aŭ sankteco ni
igis lin piediri?
13 La Dio de Abraham kaj Isaak kaj Jakob, la Dio

de niaj patroj, gloris sian Servanton Jesuon, kiun vi transdonis kaj malkonfesis antaŭ la vizaĝo de Pilato, kiam tiu ĉi decidis liberigi lin.
14 Sed vi malkonfesis la Sanktulon kaj Justulon kaj petis, ke mortiginto estu donacita al vi,
15 Kaj mortigis la Estron de la vivo, kiun Dio relevis el la mortintoj, pri kio ni estas atestantoj.
16 Kaj lia nomo, per fido en lia nomo, fortigis tiun ĉi, kiun vi rigardas kaj konas; kaj la fido, kiu estas per li, donis al li tiun ĉi plensanecon antaŭ vi ĉiuj.
17 Kaj nun, fratoj, mi scias, ke vi agis pro nescio, kiel ankaŭ viaj regantoj.
18 Sed tiel Dio plenumis tion, kion li antaŭproklamis per buŝo de ĉiuj profetoj, ke lia Kristo suferos.
19 Vi do pentu kaj returniĝu, por ke viaj pekoj estu forviŝitaj, por ke venu tempoj de refreŝigo de la vizaĝo de la Sinjoro,
20 Kaj por ke li sendu la por vi difinitan Kriston, Jesuon;
21 Kiun la ĉielo devas ricevi ĝis la tempoj de restarigo de ĉio, pri kiuj parolis Dio per la buŝo de siaj sanktaj profetoj jam de la pratempo.
22 Car Moseo diris: Profeton starigos Dio la Sinjoro por vi el viaj fratoj, kiel min. Vi lin aŭskultu pri ĉio, kion ajn li parolos al vi.
23 Kaj okazos, ke ĉiu animo, kiu ne aŭskultos tiun profeton, estos ekstermita el la popolo.
24 Kaj ĉiuj profetoj depost Samuel kaj liaj posteuloj, kiuj parolis, proklamis ankaŭ tiujn ĉi tagojn.
25 Vi estas la filoj de la profetoj kaj de la interligo, kiun Dio faris kun viaj patroj, dirante al Abraham: Kaj en via idaro ĉiuj familioj de la tero beniĝos.
26 Al vi unue Dio, relevinte sian Servanton, sendis lin por bene deturni ĉiun el vi for de viaj pekoj.

ĈAPITRO IV

1 Kaj dum ili parolas al la popolo, survenis ilin la
ĉefpastroj, la kapitano de la templo kaj la Sadukeoj,
2 Ĉagrenate, ke ili instruas la popolon kaj proklamas
per Jesuo la releviĝon el la mortintoj.
3 Kaj ili manojn ĵetis sur ilin kaj metis ilin en gardejon
ĝis la morgaŭa tago; ĉar estis jam vespero.
4 Tamen multaj el tiuj, kiuj aŭdis la vorton, kredis;
kaj la nombro de la viroj estis proksimume kvin miloj.
5 Kaj okazis la morgaŭan tagon, ke kunvenis en
Jerusalem la regantoj kaj pliaĝuloj kaj skribistoj,
6 Kaj Annas la ĉefpastro kaj Kaifas kaj Johano kaj
Aleksandro kaj ĉiuj, kiuj estis de la ĉefpastra parencaro;
7 Kaj stariginte ilin mezen, tiuj demandis: Per kia
povo aŭ per kia nomo vi faris tion?
8 Tiam Petro, plenigite de la Sankta Spirito, diris al
ili: Regantoj de la popolo kaj pliaĝuloj,
9 Se ni hodiaŭ estas eldemandataj pri la bonfaro al la
senfortulo, per kio li estas savita,
10 Estu sciigite al vi ĉiuj kaj al la tuta popolo Izrael,
ke per la nomo de Jesuo Kristo Nazaretano, kiun vi
krucumis, kiun Dio levis el la mortintoj, per ĝi staras tiu
ĉi viro antaŭ vi sana.
11 Tiu estas la ŝtono, kiun vi konstruantoj malŝatis,
kiu nun fariĝis ŝtono bazangula.
12 Kaj en alia nomo ne estas savo; ĉar ne estas alia
nomo sub la ĉielo donita inter homoj, per kiu ni devas
esti savitaj.
13 Sed, kiam ili rigardis la kuraĝon de Petro kaj
Johano kaj komprenis, ke ili estas malkleruloj kaj
nesciuloj, ili miris, kaj eltrovis pri ili, ke ili estis kun
Jesuo.

14 Kaj vidante la resanigiton starantan apud tiuj,
ili ne havis, kion kontraŭdiri.
15 Sed, ordoninte ilin foriri el la sinedrio, ili konfer-
encis inter si,
16 Dirante: Kion ni devas fari al tiuj ĉi homoj?
Ĉar estas videble por ĉiuj loĝantoj en Jerusalem, ke
rimarkinda signaĵo estas farita per ili, kaj ni ne povas
nei ĝin.
17 Sed, por ke ĝi ne plu disvastiĝu inter la popolo, ni
minacu ilin, ke ili nepre plu parolu al neniu en tiu ĉi
nomo.
18 Kaj ili vokis ilin kaj ordonis al ili tute ne paroli
nek instrui en la nomo de Jesuo.
19 Sed Petro kaj Johano respondante diris al ili: Ĉu
estas juste antaŭ Dio aŭskulti vin prefere ol Dion, vi
juĝu;
20 Ĉar ni ne povas ne paroli pri tio, kion ni vidis kaj
aŭdis.
21 Kaj ili denove minacinte liberigis ilin, trovinte
nenion, pro kio ili povus ilin puni, pro la popolo, ĉar
ĉiuj gloris Dion pro la faritaĵo.
22 Ĉar la homo estis pli ol kvardekjara, sur kiu ĉi tiu
signaĵo resaniga estis farita.
23 Kaj liberigite ili venis al siaj kunuloj kaj ĉion
rakontis, kion la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj diris al ili.
24 Kaj ili aŭdinte levis la voĉon al Dio unuanime kaj
diris: Ho, Plejpotenculo, kiu faris la ĉielon kaj teron kaj
maron kaj ĉion en ili,
25 Kiu per la Sankta Spirito per la buŝo de nia patro
David via servanto diris: Kial tumultas popoloj kaj
gentoj pripensas vanaĵon?
26 La reĝoj de la tero sin aranĝis, kaj la regantoj
kunkolektiĝis kontraŭ la Sinjoro kaj kontraŭ lia Sankt-
oleito;

27 Ĉar vere en tiu ĉi urbo kunvenis kontraŭ via sankta
Servanto Jesuo, kiun vi sanktoleis, kune Herodes
kaj Pontio Pilato kun la gentoj kaj la popoloj de Izrael,
28 Por fari ĉion, kion via mano kaj via intenco
antaŭdifinis okazonta.
29 Kaj nun, Sinjoro, rigardu iliajn minacojn kaj donu
al viaj servistoj paroli vian vorton kun plena kuraĝo,
30 Dum vi etendos vian manon por sanigado, kaj
signoj kaj mirakloj fariĝos per la nomo de via sankta
Servanto Jesuo.
31 Kaj post ilia preĝado, la loko, en kiu ili kolektiĝis,
estis skuata, kaj ili ĉiuj estis plenigitaj de la Sankta
Spirito kaj parolis la vorton de Dio kuraĝe.
32 Kaj la anaro de la kredantoj estis unukora kaj
unuanima, kaj neniu diris, ke io el lia havaĵo estas propra
al li ; sed estis ĉe ili ĉio komuna.
33 Kaj kun granda povo la apostoloj atestis pri la
releviĝo de la Sinjoro Jesuo, kaj granda graco estis sur
ĉiuj.
34 Nek iu inter ili havis mankon, ĉar, kiuj estis posed-
antoj de bienoj aŭ domoj, tiuj vendis ilin kaj alportis la
prezon de la venditaĵoj,
35 Kaj metis ĝin apud la piedoj de la apostoloj ; kaj
estis disdonate al ĉiu laŭ ĉies aparta bezono.
36 Kaj Jozef, kiu estis alnomita de la apostoloj
Barnabas (tio estas, tradukite, Filo de Konsolo), Levido,
Kiprano laŭ sia naskiĝo,
37 Posedante kampon, vendis ĝin kaj alportis la
prezon kaj metis ĝin apud la piedoj de la apostoloj.

Ĉapitro V

1 Sed unu viro, nomata Ananias, kun sia edzino
Sapfira vendis posedaĵon,
2 Kaj detenis iom el la prezo, kun la konsento de

sia edzino, kaj iun parton alportis kaj metis apud la piedoj
de la apostoloj.
3 Sed Petro diris: Ananias, kial Satano plenigis vian
koron tiel, ke vi mensogas al la Sankta Spirito kaj detenas
iom el la prezo de la bieno?
4 Ĉu ĝi restante ne restis via? Kaj ĉu ĝi vendite ne
estis en via povo? Kial do vi metis tiun ĉi faron en via
koro? Vi mensogis ne al homoj, sed al Dio.
5 Kaj aŭdante tiujn ĉi vortojn, Ananias falis kaj
senspiriĝis: kaj granda timo survenis sur ĉiujn aŭdant-
ojn.
6 Kaj la junuloj sin levis kaj ĉirkaŭvindis lin kaj
forportinte enterigis lin.
7 Kaj jam estis ĉirkaŭ trihora intertempo, kiam lia
edzino, ne sciante, kio okazis, eniris.
8 Kaj Petro demandis al ŝi: Diru al mi, ĉu por
tiom vi vendis la bienon? Kaj ŝi respondis: Jes, por
tiom.
9 Kaj Petro respondis al ŝi: Kial estis interkonsento
inter vi, por tenti la Spiriton de la Sinjoro? Jen, la pie-
doj de tiuj, kiuj enterigis vian edzon, estas apud la pordo
kaj forportos vin.
10 Kaj ŝi tuj falis apud liaj piedoj kaj senspiriĝis, kaj
la junuloj enirinte trovis ŝin mortinta kaj enterigis ŝin
apud ŝia edzo.
11 Kaj granda timo venis sur la tutan eklezion kaj
ĉiujn aŭdantajn pri tio.
12 Kaj per la manoj de la apostoloj estis faritaj multaj
signaĵoj kaj mirindaĵoj meze de la popolo, kaj ili ĉiuj estis
unuanime en la vestiblo Salomona.
13 Sed el la ceteraj neniu kuraĝis aliĝi al ili; tamen
la popolo gloris ilin.
14 Kaj kredantoj pligrandnombre estis aldonitaj al la
Sinjoro, amasoj da viroj kaj virinoj;

15 Tiel, ke oni eksteren portis la malsanulojn sur la
stratojn kaj kuŝigis ilin sur litoj kaj kanapoj, por ke ĉe la
preterpaso de Petro, almenaŭ lia ombro ombru iun el
ili.
16 Kunvenis ankaŭ Jerusalemon la amaso el la ĉirk-
aŭaj urboj, portante malsanulojn kaj la turmentatajn de
malpuraj spiritoj, kaj ĉiuj estis sanigitaj.
17 Sed la ĉefpastro stariĝis kaj ĉiuj, kiuj estis kun li
(tio estas la sekto de la Sadukeoj), kaj ili estis plenigitaj
je ĵaluzo,
18 Kaj ĵetis la manojn sur la apostolojn kaj metis ilin
en la publikan gardejon.
19 Sed anĝelo de la Sinjoro nokte malfermis la pordojn
de la karcero kaj, elkondukinte ilin, diris :
20 Iru kaj starante parolu en la templo al la popolo
ĉiujn vortojn pri tiu ĉi vivo.
21 Kaj tion aŭdinte, ili eniris ĉe la tagiĝo en la templon
kaj ekinstruis. Sed la ĉefpastro venis kaj tiuj, kiuj estis
kun li, kaj kunvokis la sinedrion kaj la tutan senaton de
la Izraelidoj kaj sendis al la malliberejo por ilin venigi.
22 Sed la oficistoj veninte ne trovis ilin en la karcero,
kaj ili revenis kaj rakontis,
23 Dirante : Ni ja trovis la malliberejon ŝlosita tute
fortike, kaj la gardistojn starantajn antaŭ la pordoj, sed
malferminte ni trovis interne neniun.
24 Kiam do la kapitano de la templo kaj la ĉefpastroj
aŭdis ĉi tiujn vortojn, ili embarasiĝis pri ili, kio fariĝos tiu
afero.
25 Tiam iu venis kaj sciigis al ili : Jen, la viroj, kiujn vi
metis en la karceron, estas en la templo starantaj kaj
instruantaj la popolon.
26 Tiam foriris la kapitano kun la oficistoj kaj alkon-
dukis ilin sen perforto, ĉar ili timis la popolon, por ke ili
ne estu per ŝtonoj atakitaj.

27 Kaj oni alkondukis ilin kaj starigis ilin antaŭ la sinedrio, kaj la ĉefpastro ilin demandis,

28 Dirante: Ni severe ordonis al vi, ke vi ne instruu en tiu ĉi nomo; kaj jen, vi plenigis Jerusalemon je via instruado kaj intencas survenigi sur nin la sangon de tiu homo.

29 Tiam Petro kaj la apostoloj responde diris: Oni devas obei Dion prefere ol homojn.

30 La Dio de niaj patroj levis Jesuon, kiun vi pereigis, pendiginte lin sur lignaĵo.

31 Lin altigis Dio per sia dekstra mano, por esti Estro kaj Savanto, por doni al Izrael penton kaj formetadon de pekoj.

32 Kaj ni estas atestantoj de tiuj ĉi vortoj, kiel ankaŭ estas la Sankta Spirito, kiun Dio donis al tiuj, kiuj lin obeas.

33 Kaj ili, aŭdinte tion, estis trapikitaj kaj ekdeziris pereigi ilin.

34 Sed unu, ekstarinte en la sinedrio, Fariseo nomata Gamaliel, leĝinstruisto honorata ĉe la tuta popolo, ordonis, ke oni eksteren forigu la homojn dum mallonga tempo.

35 Kaj li diris al ili: Izraelidoj, estu singardaj rilate al tiuj ĉi homoj pri tio, kion vi estas farontaj.

36 Ĉar antaŭ tiuj ĉi tagoj stariĝis Teŭdas, dirante, ke li estas ia persono; kaj al li nombro da viroj, eble kvarcent, sin aligis; kaj li estis pereigita; kaj ĉiuj, kiuj obeis lin, estis disigitaj kaj nuligitaj.

37 Post tiu stariĝis Judas Galileano en la tagoj de la enskribado kaj fortiris popolon post si; li ankaŭ estis detruita, kaj ĉiuj, kiuj obeis lin, estis disigitaj.

38 Kaj nun mi diras al vi: Detenu vin de tiuj ĉi homoj kaj lasu ilin; ĉar, se tiu ĉi intenco aŭ tiu ĉi laboro estas de homoj, ĝi renversiĝos.

39 Sed, se ĝi estas de Dio, vi ne povos renversi ilin;
aŭ eble iel vi troviĝos batalantaj kontraŭ Dio.
40 Kaj ili konsentis kun li, kaj alvokinte la apostolojn
kaj batinte ilin, ili ordonis, ke ili ne parolu en la nomo de
Jesuo, kaj liberigis ilin.
41 Sed ili iris for de antaŭ la sinedrio, ĝojante, ke ili
estis juĝitaj indaj suferi malhonoron pro la Nomo.
42 Kaj ĉiutage en la templo kaj dome ili ne ĉesis
instrui kaj prediki Jesuon la Kriston.

Ĉapitro VI

1 Kaj en tiuj tagoj, kiam la nombro de la disĉiploj
multiĝis, fariĝis murmurado de la Grekaj Judoj kontraŭ
la Hebreaj pro tio, ke iliaj vidvinoj estas preterlasataj en
la ĉiutaga servado.
2 Kaj la dek du, alvokinte la amason de la disĉiploj,
diris: Ne estas dezirinde, ke ni forlasu la Vorton de Dio
kaj servu ĉe tabloj.
3 Tial elserĉu, fratoj, el vi sep homojn, bone atestatajn,
plenajn je la Spirito kaj saĝo, kiujn ni difinos por tiu ĉi
afero.
4 Sed ni persistos en preĝado kaj la servado de la
Vorto.
5 Kaj tiu diro plaĉis al la tuta amaso, kaj ili elektis
Stefanon, viron plenan je fido kaj je la Sankta Spirito, kaj
Filipon kaj Proĥoron kaj Nikanoron kaj Timonon kaj
Parmenason kaj Nikolaon prozeliton el Antioĥia;
6 Tiujn ili starigis antaŭ la apostoloj; kaj tiuj ĉi,
preĝinte, metis la manojn sur ilin.
7 Kaj la vorto de Dio kreskis, kaj la nombro de la
disĉiploj multiĝis treege en Jerusalem, kaj granda aro el
la pastroj obeis al la fido.

8 Kaj Stefano, plena de graco kaj potenco, faris
grandajn mirindaĵojn kaj signaĵojn inter la popolo.
9 Sed stariĝis kelkaj el tiuj, kiuj estis el la tiel nomata
Sinagogo de la Liberigitoj, kaj el la Kirenanoj kaj el la
Aleksandrianoj kaj el la homoj el Kilikujo kaj Azio,
diskutante kun Stefano.
10 Kaj ili ne povis kontraŭstari al la saĝeco kaj la
Spirito, per kiu li parolis.
11 Tiam ili subinstigis virojn, kiuj diris: Ni aŭdis lin
parolantan blasfemajn vortojn kontraŭ Moseo kaj Dio.
12 Kaj ili incitis la popolon kaj la pliaĝulojn kaj la
skribistojn, kaj surveninte kaptis lin, kaj kondukis lin al
la sinedrio,
13 Kaj starigis mensogajn atestantojn, kiuj diris: Tiu
ĉi homo ne ĉesas paroli vortojn kontraŭ tiu ĉi sankta
loko kaj la leĝo;
14 Ĉar ni aŭdis lin dirantan, ke tiu ĉi Jesuo Nazaret-
ano detruos tiun ĉi lokon kaj ŝanĝos la morojn, kiujn
Moseo transdonis al ni.
15 Kaj ĉiuj, kiuj sidis en la sinedrio, atente rigardante
lin, vidis lian vizaĝon kvazaŭ vizaĝon de anĝelo.

Ĉapitro VII

1 Tiam diris la ĉefpastro: Ĉu tiuj ĉi aferoj estas tiel?
2 Kaj tiu diris: Fratoj kaj patroj, aŭskultu. La Dio
de gloro aperis al nia patro Abraham, kiam li estis en
Mezopotamio, antaŭ ol li loĝis en Ĥaran,
3 Kaj diris al li: Eliru el via lando kaj for de via
parencaro kaj venu en tiun landon, kiun mi montros al vi.
4 Tiam li eliris el la lando de la Ĥaldeoj kaj loĝis en
Ĥaran, kaj el tie, post kiam lia patro mortis, li loĝigis
lin en tiun ĉi landon, kie vi nun loĝas.
5 Kaj li donis al li neniun heredaĵon en ĝi, eĉ ne

piedspacon, sed li promesis doni ĝin al li por posedaĵo
kaj al lia idaro post li, kiam li ankoraŭ ne havis
infanon.
6 Kaj Dio parolis jene: Ke lia idaro loĝos en fremda
lando, kaj ke oni sklavigos ĝin kaj malbonigos ĝin dum
kvarcent jaroj.
7 Kaj la popolon, ĉe kiu ili estos sklavoj, mi juĝos,
diris Dio, kaj poste ili eliros kaj adorados min en tiu ĉi
loko.
8 Kaj li donis al li la interligon de cirkumcido; kaj
tiel Abraham naskis Isaakon kaj cirkumcidis lin en la
oka tago, kaj Isaak naskis Jakobon, kaj Jakob la dek du
patriarkojn.
9 Kaj la patriarkoj, enviante Jozefon, vendis lin en
Egiptujon; kaj Dio estis kun li,
10 Kaj liberigis lin el ĉiuj liaj suferoj kaj donis al li
favoron kaj saĝecon antaŭ Faraono reĝo de Egiptujo, kaj
ĉi tiu faris lin reganto super Egiptujo kaj super lia tuta
domo.
11 Kaj venis malsatego sur la tutan landon Egiptujon
kaj Kanaanon, kaj granda sufero, kaj niaj patroj ne trovis
nutraĵon.
12 Sed Jakob, aŭdinte, ke estas greno en Egiptujo,
sendis unue niajn patrojn.
13 Kaj la duan fojon Jozef rekonatiĝis al siaj fratoj, kaj
la gento de Jozef estis montrita al Faraono.
14 Kaj Jozef sendante alvokis Jakobon sian patron
kaj la tutan parencaron, sepdek kvin animojn.
15 Kaj Jakob venis Egiptujon, kaj li mem mortis kaj
niaj patroj,
16 Kaj estis transportitaj Siĥemon kaj enterigitaj en la
tombo, kiun Abraham aĉetis por prezo arĝenta de la filoj
de Ĥemor en Siĥem.
17 Sed, kiam alproksimiĝis la tempo de la promeso,

kiun Dio ĵuris al Abraham, la popolo kreskis kaj plimultiĝis en Egiptujo,
18 Ĝis alia reĝo stariĝis, kiu ne konis Jozefon.
19 Tiu ĉi agis ruze kontraŭ nia nacio kaj subpremis niajn patrojn ĝis tio, ke ili elĵetis siajn infanojn, por ke ili ne vivadu.
20 En tiu tempo Moseo naskiĝis kaj estis eksterordinare bela, kaj li estis nutrata tri monatojn en la domo de sia patro.
21 Kaj, kiam oni elĵetis lin, prenis lin la filino de Faraono kaj nutris lin kiel sian filon.
22 Kaj Moseo estis instruita en la tuta saĝeco de la Egiptoj kaj estis potenca per siaj vortoj kaj agoj.
23 Sed, kiam li jam havis la aĝon de kvardek jaroj, eniris en lian koron la penso viziti siajn fratojn la Izraelidojn.
24 Kaj vidinte unu el ili suferantan maljustecon, li defendis lin kaj venĝis la subpremitulon, batante la Egipton.
25 Kaj li supozis, ke liaj fratoj komprenos, ke Dio per lia mano donas al ili savadon, sed ili ne komprenis.
26 Kaj la morgaŭan tagon li aperis al ili, dum ili malpacas, kaj deziras repacigi ilin, dirante: Sinjoroj, vi estas fratoj, kial vi malbonfaras unu al alia?
27 Sed la ofendanto de sia najbaro forpuŝis lin, dirante: Kiu faris vin estro kaj juĝanto super ni?
28 Ĉu vi volas mortigi min, same kiel vi mortigis la Egipton hieraŭ?
29 Kaj Moseo forkuris ĉe tiu parolo kaj iĝis loĝanto en la lando Midjana, kie li naskis du filojn.
30 Kaj, kiam kvardek jaroj forpasis, anĝelo aperis al li en la dezerto apud monto Sinajo en flamo de fajro en dornarbeto.
31 Kaj, kiam Moseo vidis ĝin, li miris pri la fenomeno,

kaj, kiam li alproksimiĝis por klare vidi ĝin, venis al li
voĉo de la Sinjoro:
32 Mi estas la Dio de viaj patroj, la Dio de Abraham
kaj de Isaak kaj de Jakob. Kaj Moseo tremis kaj ne
kuraĝis rigardi.
33 Kaj la Sinjoro diris al li: Deprenu la ŝuojn de viaj
piedoj, ĉar la loko, sur kiu vi staras, estas sankta tero.
34 Mi rigardis kaj vidis la mizeron de mia popolo, kiu
estas en Egiptujo, kaj mi aŭdis ilian ĝemadon, kaj mi
estas malsuprenirinta por liberigi ilin; nun do venu, kaj
mi vin sendos en Egiptujon.
35 Tiun ĉi Moseon, kiun ili malakceptis, dirante: Kiu
faris vin estro kaj juĝanto? tiun Dio sendis, por esti estro
kaj savanto, per la mano de la anĝelo, kiu aperis al li en
la dornarbeto.
36 Tiu elkondukis ilin, farinte mirindaĵojn kaj sig-
naĵojn en Egiptujo kaj en la Ruĝa Maro kaj en la dezerto
dum kvardek jaroj.
37 Estis tiu Moseo, kiu diris al la Izraelidoj: Dio via
Sinjoro starigos profeton al vi el viaj fratoj, same kiel min.
38 Estis tiu, kiu estis en la komunumo en la dezerto
kun la anĝelo, kiu parolis kun li sur la monto Sinajo; kiu
estis kun niaj patroj; kiu ricevis vivajn orakolojn por
doni al ni;
39 Al kiu niaj patroj ne volis esti obeemaj, sed for-
puŝis lin kaj returniĝis en siaj koroj al Egiptujo,
40 Dirante al Aaron: Faru al ni diojn, kiuj marŝos
antaŭ ni, ĉar koncerne tiun ĉi Moseon, kiu elkondukis
nin el la lando Egiptujo, ni ne scias, kio okazis al li.
41 Kaj ili faris bovidon en tiuj tagoj kaj alportis
oferaĵon al la idolo kaj ĝojis pri la faritaĵo de siaj
manoj.
42 Tiam Dio turniĝis kaj lasis ilin adoradi la ĉielan
armeon, kiel estas skribite en la libro de la profetoj: Ĉu

vi oferdonis al mi bestojn kaj oferaĵojn kvardek jarojn
en la dezerto, ho, domo Izraela?
43 Kaj vi levis la tendon de Moloĥo kaj la stelon de
dio Remfano, la figuraĵojn, kiujn vi faris por riverenci al
ili. Kaj mi transloĝigos vin preter Babilonon.
44 Estis kun niaj patroj la tabernaklo de atesto en la
dezerto, kiel ordonis tiu, kiu parolis al Moseo, ke li kon-
struu ĝin laŭ la modelo, kiun li vidis.
45 Ĝin ankaŭ niaj patroj siavice enportis kun Joŝuo,
kiam ili eniris en la posedaĵon de la nacioj, kiujn Dio
forpuŝis antaŭ niaj patroj, ĝis la tagoj de David;
46 Kiu trovis favoron ĉe Dio kaj petis trovi loĝejon
por la Dio de Jakob.
47 Sed Salomon konstruis domon por li.
48 Tamen la Plejalta ne loĝas en mankonstruaĵoj, kiel
diras la profeto:
49 La ĉielo estas mia trono, kaj la tero estas la benketo
de miaj piedoj. Kian domon vi konstruos por mi? diras
la Sinjoro, aŭ kia estas la loko de mia ripozo?
50 Ĉu ne faris mia mano ĉion ĉi tion?
51 Vi neflekseblaj je kolo, vi necirkumciditaj je koro
kaj orelo, vi ĉiam kontraŭstaradas al la Sankta Spirito;
kiel viaj patroj, tiel ankaŭ vi.
52 Kiun el la profetoj viaj patroj ne persekutis? Kaj
ili mortigis tiujn, kiuj antaŭmontris pri la alveno de la
Justulo; de kiu vi nun fariĝis la perfidintoj kaj mort-
igintoj;
53 Vi, kiuj ricevis la leĝon, kiel anoncitan per anĝeloj,
sed ne observis ĝin.
54 Kaj aŭdante tion, ili estis kortranĉataj, kaj kun-
frapis la dentojn kontraŭ li.
55 Sed li, estante plena je la Sankta Spirito, rigardis
atente en la ĉielon kaj vidis la gloron de Dio kaj Jesuon
starantan dekstre de Dio,

56 Kaj diris: Jen, mi vidas la ĉielon malfermitan kaj
la Filon de la homo starantan dekstre de Dio.
57 Sed ili ekkriis laŭtvoĉe kaj fermis al si la orelojn
kaj kuregis sur lin unuanime,
58 Kaj elpelis lin el la urbo kaj ŝtonis lin, kaj la
atestantoj demetis siajn vestojn apud la piedoj de junulo,
kies nomo estis Saŭlo.
59 Kaj ili ŝtonis Stefanon vokantan kaj dirantan:
Jesuo, Sinjoro, akceptu mian spiriton.
60 Kaj li genufleksis kaj kriis laŭtvoĉe: Sinjoro, ne
metu sur ilin tiun ĉi pekon. Kaj tion dirinte, li ek-
dormis.

Ĉapitro VIII

1 Kaj Saŭlo konsentis je lia mortigo. Kaj ekfariĝis
en tiu tago granda persekutado kontraŭ la eklezio, kiu
estis en Jerusalem; kaj ĉiuj estis dispelitaj tra la regionoj
de Judeo kaj Samario, escepte la apostolaron.
2 Kaj piuloj enterigis Stefanon kaj faris grandan fune-
bron pri li.
3 Sed Saŭlo atakis la eklezion, enirante ĉiun domon,
kaj trenante virojn kaj virinojn li fordonis ilin en mal-
liberejon.
4 Sed la dispelitoj ĉirkaŭiris predikante la vorton.
5 Kaj Filipo, vojaĝinte en urbon Samarian, proklamis
al ili la Kriston.
6 Kaj la popolamaso unuanime atentis la parolojn de
Filipo, kiam ili aŭdis lin kaj vidis la signaĵojn, kiujn li
faris.
7 Ĉar el multaj el ili, kiuj tiajn havis, malpuraj spiritoj
elvenis, kriante laŭtvoĉe, kaj multaj paralizuloj kaj lamuloj
estis sanigitaj.
8 Kaj estis granda ĝojo en tiu urbo.

9 Sed unu viro, nome Simon, jam antaŭe faradis magion en la urbo kaj sorĉadis la popolon de Samario, dirante, ke li estas iu granda;

10 Al kiu atentadis ili ĉiuj, de la malgrandaj ĝis la grandaj, dirante: Tiu ĉi homo estas la granda povo de Dio.

11 Kaj ili atentadis lin, ĉar li jam de longe sorĉas ilin per magiaĵoj.

12 Sed kiam ili kredis Filipon predikantan la evangelion pri la regno de Dio kaj la nomo de Jesuo Kristo, ili estis baptitaj, viroj kaj virinoj.

13 Kaj Simon mem ankaŭ kredis; kaj, kiam li estis baptita, li forte aliĝis al Filipo, kaj vidante signaĵojn kaj grandajn miraklojn, kiuj okazis, li konfuziĝis.

14 Kaj la apostoloj en Jerusalem, aŭdinte, ke Samario akceptis la vorton de Dio, sendis al ili Petron kaj Johanon,

15 Kiuj alveninte preĝis por ili, ke ili ricevu la Sanktan Spiriton.

16 Ĉar ankoraŭ sur neniun el ili li estis falinta; nure ili estis baptitaj en la nomon de la Sinjoro Jesuo.

17 Tiam ili surmetis la manojn sur ilin, kaj ili ricevis la Sanktan Spiriton.

18 Kaj Simon, vidinte, ke la Sankta Spirito estas donata per la surmetado de la manoj de la apostoloj, alportis al ili monon,

19 Kaj diris: Donu ankaŭ al mi tiun ĉi povon, por ke ĉiu, sur kiun mi surmetos la manojn, ricevu la Sanktan Spiriton.

20 Sed Petro diris al li: Via arĝentaĵo iru kun vi en pereon, ĉar vi pensis ricevi la donacon de Dio per mono.

21 Vi havas nek parton nek loton en tiu afero, ĉar via koro ne estas rekta antaŭ Dio.

22 Pentu do pri tiu via malboneco kaj preĝu al la
Sinjoro, se eble la penso de via koro estu pardonita
al vi.
23 Car mi vidas, ke vi estas en la galo de maldolĉeco
kaj en la kateno de malboneco.
24 Kaj Simon responde diris: Preĝu vi al la Sinjoro
por mi, ke atingu min neniu el tiuj aferoj, pri kiuj vi
parolis.
25 Kiam do ili estis atestintaj kaj parolintaj la
vorton de la Sinjoro, ili sin returnis al Jerusalem
kaj predikis la evangelion al multaj vilaĝoj de la
Samarianoj.
26 Sed anĝelo de la Sinjoro parolis al Filipo, dirante:
Leviĝu kaj iru suden ĝis la vojo, kiu kondukas de Jeru-
salem al Gaza; tio estas dezerto.
27 Kaj li leviĝis kaj ekiris; kaj jen viro, Etiopo,
eŭnuko, potenculo sub Kandake reĝino de la Etiopoj,
kiu estis super ŝia tuta trezoro, estis veninta Jerusalemon
por adori Dion.
28 Tiu vojaĝis returne, kaj sidante en sia ĉaro legis la
profeton Isaja.
29 Kaj la Spirito diris al Filipo: Aliru kaj kuniĝu al
tiu ĉaro.
30 Kaj Filipo alkuris kaj aŭdis lin legantan la profeton
Isaja kaj diris al li: Ĉu vi komprenas tion, kion vi
legas?
31 Kaj tiu diris: Kiel do mi povus, escepte se oni
min eble gvidos? Kaj li petis Filipon, ke li supreniru
kaj sidiĝu kun li.
32 Nu, la peco de la Skribo, kiun li legis, estis jena:
Li estis kondukita kiel ŝafo al la buĉado; kaj, kiel ŝafido
estas muta antaŭ sia tondanto, tiel li ne malfermas la
buŝon.
33 En lia humiliĝo lia juĝo estis deprenita. Kiu

deklaros lian generacion? ĉar lia vivo estas forprenita de
la tero.
34 Kaj la eŭnuko, respondante al Filipo, diris: Mi
petas vin, pri kiu parolas la profeto tion ĉi? pri si, aŭ pri
iu alia?
35 Kaj Filipo malfermis la buŝon, kaj komencinte ĉe
tiu Skribo, predikis al li Jesuon.
36 Kaj, dum ili iradis sur la vojo, ili alvenis al iu
akvo; kaj la eŭnuko diris: Jen estas akvo; kio malhelpas
min esti baptita?
37 Kaj Filipo diris: Se vi kredas tutkore, estas per-
mesate; kaj li responde diris: Mi kredas, ke Jesuo Kristo
estas la Filo de Dio.
38 Kaj li ordonis, ke la ĉaro haltu, kaj ili ambaŭ mal-
supreniris en la akvon, Filipo kaj la eŭnuko, kaj li baptis
lin.
39 Kaj, kiam ili supreniris el la akvo, la Spirito de la
Sinjoro forkaptis Filipon, kaj la eŭnuko ne vidis lin plu.
Kaj li daŭrigis sian vojaĝon ĝojante.
40 Sed Filipo troviĝis en Azoto, kaj trapasante li
predikis la evangelion en ĉiuj urboj, ĝis li alvenis Cezarean.

Ĉapitro IX

1 Kaj Saŭlo, ankoraŭ spirante minacojn kaj mortigon
kontraŭ la disĉiploj de la Sinjoro, iris al la ĉefpastro,
2 Kaj petis de li leterojn al la sinagogoj en Damasko,
por ke, se li eble trovos homojn, kiuj aliĝas al la Vojo,
ĉu virojn aŭ virinojn, li alkonduku ilin katenitajn al
Jerusalem.
3 Kaj, dum li vojaĝis, okazis, ke li alproksimiĝis
Damaskon, kaj subite ekbrilegis ĉirkaŭ li lumo el la
ĉielo;

4 Kaj falinte teren, li aŭdis voĉon dirantan al li: Saŭlo,
Saŭlo, kial vi min persekutas?
5 Kaj li diris: Kiu estas vi, ho, Sinjoro? Kaj tiu
diris: Mi estas Jesuo, kiun vi persekutas.
6 Sed leviĝu kaj eniru en la urbon, kaj estos dirite al
vi, kion vi devas fari.
7 Kaj liaj kunvojaĝantoj staris mutaj, aŭdante la voĉon,
sed vidante neniun.
8 Kaj Saŭlo leviĝis de la tero: kaj, kiam liaj okuloj
malfermiĝis, li vidis nenion; kaj ili mane kondukante
venigis lin en Damaskon.
9 Kaj li estis sen vidado tri tagojn; kaj nek manĝis,
nek trinkis.
10 Kaj estis unu disĉiplo en Damasko nomata Ananias;
kaj la Sinjoro diris al li en vizio: Ananias. Kaj li
respondis: Jen mi, Sinjoro.
11 Kaj la Sinjoro diris al li: Leviĝu kaj iru sur la
straton, kiun oni nomas Rekta, kaj serĉu en la domo de
Judas viron nomatan Saŭlo el Tarso, ĉar jen, li preĝas,
12 Kaj estas vidinta viron, nomatan Ananias, enirantan
kaj surmetantan la manojn sur lin, por ke li ricevu la
vidon.
13 Sed Ananias respondis: Sinjoro, mi aŭdis de
multaj pri tiu ĉi viro, kiom da malbonoj li faris kontraŭ
viaj sanktuloj en Jerusalem;
14 Kaj tie ĉi li havas aŭtoritaton de la ĉefpastroj
kateni ĉiujn, kiuj vokas vian nomon.
15 Sed la Sinjoro diris al li: Ekiru, ĉar li estas
elektita ilo por mi, por porti mian nomon antaŭ la
nacianoj kaj la reĝoj kaj la Izraelidoj;
16 Ĉar mi montros al li, kiom li devas suferi pro mia
nomo.
17 Kaj Ananias ekiris, kaj eniris en la domon, kaj
metinte la manojn sur lin, diris: Frato Saŭlo, la Sinjoro

min sendis, Jesuo, kiu aperis al vi en la vojo, kie vi venis, por ke vi ekvidu kaj estu plenigita de la Sankta Spirito.
18 Kaj tuj falis de liaj okuloj kvazaŭ skvamoj: kaj li tuj ekvidis, kaj leviĝis kaj estis baptita;
19 Kaj preninte nutron refortiĝis. Kaj kelkajn tagojn li estis kun la disĉiploj en Damasko.
20 Kaj tuj en la sinagogoj li proklamis Jesuon, ke li estas la Filo de Dio.
21 Kaj ĉiuj, kiuj aŭdis lin, miregis kaj diris: Ĉu li ne estas tiu, kiu en Jerusalem detruadis tiujn, kiuj vokis tiun ĉi nomon? Kaj li venis tien ĉi por tiu celo, ke li konduku ilin katenitajn antaŭ la ĉefpastrojn.
22 Sed Saŭlo des pli fortiĝis kaj konfuzis la Judojn loĝantajn en Damasko, pruvante, ke tiu estas la Kristo.
23 Kaj, kiam kelkaj tagoj pasis, la Judoj kune konsiliĝis lin mortigi;
24 Sed ilia konspiro estis sciigita al Saŭlo. Kaj ili observadis la pordegojn tage kaj nokte, por mortigi lin.
25 Sed liaj disĉiploj prenis lin nokte kaj mallevis lin tra la urba muro, malsupren lasante lin en korbo.
26 Kaj, kiam li venis en Jerusalemon, li penis aliĝi al la disĉiploj; kaj ĉiuj timis lin, ne kredante, ke li estas disĉiplo.
27 Sed Barnabas prenis lin kaj kondukis lin al la apostoloj kaj rakontis al ili, kiel li vidis la Sinjoron survoje, kiu ankaŭ parolis al li, kaj kiel en Damasko li sentime parolis en la nomo de Jesuo.
28 Kaj li estis kun ili, enirante kaj elirante en Jerusalem,
29 Kaj sentime predikante en la nomo de Jesuo; kaj li parolis kaj disputadis kontraŭ la Grekaj Judoj; sed ili entreprenis mortigi lin.
30 Kaj la fratoj, eksciinte tion, kondukis lin al Cezarea kaj forsendis lin al Tarso.
31 Kaj la eklezio tra tuta Judeo kaj Galileo kaj

Samario havis pacon kaj ricevis edifon; kaj iradante en
la timo de la Sinjoro kaj la konsolo de la Sankta Spirito,
ĝi kreskis.
32 Kaj okazis, kiam Petro trairis ĉiujn regionojn, ke li
ankaŭ vizitis la sanktulojn loĝantajn en Lido.
33 Kaj tie li trovis unu homon nomatan Eneas, kiu
kuŝadis en sia lito jam de ok jaroj; ĉar li estis paralizulo.
34 Kaj Petro diris al li: Eneas, Jesuo Kristo vin
sanigas; leviĝu kaj vian liton ordigu. Kaj li tuj leviĝis.
35 Kaj ĉiuj loĝantaj en Lido kaj en Sarono vidis lin
kaj turniĝis al la Sinjoro.
36 Kaj estis en Joppa unu disĉiplino nomata Tabita,
kiu laŭ traduko estas nomata Dorkas; ŝi estis plena je
bonfaroj kaj almozoj, kiujn ŝi faris.
37 Kaj okazis en tiuj tagoj, ke ŝi malsaniĝis kaj
mortis, kaj ili lavis ŝin kaj metis ŝin en supran ĉambron.
38 Kaj, ĉar Lido estis proksime al Joppa, la disĉiploj,
aŭdinte, ke Petro estas tie, sendis du virojn al li pet-
egante lin: Ne prokrastu veni al ni.
39 Kaj Petro leviĝinte iris kun ili. Kaj, kiam li
alvenis, ili lin kondukis en la supran ĉambron; kaj
alestis apud li ĉiuj vidvinoj, plorante kaj montrante
tunikojn kaj vestojn, kiujn Dorkas faris, kiam ŝi estis
ankoraŭ kun ili.
40 Sed Petro, formetinte ĉiujn, genuiĝis kaj preĝis,
kaj turninte sin al la korpo, li diris: Tabita, leviĝu.
Kaj ŝi malfermis siajn okulojn, kaj vidinte Petron, ŝi side
leviĝis.
41 Kaj li donis al ŝi la manon kaj starigis ŝin, kaj
vokinte la sanktulojn kaj vidvinojn, li prezentis ŝin vivanta.
42 Kaj la afero estis sciigita tra tuta Joppa, kaj multaj
kredis je la Sinjoro.
43 Kaj okazis, ke li loĝis multajn tagojn en Joppa ĉe
unu Simon tanisto.

Ĉapitro X

1 Sed estis unu viro en Cezarea nomata Kornelio, cent-
estro de la kohorto nomata la Itala,
2 Viro pia kaj timanta Dion kun sia tuta familio, kiu
donis multajn almozojn al la popolo kaj preĝis al Dio
konstante.
3 Tiu vidis klare en vizio ĉirkaŭ la naŭa horo de la
tago anĝelon de Dio alvenantan al li kaj dirantan al li:
Kornelio.
4 Kaj tiu ĉi, atente rigardante lin kaj timante, diris:
Kio estas, Sinjoro? Kaj li diris al li: Viaj preĝoj
kaj viaj almozoj estas suprenirintaj kiel memoraĵo antaŭ
Dio.
5 Kaj nun sendu virojn al Joppa kaj venigu Simonon,
kiu estas alnomata Petro;
6 Li gastas ĉe unu Simon tanisto, kies domo estas
apud la marbordo.
7 Kaj, kiam foriris la anĝelo, kiu parolis al li, li alvokis
du el siaj domservantoj kaj pian soldaton el tiuj, kiuj ĉiam
deĵoris apud li;
8 Kaj klariginte ĉion al ili, li sendis ilin al Joppa.
9 Kaj en la sekvanta tago, kiam ili vojaĝis kaj alprok-
simiĝis al la urbo, Petro supreniris sur la domsupron por
preĝi ĉirkaŭ la sesa horo;
10 Kaj li fariĝis malsata kaj deziris manĝi; sed, dum
oni pretigis, ekstazo falis sur lin.
11 Kaj li vidis la ĉielon malfermitan kaj ian ujon
malsuprenirantan, kvazaŭ grandan tukon mallevatan per la
kvar anguloj sur la teron;
12 Kaj en ĝi troviĝis ĉiaj kvarpiedaj bestoj kaj ramp-
aĵoj de la tero kaj birdoj de la ĉielo.
13 Kaj venis voĉo al li: Leviĝu, Petro; buĉu kaj
manĝu.

14 Sed Petro diris: Neniel, Sinjoro, ĉar mi neniam ion
manĝis profanan kaj malpuran.
15 Kaj voĉo venis al li denove duan fojon: Kion Dio
purigis, tion vi ne igu profana.
16 Kaj tio estis farita trifoje; kaj tuj la ujo estis
prenita for en la ĉielon.
17 Kaj, kiam Petro spirite embarasiĝis, kia povas esti
la vizio, kiun li vidis, jen, la viroj senditaj de Kornelio,
eldemandinte pri la domo de Simon, staris antaŭ la
pordo,
18 Kaj vokinte demandis, ĉu Simon, kiu estas alnomata
Petro, tie gastas.
19 Kaj dum Petro pripensas pri la vizio, la Spirito
diris: Jen, tri viroj serĉas vin.
20 Sed leviĝu kaj malsupreniru kaj vojaĝu kun ili,
neniel hezitante, ĉar mi sendis ilin.
21 Kaj Petro malsupreniris al la viroj kaj diris: Jen,
mi estas tiu, kiun vi serĉas; kia estas la kaŭzo, pro kiu vi
alestas?
22 Kaj ili diris: Kornelio centestro, viro justa kaj
timanta Dion kaj bone atestata de la tuta nacio de la
Judoj, estas admonita de sankta anĝelo, ke li venigu vin
al sia domo kaj aŭdu parolojn de vi.
23 Tial li envokis kaj gastigis ilin. Kaj la morgaŭan
tagon li leviĝis kaj foriris kun ili, kaj kelkaj fratoj el Joppa
akompanis lin.
24 Kaj la morgaŭan tagon ili eniris Cezarean, kaj
Kornelio estis atendanta ilin, kunvokinte siajn parencojn
kaj intimajn amikojn.
25 Kaj, kiam Petro estis jam eniranta, Kornelio
renkontis lin kaj, falinte antaŭ liaj piedoj, riverencis
al li.
26 Sed Petro levis lin, dirante: Stariĝu; mi mem
ankaŭ estas homo.

27 Kaj interparolante kun li, li eniris kaj trovis
multajn kunvenintajn.
28 Kaj li diris al ili: Vi mem scias, kiel kontraŭleĝe
estas, ke Judo kamaradiĝu aŭ aliru ĉe alinaciano; sed
Dio admonis min, ke mi ne nomu ian homon profana,
nek malpura;
29 Tial, kiam mi estis vokita, mi alvenis sen rifuzo.
Mi do demandas, por kio vi venigis min?
30 Kaj Kornelio diris: Antaŭ kvar tagoj ĝis tiu ĉi
horo, mi estis preĝanta la naŭahoran preĝadon en mia
domo; kaj jen, viro staris antaŭ mi hele vestita,
31 Kaj diris: Kornelio, via preĝo estas aŭdita, kaj
viaj almozoj estas memoritaj antaŭ Dio.
32 Sendu do al Joppa kaj invitu al vi Simonon, kiu
estas alnomata Petro; li gastas en la domo de Simon
tanisto apud la marbordo.
33 Tial mi tuj sendis al vi, kaj vi bone faris, alvenante.
Nun do ni ĉiuj alestas tie ĉi antaŭ Dio por aŭdi ĉion, kio
estas ordonita al vi de la Sinjoro.
34 Kaj Petro malfermis la buŝon kaj diris: Vere mi
ekkomprenas, ke Dio ne privilegias personojn;
35 Sed en ĉiu nacio tiu estas akceptata de li, kiu timas
lin kaj faras justecon.
36 Tiun vorton, kiun li sendis al la Izraelidoj, predik-
ante la evangelion de paco per Jesuo Kristo (li estas
Sinjoro de ĉiuj)—
37 Tiun diron vi konas, kiu estas disvastigita tra tuta
Judeo, komencante de Galileo, post la bapto, kiun Johano
predikis;
38 Pri Jesuo Nazaretano; ke Dio sanktoleis lin per la
Sankta Spirito kaj potenco; kaj li ĉirkaŭiris bonfarante
kaj sanigante ĉiujn premegatajn de la diablo; ĉar Dio
estis kun li.
39 Kaj ni estas atestantoj pri ĉio, kion li faris en la

lando de la Judoj kaj en Jerusalem; kiun oni mortigis, pendigante lin sur lignaĵo.
40 Lin Dio levis la trian tagon kaj donis, ke li estu videbla,
41 Ne al la tuta popolo, sed al atestantoj, kiuj estis elektitaj antaŭe de Dio, al ni, kiuj manĝis kaj trinkis kun li post lia releviĝo el la mortintoj.
42 Kaj li ordonis al ni, prediki al la popolo kaj atesti, ke li estas la difinito de Dio, por esti la juĝisto de la vivuloj kaj de la mortintoj.
43 Pri li ĉiuj profetoj atestas, ke per lia nomo ĉiu kredanta je li ricevas formetadon de pekoj.
44 Kiam Petro estis parolanta tiujn ĉi vortojn, la Sankta Spirito falis sur ĉiujn, kiuj aŭdis la vortojn.
45 Kaj ĉiuj el la cirkumcido kredantoj, kiuj venis kun Petro, miregis pri tio, ke ankaŭ sur la nacianojn estis surverŝata la donaco de la Sankta Spirito.
46 Ĉar ili aŭdis ilin parolantaj per lingvoj kaj glorantaj Dion. Tiam respondis Petro:
47 Ĉu iu povas malpermesi la akvon, ke tiuj ĉi ne estu baptitaj, kiuj ricevis la Sanktan Spiriton same, kiel ni?
48 Kaj li ordonis, ke ili estu baptitaj en la nomo de Jesuo Kristo. Tiam ili petis, ke li restu ankoraŭ kelkajn tagojn.

Ĉapitro XI

1 Kaj la apostoloj kaj la fratoj, kiuj estis en Judeo, aŭdis, ke la nacianoj ankaŭ ricevis la vorton de Dio.
2 Kaj, kiam Petro estis veninta Jerusalemon, tiuj, kiuj estis el la cirkumcido kontraŭparolis al li,
3 Dirante: Vi eniris al viroj ne cirkumciditaj kaj manĝis kun ili.

4 Sed Petro klarigis la aferon al ili orde de la
komenco, dirante:
5 Mi estis en la urbo Joppa preĝanta, kaj en ekstazo
mi vidis vizion, ujon malsuprenirantan kvazaŭ grandan
tukon mallevatan el la ĉielo per la kvar anguloj; kaj ĝi
venis ĝis mi;
6 Kun atenta rigardo mi ĝin observis, kaj vidis la
kvarpiedajn bestojn de la tero kaj la sovaĝajn bestojn kaj
rampaĵojn kaj la birdojn de la ĉielo.
7 Kaj mi aŭdis voĉon dirantan al mi: Leviĝu, Petro,
buĉu kaj manĝu.
8 Sed mi diris: Neniel, Sinjoro, ĉar nenio profana nek
malpura eniris iam en mian buŝon.
9 Sed voĉo respondis al mi la duan fojon el la ĉielo:
Kion Dio purigis, vi ne igu profana.
10 Tio ĉi fariĝis trifoje, kaj ĉio estis retirita en ĉielon.
11 Kaj jen, tuj tri viroj staris antaŭ la domo, en kiu mi
estis, senditaj el Cezarea al mi.
12 Kaj la Spirito ordonis, ke mi iru kun ili, neniel
hezitante. Kaj tiuj ĉi ses fratoj akompanis min, kaj ni
eniris la domon de la viro;
13 Kaj li diris al ni, ke li vidis en sia domo la anĝelon
starantan kaj dirantan: Sendu virojn al Joppa kaj venigu
Simonon, kies alnomo estas Petro,
14 Kiu parolos al vi vortojn, per kiuj vi kaj via tuta
familio estos savitaj.
15 Kaj dum mi komencis paroli, la Sankta Spirito
malsupreniris sur ilin, same kiel sur nin en la komenco.
16 Kaj mi rememoris la vorton de la Sinjoro, ke li
diris: Johano ja baptis per akvo; sed vi estos baptitaj
per la Sankta Spirito.
17 Se do al ili Dio donis la saman donacon, kiel al ni,
kiam ni ekkredis je la Sinjoro Jesuo Kristo, kia homo
estis mi, ke mi povus kontraŭstari al Dio?

18 Kiam ili aŭdis tiujn ĉi aferojn, ili silentiĝis kaj
gloris Dion, dirante : Ankaŭ do al la nacianoj Dio donacis
penton por vivo.
19 Tiuj do, kiuj estis distritaj pro la suferado, kiu
okazis pro Stefano, vojaĝis ĝis Fenikujo kaj Kipro kaj An-
tioĥia priparolante la vorton al neniu, escepte nur al Judoj.
20 Sed estis unuj el ili, viroj el Kipro kaj Kireno, kiuj,
veninte Antioĥian, parolis al la Grekoj ankaŭ, predikante
la Sinjoron Jesuon.
21 Kaj la mano de Dio estis kun ili ; kaj granda
nombro kredante turniĝis al la Sinjoro.
22 Kaj la raporto pri tio estis aŭdita de la eklezio, kiu
estis en Jerusalem ; kaj ili forsendis Barnabason ĝis
Antioĥia ;
23 Kiu, veninte kaj vidante la gracon de Dio, ĝojis kaj
admonis al ili ĉiuj, kun kora firmeco resti fidelaj al la
Sinjoro ;
24 Ĉar li estis bona viro kaj plena de la Sankta
Spirito kaj fido, kaj granda aro da homoj estis aldonita
al la Sinjoro.
25 Kaj li iris Tarson por serĉi Saŭlon ;
26 Kaj trovinte, li kondukis lin al Antioĥia. Kaj
okazis, ke dum tuta jaro ili kunvenadis kun la eklezio kaj
instruis grandan aron da homoj ; kaj la disĉiploj estis
nomitaj Kristanoj unue en Antioĥia.
27 Kaj en tiuj ĉi tagoj profetoj el Jerusalem vojaĝis
Antioĥian.
28 Kaj stariĝis unu el ili nomata Agabo kaj deklaris
per la Spirito, ke estos granda malsatego tra la mondo ;
kaj ĝi okazis en la tagoj de Klaŭdio.
29 Kaj la disĉiploj decidis, ke ĉiu laŭ sia kapablo
sendu helpon al la fratoj, kiuj loĝas en Judeo.
30 Kion ankaŭ ili faris, sendante al la pliaĝuloj per la
manoj de Barnabas kaj Saŭlo.

Ĉapitro XII

1 Kaj ĉirkaŭ tiu tempo Herodes reĝo etendis la
manojn por premi kelkajn el la eklezianoj.
2 Kaj li mortigis per glavo Jakobon la fraton de
Johano.
3 Kaj vidinte, ke tio plaĉas al la Judoj, li plue aldonis
la areston de Petro. Kaj tiam estis la tagoj de macoj.
4 Kaj kaptinte lin, li metis lin en malliberejon, trans-
donante lin al kvar kvaroj da soldatoj por gardi lin,
intencante elkonduki lin post la Pasko al la popolo.
5 Tial Petro estis gardata en la malliberejo, sed preĝo
estis persiste farata de la eklezio al Dio por li.
6 Kaj, kiam Herodes estis elkondukonta lin, en tiu
sama nokto Petro estis dormanta inter du soldatoj, ligite
per du katenoj; kaj gardistoj antaŭ la pordoj gardis la
malliberejon.
7 Kaj jen apudstaris anĝelo de la Sinjoro, kaj lumo
ekbrilis en la ĉambro; kaj li frapis la flankon de Petro
kaj vekis lin, dirante: Leviĝu rapide. Kaj liaj katenoj
defalis de la manoj.
8 Kaj la anĝelo diris al li: Zonu vin kaj alligu viajn
sandalojn. Kaj li faris tion. Kaj li diris al li: Ĉirkaŭ-
ĵetu vian mantelon kaj sekvu min.
9 Kaj li eliris kaj sekvis; kaj li ne sciis, ke reala estas
tio, kion la anĝelo faris, sed li pensis, ke li vidas vizion.
10 Kaj trapasinte unuan postenon kaj duan, ili
venis al la fera pordo, kiu kondukas en la urbon; kaj
ĝi malfermiĝis al ili propramove; kaj ili eliris kaj pasis
laŭlonge de unu strato; kaj tuj la anĝelo sin forigis
de li.
11 Kaj Petro, reveninte al si, diris: Nun mi certe
scias, ke la Sinjoro elsendis sian anĝelon kaj elprenis min

el la mano de Herodes kaj el la tuta atendado de la
popolo de la Judoj.
12 Kaj pripensinte, li venis al la domo de Maria la
patrino de Johano, alnomata Marko, kie estis multaj
kunvenintaj kaj preĝantaj.
13 Kaj, kiam li frapis ĉe la pordo de la pordego, venis
knabino por aŭskulti, nomata Roda.
14 Kaj rekonante la voĉon de Petro, ŝi pro ĝojo ne
malfermis la pordegon, sed enkuris kaj diris, ke Petro
staras antaŭ la pordego.
15 Kaj oni diris al ŝi: Vi frenezas. Sed ŝi persiste
certigis, ke tiel estas. Kaj ili diris: Estas lia anĝelo.
16 Sed Petro daŭrigis la frapadon, kaj ili malferminte
vidis lin kaj miregis.
17 Sed li gestis per la mano, por ke ili silentu, kaj
rakontis al ili, kiamaniere la Sinjoro elkondukis lin el
la malliberejo. Kaj li diris: Sciigu pri tiuj ĉi aferoj
Jakobon kaj la fratojn. Kaj li foriris kaj iris al alia
loko.
18 Kaj, kiam tagiĝis, fariĝis inter la soldatoj ne malgranda
ekscitiĝo, kio okazis al Petro.
19 Kaj Herodes, serĉinte kaj ne trovinte lin, ekzamenis
la gardistojn kaj ordonis forkonduki ilin al morto. Kaj
li vojaĝis el Judeo al Cezarea kaj tie restis iom da
tempo.
20 Nu, li estis tre kolera kontraŭ la homoj de Tiro
kaj Sidono, kaj ili venis unuanime al li kaj, akirinte la
favoron de Blasto la reĝa ĉambelano, ili petis pacon, ĉar
ilia lando estis nutrata de la lando de la reĝo.
21 Kaj en difinita tago Herodes, portante reĝajn
vestojn, sidis sur tribuno kaj deklamis al ili.
22 Kaj la popolamaso kriis: Estas voĉo de dio, kaj ne
de homo.
23 Kaj anĝelo de la Sinjoro tuj frapis lin, pro tio, ke li

ne donis la gloron al Dio; kaj manĝate de vermoj, li senspiriĝis.
24 Sed la vorto de Dio kreskis kaj pligrandiĝis.
25 Kaj Barnabas kaj Saŭlo revenis de Jerusalem, plenuminte sian servadon, kondukante kun si Johanon, kiu estis alnomata Marko.

Ĉapitro XIII

1 Kaj estis en Antiohia, en la tiea eklezio, profetoj
kaj instruistoj, Barnabas kaj Simeon, nomata Niger, kaj Lucio Kirenano kaj Manaen, kunvartito de Herodes Tetrarho, kaj Saŭlo.
2 Kaj, kiam ili faris Diservon kaj fastis, la Sankta
Spirito diris: Apartigu al mi Barnabason kaj Saŭlon por tiu laboro, al kiu mi vokis ilin.
3 Tiam, fastinte kaj preĝinte kaj metinte sur ilin la
manojn, ili forsendis ilin.
4 Kaj tiuj ĉi, forkondukite de la Sankta Spirito, mal-
supreniris al Selukia kaj de tie forŝipis Kipron.
5 Kaj estante en Salamiso, ili proklamis la vorton de
Dio en la sinagogoj de la Judoj; kaj ili havis Johanon kiel servanton.
6 Kaj trairinte la tutan insulon ĝis Pafo, ili trovis
unu magiiston, Judan falsprofeton, kies nomo estis Barjesuo,
7 Kiu estis kun la prokonsulo Sergio Paŭlo, prudenta
viro. Tiu ĉi, veniginte al si Barnabason kaj Saŭlon, deziris aŭdi la vorton de Dio.
8 Sed kontraŭstaris al ili Elimas la magiisto (ĉar tion
signifas lia nomo), penante deturni la prokonsulon for de la fido.
9 Sed Saŭlo, kiu estas Paŭlo, plenigite de la Sankta
Spirito kaj atente rigardante lin,

10 Diris: Ho, vi, plena de ĉia trompo kaj ruzemeco,
filo de diablo, malamiko de ĉia justeco, ĉu vi ne ĉesos
defleksi la rektajn vojojn de la Sinjoro?

11 Nun do jen, la mano de la Sinjoro estas sur vi, kaj
vi estos blinda, ne vidante la sunon ĝis kelka tempo.
Kaj tuj falis nebulo kaj mallumo sur lin, kaj ĉirkaŭ-
vagante li serĉis mankondukantojn.

12 Tiam la prokonsulo, vidinte la okazintaĵon, kredis,
mirigite de la instruado de la Sinjoro.

13 Sed Paŭlo kaj liaj akompanantoj ekŝipis de Pafo
kaj venis Pergan en Pamfilio, kaj Johano forlasis ilin kaj
reiris Jerusalemon.

14 Sed ili, trapasante, de Perga venis Antiohian en
Pisidia; kaj enirinte la sinagogon en la sabato, ili
sidiĝis.

15 Kaj, post la legado de la leĝo kaj la profetoj, la
sinagogestro sendis al ili, dirante: Fratoj, se estas ĉe vi
vorto de admono por la popolo, parolu.

16 Kaj Paŭlo, ekstarinte kaj gestinte per la mano,
diris: Izraelidoj, kaj vi, kiuj timas Dion, aŭskultu.

17 La Dio de tiu ĉi popolo Izrael elektis niajn patrojn
kaj altigis la popolon dum la loĝado en Egiptujo kaj per
alta brako forkondukis ilin de tie.

18 Kaj en la daŭro de ĉirkaŭ kvardek jaroj li toleradis
ilian konduton en la dezerto.

19 Kaj eksterminte sep naciojn en la lando Kanaano,
li donis al ili ilian landon por heredo dum kvarcent
kvindek jaroj.

20 Kaj post tio li donis juĝistojn ĝis Samuel la
profeto.

21 Kaj poste ili petis reĝon, kaj Dio donis al ili
Saulon filon de Kiŝ, viron el la gento Benjamena, dum
kvardek jaroj.

22 Kaj formetinte lin, li levis al ili Davidon kiel reĝon,

pri kiu li parolis atestante: Mi trovis Davidon filon de
Jiŝaj, viron laŭ mia koro, kiu faros ĉiujn miajn dezirojn.
23 El ties idaro Dio laŭ promeso venigis al Izrael
Savanton, Jesuon,
24 Kiam Johano estis jam predikinta antaŭ lia alveno
la baptadon de pento al la tuta popolo Izrael.
25 Kaj, kiam Johano estis plenumanta sian iron, li
diris: Kiu vi supozas, ke mi estas? Mi ne estas tiu;
sed jen venas unu post mi, al kiu mi ne estas inda
malligi la sandalojn de la piedoj.
26 Fratoj, idoj el la raso de Abraham kaj vi, kiuj
timas Dion, al ni estas sendita la vorto de tiu ĉi savado.
27 Ĉar la loĝantoj en Jerusalem kaj iliaj regantoj ne
konis lin; kaj kondamnante lin, ili plenumis la voĉojn de
la profetoj ĉiusabate legatajn.
28 Kaj trovinte en li nenian kaŭzon de morto, ili
tamen petis Pilaton pereigi lin.
29 Kaj plenuminte ĉion, kio estis skribita pri li, ili
forprenis lin de la lignaĵo kaj metis lin en tombon.
30 Sed Dio levis lin el la mortintoj;
31 Kaj li estis vidata multajn tagojn de tiuj, kiuj venis
kun li el Galileo en Jerusalemon, kaj ili nun estas liaj
atestantoj ĉe la popolo.
32 Kaj ni alportas al vi bonan sciigon pri la promeso
farita al la patroj,
33 Ke Dio estas plenuminta tion al ni la filoj, relevinte
Jesuon, kiel ankaŭ estas skribite en la dua psalmo: Vi
estas mia Filo, hodiaŭ mi vin naskis.
34 Kaj pri tio, ke li relevis lin el la mortintoj, jam ne
venontan en forputron, tiel li estas dirinta: Mi donos al
vi la sanktaĵojn kaj certaĵojn de David.
35 Ĉar li ankaŭ diras en alia psalmo: Vi ne permesos
al via sanktulo vidi forputron.
36 Ĉar David, servinte en sia generacio al la intenco

de Dio, ekdormis, kaj li aliĝis al siaj patroj kaj vidis forputron;

37 Sed tiu, kiun Dio relevis, ne vidis forputron.

38 Estu do certigite al vi, fratoj, ke per tiu ĉi estas proklamata al vi formetado de pekoj;

39 Kaj ĉiu kredanto je li estas pravigita pri ĉio, pri kio vi ne povis esti pravigitaj per la leĝo de Moseo.

40 Atentu do, ke ne survenu vin tio, kio estas dirita en la profetoj:

41 Vidu, vi malestimantoj, kaj miru, kaj malaperu, ĉar faron mi faras en viaj tagoj, faron, pri kiu vi ne kredus, se oni proklamus ĝin al vi.

42 Kaj dum oni eliris el la sinagogo, oni petegis, ke tiuj ĉi vortoj estu parolotaj al ili la venontan sabaton.

43 Kaj, kiam la sinagogo disiĝis, multaj el la Judoj kaj piaj prozelitoj sekvis Paŭlon kaj Barnabason, kiuj, alparolante ilin, urĝe admonis ilin persisti en la graco de Dio.

44 En la sekvanta sabato, preskaŭ la tuta urbo kunvenis, por aŭdi la vorton de Dio.

45 Kaj la Judoj, vidante la homamasojn, estis plenigitaj de ĵaluzo kaj kontraŭdiris la dirojn de Paŭlo kaj blasfemis.

46 Kaj Paŭlo kaj Barnabas kun kuraĝo diris: Al vi unue estis necese paroli la vorton de Dio; sed, ĉar vi forŝovis ĝin kaj ne juĝas vin indaj de la eterna vivo, jen, ni turnas nin al la nacianoj.

47 Ĉar tiel ordonis al ni la Sinjoro: Mi vin metis por lumo de la nacioj, por ke vi estu por savado ĝis la plej malproksima parto de la tero.

48 Kaj la nacianoj, aŭdinte ĉi tion, ĝojis kaj gloris la vorton de Dio; kaj tiom el ili kredis, kiom estis difinitaj por eterna vivo.

49 Kaj la vorto de la Sinjoro estis disportata tra la tuta regiono.
50 Sed la Judoj incitis la piajn virinojn bonfamajn kaj la ĉefulojn de la urbo kaj instigis persekutadon kontraŭ Paŭlo kaj Barnabas kaj forpelis ilin el siaj limoj.
51 Sed ili, forskuinte la polvon de siaj piedoj kontraŭ ili, iris en Ikonion.
52 Kaj la disĉiploj estis plenigitaj de ĝojo kaj de la Sankta Spirito.

Ĉapitro XIV

1 Kaj poste okazis en Ikonio, ke ili eniris la sinagogon de la Judoj kaj tiel parolis, ke granda amaso de Judoj kaj Grekoj kredis.
2 Sed la nekredantaj Judoj ekscitis kaj malbonigis la animojn de la nacianoj kontraŭ la fratoj.
3 Tial ili pasigis longan tempon tie, kuraĝe parolante en la Sinjoro, kiu atestadis pri la vorto de sia graco, lasante, ke signoj kaj mirakloj fariĝu per iliaj manoj.
4 Sed la popolamaso de la urbo estis dividita, kaj unuj estis kun la Judoj, kaj aliaj kun la apostoloj.
5 Kaj, kiam fariĝis atenco de nacianoj kaj ankaŭ de la Judoj kun iliaj regantoj, por ataki kaj ŝtoni ilin,
6 Sciiĝinte pri ĝi, ili forsavis sin en la urbojn de Likaonia, Listron kaj Derbeon kaj la ĉirkaŭaĵon ;
7 Kaj estis tie proklamantaj la evangelion.
8 Kaj en Listro sidadis unu viro senforta en la piedoj, lama el patrina ventro, kiu neniam estis piedirinta.
9 Li aŭskultis Paŭlon parolantan, kaj tiu ĉi, atente rigardante lin kaj vidante, ke li havas fidon por esti savita,
10 Diris per laŭta voĉo : Stariĝu rekte sur viaj piedoj. Kaj li salte leviĝis kaj piediris.

11 Kaj la popolamaso, vidinte tion, kion Paŭlo faris,
levis la voĉon Likaonilingve kaj diris : La dioj en homa
bildo malsupreniris al ni.
12 Kaj ili nomis Barnabason Zeŭs kaj Paŭlon Hermes,
ĉar tiu ĉi estis la ĉefa parolanto.
13 Kaj la pastro de la Zeŭs, kiu estis antaŭ la urbo,
alkondukis virbovojn kaj girlandojn al la pordegoj kaj
volis oferi kun la popolamasoj.
14 Sed la apostoloj Paŭlo kaj Barnabas, aŭdinte,
disŝiris siajn vestojn kaj antaŭensaltis en la popolamason,
kriante,
15 Kaj dirante : Sinjoroj, kial vi tion faras ? Ni ankaŭ
estas homoj samsentaj kiel vi, kaj ni alportas al vi
evangelion, por turni vin de tiuj ĉi vantaĵoj al la vivanta
Dio, kiu faris la ĉielon kaj la teron kaj la maron kaj ĉion
en ili ;
16 Kiu en la pasintaj generacioj permesis, ke ĉiuj
nacioj iru siajn proprajn vojojn.
17 Tamen li ne lasis sin sen atesto, ĉar li bonfaris,
donante al vi pluvojn el la ĉielo kaj fruktoport-
ajn sezonojn, plenigante viajn korojn per nutro kaj
feliĉo.
18 Kaj tiel dirante ili apenaŭ detenis la popolamason,
por ke ili ne oferu al ili.
19 Sed alvenis Judoj el Antiohia kaj Ikonio kaj
instiginte la popolamason, ili ŝtonis Paŭlon kaj trenis lin
ekster la urbon, pensante, ke li mortis.
20 Sed, kiam la disĉiploj lin ĉirkaŭstaris, li leviĝis kaj
eniris la urbon ; kaj en la sekvanta tago li eliris kun
Barnabas al Derbe.
21 Kaj proklaminte la evangelion al tiu urbo, kaj varb-
inte multajn disĉiplojn, ili revenis Listron kaj Ikonion
kaj Antiohian,
22 Firmigante la animojn de la disĉiploj kaj admon-

ante, ke ili restu en la fido, kaj ke tra multaj suferadoj ni
devas eniri la regnon de Dio.
23 Kaj elektinte pliaĝulojn por ili en ĉiu eklezio, kaj
preĝinte kun fastadoj, ili rekomendis ilin al la Sinjoro, je
kiu ili estis ekkredintaj.
24 Kaj trairinte Pisidian, ili venis en Pamfilion.
25 Kaj parolinte la vorton en Perga, ili malsupreniris
Atalian;
26 Kaj de tie ili forŝipis Antiohian, de kie ili estis
konfiditaj al la graco de Dio por la laboro, kiun ili
plenumis.
27 Kaj kiam ili alvenis, ili kunvenigis la eklezion kaj
rakontis ĉion, kion Dio per ili faris, kaj ke li estas mal-
ferminta al la nacianoj pordon de fido.
28 Kaj ili pasigis ne mallongan tempon kun la
disĉiploj.

Ĉapitro XV

1 Kaj kelkaj homoj vojaĝis tien el Judeo kaj instruis
la fratojn: Escepte se vi estas cirkumciditaj laŭ la moro
de Moseo, vi ne povas esti savitaj.
2 Kaj, kiam Paŭlo kaj Barnabas havis ne malgrandan
malkonsenton kaj diskutadon kontraŭ ili, oni aranĝis, ke
Paŭlo kaj Barnabas kaj aliaj tieuloj iru Jerusalemon al la
apostoloj kaj pliaĝuloj pri tiu ĉi demando.
3 Ili do, forkondukite de la eklezio, trairis Fenikujon
kaj Samarion, anoncante la konvertadon de la nacianoj,
kaj faris multan ĝojon al ĉiuj fratoj.
4 Kaj alveninte Jerusalemon, ili estis akceptitaj de la
eklezio kaj apostoloj kaj pliaĝuloj kaj raportis ĉion, kion
Dio faris per ili.
5 Sed leviĝis kelkaj kredantoj el la sekto de la Fariseoj
dirante, ke estas necese cirkumcidi ilin, kaj ordoni, ke ili
observu la leĝon de Moseo.

6 Kaj kunvenis la apostoloj kaj pliaĝuloj por konsideri
tiun ĉi aferon.
7 Kaj, kiam estis multe da malkonsento, Petro stariĝ-
inte diris al ili : Fratoj, vi scias, ke jam antaŭ longe Dio
elektis min el inter vi, por ke per mia buŝo la nacianoj
aŭdu la vorton de la evangelio kaj kredu.
8 Kaj Dio la korkonanto atestis al ili, donante al ili
la Sanktan Spiriton, same kiel al ni ;
9 Kaj faris nenian diferencon inter ni kaj ili, per la
fido puriginte iliajn korojn.
10 Nun do, kial vi tentas Dion, por meti sur la kolon
de la disĉiploj jugon, kiun povis porti nek niaj patroj,
nek ni ?
11 Sed ni kredas pri nia savo per la graco de la Sinjoro
Jesuo, same kiel ankaŭ ili.
12 Kaj silentis la tuta amaso ; kaj ili aŭskultis Paŭlon
kaj Barnabason rakontantajn, kiom da signoj kaj mirakloj
Dio faris ĉe la nacianoj per ili.
13 Kaj, kiam ili ĉesis paroli, Jakobo respondis, dirante :
Fratoj, aŭskultu min ;
14 Simeon rakontis, kiel unue Dio rigardis nacianojn,
por elekti el ili popolon por sia nomo.
15 Kaj al tio konsentas la vortoj de la profetoj, kiel
estas skribite :
16 Post tio mi revenos kaj rekonstruos la tendon de
David falintan, kaj mi rekonstruos ĝiajn ruinojn kaj
restarigos ĝin ;
17 Por ke la ceteraj homoj elserĉu la Sinjoron, kaj
ĉiuj nacioj, sur kiujn mia nomo estas metita, diras la
Sinjoro,
18 Kiu konigas ĉi tion de la pratempo.
19 Tial mi decidas, ke ni ne ĝenu tiujn el la nacianoj,
kiuj turniĝas al Dio ;
20 Sed ni admonu ilin, ke ili detenu sin de malpuriĝoj

ĉe idoloj, kaj de malĉasteco, kaj de sufokitaĵoj, kaj de
sango.
21 Ĉar depost antikvaj generacioj Moseo havas en ĉiuj
urboj tiujn, kiuj predikas lin, legate en la sinagogoj
ĉiusabate.
22 Tiam ŝajnis bone al la apostoloj kaj pliaĝuloj kun
la tuta eklezio, elekti virojn el inter si kaj sendi ilin al
Antioĥia kun Paŭlo kaj Barnabas; nome Judason alnom-
atan Barsabas kaj Silason, konatajn virojn inter la
fratoj;
23 Kaj enmanigis al ili skribaĵon jene: La apostoloj
kaj pliaĝuloj, fratoj, al la fratoj, kiuj estas el la nacianoj
en Antioĥia kaj Sirio kaj Kilikujo, kun saluto;
24 Ĉar ni aŭdis, ke kelkaj el ni ĝenis vin per vortoj
maltrankviligaj por viaj animoj, al kiuj ni ne ordonis tion,
25 Ŝajnis bone al ni unuanime, ke ni elektu virojn kaj
sendu ilin al vi kun niaj amataj Barnabas kaj Paŭlo,
26 Homoj, kiuj dediĉis siajn vivojn pro la nomo de
nia Sinjoro Jesuo Kristo.
27 Ni do sendis Judason kaj Silason, kiuj ankaŭ mem
buŝe diros la samon.
28 Nu, ŝajnis bone al la Sankta Spirito kaj al ni, meti
sur vin nenian alian ŝarĝon, krom la jenaj necesaj aferoj:
29 Ke oni sin detenu de idoloferitaĵoj kaj sango kaj
sufokitaĵoj kaj malĉasteco, kontraŭ kiuj gardante vin, vi
bone agos. Bonfartu.
30 Ili do forsendite iris Antioĥian kaj kunveniginte la
amason, transdonis la leteron.
31 Kaj leginte ĝin, ili ĝojis pro la konsolo.
32 Kaj Judas kaj Silas, kiuj estis ankaŭ mem profetoj,
konsolis la fratojn per multe da parolo kaj firmigis ilin.
33 Kaj pasiginte kelke da tempo, ili kun paco foriris
de la fratoj al siaj forsendintoj.
34 (Tamen plaĉis al Silas tie restadi.)

35 Sed Paŭlo kaj Barnabas restis en Antioĥia instruante
kaj predikante, kun multaj aliaj, la vorton de la Sinjoro.
36 Kaj post kelkaj tagoj Paŭlo diris al Barnabas: Ni
reiru kaj vizitu niajn fratojn en ĉiu urbo, kie ni proklamis
la vorton de la Sinjoro, kaj vidu, kiel ili fartas.
37 Sed Barnabas konsilis kunpreni Johanon, alnomatan
Marko.
38 Sed Paŭlo ne aprobis kunpreni tiun, kiu sin fortiris
de ili en Pamfilio, kaj ne kuniris en la laboron.
39 Kaj fariĝis disputo, tiel ke ili disiĝis unu de la alia,
kaj Barnabas, kunprenante Markon, forŝipiĝis Kipron;
40 Sed Paŭlo, elektinte Silason, foriris, konfidite de la
fratoj al la graco de Dio.
41 Kaj li iris tra Sirio kaj Kilikujo, firmigante la
ekleziojn.

Ĉapitro XVI

1 Kaj li venis Derbeon kaj Listron, kaj jen, estis tie
unu disĉiplo nomata Timoteo, filo de Judino kredantino
kaj de Greka patro;
2 Kiu estis bone atestata de la fratoj en Listro kaj
Ikonio.
3 Tiun Paŭlo deziris, ke li foriru kun li, kaj li prenis
kaj cirkumcidis lin pro la Judoj, kiuj estis en tiuj regionoj;
ĉar ĉiuj sciis, ke lia patro estas Greko.
4 Kaj dum ili vojaĝis tra la urboj, ili transdonis al ili,
por observado, la dekretojn deciditajn de la apostoloj
kaj pliaĝuloj en Jerusalem.
5 Tiel la eklezioj estis firmigataj en la fido kaj kreskis
nombre ĉiutage.
6 Kaj ili trairis la Frigujan kaj Galatujan regionon,
malpermesite de la Sankta Spirito priparoli la vorton en
Azio;

7 Kaj veninte apud Misia, ili klopodis eniri Bitinion,
kaj la Spirito de Jesuo ne permesis tion al ili;
8 Kaj pasinte preter Misia, ili vojaĝis Troason.
9 Kaj vizio aperis al Paŭlo dum la nokto: Estis
staranta Makedona viro vokante lin, kaj dirante: Venu
Makedonujon kaj helpu nin.
10 Kaj post kiam li vidis la vizion, ni tuj penis foriri
en Makedonujon, konkludinte, ke Dio vokis nin por
prediki la evangelion al ili.
11 Tial, ekŝipinte de Troas, ni rekte kuris al Samotrake
kaj la sekvantan tagon al Neapolis;
12 Kaj de tie al Filipi, kiu estas kolonio, ĉefurbo de
la Makedonuja provinco, kaj ni estis en tiu urbo restantaj
kelkajn tagojn.
13 Kaj en la sabato ni eliris ekster la pordegon apud
rivero, kie ni supozis, ke estas kunvenejo por preĝado;
kaj ni sidiĝis kaj parolis al la virinoj kunvenintaj.
14 Kaj unu virino, nomata Lidia, vendistino de pur-
puro, el Tiatira urbo, adorantino de Dio, aŭdis nin; kies
koron la Sinjoro malfermis, por atenti la parolojn de
Paŭlo.
15 Kaj, kiam ŝi estis baptita, kun sia familio, ŝi nin
petegis, dirante: Se vi juĝas min fidela al la Sinjoro,
venu en mian domon kaj loĝu. Kaj ŝi devigis
nin.
16 Kaj okazis, kiam ni iradis al la kunvenejo por
preĝado, ke unu knabino havanta orakolan spiriton ren-
kontis nin, kiu alportadis multan gajnon al siaj mastroj
per profetado.
17 Ŝi, sekvante Paŭlon kaj nin, kriadis, dirante: Tiuj
homoj estas servistoj de Dio plejalta, kiuj proklamas al
vi vojon de savado.
18 Kaj ŝi tiel agis multajn tagojn. Sed Paŭlo,
ĉagrenite, turnis sin kaj diris al la spirito: Mi ordonas

al vi, en la nomo de Jesuo Kristo, ke vi eliru el ŝi. Kaj ĝi eliris la saman horon.

19 Sed ŝiaj mastroj, vidinte, ke eliris la espero de ilia gajno, kaptis Paŭlon kaj Silason kaj trenis ilin en la placon al la regantoj,

20 Kaj kondukinte ilin al la urbestroj, diris: Tiuj ĉi homoj treege maltrankviligas nian urbon, estante Judoj,

21 Kaj ili proklamas morojn, kiujn ne decas akcepti nek fari por ni, kiuj estas Romanoj.

22 Kaj la popolo amase sin kolektis kontraŭ ili, kaj la urbestroj, forŝirinte al ili la vestojn, ordonis, ke oni vergobatu ilin.

23 Kaj metinte sur ilin multajn batojn, ili ĵetis ilin en malliberejon, ordonante al la gardisto, ke li nepre konservu ilin;

24 Kiu, ricevinte tiun ordonon, ĵetis ilin en la internan karceron kaj fiksis iliajn piedojn en la trabon.

25 Sed ĉirkaŭ la noktomezo Paŭlo kaj Silas preĝante himnis al Dio, kaj la katenitoj aŭskultis ilin;

26 Kaj subite fariĝis granda tertremo, tiel ke la fundamentoj de la malliberejo skuiĝis, kaj tuj ĉiuj pordoj malfermiĝis, kaj ĉies katenoj falis.

27 Kaj la gardisto, vekiĝinte kaj vidante la pordojn de la karcero malfermitaj, eltiris la glavon kaj estis mortigonta sin, supozante, ke la malliberuloj forkuris.

28 Sed Paŭlo vokis laŭtvoĉe, dirante: Nenian malbonon faru al vi, ĉar ni ĉiuj estas tie ĉi.

29 Kaj veniginte lumilon, li ensaltis, kaj pro timo tremante kliniĝis antaŭ Paŭlo kaj Silas,

30 Kaj kondukinte ilin eksteren, diris: Sinjoroj, kion mi devas fari, por esti savita?

31 Kaj ili diris: Kredu je la Sinjoro Jesuo, kaj vi estos savita, vi kaj via familio.

32 Kaj ili parolis la vorton de la Sinjoro al li kaj al
ĉiuj en lia domo.
33 Kaj li kondukis ilin en tiu sama nokta horo kaj
lavis al ili la batosignojn, kaj estis baptita senprokraste,
li kaj ĉiuj liaj domanoj.
34 Kaj kondukinte ilin en sian domon, li aranĝis
manĝotablon, kaj tre ĝojis kun tuta sia domanaro, ek-
kredinte je Dio.
35 Sed, kiam tagiĝis, la urbestroj sendis la liktorojn,
dirante : Ellasu tiujn homojn.
36 Kaj la gardisto raportis la vortojn al Paŭlo : La
urbestroj ĵus sendis, por ke vi estu ellasitaj ; tial nun
elvenu kaj foriru pace.
37 Sed Paŭlo diris al ili : Ili nin vergobatis publike
ne kondamnitajn, kvankam ni estas Romanoj, kaj nin
ĵetis en malliberejon, kaj ĉu ili nun elĵetas nin kaŝe?
Ne, sed ili mem venu kaj forkonduku nin.
38 Kaj la liktoroj raportis tiujn ĉi vortojn al la
urbestroj, kaj tiuj ĉi timis, aŭdante, ke ili estas Romanoj.
39 Kaj ili venis kaj petegis ilin kaj, elkondukinte ilin,
petis, ke ili eliru de la urbo.
40 Kaj elirinte el la malliberejo, ili eniris en la domon
de Lidia, kaj vidinte kaj konsolinte la fratojn, ili foriris.

Ĉapitro XVII

1 Kaj vojaĝinte tra Amfipolis kaj Apolonia, ili alvenis
Tesalonikon, kie estis sinagogo de la Judoj ;
2 Kaj, laŭ sia kutimo, Paŭlo eniris al ili, kaj dum tri
sabatoj li rezonadis kun ili el la Skriboj,
3 Klarigante kaj montrante, ke la Kristo devis suferi
kaj releviĝi el la mortintoj, dirante : Tiu ĉi Jesuo, kiun
mi predikas al vi, estas la Kristo.

4 Kaj unuj el ili estis konvinkitaj kaj kunsortiĝis kun Paŭlo kaj Silas; kaj el la piaj Grekoj granda amaso, kaj el la ĉefaj virinoj ne malmultaj.

5 Sed la Judoj, enviante, varbis kelkajn malnoblulojn el la popolaĉo, kaj kolektinte popolamason, entumultigis la urbon; kaj atakinte la domon de Jason, ili klopodis elkonduki ilin al la popolo.

6 Sed, ne trovinte ilin, ili trenis Jasonon kaj kelkajn fratojn antaŭ la urbestrojn, kriante: Tiuj samaj, kiuj estas renversintaj la tutan mondon, alestas ankaŭ tie ĉi;

7 Kiujn Jason akceptis; kaj ili ĉiuj agas kontraŭ la dekretoj de Cezaro, dirante: ke estas alia reĝo, Jesuo.

8 Kaj ili maltrankviligis la popolamason kaj la urbestrojn, tion aŭdantajn.

9 Kaj ili, ricevinte garantiaĵon de Jason kaj la aliaj, liberigis ilin.

10 Kaj la fratoj tuj forsendis Paŭlon kaj Silason nokte al Berea; kaj alveninte, ili iris en la sinagogon de la Judoj.

11 Kaj tiuj ĉi estis pli noblaj ol la Tesalonikanoj, ĉar ili akceptis la vorton kun plena fervoro kaj ĉiutage esploris la Skribojn, ĉu tiuj aferoj estas tiel.

12 Tial multaj el ili kredis, kaj ne malmultaj el la Grekaj virinoj honorindaj kaj viroj.

13 Sed, kiam la Judoj en Tesaloniko sciiĝis, ke ankaŭ en Berea la vorto de Dio estas proklamita de Paŭlo, ili venis ankaŭ tien, maltrankviligante kaj ekscitante la popolamason.

14 Kaj tiam tuj la fratoj forsendis Paŭlon por iri ĝis la marbordo, sed Silas kaj Timoteo restis ankoraŭ tie.

15 Kaj la gvidantoj de Paŭlo kondukis lin ĝis Ateno, kaj ricevinte komision al Silas kaj Timoteo, ke ili venu al li kiel eble plej rapide, ili foriris.

16 Nu, dum Paŭlo atendis ilin en Ateno, lia spirito ĉagreniĝis en li, kiam li vidis la urbon idolplena.

17 Tial li rezonadis en la sinagogoj kun la Judoj kaj la Diservantoj, kaj sur la placo ĉiutage kun la renkontitoj.

18 Kaj kelkaj el la Epikureaj kaj Stoikaj filozofoj renkontis lin; kaj unuj diris: Kion volus diri tiu ĉi vortŝutanto? Kaj aliaj diris: Li ŝajnas esti proklamanto de fremdaj diaĵoj; ĉar li predikis Jesuon kaj la releviĝon.

19 Kaj ili, preninte lin, kondukis lin al la Areopago, dirante: Ĉu ni povas scii, kio estas tiu nova instruo priparolata de vi?

20 Ĉar fremdaĵojn vi portas al niaj oreloj; ni do volas scii, kion signifas tiuj aferoj.

21 Nu, ĉiuj Atenanoj kaj la enloĝantaj fremduloj pasigadis la tempon ĉe nenio alia, ol aŭ diri aŭ aŭdi ion plej novan.

22 Kaj Paŭlo staris meze de la Areopago kaj diris: Atenanoj, ĉiurilate, laŭ mia observo, vi estas iom tro servemaj al diaĵoj.

23 Ĉar, preterpasante kaj rigardante viajn adorataĵojn, mi trovis ankaŭ altaron, sur kiu estis skribite: AL DIO NEKONATA. Kiun do vi nekonante adoras, tiun mi predikas al vi.

24 La Dio, kiu faris la universon kaj ĉion en ĝi, estante per si mem Sinjoro de la ĉielo kaj tero, ne loĝas en manfaritaj temploj;

25 Nek estas servata de homaj manoj, kvazaŭ li ion bezonus, ĉar li mem donas al ĉiuj vivon kaj spiron kaj ĉion;

26 Kaj el unu origino li faris ĉiun nacion de la homoj, por loĝi sur la tuta supraĵo de la tero, difininte ordigitajn epokojn kaj la limojn de ilia loĝejo;

27 Por ke ili serĉu Dion, se eble ili povus ĉirkaŭpalpi

kaj trovi lin, kvankam li ne estas malproksima de ĉiu
el ni;
28 Ĉar en li ni vivas kaj moviĝas kaj estas, kiel ankaŭ
kelkaj viaj poetoj diris: Ĉar ni estas ankaŭ lia idaro.
29 Tial ni, estante idaro de Dio, devas ne opinii la
Diecon simila al oro aŭ arĝento aŭ ŝtono, gravuraĵo de
homa arto kaj imagado.
30 Kaj la tempojn de nesciado preterrigardis Dio, sed
nun li proklamas al ĉiuj homoj, ke ili pentu.
31 Tial li difinis tagon, en kiu li intencas juĝi la
mondon en justeco per tiu viro, kiun li elektis, doninte
garantion pri tio al ĉiuj homoj per tio, ke li relevis lin el
la mortintoj.
32 Kaj aŭdinte pri releviĝo de la mortintoj, unuj
mokis; sed aliaj diris: Ni aŭskultos vin denove pri tio ĉi.
33 Kaj tiel Paŭlo eliris el inter ili.
34 Sed kelkaj viroj aliĝis al li kaj kredis, inter kiuj
estis Dionisio, Areopagano, kaj virino nomata Damaris
kaj aliaj kun ili.

Ĉapitro XVIII

1 Post tio li foriris el Ateno kaj alvenis Korinton.
2 Kaj li trovis Judon, nome Akvilan, Pontanon laŭ
gento, antaŭ ne longe venintan el Italujo, kaj Priskillan
lian edzinon (ĉar Klaŭdio jam ordonis, ke ĉiuj Judoj
foriru el Romo); kaj li iris al ili.
3 Kaj, ĉar li estis sammetiulo, li loĝis ĉe ili, kaj ili
laboris, ĉar ili estis laŭ metio tendofabrikistoj.
4 Kaj li diskutadis en la sinagogo ĉiusabate kaj penis
konvinki Judojn kaj Grekojn.
5 Do, kiam Silas kaj Timoteo alvenis el Makedonujo,
Paŭlo estis premata per la predikado, atestante al la
Judoj, ke Jesuo estas la Kristo.

6 Sed, kiam ili kontraŭstaris kaj blasfemis, li elskuis siajn vestojn kaj diris al ili: Via sango estu sur viaj kapoj; mi estas pura; de nun mi iros al la nacianoj.

7 Kaj foririnte de tie, li iris en la domon de homo nomata Tito Justo, kiu adoris Dion, kies domo estis tuj apud la sinagogo.

8 Kaj Krispo, la sinagogestro, kredis je la Sinjoro kune kun ĉiuj siaj domanoj; kaj multaj Korintanoj aŭdinte kredis kaj estis baptitaj.

9 Kaj la Sinjoro diris per vizio nokte al Paŭlo: Ne timu, sed parolu, kaj ne silentu;

10 Ĉar mi estas kun vi, kaj neniu atakos vin por fari al vi malbonon; ĉar mi havas multe da popolo en tiu ĉi urbo.

11 Kaj li loĝis tie jaron kaj ses monatojn, instruante inter ili la vorton de Dio.

12 Sed, kiam Galliono estis prokonsulo de Aĥaja lando, la Judoj leviĝis unuanime kontraŭ Paŭlo kaj kondukis lin al la juĝejo,

13 Dirante: Kontraŭ la leĝo tiu ĉi instigas homojn adori Dion.

14 Sed, kiam Paŭlo estis malfermonta la buŝon, Galliono diris al la Judoj: Se vere estus ia maljusteco aŭ malbonega kanajleco, ho, Judoj, estus racie, ke mi vin toleru;

15 Sed, se sin prezentas demandoj pri vortoj kaj nomoj kaj via propra leĝo, vi mem atentu ĝin; pri tiaj aferoj mi ne volas esti juĝanto.

16 Kaj li forpelis ilin de la juĝejo.

17 Kaj ili ĉiuj ekkaptis Sosteneson, la sinagogestron, kaj batis lin antaŭ la juĝejo; kaj Galliono atentis nenion el tiuj ĉi aferoj.

18 Kaj Paŭlo, restinte post tio ankoraŭ multajn tagojn, adiaŭis la fratojn, kaj de tie forŝipiĝis Sirion, kaj

kun li Priskilla kaj Akvila; sed li razis la kapon en
Kenkreo, ĉar li havis religian promeson.
19 Kaj ili alvenis Efeson, kaj li lasis ilin tie; sed li
mem eniris la sinagogon, kaj diskutis kun la Judoj.
20 Kaj, kiam ili petis lin restadi pli longe, li ne
konsentis;
21 Sed, adiaŭinte ilin, kaj dirinte: Mi denove revenos
al vi, se plaĉos al Dio, li ekŝipis el Efeso.
22 Kaj elŝipiĝinte en Cezarea, li supreniris kaj salutis
la eklezion kaj poste vojaĝis Antiohian.
23 Kaj pasiginte iom da tempo tie, li foriris kaj
trapasis laŭvice la Galatujan kaj Frigujan regionon,
fortikigante ĉiujn disĉiplojn.
24 Kaj Judo, nomata Apolos, Aleksandriano laŭ
gento, viro klera, alvenis Efeson; kaj li estis potenca en
la Skriboj.
25 Tiu ĉi jam estis instruita pri la vojo de la Sinjoro;
kaj estante fervora en spirito, li paroladis kaj instruadis
precize pri Jesuo, konante nur la bapton de Johano;
26 Kaj li komencis paroli maltime en la sinagogo.
Sed Akvila kaj Priskilla, aŭdinte lin, alprenis lin al si,
kaj klarigis al li la vojon de Dio pli precize.
27 Kaj kiam li volis transiri en Ahajan landon,
kuraĝigis lin la fratoj kaj skribis al la disĉiploj, ke ili
akceptu lin; kaj alveninte, li multe helpis tiujn, kiuj
kredis per graco;
28 Ĉar konvinke li refutis la Judojn, kaj tio publike,
pruvante per la Skriboj, ke Jesuo estas la Kristo.

Ĉapitro XIX

1 Kaj okazis dum Apolos estis en Korinto, ke Paŭlo,
trapasinte la supran regionon, alvenis Efeson, kaj
trovinte kelkajn disĉiplojn,

2 Li diris al ili: Ĉu vi ricevis la Sanktan Spiriton,
kiam vi ekkredis? Kaj ili diris al li: Ni ankoraŭ eĉ ne
aŭdis, ĉu estas Sankta Spirito.
3 Kaj li diris al ili: En kion do vi estis baptitaj?
Kaj ili diris: En la bapton de Johano.
4 Kaj Paŭlo diris: Johano baptis per la bapto de
pento, dirante al la popolo, ke ili kredu je tiu, kiu venos
post li, tio estas je Jesuo.
5 Kaj tion aŭdinte, ili estis baptitaj en la nomon de
la Sinjoro Jesuo.
6 Kaj, kiam Paŭlo metis la manojn sur ilin, la Sankta
Spirito venis sur ilin; kaj ili ekparolis per lingvoj kaj
ekprofetis.
7 Kaj ili ĉiuj estis ĉirkaŭ dek du viroj.
8 Kaj li eniris en la sinagogon kaj parolis maltime, en
la daŭro de tri monatoj, diskutante kaj rezonante rilate la
regnon de Dio.
9 Sed, kiam kelkaj obstiniĝis kaj malobeis, kalumniante
la Vojon antaŭ la popolamaso, li foriris de ili kaj forigis
la disĉiplojn kaj diskutis ĉiutage en la lernejo de Tiranno.
10 Kaj tio daŭris dum du jaroj; tiel, ke ĉiuj loĝantoj
en Azio aŭdis la vorton de la Sinjoro, Judoj kaj
Grekoj.
11 Kaj Dio faris eksterordinarajn miraklojn per la
manoj de Paŭlo;
12 Tiel, ke al la malsanuloj oni alportis de lia korpo
viŝtukojn aŭ vestotukojn, kaj la malsanoj forlasis ilin, kaj
la malbonaj spiritoj eliris.
13 Sed ankaŭ kelkaj el la vagemaj Judoj, ekzorcistoj,
prenis sur sin nomi super tiuj, kiuj havis la malbonajn
spiritojn, la nomon de la Sinjoro Jesuo, dirante: Mi
ekzorcas vin per Jesuo, kiun Paŭlo predikas.
14 Kaj estis sep filoj de unu Judo, Skeva, ĉefpastro,
farantaj tion.

15 Kaj la malbona spirito respondante diris al ili: Jesuon mi konas, kaj Paŭlon mi konas, sed kiuj estas vi?

16 Kaj la homo, en kiu estis la malbona spirito, sin ĵetis sur ilin kaj venkis kaj perfortis ilin, tiel ke ili forkuris el tiu domo nudaj kaj vunditaj.

17 Kaj tio ĉi estis sciigita al ĉiuj, kiuj loĝis en Efeso, Judoj kaj Grekoj; kaj timo falis sur ilin ĉiujn, kaj la nomo de la Sinjoro Jesuo grandiĝis.

18 Multaj ankaŭ el la kredantoj venis kaj konfesis, montrante siajn agojn.

19 Kaj ne malmultaj el tiuj, kiuj praktikis magiajn artojn, alportis kolekte siajn librojn kaj bruligis ilin antaŭ la okuloj de ĉiuj; kaj oni kalkulis ilian valoron kaj trovis ĝin kvindek miloj da moneroj arĝentaj.

20 Tiel forte kreskis la vorto de la Sinjoro kaj sukcesis.

21 Kaj, kiam tio finiĝis, Paŭlo intencis en la spirito, trapasinte Makedonujon kaj Aĥajan landon, vojaĝi al Jerusalem, kaj li diris: Kiam mi estos irinta tien, mi devas poste ankaŭ vidi Romon.

22 Kaj sendinte Makedonujon du el siaj helpservantoj, Timoteon kaj Eraston, li mem restis iom da tempo en Azio.

23 Kaj ĉirkaŭ tiu tempo okazis ne malgranda ekscitiĝo pri la Vojo.

24 Ĉar unu viro, nomata Demetrio, arĝentaĵisto, kiu fabrikis arĝentajn templetojn de Artemis, liveris al la metiistoj multe da okupo;

25 Kaj li kunvenigis ilin, kune kun la samokupaj laboristoj, kaj diris: Sinjoroj, vi scias, ke per tiu ĉi metio ni havas bonajn enspezojn.

26 Kaj vi vidas kaj aŭdas, ke ne sole en Efeso, sed ankaŭ preskaŭ tra tuta Azio, tiu ĉi Paŭlo jam influis kaj

forturnis multe da personoj, dirante, ke tiuj ne estas dioj,
kiuj estas manfaritaj;
27 Kaj estas danĝero, ne sole ke tiu ĉi nia metio estos
malestimata, sed ankaŭ ke la templo de la granda diino
Artemis estos malŝatata; kaj eble estos senigita je sia
majesteco tiu, kiun tuta Azio kaj la tuta mondo adoras.
28 Aŭdinte tion, ili fariĝis plenaj je kolero kaj ekkriis,
dirante: Granda estas Artemis de la Efesanoj.
29 Kaj la urbo pleniĝis je tumulto; kaj oni kure ko-
lektiĝis unuanime en la teatron, ekkaptinte Gajon kaj
Aristarĥon, Makedonojn, kunvojaĝantojn de Paŭlo.
30 Kaj, kiam Paŭlo volis eniri antaŭ la popolon, la
disĉiploj tion ne permesis al li.
31 Kaj ankaŭ kelkaj el la Aziarĥoj, kiuj estis liaj
amikoj, sendis al li kaj petegis lin, ne riski sin en la
teatron.
32 Kriadis ili do diverse ion kaj ion, ĉar la kunveno
estis konfuzita; kaj la plimulto ne sciis, kial ili estas
kunvenintaj.
33 Kaj el la popolamaso ili elpaŝigis Aleksandron, kiun
la Judoj antaŭen devigis. Kaj Aleksandro gestis per la
mano, kaj ekprovis pledi antaŭ la popolo.
34 Sed, sciiĝinte, ke li estas Judo, ĉiuj unuvoĉe en la
daŭro de ĉirkaŭ du horoj kriadis: Granda estas Artemis
de la Efesanoj.
35 Kaj, kiam la urboskribisto kvietigis la popolamason,
li diris: Ho, Efesanoj, ĉu do ekzistas homo nescianta, ke
la urbo de la Efesanoj estas templo-gardanto de Artemis
la granda kaj de la elĉiela falintaĵo?
36 Do, ĉar tio estas ne kontraŭdirebla, vi devas esti
trankvilaj, kaj fari nenion senpripense.
37 Ĉar vi alkondukis tiujn ĉi virojn, kiuj estas nek
templo-rabistoj nek blasfemantoj de nia diino.
38 Se do Demetrio kaj la kun li metiistoj havas plend-

aferon kontraŭ iu, la juĝejoj estas je dispono, kaj ekzistas prokonsuloj; ili procesu unu kontraŭ la alia.

39 Sed, se vi faras esploron pri aliaj aferoj, ĝi estos decidita en la laŭleĝa kunveno.

40 Ĉar estas danĝero, ke oni kulpigos nin pri tumulto, rilate la hodiaŭan aferon, pro manko de preteksto; kaj rilate ĝin, ni ne povos pravigi tiun ĉi popolamasiĝon.

41 Kaj, tion dirinte, li dissendis la kunvenintojn.

Ĉapitro XX

1 Kaj, post kiam la tumulto ĉesis, Paŭlo, veniginte al si kaj admoninte la disĉiplojn, adiaŭis ilin kaj foriris, por vojaĝi en Makedonujon.

2 Kaj trairinte tiujn regionojn, kaj per multaj paroloj kuraĝiginte la tieulojn, li venis en Grekujon.

3 Kaj pasiginte tie tri monatojn, post konspiro farita de la Judoj kontraŭ li tuj ekŝiponta al Sirio, li decidis reveni tra Makedonujo.

4 Kaj akompanis lin ĝis Azio Sopater el Berea, la filo de Pirro; kaj el la Tesalonikanoj Aristarĥo kaj Sekundo; kaj Gajo el Derbe, kaj Timoteo; kaj Tiĥiko kaj Trofimo, Azianoj.

5 Sed tiuj ĉi, antaŭirinte, atendis nin en Troas.

6 Kaj ni forŝipiĝis de Filipi, post la tagoj de macoj, kaj alvenis al ili en Troas post kvin tagoj, kaj tie ni restis sep tagojn.

7 Kaj en la unua tago de la semajno, kiam ni kunvenis por rompi panon, Paŭlo paroladis al ili, intencante foriri la morgaŭan tagon; kaj li daŭrigis sian paroladon ĝis noktomezo.

8 Kaj estis multaj lumiloj en la supera ĉambro, kie ni estis kunvenintaj.

9 Kaj sidis sur la fenestro junulo nomata Eŭtiĥo, prem-

egata per profunda dormo; kaj dum Paŭlo ankoraŭ longe paroladis, tiu, venkite per la dormo, falis malsupren de la tria etaĝo, kaj estis levita malviva.

10 Kaj Paŭlo malsupreniris, kaj falis sur lin, kaj ĉirkaŭpreninte lin diris: Ne maltrankviliĝu; ĉar lia vivo estas en li.

11 Kaj supreniriinte, kaj rompinte la panon, kaj manĝinte, kaj parolinte kun ili longe, ĝis la tagiĝo mem, fine li foriris.

12 Kaj ili alkondukis la knabon vivantan, kaj nemalmulte konsoliĝis.

13 Sed ni, antaŭeniriinte al la ŝipo, ekveturis al Asso, por tie enŝipigi Paŭlon; ĉar tiel li aranĝis, piedironte mem.

14 Kaj, kiam li renkontis nin en Asso, ni enŝipigis lin, kaj venis al Mitilene.

15 Kaj de tie forŝipinte, ni alvenis la morgaŭan tagon kontraŭ Ĥios; kaj la sekvantan tagon ni atingis Samon; kaj la postan tagon ni alvenis Mileton.

16 Ĉar Paŭlo decidis ŝipe veturi preter Efeso, por ne pasigi troan tempon en Azio; ĉar li rapidis, por esti en Jerusalem, se li nur povos, en la Pentekosta tago.

17 Kaj de Mileto li sendis al Efeso kaj alvokis al si la pliaĝulojn de la eklezio.

18 Kaj, kiam ili alvenis, li diris al ili: Vi mem scias, de la tago, kiam mi unue enpaŝis en Azion, kiamaniere mi kondutis inter vi dum la tuta tempo,

19 Servante la Sinjoron kun ĉia humileco kaj ĉe larmoj kaj ĉe tentoj, kiuj okazis al mi per la konspiroj de la Judoj;

20 Kiamaniere mi ne hezitis deklari al vi ĉion utilan, instruante vin publike, kaj de domo al domo,

21 Ateston farante al Judoj kaj Grekoj pri pento antaŭ Dio kaj fido al nia Sinjoro Jesuo Kristo.

22 Kaj nun, jen, enkatenite en spirito mi iras al
Jerusalem, nesciante, kio okazos al mi tie;
23 Escepte ke la Sankta Spirito atestas al mi en ĉiu
urbo, dirante, ke katenoj kaj malĝojoj atendas min.
24 Sed mi taksas je nenio mian vivon, kiel al mi mem
karan, se nur mi povos plenumi mian kuradon kaj la
komision, kiun mi ricevis de la Sinjoro Jesuo, atesti la
evangelion de la graco de Dio.
25 Kaj nun, jen, mi scias, ke vi ĉiuj, inter kiuj mi
ĉirkaŭiris predikante la regnon, ne plu revidos mian
vizaĝon.
26 Tial mi deklaras al vi hodiaŭ, ke mi estas pura pri
la sango de ĉiuj homoj.
27 Ĉar mi ne hezitis anonci al vi la tutan intencon de
Dio.
28 Atentu al vi kaj al la tuta ŝafaro, en kiu la Sankta
Spirito faris vin episkopoj, por nutri la eklezion de Dio,
kiun li aĉetis per sia propra sango.
29 Mi scias, ke post mia foriro kruelaj lupoj eniros
inter vi, ne lasante la ŝafaron sendifekta;
30 Kaj eĉ el inter vi mem leviĝos viroj malrekte
parolantaj, por fortiri post si la disĉiplojn.
31 Tial gardu vin, memorante, ke dum tri jaroj mi ne
ĉesis admoni ĉiun nokte kaj tage, kun larmoj.
32 Kaj nun mi rekomendas vin al Dio kaj al la vorto
de lia graco, kiu povas edifi vin kaj doni al vi la heredon
inter ĉiuj sanktigitaj.
33 Mi avidis nenies arĝenton, nek oron, nek vestaron.
34 Vi mem scias, ke ĉi tiuj manoj servadis al miaj
necesoj kaj al miaj kunuloj.
35 Ĉiel mi donis al vi ekzemplon, ke, tiel laborante,
vi devas helpi la malfortulojn, kaj memori la vortojn de
la Sinjoro Jesuo, kiujn li mem diris: Pli feliĉe estas
doni, ol ricevi.

36 Kaj tiel dirinte, li genufleksis kaj preĝis kun ili ĉiuj.

37 Kaj ĉiuj ploregis kaj falis sur la kolon de Paŭlo kaj kisis lin,

38 Plorante precipe pro lia vorto, kiun li diris, ke ili ne revidos plu lian vizaĝon. Kaj ili akompanis lin ĝis la ŝipo.

Ĉapitro XXI

1 Kaj, kiam okazis, ke ni, apartiĝinte de ili, ekŝipis, ni rekte kuris al Kos, kaj en la sekvanta tago al Rodo, kaj de tie al Pataro;

2 Kaj trovinte ŝipon transirontan al Fenikujo, ni enŝipiĝis kaj ekveturis.

3 Kaj ekvidinte Kipron kaj lasinte ĝin maldekstre, ni veturis Sirion kaj elŝipiĝis en Tiro, ĉar tie la ŝipo devis senŝarĝiĝi.

4 Kaj trovinte la disĉiplojn, ni restis tie sep tagojn; kaj tiuj diris al Paŭlo per la Spirito, ke li ne aliru Jerusalemon.

5 Kaj, kiam okazis, ke ni pasigis la tagojn, ni eliris kaj ekvojaĝis; kaj ili ĉiuj kune kun edzinoj kaj infanoj akompanis nin ĝis ekster la urbo; kaj genufleksinte sur la marbordo, ni preĝis.

6 Kaj adiaŭinte unuj la aliajn, ni enŝipiĝis, kaj ili returne iris hejmen.

7 Kaj fininte la marvojaĝon de Tiro, ni alvenis ĉe Ptolemais kaj salutis la fratojn kaj restis kun ili unu tagon.

8 Kaj en la morgaŭa tago ni foriris kaj alvenis Cezarean, kaj enirinte la domon de Filipo la evangeliisto, kiu estis unu el la sepo, ni restis ĉe li.

9 Nu, ĉi tiu viro havis kvar filinojn virgulinojn, kiuj
profetadis.
10 Kaj, dum ni restis tie ankoraŭ kelkajn tagojn, unu
profeto, nome Agabo, alvojaĝis el Judeo.
11 Kaj veninte al ni, li prenis la zonon de Paŭlo kaj
ligis siajn piedojn kaj manojn kaj diris: Tiel diras la
Sankta Spirito: Tiamaniere la Judoj en Jerusalem ligos
la viron, kies estas ĉi tiu zono, kaj transdonos lin en la
manojn de la nacianoj.
12 Kaj aŭdinte ĉi tion, ni kaj la tieuloj petis lin, ke li
ne iru Jerusalemon.
13 Sed Paŭlo respondis: Kion vi faras, plorante kaj
dispremante mian koron? Ĉar mi estas preta, ne nur
esti ligita, sed ankaŭ morti en Jerusalem pro la nomo de
la Sinjoro Jesuo.
14 Kaj, kiam li ne konsentis, ni silentis, dirante:
Fariĝu la volo de la Sinjoro.
15 Kaj, post tiuj ĉi tagoj, ni pretigis niajn pakaĵojn
kaj vojaĝis Jerusalemon.
16 Kaj vojaĝis ankaŭ kun ni kelkaj el la disĉiploj el
Cezarea, kunkondukante Mnasonon, Kipranon, unua-
tempan disĉiplon, ĉe kiu ni devis loĝadi.
17 Kaj, kiam ni alvenis Jerusalemon, la fratoj nin
ĝoje akceptis.
18 Kaj la sekvantan tagon Paŭlo akompanis nin al
Jakobo, kaj ĉiuj pliaĝuloj ĉeestis.
19 Kaj salutinte ilin, li rakontis detale ĉion, kion Dio
faris inter la nacianoj per lia servado.
20 Kaj tion aŭdinte, ili gloris Dion. Kaj ili
diris al li: Vi vidas, frato, kiom da miloj da kredantoj
estas el inter la Judoj, kaj ili ĉiuj estas fervoruloj por
la leĝo;
21 Kaj oni raportis al ili pri vi, ke vi instruas ĉiujn
Judojn, kiuj estas inter la nacianoj, forlasi Moseon,

dirante, ke ili ne cirkumcidu la infanojn, nek sekvu la
morojn.
22 Kio do estas? Nepre ili aŭdos, ke vi estas
veninta.
23 Vi do faru tion ĉi, kion ni diras al vi. Ni havas
kvar virojn, kiuj faris religian promeson;
24 Preninte ĉi tiujn, sanktigu vin kun ili, kaj pagu
iliajn elspezojn, por ke ili kapraziĝu; kaj ĉiuj scios, ke
nenia vero estas en tio, kion oni raportis pri vi, sed ke vi
mem ankaŭ iradas observante la leĝon.
25 Sed koncerne la nacianojn, kiuj ekkredis, ni jam
skribis decidante, ke ili gardu sin kontraŭ idoloferaĵoj
kaj sango kaj sufokitaĵo kaj malĉasteco.
26 Tiam Paŭlo alprenis al si la virojn kaj, sanktiginte
sin kun ili, la sekvantan tagon li eniris la templon kaj
deklaris la plenumon de la tagoj de la purigado, ĝis la
oferaĵo estos alportita por ĉiu el ili.
27 Kaj, kiam la sep tagoj preskaŭ finiĝis, la Judoj el
Azio, vidinte lin en la templo, incitis la tutan popol-
amason kaj kaptis lin,
28 Ekkriante: Izraelidoj, helpu: Jen estas la homo,
kiu ĉie instruadas ĉiujn kontraŭ la popolo kaj la leĝo kaj
tiu ĉi loko, kaj ankaŭ li kondukis Grekojn en la templon
kaj profanis tiun ĉi sanktan lokon.
29 Ĉar ili antaŭe vidis kun li en la urbo Trofimon la
Efesanon; kaj ili supozis, ke Paŭlo kondukis lin en la
templon.
30 Kaj la tuta urbo ekscitiĝis, kaj la popolo kunkuris,
kaj preninte Paŭlon, oni trenis lin ekster la templon, kaj
tuj la pordoj estis ŝlositaj.
31 Kaj dum ili penis lin mortigi, famo venis al la
ĉefkapitano de la kohorto, ke tuta Jerusalem tumul-
tas.
32 Kaj li tuj kunvokis soldatojn kaj centestrojn kaj

kuris malsupren sur ilin; kaj tiuj ĉi, vidinte la ĉef-
kapitanon kaj soldatojn, ĉesis bati Paŭlon.
33 Tiam la ĉefkapitano alproksimiĝinte arestis lin kaj
ordonis, ke oni ligu lin per du katenoj, kaj demandis, kiu
li estas, kaj kion li faris.
34 Kaj la popolamaso kriadis diverse ion kaj ion; kaj,
ne povante konstati la ĝuston pro la bruo, li ordonis, ke
oni konduku lin en la fortikaĵon.
35 Kaj okazis, kiam li venis sur la ŝtuparon, ke li
estis portata de la soldatoj pro la perforto de la popol-
amaso:
36 Car la multego de la popolo sekvis, kriante: Forigu
lin.
37 Kaj Paŭlo, jam enkondukota en la fortikaĵon, diris
al la ĉefkapitano: Ĉu estas permesate, ke mi diru ion al
vi? Kaj li diris: Ĉu vi scias la grekan lingvon?
38 Ĉu vi ne estas la Egipto, kiu antaŭ tiuj ĉi tagoj
ekmovis ribele kaj elkondukis en la dezerton la kvarmil
virojn de la Sikarioj?
39 Sed Paŭlo diris: Mi estas Judo el Tarso en
Kilikujo, burĝo de urbo ne malnobla, kaj mi petas vin,
permesu al mi paroli al la popolo.
40 Kaj, kiam li tion permesis, Paŭlo, starante sur la
ŝtuparo, gestis per la mano al la popolo; kaj, kiam
fariĝis granda silento, li parolis al ili hebree, dirante:

Ĉapitro XXII

1 Fratoj kaj patroj, aŭskultu la pledon, kiun mi faras
nun antaŭ vi.
2 (Kaj ili, aŭdante, ke li parolas al ili en la hebrea
lingvo, des pli silentiĝis; kaj li diris:)
3 Mi estas Judo, naskita en Tarso en Kilikujo, sed
edukita en tiu ĉi urbo ĉe la piedoj de Gamaliel, kaj

instruita laŭ la preciza maniero de nia prapatra leĝo, kaj
mi estis fervora pro Dio, kiel vi ĉiuj estas hodiaŭ;
4 Kaj mi persekutis tiun ĉi Vojon ĝis la morto,
katenante kaj en karcerojn transdonante virojn kaj
virinojn.
5 Kiel ankaŭ atestas pri mi la ĉefpastro kaj la tuta
pliaĝularo, de kiuj mi ankaŭ ricevis leterojn por la fratoj,
kaj iris Damaskon, por konduki tiujn, kiuj tien estis
venintaj, katenitajn al Jerusalem, por esti punitaj.
6 Kaj okazis al mi vojaĝanta kaj alproksimiĝanta
Damaskon, ke ĉirkaŭ tagmezo subite ekbrilis el la ĉielo
granda lumo ĉirkaŭ mi;
7 Kaj mi falis teren kaj aŭdis voĉon dirantan al mi:
Saŭlo, Saŭlo, kial vi persekutas min?
8 Kaj mi respondis: Kiu vi estas, Sinjoro? Kaj li
diris al mi: Mi estas Jesuo Nazaretano, kiun vi persekutas.
9 Kaj tiuj, kiuj estis kun mi, vidis ja la lumon, sed ne
aŭdis la voĉon de tiu, kiu parolis al mi.
10 Kaj mi diris: Kion mi faru, Sinjoro? Kaj la
Sinjoro diris al mi: Leviĝu, kaj iru Damaskon, kaj tie vi
ricevos informon pri ĉio, kio estas difinita, kiel de vi
farota.
11 Kaj, ĉar mi ne povis vidi pro la gloro de tiu lumo,
mi eniris Damaskon mane kondukata de tiuj, kiuj estis
kun mi.
12 Kaj unu Ananias, piulo laŭ la leĝo, bone atestata
de ĉiuj Judoj tie loĝantaj,
13 Venis al mi kaj apudstarante diris al mi: Frato Saŭlo,
ekvidu. Kaj samhore mi ekvidis, kaj mi rigardis lin.
14 Kaj li diris: La Dio de niaj patroj estas elektinta
vin, por ke vi sciu lian volon kaj vidu la Justulon kaj
aŭdu voĉon el lia buŝo;
15 Ĉar vi estos lia atestanto antaŭ ĉiuj homoj pri ĉio,
kion vi estas vidinta kaj aŭdinta.

16 Kaj nun kial vi prokrastas? Leviĝu, kaj estu
baptita kaj forlavu viajn pekojn, vokante lian nomon.
17 Kaj okazis, ke, reveninte Jerusalemon kaj preĝante
en la templo, mi estis en ekstazo,
18 Kaj mi vidis lin dirantan al mi: Rapidu kaj eliru
tuj el Jerusalem, ĉar ili ne akceptos vian ateston
pri mi.
19 Kaj mi diris: Sinjoro, ili scias mem, ke mi malli-
berigis kaj batis en ĉiuj sinagogoj tiujn, kiuj kredas je vi;
20 Kaj, kiam la sango de via martiro Stefano estis
verŝata, mi ankaŭ alstaris kaj konsentis kaj gardis la
vestojn de tiuj, kiuj mortigas lin.
21 Kaj li diris al mi: Foriru, ĉar mi sendos vin
malproksimen al la nacianoj.
22 Kaj ili aŭskultis lin ĝis tiu ĉi vorto, kaj tiam levis
la voĉojn, dirante: Forigu tian homon for de la tero, ĉar
ne decas, ke li vivu.
23 Kaj, dum ili kriis kaj forĵetis la vestojn kaj ĵetis
polvon en la aeron,
24 La ĉefkapitano donis komandon konduki lin en la
fortikaĵon kaj ordonis, ke oni ekzamenu lin per skurĝado,
por ke li sciiĝu, kial oni tiel forte kriis kontraŭ li.
25 Kaj, kiam ili ligis lin per rimenoj, Paŭlo diris al
la apudstaranta centestro: Ĉu estas laŭleĝe por vi,
skurĝi Romanon ne kondamnitan?
26 Kaj la centestro, aŭdinte tion, iris al la ĉefkapitano
kaj raportis, dirante: Kion vi estas faronta? ĉar tiu ĉi
viro estas Romano.
27 Kaj la ĉefkapitano veninte diris al li: Diru al mi,
ĉu vi estas Romano? Kaj li diris: Jes.
28 Kaj la ĉefkapitano respondis: Per granda sumo mi
akiris tiun ĉi civitanecon. Kaj Paŭlo respondis: Sed mi
estas tia naskita.
29 Tiam tiuj, kiuj estis ekzamenontaj lin, foriris de li,

kaj la ĉefkapitano ankaŭ timis, konsiderante, ke tiu estas
Romano, kaj ke li estas liginta lin.
30 Sed, la morgaŭan tagon, ĉar li volis certe sciiĝi, pri
kio la Judoj akuzis lin, li malligis al li la katenojn kaj
ordonis, ke la ĉefpastroj kaj la tuta sinedrio kunvenu;
kaj li kondukis Paŭlon malsupren kaj starigis lin antaŭ ili.

Ĉapitro XXIII

1 Kaj Paŭlo, atente rigardante la sinedrion, diris:
Fratoj, mi vivadis antaŭ Dio laŭ tute bona konscienco ĝis
tiu ĉi tago.
2 Kaj la ĉefpastro Ananias ordonis al la apudstarantoj,
frapi lin sur la buŝo.
3 Tiam diris Paŭlo al li: Dio frapos vin, vi kalkeblanka
muro; ĉu vi sidas por juĝi min laŭ la leĝo, kaj kontraŭ la
leĝo ordonas, ke mi estu frapita?
4 Kaj la apudstarantoj diris: Ĉu vi insultas la ĉef-
pastron de Dio?
5 Kaj Paŭlo diris: Mi ne sciis, fratoj, ke li estas
ĉefpastro; ĉar estas skribite: Vi ne parolu malbone pri
reganto de via popolo.
6 Sed, kiam Paŭlo eksciis, ke unu parto estas el
Sadukeoj, kaj la alia el Fariseoj, li ekkriis en la sinedrio:
Fratoj, mi estas Fariseo, filo de Fariseo. Pri la espero
kaj la releviĝo de la mortintoj mi estas juĝata.
7 Kaj, kiam li tion diris, malkonsento okazis inter la
Fariseoj kaj Sadukeoj, kaj la ĉeestantaro estis dividita.
8 Ĉar la Sadukeoj diras, ke ne estas releviĝo, nek
anĝelo, nek spirito; sed la Fariseoj konfesas ambaŭ.
9 Kaj fariĝis bruego; kaj kelkaj skribistoj, el la partio
de la Fariseoj, stariĝis kaj forte insistis, dirante: Ni trovas
nenion malbonan en tiu ĉi homo; sed kio, se spirito
parolis al li, aŭ anĝelo?

10 Kaj, kiam granda malkonsento fariĝis, la ĉef-
kapitano, timante, ke Paŭlo estos disŝirita de ili, ordonis
al la soldataro malsupreniri kaj forkapti lin perforte el
mezo de ili kaj konduki lin en la fortikaĵon.
11 Kaj la sekvantan nokton la Sinjoro, apudstarante
al li, diris: Kuraĝu, ĉar, kiel vi jam atestis pri mi en
Jerusalem, tiel vi devas atesti ankaŭ en Romo.
12 Kaj post la tagiĝo la Judoj konspiris, kaj sin per
solena ĵuro dediĉis, dirante, ke ili nek manĝos nek trinkos,
ĝis ili estos mortigintaj Paŭlon.
13 Kaj pli ol kvardek estis la tiel kunĵurintaj.
14 Kaj ili venis al la ĉefpastroj kaj pliaĝuloj kaj diris:
Ni per solena ĵuro dediĉis nin gustumi nenion, ĝis ni
estos mortigintaj Paŭlon.
15 Nun do vi kune kun la sinedrio instigu la ĉef-
kapitanon, ke li alkonduku lin antaŭ vi, kvazaŭ vi volus
juĝi pri la afero pli precize, kaj ni, antaŭ ol li alproksimiĝos,
estas pretaj pereigi lin.
16 Sed la filo de la fratino de Paŭlo, enveninte, aŭdis
pri la embusko, kaj li iris en la fortikaĵon kaj pri tio
sciigis Paŭlon.
17 Kaj Paŭlo alvokis unu el la centestroj kaj diris:
Konduku tiun ĉi junulon al la ĉefkapitano, ĉar li havas
ion por diri al li.
18 Li do prenis lin kaj kondukis lin al la ĉefkapitano
kaj diris: Paŭlo la katenito alvokis min kaj petis, ke mi
konduku al vi tiun ĉi junulon, kiu havas ion por diri al vi.
19 Kaj la ĉefkapitano prenis lian manon kaj flanken-
irante demandis lin aparte: Kio estas, kion vi havas por
diri al mi?
20 Kaj li diris: La Judoj interkonsentis peti, ke vi
konduku Paŭlon malsupren morgaŭ en la sinedrion,
kvazaŭ ili intencus fari esploron iom pli precizan pri li.
21 Sed vi ne konsentu al ili, ĉar embuskas kontraŭ li

pli ol kvardek el ili, kiuj per solena ĵuro dediĉis sin nek manĝi nek trinki, ĝis ili estos pereigintaj lin; kaj nun ili estas pretaj kaj atendas de vi la promeson.

22 Tiam la ĉefkapitano forsendis la junulon, ordonante lin: Elbabilu al neniu, ke vi sciigis min pri tio ĉi.

23 Kaj alvokinte du el la centestroj, li diris: Pretigu ducent soldatojn, ke ili iru ĝis Cezarea, kun sepdek rajdantoj kaj ducent lancistoj, je la tria horo nokte;

24 Kaj provizu bestojn, por surmeti Paŭlon kaj konduki lin sendanĝere al Felikso la guberniestro.

25 Kaj li skribis leteron laŭ jena formo;

26 Klaŭdio Lisias al lia ekscelenco Felikso la guberniestro, saluton.

27 Tiu ĉi viro estis kaptita de la Judoj kaj tuj mortigota de ili; sed mi alvenis kun la soldataro kaj forprenis lin, sciiĝinte, ke li estas Romano.

28 Kaj dezirante scii la kaŭzon, kial ili kulpigas lin, mi enkondukis lin en ilian sinedrion;

29 Kaj mi trovis lin kulpigata pri demandoj rilatantaj al ilia leĝo, sed havanta nenian kulpigon indan je morto aŭ katenoj.

30 Kaj, ĉar oni montris al mi, ke estos konspiro kontraŭ la viro, mi tuj sendis lin al vi, ordonante ankaŭ, ke liaj akuzantoj atestu kontraŭ li antaŭ vi.

31 Tial la soldatoj, kiel estis ordonite al ili, prenis Paŭlon kaj kondukis lin nokte al Antipatris.

32 Kaj la morgaŭan tagon ili lasis la rajdistojn iri kun li, kaj ili ekiris returne al la fortikaĵo;

33 Sed tiuj, enirinte Cezarean kaj transdoninte la leteron al la guberniestro, enkondukis ankaŭ Paŭlon antaŭ lin.

34 Kaj, kiam li legis ĝin, li demandis, el kiu provinco li venas; kaj, kiam li sciiĝis, ke li estas el Kilikujo,

35 Mi aŭskultos vian proceson, li diris, kiam viaj
akuzantoj ankaŭ alestos. Kaj li ordonis, ke oni gardu
lin en la palaco de Herodes.

Ĉapitro XXIV

1 Kaj post kvin tagoj Ananias la ĉefpastro vojaĝis tien
kun kelkaj pliaĝuloj kaj unu advokato, nome Tertulo;
kaj ili faris denuncon antaŭ la guberniestro kontraŭ Paŭlo.
2 Kaj, kiam tiu ĉi estis vokita, Tertulo komencis akuzi
lin, dirante: Ĉar ni ĝuadas grandan trankvilecon per vi,
kaj malbonaĵoj estas rektigitaj por tiu ĉi nacio per via
antaŭzorgeco,
3 Ni akceptas tion, ĉiam kaj ĉie, plej nobla Felikso,
kun plena dankemeco.
4 Sed (por ke mi ne tro tedu vin), mi vin petegas
aŭskulti nin mallonge, laŭ via bonkoreco.
5 Ĉar ni trovis tiun ĉi viron pestulo, kaj ribeliganta
ĉiujn Judojn tra la tuta mondo, kaj ĉefo de la Nazaretana
sekto;
6 Kiu provis ankaŭ profani la templon; kaj ni arestis
lin kaj volis juĝi lin laŭ nia leĝo.
7 Sed la ĉefkapitano Lisias venis, kaj per granda
perforto forprenis lin el niaj manoj,
8 Kaj ordonis al liaj akuzantoj veni antaŭ vin; kaj
nun, ekzamenante lin, vi mem povos certigi vin pri ĉio,
pri kio ni akuzas lin.
9 Kaj la Judoj ankaŭ konsentis, dirante, ke tio ĉi estas
tiel.
10 Tiam Paŭlo, kiam la guberniestro signis, ke li
parolu, respondis: Sciante, ke jam de multaj jaroj vi
estas juĝisto por tiu ĉi nacio, mi des pli volonte min
defendas;

11 Ĉar vi povas certiĝi, ke ne pli ol dek du tagoj jam
pasis, de kiam mi supreniris Jerusalemon por adori;
12 Kaj nek en la templo ili trovis min disputanta kun
iu aŭ incitanta la popolon, nek en la sinagogoj, nek en la
urbo.
13 Nek ili povas pruvi la aferojn, pri kiuj ili nun
akuzas min.
14 Sed mi konfesas al vi jene, ke laŭ tiu Vojo, kiun
ili nomas sekto, mi adoras la Dion de miaj patroj,
kredante ĉion, kio estas laŭ la leĝo kaj ĉion skribitan en
la profetoj.
15 Kaj mi havas tiun esperon al Dio, kiun ili mem
ankaŭ akceptas, ke estos iam releviĝo de la justuloj kaj
de la maljustuloj.
16 En tio ĉi ankaŭ mi min ekzercadas, havi ĉiam konsciencon
neriproĉeblan antaŭ Dio kaj homoj.
17 Kaj post multaj jaroj mi alvenis por alporti almozon
al mia nacio, kaj oferojn.
18 Ĉe tiaj okupoj ili trovis min sanktigitan en la
templo, nek kun amaso, nek kun tumulto; sed kelkaj
Judoj el Azio ĉeestis,
19 Kiuj devus esti tie ĉi antaŭ vi kaj meti akuzon, se
ili havus ion kontraŭ mi.
20 Tamen diru mem tiuj ĉi, kian malbonfaron ili
trovis en mi, kiam mi staris antaŭ la sinedrio,
21 Escepte eble pri unu vorto, kiun mi jene kriis,
starante inter ili: Pri la releviĝo de la mortintoj mi
hodiaŭ estas juĝata de vi.
22 Sed Felikso, konante iom precize la Vojon, prokrastis
rilate ilin kaj diris: Kiam Lisias la ĉefkapitano
alvenos, tiam mi decidos vian aferon.
23 Kaj li ordonis al la centestro, gardi Paŭlon kun malsevereco,
kaj malpermesi neniun el liaj amikoj viziti kaj
helpi lin.

24 Kaj post kelkaj tagoj, Felikso venis kun sia edzino Drusilla, kiu estis Judino, kaj venigis al si Paŭlon kaj aŭskultis lin pri la fido al Kristo Jesuo.

25 Kaj dum Paŭlo rezonis pri justeco, sinregado kaj la juĝo estonta, Felikso fariĝis timigita kaj respondis : La nunan fojon foriru ; kiam mi havos oportunan tempon, mi alvokos vin al mi.

26 Li ankaŭ esperis, ke mono estos donita de Paŭlo al li, por ke li liberigu lin ; tial li des pli ofte venigis Paŭlon kaj interparoladis kun li.

27 Sed, post du jaroj, Felikso estis anstataŭita de Porcio Festo ; kaj Felikso, volante fari komplezon al la Judoj, lasis Paŭlon ligita.

Ĉapitro XXV

1 Festo do, veninte en la provincon, post tri tagoj supreniris al Jerusalem de Cezarea.

2 Kaj la ĉefpastro kaj ĉefuloj de la Judoj faris denuncon al li kontraŭ Paŭlo, kaj instigis lin,

3 Petante de li favoron kontraŭ Paŭlo, ke li venigu lin Jerusalemon ; ĉar ili aranĝis embuskon, por mortigi lin sur la vojo.

4 Tamen Festo respondis, ke Paŭlo estas gardata en Cezarea, kaj li mem estas tien ironta baldaŭ.

5 Tial, li diris, la eminentuloj el vi tien iru kun mi, kaj, se estas io krima en la viro, ili akuzu lin.

6 Kaj restinte inter ili ne pli ol ok aŭ dek tagojn, li iris Cezarean ; kaj la morgaŭan tagon li sidiĝis sur la tribunala seĝo, kaj ordonis, ke oni alkonduku Paŭlon.

7 Kaj, kiam li alestis, la Judoj, kiuj malsupreniris de Jerusalem, staris ĉirkaŭe, akuzante lin pri multaj kaj gravaj kulpoj, kiujn ili ne povis pruvi.

8 Tiam Paŭlo responde pledis : Nek kontraŭ la leĝo

de la Judoj, nek kontraŭ la templo, nek kontraŭ Cezaro mi iamaniere ofendis.

9 Sed Festo, dezirante akiri favoron ĉe la Judoj, respondis al Paŭlo, dirante: Ĉu vi volas supreniri Jerusalemon, kaj tie esti juĝata antaŭ mi pri tiuj ĉi aferoj?

10 Sed Paŭlo diris: Mi staras antaŭ la tribunalo de Cezaro, kie mi devas esti juĝata. Kontraŭ la Judoj mi faris nenion malbonan, kiel vi ankaŭ tre bone scias.

11 Se do mi estas krimulo, kaj faris ion indan je morto, mi ne rifuzas morti; sed, se nenio el tiuj ĉi aferoj estas vera, pri kiuj ili akuzas min, neniu povas cedi min al ili. Mi apelacias al Cezaro.

12 Tiam Festo, kunparolinte kun la konsilantaro, respondis: Vi apelaciis al Cezaro, al Cezaro vi iros.

13 Kaj, kiam kelkaj tagoj pasis, Agripo reĝo kaj Bernike alvenis Cezarean kaj salutis Feston.

14 Kaj, dum ili pasigis tie multajn tagojn, Festo montris la aferon de Paŭlo al la reĝo, dirante: Estas viro, kiun Felikso lasis katenita;

15 Pri kiu, kiam mi estis en Jerusalem, la ĉefpastro kaj pliaĝuloj de la Judoj sciigis min, postulante juĝon kontraŭ li.

16 Al kiuj mi respondis, ke ĉe la Romanoj ne estas moro transdoni iun al morto, antaŭ ol la akuzito havos la akuzantojn vizaĝon kontraŭ vizaĝo, kaj ricevos permeson defendi sin pri la metita afero.

17 Kiam do ili kunvenis tien ĉi, mi faris nenian prokraston, sed la sekvintan tagon mi sidiĝis sur la tribunala seĝo kaj ordonis alkonduki la viron.

18 Pri kiu la akuzantoj, stariĝinte, prezentis nenian kulpigon tian, kian mi atendis,

19 Sed havis kelkajn demandojn kontraŭ li pri sia pro-

pra religio kaj pri unu Jesuo, kiu mortis, pri kiu Paŭlo asertis, ke li vivas.

20 Kaj mi, en embaraso, kiel fari ekzamenon pri tio, demandis, ĉu li volas iri Jerusalemon kaj tie esti juĝata koncerne tiun aferon.

21 Sed, kiam Paŭlo apelaciis, ke li estu rezervata por la decido de lia Imperiestra Moŝto, mi ordonis gardi lin, ĝis mi povos sendi lin al Cezaro.

22 Kaj Agripo diris al Festo: Volonte ankaŭ mi aŭskultus tiun homon. Morgaŭ, li diris, vi aŭskultos lin.

23 Tial, la morgaŭan tagon, kiam Agripo venis kaj Bernike kun grandioza parado, kaj ili eniris la aŭditorion, kun la ĉefkapitanoj kaj la eminentuloj el la urbanoj, Festo ordonis, kaj oni enkondukis Paŭlon.

24 Kaj Festo diris: Reĝo Agripo, kaj ĉiuj viroj, kiuj ĉeestas ĉe ni, vi vidas tiun ĉi, pri kiu la tuta amaso de la Judoj instigis min en Jerusalem, kaj ankaŭ tie ĉi, kriante, ke ne decas, ke li vivu plu.

25 Sed mi eltrovis, ke li estas farinta nenion indan je morto; kaj, ĉar li mem apelaciis al lia Imperiestra Moŝto, mi decidis sendi lin.

26 Sed pri li mi havas nenion precizan por skribi al mia sinjoro. Tial mi elkondukis lin antaŭ vin ĉiujn, kaj precipe antaŭ vin, reĝo Agripo, por ke post ekzameno mi havu ion por skribi.

27 Ĉar ŝajnas al mi senracie, sendi arestiton, kaj ne klarigi la akuzojn kontraŭ li metitajn.

Ĉapitro XXVI

1 Kaj Agripo diris al Paŭlo: Estas permesate al vi paroli por vi mem. Tiam Paŭlo respondis, etendinte la manon:

2 Mi min trovas feliĉa, reĝo Agripo, ke mi estas
respondonta antaŭ vi hodiaŭ, rilate ĉion, pri kio mi estas
akuzita de la Judoj,
3 Precipe ĉar vi estas klera pri ĉiuj moroj kaj demandoj,
kiuj ekzistas inter la Judoj. Tial mi petegas vin aŭskulti
min pacience.
4 Mian vivmanieron depost mia juneco, kiu estis de la
komenco en mia nacio, en Jerusalem, ĉiuj Judoj
scias,
5 Koninte min antaŭ longe, kaj sciante (se ili volus
atesti), ke laŭ la plej severa sekto de nia religio mi vivis
Fariseo.
6 Kaj nun mi staras tie ĉi juĝota pro la espero de la
promeso farita de Dio al niaj patroj,
7 Al kiu niaj dek du gentoj, fervore servante Dion
nokte kaj tage, esperas atingi. Kaj pri tiu espero mi
estas vokita en juĝon de Judoj, ho, reĝo!
8 Kial oni ĉe vi opinias nekredinde, ke Dio levos la
mortintojn?
9 Mi mem ja pensis en mi, ke mi devas fari multajn
agojn kontraŭ la nomo de Jesuo Nazaretano.
10 Kaj tion mi ankaŭ faris en Jerusalem, kaj multajn
el la sanktuloj en karcerojn mi enŝlosis, ricevinte de la
ĉefpastroj la aŭtoritaton, kaj ĉe ilia mortigado, mi ilin
per voĉdono kondamnis.
11 Kaj punante ilin tre ofte en ĉiuj sinagogoj, mi penis
devigi ilin blasfemi, kaj forte furiozante kontraŭ ili, mi
persekutis ilin eĉ ĝis fremdaj urboj.
12 Por tiaj celoj vojaĝante Damaskon kun aŭtoritato
kaj komisio de la ĉefpastroj,
13 Mi vidis tagmeze, ho, reĝo, sur la vojo lumon el la
ĉielo superantan la helecon de la suno, brilantan ĉirkaŭ
mi kaj tiuj, kiuj vojaĝis kun mi.
14 Kaj, kiam ni ĉiuj estis falintaj teren, mi aŭdis voĉon

dirantan al mi en la hebrea lingvo: Saŭlo, Saŭlo, kial vi
persekutas min? Estas malfacile por vi piedbati kontraŭ
la pikiloj.
15 Kaj mi diris: Kiu estas vi, Sinjoro? Kaj la Sinjoro
diris: Mi estas Jesuo, kiun vi persekutas.
16 Sed leviĝu, kaj stariĝu sur viaj piedoj, ĉar por tio
mi aperis al vi, por difini vin kiel servanton al mi kaj
atestanton pri la cirkonstancoj, en kiuj vi jam vidis min,
kaj ankaŭ en kiuj mi poste aperos al vi,
17 Savante vin de la popolo kaj la nacianoj, al kiuj mi
sendas vin,
18 Por malfermi iliajn okulojn, ke ili sin turnu de
mallumo al lumo, kaj de la povo de Satano al Dio, por
ke ili ricevu pardonon de pekoj kaj lotaĵon inter tiuj, kiuj
estas sanktigitaj per fido al mi.
19 Tial, ho, reĝo Agripo, mi ne iĝis malobeema al la
ĉiela vizio,
20 Sed proklamis unue al la Damaskanoj, kaj en
Jerusalem, kaj tra la tuta regiono de Judeo, kaj ankaŭ al
la nacianoj, ke ili pentu kaj turnu sin al Dio, farante
farojn indajn je pento.
21 Pro tio ĉi la Judoj kaptis min en la templo kaj
penis mortigi min.
22 Ricevinte do la helpon, kiu estas de Dio, mi staras
ĝis tiu ĉi tago, atestante al malgranduloj kaj granduloj,
dirante nenion ekster tio, kion la profetoj kaj Moseo
anoncis kiel venontan:
23 Ke la Kristo devas suferi, kaj ke li unua per la
revivigado de mortintoj proklamos lumon al la popolo
kaj al la nacianoj.
24 Kaj dum li tiel pledis, Festo diris, laŭtegante la
voĉon: Paŭlo, vi frenezas; multe da studado turnas vin
al frenezo.
25 Sed Paŭlo diris: Mi ne frenezas, plej nobla

Festo, sed mi malkaŝe parolas vortojn de vero kaj
prudento.
26 Ĉar tiujn aferojn tre bone konas la reĝo, al kiu mi
parolas maltime, ĉar mi konvinkiĝis, ke nenio el ĉio ĉi
estas kaŝita for de li, ĉar tio ĉi ne estas farita en angulo.
27 Reĝo Agripo, ĉu vi kredas la profetojn? Mi ja
scias, ke vi kredas.
28 Kaj Agripo diris al Paŭlo: Per mallonga konsilo
vi min instigas esti Kristano.
29 Kaj Paŭlo diris: Mi volus preĝi al Dio, ke, ĉu
per mallonga aŭ longa, ne nur vi, sed ankaŭ ĉiuj, kiuj
aŭskultas min hodiaŭ, fariĝu tiaj, kia mi estas, krom tiuj
ĉi katenoj.
30 Kaj la reĝo stariĝis kaj la guberniestro kaj Bernike
kaj la kunsidantoj.
31 Kaj apartiĝinte ili parolis inter si, dirante: Tiu
homo faris nenion indan je morto aŭ katenoj.
32 Kaj Agripo diris al Festo: Tiu homo povus esti
tuj liberigita, krom pro tio, ke li apelaciis al Cezaro.

Ĉapitro XXVII

1 Kaj, kiam estis decidite, ke ni forŝipu Italujon, oni
transdonis Paŭlon kaj kelkajn aliajn malliberulojn al
centestro, nomata Julio, el la Aŭgusta kohorto.
2 Kaj enirinte en ŝipon el Adramitio, veturontan al la
lokoj ĉe la marbordo de Azio, ni ekveturis en la maron,
havante kun ni Aristarĥon, Makedonon el Tesaloniko,
3 Kaj la sekvantan tagon ni vizitis Sidonon; kaj Julio
kondutis bonkore rilate Paŭlon kaj permesis al li, ke li
iru al siaj amikoj kaj refreŝiĝu.
4 Kaj ekŝipinte de tie en la maron, ni preterveturis
sub la ŝirmo de Kipro, ĉar la ventoj estis kontraŭaj.

5 Kaj veturinte trans la maron apud Kilikujo kaj
Pamfilio, ni alvenis al Mira en Likujo.
6 Kaj la centestro, trovinte ŝipon Aleksandrian vetur-
ontan Italujon, enirigis nin en ĝin.
7 Kaj veturante malrapide multajn tagojn kaj veninte
kun malfacileco proksime al Knido (ĉar la vento ne per-
mesis nin atingi ĝin), ni veturis sub la ŝirmo de Kreto,
apud Salmono.
8 Kaj kun malfacileco veturinte preter la marbordo,
ni alvenis lokon nomatan Belaj Havenoj; al kiu proksima
estas la urbo Lasaja.
9 Kaj, kiam multe da tempo pasis, kaj la vojaĝo
fariĝis nun danĝera, ĉar jam pasis la Fasto, Paŭlo avertis
ilin,
10 Dirante al ili: Sinjoroj, mi observe komprenas,
ke la vojaĝo estos kun difekto kaj multa perdo, ne
nur de la ŝarĝo kaj de la ŝipo, sed ankaŭ de niaj
vivoj.
11 Sed la centestro atentis pli la konsilon de la
direktilisto kaj de la posedanto de la ŝipo, ol la parolon
de Paŭlo.
12 Kaj, ĉar la haveno ne estis sufiĉe vasta por tie
travintri, la plimulto konsilis ekŝipi de tie, se eble ili
povos atingi Fenikson, havenon de Kreto, kiu rigardas
en la direkton de la nordokcidenta kaj la sudokcidenta
ventoj, por tie travintri.
13 Kaj, kiam la suda vento blovis malpli forte,
kredante, ke ili atingis sian celon, ili levis la ankrojn
kaj preterveturis laŭlonge de Kreto tre proksime.
14 Sed post mallonga tempo atakis nin el ĝi uragana
vento, kiu estas nomata Eŭrakvilo.
15 Kaj kiam la ŝipo estis kaptita kaj ne povis kon-
traŭstari al la vento, ni cedis kaj estis pelataj.
16 Kaj kurinte sub la ŝirma flanko de insuleto,

nomata Kaŭdo, ni kun granda klopodo apenaŭ povis
savi la boaton;
17 Kaj suprenlevinte ĝin, oni uzis helpilojn, sub-
zonante la ŝipon; kaj timante, ke ni estos ĵetataj sur la
Sirtison, oni mallevis la ilaron kaj tiel estis pelataj.
18 Kaj, kiam ni estis treege premataj de la ventego, la
sekvantan tagon ili komencis elĵetadon.
19 Kaj la trian tagon oni elĵetis per siaj propraj
manoj la ekipaĵon de la ŝipo.
20 Kaj, kiam dum multaj tagoj nek suno nek steloj
ekbrilis sur nin, kaj uragano nemalgranda ĉirkaŭis nin,
fine ĉiu espero pri nia savo estis forprenita.
21 Kaj, kiam ili jam de longe nenion manĝis, Paŭlo,
stariĝinte meze de ili, diris: Sinjoroj, vi devis aŭskulti
min, por ne ekŝipi el Kreto kaj suferi ĉi tiun difekton kaj
perdon.
22 Kaj nun mi admonas vin esti kuraĝaj, ĉar estos
neniu perdo de vivo inter vi, sed nur de la ŝipo.
23 Ĉar alstaris al mi tiun ĉi nokton anĝelo de la Dio,
kies mi estas, kaj al kiu mi servas,
24 Dirante: Paŭlo, ne timu. Vi devas stari antaŭ
Cezaro; kaj jen, Dio estas donacinta al vi ĉiujn, kiuj
marveturas kun vi.
25 Tial, sinjoroj, kuraĝu, ĉar mi kredas al Dio, ke la
afero estos tiel, kiel estas parolite al mi.
26 Tamen ni devas esti ĵetitaj sur ian insulon.
27 Sed, kiam la dekkvara nokto alvenis, kaj ni estis
ĉirkaŭpelataj en la Hadria maro, la maristoj eksentis
ĉirkaŭ noktomezo, ke ili alproksimiĝas al ia lando;
28 Kaj sondinte ili trovis dudek klaftojn; kaj post
mallonga interspaco ili ree sondis kaj trovis dek kvin
klaftojn.
29 Kaj timante, ke ni falos sur malmolajn lokojn, ili
ĵetis kvar ankrojn el la ŝipposto kaj preĝis, ke tagiĝu.

30 Kaj, kiam la maristoj serĉis rimedon forkuri el la ŝipo, kaj estis mallevintaj la boaton en la maron, sub preteksto, kvazaŭ ili demetos ankrojn el la antaŭo,
31 Paŭlo diris al la centestro kaj la soldatoj : Escepte se tiuj ĉi restos en la ŝipo, vi ne povas esti savitaj.
32 Tiam la soldatoj detranĉis la ŝnurojn de la boato kaj lasis ĝin defali.
33 Sed tuj antaŭ la komenco de la tagiĝo, Paŭlo petis ĉiujn, ke ili prenu iom da nutraĵo, kaj li diris : Tiu ĉi tago estas la dekkvara, en kiu vi daŭre atendas kaj fastadas, preninte nenion.
34 Tial mi petas vin preni nutraĵon, ĉar tio ĉi koncernas vian savon ; ĉar eĉ ne unu haro pereos el la kapo al vi ĉiuj.
35 Kaj, dirinte tion kaj preninte panon, li donis dankojn al Dio antaŭ ĉiuj, kaj rompinte ĝin, li komencis manĝi.
36 Tiam ili ĉiuj kuraĝigite ankaŭ mem prenis nutraĵon.
37 Kaj ni ĉiuj en la ŝipo estis ducent sepdek ses animoj.
38 Kaj satiginte sin, ili malpezigis la ŝipon, elĵetante la tritikon en la maron.
39 Kaj, kiam plene tagiĝis, ili ne ekkonis la landon ; sed ili ekvidis unu golfeton kun sablaĵo, kaj ili konsiliĝis inter si, ĉu ili povos surpeli la ŝipon sur ĝin.
40 Kaj forlasinte la ankrojn, ili lasis ilin en la maro, kaj samtempe malligis la ŝnurojn de la direktiloj, kaj suprenlevinte la antaŭvelon kontraŭ la vento, ili sin direktis al la sablaĵo.
41 Sed, trafinte lokon, kie du marmovoj sin renkontas, ili surterigis la ŝipon ; kaj la antaŭo fiksiĝis kaj restis nemovebla, sed la posto rompiĝis per la forto de la ondoj.
42 Kaj fariĝis intenco inter la soldatoj, mortigi la malliberulojn, por ke neniu el ili elnaĝu kaj forkuru ;

43 Sed la centestro, dezirante savi Paŭlon, malhelpis
ilin de tiu decido kaj ordonis, ke tiuj, kiuj povas naĝi,
forĵetu sin unuaj kaj iru al la tero ;
44 Kaj, ke la ceteraj savu sin, jen sur tabuloj, jen sur
diversaj objektoj el la ŝipo. Kaj tiamaniere okazis, ke
ĉiuj estis savitaj teren.

Ĉapitro XXVIII

1 Kaj, kiam ni estis savitaj, tiam ni sciiĝis, ke la insulo
estas nomata Melita.
2 Kaj la barbaroj montris al ni neordinaran bonecon ;
ĉar ili ekbruligis fajron kaj akceptis nin ĉiujn pro la
estanta pluvo kaj pro la malvarmeco.
3 Sed, kiam Paŭlo kolektis faskon da vergoj kaj metis
ĝin sur la fajron, vipuro, elveninte de la varmo, fiksis sin
al lia mano.
4 Kaj, kiam la barbaroj vidis la beston pendantan de
lia mano, ili diris unu al alia : Sendube tiu ĉi viro estas
mortiginto, kiun, savitan el la maro, tamen Justeco ne
permesas vivi.
5 Sed li forskuis la beston en la fajron kaj suferis
nenian malbonon.
6 Sed ili atendis, ke li ŝvelos aŭ falos subite mortinta ;
sed, longe atendinte, kaj vidinte, ke nenia malbono
okazas al li, ili ŝanĝis sian opinion kaj diris, ke li estas dio.
7 Nu, proksime al tiu loko estis bieno apartenanta
al la estro de la insulo, nome Publio, kiu akceptis kaj
gastigis nin tri tagojn tre ĝentile.
8 Kaj okazis, ke la patro de Publio kuŝis malsana de
febro kaj disenterio ; al kiu Paŭlo eniris kaj preĝis kaj,
metinte la manojn sur lin, sanigis lin.
9 Kaj post tiu faro, ankaŭ ceteraj insulanoj, kiuj havis
malsanojn, venis kaj estis sanigitaj.

10 Tiuj ĉi ankaŭ honoris nin per multaj honoroj, kaj, kiam ni ekveturis, ili surŝipigis ĉion, kion ni bezonis.

11 Kaj post tri monatoj, ni ekveturis en ŝipo Aleksandria, kiu travintris ĉe la insulo, kaj ĝia insigno estis la Dunaskitoj.

12 Kaj albordiĝinte Sirakuson, ni restis tie tri tagojn.

13 Kaj de tie ni ĉirkaŭiris kaj alvenis Region, kaj post unu tago, suda vento ekblovis, kaj la duan tagon ni venis al Puteoli;

14 Kie ni trovis fratojn kaj estis petataj resti ĉe ili sep tagojn, kaj tiel poste ni vojaĝis Romon.

15 Kaj de tie la fratoj, aŭdinte pri ni, elvenis por renkonti nin ĝis Appii Forum kaj Tres Tabernae; kaj, vidante ilin, Paŭlo dankis Dion kaj kuraĝiĝis.

16 Kaj, kiam ni eniris en Romon, Paŭlo estis permesata loĝi sola kun la soldato, kiu gardis lin.

17 Kaj okazis post tri tagoj, ke li kunvokis tiujn, kiuj estis la eminentuloj inter la Judoj, kaj, kiam ili kunvenis, li diris al ili: Mi, fratoj, nenion farinte kontraŭ la popolo nek la moroj de niaj patroj, tamen estis transdonita kiel malliberulo el Jerusalem en la manojn de la Romanoj;

18 Kiuj, ekzameninte min, volis liberigi min, ĉar en mi estis nenio inda je morto.

19 Sed, kiam la Judoj kontraŭparolis, tiam mi estis devigata apelacii al Cezaro; ne kvazaŭ mi havis ion, pri kio kulpigi mian nacion.

20 Pro tio do mi petis vin viziti min kaj kunparoli, ĉar pro la espero de Izrael mi portas tiun katenon.

21 Kaj ili diris al li: Nek ni ricevis leterojn el Judeo pri vi, nek iu el la fratoj alveninte raportis, nek parolis ion malbonan pri vi.

22 Sed ni deziras aŭdi de vi, kion vi opinias; ĉar pri tiu sekto ni scias, ke ĉie oni kontraŭparolas al ĝi.

23 Kaj difininte tagon por li, ili grandnombre venis
al li en lian loĝejon ; kaj li faris al ili klarigon, atestante la
regnon de Dio, kaj penante konvinki ilin pri Jesuo, el la
leĝo de Moseo kaj el la profetoj, de mateno ĝis
vespero.
24 Kaj unuj kredis la parolitaĵojn, kaj aliaj ne
kredis.
25 Kaj, ne konsentante inter si, ili foriris, post kiam
Paŭlo parolis unu vorton : Bone parolis la Sankta Spirito
per Isaja la profeto al viaj patroj,
26 Dirante : Iru al ĉi tiu popolo kaj diru : Aŭdante vi
aŭdos kaj neniel komprenos, kaj rigardante vi rigardos
kaj neniel vidos ;
27 Ĉar grasiĝis la koro de tiu ĉi popolo, kaj iliaj
oreloj aŭdas malklare, kaj siajn okulojn ili fermis, por ke
ne okazu, ke ili vidos per la okuloj kaj aŭdos per la
oreloj kaj komprenos per la koro kaj returnos sin, kaj
mi resanigos ilin.
28 Estu do certigite al vi, ke tiu ĉi savado de Dio
estas sendata al la nacianoj, kaj ili aŭskultos.
29 Kaj, kiam li diris tion, la Judoj foriris, havante
multe da disputado inter si.
30 Kaj li loĝadis tutajn du jarojn en sia propra loĝejo,
kaj li akceptis ĉiujn, kiuj eniris al li,
31 Predikante la regnon de Dio kaj instruante la
aferojn pri la Sinjoro Jesuo Kristo kun plena maltimo,
malhelpate de neniu.

LA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA ROMANOJ

ĈAPITRO I

1 Paŭlo, servisto de Jesuo Kristo, vokita apostolo, apartigita al la evangelio de Dio,

2 Kiun li promesis antaŭe per siaj profetoj en la sanktaj skriboj,

3 Pri sia Filo, naskita el la idaro de David laŭ la karno,

4 La difinita Filo de Dio en potenco laŭ la Spirito de sankteco per la releviĝo de la mortintoj,—Jesuo Kristo nia Sinjoro,

5 Per kiu ni ricevis gracon kaj apostolecon por obeemo de fido ĉe ĉiuj nacioj pro lia nomo;

6 Inter kiuj estas ankaŭ vi vokitaj de Jesuo Kristo;

7 Al ĉiuj, kiuj estas en Romo, amataj de Dio, vokitaj sanktuloj: Graco al vi kaj paco estu de Dio nia Patro kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo.

8 Unue mi dankas al mia Dio per Jesuo Kristo por vi ĉiuj, ke via fido estas proklamata en la tuta mondo.

9 Ĉar Dio estas mia atestanto, kiun mi adoras en mia spirito en la evangelio de lia Filo, ke mi senĉese faras memoradon pri vi en miaj preĝoj,

10 Ĉiam petante, ke iel mi jam fine sukcesu veni al vi per la volo de Dio.

11 Ĉar mi deziras vidi vin, por ke mi transdonu al vi ian spiritan donacon, por ke vi estu firmigitaj;

12 Tio estas, por ke estu inter ni reciproka kuraĝigo, per la komuna fido, la via kaj la mia.

13 Kaj mi ne volas, ke vi nesciu, fratoj, ke ofte mi

intencis veni al vi (sed mi estis malhelpita ĝis nun), por
ke mi havu iom da frukto ĉe vi, kiel ankaŭ ĉe aliaj
nacioj.
14 Mi estas ŝuldanto al Grekoj kaj al Barbaroj, al
saĝuloj kaj al senprudentuloj.
15 Tial mi estas laŭ mia povo fervora prediki la
evangelion ankaŭ al vi, kiuj estas en Romo.
16 Ĉar mi ne hontas pri la evangelio, ĉar ĝi estas la
povo de Dio al savado por ĉiu, kiu kredas, al la Judo
unue, kaj ankaŭ al la Greko.
17 Ĉar la justeco de Dio estas en ĝi malkaŝata de fido
al fido, kiel estas skribite: La justulo vivos el fido.
18 Ĉar la kolero de Dio estas malkaŝata el la ĉielo
kontraŭ ĉia malpieco kaj maljusteco de homoj, kiuj tenas
la veron en maljusteco.
19 Ĉar la scio pri Dio estas elmontrita ĉe ili, ĉar Dio
elmontris ĝin al ili.
20 Ĉar liaj nevideblaj ecoj depost la konstruado de la
mondo fariĝas videblaj, sentate per liaj faritaĵoj, nome, lia
ĉiama potenco kaj dieco; tial al ili mankas defenda
pledo;
21 Ĉar, koninte Dion, ili ne gloris lin kiel Dion, nek
estis dankemaj, sed vaniĝis per diskutadoj, kaj ilia
malsaĝa koro subombriĝis.
22 Pretendante esti saĝaj, ili malsaĝiĝis,
23 Kaj aliformis la gloron de la senmorta Dio en
bildan similaĵon de morta homo kaj de birdoj kaj
kvarpiedaj bestoj kaj rampaĵoj.
24 Tial ankaŭ Dio fordonis ilin al la voluptoj de iliaj
koroj, al malpureco, por ke iliaj korpoj malhonoriĝu
inter ili mem;
25 Kiuj aliformis la veron de Dio en mensogon kaj
adoris la kreitaĵojn pli ol la Kreinton, kiu estas eterne
benata. Amen.

26 Tial Dio fordonis ilin al pasioj de malhonoro; ĉar
iliaj virinoj anstataŭigis la naturan uzadon per la nenatura;
27 Kaj similmaniere ankaŭ la viroj, forlasante la
naturan uzadon de la virino, brulis en sia volupto unu al
alia, kaj viroj kun viroj faris la hontindaĵon kaj ricevis en
si mem la taŭgan rekompencon de sia malvirto.
28 Kaj, kiel ili malŝatis teni Dion en sia elkonado,
Dio fordonis ilin al malaprobinda menso, por ke ili faru
nedecaĵojn;
29 Plenigite de ĉia maljusteco, malvirteco, avideco,
malboneco; plenaj je envio, mortigo, malpaco, ruzo,
malico; flustrantaj,
30 Kalumniantaj, Dimalamantaj, insultantaj, arogantaj,
fanfaronemaj, elpensantaj malbonaĵojn, malobeemaj al
gepatroj,
31 Neprudentaj, nefidindaj, neamantaj parencojn,
senkompataj;
32 Kiuj, sciiĝinte pri la juĝo de Dio, ke tiuj, kiuj faras
tiajn agojn, meritas morton, ne nur mem faras ilin, sed
ankaŭ trovas la farantojn ŝatindaj.

Ĉapitro II

1 Sekve vi estas nedefendebla, ho, ĉiu homo juĝanta;
ĉar, dum vi juĝas alian, vi kondamnas vin mem, ĉar vi
la juĝanto faradas la samajn agojn.
2 Kaj ni scias, ke la juĝo de Dio estas laŭ vero
kontraŭ tiuj, kiuj faradas tiajn agojn.
3 Kaj ĉu vi kalkulas tion ĉi, ho, homo, kiu juĝas la
farantojn de tiaj agoj kaj faras la samajn, ke vi evitos la
juĝon de Dio?
4 Aŭ ĉu vi malestimas la riĉecon de lia helpemeco kaj
toleremeco kaj pacienco, ne sciante, ke la helpo de Dio
alkondukas vin al pento?

5 Sed laŭ via obstineco kaj senpenta koro vi amasigas
por vi mem koleron en la tago de kolero kaj malkaŝigo
de la justa juĝo de Dio,
6 Kiu rekompencos al ĉiu homo laŭ liaj faroj;
7 Al tiuj, kiuj per pacienco en bonfarado celas gloron
kaj honoron kaj senpereecon, eternan vivon;
8 Sed al tiuj, kiuj estas malpacemaj kaj ne obeas la
veron, sed obeas maljustecon, venos kolero kaj indigno,
9 Mizero kaj maltrankvilo, sur ĉiun animon de homo,
kiu faras malbonon, de Judo unue kaj de Greko;
10 Sed gloro kaj honoro kaj paco al ĉiu, kiu faras
bonon, al Judo unue kaj al Greko;
11 Car estas nenia privilegio de personoj ĉe Dio.
12 Car ĉiu, kiu pekis sen leĝo, sen leĝo ankaŭ pereos;
kaj ĉiu, kiu pekis sub leĝo, estos juĝata per leĝo;
13 Car ne la aŭskultantoj de leĝo estos justaj antaŭ
Dio, sed la farantoj de leĝo estos pravigitaj;
14 Car, kiam la nacianoj, kiuj ne havas leĝon, faras
nature la aferojn de la leĝo, tiuj ĉi, ne havante leĝon,
estas leĝo al si mem;
15 Kiuj mem elmontras la faradon de la leĝo skribita
en siaj koroj, kiam ilia konscienco kunatestas, kaj iliaj
rezonadoj inter si kulpigas aŭ senkulpigas ilin;
16 En la tago, kiam Dio juĝos la sekretojn de homoj,
laŭ mia evangelio, per Jesuo Kristo.
17 Sed se vi estas nomata Judo kaj apogas vin sur la
leĝon kaj fieras pri Dio,
18 Kaj konas lian volon, kaj aprobas la aprobindaĵojn,
instruite el la leĝo,
19 Kaj estas konvinkita, ke vi mem estas gvidanto de
la blinduloj, lumo de tiuj, kiuj estas en mallumo,
20 Edukanto de la senprudentuloj, instruanto de
infanoj, havante en la leĝo la formon de la kono kaj
la vero;

21 Vi, kiu instruas alian, ĉu vi ne instruas vin mem? Vi, kiu predikas: Ne ŝtelu; ĉu vi ŝtelas?
22 Vi, kiu diras: Ne adultu; ĉu vi adultas? Vi, kiu abomenas idolojn, ĉu vi prirabas sanktejojn?
23 Vi, kiu fieras pri la leĝo, ĉu vi malhonoras Dion per via agado kontraŭ la leĝo?
24 Ĉar la nomo de Dio estas blasfemata inter la nacianoj pro vi, kiel estas skribite.
25 Ĉar cirkumcido vere utilas, se vi estas faranto de la leĝo, sed, se vi estas pekanto kontraŭ la leĝo, via cirkumcido fariĝas necirkumcido.
26 Se do necirkumcidulo plenumas la ordonojn de la leĝo, ĉu lia necirkumcido ne estos kalkulita kiel cirkumcido?
27 Kaj ĉu la laŭnatura necirkumcido, se ĝi plenumas la leĝon, ne juĝos vin, kiu per la skribo kaj cirkumcido malobservas la leĝon?
28 Ĉar ne tiu estas Judo, kiu estas ekstere tia, nek tio estas cirkumcido, kio estas tia ekstere en la karno;
29 Sed tiu estas Judo, kiu estas interne tia, kaj cirkumcido estas en la koro, laŭ la spirito, ne laŭ la litero, kies laŭdo ne estas el homoj, sed el Dio.

Ĉapitro III

1 Kia do estas la supereco de la Judo? aŭ kia estas la profito de cirkumcido?
2 Multe ĉiel: unue, ke estis konfiditaj al ili la orakoloj de Dio.
3 Ĉu do estas grave, se kelkaj senfidiĝis? Ĉu ilia senfido vantigos la fidelecon de Dio?
4 Nepre ne! sed estu Dio vera kaj ĉiu homo mensoganto, kiel estas skribite: Ke vi estu pravigita en viaj vortoj kaj venku en via juĝo.

5 Sed, se nia maljusteco konigas la justecon de Dio,
kion ni diros? Ĉu Dio estas maljusta, kiu surmetas
koleregon? (Mi parolas kiel homo.)
6 Nepre ne! ĉar kiel Dio juĝos la mondon?
7 Ĉar, se la vero de Dio per mia mensogo abundis al
lia gloro, kial mi estas ankoraŭ juĝata, kiel pekinto?
8 Kaj kial ne (kiel ni estas kalumniataj, kaj kelkaj
asertas, ke ni diras) ni faru malbonon, por ke venu la
bono? kies kondamno estas justa.
9 Kio do? ĉu ni nin senkulpigas? Tute ne: ĉar ni
antaŭkulpigis egale Judojn kaj Grekojn, ke ĉiuj estas
sub peko;
10 Kiel estas skribite: Ne ekzistas justulo, eĉ ne unu;
11 Ne ekzistas prudentulo, ne ekzistas iu, kiu elserĉas
Dion.
12 Ili ĉiuj devojiĝis, ili kune senindiĝis; ne ekzistas
homo, kiu faras bonon, eĉ ne unu;
13 Malfermita tombo estas ilia gorĝo; Per sia lango
ili hipokritis; La veneno de aspidoj estas sub iliaj
lipoj;
14 Kies buŝo estas plena je malbeno kaj malico;
15 Kaj iliaj piedoj estas rapidaj por elverŝi sangon;
16 Detruo kaj mizero estas en iliaj vojoj;
17 Kaj la vojon de paco ili ne konas;
18 Ne estas timo al Dio antaŭ iliaj okuloj.
19 Sed ni scias, ke, kion ajn la leĝo diras, ĝi parolas al
tiuj, kiuj estas sub la leĝo; ke ĉiu buŝo estu fermata,
kaj ke la tuta mondo fariĝu submetita sub la juĝon de
Dio;
20 Ĉar per la faroj de la leĝo neniu karno estos
pravigata antaŭ li; ĉar per la leĝo estas ekkono pri
peko.
21 Sed nun, ekster leĝo, justeco de Dio estas montrita,
atestata per la leĝo kaj la profetoj;

22 Nome, la justeco de Dio, per fido al Jesuo Kristo,
por ĉiuj kredantoj, ĉar estas nenia diferenco ;
23 Ĉar ĉiuj estas pekintaj kaj maltrafintaj la gloron de
Dio ;
24 Pravigite donace de lia graco, per la elaĉeto, kiu
estas en Kristo Jesuo ;
25 Kiun Dio antaŭdifinis por esti repacigilo per fido
en lia sango por la elmontrado de sia justeco per la
pardono de la pekoj antaŭe faritaj laŭ la toleremo de
Dio ;
26 Por la elmontrado de lia justeco en la nuna tempo,
por ke li estu mem justa, kaj la praviganto de tiu, kiu
havas fidon en Jesuo.
27 Kie do estas la fanfarono ? Ĝi estas elbarita. Per
kia leĝo ? De faroj ? Ne, sed per la leĝo de fido.
28 Do ni konstatas, ke homo estas pravigata per fido,
sen la faroj de la leĝo.
29 Aŭ, ĉu Dio estas nur Dio de la Judoj ? Ĉu ne
ankaŭ de la nacianoj ? Jes, ankaŭ de la nacianoj ;
30 Ĉar Dio estas unu, kaj li pravigos la cirkumcidon
pro fido kaj la necirkumcidon per fido.
31 Ĉu ni do vantigas la leĝon per fido ? Nepre ne !
sed ni starigas la leĝon.

Ĉapitro IV

1 Kion do ni diros, ke trovis Abraham nia praavo laŭ
la karno ?
2 Ĉar se Abraham estis pravigita per faroj, li havas kial
fieriĝi, sed ne antaŭ Dio.
3 Ĉar kion diras la Skribo ? Kaj Abraham kredis al
Dio, kaj tio estis kalkulita al li por justeco.
4 Nu, al tiu, kiu faras, la rekompenco estas kalkulata
ne laŭ graco, sed laŭ ŝuldo.

5 Sed al tiu, kiu ne faras, sed kredas al tiu, kiu prav-
igas la malpiulon, lia fido estas kalkulata por justeco.
6 Kiel David ankaŭ pridiras la feliĉon de la homo, al
kiu Dio kalkulas justecon ekster faroj,
7 Dirante: Feliĉaj estas tiuj, kies krimoj estas pardon-
itaj, kies pekoj estas kovritaj.
8 Feliĉa estas la homo, kies pekon la Sinjoro ne
alkalkulas.
9 Ĉu do ĉi tiu feliĉo apartenas al la cirkumcido, aŭ al
la necirkumcido ankaŭ? Ĉar ni diras, ke al Abraham la
fido estis kalkulita por justeco.
10 Kiel do ĝi estas kalkulita? Kiam li estis en cir-
kumcido, aŭ en necirkumcido? Ne en cirkumcido, sed
en necirkumcido.
11 Kaj li ricevis la signon de cirkumcido, kiel sigelon
de la justeco de la fido, kiu ekzistis en lia necirkumcido;
por ke li estu la patro de ĉiuj, kiuj ankoraŭ en necirkum-
cido kredas, por ke justeco estu kalkulata al ili;
12 Kaj la patro de cirkumcido al tiuj, kiuj ne sole
estas anoj de la cirkumcido, sed kiuj ankaŭ sekvas la
paŝojn de tiu fido de nia patro Abraham, kiu ekzistis en
lia necirkumcido.
13 Ĉar ne per la leĝo fariĝis la promeso al Abraham
aŭ al lia idaro, ke li estos heredanto de la mondo, sed per
la justeco el fido.
14 Ĉar, se tiuj, kiuj estas laŭ la leĝo, estas heredantoj,
la fido estas nuligita, kaj la promeso estas vantigita;
15 Ĉar la leĝo elfaras koleron; sed kie ne estas leĝo,
tie ankaŭ ne estas kulpo.
16 Ĝi do estas el fido por tio, ke ĝi estu laŭ graco;
por ke la promeso estu firma al la tuta idaro, ne sole al
tiu, kiu estas el la leĝo, sed ankaŭ al tiu, kiu estas el la
fido de Abraham, kiu estas la patro de ni ĉiuj,
17 (Kiel estas skribite: Patro de multaj nacioj mi vin

faris) antaŭ tiu, al kiu li kredis, nome Dio, kiu vivigas la
mortintojn kaj vokas la neekzistantaĵojn, kvazaŭ ili
ekzistus.
18 Kiu ekster espero kredis en espero, por ke li fariĝu
patro de multaj nacioj, laŭ la diritaĵo: Tiel estos via
idaro.
19 Kaj, ne senfortigite je fido, li pripensis sian propran
korpon jam pereintan, estante preskaŭ centjara, kaj la
mortecon de la utero de Sara;
20 Tamen pri la promeso de Dio li ne ŝanceliĝis en
malfido, sed estis fortigita je fido, donante la gloron al
Dio,
21 Kaj plene certigite, ke, kion li estis promesinta,
tion li povas ankaŭ fari.
22 Tial ĝi estis kalkulita al li por justeco.
23 Kaj ne estis skribite por li sola, ke ĝi estis kalkulita
al li;
24 Sed por ni ankaŭ, al kiuj ĝi estos kalkulata, kiuj
kredas al tiu, kiu levis Jesuon nian Sinjoron el la
mortintoj,
25 Kiu estis transdonita pro niaj pekoj kaj estis relevita
por nia pravigo.

Ĉapitro V

1 Tial ni, pravigite per fido, havu pacon kun Dio per
nia Sinjoro Jesuo Kristo;
2 Per kiu ankaŭ ni ricevis enkondukon per fido en tiun
ĉi gracon, en kiu ni staras; kaj ni fieriĝu pro espero de la
gloro de Dio.
3 Kaj ne nur tiel, sed ni fieriĝu ankaŭ pro la malĝojoj,
sciante, ke malĝojo faras paciencon;
4 Kaj pacienco sperton, kaj sperto esperon;

5 Kaj la espero ne hontigas, ĉar la amo de Dio estas verŝita en niajn korojn per la Sankta Spirito donita al ni.
6 Ĉar, kiam ni ankoraŭ estis senfortaj, tiam Kristo ĝustatempe mortis pro malpiuloj.
7 Ĉar apenaŭ pro justulo iu mortus; ĉar pro bonulo eble iu kuraĝus morti.
8 Sed Dio rekomendas sian amon al ni en tio, ke, dum ni ankoraŭ estis pekuloj, Kristo mortis por ni.
9 Des plimulte do ni, jam pravigite per lia sango, estos savitaj per li el la kolero.
10 Ĉar se ni, estante malamikoj, estas repacigitaj kun Dio per la morto de lia Filo, des plimulte, repacigite, ni estos savitaj per lia vivo;
11 Kaj ne nur tiel, sed ankaŭ ni fieriĝas en Dio pro nia Sinjoro Jesuo Kristo, per kiu ni jam ricevis la repacigon.
12 Pro tio ĉi, kiel per unu homo peko eniris en la mondon, kaj morto per peko, kaj tiel morto atingis ĉiujn homojn pro tio, ke ĉiuj pekis;
13 Ĉar antaŭ la leĝo peko estis en la mondo, sed peko ne estas alkalkulata, kiam ne estas leĝo.
14 Sed morto reĝis depost Adamo ĝis Moseo, eĉ super tiuj, kiuj ne pekis simile al la kulpo de Adamo, kiu estis la tipo de la venonto.
15 Sed ne kia la eraro, tia estas la donaco. Ĉar, se per la eraro de unu la multaj mortis, des plimulte la graco de Dio kaj la donaco per la graco de la unu homo Jesuo Kristo, abundis al la multaj.
16 Kaj la donaco ne estis laŭ la unu pekinta; ĉar la juĝo venis el unu ĝis kondamno, sed la donaco venis el multaj eraroj ĝis pravigo.
17 Ĉar se, per la eraro de la unu, morto reĝis per unu, des plimulte tiuj, kiuj ricevis sufiĉegon de la graco kaj

de la donaco de justeco, reĝos en vivo per la unu Jesuo
Kristo.
18 Tial, kiel per unu eraro juĝo venis al ĉiuj homoj ĝis
kondamno, tiel ankaŭ per unu justaĵo la donaco alvenis al
ĉiuj homoj ĝis la pravigo de vivo.
19 Car, kiel per la malobeo de unu la multaj iĝis
pekuloj, tiel per la obeo de unu la multaj iĝos justaj.
20 Kaj la leĝo eniris, por ke lia eraro plimultiĝu; sed
kie peko plimultiĝis, graco multe pli superabundis;
21 Por ke, kiel la peko reĝis en morto, tiel ankaŭ la
graco reĝu per justeco ĝis eterna vivo per Jesuo Kristo
nia Sinjoro.

Ĉapitro VI

1 Kion do ni diru? Ĉu ni restu en peko, por ke graco
abundu?
2 Nepre ne! Kiamaniere ni, kiuj mortis al peko,
ankoraŭ vivos en ĝi?
3 Ĉu vi ne scias, ke ni ĉiuj, kiuj estas baptitaj al Jesuo
Kristo, estas baptitaj al lia morto?
4 Ni do estas entombigitaj kun li per bapto al morto,
por ke, kiel Kristo estas levita el la mortintoj per la
gloro de la Patro, tiel ni ankaŭ iradu en noveco de vivo.
5 Ĉar, se ni jam estas kunigitaj al la simileco de lia
morto, ni tiel estos ankaŭ al la simileco de lia releviĝo;
6 Sciante tion ĉi, ke nia malnova homo estas kun li
kunkrucumita, por ke la korpo de peko estu malaktivigita,
por ke ni jam ne estu sklavoj al peko.
7 Ĉar tiu, kiu mortis, estas pravigita pri peko.
8 Sed, se ni mortis kun Kristo, ni kredas, ke ni ankaŭ
vivos kun li;
9 Sciante, ke Kristo, levite el la mortintoj, ne mortas
plu; la morto ne plu regas lin.

10 Ĉar laŭ tio, ke li mortis, li mortis unufoje al peko;
sed laŭ tio, ke li vivas, li vivas al Dio.
11 Tial ankaŭ vi vin kalkulu mortintoj al peko, sed
vivantoj al Dio en Kristo Jesuo.
12 Tial peko ne reĝu en via morta korpo tiel, ke vi
obeu al ĝiaj deziroj.
13 Ankaŭ ne prezentu viajn membrojn iloj de mal-
justeco al peko, sed prezentu vin al Dio vivantoj el la
mortintoj, kaj viajn membrojn iloj de justeco por
Dio.
14 Ĉar peko ne regos vin, ĉar vi ne estas sub la leĝo,
sed sub graco.
15 Kio do? Ĉu ni peku, ĉar ni ne estas sub leĝo,
sed sub graco? Nepre ne!
16 Ĉu vi ne scias, ke al kiu vi vin prezentas sklavoj
por obeado, vi estas ties sklavoj, al kiu vi obeas; ĉu de
peko por morto, aŭ de obeemeco por justeco?
17 Sed danko estu al Dio, ke vi estis la sklavoj de
peko, sed iĝis obeemaj kore al tiu tipo de instruado, al
kiu vi estis kondukitaj;
18 Kaj, liberigite de peko, vi sklaviĝis al justeco.
19 Mi parolas home pro la malforteco de via karno;
ĉar, kiel vi prezentis viajn membrojn sklavoj al malpureco
kaj al maljusteco ĝis maljusteco, tiel nun prezentu viajn
membrojn sklavoj al justeco ĝis sanktigo.
20 Ĉar, kiam vi estis sklavoj de peko, vi estis liberaj
de justeco.
21 Kian frukton vi havis tiam el aferoj, pri kiuj vi
nun hontas? Ĉar la fino de ili estas morto.
22 Sed nun liberigite de peko, kaj sklavigite al Dio,
vi havas vian frukton al sankteco, kaj por la fino eternan
vivon.
23 Ĉar la salajro de peko estas morto, sed la donaco
de Dio estas eterna vivo en Kristo Jesuo nia Sinjoro.

Ĉapitro VII

1 Aŭ ĉu vi ne scias, fratoj (ĉar mi parolas al konantoj de la leĝo), ke la leĝo havas aŭtoritaton super la homo tiel longe, kiel li vivas?

2 Ĉar la subedza virino estas leĝe alligita al la vivanta edzo, sed, se la edzo mortis, ŝi estas liberigita de la leĝo de la edzo.

3 Tial, se, kiam la edzo vivas, ŝi kuniĝas kun alia viro, ŝi estos nomata adultulino; sed, se la edzo mortis, ŝi estas libera de la leĝo, kaj ne estas do adultulino, kuniĝinte kun alia viro.

4 Tiel, miaj fratoj, vi ankaŭ mortis al la leĝo per la korpo de Kristo, por esti alligataj al alia, nome al tiu, kiu estis relevita el la mortintoj, por ke ni liveru frukton al Dio.

5 Ĉar, dum ni estis en karno, la laŭpekaj pasioj, kiuj estis per la leĝo, energiis en niaj membroj por liveri frukton al morto.

6 Sed ni jam estas eksigitaj for de la leĝo, mortinte rilate tion, en kio ni estis tenataj, por ke ni servu en noveco de spirito, kaj ne en malnoveco de litero.

7 Kion do ni diru? Ĉu la leĝo estas peko? Nepre ne! Tamen mi ne estus koninta pekon, krom per la leĝo; ĉar mi ne konus avidecon, se la leĝo ne dirus: Ne avidu.

8 Sed la peko, preninte pretekston, estigis en mi per la ordono ĉian avidecon, ĉar ekster leĝo la peko estas malviva.

9 Kaj mi foje vivadis ekster la leĝo; sed, kiam la ordono alvenis, la peko viviĝis, kaj mi mortis;

10 Kaj tiun ordonon, kiu estas por vivo, mi trovis por morto;

11 Ĉar la peko, preninte pretekston, per la ordono
trompis min, kaj per ĝi mortigis min.
12 Tiel la leĝo estas sankta kaj la ordono sankta kaj
justa kaj bona.
13 Ĉu do tio, kio estas bona, fariĝis morto por mi?
Nepre ne! Sed la peko, por ke ĝi montriĝu peko,
estigante morton en mi per la bono;—por ke per la
ordono la peko fariĝu treege peka.
14 Ĉar ni scias, ke la leĝo estas spirita; sed mi estas
karna, vendite sub pekon.
15 Ĉar mi ne havas certecon pri tio, kion mi faradas;
ĉar mi ne agas laŭ tio, kion mi volas; sed kion mi
malamas, tion mi faras.
16 Sed se tion, kion mi ne volas, mi faras, mi konsentas
je la leĝo, ke ĝi estas bona.
17 Sed jam ne plu estas mi la faranto, sed la peko
loĝanta en mi.
18 Ĉar mi scias, ke en mi, tio estas en mia karno, bono
ne loĝas, ĉar alestas al mi la volo, sed ne la elfaro de la
bono.
19 Ĉar la bonon, kiun mi volas, mi ne faras;
sed laŭ la malbono, kiun mi ne volas, laŭ tiu mi
agadas.
20 Sed, se tion mi faras, kion mi ne volas, faras ĝin ne
plu mi, sed la peko loĝanta en mi.
21 Mi do trovas leĝon, ke, kiam mi volas fari bonon, la
malbono apudestas al mi.
22 Ĉar mi ĝojas en la leĝo de Dio laŭ la interna
homo;
23 Sed mi vidas alian leĝon en miaj membroj militantan
kontraŭ la leĝo de mia menso kaj forkaptantan min sub
la leĝon de la peko, kiu estas en miaj membroj.
24 Ho ve, mi malfeliĉulo! Kiu liberigos min de la
korpo de tiu ĉi morto?

25 Danko estu al Dio, per Jesuo Kristo nia Sinjoro,
Tial do laŭ menso mi servas al la leĝo de Dio, sed laŭ
karno, al la leĝo de peko.

ĈAPITRO VIII

1 Estas do jam nenia kondamno kontraŭ tiuj, kiuj
estas en Kristo Jesuo.
2 Ĉar la leĝo de la Spirito de vivo en Kristo Jesuo
liberigis min de la leĝo de peko kaj morto.
3 Ĉar, kiam la leĝo troviĝis nekapabla pro tio, ke ĝi
estis malforta pro la karno, Dio, sendante sian propran
Filon en simileco de peka karno kaj pro peko, kondamnis
la pekadon en la karno,
4 Por ke la postulo de la leĝo estu plenumita en ni,
kiuj iradas ne laŭ la karno, sed laŭ la Spirito.
5 Ĉar, kiuj estas laŭ la karno, tiuj pripensas la aferojn
de la karno, sed, kiuj estas laŭ la Spirito, la aferojn de la
Spirito.
6 Ĉar la pripenso de la karno estas morto, sed la
pripenso de la spirito estas vivo kaj paco;
7 Ĉar la pripenso de la karno estas malamikeco
kontraŭ Dio, ĉar ĝi ne obeas al la leĝo de Dio, nek ja ĝi
povas obei;
8 Kaj, kiuj estas en la karno, tiuj ne povas plaĉi al
Dio.
9 Sed vi ne estas en la karno, sed en la spirito, se vere
la Spirito de Dio loĝas en vi. Sed, se iu ne havas la
Spiriton de Kristo, tiu ne estas lia.
10 Kaj se Kristo estas en vi, la korpo malvivas pro
peko, sed la spirito estas vivo pro justeco.
11 Kaj se la Spirito de tiu, kiu levis Jesuon el la
mortintoj, loĝas en vi, tiam la levinto de Kristo Jesuo el

la mortintoj vivigos eĉ viajn mortajn korpojn per sia Spirito enloĝanta en vi.

12 Tial do, fratoj, ni estas ŝuldantoj, ne al la karno, por vivi laŭ la karno;

13 Ĉar, se vi vivas laŭ la karno, vi estas mortontaj; sed se per la spirito vi malvivigas la farojn de la korpo, vi vivos.

14 Ĉar ĉiuj kondukataj de la Spirito de Dio estas filoj de Dio.

15 Ĉar vi ne ricevis la spiriton de sklaveco denove al timo, sed vi ricevis la spiriton de adopto, per kiu ni krias, Abba, Patro.

16 La Spirito mem kunatestas kun nia spirito, ke ni estas la idoj de Dio;

17 Kaj, se idoj, tial heredantoj, heredantoj de Dio, kunheredantoj kun Kristo, se vere ni suferas kun li, por ke ni estu glorataj kun li.

18 Ĉar mi kalkulas, ke la suferoj de la nuna tempo ne indas komparon kun la gloro, kiu estas malkaŝota al ni.

19 Ĉar la fervora alsopiro de la kreitaro atendas la malkaŝon de la filoj de Dio.

20 Ĉar la kreitaro subiĝis sub la vaneco, ne volonte, sed, pro la subiganto, kun espero,

21 Ke la kreitaro mem ankaŭ estos liberigita el la sklaveco de pereo en la liberecon de la gloro de la idoj de Dio.

22 Ĉar ni scias, ke la tuta kreitaro kune ĝemas kaj naskosuferas ĝis nun.

23 Kaj ne nur tiel, sed ni mem ankaŭ, kiuj havas la unuan fruktaĵon de la Spirito, ni mem ĝemas en ni, atendante nian adopton, nome la elaĉeton de nia korpo.

24 Ĉar per espero ni estas savitaj; sed la espero, kiu estas vidata, ne estas espero; ĉar kiu esperas pri tio, kion li vidas?

25 Sed, se ni tion esperas, kion ni ne vidas, tiam ni
atendas ĝin pacience.
26 Kaj sammaniere la Spirito ankaŭ helpas nian
malfortecon, ĉar ni ne scias, kiel preĝi dece; sed la
Spirito mem propetadas por ni per ĝemoj neelparolataj.
27 Kaj tiu, kiu esploras la korojn, scias, kio estas la
penso de la Spirito, ĉar li propetadas por la sanktuloj laŭ
la volo de Dio.
28 Kaj ni scias, ke ĉio kunlaboras al bono por tiuj,
kiuj amas Dion,—por tiuj, kiuj estas vokitaj laŭ lia intenco.
29 Ĉar, kiujn li antaŭkonis, tiujn li antaŭdifinis kiel
konformajn al la bildo de sia Filo, por ke li estu la
unuenaskita inter multaj fratoj.
30 Kaj kiujn li antaŭdifinis, tiujn li ankaŭ vokis; kaj
kiujn li vokis, tiujn li ankaŭ justigis; kaj kiujn li justigis,
tiujn li ankaŭ gloris.
31 Kion do ni diru pri ĉi tio? Se Dio estas por ni,
kiu estas kontraŭ ni?
32 Tiu, kiu ne indulgis sian propran Filon, sed
fordonis lin por ni ĉiuj, ĉu li ne donos al ni libere ĉion
kun li?
33 Kiu akuzos la elektitojn de Dio? Dio estas la
justiganto;
34 Kiu estas la kondamnanto? Estas Kristo Jesuo,
kiu mortis, kiu ja estas levita el la mortintoj, kiu estas je
la dekstra mano de Dio, kiu ankaŭ propetadas por ni.
35 Kiu apartigos nin de la amo de Kristo? ĉu
suferado, aŭ turmento, aŭ persekutado, aŭ malsato, aŭ
nudeco, aŭ danĝero, aŭ glavo?
36 Kiel estas skribite: Pro vi ni mortas la tutan tagon,
ni estas kalkulataj kiel ŝafoj por buĉado.
37 Sed en ĉiuj ĉi aferoj ni supervenkas per tiu, kiu
amis nin.
38 Ĉar mi konvinkiĝis, ke nek morto, nek vivo, nek

anĝeloj, nek aŭtoritatoj, nek estantaĵoj, nek estontaĵoj,
nek potencoj,
39 Nek alteco, nek profundeco, nek iu alia kreitaĵo
povos apartigi nin de la amo de Dio, kiu estas en Kristo
Jesuo nia Sinjoro.

Ĉapitro IX

1 Mi diras la veron en Kristo, mi ne mensogas, kaj
mia konscienco atestas kun mi per la Sankta Spirito,
2 Ke mi havas grandan malĝojon kaj senĉesan doloron
en la koro.
3 Ĉar mi volus, ke mi estu anatema for de Kristo pro
miaj fratoj, miaj parencoj laŭ la karno;
4 Kiuj estas Izraelidoj, kies estas la adopto kaj la
gloro kaj la interligoj kaj la leĝdono kaj la Diservo kaj la
promesoj;
5 Kies estas la patroj, kaj el kiuj estas Kristo laŭ la
karno, kiu estas super ĉiuj, Dio benata eterne. Amen.
6 Sed la afero ne estas kvazaŭ la vorto de Dio estus
neniigita. Ĉar ne ĉiuj estas Izrael, kiuj estas el Izrael;
7 Nek, ĉar ili estas idoj de Abraham, ĉiuj estas filoj,
sed: En Isaak estos vokita via idaro.
8 Tio estas, ne la filoj de la karno estas la filoj de
Dio, sed la filoj de la promeso estas kalkulataj kiel
idaro.
9 Ĉar jen estas la vorto de promeso: Laŭ tiu ĉi
jartempo mi venos, kaj Sara havos filon.
10 Kaj ne nur tio, sed kiam Rebeka ankaŭ gravediĝis
per unu, nia patro Isaak,
11 Ĉar la infanoj ankoraŭ ne estis naskitaj, nek farintaj
ion bonan aŭ malbonan, por ke la intenco de Dio restu
laŭ elekto, ne pro faroj, sed pro la alvokanto,

12 Estis dirite al ŝi: La pli maljuna servos al la pli
juna.
13 Kiel estas skribite: Jakobon mi amis, sed Esavon
mi malamis.
14 Kion do ni diru? Ĉu estas maljusteco ĉe Dio?
Nepre ne!
15 Ĉar li diras al Moseo: Mi tiujn favoros, kiujn
mi favoras, kaj mi tiujn kompatos, kiujn mi kom-
patas.
16 Tial do, tio ne apartenas al tiu, kiu volas, nek al
tiu, kiu kuras, sed al Dio, kiu kompatas.
17 Ĉar la Skribo diras al Faraono: Por tiu celo mem
mi suprentiris vin, por ke mi montru mian potencon en
vi, kaj por ke mia nomo estu proklamata en la tuta
mondo.
18 Tial li kompatas kiujn li volas, kaj kiujn li volas
li obstinigas.
19 Vi do diros al mi: Kial li ankoraŭ riproĉas? Ĉar
kiu kontraŭstaras al lia volo?
20 Sed antaŭ tio, ho, viro, kiu estas vi, kiu respondas
kontraŭ Dio? Ĉu la formitaĵo diros al la forminto: Kial
vi faris min tiel?
21 Aŭ ĉu la potisto ne havas rajton super la argilo, el
la sama bulo fari jen ujon por honoro, kaj jen ujon por
malhonoro?
22 Kiel do, se Dio, volante elmontri sian koleron kaj
konatigi sian potencon, toleris kun plena pacienco ujojn
de kolero taŭgajn por pereo;
23 Kaj por ke li konatigu la riĉon de sia gloro sur
ujojn de favoro, kiujn li antaŭe pretigis por gloro,
24 Nome nin, kiujn li ankaŭ vokis, ne nur el la Judoj,
sed ankaŭ el la nacianoj?
25 Kiel li diras ankaŭ en Hosea: La popolon ne mian
mi nomos mia popolo, kaj la neamatinon amatino.

26 Kaj okazos, ke en la loko, kie estis dirite: Vi ne
estas mia popolo, tie ili estos nomataj filoj de la vivanta
Dio.
27 Kaj Isaja krias pri Izrael: Se la nombro de la filoj
de Izrael estos kiel la sablo de la maro, la restaĵo estos
savita;
28 Car la Sinjoro efektivigos sian vorton en la mondo,
akcelante kaj tranĉe mallongigante ĝin.
29 Kiel Isaja diris antaŭe: Se la Sinjoro Cebaot ne
estus lasinta idaron al ni, ni estus fariĝintaj kiel Sodom
kaj similiĝintaj al Gomora.
30 Kion do ni diru? Ke la nacianoj, kiuj ne sekvis
justecon, atingis justecon, la justecon, kiu estas el fido;
31 Sed ke Izrael, sekvante la leĝon de justeco, ne
atingis tiun leĝon.
32 Kial? Car ili sekvis ĝin ne per fido, sed kvazaŭ
per faroj. Ili batiĝis kontraŭ la ŝtonon de batiĝo;
33 Kiel estas skribite: Jen ni metas en Ciono ŝtonon
de batiĝo kaj rokon de falpuŝiĝo; kaj tiu, kiu kredas al
li, ne estos hontigita.

Ĉapitro X

1 Fratoj, la deziro de mia koro kaj mia preĝo al Dio
pri ili estas por ilia savado.
2 Ĉar mi atestas pri ili, ke ili havas fervoron al Dio,
sed ne laŭ scio.
3 Ĉar, nesciante la justecon de Dio, kaj penante
starigi sian propran justecon, ili ne subiĝis al la justeco
de Dio.
4 Ĉar Kristo estas la fino de la leĝo por justeco por
ĉiu, kiu kredas.
5 Ĉar Moseo skribas, ke tiu, kiu faras la justecon de
la leĝo, vivos per ĝi.

6 Sed la justeco, kiu estas el fido, diras jene: Ne diru
en via koro: Kiu supreniros en la ĉielon? tio estas mal-
suprenigi Kriston;
7 Nek: Kiu malsupreniros en la abismon? tio estas
suprenkonduki Kriston el la mortintoj.
8 Sed kion ĝi diras? La vorto estas proksima al vi,
en via buŝo kaj en via koro; tio estas, la vorto de fido,
kiun ni predikas;
9 Ĉar, se vi per via buŝo konfesas Jesuon Sinjoro, kaj
kredas en via koro, ke Dio levis lin el la mortintoj, vi
estos savita;
10 Ĉar per la koro la homo kredas ĝis justeco kaj per
la buŝo konfesas ĝis savado.
11 Ĉar la Skribo diras: Ĉiu, kiu kredas al li, ne estos
hontigita.
12 Ĉar estas nenia diferencigo inter Judo kaj Greko,
ĉar unu sama estas Sinjoro de ĉiuj kaj estas riĉa por
ĉiuj, kiuj vokas lin:
13 Ĉar ĉiu, kiu vokos la nomon de la Sinjoro, estos
savita.
14 Kiel do ili vokos tiun, al kiu ili ne estas kredintaj?
Kaj kiel ili kredos al tiu, kiun ili ne estas aŭdintaj? Kaj
kiel ili aŭdos sen predikanto?
15 Kaj kiel oni predikos, se ili ne estos senditaj?
kiel estas skribite: Kiel belaj estas la piedoj de tiuj, kiuj
evangelias bonaĵojn.
16 Sed ne ĉiuj aŭskultis la evangelion. Ĉar Isaja
diras: Ho, Sinjoro! kiu kredis nian raporton?
17 Tial la fido venas per aŭdado, kaj aŭdado per la
vorto de Kristo.
18 Sed mi diras: Ĉu ili ne aŭdis? Certe: Tra la tuta
mondo iris ilia sono, kaj ĝis la finoj de la tero iliaj
vortoj.
19 Sed mi diras: Ĉu Izrael ne sciis? Unue, Moseo

diras: Mi incitos vin ĝis ĵaluzo per tio, kio ne estas
nacio, per senprudenta nacio mi kolerigos vin.
20 Kaj Isaja estas tre kuraĝa kaj diras: Mi estas
trovita de tiuj, kiuj min ne serĉadis; mi min evidentigis
al tiuj, kiuj pri mi ne demandis;
21 Sed pri Izrael li diras: La tutan tagon mi etendis
la manojn al popolo malobea kaj kontraŭdira.

Ĉapitro XI

1 Mi do diras: Ĉu Dio forpuŝis sian popolon? Nepre
ne! Ĉar ankaŭ mi estas Izraelido, el la idoj de Abraham,
el la gento Benjamen.
2 Dio ne forpuŝis sian popolon, kiun li antaŭkonis.
Aŭ ĉu vi ne scias, kion la Skribo diras pri Elija? kiel li
pledas ĉe Dio kontraŭ Izrael:
3 Sinjoro, oni mortigis viajn profetojn, forfosis viajn
altarojn, kaj mi sola estas lasita, kaj oni celas mian
vivon.
4 Sed kion diras la orakolo de Dio al li? Mi lasis
por mi mem sepmil virojn, kiuj ne genufleksis antaŭ
Baal.
5 Tiel same do estas ankaŭ nuntempe restaĵo laŭ la
elektado de graco.
6 Sed, se per graco, ne plu el faroj, alie graco jam ne
estas graco.
7 Kion do? Kion Izrael serĉadas, tion li ne atingis,
sed la elektitaro atingis ĝin, kaj la restaĵo estis obstin-
igita;
8 Kiel estas skribite: Dio donis al ili spiriton de
malvigleco, okulojn, por ke ili ne vidu, kaj orelojn, por ke
ili ne aŭdu, ĝis la hodiaŭa tago.
9 Kaj David diris: Ilia tablo fariĝu reto kaj kaptilo
kaj falpuŝilo kaj rekompenco al ili;

10 Mallumiĝu iliaj okuloj, ke ili ne vidu, kaj klinu ilian
dorson por ĉiam.
11 Mi do diras: Ĉu ili falpuŝiĝis, por ke ili falu?
Nepre ne! sed per ilia falo estas savado veninta al la
nacianoj, por ĵaluzigi ilin.
12 Se do ilia falo estas la repacigo de la mondo, kaj
ilia perdo la riĉo de la nacianoj, kiom pli ilia pleneco?
13 Sed mi parolas al vi, nacianoj. Laŭ kiom mi estas
apostolo de nacianoj, mi gloras mian servadon;
14 Se nur mi iel povos ĵaluzigi tiujn, kiuj estas mia
karno, kaj savi kelkajn el ili.
15 Car, se la forĵetado de ili estas la repacigo de la
mondo, kio estos la akcepto de ili, se ne vivo el la
mortintoj?
16 Kaj se la unua fruktaĵo estas sankta, tia ankaŭ estas
la knedbulo; kaj se la radiko estas sankta, tiel ankaŭ estas
la branĉoj.
17 Sed, se kelkaj el la branĉoj estas forrompitaj, kaj vi,
estante sovaĝa olivarbo, estas engreftita inter ili kaj fariĝis
partoprenanto de la radiko kaj graso de la olivarbo,
18 Vi ne fieru super la branĉoj; sed, se vi fieras, ne
estas vi, kiu portas la radikon, sed la radiko vin.
19 Vi do diros: Branĉoj estis derompitaj, por ke mi
estu engreftita.
20 Bone; pro nekredemeco ili estis derompitaj, kaj vi
staras per via fido. Ne tenu vin alte, sed timu;
21 Ĉar, se Dio ne indulgis la naturajn branĉojn, li ankaŭ
ne indulgos vin.
22 Vidu do la bonecon kaj severecon de Dio: al la
falintoj severecon, sed al vi bonecon, se vi restados en lia
boneco; alie vi ankaŭ estos detranĉita.
23 Kaj ili ankaŭ, se ili ne restados en sia nekredemeco,
estos engreftitaj; ĉar Dio povas reengrefti ilin.
24 Ĉar, se vi estas eltranĉita el tio, kio estas nature

sovaĝa olivarbo, kaj estas kontraŭnature engreftita en
bonan olivarbon, kiom pli ĉi tiuj, kiuj estas la naturaj
branĉoj, estos engreftitaj en sian propran olivarbon?
25 Ĉar mi ne volas, fratoj, ke vi nesciu ĉi tiun misteron,
por ke vi ne opiniu vin saĝaj, ke laŭparta obstiniĝo
okazis al Izrael, ĝis la pleneco de la nacianoj envenos;
26 Kaj tiamaniere ĉiuj Izraelidoj estos savitaj, kiel
estas skribite: El Ciono venos la liberiganto; li deturnos
la malpiecon de Jakob;
27 Kaj ĉi tio estos mia interligo kun ili, kiam mi
forprenos iliajn pekojn.
28 Rilate al la evangelio, ili estas malamikoj pro vi, sed
rilate al la elekto, ili estas amataj pro la patroj.
29 Ĉar la donacoj kaj la voko de Dio estas sen
fordecido.
30 Ĉar, kiel vi en estinta tempo estis malobeaj al Dio,
sed nuntempe ricevis kompaton per ilia malobeo,
31 Tiel ankaŭ ĉi tiuj nun estas malobeintaj, por ke, per
la kompato montrita al vi, ili ankaŭ nun estu kom-
patataj.
32 Ĉar Dio kunŝlosis ĉiujn en malobeo, por ke li
kompatu ĉiujn.
33 Ho, profundo de riĉeco kaj saĝeco kaj scio de Dio!
Kiom neesploreblaj estas liaj juĝoj kaj nesekveblaj liaj
vojoj!
34 Ĉar, kiu estas sciinta la menson de la Sinjoro? aŭ
kiu estis lia konsilanto?
35 Aŭ kiu estas unue doninta al li kaj poste rekom-
pencota?
36 Ĉar el li kaj per li kaj al li estas ĉio. Al li estu la
gloro por ĉiam. Amen.

Ĉapitro XII

1 Mi do vin petas, fratoj, pro la kompatoj de Dio, ke
vi prezentu viajn korpojn kiel vivantan oferon, sanktan,
plaĉantan al Dio, kio estas via racia servo.
2 Kaj ne estu konformiĝintaj al tiu ĉi mondo; sed
estu ŝanĝitaj per renovigado de menso, por ke vi provu,
kio estas la bona kaj aprobinda kaj perfekta volo de
Dio.
3 Ĉar mi diras al ĉiu inter vi, per la graco al mi donita,
ke li ne tro estimu sin, sed estimu sin kun moderecco, laŭ
mezuro de la fido, kiun Dio disdonis al ĉiu aparte.
4 Ĉar, kiel ni havas multajn membrojn en unu korpo,
kaj ne ĉiuj membroj havas la saman oficon,
5 Tiel ni multaj estas unu korpo en Kristo, kaj ĉiuj
aparte membroj unu de alia.
6 Sed, havante donacojn diversajn laŭ la graco donita
al ni, ĉu profetadon, ni profetu laŭ la mezuro de nia
fido;
7 Aŭ servadon, ni laboru en nia servado; aŭ instru-
anto, en sia instruado;
8 Aŭ admonanto en sia admonado; la disdonanto agu
malavare, la administranto kun diligenteco, la kompat-
anto kun bonvolo.
9 Via amo estu sen hipokriteco; abomenu tion, kio
estas malbona, algluiĝu al la bona.
10 En fratamo vi estu kore unuigitaj unu al alia,
honore preferantaj unu la alian.
11 En diligenteco ne malviglaj, en spirito brulantaj,
servantaj la Sinjoron.
12 En espero ĝojaj, en suferado paciencaj, en preĝado
persistaj;
13 Kotizantaj por la necesoj de la sanktuloj, sekvantaj
gastamecon.

14 Benu tiujn, kiuj persekutas vin; benu kaj ne
malbenu.
15 Ĝoju kun ĝojantaj, ploru kun plorantaj.
16 Estu simpatiaj unu al alia. Ne pripensadu altajn
aferojn, sed klinadu vin al humilaj aferoj. Ne estu saĝaj
laŭ memestimo.
17 Redonu al neniu malbonon pro malbono. Pripensu
aprobindaĵojn antaŭ ĉiuj homoj.
18 Se estos eble, restu pacaj viaparte kun ĉiuj
homoj.
19 Ne venĝu vin, amataj, sed cedu lokon al kolero, ĉar
estas skribite: Venĝo apartenas al mi, mi rekompencos,
diras la Sinjoro.
20 Sed, se via malamiko malsatas, donu al li manĝi;
se li soifas, donu al li trinki; ĉar, tiel farante, vi amas-
igos karbojn fajrajn sur lian kapon.
21 Ne estu venkitaj de malbono, sed venku malbonon
per bono.

Ĉapitro XIII

1 Ĉiu animo submetiĝu al la superaj aŭtoritatoj, ĉar
aŭtoritato ne ekzistas, escepte el Dio; kaj tiuj, kiuj ekzistas,
estas starigitaj de Dio.
2 Tiu do, kiu kontraŭstaras al aŭtoritato, kontraŭstaras
al la ordono de Dio; kaj tiuj, kiuj kontraŭstaras, havigos
al si juĝon.
3 Ĉar regantoj ne estas teruro al la bona agado, sed al
la malbona. Ĉu vi volas ne timi aŭtoritaton? Faru
bonon, kaj vi havos laŭdon ĉe li;
4 Ĉar li estas servanto de Dio al vi por bono. Sed
timu, se vi faras malbonon; ĉar ne vane li portas la
glavon, ĉar li estas servanto de Dio kun rajto por kolero
kontraŭ tiu, kiu faras malbonon.

5 Sekve estas necese submetiĝi, ne nur pro la kolero,
sed ankaŭ pro konscienco.
6 Ĉar pro tio vi ankaŭ pagas tributon, ĉar ili estas
deĵorantoj de Dio klopodantaj por tio ĉi mem.
7 Redonu ŝuldon al ĉiuj: tributon, al kiu tributo estas
ŝuldata; imposton, al kiu imposto; timon, al kiu timo;
honoron, al kiu honoro.
8 Ŝuldu nenion al iu, krom la reciproka amo; ĉar,
amante la najbaron, oni estas plenuminta la ceteran leĝon.
9 Ĉar tio: Ne adultu, Ne mortigu, Ne ŝtelu, Ne avidu,
kaj ĉiu alia ordono, estas resumita en tiu ĉi parolo, nome:
Amu vian najbaron kiel vin mem.
10 Amo ne faras malbonon al najbaro; amo do estas
la plenumado de la leĝo.
11 Kaj tion faru, sciante la tempurĝecon, ke nun estas
la horo leviĝi el dormo, ĉar nun nia savo estas pli proks-
ima, ol kiam ni ekkredis.
12 La nokto jam antaŭeniris, kaj la tago proksimiĝas.
Demetu do la farojn de mallumo kaj surmetu la armilojn
de lumo.
13 Ni iradu honeste, kiel en la tago, ne en diboĉado
kaj drinkado, nek en volupto kaj senpripenso, nek en
malpaco kaj ĵaluzo.
14 Sed surmetu la Sinjoron Jesuon Kriston, kaj ne
sekvu la intencojn de la karno al voluptoj.

Ĉapitro XIV

1 Sed la malfortulon en fido akceptu, ne por dubaj
disputadoj.
2 Unu homo fidon havas por ĉion manĝi, sed alia,
estante malfortulo, manĝas legomojn.
3 Kiu manĝas, tiu ne malestimu tiun, kiu ne manĝas,

kaj kiu ne manĝas, tiu ne juĝu tiun, kiu manĝas, ĉar Dio
lin akceptis.
4 Kiu estas vi, kiu juĝas la servanton de alia? Antaŭ
sia propra sinjoro li staras aŭ falas. Li ja estos starigita,
ĉar la Sinjoro povas starigi lin.
5 Unu estimas unu tagon pli alte ol alian, alia same
estimas ĉiun tagon. Estu ĉiu homo konvinkita en sia
spirito.
6 Kiu estimas la tagon, tiu estimas ĝin al la Sinjoro.
Kaj la manĝanto manĝas al la Sinjoro, ĉar li dankas
Dion; kaj la nemanĝanto nemanĝas al la Sinjoro, kaj li
dankas Dion.
7 Ĉar neniu el ni vivas al si mem, kaj neniu mortas
al si mem.
8 Ĉar, se ni vivas, ni vivas al la Sinjoro; kaj se ni
mortas, ni mortas al la Sinjoro. Do, ĉu ni vivas, aŭ
mortas, al la Sinjoro ni apartenas.
9 Ĉar por tio Kristo mortis kaj viviĝis, por esti Sin-
joro de la mortintoj kaj de la vivantoj.
10 Sed vi, kial vi juĝas vian fraton? Aŭ vi, kial vi
malestimas vian fraton? Ĉar ni ĉiuj staros antaŭ la
juĝseĝo de Dio.
11 Ĉar estas skribite: Mi vivas, diras la Sinjoro, al mi
sin fleksos ĉiu genuo, kaj ĉiu lango konfesos al Dio.
12 Tial do ĉiu el ni respondos al Dio pri si mem.
13 Tial ni ne plu juĝu unu la alian; sed ni juĝu tion
ĉi, ke neniu metu faligilon en la vojo de sia frato, aŭ ian
ofendilon.
14 Mi scias, kaj konvinkiĝis en la Sinjoro Kristo Jesuo,
ke nenio estas malpura per si; sed ĉe tiu, kiu ion opinias
malpura, por li ĝi estas malpura.
15 Ĉar, se pro manĝaĵo via frato ĉagreniĝas, vi jam ne
iradas en amo. Ne pereigu per via manĝaĵo tiun, por
kiu Kristo mortis.

16 Via bono do ne estu kalumniita;
17 Ĉar la regno de Dio ne estas manĝo kaj trinko,
sed justeco kaj paco kaj ĝojo en la Sankta Spirito.
18 Ĉar tiu, kiu en tio servas Kriston, plaĉas al Dio
kaj estas aprobata de homoj.
19 Tial do ni celu la aferojn, kiuj apartenas al paco
kaj al reciproka edifo.
20 Ne per manĝaĵo detruu la faron de Dio. Ĉio estas
pura; sed estas malbone por tiu, kiu manĝas kun
maledifo.
21 Estas bone nek manĝi viandon, nek trinki vinon,
nek fari ion, per kio via frato maledifiĝas.
22 Tiun fidon, kiun vi havas, havu por vi mem antaŭ
Dio. Feliĉa estas tiu, kiu ne juĝas sin mem per tio,
kion li aprobas.
23 Sed tiu, kiu estas sendecida, estas kondamnita se
li manĝas, ĉar li ne manĝas el fido, kaj ĉio, kio ne estas
el fido, estas peko.

Ĉapitro XV

1 Kaj ni, kiuj estas kapablaj, devas elporti la
malfortecon de la nekapablaj, kaj ne plaĉi al ni mem.
2 Ĉiu el ni plaĉu al sia najbaro per tia bono, kia
taŭgas por edifi.
3 Ĉar Kristo ankaŭ ne plaĉis al si mem, kiel estas
skribite: La riproĉoj de tiuj, kiuj riproĉis vin, falis sur
min.
4 Ĉar kio estas antaŭe skribita, tio estas skribita por
nia instruado, por ke per pacienco kaj per konsolo de la
Skriboj ni havu esperon.
5 Kaj la Dio de pacienco kaj konsolo donu al vi, ke
vi pensu same unu kun alia laŭ Kristo Jesuo;

6 Por ke vi unuanime per unu voĉo gloru la Dion kaj Patron de nia Sinjoro Jesuo Kristo.

7 Tial akceptu unu la alian, kiel ankaŭ Kristo akceptis vin, al la gloro de Dio.

8 Ĉar mi diras, ke Kristo iĝis servanto al la cirkumcido pro la vereco de Dio, por firmigi la promesojn de la patroj,

9 Kaj ke la nacianoj pro lia kompato gloru Dion, kiel estas skribite: Tial mi konfesos vin inter la nacioj kaj kantos pri via nomo.

10 Kaj ree oni diras: Estu ĝojaj, ho nacioj, kun lia popolo.

11 Kaj ree: Laŭdu la Sinjoron, ho ĉiuj nacioj, kaj laŭdu lin, ho ĉiuj popoloj.

12 Kaj ree, Isaja diras: Jen estos radiko de Jiŝaj, kaj la stariĝanto por regi la naciojn. En li la nacioj esperos.

13 Kaj la Dio de espero plenigu vin je ĉia ĝojo kaj paco en kredado, por ke vi abunde havu esperon, laŭ la potenco de la Sankta Spirito.

14 Kaj, ho miaj fratoj, mi mem konvinkiĝis pri vi, ke vi mem estas plenaj de boneco, plenigitaj je ĉia sciado kaj kapablaj admoni unu la alian.

15 Tamen mi iom pli kuraĝe skribas al vi, kvazaŭ rememorigante vin per la graco donita al mi de Dio,

16 Ke mi estu deĵoranto de Kristo Jesuo al la nacianoj, solenanta la evangelion de Dio, por ke la oferado de la nacianoj iĝu akceptebla, sanktigite en la Sankta Spirito.

17 Mi povas do min gratuli en Kristo Jesuo pri la aferoj, kiuj rilatas al Dio.

18 Ĉar mi ne kuraĝos priparoli la agojn, kiujn Kristo ne per mi elfaris por obeigi la nacianojn, vorte kaj fare,

19 En la potenco de signoj kaj mirindaĵoj, en la potenco

de la Sankta Spirito ; tiel, ke el Jerusalem kaj ĉirkaŭe ĝis
Iliriko mi plene predikis la evangelion de Kristo ;
20 Tion ĉi ambiciante : ne tie prediki la evangelion,
kie Kristo jam estis priparolita, por ke mi ne konstruu sur
la fundamento de alia ;
21 Sed, kiel estas skribite : Tiuj vidos, al kiuj ne estis
anonco pri li, kaj, kiuj ne aŭdis, tiuj komprenos.
22 Pro kio ankaŭ mi ofte estis malhelpita veni al vi.
23 Sed jam ne havante lokon en tiuj ĉi regionoj, kaj
dum multaj jaroj havante deziron veni al vi,
24 Kiam mi veturos Hispanujon, mi venos al vi ; ĉar
mi esperas viziti vin travojaĝante kaj esti helpata de vi en
vojo, se antaŭe mi estos sufiĉe gastinta ĉe vi.
25 Sed nun mi veturas Jerusalemon, servon farante al
la sanktuloj.
26 Ĉar Makedonujo kaj Aĥaja lando volonte decidis
fari monoferon por la neriĉaj sanktuloj en Jerusalem.
27 Volonte ili decidis, estante iliaj ŝuldantoj ; ĉar, se
la nacianoj partoprenas en iliaj spiritaĵoj, tiuj siavice
devas servi al ili ankaŭ en korpaĵoj.
28 Tial, plenuminte tion ĉi, kaj sigelinte por ili tiun ĉi
frukton, mi ekiros Hispanujon, vizitante vin survoje.
29 Kaj mi scias, ke, venante al vi, mi venos en la
pleneco de la beno de Kristo.
30 Sed mi petas vin, fratoj, pro nia Sinjoro Jesuo
Kristo kaj pro la amo de la Spirito, ke vi kunluktu kun
mi en viaj preĝoj al Dio pro mi ;
31 Ke mi estu savita el la neobeemuloj en Judeo, kaj
ke mia servo al Jerusalem estu akceptebla al la sanktuloj ;
32 Por ke mi venu ĝoje al vi per la volo de Dio kaj
trovu ripozon ĉe vi.
33 Kaj la Dio de paco estu kun vi ĉiuj. Amen.

Ĉapitro XVI

1 Mi rekomendas al vi Febeon nian fratinon, kiu estas
diakonino de la eklezio en Kenkreo,
2 Por ke vi akceptu ŝin en la Sinjoro, inde je la
sanktuloj, kaj ke vi helpu ŝin, en kia ajn afero ŝi bezonos
vin, ĉar ŝi ankaŭ estis helpantino de multaj, kaj de mi
mem.
3 Salutu Priskan kaj Akvilan, miajn kunlaborantojn
en Kristo Jesuo,
4 Kiuj pro mia vivo submetis siajn kolojn; al kiuj
dankas ne nur mi, sed ankaŭ ĉiuj eklezioj de la nacianoj.
5 Kaj salutu la eklezion en ilia domo. Salutu mian
amatan Epajneton, kiu estas la unua fruktaĵo de Azio por
Kristo.
6 Salutu Marian, kiu multe laboris por vi.
7 Salutu Andronikon kaj Junion, miajn parencojn kaj
miajn kunkaptitojn, kiuj estas konataj inter la apostoloj,
kaj ankaŭ estis en Kristo antaŭ mi.
8 Salutu Ampliason, mian amaton en la Sinjoro.
9 Salutu Urbanon, nian kunlaboranton por Kristo, kaj
Staĥison mian amaton.
10 Salutu Apeleson, la aprobatan en Kristo. Salutu
tiujn, kiuj estas ĉe Aristobulo.
11 Salutu Herodionon mian parencon. Salutu tiujn,
ĉe Narkiso, kiuj estas en la Sinjoro.
12 Salutu Trifajnan kaj Trifosan, kiuj estas laborintaj
en la Sinjoro. Salutu Persison, la virinon amatan, kiu
multe laboris en la Sinjoro.
13 Salutu Rufon, elektitan de la Sinjoro, kaj lian kaj
mian patrinon.
14 Salutu Asinkriton, Flegonon, Hermason, Patro-
bason, Hermeson kaj la fratojn ĉe ili.

15 Salutu Filologon kaj Julian, Nereuson kaj lian
fratinon kaj Olimpason kaj ĉiujn sanktulojn kun ili.
16 Salutu unu la alian per sankta kiso. Ĉiuj eklezioj
de Kristo salutas vin.
17 Nun mi vin petas, fratoj, observi tiujn, kiuj kaŭzas
la malkonsentojn kaj ofendojn kontraŭ la instruado, kiun
vi lernis, kaj forturni vin de ili.
18 Car tiaj homoj ne servas al nia Sinjoro Kristo, sed
al sia ventro; kaj per siaj belaj kaj benaj vortoj ili el-
trompas la korojn de la naivuloj.
19 Ĉar via obeemeco estas konigita al ĉiuj homoj; tial
mi ĝojas pro vi, sed mi deziras, ke vi estu saĝaj rilate la
bonon kaj malkleraj rilate la malbonon.
20 Kaj baldaŭ la Dio de paco subpremos Satanon sub
viaj piedoj. La graco de nia Sinjoro Kristo estu kun vi.
21 Salutas vin Timoteo, mia kunlaboranto, kaj Lucio
kaj Jason kaj Sosipatro, miaj parencoj.
22 Mi Tertio, kiu skribis tiun ĉi epistolon, salutas vin
en la Sinjoro.
23 Vin salutas Gajo la gastiganto de mi kaj de la tuta
eklezio. Vin salutas Erasto la administranto de la urbo,
kaj Kvarto la frato.
24 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi
ĉiuj. Amen.
25 Al tiu, kiu povas fortikigi vin, laŭ mia evangelio
kaj la predikado de Jesuo Kristo, laŭ la malkaŝo de la
mistero, silentigita tra eternaj tempoj,
26 Sed nun elmontrita, kaj per la profetaj skriboj laŭ
la ordono de la eterna Dio konatigita al ĉiuj nacioj por
obeado de fido;
27 Al la sola saĝa Dio, per Jesuo Kristo estu la gloro
por ĉiam kaj eterne. Amen.

LA UNUA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA KORINTANOJ

Ĉapitro I

1 Paŭlo, vokita por esti apostolo de Jesuo Kristo per
la volo de Dio, kaj Sosteneso nia frato,
2 Al tiu eklezio de Dio, kiu estas en Korinto, al tiuj,
kiuj estas sanktigitaj en Kristo Jesuo, vokitaj por esti
sanktuloj, kune kun ĉiuj, kiuj en ĉiu loko vokas la
nomon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, ilia Sinjoro kaj nia:
3 Graco estu al vi kaj paco el Dio nia Patro kaj la
Sinjoro Jesuo Kristo.
4 Mi dankas mian Dion ĉiam pri vi, pro la graco de
Dio al vi donita en Kristo Jesuo;
5 Ke en ĉio vi estis riĉigitaj en li, en ĉia parolo kaj ĉia
scio;
6 Kiel ankaŭ la atesto de Kristo estis firmigita en vi;
7 Tiel, ke vi malatingas nenian donacon; atendante la
malkaŝon de nia Sinjoro Jesuo Kristo;
8 Kiu ankaŭ firmigos vin ĝis la fino, por ke vi estu
neriproĉeblaj en la tago de nia Sinjoro Jesuo Kristo.
9 Fidela estas Dio, per kiu vi estas alvokitaj en la
kunulecon de lia Filo Jesuo Kristo nia Sinjoro.
10 Nu, mi petegas vin, fratoj, per la nomo de nia
Sinjoro Jesuo Kristo, ke vi ĉiuj parolu same, kaj ke estu
neniaj disiĝoj inter vi; sed ke vi estu perfekte kunigitaj
en la sama spirito kaj en la sama juĝo.
11 Ĉar pri vi, miaj fratoj, estas sciigite al mi de la
domanoj de Ĥloe, ke ekzistas malpacoj inter vi.
12 Kaj jen, kion mi volas diri: Ĉiu el vi diras: Mi

estas de Paŭlo ; kaj mi de Apolos ; kaj mi de Kefas ; kaj
mi de Kristo.
13 Ĉu Kristo estas dividita ? Ĉu Paŭlo estas kruc-
umita por vi ? Aŭ ĉu vi estas baptitaj en la nomon de
Paŭlo ?
14 Mi dankas Dion, ke mi baptis neniun el vi, krom
Krispo kaj Gajo ;
15 Por ke neniu diru, ke vi estis baptitaj en mian
nomon.
16 Kaj mi baptis ankaŭ la familion de Stefanas ; krom
tio mi ne scias, ĉu mi baptis iun alian.
17 Ĉar Kristo sendis min ne por bapti, sed por prediki
la evangelion ; ne en saĝeco de vortoj, por ke la kruco de
Kristo ne vantiĝu.
18 Ĉar la priparolo de la kruco estas por la pereantoj
malsaĝeco ; sed por ni la savataj ĝi estas la potenco de
Dio.
19 Ĉar estas skribite : Mi detruos la saĝecon de la
saĝuloj, kaj la prudenton de la prudentuloj mi rifuzos.
20 Kie estas la saĝulo ? Kie estas la skribisto ? Kie
estas la diskutisto de tiu ĉi tempaĝo ? Ĉu Dio ne mal-
saĝigis la saĝecon de la mondo ?
21 Ĉar, pro tio, ke en la saĝeco de Dio la mondo per
sia saĝeco ne konis Dion, bonvolis Dio per la malsaĝeco
de la prediko savi la kredantojn.
22 Ĉar Judoj postulas signojn, kaj Grekoj serĉas
saĝecon ;
23 Sed ni predikas Kriston krucumitan, por Judoj
falilon, kaj por Grekoj malsaĝon ;
24 Sed por la vokitoj mem, ĉu Judoj ĉu Grekoj,
Kriston la potencon de Dio, kaj la saĝecon de Dio.
25 Ĉar la malsaĝeco de Dio estas pli saĝa ol homoj ;
kaj la malforteco de Dio estas pli forta ol homoj.
26 Ĉar rigardu vian vokon, fratoj, ke ne multaj saĝuloj

laŭ la karno, ne multaj potenculoj, ne multaj nobeloj, estas vokataj;

27 Sed Dio elektis la malsaĝajn objektojn de la mondo, por hontigi la saĝulojn; kaj Dio elektis la malfortajn objektojn de la mondo, por hontigi la fortajn;

28 Kaj la malnoblajn objektojn de la mondo, kaj la malestimatajn Dio elektis, kaj eĉ la nerealajn, por neniigi la realajn.

29 Por ke neniu karno fieru antaŭ Dio.

30 Sed el li vi estas en Kristo Jesuo, kiu fariĝis al ni saĝeco el Dio, kaj justeco kaj sanktigo, kaj elaĉeto;

31 Por ke, kiel estas skribite: Kiu fieras, en la Sinjoro tiu fieru.

Ĉapitro II

1 Kaj mi, fratoj, venante ĉe vi, venis ne kun supereco de parolo, aŭ de saĝeco, proklamante al vi la misteron de Dio.

2 Ĉar mi decidis, nenion scii ĉe vi, krom Jesuo Kristo, kaj tiu krucumita.

3 Kaj mi estis ĉe vi en malforteco kaj timo, kaj en multa tremado.

4 Kaj mia parolo kaj mia prediko estis ne en logaj paroloj de saĝeco, sed en elmontro de la Spirito kaj potenco,

5 Por ke via fido ne estu laŭ la saĝeco de homoj, sed laŭ la potenco de Dio.

6 Tamen ni parolas saĝecon inter plenaĝuloj, sed saĝecon ne de tiu ĉi mondo, nek de la regantoj de tiu ĉi mondo, kiuj neniiĝas;

7 Sed ni parolas la saĝecon de Dio en mistero, la saĝecon kaŝitan, kiun Dio antaŭdifinis antaŭ la mondaĝoj por nia glorado;

8 Kiun neniu el la regantoj de tiu ĉi mondo konas;

ĉar, se ili konus ĝin, ili ne estus krucumintaj la Sinjoron
de gloro;
9 Sed, kiel estas skribite: Objektoj, kiujn okulo ne
vidis, kaj orelo ne aŭdis, kaj kiuj en la koron de homo
ne eniris, kiajn Dio preparis por tiuj, kiuj amas lin.
10 Sed al ni Dio malkaŝis ilin per la Spirito; ĉar la
Spirito esploras ĉiajn aferojn, eĉ la profundaĵojn de Dio.
11 Ĉar kiu inter homoj konas la aferojn de iu homo,
krom la spirito de la homo, kiu estas en li? sammaniere
la aferojn de Dio neniu konas, krom la Spirito de Dio.
12 Sed ni ricevis, ne la spiriton de la mondo, sed la
spiriton, kiu estas el Dio; por ke ni konu la objektojn
al ni donacitajn de Dio.
13 Pri kiuj ankaŭ ni parolas, ne per paroloj, kiujn
homa saĝeco instruas, sed kiujn instruas la Spirito;
komparante spiritajn kun spiritaj.
14 Sed la natura homo ne akceptas la aferojn de la
Spirito de Dio; ĉar ili estas malsaĝeco ĉe li; kaj li ne
povas koni ilin, pro tio, ke ili estas juĝataj spirite.
15 Sed la spirita homo juĝas ĉion, kaj li mem estas
juĝata de neniu.
16 Ĉar kiu ekkonis la menson de la Sinjoro, por ke
li instruu lin? Sed ni havas la menson de Kristo.

Ĉapitro III

1 Kaj mi, fratoj, ne povis paroli al vi kiel al spirituloj,
sed kiel al karnuloj, kiel al infanetoj en Kristo.
2 Mi nutris vin per lakto, ne per manĝaĵoj; ĉar vi
ankoraŭ ne tion kapablis; nek eĉ nun vi kapablas;
3 Ĉar vi estas ankoraŭ karnaj; ĉar, dum ekzistas inter
vi ĵaluzo kaj malpaco, ĉu vi ne estas karnaj kaj iradas
hommaniere?

4 Ĉar, kiam unu diras: Mi estas de Paŭlo; kaj alia Mi estas de Apolos; ĉu vi ne estas homoj?

5 Kio do estas Apolos? kaj kio estas Paŭlo? Servantoj, per kiuj vi ekkredis, kaj ĉiu, kiel la Sinjoro al li donis.

6 Mi plantis, Apolos akvis; sed Dio kreskigis.

7 Tial, nek la plantanto estas io, nek la akvanto; sed Dio la kreskiganto.

8 Sed la plantanto kaj la akvanto estas unu; sed ĉiu ricevos sian propran rekompencon laŭ sia laboro.

9 Ĉar ni estas kunlaborantoj kun Dio: vi estas la kulturaĵo de Dio, la konstruaĵo de Dio.

10 Laŭ la graco de Dio al mi donita, kiel saĝa majstromasonisto mi metis fundamenton; kaj alia surkonstruas. Sed ĉiu sin gardu, kiel li surkonstruas.

11 Ĉar alian fundamenton povas neniu meti krom tiu, kiu estas metita, kiu estas Jesuo Kristo.

12 Sed, se iu konstruas sur la fundamento oron, arĝenton, multekostajn ŝtonojn, lignon, fojnon, pajlon,

13 Ĉies laboraĵo evidentiĝos; ĉar la tago montros ĝin, pro tio, ke ĝi estas malkaŝita en fajro; kaj la fajro mem provos ĉies laboraĵon, kia ĝi estas.

14 Se ies laboraĵo restos, kiun li surkonstruis, li ricevos rekompencon.

15 Se ies laboraĵo elbruliĝos, li suferos perdon; sed li mem saviĝos; tamen kiel tra fajro.

16 Ĉu vi ne scias, ke vi estas templo de Dio, kaj ke la Spirito de Dio loĝas en vi?

17 Se iu detruas la templon de Dio, tiun detruos Dio; ĉar la templo de Dio estas sankta, kaj tiaj vi estas.

18 Neniu sin trompu. Se iu opinias sin saĝa inter vi en tiu ĉi mondo, li fariĝu malsaĝulo, por ke li saĝiĝu.

19 Ĉar la saĝeco de tiu ĉi mondo estas malsaĝeco ĉe

Dio. Car estas skribite : Kiu kaptas la saĝulojn en ilia
propra ruzeco ;
20 Kaj ankoraŭ : La Sinjoro scias la pensojn de la
saĝuloj, ke ili estas vantaj.
21 Tial neniu fanfaronu en homoj. Ĉar ĉio apartenas
al vi ;
22 Ĉu Paŭlo, aŭ Apolos, aŭ Kefas, aŭ la mondo, aŭ la
vivo, aŭ la morto, aŭ aferoj estantaj, aŭ aferoj estontaj :
ĉio apartenas al vi,
23 Kaj vi al Kristo, kaj Kristo al Dio.

Ĉapitro IV

1 Tiel nin oni konsideru, kiel servantojn de Kristo kaj
administrantojn de la misteroj de Dio.
2 Tie ĉi, plue, estas postulate ĉe administrantoj, ke
oni troviĝu fidela.
3 Sed ĉe mi estas tre malgrava afero, esti juĝata de vi,
aŭ per homa juĝo : mi ja ne juĝas min mem.
4 Ĉar mi scias nenion kontraŭ mi ; tamen mi ne estas
pro tio pravigita ; sed tiu, kiu juĝas min, estas la
Sinjoro.
5 Tial juĝu nenion antaŭ la tempo, ĝis venos la Sin-
joro, kiu enlumigos la kaŝitaĵojn de la mallumo kaj
klarigos la intencojn de la koroj ; kaj tiam ĉiu ricevos de
Dio sian propran laŭdon.
6 Tion do, fratoj, mi alifigure rilatigis al mi kaj Apolos
pro vi ; por ke vi en ni lernu, ne preterpasi la skribit-
aĵojn ; por ke neniu el vi bloveŝvelu por unu kontraŭ la
alia.
7 Ĉar kiu diferencigas vin ? kaj kion vi havas, kion vi
ne ricevis ? sed, se vi ĝin ricevis, kial vi fanfaronas, kvazaŭ
vi ne ricevis ĝin ?
8 Jam vi estas plenigitaj, jam vi riĉiĝis, vi reĝis sen ni ;

kaj mi ja volus, ke vi efektive reĝu, por ke ni ankaŭ reĝu
kun vi.
9 Ĉar, mi kredas, Dio elmetis nin la apostolojn la plej
lastajn, kiel mortkondamnitajn; ĉar ni fariĝis spek-
taklo al la mondo kaj al anĝeloj kaj al homoj.
10 Ni estas malsaĝuloj pro Kristo, sed vi estas saĝaj
en Kristo; ni estas malfortaj, sed vi estas fortaj; vi estas
gloraj, sed ni estas senhonoraj.
11 Eĉ ĝis la nuna horo ni malsatas kaj soifas,
kaj ni estas nudaj, kaj ni estas batataj kaj senhejmaj;
12 Kaj ni penadas, laborante per niaj propraj manoj;
riproĉate, ni benas; persekutate, ni eltenas;
13 Kalumniate, ni petegas; ni fariĝas kiel la sterko de
la mondo, la forĵetaĵo de ĉio, eĉ ĝis nun.
14 Ne hontigante vin mi skribas tion ĉi, sed, kiel miajn
amatajn filojn, admonante vin.
15 Ĉar, se vi havus dekmil guvernantojn en Kristo,
tamen vi havas ne multajn patrojn; ĉar en Kristo Jesuo
mi naskis vin per la evangelio.
16 Mi do petegas vin, estu imitantoj de mi.
17 Pro tio ĉi mi sendis al vi Timoteon, kiu estas mia
amata kaj fidela filo en la Sinjoro, kiu memorigos vin pri
miaj en Kristo vojoj, ĝuste kiel mi instruas ĉie en ĉiu
eklezio.
18 Nu, kelkaj bloveŝvelas, kvazaŭ mi ne estus al vi
venonta.
19 Sed mi venos al vi baldaŭ, se la Sinjoro tion volos;
kaj mi ekscios, ne la parolon de la bloveŝvelintoj, sed la
potencon.
20 Ĉar la regno de Dio ne estas en parolo, sed en
potenco.
21 Kion vi volas? ĉu kun vergo mi venos al vi, aŭ en
amo kaj en spirito de humileco?

Ĉapitro V

1 Efektive oni raportas ĉe vi malĉastecon, kaj tian
malĉastecon, kia ne ekzistas eĉ inter la nacioj, ke iu havas
la edzinon de sia patro.
2 Kaj vi bloveŝvelis, kaj ne prefere ploregis, por ke tiu,
kiu faris tion, foriĝu el inter vi.
3 Ĉar mi vere, korpe forestante, sed spirite alest-
ante, jam juĝis kvazaŭ alestante, tiun, kiu tiel faris
tion,
4 En la nomo de nia Sinjoro Jesuo Kristo, en kunveno
de vi kaj de mia spirito kun la potenco de nia Sinjoro
Jesuo,
5 Transdoni tian homon al Satano por la detruo de la
karno, por ke la spirito saviĝu en la tago de la Sinjoro
Jesuo.
6 Ne bona estas via fanfaronado. Ĉu vi ne scias, ke
malmulte da fermentaĵo fermentigas la tutan mason?
7 Forpurigu la malnovan fermentaĵon, por ke vi estu
nova maso, kiel vi estas nefermentintaj. Ĉar por ni
ankaŭ Pasko estas oferita, nome Kristo;
8 Tial ni festu, ne per malnova fermentaĵo, nek per
fermentaĵo de malico kaj malboneco, sed per la senfer-
menta pano de sincereco kaj vereco.
9 Mi skribis al vi en mia epistolo, ke vi ne inter-
miksu vin kun malĉastuloj;
10 Ne tute kun la malĉastuloj de tiu ĉi mondo, aŭ kun
la avaruloj kaj rabemuloj, aŭ kun idolanoj; ĉar tiuokaze
estus necese, ke vi eliru el la mondo;
11 Sed nun mi skribas al vi, ke vi ne intermiksu vin,
se iu nomata frato eble estas malĉastulo, aŭ avarulo, aŭ
idolano, aŭ insultanto, aŭ drinkulo, aŭ rabemulo; kun
tia homo ke vi eĉ ne kunmanĝu.

12 Ĉar, kiel koncernas min juĝi la eksterulojn? Ĉu
vi ne juĝas la internulojn,
13 Dum la eksterulojn juĝas Dio? Formetu la mal-
virtulon el inter vi.

Ĉapitro VI

1 Ĉu kuraĝas iu el vi, havante aferon kontraŭ sia
najbaro, procesi antaŭ la malpiuloj, kaj ne antaŭ la
sanktuloj?
2 Aŭ ĉu vi ne scias, ke la sanktuloj juĝos la mondon?
kaj se de vi la mondo estas juĝota, ĉu vi estas neindaj
juĝi la plej malgrandajn aferojn?
3 Ĉu vi ne scias, ke ni juĝos anĝelojn? Kiom pli,
aferojn de la nuna vivo?
4 Se do vi devas starigi tribunalon pri la aferoj de la
nuna vivo, ĉu vi faras juĝantoj tiujn, kiuj estas negravaj
en la eklezio?
5 Mi diras ĉi tion por hontigi vin. Ĉu efektive, ke ne
ekzistas ĉe vi unu saĝulo, kiu povos decidi inter siaj
fratoj,
6 Sed frato procesas kontraŭ frato, kaj tio antaŭ
nekredantoj?
7 Certe jam estas ĉe vi granda domaĝo, ke vi faras
procesojn unu kontraŭ alia. Kial vi ne prefere suferas
maljustecon? Kial vi ne prefere suferas rabadon?
8 Tamen eĉ vi mem faras maljustecon kaj rabadon,
kaj tio kontraŭ la fratoj.
9 Aŭ ĉu vi ne scias, ke la maljustuloj ne heredos la
regnon de Dio? Ne eraru: nek malĉastuloj, nek idol-
anoj, nek adultuloj, nek molmoruloj, nek viruzaĉantoj,
10 Nek ŝtelistoj, nek avaruloj, nek drinkuloj, nek
insultantoj, nek rabemuloj, heredos la regnon de Dio.

11 Kaj tiaj estis kelkaj el vi; sed vi laviĝis, sed vi sanktiĝis, sed vi justiĝis en la nomo de la Sinjoro Jesuo Kristo kaj en la Spirito de nia Dio.

12 Ĉio estas por mi permesebla, sed ne ĉio estas oportuna. Ĉio estas por mi permesebla; sed mi ne volas sub io submetiĝi.

13 Manĝaĵoj por la ventro, kaj la ventro por manĝaĵoj; sed Dio neniigos kune ĝin kaj ilin. Sed la korpo ne estas por malĉasteco, sed por la Sinjoro; kaj la Sinjoro por la korpo;

14 Kaj Dio levis la Sinjoron, kaj ankaŭ levos nin per sia potenco.

15 Ĉu vi ne scias, ke viaj korpoj estas membroj de Kristo? Ĉu mi do prenos la membrojn de Kristo kaj faros ilin membroj de malĉastulino? Nepre ne!

16 Aŭ ĉu vi ne scias, ke tiu, kiu kuniĝas kun malĉastulino, estas unu korpo? Ĉar: La du, li diras, fariĝos unu karno.

17 Sed tiu, kiu kuniĝas kun la Sinjoro, estas unu spirito.

18 Forkuru de malĉasteco. Ĉiu peko, kiun homo faras, estas ekstere de la korpo; sed tiu, kiu faras malĉastaĵon, pekas kontraŭ sia propra korpo.

19 Aŭ ĉu vi ne scias, ke via korpo estas templo de la Sankta Spirito, kiu estas en vi, kiun vi havas de Dio? kaj vi ne apartenas al vi mem.

20 Ĉar vi estas aĉetitaj per prezo; gloru do Dion en via korpo.

Ĉapitro VII

1 Nun rilate al la aferoj, pri kiuj vi skribis; konvenas al homo, ne tuŝi virinon.

2 Sed, pro malĉastaĵoj, ĉiu viro havu sian edzinon, kaj ĉiu virino havu sian edzon.

3 La edzo donu al la edzino ŝian rajtaĵon ; same ankaŭ
la virino al sia edzo.
4 La edzino ne rajtas pri sia korpo, sed la edzo ; kaj
same ankaŭ la edzo ne rajtas pri sia korpo, sed la
edzino.
5 Ne senigu unu la alian, escepte eble kun konsento
laŭ okazo, por ke vi dediĉu vin al preĝado, kaj kuniĝu
denove, por ke Satano ne tentu vin pro manko de sin-
regado.
6 Sed ĉi tion mi diras laŭ permeso, ne laŭ ordono.
7 Sed mi volus, ke ĉiuj homoj estu kiel mi mem.
Tamen ĉiu havas sian propran donacon de Dio, unu ĉi
tiel, alia alie.
8 Sed mi diras al la senedzinuloj kaj al vidvinoj :
Konvenas al ili, resti kiel mi.
9 Sed se ili ne povas sin deteni, ili edziĝu ; ĉar estas
pli bone edziĝi, ol bruladi.
10 Sed la geedzojn admonas ne mi, sed la Sinjoro :
Ke la edzino ne foriĝu de sia edzo ;
11 Tamen, se ŝi foriĝas, ŝi restu senedza, aŭ denove
konsentiĝu kun sia edzo ; kaj ke la edzo ne forlasu sian
edzinon.
12 Sed al la ceteraj diras mi, ne la Sinjoro : Se iu
frato havas nekredantan edzinon, kaj ŝi ŝatas loĝadi kun
li, li ne forigu ŝin.
13 Kaj la virino, kiu havas nekredantan edzon, kaj li
ŝatas loĝadi kun ŝi, ŝi ne forlasu sian edzon.
14 Ĉar la nekredanta edzo estas sanktigita per la
edzino, kaj la nekredanta edzino estas sanktigita per la
frato ; alie, viaj infanoj estus profanaj ; sed nun ili estas
sanktaj.
15 Tamen se la nekredanto foriras, li foriru : la frato
aŭ la fratino en tiaj okazoj ne estas sklavigata ; sed Dio
vokis nin en paco.

16 Ĉar, kiel vi scias, edzino, ĉu vi savos vian edzon? aŭ kiel vi scias, edzo, ĉu vi savos vian edzinon?
17 Sed, kiel la Sinjoro disdonis al ĉiu, kiel Dio ĉiun vokis, tiel li iru. Kaj tiel mi ordonas en ĉiuj eklezioj.
18 Ĉu iu estas vokita cirkumcidite? Li ne fariĝu necirkumcidita. Ĉu iu estas vokita necirkumcidite, li ne fariĝu cirkumcidita.
19 Cirkumcido estas nenio, kaj necirkumcido estas nenio; sed la observado de la ordonoj de Dio.
20 Ĉiu restadu en tiu voksorto, en kiu li estas vokita.
21 Ĉu vi estas vokita, estante sklavo? ne ĉagreniĝu pro tio; sed, se vi povas liberiĝi, tion uzu prefere.
22 Ĉar kiu estas vokita en la Sinjoro, estante sklavo, tiu estas la liberulo de la Sinjoro; same, kiu estas vokita, estante libera, tiu estas la sklavo de Kristo.
23 Vi estas aĉetitaj per prezo; ne fariĝu sklavoj de homoj.
24 Fratoj, ĉiu, kie li estas vokita, tie restadu kun Dio.
25 Sed rilate al virgulinoj, mi havas nenian de la Sinjoro ordonon; sed mi donas mian opinion, kiel ricevinta de la Sinjoro indulgon por esti fidela.
26 Mi opinias do, ke ĉi tio konvenas pro la nuna neceseco, nome, ke konvenas al viro, samstate resti.
27 Ĉu vi estas ligita kun edzino, ne serĉu malligon. Ĉu vi estas malligita rilate edzinon, ne serĉu edzinon.
28 Sed, se vi edziĝas, vi ne pekas; kaj se virgulino edziniĝas, ŝi ne pekas. Sed tiaj personoj havos maltrankvilon en la karno; kaj mi volas indulgi vin.
29 Sed tion ĉi mi diras, fratoj: La tempo estas mallongigita, por ke de nun tiuj, kiuj havas edzinojn, estu kvazaŭ ili ne havus;
30 Kaj la plorantoj, kvazaŭ ne plorantaj; kaj la ĝojantoj, kvazaŭ ne ĝojantaj; kaj la aĉetantoj, kvazaŭ ne posedantaj;

31 Kaj tiuj, kiuj uzas la mondon, kvazaŭ ne trouzantaj
ĝin; ĉar la formo de tiu ĉi mondo forpasas.
32 Sed mi volas, ke vi estu sen zorgoj. La needzigito
prizorgas la aferojn de la Sinjoro, kiamaniere li povos
plaĉi al la Sinjoro;
33 Sed la edzigito prizorgas la aferojn de la mondo,
kiamaniere li povos plaĉi al sia edzino.
34 Kaj estas diferenco ankaŭ inter la edzino kaj la
virgulino. Tiu, kiu estas needzinigita, prizorgas la aferojn
de la Sinjoro, por ke ŝi estu sankta, kiel korpe, tiel ankaŭ
spirite; sed tiu, kiu estas edzinigita, prizorgas la aferojn
de la mondo, kiamaniere ŝi povos plaĉi al sia edzo.
35 Kaj tion ĉi mi diras por via propra utilo; ne por
ĵeti kaptilon sur vin, sed pro konveneco, kaj por ke vi
atentu la Sinjoron nedistrite.
36 Sed se iu opinias, ke li kondutas nedece kontraŭ
sia virgulino, se ŝi preteriras sian aĝfloradon, kaj se tio
estas necesa, li faru, kion li volas; li ne pekas; ili
geedziĝu.
37 Sed tiu, kiu staras konstanta en sia koro, havante
nenian neceson, sed regas sian propran volon, kaj decidas
tion en sia koro, gardi sian virgulinon, faras bone.
38 Tiel tiu, kiu lasas edziniĝi sian virgulinon, faras
bone; kaj tiu, kiu ne lasas ŝin edziniĝi, faros pli bone.
39 Edzino estas ligita tiel longe, kiel vivas ŝia edzo;
sed, se la edzo estas mortinta, ŝi estas libera edziniĝi kun
iu, kiun ajn ŝi volas; nur en la Sinjoro.
40 Sed ŝi estas pli feliĉa, se ŝi restas samstate, laŭ mia
opinio; kaj mi opinias, ke mi ankaŭ havas la Spiriton de
Dio.

Ĉapitro VIII

1 Nun rilate al oferitaĵoj al idoloj: ni scias, ke ni ĉiuj
havas scion. La scio bloveŝveligas, sed la amo edifas.

2 Se iu opinias, ke li scias ion, tiu ankoraŭ ne tiel scias, kiel li devus scii.

3 Sed, se iu amas Dion, tiu estas konata de li.

4 Rilate do la manĝadon de la idoloferitaĵoj, ni scias, ke nenia idolo estas io en la mondo, kaj ekzistas neniu Dio krom unu.

5 Ĉar, kvankam estas tiel nomataj dioj, ĉu en la ĉielo, ĉu sur la tero, kiel estas dioj multnombraj, kaj sinjoroj multnombraj,

6 Tamen por ni estas unu Dio, la Patro, el kiu estas ĉio, kaj ni por li; kaj unu Sinjoro, Jesuo Kristo, per kiu estas ĉio, kaj ni per li.

7 Tamen ne ĉe ĉiuj estas tiu scio; sed iuj, pro sia ĝisnuna kutimiĝo je la idolo, manĝas la manĝaĵon kiel oferitaĵon al idolo; kaj ilia konscienco, estante malforta, malpuriĝas.

8 Sed nutraĵo ne rekomendos nin al Dio; ĉar ni nek havas mankon, se ni ne manĝas, nek profiton, se ni manĝas.

9 Sed gardu vin, por ke neniel ĉi tiu libereco via fariĝu faligilo por la malfortuloj.

10 Ĉar, se iu vidas vin, kiu havas scion, sidantan por manĝado en idolejo, ĉu lia konscienco, se li estas malforta, ne kuraĝiĝos manĝi idoloferitaĵojn?

11 Tial pro via scio la malfortulo pereas, la frato, pro kiu Kristo mortis.

12 Kaj tiamaniere, pekante kontraŭ la frataro, kaj vundante ilian konsciencon malfortan, vi pekas kontraŭ Kristo.

13 Tial, se manĝaĵo maledifas mian fraton, mi neniam plu manĝos karnon, por ke mi ne maledifu mian fraton.

ĈAPITRO IX

1 Ĉu mi ne estas libera? Ĉu mi ne estas apostolo?
Ĉu mi ne estas vidinta Jesuon nian Sinjoron? Ĉu vi ne
estas mia laboraĵo en la Sinjoro?
2 Se ĉe aliaj mi ne estas apostolo, tamen almenaŭ mi
estas ĉe vi; ĉar la sigelo de mia apostoleco vi estas en la
Sinjoro.
3 Mia respondo al tiuj, kiuj ekzamenas min, estas jena:
4 Ĉu ni ne rajtas manĝi kaj trinki?
5 Ĉu ni ne rajtas ĉirkaŭkonduki edzinon, kiu estas
kredantino, kiel ankaŭ la ceteraj apostoloj kaj la fratoj
de la Sinjoro kaj Kefas?
6 Aŭ mi sola kaj Barnabas, ĉu ni ne rajtas ĉesi
laboradi?
7 Kiu soldato iam deĵoras je sia propra elspezo? Kiu
plantas vinberejon, kaj ne manĝas ĝian frukton? Aŭ kiu
paŝtas ŝafaron, kaj ne manĝas el la lakto de la ŝafaro?
8 Ĉu mi parolas ĉi tion kiel homo? Ĉu ne diras
ankaŭ ĉi tion la leĝo?
9 Ĉar estas skribite en la leĝo de Moseo: Vi ne
buŝumu la bovon draŝantan la grenon. Ĉu Dio prizorgas
la bovojn?
10 Aŭ ĉu li diras tion tute pro ni? Jes, pro ni ĝi
estas skribita, pro tio, ke la pluganto devas plugi en
espero, kaj la draŝanto devas draŝi en espero de
partopreno.
11 Se ni semis al vi spiritajn aferojn, ĉu estas io
grava, se ni rikoltos viajn karnajn aferojn?
12 Se aliaj partoprenas tiun ĉi rajton super vi, ĉu ne
ni ankoraŭ pli multe? Tamen ni ne uzis tiun ĉi rajton;
sed ni elportas ĉion, por ke ni neniel malhelpu la
evangelion de Kristo.

13 Ĉu vi ne scias, ke tiuj, kiuj okupiĝas pri sanktaj
aferoj, manĝas el la templaj manĝaĵoj, kaj tiuj, kiuj
deĵoras ĉe la altaro, partoprenas kune kun la altaro?
14 Tiel same la Sinjoro ordonis, ke la proklamantoj
de la evangelio vivadu per la evangelio.
15 Sed mi uzis nenion el ĉi tiuj rajtoj; kaj mi ne
skribas ĉi tion, por ke tio estu farita ĉe mi; ĉar estus pli
bone por mi morti, ol ke iu vantigu mian fanfaronon.
16 Ĉar, se mi predikas la evangelion, mi havas nenion,
pri kio fanfaroni; ĉar neceseco kuŝas sur mi; ĉar ve al
mi, se mi ne predikus la evangelion!
17 Ĉar, se mi faras tion propravole, mi havas rekom-
pencon; sed se ne propravole, kiel administranto mi
estas komisiita.
18 Kio do estas mia rekompenco? Ke, kiam mi
predikas la evangelion, mi faru la evangelion senpaga,
por ke mi ne plene uzu mian rajton en la evangelio.
19 Ĉar, estante libera de ĉiuj, mi sklavigis min sub
ĉiujn, por ke mi gajnu des pli multajn.
20 Kaj al la Judoj mi fariĝis kiel Judo, por ke mi
gajnu Judojn; al tiuj, kiuj estas sub la leĝo, kiel sub la
leĝo, ne estante mem sub la leĝo, por ke mi gajnu tiujn,
kiuj estas sub la leĝo;
21 Al tiuj, kiuj estas sen leĝo, kiel sen leĝo, ne estante
sen leĝo rilate Dion, sed sub leĝo rilate Kriston, por ke
mi gajnu tiujn, kiuj estas sen leĝo.
22 Al la malfortuloj mi fariĝis malforta, por ke mi
gajnu la malfortulojn; mi fariĝis ĉio al ĉiuj, por ke ĉiel mi
savu kelkajn.
23 Kaj mi faras ĉion pro la evangelio, por ke mi parto-
prenu ĝin.
24 Ĉu vi ne scias, ke la kurantoj en la areno kuras ĉiuj,
sed unu ricevas la premion? Tiel same vi kuru, por ke
vi atingu.

25 Kaj ĉiu konkuranto sin regas en ĉio. Sed ili
faras tion, por ricevi pereontan kronon; sed ni, nepe-
reontan.
26 Mi do tiel kuras, kiel ne necerte; tiel mi boksas,
kiel ne batante la aeron;
27 Sed mi kontuzas mian korpon, kaj subpremas ĝin;
por ke neniel mi, predikinte al aliaj, estu mem forrifuzata.

Ĉapitro X

1 Ĉar mi ne volas, fratoj, ke vi ne sciu, ke niaj pra-
patroj ĉiuj estis sub la nubo, kaj ĉiuj trairis la maron;
2 Kaj ĉiuj estis baptitaj en Moseon en la nubo kaj en
la maro;
3 Kaj ĉiuj manĝis la saman spiritan manĝaĵon;
4 Kaj ĉiuj trinkis la saman spiritan trinkaĵon; ĉar ili
trinkis el spirita roko sekvanta ilin; kaj la roko estis
Kristo.
5 Sed la plejmulto el ili ne plaĉis al Dio; ili ja estis
detruitaj en la dezerto.
6 Kaj ĉio ĉi okazis kiel ekzemploj por ni, por ke ni ne
deziregu malbonaĵojn, kiel ili ankaŭ deziregis.
7 Nek vi estu idolanoj, kiel estis kelkaj el ili; kiel
estas skribite: La popolo sidiĝis por manĝi kaj trinki, kaj
leviĝis por ludi.
8 Nek ni malĉastiĝu, kiel kelkaj el ili faris, kaj falis en
unu tago dudek tri miloj.
9 Nek ni tentu la Sinjoron, kiel kelkaj el ili tentis, kaj
pereis per serpentoj.
10 Nek vi murmuru, kiel kelkaj el ili murmuris, kaj
pereis per la detruanto.
11 Nu, ĉio ĉi okazis al ili kiel ekzemploj, kaj ĝi estas
skribita por nia admono, sur kiujn la finoj de la mondaĝoj
venis.

12 Tial, kiu opinias, ke li staras, tiu sin gardu, por ke li
ne falu.
13 Nenia tento vin prenis, krom laŭ homa forto; sed
Dio estas fidela, kiu ne permesos, ke vi estu tentataj
ekster via forto; sed kune kun la tento ankaŭ faros la
forkurejon, por ke vi povu elporti ĝin.
14 Tial, miaj amataj, forsavu vin de idolservado.
15 Mi parolas kiel al saĝuloj; vi juĝu tion, kion mi
diras.
16 La kaliko de beno, kiun ni benas, ĉu ĝi ne estas
partopreno de la sango de Kristo? La pano, kiun ni
rompas, ĉu ĝi ne estas partopreno de la korpo de
Kristo?
17 Pro tio, ke ni, kiuj estas multaj, estas unu
pano, unu korpo; ĉar ni ĉiuj prenas parton el la unu
pano.
18 Rigardu Izraelon laŭ la karno: ĉu ne estas tiuj,
kiuj manĝas la oferojn, partoprenantoj de la altaro?
19 Kion do mi diras? Ke idoloferitaĵo estas io, aŭ ke
idolo estas io?
20 Sed mi diras, ke, kion la nacianoj oferas, ili oferas
al demonoj, kaj ne al Dio; kaj mi ne volas, ke vi parto-
prenu kun demonoj.
21 Vi ne povas trinki la kalikon de la Sinjoro kaj la
kalikon de demonoj; vi ne povas partopreni ĉe
la tablo de la Sinjoro kaj ĉe la tablo de demonoj.
22 Aŭ ĉu ni ĵaluzigas la Sinjoron? ĉu ni estas pli
potencaj ol li?
23 Ĉio estas laŭrajta; sed ne ĉio estas konvena. Ĉio
estas laŭrajta; sed ne ĉio edifas.
24 Neniu celu sian bonon, sed ĉiu la bonon de sia
najbaro.
25 Kion oni vendas en la buĉejo, ĉion manĝu, demand-
ante nenion pro konscienco;

26 Ĉar la tero apartenas al la Sinjoro, kaj ĉio, kio ĝin
plenigas.
27 Se iu el la nekredantoj invitas vin al festeno, kaj vi
volas iri; kion oni metas antaŭ vi, ĉion manĝu, demand-
ante nenion pro konscienco.
28 Sed, se iu diras al vi: Tio ĉi estas oferitaĵo, ne
manĝu, pro la montrinto, kaj pro konscienco:
29 Konscienco, mi diras, ne via propra, sed tiu de la
alia; ĉar kial estas mia libereco juĝata per alia kon-
scienco?
30 Se mi dankeme partoprenas, kial mi estas mallaŭd-
ata pri tio, pro kio mi donas dankon?
31 Ĉu do vi manĝas, aŭ trinkas, aŭ kion ajn vi faras,
faru ĉion por la gloro de Dio.
32 Ne faligilon metu por Judoj, nek Grekoj, nek la
eklezio de Dio;
33 Ĝuste kiel mi ankaŭ plaĉas al ĉiuj en ĉio, ne
celante mian propran utilon, sed la utilon de la multaj,
por ke ili estu savitaj.

Ĉapitro XI

1 Vi estu imitantoj de mi, kiel mi ankaŭ estas de
Kristo.
2 Nu, mi laŭdas vin, ke vi memoras min en ĉio, kaj
firme tenas la tradiciojn, ĝuste kiel mi pasigis ilin al vi.
3 Sed mi volas sciigi vin, ke la kapo de ĉiu viro estas
Kristo; kaj la kapo de la virino estas la viro; kaj la
kapo de Kristo estas Dio.
4 Ĉiu viro, preĝanta aŭ profetanta kun la kapo kovrita,
malhonoras sian kapon.
5 Sed ĉiu virino, preĝanta aŭ profetanta kun la kapo
senvuala, malhonoras sian kapon; ĉar tio estas sama,
kvazaŭ ŝi estus razita.

6 Ĉar, se virino ne estas vualita, ŝi ankaŭ tondiĝu; sed,
se estas hontinde por virino, esti kun haroj tonditaj aŭ
razitaj, ŝi vualiĝu.
7 Ĉar viro devas ne havi la kapon vualita, pro tio, ke
li estas la bildo kaj gloro de Dio; sed la virino estas la
gloro de la viro.
8 Ĉar viro ne estas el virino; sed virino el la viro.
9 Ĉar ankaŭ la viro ne estas kreita por la virino; sed
la virino por la viro;
10 Pro tio ĉi devas la virino havi signon de aŭtoritato
sur la kapo, pro la anĝeloj.
11 Sed tamen nek ekzistas la virino sen la viro, nek la
viro sen la virino, en la Sinjoro.
12 Ĉar same kiel la virino estas el la viro, tiel ankaŭ
estas la viro per la virino; sed ĉio estas el Dio.
13 Juĝu en vi mem: ĉu decas, ke virino preĝu al Dio
nevualite?
14 Ĉu ne eĉ la naturo mem instruas vin, ke, se viro
havas longajn harojn, tio estas malhonoro al li?
15 Sed, se virino havas longajn harojn, tio estas
honoro al ŝi; ĉar ŝiaj haroj estas donitaj al ŝi por kovraĵo.
16 Sed, se iu ŝajnas esti disputema, ni havas nenian
tian kutimon, nek la eklezioj de Dio.
17 Nu, admonante vin jene, mi ne laŭdas vin, ke vi
kunvenas ne por pliboniĝo sed por malpliboniĝo.
18 Ĉar unue, kiam vi kunvenas en la eklezio, mi
aŭdas, ke disiĝoj ekzistas inter vi; kaj mi parte kredas tion.
19 Ĉar necese estas, ke ankaŭ herezoj estu inter vi,
por ke la aprobitoj fariĝu evidentaj inter vi.
20 Kiam do vi kunvenas, estas neeble manĝi la Sin-
joran vespermanĝon;
21 Ĉar en via manĝado ĉiu antaŭ alia prenas sian
propran vespermanĝon; kaj unu malsatas, kaj alia
drinkas.

22 Kio? ĉu vi ne havas domojn, en kiuj vi povas
manĝi kaj trinki? Aŭ ĉu vi malestimas la eklezion
de Dio, kaj hontigas la nehavantojn? Kion mi
diros? Ĉu mi laŭdos vin en tio ĉi? Mi ja ne laŭdas
vin.
23 Car mi ricevis de la Sinjoro tion, kion mi ankaŭ
transdonis al vi, ke la Sinjoro Jesuo en la nokto, en kiu
li estis perfidata, prenis panon;
24 Kaj dankon dirinte, li rompis ĝin, kaj diris: Tio
ĉi estas mia korpo, kiu estas rompita pro vi; ĉi tion faru
por mia rememoro.
25 Sammaniere ankaŭ la kalikon post vespermanĝo,
dirante: Tiu ĉi kaliko estas la nova interligo en mia
sango; tion ĉi faru ĉiufoje, kiam vi trinkos, pro mia
rememoro.
26 Car ĉiufoje, kiam vi manĝas tiun ĉi panon kaj
trinkas la kalikon, vi anoncas la morton de la Sinjoro, ĝis
li venos.
27 Tial, kiu manĝos la panon aŭ trinkos la kalikon de
la Sinjoro neinde, tiu kulpiĝos pri la korpo kaj la sango
de la Sinjoro.
28 Sed homo sin provu, kaj tiele manĝu el la pano
kaj trinku el la kaliko.
29 Car la manĝanto kaj trinkanto manĝas kaj trinkas
juĝon al si mem, se li ne pripensas la korpon.
30 Pro tio ĉi multaj inter vi estas malfortaj kaj
malsanaj, kaj ne malmultaj dormas.
31 Sed se ni pripensus nin mem, ni ne estus
juĝitaj.
32 Sed, kiam ni estas juĝataj, ni estas punataj de la
Sinjoro, por ke ni ne estu kondamnitaj kune kun la
mondo.
33 Tial, miaj fratoj, kiam vi kunvenas por manĝi,
atendu unu la alian.

34 Se iu malsatas, li manĝu hejme; por ke via kunvenado ne enkonduku juĝon. Kaj la reston mi ordigos, kiam mi venos.

Ĉapitro XII

1 Nu, rilate spiritajn donacojn, fratoj, mi ne volas, ke vi estu nesciantaj.
2 Vi scias, ke, kiam vi estis nacianoj, vi estis forkondukataj al tiuj mutaj idoloj, kiel ajn oni vin kondukis.
3 Tial mi sciigas vin, ke neniu parolanta en la Spirito de Dio diras: Jesuo estas anatema; kaj neniu povas diri: Jesuo estas Sinjoro, krom per la Sankta Spirito.
4 Nu, ekzistas diversecoj de donacoj, sed la sama Spirito.
5 Kaj ekzistas diversecoj de servadoj, kaj la sama Sinjoro.
6 Kaj ekzistas diversecoj de energioj, sed la sama Dio, kiu energias ĉion en ĉiuj.
7 Sed al ĉiu estas donita la elmontro de la Spirito por utilo.
8 Ĉar al unu estas donita per la Spirito la vorto de saĝeco; kaj al alia, la vorto de scio, laŭ la sama Spirito;
9 Al alia, fido, en la sama Spirito; al alia, donacoj de resanigoj, en la sama Spirito;
10 Kaj al alia, energioj por mirakloj; kaj al alia, profetpovo; kaj al alia, distingoj de spiritoj; al alia, diversaj specoj de lingvoj; kaj al alia, interpreto de lingvoj;
11 Sed ĉiujn tiujn donacojn energias la unu kaj la sama Spirito, dividante al ĉiu aparte, kiel al li plaĉas.
12 Ĉar same kiel la korpo estas unu, kaj havas multajn membrojn, kaj ĉiuj membroj de la korpo, estante multaj, estas unu korpo; tiel ankaŭ estas Kristo.
13 Ĉar en unu Spirito ni ĉiuj estas baptitaj en unu

korpon, ĉu Judoj, ĉu Grekoj, ĉu sklavoj, ĉu liberaj; kaj ĉiuj estas trinkigitaj el unu Spirito.

14 Ĉar la korpo ne estas unu membro, sed multaj.

15 Se la piedo diros: Pro tio, ke mi ne estas la mano, mi ne apartenas al la korpo; ne pro tio ĝi ne apartenas al la korpo.

16 Kaj se la orelo diros: Pro tio, ke mi ne estas la okulo, mi ne apartenas al la korpo; ne pro tio ĝi ne apartenas al la korpo.

17 Se la tuta korpo estus okulo, kie estus la aŭdado? Se la tuta estus aŭdado, kie estus la flarado?

18 Sed nun Dio metis la membrojn al la korpo, ĉiun, kiel al li plaĉis.

19 Kaj se ĉiuj estus unu membro, kie estus la korpo?

20 Nun do estas multaj membroj, sed unu korpo.

21 Kaj la okulo ne povas diri al la mano: Mi ne bezonas vin; nek same la kapo al la piedoj: Mi ne bezonas vin.

22 Sed multe plie la ŝajne malfortaj membroj de la korpo estas necesaj;

23 Kaj al tiuj partoj de la korpo, kiujn ni opinias malpli honorindaj, ni donas pli abundan honoron; kaj niaj negraciaj partoj havas pli abundan gracion;

24 Sed niaj graciaj partoj ne havas bezonon; sed Dio kunakordigis la korpon, doninte pli abundan honoron al la parto, kiu havas mankon;

25 Por ke ne estu disiĝo en la korpo; sed ke la membroj prizorgu egale unu la alian.

26 Kaj se unu membro suferas, ĉiuj membroj kune suferas; aŭ se unu membro honoriĝas, ĉiuj membroj kunĝojas.

27 Vi do estas la korpo de Kristo, kaj membroj en ĝi, ĉiu laŭ sia parto.

28 Kaj Dio metis unujn en la eklezio, unue apostolojn,

due profetojn, trie instruantojn, poste miraklojn, poste
donacojn de kuracado, helpojn, direktojn, diversspecajn
lingvojn.
29 Ĉu ĉiuj estas apostoloj? Ĉu ĉiuj profetoj? Ĉu
ĉiuj instruantoj? Ĉu ĉiuj mirakluloj?
30 Ĉu ĉiuj havas kuracan povon? Ĉu ĉiuj parolas
per lingvoj? Ĉu ĉiuj interpretas?
31 Sed vi deziru forte la pligrandajn donacojn. Kaj
ankoraŭ pli preferindan vojon mi montras al vi.

Ĉapitro XIII

1 Se mi parolas la lingvojn de homoj kaj anĝeloj, sed
ne havas amon, mi fariĝis sonanta kupro, aŭ tintanta
cimbalo.
2 Kaj se mi posedas la profetpovon, kaj konas ĉiujn
misterojn kaj ĉiun sciadon; kaj se mi havas ĉiun fidon,
tiel ke mi povus formovi montojn, sed ne havas amon,
mi estas nenio.
3 Kaj se mi disdonas ĉiujn miajn havaĵojn por nutri la
malsatulojn, kaj se mi lasas mian korpon bruliĝi, sed ne
havas amon, per tio mi neniom profitas.
4 La amo longe suferas, kaj bonfaras; la amo ne
envias; la amo ne fanfaronas, ne ŝveligas sin,
5 Ne kondutas nedece, ne celas por si mem, ne
koleriĝas, ne pripensas malbonon.
6 Ne ĝojas pri la maljusteco, sed kunĝojas kun la
vereco;
7 Ĉion toleras, ĉion kredas, ĉion esperas, ĉion
paciencas.
8 La amo neniam pereas; sed, ĉu estas profetadoj,
ili neniiĝos; ĉu lingvoj, ili ĉesos; ĉu estas sciado, ĝi
neniiĝos.

9 Ĉar ni scias laŭparte, kaj ni profetadas laŭparte;
10 Sed, kiam la perfekteco estos veninta, tiam tio, kio estas laŭparta, neniiĝos.
11 Kiam mi estis infano, kiel infano mi parolis, kiel infano mi sentis, kiel infano mi pensis; nun, kiam mi fariĝis viro, mi forigis la infanaĵojn.
12 Ĉar nun ni vidas per spegulo, malhele; sed tiam okulon ĉe okulo; nun mi konas laŭparte; sed tiam mi konos same, kiel ankaŭ mi estas konita.
13 Restas do nun la fido, la espero, la amo, tiuj ĉi tri; kaj la plej granda el tiuj ĉi estas la amo.

Ĉapitro XIV

1 Sekvu la amon; tamen deziregu spiritajn donacojn, sed prefere, ke vi profetadu.
2 Ĉar tiu, kiu per lingvo parolas, ne al homoj parolas, sed al Dio; ĉar neniu komprenas, sed en la spirito li parolas misterojn.
3 Sed la profetanto parolas al homoj edifon kaj konsilon kaj konsolon.
4 Tiu, kiu per lingvo parolas, edifas sin mem; sed la profetanto edifas la eklezion.
5 Nu, mi volas, ke vi ĉiuj parolu per lingvoj, sed prefere, ke vi profetadu; kaj pli granda estas la profetanto, ol la per lingvoj parolanta, escepte se li ankaŭ interpretas, por ke la eklezio ricevu edifon.
6 Sed nun, fratoj, se mi venus al vi parolante per lingvoj, kiel mi helpus vin, se mi ne samtempe parolus al vi, aŭ en formo de malkaŝado, aŭ de sciado, aŭ de profetado, aŭ de instruado?
7 Eĉ la senvivaĵoj, kiuj produktas sonon, ĉu fluto, ĉu harpo, se ili ne donas diferencon en la sonoj, kiel oni scios, kio estas flutata aŭ harpata?

8 Ĉar, se la trumpeto donos necertan voĉon, kiu pretiĝos por batalo?

9 Tiel ankaŭ vi, se vi per la lango ne donas parolon facile kompreneblan, kiel oni scios, kio estas parolata? Ĉar vi estos en la aeron parolantaj.

10 Eble estas tiom da specoj de voĉoj en la mondo, kaj nenia estas sensignifa.

11 Se do mi ne konos la signifon de la voĉo, mi estos, rilate la parolanton, barbaro, kaj la parolanto estos barbaro por mi.

12 Tiel ankaŭ vi, dum vi fervore deziras spiritajn donacojn, klopodu, ke vi havu abunde por la edifo de la eklezio.

13 Tial, kiu parolas per lingvo, tiu preĝu, ke li interpretu.

14 Ĉar se mi preĝas per lingvo, mia spirito preĝas, sed mia intelekto estas senfrukta.

15 Kio do estas? Mi preĝos spirite, kaj mi preĝos ankaŭ intelekte; mi kantos spirite, kaj mi kantos ankaŭ intelekte.

16 Alie, se vi benas spirite, kiamaniere tiu, kiu okupas la lokon de la malklerulo, diros Amen ĉe via dankesprimo? ĉar li ne scias, kion vi diras.

17 Ĉar vi ja bone dankesprimas, sed la alia ne estas edifata.

18 Mi dankas Dion, mi parolas per lingvoj pli ol vi ĉiuj;

19 Tamen en la eklezio mi preferus paroli kvin vortojn kun mia intelekto, por ke mi instruu ankaŭ aliajn, ol dekmil vortojn per lingvo.

20 Fratoj, ne estu infanoj en viaj mensoj; tamen en malico estu infanetoj, sed en la mensoj estu plenaĝuloj.

21 En la leĝo estas skribite: Per fremdalingvuloj kaj

per fremdaj lipoj mi parolos al ĉi tiu popolo; kaj eĉ ne
tiel ili aŭskultos min, diras la Sinjoro.
22 Tial la lingvoj estas por signo, ne al la kredantoj,
sed al la nekredantoj; sed la profetpovo estas por signo,
ne al la nekredantoj, sed al la kredantoj.
23 Se do la tuta eklezio estos kunveninta, kaj ĉiuj
parolas per lingvoj, kaj tien envenos nekleruloj aŭ
nekredantoj, ĉu ili ne diros, ke vi frenezas?
24 Sed se ĉiuj profetas, kaj envenas nekredanto aŭ
neklerulo, li estas konvinkata de ĉiuj, li estas juĝata de
ĉiuj;
25 La sekretoj de lia koro estas elmontrataj; kaj tiel,
teren kliniĝinte, li adoros Dion, deklarante, ke vere Dio
estas ĉe vi.
26 Kio do estas, fratoj? Kiam vi kunvenas, ĉiu
havas psalmon, havas instruon, havas malkaŝaĵon, havas
lingvon, havas interpretaĵon. Ĉio fariĝu por edifo.
27 Se oni parolas per lingvo, estu duope, aŭ triope je
plejmulto, kaj tio laŭvice; kaj unu interpretu;
28 Sed se ne ĉeestas interpretonto, oni silentu en la
eklezio; kaj parolu al si kaj al Dio.
29 Kaj la profetoj parolu duope aŭ triope, kaj la aliaj
interdiferencigu.
30 Sed se al alia apudsidanta estas malkaŝiĝo, la unua
silentu.
31 Ĉar vi ĉiuj povas profeti unuope laŭvice, por ke
ĉiuj lernu, kaj ĉiuj ricevu konsilon;
32 Kaj la spiritoj de la profetoj estas submetataj al la
profetoj;
33 Ĉar Dio ne estas Dio de konfuzo, sed de paco;
kiel en ĉiuj eklezioj de la sanktuloj.
34 La virinoj silentadu en la eklezioj; ĉar ne estas
permesate al ili paroli, sed ili submetiĝu, kiel ankaŭ diras
la leĝo.

35 Kaj se ili volas lerni ion, ili demandu al siaj edzoj
hejme; ĉar estas honte por virino, paroli en la eklezio.
36 Kio? Ĉu el vi la vorto de Dio eliris? Ĉu ĝi
venis al vi solaj?
37 Se iu ŝajnas al si esti profeto aŭ laŭspirita, li sciiĝu
pri tio, kion mi skribas al vi, ke ĝi estas la ordono de la
Sinjoro.
38 Sed se iu ne scias, li ne sciu.
39 Tial, fratoj, deziregu profeti, kaj ne malpermesu
paroli per lingvoj.
40 Sed ĉio fariĝu konvene kaj laŭorde.

Ĉapitro XV

1 Kaj mi sciigas vin, fratoj, pri la evangelio, kiun mi
predikis al vi, kiun ankaŭ vi ricevis, en kiu ankaŭ vi
staras,
2 Per kiu vi estas savataj; se vi en memoro tenas, per
kiuj vortoj mi predikis ĝin al vi, escepte se vi kredis vane.
3 Ĉar mi transdonis al vi komence tion, kion mi ankaŭ
ricevis, ke Kristo mortis pro niaj pekoj laŭ la Skriboj;
4 Kaj ke li estis enterigita; kaj ke li releviĝis la trian
tagon laŭ la Skriboj;
5 Kaj ke li aperis al Kefas; poste al la dek du;
6 Poste li aperis al pli ol kvincent fratoj samtempe, el
kiuj la plimulto restas ĝis nun, sed kelkaj jam dormas;
7 Poste li aperis al Jakobo; poste al ĉiuj apostoloj;
8 Kaj laste el ĉiuj, kiel al infano ekstertempe naskita,
li aperis al mi ankaŭ.
9 Ĉar mi estas la plej malgranda el la apostoloj kaj
ne estas inda esti nomata apostolo, tial, ke mi persekutis
la eklezion de Dio.
10 Sed per la graco de Dio mi estas, kio mi estas;
kaj lia graco al mi donacita ne sin trovis vana; sed mi

laboregis pli abunde ol la ceteraj; tamen ne mi, sed la
graco de Dio, kiu estis kun mi.
11 Ĉu do mi, ĉu ili, tiel ni predikas, kaj tiel vi kredis.
12 Nu, se Kristo estas predikata, ke li releviĝis el
la mortintoj, kiel do diras kelkaj el vi, ke releviĝo de
mortintoj ne estas?
13 Sed, se ne estas releviĝo de mortintoj, ankaŭ ne
Kristo releviĝis;
14 Kaj se Kristo ne releviĝis, vana ja estas nia
predikado, vana ankaŭ estas via fido.
15 Jes, kaj ni estas trovataj falsaj atestantoj de Dio;
tial ke ni atestis pri Dio, ke li relevis Kriston; kiun li ne
relevis, se la mortintoj ja ne releviĝas.
16 Ĉar se la mortintoj ne releviĝas, ankaŭ Kristo ne
releviĝis;
17 Kaj se Kristo ne releviĝis, via fido estas vana; vi
estas ankoraŭ en viaj pekoj.
18 Tiuokaze ankaŭ pereis la ekdormintoj en Kristo.
19 Se nur en tiu ĉi vivo ni estas esperintaj en Kristo,
ni estas el ĉiuj homoj la plej mizeraj.
20 Sed nun Kristo releviĝis el la mortintoj, la unua
fruktaĵo de la dormantoj.
21 Ĉar tial, ke per homo venis la morto, per homo
ankaŭ venis la releviĝo de la mortintoj.
22 Ĉar, kiel en Adamo ĉiuj mortas, tiel same ankaŭ en
Kristo ĉiuj estos vivigitaj.
23 Sed ĉiu en sia propra vico: Kristo la unua fruktaĵo,
poste tiuj, kiuj apartenas al Kristo, ĉe lia alveno.
24 Poste venas la fino, kiam li transdonos la reĝecon
al Dio, al la Patro; kiam li estos neniiginta ĉian regadon
kaj ĉian aŭtoritaton kaj potencon.
25 Ĉar li devas reĝadi, ĝis li estos metinta ĉiujn
malamikojn sub siajn piedojn.
26 La lasta neniigota malamiko estas la morto.

27 Ĉar: Li submetis ĉion sub liajn piedojn. Sed,
kiam li diras: Ĉio estas submetita, estas evidente, ke
tiu estas esceptita, kiu submetis ĉion al li.
28 Kaj, kiam ĉio estos submetita al li, tiam la Filo
ankaŭ mem estos submetita al tiu, kiu submetis ĉion al
li, por ke Dio estu ĉio en ĉio.
29 Alie kion faros tiuj, kiuj estas baptataj pro la mort-
intoj? Se la mortintoj tute ne releviĝas, kial do ili estas
baptataj pro ili?
30 Kial ni ankaŭ endanĝeriĝas ĉiun horon?
31 Mi asertas per la singratulado pro vi, fratoj, kiun
mi havas en Kristo Jesuo nia Sinjoro, mi mortas
ĉiutage.
32 Se laŭ homa maniero mi batalis kontraŭ bestoj en
Efeso, kiel mi per tio profitas? Se la mortintoj ne
releviĝas, ni manĝu kaj trinku, ĉar morgaŭ ni mortas.
33 Ne trompiĝu; malbonaj kuniĝoj malbonigas bonajn
morojn.
34 Malebriiĝu en justeco, kaj ne peku; ĉar kelkaj
havas nenian konon de Dio; mi tion ĉi parolas por
hontigi vin.
35 Sed iu diros: Kiel la mortintoj releviĝas? kaj kun
kia korpo ili venas?
36 Vi malsaĝulo; tio, kion vi mem semas, ne viviĝas,
se ĝi ne estos mortinta;
37 Kaj jen, kion vi semas, vi ne semas la estontan
korpon, sed nudan greneron, laŭokaze de tritiko, aŭ de
alia speco;
38 Sed Dio donas al ĝi korpon, kiel li volis, kaj al ĉiu
semo ĝian propran korpon.
39 Ne ĉiu karno estas la sama karno; sed estas unu
karno de homoj, kaj alia de bestoj, kaj alia karno de
birdoj, kaj alia de fiŝoj.
40 Estas ankaŭ ĉielaj korpoj kaj korpoj teraj; sed la

gloro de la ĉielaj estas unu, kaj la gloro de la teraj estas
alia.
41 Estas unu gloro de la suno, kaj alia gloro de la
luno, kaj alia gloro de la steloj; ĉar unu stelo diferencas
de alia stelo rilate al gloro.
42 Tia ankaŭ estas la releviĝo de la mortintoj. Ĝi
estas semata en putreco, ĝi releviĝas en senputreco;
43 Ĝi estas semata en malhonoro, ĝi releviĝas en
gloro; ĝi estas semata en malforteco, ĝi releviĝas en
potenco;
44 Ĝi estas semata laŭanima korpo, ĝi releviĝas laŭ-
spirita korpo. Se ekzistas laŭanima korpo, ekzistas ankaŭ
laŭspirita korpo.
45 Tiele ankaŭ estas skribite: La unua homo Adamo
fariĝis vivanta animo. La lasta Adamo fariĝis viviganta
spirito.
46 Tamen ne unua estas tio, kio estas laŭspirita, sed
tio, kio estas laŭanima; poste tio, kio estas laŭspirita.
47 La unua homo estas el la tero, elpolva; la dua
homo estas el la ĉielo.
48 Kia estas la elpolvulo, tiaj estas ankaŭ la elpolv-
uloj; kaj kia estas la elĉielulo, tiaj estas ankaŭ la
elĉieluloj.
49 Kaj, kiel ni portis la similecon de la elpolvulo, tiel
same ni portos la similecon de la elĉielulo.
50 Nu, ĉi tion mi diras, fratoj, ke karno kaj sango ne
povas heredi la regnon de Dio; nek putreco heredas
senputrecon.
51 Jen, mi sciigas al vi misteron: ni ne ĉiuj dormos,
sed ni ĉiuj ŝanĝiĝos,
52 En momento, en okula ekmovo, ĉe la lasta trump-
etsono: ĉar la trumpeto sonos, kaj la mortintoj releviĝos
senputraj, kaj ni ŝanĝiĝos.
53 Ĉar estas necese, ke tiu ĉi putrema surmetu

senputrecon, kaj ke tiu ĉi morta surmetu senmort-
econ.
54 Sed, kiam tiu ĉi putrema estos surmetinta senputr-
econ, kaj tiu ĉi morta estos surmetinta senmortecon,
tiam okazos la skribita diro: La morto estas forglutita en
venko.
55 Ho morto, kie estas via venko? Ho morto, kie
estas via pikilo?
56 La pikilo de la morto estas la peko; kaj la forto de
la peko estas la leĝo.
57 Sed danko estu al Dio, kiu donas al ni la venkon
per nia Sinjoro Jesuo Kristo.
58 Tial, miaj amataj fratoj, estu firmaj, nemoveblaj,
ĉiam abundaj en la laboro de la Sinjoro, sciante, ke via
penado ne estas vana en la Sinjoro.

Ĉapitro XVI

1 Nu, rilate al la monkolekto pro la sanktuloj, kiel mi
ordonis al la eklezioj de Galatujo, tiel ankaŭ vi faru.
2 La unuan tagon de la semajno, ĉiu el vi provizu
ĉe si laŭ tio, kion li prospere akiris, por ke ne tiam estu
kolektoj, kiam mi ĉeestos.
3 Kaj, kiam mi alvenos, kiujn vi per leteroj aprobos,
tiujn mi sendos, por alporti vian donacon al Jerusalem;
4 Kaj se konvenos, ke mi ankaŭ tien vojaĝu, ili
vojaĝos kun mi.
5 Sed mi venos al vi, kiam mi estos trapasinta Make-
donujon; ĉar Makedonujon mi ja trapasas;
6 Sed ĉe vi eble mi restos, aŭ eĉ travintros, por ke vi
antaŭen irigu min, kien mi veturos.
7 Ĉar mi ne volas vidi vin nun mezvojaĝe; ĉar mi
esperas resti iom da tempo ĉe vi, se la Sinjoro permesos.
8 Sed mi restos en Efeso ĝis Pentekosto.

9 Ĉar granda pordo kaj efika estas malfermita al mi,
kaj estas multaj kontraŭstarantoj.
10 Se Timoteo venos, zorgu, ke li estu ĉe vi sentime ;
ĉar li laboras la laboron de la Sinjoro, kiel mi ankaŭ ;
11 Neniu do malestimu lin. Sed antaŭen irigu lin en
paco, por ke li venu al mi ; ĉar mi atendas lin kun la
fratoj.
12 Sed rilate al Apolos la frato, mi multe petegis lin
veni al vi kun la fratoj ; sed tute mankis volo veni nun ;
sed li venos, kiam li havos oportunan tempon.
13 Viglu, staru en la fido, viriĝu, fortiĝu.
14 Ĉio estu farata en amo.
15 Mi petegas vin, fratoj (vi konas la domon de
Stefanas, ke ĝi estas la unua fruktaĵo de Aĥaja lando, kaj
ke ili sin dediĉis al la servo de la sanktuloj),
16 Ke vi ankaŭ submetiĝu al tiaj, kaj al ĉiu kunhelp-
anto kaj kunlaboranto.
17 Kaj mi ĝojas pro la ĉeesto de Stefanas kaj For-
tunato kaj Akaiko, tial, ke vian mankaĵon ili plenigis.
18 Ĉar ili refreŝigis mian spiriton kaj la vian ; rekonu
do tiajn.
19 La eklezioj de Azio salutas vin. Akvila kaj Priska
salutas vin multe en la Sinjoro, kune kun la eklezio en
sia domo.
20 Ĉiuj fratoj salutas vin. Salutu unu la alian per
sankta kiso.
21 La saluto de mi Paŭlo per mia propra mano.
22 Se iu ne amas la Sinjoron Jesuon Kriston, li estu
anatema. Maranata.
23 La graco de la Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi.
24 Mia amo estu kun vi ĉiuj en Kristo Jesuo. Amen.

LA DUA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA KORINTANOJ

Ĉapitro I

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo per la volo de Dio,
kaj Timoteo la frato, al la eklezio de Dio, kiu estas en
Korinto, kune kun ĉiuj sanktuloj, kiuj estas en tuta
Ahaja lando;
2 Graco al vi kaj paco de Dio nia Patro kaj la Sinjoro
Jesuo Kristo.
3 Benata estu la Dio kaj Patro de nia Sinjoro Jesuo
Kristo, la Patro de kompatoj kaj Dio de ĉia konsolo;
4 Kiu konsoladas nin en ĉiu nia aflikto, por ke ni
povu konsoli tiujn, kiuj iel afliktiĝas, per la konsolo, per
kiu ni mem estas konsolataj de Dio.
5 Ĉar, kiel la suferoj de Kristo abundas ĉe ni, tiel
same abundas ankaŭ per Kristo nia konsolo.
6 Sed, se ni afliktiĝas, tio estas por via konsolo kaj
saviĝo; aŭ se ni konsoliĝas, tio estas por via konsolo, kiu
energias per la pacienca elportado de la samaj suferoj,
kiujn ni ankaŭ suferadas.
7 Kaj nia espero pri vi estas firmigita, ĉar ni scias, ke,
kiel vi estas partoprenantoj de la suferoj, tiaj egale vi
estas de la konsolo.
8 Ĉar ni ne volas, ke vi nesciu, fratoj, pri la aflikto,
kiu okazis al ni en Azio, ke ni ekstreme super la forto
estis depremitaj, tiel, ke ni forte dubis eĉ pri la vivo;
9 Eĉ ni mem ricevis la aljuĝon al morto en ni mem,
por ke ni ne fidu nin mem, sed Dion, kiu levas la
mortintojn;

10 Kiu forsavis nin el tia granda morto kaj forsavos; al kiu ni esperis, ke li ankoraŭ plu nin forsavos;

11 Dum vi ankaŭ kunhelpas nin per via petegado, por ke, pro la donaco donita al ni per multaj personoj, dankoj estu farataj de multaj pro ni.

12 Ĉar ĉi tio estas nia singratulado, nome, la atesto de nia konscienco, ke en sankteco kaj sincereco antaŭ Dio, ne laŭ homa saĝeco, sed laŭ la graco de Dio, ni kondutadis en la mondo, kaj precipe ĉe vi.

13 Ĉar ni skribas al vi neniajn aliajn aferojn krom tiuj, kiujn vi legas kaj prikonsentas, kaj mi esperas, ke vi prikonsentos ĝis la fino;

14 Kiel ankaŭ vi ja parte prikonsentis pri ni, ke ni estas via singratulado, tiel same, kiel vi ankaŭ estas la nia en la tago de nia Sinjoro Jesuo.

15 Kaj en tiu ĉi fidado mi intencis veni unue al vi, por ke vi havu duoblan gracon,

16 Kaj vizitinte vin survoje, trairi en Makedonujon, kaj denove el Makedonujo veni al vi, kaj de vi esti ekspedita al Judeo.

17 Do, kiam mi tiel intencis, ĉu mi elmontris kapricemon? Aŭ, kion mi celas, ĉu mi tion celas laŭkarne, tiel ke estu ĉe mi la Jes, Jes, kaj la Ne, Ne?

18 Sed, kiel Dio estas fidela, nia parolo al vi ne estas Jes kaj Ne.

19 Ĉar la Filo de Dio, Jesuo Kristo, kiu de ni estas predikita inter vi, de mi kaj Silvano kaj Timoteo, ne estis Jes kaj Ne, sed en li la Jes estiĝis.

20 Ĉar, kiel ajn multaj estas la promesoj de Dio, en li estas la Jes; tial ankaŭ per li estas la Amen, por la gloro al Dio per ni.

21 Nu, tiu, kiu fortikigas nin kune kun vi en Kristo kaj sanktoleis nin, estas Dio,

22 Kiu ankaŭ sigelis nin kaj donis al ni la garantiaĵon
de la Spirito en niaj koroj.
23 Sed mi vokas Dion kiel atestanton sur mian animon,
ke por indulgi vin mi ankoraŭ ne venis Korinton.
24 Ne kvazaŭ ni estrus super via fido, sed ni estas
kunhelpantoj de via ĝojo ; ĉar per via fido vi staras.

Ĉapitro II

1 Sed mi decidis ĉi tion je mi mem, ke mi ne venos al
vi denove en malĝojo.
2 Ĉar, se mi vin malĝojigas, kiu do min ĝojigas, krom
tiu, kiu estas malĝojigata per mi ?
3 Kaj mi skribis ĉi tion saman, por ke, veninte, mi ne
havu malĝojon de tiuj, pri kiuj mi devus ĝoji, fidante pri
vi ĉiuj, ke mia ĝojo estas la ĝojo de vi ĉiuj.
4 Ĉar el multe da aflikto kaj kora dolorego mi skribis
al vi kun multaj larmoj, ne por ke vi malĝoju, sed ke vi
sciu la amon, kiun mi havas al vi abunde.
5 Sed, se iu kaŭzis malĝojon, li kaŭzis malĝojon ne al
mi, sed parte (por ne tro forte vin premi) al vi ĉiuj.
6 Sufiĉa al tia homo estas ĉi tiu puno farita de la
plimulto.
7 Pro tio, kontraŭe, vi devus pardoni kaj konsoli lin,
por ke tia homo neniel forglutiĝu per sia troa malĝojo.
8 Tial mi petas vin, ke vi konfirmu al li vian amon.
9 Ĝuste por tio mi ja skribis, ke mi eksciu vian provon,
ĉu vi en ĉio estas obeemaj.
10 Sed al kiu vi pardonas ion, mi ankaŭ ; ĉar kion mi
ankaŭ pardonis, se mi ion pardonis, mi tion faris pro vi
antaŭ Kristo,
11 Por ke Satano ne gajnu profiton kontraŭ ni : ĉar ni
ne estas nesciantaj pri liaj ruzoj.
12 Nu, kiam mi iris en Troason, por disvastigi tie la

evangelion de Kristo, kaj kiam de la Sinjoro pordo estis
malfermita al mi,
13 Mi ne ricevis ripozon por mia spirito, pro tio, ke mi
ne trovis mian fraton Titon : sed mi adiaŭis ilin kaj foriris
al Makedonujo.
14 Sed dankon al Dio, kiu ĉiam kondukadas nin
triumfe en Kristo kaj montras ĉie per ni la odoron de
sia koniĝo.
15 Ĉar ni estas al Dio dolĉa odoro de Kristo, en la
savatoj, kaj en la pereantoj ;
16 Al tiuj ĉi, odoro de morto al morto ; al tiuj odoro
de vivo al vivo. Kaj kiu estas taŭga por ĉi tio?
17 Ĉar ni ne similas al multaj, kiuj faras la vorton de
Dio komercaĵo ; sed kun sincereco, kaj kiel per Dio, antaŭ
Dio ni parolas en Kristo.

Ĉapitro III

1 Ĉu ni denove komencas nin mem rekomendi ? Aŭ ĉu
ni bezonas, kiel iuj, leterojn rekomendajn al vi, aŭ de vi?
2 Vi mem estas nia letero, skribita sur nia koro,
konata kaj legata de ĉiuj.
3 Ĉar vi montriĝis, ke vi estas letero de Kristo liverita
per ni, skribita ne per inko, sed per la Spirito de la
vivanta Dio ; ne sur tabuletoj ŝtonaj, sed sur la karnaj
tabuletoj de la koro.
4 Kaj tian fidon ni havas per Kristo antaŭ Dio ;
5 Ne kvazaŭ ni taŭgas ion fari per ni mem, sed nia
taŭgeco estas el Dio,
6 Kiu ankaŭ taŭgigis nin kiel administrantojn de
Nova Interligo, ne laŭ litero, sed laŭ spirito ; ĉar la
litero mortigas, sed la spirito vivigas.
7 Sed, se la administrado mortiga, esprimita per literoj
kaj enĉizita sur ŝtonoj, estiĝis en gloro, tiel, ke la Izraelidoj

ne povis rigardi atente la vizaĝon de Moseo pro lia vizaĝa
brileco, jam tamen malpliiĝanta,
8 Kiel do la administrado spirita ne estos pli multe en
gloro?
9 Ĉar, se la administrado de kondamno estas gloro,
multe pli abunde la administrado de justeco superas en
gloro.
10 Ĉar vere tio, kio havis gloron, ne estis glorigita en
ĉi tiu rilato, pro la superabunda gloro.
11 Ĉar, se tio, kio forpasas, havis gloron, ankoraŭ pli
multe tio, kio restadas, estas en gloro.
12 Havante do tian esperon, ni uzas grandan liberecon
de parolo,
13 Kaj ne kiel Moseo, kiu metis vualon sur sian
vizaĝon, por ke la Izraelidoj ne atente rigardu ĝis finiĝo
de tio, kio estis forpasanta;
14 Sed iliaj animoj sensentiĝis; ĉar ĝis hodiaŭ mem,
ĉe la legado de la malnova testamento, nelevite restadas
la sama vualo, kiu estas forigita en Kristo.
15 Sed ĝis hodiaŭ, kiam oni legas Moseon, vualo
kuŝas sur ilia koro.
16 Sed, kiam ĝi turnas sin al la Sinjoro, la vualo
estas forprenata.
17 Nu, la Sinjoro estas la Spirito; kaj kie estas la
Spirito de la Sinjoro, tie estas libereco.
18 Sed ni ĉiuj, per malvualita vizaĝo spegulante la
gloron de la Sinjoro, transformiĝas en la saman bildon,
de gloro al gloro, kiel el la Sinjoro la Spirito.

Ĉapitro IV

1 Pro tio, ke ni havas tiun ĉi administradon, kiel ni
ricevis kompaton, ni ne malkuraĝiĝas.
2 Sed ni formetis la kaŝitajn aferojn de honto, ne

vivante kun ruzeco kaj ne traktante la vorton de Dio
trompeme, sed per elmontro de la vero rekomendante nin
al ĉies konscienco antaŭ Dio.
3 Sed, se nia evangelio eble estas vualita, ĝi estas vualita
rilate al tiuj, kiuj pereas;
4 En kiuj la dio de ĉi tiu mondo blindigis la animojn
de la nekredantoj, por ke la lumo de la evangelio de la
gloro de Kristo, kiu estas la bildo de Dio, ne brilu sur
ilin.
5 Ĉar ni predikadas ne nin mem, sed Kriston Jesuon
kiel Sinjoron, kaj nin mem kiel viajn sklavojn pro
Jesuo.
6 Ĉar Dio, kiu diris: El mallumo lumo brilos, tiu
brilis en niaj koroj, por doni lumon de la scio de la gloro
de Dio en la vizaĝo de Jesuo Kristo.
7 Sed ni havas tiun ĉi trezoron en argilaj vazoj, por
ke la treega grandeco de la forto estu de Dio, kaj ne el
ni mem;
8 Ni estas premegataj je ĉiu flanko, tamen ne enangul-
igitaj; embarasataj, sed ne konsternataj;
9 Persekutataj, sed ne forlasataj; faligataj, sed ne
detruataj;
10 Ĉiam portante en la korpo la mortiĝon de Jesuo,
por ke la vivo ankaŭ de Jesuo elmontriĝu en nia
korpo.
11 Ĉar ni, la vivantoj, ĉiam estas submetataj al morto
pro Jesuo, por ke la vivo ankaŭ de Jesuo elmontriĝu en
nia morta karno.
12 Do la morto energias en ni, sed la vivo en vi.
13 Sed, havante la saman spiriton de fido laŭ la
skribaĵo: Mi kredis, kaj tial mi parolis; ni ankaŭ kredas,
kaj tial ankaŭ ni parolas;
14 Sciante, ke tiu, kiu levis la Sinjoron Jesuon, levos
nin ankaŭ kun Jesuo kaj prezentos nin kun vi.

15 Ĉar ĉio estas pro vi, por ke la graco, multobligita
per multaj, abundigu la dankon al la gloro de Dio.
16 Pro tio ni ne malkuraĝas; sed, kvankam nia ekstera
homo konsumiĝas, tamen nia interna homo renoviĝas
tagon post tago.
17 Ĉar nia malpeza kaj momenta sufero elfaras por ni,
pli kaj pli ekster mezuro, eternan pezon da gloro;
18 Dum ni rigardas ne la vidatajn aferojn, sed la
nevidatajn; ĉar la vidataj estas tempaj, sed la nevidataj
estas eternaj.

Ĉapitro V

1 Ĉar ni scias, ke, se la surtera loĝejo de nia tendo
estos dissolvita, ni havas de Dio konstruaĵon, domon ne
manfaritan, eternan en la ĉieloj.
2 Ĉar vere en ĉi tio ni ĝemas, sopirante al la survestado
per nia loĝejo, kiu devenas de la ĉielo;
3 Espere ke, vestite, ni ne troviĝos nudaj.
4 Ĉar ni, kiuj estas en ĉi tiu tendo, ĝemas ŝarĝite, ne
pro tio, ke ni deziras senvestiĝi, sed ĉar ni deziras survest-
iĝi, por ke la mortaĵo estu elsorbita de la vivo.
5 Nu, tiu, kiu nin elfaris por tiu ĉi celo, estas Dio, kiu
donis al ni la antaŭgarantiaĵon de la Spirito.
6 Ni do ĉiam ĝoje kuraĝas, kaj ni scias, ke, dum ni
ĉeestas en la korpo, ni forestas de la Sinjoro.
7 Ĉar ni iradas fide, ne vide;
8 Ni ĝoje kuraĝas, kaj ni plivolas foresti de la korpo
kaj ĉeesti kun la Sinjoro.
9 Tial ankaŭ ni ambicias, ĉu ĉeestante, ĉu forestante,
esti akceptindaj ĉe li.
10 Ĉar ĉiu el ni devos elmontriĝi antaŭ la juĝejo de
Kristo, por ke ĉiu ricevu tion, kion li faris en la korpo,
laŭ siaj faritaĵoj, ĉu bonaj, ĉu malbonaj.

11 Sciante do la timon al la Sinjoro, ni celas konvinki
homojn, sed ni ja elmontriĝas al Dio, kaj mi esperas, ke
ni elmontriĝas ankaŭ al viaj konsciencoj.
12 Ni ne denove nin rekomendas al vi, sed donas al vi
kaŭzon por fieriĝi pri ni, por ke vi havu ion por respondi
al tiuj, kiuj fieriĝas ŝajne kaj ne kore.
13 Car ĉu ni estis frenezaj, tio estis pro Dio, aŭ ĉu ni
estas seriozaj, tio estas pro vi.
14 Ĉar la amo de Kristo nin devigas; ĉar ni juĝas
jene, ke unu mortis pro ĉiuj, tial ĉiuj mortis.
15 Kaj li mortis pro ĉiuj, por ke la vivantoj jam ne
vivu por si mem, sed por tiu, kiu pro ili mortis kaj
releviĝis.
16 Tial ni de nun konas neniun laŭ la karno; eĉ
kvankam ni konis Kriston laŭ la karno, tamen ni jam
ne plu lin tiel konas.
17 Tial, se iu homo estas en Kristo, estas jam nova
kreitaĵo. La malnovaĵoj forpasis; jen, ili jam estiĝis
novaj.
18 Sed ĉio estas de Dio, kiu repacigis nin al si mem
per Kristo kaj donis al ni la administradon de la
repacigo;
19 Nome, ke Dio estis en Kristo, repacigante la
mondon al si, ne alkalkulante al ili la kulpojn, kaj
komisiis al ni la vorton repacigan.
20 Ni do estas ambasadoroj pro Kristo, kvazaŭ Dio per
ni petadus; ni vin petegas pro Kristo, estu repacigitaj al
Dio.
21 Tiun, kiu ne konis pekon, li faris peko pro ni; por
ke ni fariĝu justeco de Dio en li.

Ĉapitro VI

1 Kaj kunlaborante kun li, ni petegas ankaŭ, ke vi ne
vane akceptu la gracon de Dio.
2 Ĉar li diris: En akcepta tempo mi vin aŭskultis, kaj
en tago de savado mi helpis vin. Jen, nun la akcepta
tempo; jen, nun la tago de savado;
3 Donante en nenio okazon por maledifo, por ke oni
ne kulpigu nian administradon;
4 Sed en ĉio aprobigante nin, kiel servantoj al Dio,
en multa pacienco, en suferadoj, en afliktoj, en malfacil-
aĵoj,
5 En batiĝoj, en malliberejoj, en tumultoj, en laboroj,
en maldormoj, en malsatoj,
6 En ĉasteco, en sciado, en pacienco, en afableco, en
Spirito Sankta, en amo senhipokrita,
7 En la vorto de la vero, en la povo de Dio, per la
armaĵo de justeco dekstre kaj maldekstre,
8 Per gloro kaj malgloro, per malbonfamo kaj bonfamo,
kiel trompantoj, tamen veraj;
9 Kiel nekonataj, tamen bone konataj; kiel mortantaj,
kaj jen ni vivas; kiel pune korektataj, tamen ne mortig-
ataj;
10 Kiel dolorplenaj, tamen ĉiam ĝojantaj; kiel mal-
riĉaj, tamen multajn riĉigantaj; kiel nenion havantaj,
tamen posedantaj ĉion.
11 Nia buŝo estas malfermita al vi, ho Korintanoj, nia
koro estas plivastigita.
12 Vi ne estas malvastigitaj en ni, sed vi estas malvast-
igitaj en viaj propraj internaĵoj.
13 Nu, pro rekompenco samspeca (mi parolas kiel al
infanoj) vi ankaŭ estu plivastigitaj.
14 Ne estiĝu kunjuguloj maltaŭge kun nekredantoj;

ĉar kian partoprenon justeco kun maljusteco havas? aŭ
kian komunaĵon lumo havas kun mallumo?
15 Kaj kian akordon Kristo havas kun Belialo? aŭ
kian kunecon havas kredanto kun nekredanto?
16 Kaj kian konsenton havas templo de Dio kun
idoloj? Ĉar ni estas templo de Dio vivanta; kiel diris
Dio: Mi loĝos en ili, kaj en ili mi irados, kaj mi estos
ilia Dio, kaj ili estos mia popolo.
17 Tial: Vi elvenu de inter ili, kaj estu apartaj, diras
Dio, kaj tuŝu nenion malpuran, kaj mi vin akceptos.
18 Kaj mi estos al vi Patro, kaj vi estos al mi filoj kaj
filinoj, diras la Sinjoro Ĉiopova.

Ĉapitro VII

1 Havante do tiujn ĉi promesojn, amataj, ni purigu
nin de ĉia malpureco karna kaj spirita, perfektigante
sanktecon en la timo al Dio.
2 Malfermu viajn korojn al ni; ni kontraŭ neniu mal-
juste agis, ni ruinigis neniun, al neniu ni friponis.
3 Mi ne por vin kulpigi tion diras; ĉar mi antaŭe
diris, ke vi estas en niaj koroj, por kune vivi kaj kune
morti.
4 Granda estas mia parola libereco al vi, granda estas
mia fiereco pri vi. Mi estas plena de konsolo, al mi
superabundas la ĝojo meze de ĉia suferado nia.
5 Ĉar, eĉ kiam ni estis alvenintaj en Makedonujon, nia
karno neniel ripozis, sed ni depremiĝis ĉiel; ekstere
bataloj, interne timoj.
6 Tamen, Dio, kiu konsolas la humilulojn, konsolis
nin per la alesto de Tito;
7 Kaj ne nur per lia alesto, sed ankaŭ per la konsolo,
per kiu li konsoliĝis pri vi, dum li pridiris al ni vian

deziron, vian doloron, vian fervoron pro mi; tiel, ke mi ankoraŭ pli ĝojis.

8 Ĉar, kvankam mi doloris vin per mia epistolo, mi ne bedaŭras pri tio, kvankam mi ja bedaŭris; ĉar mi vidas, ke tiu epistolo, se ja nur mallonge, vin malĝojigis.

9 Mi nun ĝojas, ne pro tio, ke vi malĝojiĝis, sed pro tio, ke vi malĝojiĝis ĝis pento; ĉar vi laŭ Dio malĝojiĝis, por ke vi havu nenian malutilon per ni.

10 Ĉar la laŭ Dio malĝojo elfaras penton ĝis savo, ne bedaŭrindan; sed la malĝojo de la mondo elfaras morton.

11 Ĉar jen kian zorgemon ĉi tiu sama malĝojo laŭ Dio elfaris en vi, plue kian senkulpigon, plue kian indignon, plue kian timon, plue kian deziron, plue kian fervoron, plue kian venĝon. En ĉio vi elmontris vin puraj pri la afero.

12 Tial, se mi skribis al vi, tio estis ne pro tiu, kiu faris la malbonon, nek pro tiu, kiu suferis la malbonon, sed por ke via zorgemo por ni elmontriĝu al vi mem antaŭ Dio.

13 Tial ni konsoliĝis; kaj en nia konsolo ni ĝojis pli multege pro la ĝojo de Tito, ĉar lia spirito estas refreŝigita de vi ĉiuj.

14 Ĉar, se en io mi fanfaronis al li pro vi, mi ne hontiĝis; sed same kiel ni ĉion parolis vereme al vi, tiel ankaŭ nia fanfaronado, kiun mi faris antaŭ Tito, troviĝis vera.

15 Kaj lia interna amo pli abundas al vi, dum li memoras la obeadon de vi ĉiuj, kiel per timo kaj tremo vi lin akceptis.

16 Mi ĝojas, ke mi bonkuraĝas pro vi en ĉio.

Ĉapitro VIII

1 Cetere, fratoj, ni sciigas al vi la gracon de Dio, kiu
estas donacita en la eklezioj Makedonaj.
2 Nome, en grava provo per suferado, la abundo de
ilia ĝojo kaj ilia profunda malriĉeco abundis al la riĉo de
ilia malavareco.
3 Ĉar laŭ sia povo mi konstatas — jes, kaj preter
povo—ili donis memvole,
4 Petegante nin per multe da petado fari tiun kom-
plezon kaj la komunan helpservadon al la sanktuloj.
5 Kaj, ne kiel ni esperis, sed unue ili dediĉis sin al la
Sinjoro, kaj al ni per la volo de Dio.
6 Tiel, ke ni instigis Titon, ke, kiel li antaŭe komencis,
tiel ankaŭ li perfektigu en vi ĉi tiun pluan gracon.
7 Sed, kiel al vi ĉio abundas, fido kaj parolo kaj
scio kaj fervoro kaj via amo al ni, abundu al vi ankaŭ
ĉi tiu graco.
8 Mi ne parolas ordonante, sed provante per la
fervoro de aliaj la sincerecon de via amo ankaŭ.
9 Ĉar vi konas la gracon de nia Sinjoro Jesuo Kristo,
ke kvankam li estis riĉa, tamen pro vi li estiĝis malriĉa,
por ke vi per lia malriĉeco estiĝu riĉaj.
10 Kaj en tio mi donas mian juĝon; ĉar tio ĉi utilas
por vi, kiuj unuaj komencis, antaŭ unu jaro, ne nur fari
sed ankaŭ voli.
11 Sed nun kompletigu la faradon ankaŭ; tiel ke, kiel
estis la volonteco voli, tiel ankaŭ estu la plenumo el via
havaĵo;
12 Ĉar, kie ekzistas la volonteco, ĝi estas akceptota
laŭ la havo, ne laŭ la nehavo.
13 Ĉar mi ne diras tion por ke aliaj estu ellasataj kaj
vi ŝarĝitaj;
14 Sed laŭ egaleco: via abundo nuntempe por ilia

manko, por ke ilia abundo estiĝu por via manko, por ke
estu egaleco.
15 Kiel estas skribite: Tiu, kiu kolektis multon, ne
havis troaĵon, kaj tiu, kiu malmulton kolektis, ne havis
mankon.
16 Sed dankon al Dio, kiu metas la saman zorgon pri
vi en la koron de Tito.
17 Ĉar li ja akceptis la instigon; sed, estante mem tre
fervora, li ekiris al vi memvole.
18 Kaj ni sendis kune kun li la fraton, kies laŭdo en
la evangelio disvastiĝas tra ĉiuj eklezioj.
19 Kaj ne nur tio, sed kiu ankaŭ estis elektita de la
eklezioj, por vojaĝadi kune kun ni rilate al ĉi tiu donaco,
kiun ni administradas al la gloro de la Sinjoro, kaj por
elmontri nian volontecon,
20 Evitante tion, ke iu kulpigos nin rilate al ĉi tiu
monhelpo, kiun ni administras.
21 Ĉar ni celas aferojn konvenajn ne nur antaŭ Dio,
sed ankaŭ antaŭ homoj.
22 Kaj ni sendis kune kun ili nian fraton, kiun ni
ofte pruvis fervora en multaj aferoj, sed nun multe pli
fervora pro la granda fidado, kiun li havas al vi.
23 Se iu demandas pri Tito, li estas mia kunulo kaj
mia kunlaboranto rilate al vi; se pri niaj fratoj, ili estas
apostoloj de eklezioj, la gloro de Kristo.
24 Vi do elmontru al ili antaŭ la eklezioj la pruvon de
via amo kaj de nia fanfaronado pro vi.

Ĉapitro IX

1 Ĉar pri la servado al la sanktuloj estas superflue por
mi, skribi al vi;
2 Ĉar mi scias vian volontecon, pri kiu mi fanfaronas

pro vi al la Makedonoj, ke Aĥaja lando jam de jaro
pretiĝis; kaj via fervoro instigis la plimulton el ili.
3 Sed mi sendis la fratojn por tio, ke nia fanfaronado
pro vi ne estiĝu vana rilate al ĉi tio, sed, kiel mi diris, por
ke vi estu pretaj.
4 Evitante ke, se venus kune kun mi iuj el Makedonujo
kaj trovus vin ne pretaj, ni (por ne diri, vi) hontiĝu
pro ĉi tiu fidado.
5 Mi do opiniis necese, peti la fratojn, ke ili antaŭe
iru al vi, kaj antaŭe pretigu vian de longe promesitan
helpmonon, por ke tio estu preta, kiel volonte donita, kaj
ne kiel eldevigita.
6 Sed jen: Tiu, kiu semas ŝpare, ankaŭ rikoltos ŝpare;
kaj tiu, kiu semas malavare, rikoltos malavare.
7 Ĉiu faru laŭ tio, kion li intencas en la koro, ne
domaĝante, nek pro neceseco, ĉar Dio amas donacanton
ĝojan.
8 Kaj Dio povas kaŭzi ĉian gracon abundi ĉe vi, por
ke vi, havante ĉiam en ĉio ĉian sufiĉecon, abunde rilatu
al ĉia bona faro;
9 Kiel estas skribite: Li ŝutis kaj donis al la
malriĉuloj; Lia justeco restas eterne.
10 Kaj tiu, kiu liveras la semon al la semanto, kaj
panon por nutro, liveros kaj multobligos vian semotan
semon, kaj plimultigos la fruktojn de via justeco;
11 Dum vi estos pliriĉigitaj en ĉio al ĉia malavareco,
kiu efikas per ni dankdonadon al Dio;
12 Ĉar la administrado de ĉi tiu servado ne nur
kompletigas la mezuron de la bezonoj de la sanktuloj,
sed ankaŭ abundas per multaj dankoj al Dio.
13 Ĉar, provinte vin per ĉi tiu administrado, ili gloras
Dion pro la obeo de via konfeso al la evangelio de
Kristo, kaj pro la malavareco de via donaco al ili kaj
al ĉiuj;

14 Dum ili mem ankaŭ, per petado por vi, tre sopiras
al vi pro la grandega graco de Dio en vi.
15 Dankon al Dio pro lia neesprimebla donaco.

Ĉapitro X

1 Nu, mi mem, Paŭlo, petegas vin pro la mildeco kaj
dolĉanimeco de Kristo, mi, kiu en via ĉeesto estas humila
inter vi, sed forestante tre kuraĝas rilate al vi :
2 Mi mem petegas vin, ke mi ĉeestante ne kuraĝu per
la insisteco, per kiu mi bontrovas kuraĝi kontraŭ iuj, kiuj
kalkulas nin kvazaŭ laŭkarne iradantajn ;
3 Ĉar, kvankam ni iradas en karno, ni ne militadas laŭ
karno :
4 (Ĉar la iloj de nia militado ne estas laŭkarnaj, sed
potencaj antaŭ Dio por la deĵetado de fortikaĵoj) ;
5 Deĵetante diskutojn, kaj ĉian altaĵon levatan kontraŭ
la scio konforma al Dio, kaj ekkaptante ĉiun penson al
la obeo al Kristo,
6 Kaj starante pretaj puni ĉian malobeon, tuj kiam
via obeo pleniĝos.
7 Vi rigardas la aferojn antaŭ via vizaĝo. Se iu fidas
en si mem, ke li apartenas al Kristo, li denove pripensu
ĉi tion en si mem, ke, kiel li apartenas al Kristo, tiel
ankaŭ ni.
8 Ĉar eĉ se mi fieriĝos iom supermezure pri nia
aŭtoritato (kiun donis la Sinjoro por vin edifi, kaj ne
por vin deĵeti), mi ne hontos,
9 Por ke mi ne ŝajnu kvazaŭ volanta timigi vin per
miaj leteroj.
10 Ĉar, oni diras, liaj leteroj estas gravaj kaj fortaj ;
sed lia personeco estas malforta, kaj lia parolo vanta.
11 Tia homo konsideru tion, ke, kiaj ni estas per

leteroj forestante, tiaj ankaŭ ni ĉeestante estas per agado.

12 Ĉar ni ne kuraĝas nin interkalkuli aŭ kompari kun iuj el la sin rekomendantaj; ĉar ili estas neprudentaj, mezurante sin laŭ si mem kaj komparante sin al si mem.

13 Sed ni ne fieros pretermezure, sed laŭ la mezuro de la mezurilo, kiun Dio destinis al ni por mezuri, por atingi eĉ ĝis vi.

14 Ĉar ni ne tro etendas nin, kvazaŭ ni ne atingus ĝis vi; ĉar ni jam venis ĝis vi en la evangelio de Kristo,

15 Ne fierante pretermezure, nome en laboroj malpropraj, sed esperante, ke, dum kreskos via fido, ni kreskos en vi laŭ nia mezurilo ĝis plua abundo,

16 Por prediki la evangelion ĝis la regionoj preter vi, kaj ne fieri pri malpropra mezurilo rilate al aferoj jam faritaj.

17 Sed, kiu fieras, tiu fieru en la Sinjoro.

18 Ĉar ne tiu, kiu sin mem rekomendas, estas akceptata, sed tiu, kiun rekomendas la Sinjoro.

Ĉapitro XI

1 Mi volas, ke vi pacience toleru miaparte iom da malsaĝeco; sed jen, vi ja pacience toleras min.

2 Ĉar mi ĵaluzas pri vi per Dia ĵaluzo, ĉar mi fianĉigis vin al unu edzo, por ke mi prezentu vin kiel ĉastan virgulinon al Kristo.

3 Sed mi timas, ke, kiel trompis Evon la serpento per sia ruzeco, viaj animoj iel dekliniĝos for de la simpleco kaj la ĉasteco, kiu estas en Kristo.

4 Ĉar, se iu vizitanto predikas alian Kriston, kiun ni ne predikis, aŭ se vi ricevas malsaman spiriton, kiun vi ne ricevis, aŭ malsaman evangelion, kiun vi ne akceptis, facilanime vi toleras lin.

5 Ĉar mi opinias, ke mi neniel malsuperas je la plej
eminentaj apostoloj.
6 Kaj se mi estas neklera parole, mi tamen ne tia estas
laŭ scio ; sed en ĉio ni malkaŝe agis ĉe vi inter ĉiuj.
7 Aŭ ĉu mi pekis, humiligante min, por ke vi estu
altigitaj, en tio, ke mi senpage predikis al vi la evangelion
de Dio ?
8 Mi senigis aliajn ekleziojn, ricevante de ili pagon,
por servi al vi.
9 Kaj, kiam mi ĉeestis ĉe vi kaj havis mankon, mi ne
estis ŝarĝo sur vi ; ĉar la fratoj, veninte el Makedonujo,
plenigis la mezuron de mia bezono ; kaj en ĉio mi tenis
min ne ŝarĝa rilate vin, kaj ankoraŭ tenos.
10 Jen estas la vero de Kristo en mi, ke tiu ĉi fan-
farono ne estos barita kontraŭ mi en la regionoj Aĥajaj.
11 Kial ? Ĉu tial, ke mi vin ne amas ? Dio
scias.
12 Sed, kiel mi faras, tiel mi ankaŭ faros, por forigi la
pretekston al tiuj, kiuj deziras pretekston por ke, en kio
ili fieras, ili troviĝu samaj, kiel ni.
13 Ĉar tiaj homoj estas falsaj apostoloj, trompemaj
laboristoj, sin aliformante kvazaŭ apostolojn de Kristo.
14 Kaj nenia miraĵo ; ĉar Satano mem sin aliformas
kvazaŭ anĝelon de lumo.
15 Estas do nenio granda, se liaj servantoj ankaŭ sin
aliformas kvazaŭ servantojn de justeco ; kies finiĝo estos
laŭ iliaj faroj.
16 Denove mi diras : Neniu opiniu min malsaĝa ; sed,
se vi ja tiel opinias min, tamen min akceptu kiel mal-
saĝan, por ke mi ankaŭ iom fanfaronu.
17 Tion, kion mi diras, mi diras ne laŭ la Sinjoro, sed
kvazaŭ malsaĝe, en tiu ĉi insistado pri fierado.
18 Ĉar multaj fanfaronas laŭ la karno, do mi ankaŭ
fanfaronos.

19 Ĉar vi afable toleras la malsaĝulojn, estante mem
saĝaj.
20 Ĉar vi toleras homon, se li sklavigas vin, se li vin
formanĝas, se li kaptas vin, se li sin altigas, se li batas al
vi la vizaĝon.
21 Mi parolas kvazaŭ per sinmallaŭdo, kvazaŭ ni estus
malfortiĝintaj. Tamen pri kio iu kuraĝas, pri tio (mi
parolas en malsaĝeco) mi ankaŭ kuraĝas.
22 Ĉu ili estas Hebreoj? Mi ankaŭ. Ĉu ili estas
Izraelidoj? Mi ankaŭ. Ĉu ili estas el la idaro de
Abraham? Mi ankaŭ.
23 Ĉu ili estas servantoj al Kristo? (Mi parolas kiel
frenezulo) mi plie; en laboroj pli abunde, en malliberejoj
pli abunde, en batoj preter mezuro, en mortiĝoj ofte.
24 De la Judoj kvinfoje mi ricevis batojn po kvardek
sen unu.
25 Trifoje mi estas batita per vergoj, unufoje mi estas
ŝtonita, trifoje mi suferis ŝippereon, nokton kaj tagon mi
pasis en la profunda maro;
26 En oftaj vojaĝoj, en danĝeroj de riveroj, danĝeroj
de rabistoj, danĝeroj de miaj samnacianoj, danĝeroj de
la nacianoj, danĝeroj en urbo, danĝeroj en dezerto,
danĝeroj en la maro, danĝeroj inter falsaj fratoj;
27 En laboro kaj sufero, en oftaj sendormiĝoj, en
malsato kaj soifo, en oftaj fastoj, en malvarmo kaj
senvesteco.
28 Krom tiuj aferoj eksteraj estas tio, kio min premas
ĉiutage, nome la zorgado pri ĉiuj eklezioj.
29 Kiu malfortiĝas, kaj mi ne ankaŭ malfortiĝas?
Kiu estas faligata kaj mi ne indignas?
30 Se mi nepre devas fanfaroni, mi fanfaronos pri tio,
kio rilatas al mia malforteco.
31 La Dio kaj Patro de la Sinjoro Jesuo, tiu, kiu ĉiam
estas benata, tiu scias, ke mi ne mensogas.

32 En Damasko, la urbestro sub la reĝo Areto starigis
gardistaron en la urbo de la Damaskanoj, por min kapti;
33 Kaj tra fenestro oni min delasis laŭflanke de la
muro en korbo, kaj mi eliĝis de liaj manoj.

Ĉapitro XII

1 Mi nepre devas fanfaroni, kvankam tio ne konvenas;
sed mi venos al vizioj kaj aperoj de la Sinjoro.
2 Mi konas iun en Kristo, antaŭ dek kvar jaroj (ĉu
en la korpo mi ne scias, ĉu ekster la korpo mi ne scias;
Dio scias) tian homon eklevitan ĝis en la trian ĉielon;
3 Kaj mi scias pri la tiela homo (ĉu en la korpo, aŭ
ekster la korpo mi ne scias; Dio scias),
4 Ke li estis eklevita en Paradizon kaj aŭdis nedir-
eblajn vortojn, kiujn ne estas permesate al homo paroli.
5 Pro tia homo mi fieros; sed pro mi mem mi ne
fieros, escepte rilate al miaj malfortaĵoj.
6 Ĉar, se mi deziros fieri, mi ne estos malsaĝa; ĉar mi
diros la veron; sed mi min detenas, por ke neniu min
opiniu supera ol tia, kian li vidas min, aŭ aŭdas ĉe mi.
7 Kaj pro la treega grandeco de la malkaŝoj—por tio,
ke mi ne tro altiĝu, estis donita al mi dornego por la
karno, sendito de Satano por min kontuzi, por ke mi ne
tro altiĝu.
8 Pri ĉi tio mi petegis trifoje la Sinjoron, ke ĝi min
forlasu.
9 Kaj li estas dirinta al mi: Mia graco estas sufiĉa
por vi, ĉar mia povo perfektiĝas en malforteco. Plej
ĝoje do mi plivole fieros pri miaj malfortaĵoj, por ke la
povo de Kristo kovru min.
10 Mi do plezuron havas en malfortaĵoj, en atencoj,
en bezonegoj, en persekutoj, en suferoj, pro Kristo; ĉar,
kiam mi estas malforta, tiam mi estas forta.

11 Mi malsaĝiĝis: vi min devigis; ĉar mi devus esti
laŭdata de vi; ĉar en nenio mi malsuperis je la plej
eminentaj apostoloj, kvankam mi estas nenio.
12 Vere la signoj de apostolo estis elfaritaj inter vi
en ĉia pacienco, per signoj kaj mirindaĵoj kaj faroj de
povo.
13 Ĉar kio estas, en kio vi estiĝis pli malsuperaj ol la
aliaj eklezioj, krom tio, ke mi mem ne ŝarĝiĝis al vi?
Pardonu al mi ĉi tiun maljustaĵon.
14 Jen la trian fojon mi min tenas preta veni al vi;
kaj mi ne fariĝos ŝarĝo al vi, ĉar mi ne celas la viajn, sed
vin; ĉar la idoj ne devus ŝparadi por la gepatroj, sed la
gepatroj por la idoj.
15 Kaj plej ĝoje mi elspezos kaj estos elspezita por
viaj animoj. Se mi vin amas pli abunde, ĉu mi estas des
malpli amata?
16 Tio estu, tamen mi ne estis ŝarĝo al vi, sed, estante
ruzema, mi vin kaptis per logo.
17 Ĉu mi superruzis vin per iu el tiuj, kiujn mi sendis
al vi?
18 Mi instigis al Tito, kaj kune kun li mi sendis la
fraton. Ĉu Tito superruzis vin? Ĉu ni ne iradis laŭ la
sama Spirito? Ĉu ni ne iradis en la samaj piedsignoj?
19 Vi ankoraŭ nun ĉiam pensas, ke ni nin senkulpigas
antaŭ vi. Antaŭ Dio, ni parolas en Kristo. Sed ĉio,
amataj miaj, estas por via edifo.
20 Ĉar mi timas, ke, veninte, mi iel ne trovos vin tiaj,
kiajn mi volas; kaj ke mi mem estos trovata tia, kian vi
ne volas; ke iel estos malpaco, ĵaluzo, koleroj, partioj,
malĝentila babilado, murmurado, ŝveliĝoj, tumultoj;
21 Ke, kiam mi revenos, mia Dio min humiligos antaŭ
vi, kaj mi malĝojos pro multaj, kiuj jam antaŭe pekis kaj
ne pentis pri la malpureco kaj adulto kaj volupto, kiujn
ili faris.

Ĉapitro XIII

1 Jen la trian fojon mi venas al vi. Ĉe la diro de du
atestantoj aŭ tri ĉiu vorto konstatiĝos.
2 Mi antaŭdiris, kaj mi nun antaŭdiras, kiel ĉe-
estante la duan fojon, tiel nun forestante, al la jam
pekintaj kaj al ĉiuj ceteraj, ke, se mi revenos, mi ne in-
dulgos.
3 Ĉar vi serĉas pruvon de tio, ke parolas en mi
Kristo, kiu rilate al vi ne estas malforta, sed energias
en vi;
4 Ĉar li estis krucumita pro malforto, tamen li vivas
per la povo de Dio. Ĉar ni ankaŭ estas malfortaj kune
kun li, sed ni vivos kune kun li per la povo de Dio rilate
al vi.
5 Provu vin mem, ĉu vi estas en la fido; ekzamenu
vin mem. Aŭ ĉu vi ne scias pri vi mem, ke Jesuo Kristo
estas en vi? Se ja vi ne estas malaprobindaj.
6 Sed mi esperas, ke vi sciiĝos, ke ni ne estas mal-
aprobindaj.
7 Nu, ni preĝas al Dio, ke vi faru nenian malbonon;
ne por tio, ke ni ŝajnu aprobataj, sed por ke vi faradu
tion, kio estas honorinda, eĉ kvankam ni estus malapro-
bindaj.
8 Ĉar ni nenion povas fari kontraŭ la vero, sed nur
por la vero.
9 Ĉar ni ĝojas, kiam ni estas malfortaj kaj vi estas
fortaj; por tio ĉi ankaŭ ni preĝas,—via perfektiĝo.
10 Pro tio mi skribas ĉi tion forestante, por ke
ĉeestante mi ne agu severe laŭ la aŭtoritato, kiun la
Sinjoro donis al mi por edifado kaj ne por deĵetado.
11 Fine, fratoj, adiaŭ. Perfektiĝu, konsoliĝu, estu
samanimaj, vivu pace, kaj la Dio de amo kaj paco estos
ĉe vi.

12 Salutu unu la alian per sankta kiso.
13 Ĉiuj sanktuloj vin salutas.
14 La graco de la Sinjoro Jesuo Kristo kaj la amo de
Dio kaj la kuneco de la Sankta Spirito estu kun vi ĉiuj.

LA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA GALATOJ

Ĉapitro I

1 Paŭlo, apostolo (ne de homoj, nek per homo, sed per Jesuo Kristo, kaj Dio Patro, kiu levis lin el la mortintoj),
2 Kaj ĉiuj fratoj, kiuj estas kun mi, al la eklezioj de Galatujo:
3 Graco al vi kaj paco, de Dio Patro kaj nia Sinjoro Jesuo Kristo,
4 Kiu sin donis pro niaj pekoj, por liberigi nin el la estanta malbona mondo, laŭ la volo de nia Dio kaj Patro;
5 Al kiu estu la gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.
6 Mi miras, ke tiel rapide vi foriĝas for de tiu, kiu vokis vin en la gracon de Kristo, al malsama evangelio;
7 Kiu ja ne estas alia, sed troviĝas iuj, kiuj maltrankviligas vin, kaj deziras aliformi la evangelion de Kristo.
8 Tamen se eĉ ni, aŭ anĝelo el la ĉielo, al vi instruus evangelion malsaman je tiu, kiun ni jam al vi instruis, li estu anatema.
9 Kiel ni antaŭe diris, tiel nun mi denove diras: Se iu al vi instruas evangelion malsaman je tiu, kiun vi ricevis, tiu estu anatema.

10 Ĉar ĉu mi nun influas homojn, aŭ Dion? aŭ ĉu mi
deziras plaĉi al homoj? Se mi ankoraŭ nun plaĉus al
homoj, mi ja ne estus servisto de Kristo.
11 Ĉar mi certigas vin, fratoj, rilate al la evangelio
predikita de mi, ke ĝi ne estas laŭ homo.
12 Ĉar nek mi ricevis ĝin de homo, nek al mi ĝi estis
instruata, krom per elmontrado de Jesuo Kristo.
13 Ĉar vi jam estas aŭdintaj pri mia estinta vivmaniero
en Judaismo, ke mi treege persekutis la eklezion de Dio
kaj elatakis ĝin;
14 Kaj mi plimulte progresis en Judaismo, ol multaj
miaj samaĝuloj en mia nacio, estante multe pli fervor-
anima pri la tradicioj de miaj prapatroj.
15 Sed, kiam bonvole plaĉis al Dio, kiu apartigis min
el la ventro de mia patrino kaj vokis min per sia graco,
16 Malkaŝi sian Filon en mi, por ke mi prediku lin
inter la nacianoj; tuj mi ne konsiliĝis kun karno kaj
sango;
17 Nek mi supreniris al Jerusalem, al la antaŭ mi
apostoloj; sed mi foriris en Arabujon, kaj poste mi
revenis Damaskon.
18 Tiam, post tri jaroj, mi supreniris al Jerusalem por
viziti Kefason, kaj mi restadis kun li dek kvin tagojn.
19 Sed neniun alian el la apostoloj mi vidis, krom
Jakobo la frato de la Sinjoro.
20 Pri tio, kion mi skribas al vi, jen, antaŭ Dio, mi ne
mensogas.
21 Poste mi venis al la ĉirkaŭaĵoj de Sirio kaj Kilikujo.
22 Kaj mi ankoraŭ estis vizaĝe nekonata de la
eklezioj de Judeo, kiuj estis en Kristo;
23 Nur ili estis aŭdantaj tion: Kiu nin iam persekutis,
tiu nun predikas la fidon, kiun antaŭe li detruis;
24 Kaj ili gloris Dion en mi.

Ĉapitro II

1 Tiam, post intertempo de dek kvar jaroj, mi denove
supreniris al Jerusalem kun Barnabas, kunkondukante
Titon.
2 Kaj mi supreniris laŭ Dia malkaŝo; kaĵ mi
prezentis al ili la evangelion, kiun mi predikas inter
la nacianoj, sed aparte kun la eminentuloj, por ke mi
ne estu vane kuranta, aŭ kurinta.
3 Sed eĉ Titon, kiu estis kun mi, estante Greko, oni
ne devigis esti cirkumcidita;
4 Kaj tio pro la kaŝe enportitaj falsaj fratoj, kiuj ruze
envenis por sekrete observi nian liberecon en Kristo
Jesuo, por ke ili sklavigu nin;
5 Al kiuj ni ne submetiĝis cedeme, ne eĉ dum unu
horo; por ke la vero de la evangelio restadu kun vi.
6 Sed el tiuj, kiuj ŝajnis iom valori (kiaj ili eble estis,
tio por mi ne estas grava: Dio homon ne privilegias),
tiuj do, kiuj ŝajnis valori, nenion aldonis al mi;
7 Sed kontraŭe, kiam ili vidis, ke je la evangelio de la
sencirkumcido mi estas komisiita tiel same, kiel Petro je
la evangelio de la cirkumcido,
8 (Ĉar tiu, kiu forte energiis en Petro por la apostoleco
de la cirkumcido, ankaŭ energiis en mi por la nacianoj)
9 Do Jakobo kaj Kefas kaj Johano, kiuj ŝajnas esti
kolonoj, rimarkinte la gracon donitan al mi, donis al mi
kaj Barnabas la dekstrajn manojn de kunuleco, por ke ni
iru al la nacianoj, kaj ili al la cirkumcido;
10 Kondiĉe nur, ke ni memoru la malriĉulojn, kion ja
mi klopodis jam fari.
11 Sed, kiam venis Kefas al Antioĥia, mi kont-
raŭstaris al li vizaĝon kontraŭ vizaĝo, ĉar li estis
mallaŭdinda.

12 Ĉar, antaŭ ol kelkaj alvenis de Jakobo, li kunmanĝis
kun la nacianoj; sed, kiam ili alvenis, li sin fortiris kaj
apartigis, timante tiujn, kiuj estis el la cirkumcido.
13 Kaj la aliaj Judoj kune hipokritis, tiel ke eĉ
Barnabas mem ankaŭ estis kune fortirata en ilia
hipokriteco.
14 Kaj, kiam mi vidis, ke ili ne prave kondutas laŭ la
vero de la evangelio, mi diris al Kefas antaŭ ĉiuj: Se vi,
estante Judo, naciane vivas, kaj ne kiel Judoj, kial vi
devigas la nacianojn agi laŭ Judaismo?
15 Ni, nature Judoj, kaj ne pekuloj el nacianoj,
16 Sciante, ke ne praviĝas homo per faroj de la leĝo,
sed nur per fido al Jesuo Kristo, ni mem en Kristo Jesuo
kredis, por ke ni praviĝu per fido al Kristo, kaj ne per
faroj de la leĝo; tial, ke per faroj de la leĝo neniu karno
praviĝos.
17 Sed se, dezirante praviĝi en Kristo, ni mem
troviĝas pekuloj, ĉu Kristo estas servanto de peko?
Nepre ne!
18 Ĉar se, kion mi detruis, tion mi rekonstruas, mi
montras min pekulo.
19 Ĉar mi per la leĝo al la leĝo mortis, por ke mi al
Dio vivu.
20 Kun Kristo mi krucumiĝis, tamen mi vivas; jam ne
mi mem, sed en mi Kristo vivas; kaj tiun vivon, kiun mi
vivas en karno, mi vivas en fido al la Filo de Dio, kiu min
amis kaj sin donis pro mi.
21 Mi ne vantigas la gracon de Dio; ĉar, se per la leĝo
estas justeco, Kristo ja vane mortis.

Ĉapitro III

1 Ho, malsaĝaj Galatoj, kiu ensorĉis vin? antaŭ kies
okuloj Kristo Jesuo estis publike prezentita krucumita.

2 Tion solan mi deziras sciiĝi de vi: Ĉu per faroj de la leĝo vi ricevis la Spiriton, aŭ per la aŭdado de fido?

3 Ĉu vi tiel malsaĝaj estas? Komencinte en Spirito, ĉu vi en karno nun perfektiĝas?

4 Ĉu vi vane tiom suferis? se ja tio estas vane.

5 Tiu do, kiu liveras la Spiriton al vi kaj faras miraklojn ĉe vi, ĉu tion li faras per faroj de la leĝo, aŭ per la aŭdado de fido?

6 Same kiel Abraham kredis al Dio, kaj tio estis kalkulita al li kiel justeco.

7 Sciu do, ke tiuj, kiuj rilatas al fido, tiuj estas filoj de Abraham.

8 Antaŭvidante do, ke per fido Dio pravigos la nacianojn, la Skribo antaŭpredikis la evangelion al Abraham, dirante: En vi ĉiuj nacioj beniĝos.

9 Tial do tiuj, kiuj rilatas al fido, estas kun la fidema Abraham benataj.

10 Ĉar ĉiuj, kiuj rilatas al faroj de la leĝo, estas sub malbeno; ĉar estas skribite: Malbenita estas ĉiu, kiu ne restadas en ĉio, kio estas skribita en la libro de la leĝo, por fari ĝin.

11 Nu, ke neniu praviĝas antaŭ Dio per la leĝo, estas evidente; ĉar: La justuloj vivos per fido;

12 Kaj la leĝo ne rilatas al fido; sed: Kiu faradas ilin, tiu vivos en ili.

13 Kristo elaĉetis nin el la malbeno de la leĝo, fariĝinte malbeno pro ni; ĉar estas skribite: Malbenita estas ĉiu, kiu pendas sur lignaĵo;

14 Por ke alvenu sur la nacianojn la beno de Abraham en Kristo Jesuo; por ke ni ricevu la promeson de la Spirito per fido.

15 Fratoj, mi parolas laŭ homo: Konfirmitan interligon, eĉ nur homan, neniu nuligas nek prialdonas.

16 Nu, al Abraham kaj lia semo la promesoj estis
parolitaj. Li ne diras: Kaj al semoj, kvazaŭ pri
multaj; sed kvazaŭ unu: Kaj al via semo, kiu estas
Kristo.
17 Sed ĉi tion mi diras: Interligon, antaŭe konfirmitan
de Dio, la leĝo, kiu venis kvarcent tridek jarojn pli poste,
ne nuligas, por ke ĝi malefektivigu la promeson.
18 Ĉar, se la heredaĵo estas de la leĝo, ĝi jam ne estas
de promeso; sed Dio donis ĝin al Abraham per
promeso.
19 Kio do estas la leĝo? Ĝi estis aldonita kaŭze de
eraroj, ĝis la idaro alvenos, al kiu la promeso estas
donita; ordigite per anĝeloj en la mano de interulo.
20 Nu, interulo ne estas de unu, sed Dio estas
unu.
21 Ĉu do la leĝo konstraŭstaras al la promesoj de Dio?
Nepre ne! Ĉar, se leĝo estus donita, kiu povus vivigi,
efektive justeco estus per la leĝo.
22 Tamen la Skribo kune enŝlosis ĉion sub peko, por
ke la promeso per fido al Kristo Jesuo estu donata al
ĉiuj, kiuj fidas.
23 Sed antaŭ ol la fido venis, ni estis gardataj sub la
leĝo, enŝlositaj por la fido poste elmontrota.
24 Tial la leĝo estis por ni kiel pedagogo kondukanta
al Kristo, por ke ni praviĝu per fido.
25 Sed nun, post kiam la fido alvenis, ni jam ne estas
sub pedagogo.
26 Ĉar vi ĉiuj per la fido estas filoj de Dio en Kristo
Jesuo.
27 Ĉar ĉiu el vi, kiu al Kristo estas baptita, vestis al si
Kriston.
28 Ne estas ja Judo, nek naciano, ne estas sklavo, nek
liberulo, ne estas ja vira kaj virina sekso; ĉar vi ĉiuj estas
unu en Kristo Jesuo.

29 Se do vi apartenas al Kristo, vere vi estas la idaro
de Abraham kaj heredantoj laŭ la promeso.

Ĉapitro IV

1 Nu, mi sciigas vin, tiel longe, kiel la heredanto estas
infano, li neniel malsimilas sklavon, estante estro de
ĉio ;
2 Sed li estas sub guvernantoj kaj administrantoj, ĝis
la templimo ordonita de la patro.
3 Tiel ankaŭ ni, dum ni estis infanoj, estis en sklaveco
sub la elementoj de la mondo ;
4 Sed, kiam la pleneco de la tempo alvenis, Dio elsen-
dis sian Filon, el virino naskitan, sub leĝo naskitan,
5 Por reaĉeti tiujn, kiuj estas sub la leĝo, por ke ni
ricevu la filadopton.
6 Kaj ĉar vi estas filoj, Dio elsendis la Spiriton de sia
Filo en niajn korojn, kriantan, Abba, Patro !
7 Tiel ke ĉiu el vi estas jam ne sklavo, sed filo ; kaj se
filo, ankaŭ heredanto per Dio.
8 Tamen antaŭe, ne konante Dion, vi estis en sklaveco
al tiuj, kiuj nature ne estas dioj ;
9 Sed nun, konante Dion, aŭ pli ĝuste, de Dio konate,
kial vi returniĝas al la malfortaj kaj mizeraj elementoj, al
kiuj vi ankaŭ denove deziras sklaviĝi ?
10 Tagojn vi observas kaj monatojn kaj tempojn kaj
jarojn.
11 Mi timas pri vi, ke eble mi vane laboris ĉe vi.
12 Estu kiel mi, ĉar mi ankaŭ estas kiel vi, fratoj, mi
petas vin. Vi neniel al mi malbonfaris ;
13 Sed vi scias, ke pro malforteco de la karno mi la
unuan fojon predikis al vi la evangelion ;
14 Kaj vian tenton en mia karno vi ne malestimis nek

abomenis, sed kvazaŭ anĝelon de Dio vi akceptis min,
kvazaŭ Kriston Jesuon.
15 Kie do estas via singratulado? Mi atestas al vi,
ke, se estus eble, vi estus elŝirintaj viajn okulojn, kaj
donintaj ilin al mi.
16 Ĉu mi do per verdirado fariĝis al vi malamiko?
17 Ili fervore serĉas vin, ne bone; ili eĉ volas elŝlosi
vin, por ke vi serĉu ilin.
18 Sed estas bone esti fervore serĉata ĉiam en bona
afero, kaj ne tiam sole, kiam mi estas ĉe vi.
19 Miaj infanetoj, pro kiuj mi denove suferas nasko-
doloron, ĝis Kristo formiĝos en vi,
20 Mi tute deziris esti ĉe vi nun, kaj ŝanĝi mian
voĉon; ĉar vere mi dubas pri vi.
21 Diru al mi, vi, kiuj volas esti sub la leĝo, ĉu vi ne
aŭskultas la leĝon?
22 Ĉar estas skribite, ke Abraham havis du filojn, unu
el la sklavino kaj unu el la liberulino.
23 Tamen tiu el la sklavino naskiĝis laŭ la karno, sed
tiu ĉi el la liberulino naskiĝis per promeso.
24 Ĉi tio enhavas alegorion, ĉar la du virinoj estas du
interligoj, unu el la monto Sinajo, por sklaveco naskante,
kiu estas Hagar.
25 Ĉar tiu ĉi Hagar estas la monto Sinajo en Arabujo
kaj prezentas la nunan Jerusalemon, ĉar ŝi estas sklavigita
kune kun siaj infanoj.
26 Sed la supera Jerusalem estas libera, kiu estas
patrino nia.
27 Estas ja skribite: Ĝoju, vi senfruktulino, kiu ne
naskas, ekkriu kaj kantu vi, kiu ne suferas naskodoloron;
ĉar pli multaj estas la infanoj de la ne edzinigita, ol de la
virino havanta la edzon.
28 Sed ni, fratoj, estas filoj de promeso, same kiel
Isaak.

29 Sed, kiel tiam la laŭ karno naskita persekutis la
laŭspiritulon, tiel ankaŭ nuntempe.
30 Sed kion diras la Skribo? Forpelu la sklavinon
kaj ŝian filon, ĉar neniel la filo de la sklavino heredos
kun la filo de la liberulino.
31 Tial, fratoj, ni estas filoj ne de sklavino, sed de
la liberulino.

Ĉapitro V

1 Por libereco Kristo liberigis nin; tial staru fortike,
kaj ne reimplikiĝu en jugon de sklaveco.
2 Jen, mi Paŭlo diras al vi, ke, se vi cirkumcidiĝos,
Kristo al vi tute ne utilos.
3 Mi denove atestas al ĉiu homo cirkumcidata, ke li
estas ŝuldanto por plenumi la tutan leĝon.
4 Vi estas apartigitaj for de Kristo, kiuj vin pravigas
per la leĝo; vi forfalis de graco.
5 Ĉar ni en la Spirito atendas la esperon de justeco
per la fido.
6 Ĉar en Kristo Jesuo nek cirkumcido valoras ion,
nek sencirkumcido, sed nur fido energianta per amo.
7 Vi bone kuradis; kiu vin malhelpis, ke vi ne obeu
la veron?
8 Tiu ĉi influo ne venas de tiu, kiu vin vokas.
9 Malmulte da fermentaĵo fermentigas la tutan mason.
10 Mi fidas pri vi en la Sinjoro, ke vi ne alie sentados;
sed tiu, kiu malkvietigas vin, elportos sian propran juĝon,
kiu ajn li estas.
11 Sed mi, fratoj, se mi ankoraŭ predikas cirkumcidon,
kial mi estas ankoraŭ persekutata? Tiuokaze la falpuŝilo
de la kruco estas formovita.
12 Mi volus ke tiuj, kiuj maltrankviligas vin, sin
fortranĉu.

13 Ĉar vi estas vokitaj al libereco, fratoj, tamen ne
uzu vian liberecon kiel pretekston por la karno, sed per
amo servu unu la alian.
14 Ĉar la tuta leĝo estas plenumata en unu vorto,
jene: Vi amu vian najbaron kiel vin mem.
15 Sed, se vi mordas kaj manĝegas unu la alian, zorgu,
ke vi ne estu detruitaj unu de la alia.
16 Sed mi diras: Iradu laŭ la Spirito, kaj la deziregon
de la karno vi ne plenumos.
17 Ĉar la karno deziregas kontraŭ la Spirito, kaj la
Spirito kontraŭ la karno; ĉar tiuj ĉi interbatalas recip-
roke, por ke vi ne faru ĉion, kion vi volas.
18 Sed se vi estas kondukataj de la Spirito, vi jam ne
estas sub la leĝo.
19 Evidentaj estas la faroj de la karno, kiuj estas
malĉasteco, malpureco, voluptemo,
20 Idolkulto, sorĉo, malamikeco, malpaco, ĵaluzoj,
koleregoj, partiemeco, disiĝoj, herezoj,
21 Envioj, ebrieco, diboĉo kaj aliaj similaj; pri kiuj
mi avertas vin, kiel mi jam antaŭe admonis vin, ke tiuj,
kiuj tiele faradas, ne heredos la regnon de Dio.
22 Sed la frukto de la Spirito estas amo, ĝojo, paco,
pacienco, komplezemo, bonkoreco, fido,
23 Mildeco, modereco; kontraŭ tiaj ecoj ne estas
leĝo.
24 Kaj tiuj, kiuj apartenas al Kristo Jesuo, jam
krucumis la karnon kun ĝiaj pasioj kaj voluptoj.
25 Se ni vivas per la Spirito, en la Spirito ni ankaŭ
iradu.
26 Ne fariĝu ni fanfaronemaj, incitante kaj enviante
unu la alian.

Ĉapitro VI

1 Fratoj, eĉ se homo estos atingita de ia kulpo, vi, kiuj
estas spiritaj, restarigu tiun per spirito de mildeco; rigard-
ante vin, ĉiu sin mem, por ke vi ankaŭ ne estu tentataj.
2 Reciproke subtenadu viajn ŝarĝojn, kaj tiamaniere
plenumu la leĝon de Kristo.
3 Ĉar, se iu sin estimas kvazaŭ li estas io, estante
nenio, li sin trompas.
4 Sed ĉiu kontrolu sian propran faradon, kaj tiam li
havos singratuladon pri si mem, kaj ne pri sia najbaro.
5 Ĉar ĉiu devas subteni sian propran portaĵon.
6 Tiu, kiu estas instruata en la parolo de Dio, parto-
prenu kun tiu, kiu lin instruas, en ĉiuj bonaĵoj.
7 Ne trompiĝu; Dio ne estas mokata; ĉar, kion oni
semas, tion ankaŭ li rikoltos.
8 Ĉar, kiu semas por sia karno, el la karno tiu rikoltos
putradon; sed, kiu semas por la Spirito, el la Spirito tiu
rikoltos eternan vivon.
9 Kaj ni ne laciĝu en bonfarado; ĉar ĝustatempe ni
rikoltos, se ni ne senfortiĝos.
10 Tial, laŭ nia oportuna tempo ni bonfaradu al ĉiuj,
precipe al tiuj, kiuj apartenas al la familio de la fido.
11 Vidu, per kiaj grandaj literoj mi estas al vi skribinta
propramane.
12 Kiuj deziras sin paradi per la karno, tiuj devigas
vin esti cirkumciditaj; sole por ke ili ne estu persekutataj
pro la kruco de Kristo.
13 Ĉar eĉ ne tiuj mem, kiuj estas cirkumciditaj,
observas la leĝon; sed ili deziras, ke vi estu cirkum-
ciditaj, por ke ili fanfaronu pri via karno.
14 Sed por mi nenia estu fanfarono, escepte pri la
kruco de nia Sinjoro Jesuo Kristo, per kiu la mondo
estas krucumita al mi, kaj mi al la mondo.

15 Ĉar nek cirkumcido estas io, nek sencirkumcido, sed nova kreitaĵo.

16 Kaj kiuj irados laŭ tiu regulo, paco kaj kompato estu sur ilin, kaj sur la Izraelon de Dio.

17 De nun neniu min ĉagrenu, ĉar mi portas en mia korpo la sursignojn de Jesuo.

18 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun via spirito, fratoj. Amen.

LA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA EFESANOJ

Ĉapitro I

1 Paŭlo, apostolo de Jesuo Kristo per la volo de Dio, al la sanktuloj, kiuj estas en Efeso, kaj al la fideluloj en Kristo Jesuo:

2 Graco estu al vi kaj paco de Dio nia Patro kaj de la Sinjoro Jesuo Kristo.

3 Beninda estas la Dio kaj Patro de nia Sinjoro Jesuo Kristo, kiu benis nin per ĉia beno spirita en la ĉielejoj en Kristo;

4 Kiel li elektis nin en li antaŭ la fondo de la mondo, por ke ni estu sanktaj kaj senmakulaj antaŭ li en amo;

5 Antaŭdestininte nin por adopto per Jesuo Kristo al si mem, laŭ la aprobo de sia volo,

6 Al la laŭdo de la gloro de lia graco, per kiu li favoris nin en la Amatulo,

7 En kiu ni havas la elaĉeton, per lia sango, la pardonon de niaj pekoj, laŭ la riĉo de lia graco,

8 Kiun li abundigis al ni en ĉia saĝeco kaj prudento.

9 Sciiginte al ni la misteron de lia volo, laŭ lia bonvolo, kiun li antaŭdecidis en li,

10 Por dispono en la pleneco de la tempoj por kun-
sumigi ĉion en Kristo, kio ajn estas en la ĉieloj kaj kio
ajn estas sur la tero;
11 En li, en kiu ni fariĝis heredaĵo, estante destinitaj
laŭ la antaŭdecido de tiu, kiu ĉion faras laŭ la intenco de
sia volo;
12 Por ke ni estu por la laŭdo de lia gloro, ni, kiuj
antaŭe esperis en Kristo;
13 En kiu vi ankaŭ esperas, aŭdinte la vorton de la
vero, la evangelion de via savo; je kiu ankaŭ kredinte,
vi estas sigelitaj per la Sankta Spirito de promeso,
14 Kiu estas antaŭdono de nia heredaĵo, por la elaĉeto
de la posedaĵo, por laŭdo de lia gloro.
15 Pro tio ĉi mi ankaŭ, aŭdinte pri la fido al la Sinjoro
Kristo, kiu estas ĉe vi, kaj la amo al ĉiuj sanktuloj,
16 Ne ĉesas danki pro vi, vin nomante en miaj
preĝoj;
17 Por ke la Dio de nia Sinjoro Jesuo Kristo, la Patro
de gloro, donu al vi spiriton de saĝeco kaj malkaŝo en la
konado de li;
18 Dum la okuloj de via menso estas allumataj, por
ke vi sciu, kia estas la espero de lia voko, kaj kia la riĉeco
de la gloro de lia heredaĵo en la sanktuloj,
19 Kaj kia la supermezura grandeco de lia potenco al
ni, kiuj kredas, laŭ la energio de la efikeco de lia forto,
20 Kiun li faris en Kristo, relevante lin el la mortintoj,
kaj sidigante lin je sia dekstra mano en la ĉieloj,
21 Multe super ĉiu estreco kaj aŭtoritato kaj potenco
kaj regeco, kaj ĉiu nomo nomata, ne sole en tiu ĉi
mondo, sed ankaŭ en la estonta.
22 Kaj ĉion li submetis sub liaj piedoj, kaj donis lin
kiel kapon super ĉio por la eklezio,
23 Kiu estas lia korpo, la pleneco de tiu, kiu plenigas
ĉion en ĉio.

ĈAPITRO II

1 Kaj vin li vivigis, kiam vi estis malvivaj per eraroj
kaj pekoj,
2 En kiuj antaŭe vi iradis laŭ la dispono de tiu ĉi
mondo, laŭ la reganto de la povo de la aero, de la
spirito, kiu nun energias en la filoj de malobeo;
3 Inter kiuj antaŭe ni ĉiuj ankaŭ nin intermiksis, laŭ
la deziroj de nia karno, farante la volojn de la karno kaj
de la menso, kaj ni estis laŭ naturo infanoj de kolerego,
kiel ankaŭ la aliaj.
4 Sed Dio, estante riĉa en kompateco, pro sia granda
amo, per kiu li amis nin,
5 Eĉ kiam ni estis malvivaj en niaj eraroj, nin vivigis
en Kristo (per graco vi estas savitaj),
6 Kaj nin levis, kaj nin kunsidigis en la ĉielejoj en
Kristo Jesuo;
7 Por montri en la mondaĝoj estontaj la superabundan
riĉecon de sia graco en korfavoro al ni en Kristo Jesuo;
8 Ĉar per graco vi estas savitaj per fido; kaj tio ne
per vi mem: ĝi estas dono de Dio,
9 Ne el faroj, por ke neniu fanfaronu.
10 Ĉar ni estas lia faritaĵo, kreitaj en Kristo Jesuo por
bonaj faroj, kiujn antaŭarangis Dio, por ke ni iradu en ili.
11 Kaj pro tio rememoru do, ke iam vi, nacianoj laŭ
la karno, nomataj la necirkumcido ĉe la tiel nomata
cirkumcido, mane farita sur la karno,
12 Ke vi estis tiam sen Kristo, fremdigitaj for de la
regno de Izrael, kaj eksteruloj de la interligoj de la
promeso, esperon ne havantaj kaj sen Dio en la mondo.
13 Sed nun en Kristo Jesuo, vi, antaŭe malproksime
estintaj, proksimiĝis en la sango de Kristo.
14 Ĉar li estas nia paco, kiu faris la ambaŭ unu kaj
rompis la intermuron de disigo,

15 En sia karno neniiginte la malamon, la leĝon de
ordonoj en dekretoj; por en si, el la du, krei unu novan
homon, farante pacon;
16 Kaj por kunakordigi ambaŭ en unu korpo al Dio
per la kruco, mortiginte la malamon per ĝi;
17 Kaj li venis kaj predikis pacon al vi malproksimuloj
kaj al la proksimuloj;
18 Ĉar per li ni ambaŭ havas en unu Spirito aliron al
la Patro.
19 Sekve vi ne plu estas fremduloj kaj pasloĝantoj, sed
samregnanoj kun la sanktuloj, kaj el domanaro de Dio,
20 Surkonstruitaj sur la fundamento de la apostoloj
kaj profetoj, kies bazangula ŝtono estas Kristo Jesuo
mem;
21 En kiu la tuta konstruaĵo bone kunigita, kreskante,
fariĝas sankta templo en Kristo;
22 En kiu vi ankaŭ estas kunkonstruitaj por sanktejo
de Dio en la Spirito.

Ĉapitro III

1 Pro tio mi Paŭlo, malliberulo de Kristo Jesuo por
vi nacianoj,
2 Se vi aŭdis pri la dispono de tiu graco de Dio, kiu
estas donita al mi por vi,
3 Ke per malkaŝo la mistero estas sciigita al mi, kiel
mi jam antaŭe mallonge skribis,
4 Per kio vi povas rimarki, kiam vi legas, mian
komprenon en la mistero de Kristo,
5 Kiu en aliaj generacioj ne estis sciigita al la
homidoj, kiel ĝi nun malkaŝiĝis al liaj sanktaj apostoloj
kaj profetoj en la Spirito,
6 Ke la nacianoj estas kunheredantoj, kaj samkorpanoj,

kaj kunpartoprenantoj en la promeso en Kristo Jesuo per
la evangelio,
7 Al kiu mi fariĝis servanto laŭ la dono de la graco de
Dio, donita al mi laŭ la energio de lia povo.
8 Al mi, la malpli-ol-malplej granda el ĉiuj sanktuloj,
tiu ĉi graco estas donita, por ke mi prediku inter la nacioj
la neesploreblan riĉon de Kristo ;
9 Kaj por ke mi klarigu al ĉiuj, kia estas la dispono de
la mistero kaŝita tra ĉiuj mondaĝoj en Dio, kiu kreis
ĉion ;
10 Por ke nun konatiĝu al la estrecoj kaj aŭtoritatoj
en la ĉielejoj, per la eklezio, la multobla saĝeco de Dio,
11 Laŭ la eterna decido, kiun li faris en Kristo Jesuo
nia Sinjoro ;
12 En kiu ni havas kuraĝon kaj alproksimiĝon en
fidado per nia fido al li.
13 Pro kio mi petas, ke vi ne senfortiĝu pro miaj
suferadoj por vi, kiuj estas via gloro.
14 Pro tio mi genufleksas antaŭ la Patro,
15 El kiu ĉiu patreco, ĉu en la ĉielo, ĉu sur la tero,
estas nomata,
16 Por ke li donu al vi, laŭ la riĉo de sia gloro, ke vi
estu potence fortigitaj en la interna homo, per lia Spirito ;
17 Por ke Kristo loĝu per fido en viaj koroj ; tiel, ke
vi, enradikigite kaj bazite en amo,
18 Kapabliĝu kun ĉiuj sanktuloj kompreni, kio estas
la larĝeco kaj longeco kaj alteco kaj profundeco,
19 Kaj koni la amon de Kristo, kiu superas konon,
por ke vi pleniĝu eĉ ĝis la pleneco de Dio.
20 Nun al tiu, kiu povas tre abunde fari, preter ĉio,
kion ni povas peti aŭ pensi, laŭ la povo, kiu energias
en ni,
21 Estu gloro en la eklezio kaj en Kristo Jesuo ĝis
ĉiuj generacioj por ĉiam kaj eterne. Amen.

Ĉapitro IV

1 Mi do, malliberulo pro la Sinjoro, petas vin, ke vi
iru inde je la voko, en kiu vi estas vokitaj,
2 Kun ĉia humileco kaj mildeco, kun tolero, paciencante
unu al alia en amo;
3 Penante konservi la unuecon de la Spirito en la
ligilo de paco.
4 Estas unu korpo, kaj unu Spirito, kiel ankaŭ vi estas
vokitaj en unu espero de via voko;
5 Unu Sinjoro, unu fido, unu bapto,
6 Unu Dio kaj Patro de ĉiuj, kiu estas super ĉiuj, kaj
tra ĉiuj, kaj en ĉiuj.
7 Sed al ĉiu el ni la graco estas donita, laŭ la mezuro
de la dono de Kristo.
8 Tial li diras: Kiam li supreniris alten, li alkondukis
kaptitojn, kaj al homoj donis donacojn.
9 Tio ĉi do: Li supreniris, kio ĝi estas krom tio, ke li
ankaŭ antaŭe malsupreniris ĝis la profundaĵoj de la
tero?
10 La malsuprenirinto, tiu sama estis la suprenirinto
alte super ĉiuj ĉieloj por plenigi ĉion.
11 Kaj unujn li donis por esti apostoloj; aliajn, profetoj;
aliajn, evangeliistoj, kaj aliajn, paŝtistoj kaj instruistoj,
12 Por perfektigo de la sanktuloj, por la laboro de
pastrado, por la konstruo de la korpo de Kristo,
13 Ĝis ni ĉiuj atingos la unuecon de la fido kaj de la
kono de la Filo de Dio, ĝis la homo perfekta, ĝis la
mezuro de la matureco de la pleneco de Kristo;
14 Por ke ni plu ne estu infanoj, onde ĵetataj kaj
ĉirkaŭpelataj de ĉiu vento de doktrino, per ĵonglado de
homoj, per ruzo laŭ artifiko de trompo;

15 Sed, parolante la veron en amo, ni ĉiel kreskadu en
tiun, kiu estas la kapo, Kristo,
16 El kiu la tuta korpo, kunigita kaj kunfortikigita tra
ĉiu artiko de la livera sistemo, per energio, laŭ la
mezuro de ĉiu parto, faras kreskadon de la korpo, por la
sinedifado en amo.
17 Tion ĉi do mi diras, kaj protestas en la Sinjoro, ke
vi ne tiel iru plu, kiel iras ankaŭ la nacianoj en la vanteco
de siaj mensoj,
18 Mallumigitaj en intelekto, fremdigitaj for de la vivo
de Dio, pro la nescio, kiu estas en ili, pro la malmoleco
de ilia koro;
19 Kiuj, sensentiĝinte, fordonis sin al malĉasteco por
la praktikado de ĉia malpureco kun avareco.
20 Sed vi ne tiel lernis Kriston;
21 Se almenaŭ vi lin aŭdis, kaj en li estis instruitaj,
kiel en Jesuo estas vero;
22 Por ke vi formetu, rilate al antaŭa konduto, la
malnovan homon, pereeman laŭ trompaj deziroj;
23 Kaj renoviĝu rilate al la spirito de via
menso,
24 Kaj surmetu la novan homon kreitan laŭ Dio en
justeco kaj vera sankteco.
25 Pro tio, formetante malveron, ĉiu parolu veron kun
sia najbaro, ĉar ni estas membroj unu de alia.
26 Koleru kaj ne peku, la suno ne subiru sur via
kolero;
27 Nek ankaŭ donu lokon al la diablo.
28 Ŝtelinto ne plu ŝtelu, sed prefere laboru, farante
bonon per siaj manoj, por ke li havu ion por doni al
bezonanto.
29 Ĉiu vorto putra ne eliru el via buŝo, sed nur tio,
kio estas bona, por konvena edifado, por ke ĝi donu
gracon al la aŭdantoj;

30 Kaj ne ĉagrenu la Sanktan Spiriton de Dio, en kiu
vi estis sigelitaj al la tago de elaĉeto.
31 Ĉia akreco, indigno, kolero, voĉbruado, kaj kalum-
nio estu formetitaj el vi, kune kun ĉia malico;
32 Kaj estu komplezemaj unu al alia, bonkoremaj,
pardonantaj unu al alia, kiel ankaŭ Dio en Kristo par-
donis al vi.

Ĉapitro V

1 Estu do imitantoj de Dio, kiel infanoj amataj,
2 Kaj iradu en amo, kiel Kristo amis nin kaj sin
donis pro ni, donaĵon kaj oferaĵon al Dio por bonodora
aromo.
3 Sed malĉasteco kaj ĉia malpureco kaj avareco ne
estu nomataj inter vi, kiel decas por sanktuloj;
4 Nek ia hontindaĵo, nek sensenca parolado, nek tro
libera babilado, kiuj ne konvenas; sed prefere dank-
esprimo.
5 Ĉar tion vi ja scias, ke ĉiu malĉastulo kaj malpurulo
kaj avarulo, kiu estas idolano, havas nenian heredon en la
regno de Kristo kaj Dio.
6 Neniu vin trompu per vanaj vortoj, ĉar pro tiuj ĉi
aferoj venas sur la infanojn de malobeo la kolero de
Dio.
7 Ne estu do partoprenantoj kun ili;
8 Ĉar antaŭe vi estis mallumo, sed nun lumo en la
Sinjoro; iru kiel infanoj de lumo,
9 Ĉar la frukto de la lumo estas en ĉia boneco kaj
justeco kaj vero,
10 Provante, kio bone plaĉas al la Sinjoro;
11 Kaj ne kunpartoprenu kun la senfruktaj faroj de
mallumo, sed prefere refutu ilin;
12 Ĉar estas hontinde eĉ paroli pri tio, kion ili faras
sekrete.

13 Sed ĉio, kio estas refutata, estas aperigata per la
lumo, ĉar ĉio aperigata estas lumo.
14 Tial iu diras: Vekiĝu, dormanto, kaj releviĝu el la
mortintoj, kaj Kristo al vi lumos.
15 Vidu do, ke vi atente iradu, ne kiel malsaĝaj, sed
kiel saĝaj;
16 Elaĉetante la tempon, ĉar malbonaj estas la tagoj.
17 Do ne estu senprudentaj, sed komprenantaj, kio
estas la volo de la Sinjoro.
18 Kaj ne ebriiĝu per vino, en kiu estas diboĉo, sed
pleniĝu per la Spirito;
19 Parolante unu al alia per psalmoj kaj himnoj kaj
kantoj spiritaj, kantante kaj psalmante al la Sinjoro en viaj
koroj;
20 Dankante Dion la Patron ĉiam pro ĉio en nomo de
nia Sinjoro Jesuo Kristo;
21 Submetiĝante unu al alia en la timo al Kristo.
22 Edzinoj, submetiĝu al viaj edzoj, same kiel al la
Sinjoro.
23 Ĉar edzo estas kapo de la edzino, kiel ankaŭ Kristo
estas kapo de la eklezio; kaj li estas la savanto de la
korpo.
24 Sed, kiel la eklezio sin submetas al Kristo, tiel
ankaŭ edzinoj al edzoj en ĉio.
25 Edzoj, amu viajn edzinojn, kiel Kristo amis la
eklezion kaj pro ĝi sin donis,
26 Por ke li sanktigu ĝin per akvolavo, kun la
vorto,
27 Por ke li starigu ĝin antaŭ si gloran eklezion, ne
havantan makulon, nek malglataĵon, nek ion tian, sed por
ke ĝi estu sankta kaj sendifekta.
28 Tiamaniere devas edzoj ami siajn edzinojn, kiel
siajn proprajn korpojn. Kiu amas sian edzinon, amas sin
mem;

29 Ĉar neniu iam malamis sian propran karnon, sed
nutras kaj prizorgas ĝin, kiel ankaŭ la Sinjoro la eklezion;
30 Ĉar ni estas membroj de lia korpo.
31 Pro tio ĉi, viro forlasos patron kaj patrinon kaj
aliĝos al sia edzino, kaj ili du iĝos unu karno.
32 Tiu ĉi mistero estas granda, sed mi parolas alude
pri Kristo kaj la eklezio.
33 Tamen ankaŭ ĉiu el vi individue amu sian edzinon,
kiel sin mem; kaj la edzino timu sian edzon.

Ĉapitro VI

1 Infanoj, obeu al viaj gepatroj en la Sinjoro, ĉar tio
ĉi decas.
2 Honoru vian patron kaj vian patrinon, tio estas la
unua ordono kun promeso,
3 Por ke bone estu al vi, kaj ke vi longeviva estu sur
la tero.
4 Kaj patroj, ne kolerigu viajn infanojn, sed nutru ilin
en la instruo kaj admono de la Sinjoro.
5 Sklavoj, obeu al tiuj, kiuj laŭ la karno estas viaj
sinjoroj, kun timo kaj tremo, en simpleco de via koro,
kiel al Kristo;
6 Ne laŭ okulservo, kiel homplaĉantoj, sed kiel sklavoj
de Kristo, farante el la koro la volon de Dio;
7 Kun bonvoleco servante, kiel al la Sinjoro, kaj ne
al homoj;
8 Sciante, ke, kian ajn bonon ĉiu faras, tion li ricevos
de la Sinjoro, ĉu sklavo, ĉu liberulo.
9 Kaj sinjoroj, agu same al ili, forlasante minacon,
sciante, ke via kaj ilia Sinjoro estas en ĉielo, kaj ne estas
ĉe li privilegiado de personoj.
10 Cetere, fortiĝu en la Sinjoro kaj en la forteco de
lia povo.

11 Surmetu la tutan armilaron de Dio, por ke vi povu
kontraŭstari al la artifikoj de la diablo.
12 Car nia luktado ne estas kontraŭ sango kaj karno,
sed kontraŭ estrecoj, kontraŭ aŭtoritatoj, kontraŭ mond-
regantoj de tiu ĉi mallumo, kontraŭ la spiritaroj de
malbono en la ĉielejoj.
13 Tial prenu al vi la tutan armilaron de Dio, por ke
vi povu kontraŭstari en la malbona tago, kaj, farinte ĉion,
stari.
14 Staru do, ĉirkaŭzoninte la lumbojn per vero, kaj
surmetinte la kirason de justeco,
15 Kaj enŝuiginte la piedojn per la pretiĝo de la
evangelio de paco ;
16 Super ĉio tenante la ŝildon de fido, per kiu vi
povos estingi ĉiujn fajrajn sagojn de la malbonulo ;
17 Kaj ricevu la kaskon de savo kaj la glavon de la
Spirito, kiu estas la vorto de Dio ;
18 Per ĉiu preĝo kaj petego en ĉiu tempo preĝante en
la Spirito, kaj viglante por tio en ĉia persisteco kaj
petego por ĉiuj sanktuloj,
19 Kaj por mi, ke al mi estu donita parolpovo kun
malfermo de mia buŝo, por ke mi sciigu kuraĝe la
misteron de la evangelio,
20 Pro kiu mi estas ambasadoro en kateno, por ke mi
parolu kuraĝe en ĝi, kiel mi devas paroli.
21 Plue, por ke vi sciiĝu pri miaj aferoj, kiel mi statas,
raportos ĉion al vi Tiĥiko, la amata frato kaj fidela
diakono en la Sinjoro,
22 Kiun mi sendis al vi tiukaŭze mem, ke vi sciiĝu
pri nia stato, kaj por ke li konsolu viajn korojn.
23 Paco estu al la fratoj, kaj amo kun fido el Dio la
Patro kaj el la Sinjoro Jesuo Kristo.
24 Graco kun ĉiuj, kiuj sendekliniĝe amas nian Sin-
joron Jesuon Kriston.

LA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA FILIPIANOJ

ĈAPITRO I

1 Paŭlo kaj Timoteo, servistoj de Jesuo Kristo, al ĉiuj
sanktuloj en Kristo Jesuo, kiuj estas en Filipi, kun
episkopoj kaj diakonoj:
2 Graco al vi kaj paco estu de Dio nia Patro kaj la
Sinjoro Jesuo Kristo.
3 Mi dankas mian Dion ĉe ĉiu memorado pri vi,
4 Ĉiam en ĉiu mia petegado por vi ĉiuj farante la
petegadon kun ĝojo,
5 Pro via partopreno en la evangelio depost la unua
tago ĝis nun;
6 Pri tio mem fidante, ke tiu, kiu komencis bonan
faron ĉe vi, perfektigados ĝin ĝis la tago de Jesuo Kristo.
7 Kaj decas ja, ke mi tion sentu pri vi ĉiuj, ĉar vi
havas min en via koro, kaj vi estas ĉiuj kun mi parto-
prenantoj en la graco, kiel en miaj katenoj, tiel ankaŭ en
la defendo kaj fortigado de la evangelio.
8 Ĉar Dio estas mia atestanto, kiel fervore mi amas
vin ĉiujn laŭ la koramo de Kristo Jesuo.
9 Kaj tion ĉi mi preĝas, ke via amo sufiĉegu ankoraŭ
plie kaj plie, en sciado kaj ĉia sagaceco,
10 Por ke vi aprobu la plej bonajn aferojn kaj estu
sinceraj kaj senfalpuŝaj ĝis la tago de Kristo,
11 Plenigite de la fruktoj de justeco, kiuj estas per
Jesuo Kristo, al la gloro kaj laŭdo de Dio.
12 Sed, fratoj, mi volas certigi vin, ke miaj aferoj plie
efektiviĝis por la progresado de la evangelio,
13 Tiel, ke miaj katenoj estas evidentigitaj tra la tuta
Prajtorio kaj ĉie aliloke.

14 Kaj la plimulto el la en Kristo fratoj, pro miaj
katenoj fariĝinte sentimaj, supermezure kuraĝas persiste
elparoladi la vorton de Dio.
15 Unuj ja proklamas Kriston eĉ envie kaj malpace,
sed aliaj bonvole;
16 Tiuj ĉi kun amo, sciante, ke mi estas metita por
defendi la evangelion;
17 Sed tiuj kun partieco predikas Kriston, ne sincere,
supozante, ke ili aldonos doloron al miaj katenoj.
18 Kio do? Nur tio, ke ĉiamaniere, aŭ pretekste, aŭ
vere, oni predikas Kriston; kaj pro tio mi ĝojas kaj
ankoraŭ plu ĝojos.
19 Car mi scias, ke tio ĉi efikos al mia savo, per viaj
preĝoj kaj la provizado de la Spirito de Jesuo Kristo,
20 Laŭ mia fervora atendado kaj espero, ke mi pri
nenio hontiĝos, sed ke per ĉia liberparolo, kiel ĉiam, tiel
ankaŭ nun, Kristo estas glorota en mia korpo, aŭ per
vivo, aŭ per morto.
21 Ĉar ĉe mi la vivado estas Kristo; kaj morti estas
gajno.
22 Sed, se mi vivados korpe, tio signifas pluan frukton
de laboro; kaj mi ne scias, kion elekti;
23 Ĉar ambaŭflanke mi estas embarasata, havante
deziron foriri kaj esti kun Kristo, kio estas multe pli
bona;
24 Tamen mia restado en la karno estas pli bezona
por vi.
25 Kaj, tiel fidante, mi scias, ke mi restos kaj apud-
restados kun vi ĉiuj, por via progreso kaj ĝojo de
fido;
26 Por ke mi pli abunde gratulu min pri vi, per mia
rea ĉeestado kun vi.
27 Sed via vivmaniero nur estu inda je la evangelio
de Kristo, por ke, ĉu mi alvenos kaj vidos vin, aŭ

forestos, mi aŭdu pri viaj aferoj, ke vi staradas unuspirite,
kunbatalantaj unuanime por la fido de la evangelio,
28 Kaj neniel timigitaj de la kontraŭuloj: kio estas al
ili certa signo de detruo, sed al vi certa signo (nepre de
Dio) pri via saviĝo.
29 Ĉar estas al vi permesite pro Kristo, ne sole kredi
je li, sed ankaŭ suferi pro li;
30 Havantaj la saman bataladon, kiun vi mem vidis
ĉe mi, kaj pri kiu vi nun aŭdas, ke ĉe mi ĝi estas
ankoraŭ.

Ĉapitro II

1 Se do ekzistas ia konsolo en Kristo, ia simpatio
de amo, ia kunuleco de la Spirito, ia kortuŝo kaj
kompato,
2 Plenigu mian ĝojon, ke vi same sentu, havante la
saman amon, estante samanimaj, sampensaj.
3 Nenion farante malpace aŭ arogante, sed kun
humileco kalkulante unu la aliajn kiel pli indajn, ol sin
mem.
4 Ne atentu ĉiu siajn proprajn aferojn, sed ankaŭ ĉiu
la aferojn de aliaj.
5 Tiu sama emo estu en vi, kiu estis ankaŭ en Kristo
Jesuo,
6 Kiu, estante en la formo de Dio, ne opiniadis
rabakiro la egalecon kun Dio,
7 Sed malplenigis sin, alpreninte la formon de sklavo,
fariĝinte laŭ la similaĵo de homoj;
8 Kaj troviĝinte laŭfigure kiel homo, li humiligis sin
kaj fariĝis obeema ĝis morto, kaj tio la morto per kruco.
9 Pro tio, do, Dio tre alte superigis lin kaj donis al li
la nomon, kiu estas super ĉia nomo,
10 Por ke je la nomo de Jesuo ĉiu genuo fleksiĝu, de
enĉieluloj kaj surteruloj kaj subteruloj;

11 Kaj ĉiu lango konfesu, ke Jesuo Kristo estas Sinjoro, al la gloro de Dio la Patro.
12 Tial, miaj amatoj, kiel ĉiam vi estas obeintaj, ne nur dum mia ĉeestado ĉe vi, sed nun eĉ pli multe dum mia forestado, ellaboru vian propran savon kun timo kaj tremo;
13 Ĉar Dio estas la elfaranta en vi la volon kaj la energion laŭ sia bonvolo.
14 Ĉion faru sen murmuroj kaj disputoj,
15 Por ke vi estu senkulpaj kaj senmakulaj, filoj de Dio neriproĉindaj, meze de malrekta kaj malhonesta generacio, inter kiuj vi lumas kiel lumiloj en la mondo;
16 Eltenante la vorton de la vivo; por ke estu por mi io, pri kio mi povos min gratuli en la tago de Jesuo Kristo, ke mi ne estas vane kurinta nek laborinta.
17 Kaj plie, eĉ se mi estas elverŝata sur la oferon kaj servon de via fido, mi ĝojas kaj kunĝojas kun vi ĉiuj.
18 Kaj tiel same vi ankaŭ ĝoju kaj kunĝoju kun mi.
19 Sed mi esperas en la Sinjoro Jesuo baldaŭ sendi al vi Timoteon, por ke mi ankaŭ refreŝiĝu, kiam mi certiĝos pri via stato.
20 Ĉar mi havas neniun samsentan, kiu sincere zorgos pri via stato.
21 Ĉar ĉiu sekvas siajn aferojn, ne la aferojn de Jesuo Kristo.
22 Sed vi ja konas lian legitimon, ke, kiel filo servas al sia patro, tiel li servis kun mi por la evangelio.
23 Lin do mi esperas tuj sendi, kiam mi certiĝos, kio al mi okazos.
24 Sed mi fidas al Dio, ke mi mem ankaŭ venos baldaŭ.
25 Tamen ŝajnis al mi necese sendi al vi Epafroditon, mian fraton kaj kunlaboranton kaj kunmilitanton, vian senditon kaj helpanton por mia bezono;

26 Ĉar li sopiris al vi ĉiuj, kaj forte maltrankviliĝis pro tio, ke vi jam sciiĝis pri lia malsano;

27 Ĉar efektive li malsanis, preskaŭ ĝis morto; sed Dio kompatis lin; kaj ne lin sole, sed ankaŭ min, por ke mi ne havu malĝojon super malĝojo.

28 Mi do sendis lin des pli diligente, por ke vi, revidante lin, reĝoju, kaj mi estu sen malĝojo.

29 Akceptu lin do en la Sinjoro kun plena ĝojo, kaj tiajn homojn honoru;

30 Ĉar, pro la laboro por Kristo, li alproksimiĝis al morto, riskante sian vivon por kompletigi tion, kio mankis al via servado al mi.

Ĉapitro III

1 Fine, fratoj, ĝoju en la Sinjoro. Ripete al vi skribi, min ja ne ĝenas, kaj por vi estas sendanĝerige.

2 Gardu vin kontraŭ la hundoj, gardu vin kontraŭ la malbonaguloj, gardu vin kontraŭ la karntranĉuloj.

3 Ĉar ni estas la cirkumciduloj, kiuj per la Spirito de Dio adoras, kaj nin gratulas pri Kristo Jesuo, kaj ne havas fidon al la karno.

4 Kvankam mi mem povas havi fidon al la karno; se iu alia pretendas fidi la karnon, mi ja pli efektive;

5 Cirkumcidita la okan tagon, el la raso Izraela, el la gento Benjamena, Hebreo el Hebreoj; rilate la leĝon, Fariseo;

6 Rilate fervoron, persekutanto de la eklezio; rilate la justecon, kiu fariĝas per la leĝo, senkulpa;

7 Sed, kio estis al mi gajno, tion mi kalkulis malgajno pro Kristo.

8 Kaj efektive ja mi kalkulas ĉion malgajno pro la supereco de la kono de Kristo Jesuo mia Sinjoro, pro kiu

mi suferis malgajnon de ĉio, kaj taksas ĉion kiel rubon,
por ke mi gajnu Kriston,
9 Kaj estu trovata en li, ne havante mian justecon,
kiu devenas de la leĝo, sed tiun, kiu estas per la
fido al Kristo, la justecon, kiu devenas de Dio sur
fidon;
10 Por ke mi lin konu kaj la potencon de lia releviĝo
kaj la kunulecon en liaj suferoj, konformiĝinte al lia
morto,
11 Se nur iamaniere mi povos atingi la releviĝon el la
mortintoj.
12 Ne kvazaŭ mi jam trafis, aŭ jam perfektiĝis; sed mi
antaŭen min pelas, se nur mi povos ekteni tion, pro kio
mi estas tenata de Kristo Jesuo.
13 Miaj fratoj, mi ne rigardas min kiel jam ekten-
antan; sed nur jene: Forgesante tion, kio estas mal-
antaŭe, kaj etendante la atenton al tio, kio estas
antaŭe,
14 Mi pelas min al la celo, por akiri la premion de la
supera voko de Dio en Kristo Jesuo.
15 Ni do, kiom el ni estas perfektaj, tiel pensu; kaj
se pri io vi pensas alie, tion ankaŭ Dio malkaŝos al vi;
16 Sed, ĉiuokaze, laŭ tiom, kiom ni jam atingis, ni
ĝuste iradu.
17 Fratoj, estu kunimitantoj de mi; kaj observu
tiujn, kiuj tiel iradas, kiel vi havas nin kiel modelon;
18 Ĉar multaj iradas, pri kiuj mi ofte diris al vi, kaj
nun eĉ plorante diras, ke ili estas malamikoj de la kruco
de Kristo;
19 Kies fino estas detruo, kies dio estas la ventro, kies
gloro estas en ilia honto, kiuj atentas surteraĵojn.
20 Ĉar nia burĝrajto estas en ĉielo, de kie ankaŭ ni
atendas Savonton, la Sinjoron Jesuon Kriston,
21 Kiu denove elformos la korpon de nia humiliĝo,

por ke ĝi konformiĝu al la korpo de lia gloro, laŭ la energio, per kiu li eĉ povas ĉion al si submeti.

Ĉapitro IV

1 Tial, miaj fratoj amataj kaj alsopirataj, mia ĝojo kaj
mia krono, tiel staradu en la Sinjoro, miaj amatuloj.
2 Mi admonas Eŭodian, kaj mi admonas Sintiĥeon, ke
ili estu unuanimaj en la Sinjoro.
3 Kaj mi petegas vin ankaŭ, sincera kunjugulo, helpu
tiujn virinojn, ĉar ili kunlaboris kun mi en la evangelio,
kune kun Klemento kaj miaj ceteraj kunlaborantoj, kies
nomoj estas en la libro de vivo.
4 Ĝoju en la Sinjoro ĉiam; denove mi diros: Ĝoju.
5 Via mildeco estu konata al ĉiuj. La Sinjoro estas
proksime.
6 Pri nenio trozorgu; sed pri ĉio, per preĝo kaj peto
kun dankesprimo, viaj deziroj sciiĝu al Dio.
7 Kaj la paco de Dio, kiu superas ĉian intelekton,
gardos viajn korojn kaj pensojn en Kristo Jesuo.
8 Fine, fratoj, kio ajn estas vera, kio ajn honesta, kio
ajn justa, kio ajn ĉasta, kio ajn ŝatinda, kio ajn bonfama;
se estas ia virto, se estas ia laŭdo, tion pripensu.
9 Kion vi lernis kaj ricevis kaj aŭdis kaj vidis en mi,
tion faru; kaj la Dio de paco estos kun vi.
10 Sed mi forte ĝojas en la Sinjoro, ke jam nun
denove vi kreskigis vian zorgon pri mi, laŭ tio, ke vi
ĉiam estis zorgemaj, sed mankis al vi oportuna tempo.
11 Tamen mi ne parolas rilate bezonon; ĉar mi
estas instruita, en kia stato ajn mi estas, en tio esti
kontenta.
12 Mi scias humiliĝi, kaj mi scias ankaŭ esti en
abundeco; ĉie kaj ĉiel mi lernis la sekreton pleniĝi kaj
malsati, havi abundon kaj havi mankon.

13 Mi ĉion povas en tiu, kiu min fortikigas.
14 Tamen vi bone agis, partoprenante kun mi en mia suferado.
15 Kaj vi mem, Filipianoj, ankaŭ scias, ke, en la komenco de la evangelio, kiam mi foriris el Makedonujo, neniu eklezio komunikiĝis kun mi rilate donadon kaj ricevadon, krom vi solaj.
16 Car eĉ en Tesaloniko vi sendis unufoje kaj dufoje ion por mia bezono.
17 Ne tial, ke mi deziras la donacon; sed mi deziras la frukton, kiu plimultiĝos por via profito.
18 Sed mi havas ĉion kaj estas en abundeco; mi jam pleniĝis, ricevinte per Epafrodito la senditaĵon el ĉe vi, aromon bonodoran, oferon akceptindan, kiu plaĉas al Dio.
19 Kaj mia Dio satigos ĉian vian bezonon, laŭ sia riĉo en gloro, en Kristo Jesuo.
20 Nun al nia Dio kaj Patro estu la gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.
21 Salutu ĉiun sanktulon en Kristo Jesuo. La fratoj, kiuj estas kun mi, vin salutas.
22 Ĉiuj sanktuloj vin salutas, precipe tiuj, kiuj estas el la domanaro de Cezaro.
23 La graco de la Sinjoro Jesuo Kristo estu kun via spirito.

LA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA KOLOSEANOJ

Ĉapitro I

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo per la volo de Dio, kaj Timoteo nia frato,
2 Al la sanktuloj kaj fidelaj fratoj en Kristo, kiuj

estas en Kolose: Graco al vi kaj paco de Dio nia
Patro.
3 Ni dankas Dion la Patron de nia Sinjoro Jesuo
Kristo, ĉiam preĝante por vi,
4 Aŭdinte pri via fido en Kristo Jesuo kaj pri la amo,
kiu estas en vi al ĉiuj sanktuloj,
5 Pro la espero konservita por vi en la ĉieloj, pri
kiu vi jam antaŭe aŭdis en la vorto de la vero de la
evangelio,
6 Kiu estas veninta ĝis vi, kiel ankaŭ en la tuta mondo
ĝi estas fruktoportanta kaj kreskanta, kiel ankaŭ en vi de
post tiu tago, en kiu vi aŭdis kaj ekkonis la gracon de
Dio laŭ la vero;
7 Kiel vi lernis de Epafras nia amata kunservanto, kiu
estas fidela diakono de Kristo pro ni,
8 Kiu ankaŭ sciigis nin pri via amo en la Spirito.
9 Tial ni ankaŭ, de post la tago, en kiu ni tion aŭdis,
ne ĉesas preĝi kaj peti por vi, ke vi pleniĝu per la scio de
lia volo en ĉia spirita saĝeco kaj prudento;
10 Por ke vi iradu inde je la Sinjoro, al ĉia plaĉado,
en ĉia bona farado fruktoportantaj kaj kreskantaj en la
kono de Dio;
11 Fortigitaj per ĉia forto laŭ la povo de lia gloro, por
ĉia pacienco kaj tolero kun ĝojo;
12 Dankante la Patron, kiu taŭgigis nin por partopreno
en la heredaĵo de la sanktuloj en lumo;
13 Kiu liberigis nin el la povo de mallumo kaj trans-
portis nin en la regnon de la Filo de sia amo;
14 En kiu ni havas la elaĉeton, la pardonon de pekoj;
15 Kiu estas bildo de la nevidebla Dio, la unuenaskito
inter la tuta kreitaro;
16 Ĉar en li ĉio estiĝis, en la ĉieloj kaj sur la tero,
videbla kaj nevidebla, ĉu tronoj, ĉu regecoj, ĉu estrecoj,
ĉu aŭtoritatoj; ĉio estiĝis per li, kaj por li;

17 Kaj li estas antaŭ ĉio, kaj ĉio estas kunstarigita
en li.
18 Kaj li estas la kapo de la korpo, la eklezio ; kaj li
estas la komenco, la unuenaskita el la mortintoj, por ke
li fariĝu superulo en ĉio.
19 Car en li la Patro bone volis, ke la tuta pleneco
loĝu ;
20 Kaj per li kunakordigi ĉion al si mem, pacon
farinte per la sango de lia kruco ; per li ĉion, ĉu sur la
tero, ĉu en la ĉieloj.
21 Kaj vin, antaŭe fremdigitajn, kaj mense malamikojn
en malbonaj faroj, nun malgraŭ tio li estas kunakord-
iginta
22 En la korpo de lia karno, per morto, por starigi
vin sanktaj kaj senmakulaj kaj nekulpigitaj antaŭ li ;
23 Se efektive vi restas en la fido, fonditaj kaj fiksitaj
kaj ne movitaj for de la espero de la evangelio, kiun vi
aŭdis, kiu estas predikita tra la tuta kreitaro sub la ĉielo ;
kies diakono mi Paŭlo fariĝis.
24 Nun mi ĝojas pri miaj suferoj pro vi, kaj plenigas
la mankaĵon de la mizeroj de Kristo en mia karno pro
lia korpo, kiu estas la eklezio ;
25 Kies diakono mi fariĝis laŭ la aranĝo de Dio, kiu
estas donita al mi pro vi, por plenumi la vorton de Dio,
26 La misteron, kiu estas kaŝita for de la mondaĝoj
kaj de la generacioj, sed nun klarigita al liaj sanktuloj,
27 Al kiuj Dio volis sciigi, kia estas la riĉeco de la
gloro de tiu ĉi mistero inter la nacianoj ; kiu estas Kristo
en vi, la espero de gloro ;
28 Kiun ni anoncas, admonante ĉiun homon kaj
instruante ĉiun homon en ĉia saĝeco, por ke ni starigu
ĉiun homon perfekta en Kristo Jesuo ;
29 Por kiu celo mi ankaŭ laboras, klopodante laŭ lia
energio, kiu energias en mi kun povo.

Ĉapitro II

1 Mi volas do, ke vi sciu, kiel grandan klopodon mi
havas pro vi, kaj pro tiuj en Laodikea, kaj pro ĉiuj, kiuj
ne estas vidintaj mian vizaĝon en la karno.
2 Por ke iliaj koroj estu konsolitaj, dum ili kun-
kroĉiĝas en amo, kaj al ĉia riĉeco de la plena certiĝo de
kompreno, por ke ili sciu la misteron de Dio, Kriston,
3 En kiu estas ĉiuj trezoroj de saĝeco kaj de sciado
kaŝitaj.
4 Tion ĉi mi diras, por ke neniu vin trompu per parola
allogeco.
5 Ĉar, se mi laŭ karno forestas, tamen laŭ spirito mi
estas kun vi, ĝojante kaj vidante vian ordon kaj la
firmecon de via fido al Kristo.
6 Kiel do vi ricevis Kriston Jesuon la Sinjoron, tiel vi
iradu en li,
7 Enradikigite kaj konstruite en li, kaj firmigite en la
fido, kiel vi estas instruitaj, kun abundo da dankesprimo.
8 Atentu, por ke neniu forrabu vin per filozofio kaj
vana trompo, laŭ la tradicio de homoj, laŭ la principoj de
la mondo, kaj ne laŭ Kristo;
9 Ĉar en li korpe loĝas la tuta pleneco de la Dieco,
10 Kaj vi estas plenigitaj en li, kiu estas kapo de ĉia
estreco kaj aŭtoritato;
11 En kiu ankaŭ vi estas cirkumciditaj per cirkumcido
ne manfarita, en la demeto de la korpo de la karno, en la
cirkumcido de Kristo;
12 Enterigite kun li en bapto, en kiu ankaŭ vi estas
kunlevitaj per la fido je la energio de Dio, kiu levis lin
el la mortintoj.
13 Kaj vin, kiuj estas malvivaj per viaj eraroj kaj la
necirkumcido de via karno, li vivigis kun li, pardoninte
al ni ĉiujn erarojn;

14 Elviŝinte la dekreton kontraŭ ni en ordonoj
skribitan, kiu estis al ni malfavora, kaj li forprenis ĝin
el la mezo, najlinte ĝin al la kruco;
15 Kaj foriginte de si la estrecojn kaj la aŭtoritatojn,
parade malkaŝis ilin, triumfante super ili en ĝi.
16 Neniu do vin juĝu pri manĝaĵo, aŭ trinkaĵo, aŭ
rilate al festo, aŭ nova luno, aŭ sabato;
17 Kiuj estas ombro de la estontaĵoj, sed la korpo
apartenas al Kristo.
18 Neniu forrabu de vi vian premion per memvola
humileco kaj kulto de la anĝeloj, entrudante sin en tion,
kion li ne estas vidinta, vante blovoŝvelinte per sia karna
menso,
19 Kaj ne tenante la Kapon, el kiu la tuta korpo, per
la artikoj kaj ligiloj provizita kaj kunigita, kreskas laŭ la
kreskigo de Dio.
20 Se vi mortis kun Kristo for de la principoj de la
mondo, kial, kiel vivantaj en la mondo, vi submetiĝas al
dekretoj:
21 Ne tuŝu, ne gustumu, ne palpu,
22 Pri la aferoj, kiuj pereas per la uzado, laŭ la ordonoj
kaj doktrinoj de homoj?
23 Kiuj aferoj havas ŝajnon de saĝeco en volokulto
kaj humileco kaj severeco rilate al la korpo, ne en ia
valoro kontraŭ plensatigo de la karno.

Ĉapitro III

1 Se do vi estas levitaj kun Kristo, serĉu la aferojn,
kiuj estas supre, kie Kristo estas dekstre de Dio sidanta.
2 Atentu tion, kio estas supre, ne surteraĵojn.
3 Ĉar vi mortis, kaj via vivo kaŝiĝis kun Kristo en
Dio.

4 Kiam Kristo, nia vivo, aperos, tiam vi ankaŭ kun li
aperos en gloro.
5 Malvivigu do viajn membrojn, kiuj estas sur la tero;
malĉastecon, malpurecon, volupton, malbonan deziron
kaj avarecon, kiu estas idolkulto;
6 Pro kiuj venas la kolero de Dio sur la filojn de
malobeo;
7 En kiuj vi ankaŭ foje iradis, kiam vi vivis en ili.
8 Sed nun formetu ankaŭ la jenajn: koleron, pasian
indignon, malicon, kalumnion, hontindan parolon el via
buŝo.
9 Ne mensogu unu al alia, ĉar vi jam formetis la
malnovan homon kun liaj agoj,
10 Kaj surmetis la novan homon, kiu estas renovigata
al sciado laŭ la similaĵo de tiu, kiu kreis lin;
11 Kie ne povas esti Greko kaj Judo, cirkumcido kaj
necirkumcido, barbarulo, Skito, sklavo, liberulo, sed
Kristo estas ĉio kaj en ĉio.
12 Surmetu do, kiel elektitoj de Dio, sanktaj kaj
amataj, koron de kompato, bonkorecon, humilecon,
mildecon, toleron;
13 Reciproke paciencante kaj pardonante, se iu havas
plendon kontraŭ iu; kiel la Sinjoro pardonis al vi, tiel
ankaŭ vi;
14 Kaj super ĉion ĉi tion surmetu amon, kiu estas
ligilo de perfekteco.
15 Kaj la paco de Kristo prezidu en viaj koroj, al kiu
ankaŭ vi estas vokitaj en unu korpo, kaj estu dank-
emaj.
16 La vorto de Kristo loĝu en vi riĉe, en ĉia saĝeco;
kaj instruu kaj admonu unu la alian per psalmoj kaj
himnoj kaj laŭspiritaj kantoj, kantante kun graco en viaj
koroj al Dio.
17 Kaj kion ajn vi faras per vorto aŭ faro, faru ĉion

en la nomo de la Sinjoro Jesuo, dankante Dion la Patron per li.

18 Edzinoj, submetiĝu al viaj edzoj, kiel decas en la Sinjoro.

19 Edzoj, amu viajn edzinojn, kaj ne maldolĉiĝu kontraŭ ili.

20 Infanoj, obeu viajn gepatrojn en ĉio, ĉar tio plaĉas al la Sinjoro.

21 Patroj, ne ekkolerigu viajn infanojn, por ke ili ne senkuraĝiĝu.

22 Sklavoj, obeu en ĉio al la sinjoroj laŭ la karno, ne per okulservo, kiel homplaĉantoj, sed en simpleco de koro, timante la Sinjoron.

23 Kaj, kion ajn vi faras, plenanime laboru, kiel por la Sinjoro, kaj ne por homoj;

24 Sciante, ke de la Sinjoro vi ricevos la rekompencon de la heredaĵo; ĉar vi servas la Sinjoron Kriston.

25 Sed ĉiu maljuste faranta ricevos returne laŭ la maljustaĵo, kaj ne estas privilegio de personoj.

Ĉapitro IV

1 Sinjoroj, donu al viaj sklavoj justaĵon kaj egalaĵon, sciante, ke vi ankaŭ havas Sinjoron en ĉielo.

2 En preĝado persistu, viglante en ĝi kun danko;

3 Preĝante samtempe ankaŭ pro ni, por ke Dio malfermu al ni pordon por la vorto, por paroli la misteron de Kristo, pro kiu mi estas ankaŭ enkatenita;

4 Por ke mi klarigu ĝin, kiel mi devus paroli.

5 Iradu en saĝeco rilate al la eksteruloj, elaĉetante la tempon.

6 Via parolo estu ĉiam kun graco, spicita per salo, por ke vi sciu, kiel vi devas respondi al ĉiu.

7 Pri ĉiuj miaj aferoj sciigos vin Tiĥiko la amata frato
kaj fidela diakono kaj kunservanto en la Sinjoro,
8 Kiun mi sendis al vi por tio mem, ke vi sciu pri nia
farto, kaj ke li konsolu viajn korojn,
9 Kun Onesimo la fidela kaj amata frato, kiu estas el
vi. Ili sciigos vin pri ĉiuj ĉi-tieaj aferoj.
10 Salutas vin Aristarĥo mia kunmalliberulo, kaj
Marko kuzo de Barnabas (pri kiu vi ricevis ordonojn;
se li venos al vi, akceptu lin),
11 Kaj Jesuo nomata Justo, kiuj estas el la cirkum-
cido: tiuj solaj estas miaj kunlaborantoj por la regno de
Dio, kiuj estis al mi konsolilo.
12 Salutas vin Epafras, kiu estas el vi, servisto de
Kristo Jesuo, ĉiam klopodeganta pro vi en siaj preĝoj,
por ke vi staru perfektaj kaj konvinkitaj en la tuta volo de
Dio.
13 Ĉar mi atestas pri li, ke li havas multan fervoron
pro vi, kaj pro tiuj, kiuj estas en Laodikea, kaj en
Hierapolis.
14 Salutas vin Luko la amata kuracisto, kaj Demas.
15 Salutu la fratojn en Laodikea, kaj Nimfason, kaj
la eklezion en ilia domo.
16 Kaj, kiam la epistolo estos legita ĉe vi, faru, ke ĝi
estu legata ankaŭ en la eklezio de la Laodikeanoj; kaj ke
vi ankaŭ legu la epistolon el Laodikea.
17 Kaj diru al Arĥipo: Zorgu pri la diakoneco, kiun
vi ricevis en la Sinjoro, por ke vi plenumu ĝin.
18 La saluto per la propra mano de mi Paŭlo. Mem-
oru miajn katenojn. Graco estu kun vi.

LA UNUA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA TESALONIKANOJ

ĈAPITRO I

1 Paŭlo, kaj Silvano, kaj Timoteo, al la eklezio de la
Tesalonikanoj en Dio la Patro kaj la Sinjoro Jesuo Kristo:
Graco al vi kaj paco.
2 Ĉiam ni dankadas al Dio pri vi ĉiuj, memoron pri vi
farante en niaj preĝoj;
3 Memorante senĉese vian laboron de fido kaj penadon
de amo kaj paciencon de espero al nia Sinjoro Jesuo
Kristo, antaŭ nia Dio kaj Patro;
4 Sciante, fratoj, amataj de Dio, vian elekton,
5 Ĉar nia evangelio ne venis al vi nur parole, sed
ankaŭ kun potenco kaj kun la Sankta Spirito kaj plena
certigo; kiel vi scias, kiaj homoj ni ĉe vi montriĝis pro vi.
6 Kaj vi fariĝis imitantoj de ni kaj de la Sinjoro,
ricevinte la vorton en multe da aflikto, kun la ĝojo de la
Sankta Spirito;
7 Tiel, ke vi fariĝis modelo por ĉiuj kredantoj en
Makedonujo kaj Aĥaja lando.
8 Ĉar de vi la vorto de la Sinjoro estas diseĥita ne
sole en Makedonujo kaj Aĥaja lando, sed en ĉiu loko via
fido al Dio disvastiĝis, tiel, ke ni nenion bezonas
diri.
9 Ĉar ili mem pri ni rakontas, kian alvenon ni havis ĉe
vi; kaj kiel vi vin turnis al Dio for de idoloj, por servi
vivantan kaj veran Dion,
10 Kaj atendi lian Filon el la ĉielo, kiun li levis el la
mortintoj, Jesuon, kiu nin savas de la estonta kolerego.

Ĉapitro II

1 Ĉar, fratoj, vi mem scias, ke nia alveno al vi ne
fariĝis senfrukta ;
2 Sed, kiel vi scias, post kiam ni spertis suferon kaj
insultadon en Filipi, ni kuraĝiĝis en nia Dio prediki al vi
la evangelion de Dio meze de grandega konflikto.
3 Ĉar nia instruado devenis nek de eraro, nek de mal-
pureco, nek estas kun ruzo ;
4 Sed, kiel Dio nin aprobis, por konfidi al ni la
evangelion, tiel ni parolas, por plaĉi ne al homoj, sed al
Dio, kiu esploras niajn korojn.
5 Ĉar, kiel vi scias, nek iam ni troviĝis kun vortoj
flataj, nek kun avideca preteksto (Dio estas atestanto),
6 Nek serĉante gloron homan, nek ĉe vi nek ĉe iu
alia, kvankam ni povis esti al vi ŝarĝaj, kiel apostoloj de
Kristo.
7 Sed ni estis mildaj inter vi, kiel vartistino fleganta
siajn proprajn infanojn :
8 Sammaniere ni, sentante por vi koran inklinon,
volonte tiam dividus kun vi, ne nur la evangelion de Dio,
sed ankaŭ niajn proprajn animojn, ĉar tre karaj por ni vi
estis.
9 Ĉar vi memoras, fratoj, nian penadon kaj laboregon.
Nokte kaj tage laborante, por ke ni ne fariĝu ŝarĝo por iu
el vi, ni predikadis al vi la evangelion de Dio.
10 Vi estas atestantoj, kaj Dio ankaŭ, kiel sankte kaj
juste kaj senkulpe ni kondutis ĉe vi kredantoj ;
11 Kiel vi scias, ke por ĉiu el vi ni estis kiel patro ĉe
siaj infanoj, admonante vin kaj kuraĝigante kaj peteg-
ante,
12 Ke vi iradu inde je Dio, kiu vin vokas en sian
regnon kaj gloron.

13 Pro ĉi tio ankaŭ ni dankas al Dio senĉese, ke, ricevinte per parolo nia la vorton de Dio, vi akceptis ne la homan vorton, sed, kiel ĝi vere estas, la Dian vorton, kiu ankaŭ energias en vi, kiuj kredas.
14 Ĉar vi, fratoj, fariĝis imitantoj de la eklezioj de Dio en Kristo Jesuo, kiuj estas en Judeo; ĉar tiajn samajn suferojn vi ankaŭ spertis ĉe viaj samlanduloj, kiajn tiuj ĉe la Judoj,
15 Kiuj mortigis la Sinjoron Jesuon kaj la profetojn, kaj nin elpelis, kaj ne plaĉas al Dio, kaj estas kontraŭuloj al ĉiuj homoj;
16 Ili malhelpis, ke ni prediku al la nacianoj, por ke ili estu savitaj, por kompletigi ĉiam la sumon de siaj pekoj; kaj sur ilin venis la kolero ĝis ekstrema mezuro.
17 Sed, fratoj, ni, senigite je vi dum kelka tempo, persone, ne kore, pli fervore klopodis vidi vian vizaĝon kun multa sopiro;
18 Ĉar ni deziris veni al vi; mi Paŭlo tion deziris unufoje kaj dufoje; sed malhelpis nin Satano.
19 Ĉar kio estas nia espero, aŭ ĝojo, aŭ krono de sin-gratulado? Ĉu ĝi ja ne estas vi, antaŭ nia Sinjoro Jesuo Kristo ĉe lia alesto?
20 Ĉar vi estas nia gloro kaj nia ĝojo.

Ĉapitro III

1 Kiam do ni plu ne povis resti trankvilaj, ni decidis esti lasitaj solaj en Ateno;
2 Kaj ni sendis Timoteon, nian fraton kaj servanton de Dio en la evangelio de Kristo, por firmigi vin kaj konsoli vin pri via fido,
3 Por ke neniu estu ŝancelita pro ĉi tiuj afliktoj; ĉar vi mem scias, ke ili apartenas al nia sorto.

4 Ĉar, kiam ni estis ĉe vi, ni antaŭdiris al vi, ke ni
nepre suferos; kaj tio efektive okazis, kiel vi ja scias.
5 Pro ĉi tio mi ankaŭ, kiam mi jam ne povis resti
trankvila, sendis, por ke mi certiĝu pri via fido, pro timo,
ke eble la tentanto tentis vin, kaj nia laboro fariĝos
senutila.
6 Kiam Timoteo, ĵus veninte al ni de vi, donis al ni
bonajn sciigojn pri via fido kaj via amo, kaj ke vi ĉiam
memoras nin bonkore, dezirante vidi nin, same kiel ni
ankaŭ vin,
7 Pro tio ni konsoliĝis, fratoj, pri vi, en ĉia nia malĝojo
kaj afliktiĝo, per via fido;
8 Ĉar nun ni vivas, se vi staradas en la Sinjoro.
9 Ĉar kian dankon ni povas repagi al Dio pri vi, pro la
tuta ĝojo, per kiu ni ĝojas pro vi antaŭ Dio;
10 Nokte kaj tage kun fervorego preĝante, ke ni povu
vidi vian vizaĝon kaj bonigu la mankojn de via fido?
11 Do nia Dio kaj Patro mem kaj nia Sinjoro Jesuo
direktu nian vojon al vi;
12 Kaj la Sinjoro pligrandigu kaj abundigu vian amon
unu al la alia kaj al ĉiuj, same kiel ni amas vin;
13 Por ke li faru viajn korojn senkulpaj kaj sanktaj
antaŭ nia Dio kaj Patro, ĉe la alesto de nia Sinjoro Jesuo
kun ĉiuj siaj sanktuloj.

Ĉapitro IV

1 Fine do, fratoj, ni petegas kaj admonas vin en la
Sinjoro Jesuo, ke, kiamaniere vi lernis de ni, kiel vi
devus iradi kaj plaĉi al Dio (kaj vi ja tiel iradas),
tiamaniere vi pli kaj pli abunde agu.
2 Ĉar vi scias, kian admonon ni donis al vi en la
Sinjoro Jesuo.

3 Ĉar tio ĉi estas la volo de Dio, via sanktiĝo, ke vi
vin detenu de malĉasteco;
4 Ke ĉiu el vi sciu preni al si sian propran aĵon en
sankteco kaj honoro,
5 Ne en la pasio de volupto, kiel la nacianoj, kiuj ne
konas Dion;
6 Ke neniu peku kaj trompu sian fraton en ĉi tio;
ĉar la Sinjoro estas venĝanto en ĉio ĉi, kiel ankaŭ ni
antaŭavertis vin kaj atestis.
7 Ĉar Dio nin vokis ne por malpureco, sed por
sanktiĝo.
8 Tiu do, kiu malakceptas, malakceptas ne homon,
sed Dion, kiu donas al vi sian Sanktan Spiriton.
9 Sed pri amo al la frataro, vi ne bezonas, ke oni
skribu al vi, ĉar vi mem estas instruitaj de Dio ami unu
la alian;
10 Ĉar vi ja tion faras al ĉiuj fratoj, kiuj estas en tuta
Makedonujo. Sed ni admonas vin, fratoj, ke vi amu pli
kaj pli abunde,
11 Kaj ke vi ambiciu esti kvietemaj, kaj fari viajn
proprajn aferojn, kaj labori per viaj manoj, ĝuste kiel ni al
vi ordonis;
12 Por ke vi iradu honeste antaŭ tiuj, kiuj estas
ekstere, kaj por ke nenio al vi manku.
13 Sed ni ne volas, fratoj, ke vi ne sciu pri tiuj, la
jam ekdormintaj; por ke vi ne malĝoju, kiel la ceteraj,
kiuj havas nenian esperon.
14 Ĉar, se ni kredas, ke Jesuo mortis kaj releviĝis, tiel
ankaŭ tiujn, kiuj dormiĝis en Jesuo, Dio venigos
kun li.
15 Tion ĉi ni diras al vi per la vorto de la Sinjoro, ke
ni, kiuj estos vivaj, superrestantaj ĝis la alesto de la
Sinjoro, neniel havos lokon antaŭ la dormiĝintoj.
16 Ĉar la Sinjoro mem malsupreniros de la ĉielo, kun

signalkrio, kun la voĉo de la ĉefanĝelo kaj la trumpeto de
Dio ; kaj la mortintoj en Kristo leviĝos unuaj ;
17 Poste ni, kiuj vivas, ankoraŭ restantaj, estos kune
kun ili suprenkaptitaj en la nubojn, por renkonti la
Sinjoron en la aero, kaj tiel ni estos por ĉiam kun la
Sinjoro.
18 Tial per tiuj ĉi vortoj konsolu unu la alian.

Ĉapitro V

1 Sed pri la tempoj kaj okazoj, fratoj, vi neniel
bezonas, ke oni skribu al vi.
2 Ĉar vi mem tute bone scias, ke la tago de la Sinjoro
venas kvazaŭ ŝtelisto en la nokto.
3 Dum oni diras : Paco kaj sendanĝereco, tiam subita
detruo venas sur ilin, kiel naskodoloro al gravedulino,
kaj ili neniel sin forsavos.
4 Sed vi, fratoj, ne estas en mallumo tiel, ke tiu tago
vin trafus kiel ŝtelisto ;
5 Ĉar vi ĉiuj estas filoj de lumo kaj filoj de la tago ;
ni estas nek el la nokto, nek el mallumo ;
6 Tial ni ne dormu, kiel la aliaj, sed ni viglu kaj estu
sobraj.
7 Ĉar, kiuj dormas, dormas en la nokto ; kaj kiuj
ebriiĝas, ebriiĝas en la nokto.
8 Sed, ĉar ni estas el la tago, ni estu sobremaj,
surmetante la kirason de fido kaj amo, kaj, kiel kaskon,
la esperon de savo.
9 Ĉar Dio ne al kolero nin destinis, sed al la ricevo de
savado per nia Sinjoro Jesuo Kristo,
10 Kiu mortis por ni, por ke, ĉu ni maldormos aŭ
dormos, ni vivu kune kun li.
11 Tial admonu vin reciproke kaj edifu unu la alian,
kiel ankaŭ vi jam faradas.

12 Sed ni petas vin, fratoj, koni tiujn, kiuj laboras ĉe
vi kaj estras ĉe vi en la Sinjoro kaj vin admonas,
13 Kaj estimi ilin treege kun amo pro ilia laboro.
Estu pacemaj unu kun la alia.
14 Kaj ni petas vin, fratoj, admonu la senordulojn,
kuraĝigu la nebravulojn, subtenu la malfortulojn, estu
paciencaj kontraŭ ĉiuj.
15 Zorgu, ke neniu redonu al iu malbonon por mal-
bono; sed ĉiam sekvu tion, kio estas bona, unu por alia
kaj por ĉiuj.
16 Ĝojadu ĉiam.
17 Preĝadu senĉese.
18 Pri ĉio dankadu, ĉar tia estas la volo de Dio en
Kristo Jesuo pri vi.
19 Ne estingu la Spiriton.
20 Ne malestimu profetadojn.
21 Kontrolu ĉion; tenu firme tion, kio estas bona.
22 Detenu vin de ĉia formo de malbono.
23 Kaj la Dio de paco vin sanktigu tute; kaj via
spirito kaj animo kaj korpo estu plene konservitaj sen
kulpo, ĉe la alesto de nia Sinjoro Jesuo Kristo.
24 Fidela estas tiu, kiu vin vokas, kiu ankaŭ faros.
25 Fratoj, preĝu por ni.
26 Salutu ĉiujn fratojn per sankta kiso.
27 Mi solene petegas vin per la Sinjoro, ke oni legu
ĉi tiun epistolon antaŭ la tuta frataro.
28 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi.

LA DUA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL LA TESALONIKANOJ

ĈAPITRO I

1 Paŭlo kaj Silvano kaj Timoteo al la eklezio de la
Tesalonikanoj en Dio nia Patro kaj la Sinjoro Jesuo
Kristo:
2 Graco al vi kaj paco el Dio la Patro kaj la Sinjoro
Jesuo Kristo.
3 Senĉese ni devas danki al Dio pro vi, fratoj, kiel
estas ja dece, pro tio, ke via fido kreskas treege, kaj
abundas via reciproka amo de ĉiu al ĉiu.
4 Tiel, ke ni mem fanfaronas pri vi en la eklezioj de
Dio, pro via pacienco kaj fido sub ĉiuj viaj persekutadoj
kaj afliktiĝoj, kiujn vi elportadas;
5 Kio estas evidenta signo de la justa juĝo de Dio;
por ke vi estu juĝataj indaj je la regno de Dio, por kiu
vi ankaŭ suferas;
6 Ĉar estas justaĵo ĉe Dio rekompenci per afliktoj
tiujn, kiuj vin afliktas,
7 Kaj vin la afliktatajn per ripozo kun ni, ĉe la mal-
kaŝiĝo de la Sinjoro Jesuo el la ĉielo kun la anĝeloj de
sia potenco,
8 En flamanta fajro portante venĝon sur tiujn, kiuj ne
konas Dion kaj ne obeas al la evangelio de nia Sinjoro
Jesuo;
9 Kiuj suferos punadon, eternan detruadon el antaŭ
la vizaĝo de la Sinjoro kaj el la gloro de lia potenco,
10 Kiam li venos por esti glorata en siaj sanktuloj, kaj
esti admirata ĉe ĉiuj, kiuj ekkredis (ĉar nia atestado ĉe vi
estis kredata) en tiu tago.

11 Por kiu celo ni ankaŭ konstante preĝas por vi, ke nia
Dio vin rigardu indaj je la voko, kaj kun potenco plenumu
ĉiun bonvolon de boneco kaj ĉiun laboron de fido;
12 Por ke la nomo de nia Sinjoro Jesuo estu glorata
en vi, kaj vi en li, laŭ la graco de nia Dio kaj la Sinjoro
Jesuo Kristo.

Ĉapitro II

1 Nun ni petegas vin, fratoj, koncerne la aleston de
nia Sinjoro Jesuo Kristo kaj nian kunkolektiĝon al li,
2 Ke vi ne fariĝu facile skueblaj mense, nek kon-
sterniĝu, ĉu per spirito, ĉu per parolo, ĉu per letero
ŝajne el ni, kvazaŭ la tago de la Sinjoro jam apudestas;
3 Neniu vin trompu iamaniere; ĉar nepre antaŭe
okazos la apostateco, kaj la homo de peko estos mal-
kaŝita, la filo de pereo,
4 Kiu kontraŭmetas sin kaj levas sin super ĉion, kion
oni nomas Dio aŭ adoras; tiel, ke li sidas en la templo
de Dio, elmontrante sin kvazaŭ li estas Dio.
5 Ĉu vi ne memoras, ke mi, ankoraŭ estante kun vi,
diris tion ĉi al vi?
6 Kaj nun vi scias, kio malhelpas, por ke li estu
elmontrata siatempe.
7 Ĉar la mistero de maljusteco jam energias; sed
restas ankoraŭ la malhelpanto ĝis li estos formovita.
8 Kaj tiam estos malkaŝita la maljustulo, kiun la
Sinjoro Jesuo detruos per la spiro de sia buŝo kaj
neniigos per la apero de sia alesto;
9 Ĉar ties alesto estas laŭ la energio de Satano kun
ĉia povo kaj kun signoj kaj mensogaj mirindaĵoj,
10 Kaj kun ĉia trompo de maljusteco por la pereantoj,
pro tio, ke ili ne ricevis la amon al la vero por esti savitaj.
11 Kaj pro tio ĉi Dio sendas al ili energion de eraro,
tiel, ke ili kredos mensogon;

12 Por ke ĉiuj estu juĝataj, kiuj ne kredis la veron, sed trovis plezuron en maljusteco.

13 Sed ni ĉiam devas danki al Dio pro vi, fratoj, amataj de la Sinjoro, pro tio, ke Dio vin elektis de la komenco al savo en la sanktigo de la Spirito kaj kredo al la vero ;

14 Al kiu li vin vokis per nia evangelio, por la akiro de la gloro de nia Sinjoro Jesuo Kristo.

15 Tial, fratoj, staru firme, kaj tenu la tradiciojn, kiujn vi lernis, ĉu per parolo, aŭ per la letero nia.

16 Nu, nia Sinjoro Jesuo Kristo mem kaj Dio nia Patro, kiu nin amis kaj al ni donis eternan konsolon kaj bonan esperon per graco,

17 Konsolu viajn korojn kaj fortigu ilin por ĉia bona faro kaj vorto.

Ĉapitro III

1 Fine, fratoj, preĝu por ni, ke la vorto de la Sinjoro disvastiĝu kaj estu glorata, kiel ankaŭ ĉe vi ;

2 Kaj ke ni estu savitaj for de senprudentaj kaj malbonaj homoj ; ĉar ne ĉe ĉiuj estas la fido.

3 Sed la Sinjoro estas fidela, kiu vin fortikigos kaj vin defendos kontraŭ la malbonulo.

4 Sed ni fidas la Sinjoron rilate vin, ke vi faras kaj faros tion, kion ni ordonas.

5 Kaj la Sinjoro direktu viajn korojn en la amon al Dio kaj la paciencon de Kristo.

6 Nu, ni ordonas al vi, fratoj, en la nomo de la Sinjoro Jesuo Kristo, ke vi vin apartigu for de ĉiu frato, kiu iradas senorde kaj ne laŭ la tradicio, kiun oni ricevis de ni.

7 Ĉar vi mem scias, kiel vi devas nin imiti ; ĉar ni ne kondutis senorde inter vi ;

8 Nek manĝis panon donace de iu, sed per laboro kaj

penado, nokte kaj tage laborante, por ke ni ne fariĝu ŝarĝo por iu el vi ;

9 Ne kvazaŭ ni ne havas tian rajton, sed por estigi nin modelo antaŭ vi, ke vi nin imitu.

10 Ĉar ankaŭ kiam ni estis ĉe vi, tion ĉi ni ordonis al vi : Se iu ne volas labori, tiu ankaŭ ne manĝu.

11 Ĉar ni aŭdas, ke kelkaj inter vi iradas senorde, kiuj neniel laboras, sed en ĉies aferojn sin enŝovas.

12 Nu, tiajn ni ordonas kaj admonas pro la Sinjoro Jesuo Kristo, ke kviete ili laboru kaj manĝu sian propran panon.

13 Sed vi, fratoj, ne laciĝu en bonfarado.

14 Sed, se iu ne obeos al la parolo de tiu ĉi nia epistolo, rimarku tiun, kaj ne estu por li kamaradoj, por ke li hontiĝu.

15 Tamen ne rigardu lin kiel malamikon, sed admonu lin kiel fraton.

16 Nu, la Sinjoro de paco mem donu al vi pacon ĉiatempe kaj ĉiamaniere. La Sinjoro estu kun vi ĉiuj.

17 La saluto de mi Paŭlo per mia propra mano, kiu estas la signo en ĉiu epistolo ; tiel mi skribas.

18 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun vi ĉiuj.

LA UNUA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL TIMOTEO

Ĉapitro I

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo, laŭ la ordono de Dio nia Savanto, kaj Kristo Jesuo nia espero,

2 Al Timoteo, mia vera filo en fido : Graco, kompato kaj paco de Dio la Patro kaj Kristo Jesuo nia Sinjoro.

3 Kiel mi instigis vin resti en Efeso, kiam mi estis

ekveturonta en Makedonujon, por ke vi admonu kelkajn
tieulojn, ke ili ne instruu alian doktrinon,
4 Nek atentu fabelojn kaj senfinajn genealogiojn, kiuj
liveras diskutojn, pli ol tiun administradon de Dio, kiu
estas laŭ la fido ; tiel faru.
5 Sed la celo de la admono estas amo el pura koro
kaj bona konscienco kaj nehipokrita fido ;
6 Kion maltrafinte, kelkaj homoj sin deturnis al vana
babilado,
7 Dezirante esti instruistoj de la leĝo, kvankam ili
komprenas nek tion, kion ili diras, nek tion, pri kio ili
faras aserton.
8 Sed ni scias, ke la leĝo estas bona, se oni ĝin laŭleĝe
uzas,
9 Sciante tion ĉi, ke la leĝo ne ekzistas por justulo,
sed por homoj senleĝaj kaj malobeemaj, malpiaj kaj
pekemaj, malsanktaj kaj profanaj, por patro-mortigantoj
kaj patrino-mortigantoj, hommortigantoj,
10 Malĉastuloj kaj viruzaĉantoj, homŝtelistoj, men-
soguloj, falseĵurantoj, kaj se estas io alia kontraŭa al la
sana doktrino ;
11 Laŭ la konfidita al mi evangelio de la gloro de la
benata Dio.
12 Mi dankas Kriston Jesuon nian Sinjoron, kiu min
kapabligas, tial, ke li juĝis min fidela, destinante min al
sia servado ;
13 Kvankam mi antaŭe estis blasfemanto kaj perseku-
tanto kaj malhelpanto ; tamen mi ricevis kompaton, ĉar
mi tion faris nesciante kaj nekredante ;
14 Kaj la graco de nia Sinjoro abunde sufiĉegis kun
fido kaj amo, kiuj estas en Kristo Jesuo.
15 Fidinda estas la diro kaj inda je plena akcepto, ke
Kristo Jesuo envenis en la mondon por savi pekantojn,
el kiuj mi estas la ĉefa ;

16 Tamen pro tiu kaŭzo mi ricevis kompaton, por ke
en mi, kiel la ĉefa, Jesuo Kristo elmontru sian tutan paciencegon, kiel ekzemplo por tiuj, kiuj de nun poste kredos je li por la eterna vivo.
17 Nun al la Reĝo eterna, senmorta, nevidebla, la
sola Dio, estu honoro kaj gloro, por ĉiam kaj eterne. Amen.
18 Tiun ĉi zorgadon mi komisias al vi, Timoteo mia
filo, laŭ la profetaĵoj, kiuj antaŭiris sur vin, ke per ili vi militadu la bonan militon;
19 Tenante la fidon kaj bonan konsciencon, kiun
forpuŝinte de si, kelkaj homoj ŝippereis rilate la fidon;
20 El kiuj estas Himeneo kaj Aleksandro, kiujn mi
transdonis al Satano, por ke ili lernu ne blasfemi.

Ĉapitro II

1 Mi konsilas do, antaŭ ĉio, fari petegojn, preĝojn,
propetadojn, dankojn por ĉiuj;
2 Por reĝoj kaj altranguloj, por ke ni vivadu trankvile
kaj kviete en plena pieco kaj seriozeco.
3 Tio ĉi estas bona kaj akceptebla antaŭ Dio nia
Savanto,
4 Kiu volas, ke ĉiuj homoj estu savitaj kaj venu al la
scio de la vero.
5 Ĉar estas unu Dio, kaj unu interulo inter Dio kaj
homoj, homo, Kristo Jesuo,
6 Kiu sin donis kiel elaĉetaĵon por ĉiuj, ateston
elmontrotan en konvenaj tempoj;
7 Por kio mi estas nomita predikanto kaj apostolo (mi
diras la veron, mi ne mensogas), instruisto por la nacianoj en fido kaj vero.
8 Mi deziras do, ke la viroj preĝu en ĉiu loko, levante
sanktajn manojn, sen kolero kaj disputado.

9 Sammaniere, ke la virinoj sin vestu per decaj vestoj,
kun modesteco kaj sobreco; ne kun harplektaĵoj aŭ oro,
aŭ perloj, aŭ multekostaj vestoj;
10 Sed (kio konvenas al virinoj konfesantaj la piecon)
per bonfaroj.
11 Lernu virino en kvieteco kun ĉia sinsubmetado.
12 Sed mi ne permesas al virino instruadi, nek regi
super viro, sed esti en kvieteco.
13 Car Adamo estis unue kreita, poste Evo;
14 Kaj Adamo ne estis trompita; sed la virino,
trompite, falis en pekon;
15 Sed ŝi estos savata per la naskado, se ili daŭras en
fido kaj amo kaj sanktiĝo kun sobreco.

Ĉapitro III

1 Fidinda estas la diro: Se iu celas episkopecon, tiu
deziras bonan laboradon.
2 Episkopo do devas esti neriproĉebla, edzo de unu
edzino, sobra, moderema, ordema, gastama, instruema,
3 Ne vindrinkema, ne batema; sed mildanima, ne
disputema, ne monamanto;
4 Reganta bone sian propran domanaron, tenante
siajn gefilojn sub regado kun ĉia seriozeco;
5 (Sed, se iu ne scias regi sian propran domon, kiel li
zorgos pri la eklezio de Dio?)
6 Ne novico, por ke li ne ŝvelu per fiereco kaj falu en
la kondamnon de la diablo.
7 Plue, li devas havi bonan ateston de la eksteruloj,
por ke li ne falu en riproĉon kaj kaptilon de la diablo.
8 Sammaniere, diakonoj devas esti seriozaj, ne
duflanke parolantaj, ne tro ŝatantaj vinon, ne avidantaj
malhonoran gajnon;
9 Tenantaj la misteron de la fido en pura konscienco.

10 Kaj tiuj ankaŭ estu unue provitaj; poste ili servu kiel diakonoj, se ili estos senkulpaj.

11 Virinoj ankaŭ devas esti seriozaj, ne kalumniantoj, sobraj, fidelaj pri ĉio.

12 La diakonoj estu edzoj de po unu edzino, regantaj bone siajn gefilojn kaj siajn proprajn domojn.

13 Ĉar tiuj, kiuj bone servadis kiel diakonoj, akiras al si bonan gradon kaj grandan kuraĝon en la fido, kiu estas en Kristo Jesuo.

14 Tion ĉi mi skribas al vi, esperante alveni al vi baldaŭ,

15 Sed, se mi prokrastos, por ke vi komprenu, kiel oni devas konduti en la domo de Dio, kiu estas la eklezio de la vivanta Dio, la kolono kaj bazo de la vero.

16 Kaj, laŭ konsento, granda estas la mistero de pieco: Tiu, kiu elmontriĝis en la karno, praviĝis en la spirito, estis vidita de anĝeloj, pripredikita ĉe la nacioj, prikredita en la mondo, prenita supren en gloro.

Ĉapitro IV

1 Sed la Spirito klare diras, ke en la postevenontaj tempoj kelkaj defalos de la fido, atentante delogantajn spiritojn kaj doktrinojn de demonoj,

2 Per la hipokriteco de trompantoj, kiuj havas la konsciencon kaŭterizitan kvazaŭ per brule varmega fero,

3 Admonante ne edziĝi, kaj deteni sin de manĝaĵoj, kiujn Dio kreis por esti dankeme ricevitaj de tiuj, kiuj kredas kaj scias la veron.

4 Ĉar ĉiu kreitaĵo de Dio estas bona, kaj nenio devas esti forĵetita, se oni ĝin ricevas kun dankesprimo,

5 Ĉar ĝi estas sanktigita per la parolo de Dio kaj la preĝo.

6 Se vi memorigos la fratojn pri tiuj ĉi aferoj, vi estos

bona servanto de Jesuo Kristo, nutrita per la vortoj de la
fido kaj de la bona doktrino, kiun vi jam sekvis;
7 Sed preterlasu profanajn kaj avinajn fabelojn. Kaj
ekzercu vin je pieco;
8 Ĉar korpa ekzercado malmulte utilas; sed pieco
utilas al ĉio, havante promeson pri la nuna vivo kaj pri
la estonta.
9 Fidinda estas la diro kaj inda je ĉia akceptado.
10 Ĉar por tio ni laboras kaj klopodas, ĉar ni apogas
nian esperon sur la vivantan Dion, kiu estas la Savanto
de ĉiuj homoj, precipe de la kredantoj.
11 Tion ordonu kaj instruu.
12 Neniu malestimu vian junecon, sed vi estu
modelo al la kredantoj, per parolo, per konduto, per
amo, per fido, per ĉasteco.
13 Gis mi venos, atentu legadon, konsilon, instruadon.
14 Ne estu senzorga pri la donaco, kiu estas en vi,
donita al vi per profetado, kun la surmetado de la manoj
de la pliaĝularo.
15 Estu diligenta pri tiuj ĉi aferoj; dediĉu vin al ili,
por ke via progreso evidentiĝu al ĉiuj.
16 Zorgu pri vi mem kaj pri via instruo. Persistu en
tio; ĉar, tion farante, vi savos vin mem kaj tiujn, kiuj vin
aŭskultas.

Capitro V

1 Ne riproĉu maljunulon, sed konsilu lin, kiel patron;
la pli junajn virojn, kiel fratojn;
2 La maljunulinojn, kiel patrinojn; la pli junajn
virinojn, kiel fratinojn, kun tuta ĉasteco.
3 Honoru tiujn vidvinojn, kiuj estas efektive vidvinoj.
4 Sed, se iu vidvino havas filojn aŭ nepojn, tiuj ĉi lernu
unue montri piecon ĉe sia propra familio kaj rekompenci
siajn gepatrojn; ĉar tio estas akceptinda antaŭ Dio.

5 Nu, la efektiva vidvino kaj izolitino apogas sian esperon sur Dion, kaj daŭradas en petegoj kaj preĝoj nokte kaj tage.
6 Sed la voluptamanta, ankoraŭ vivante, malvivas.
7 Tion ĉi ankaŭ ordonu, por ke ili estu sen riproĉo.
8 Sed, se iu ne zorgas pri siaj propruloj, kaj precipe pri siaj familianoj, tiu malkonfesis la fidon, kaj estas pli malbona ol nekredanto.
9 Neniu vidvino estu enskribata, kiu havas malpli ol sesdek jarojn, estinta edzino de unu viro,
10 Bone atestata pri bonfarado: se ŝi edukis infanojn, gastis fremdulojn, lavis la piedojn de la sanktuloj, helpis la suferantojn, sekvis ĉian bonfaradon.
11 Sed la pli junajn vidvinojn malakceptu; ĉar, post kiam ili ekfariĝos luksemaj kontraŭ Kristo, ili deziras edziniĝi,
12 Meritante kondamnon, ĉar ili vantigis sian unuan fidon.
13 Kaj plie, ili lernas esti senutilaj, rondirante de domo al domo; kaj ne sole senutilaj, sed ankaŭ babilemaj kaj sintrudemaj, parolante nekonvenaĵojn.
14 Mi volas do, ke la pli junaj edziniĝu, nasku infanojn, mastrumadu, ne donu al la malamiko preteksto por kalumnio;
15 Ĉar kelkaj jam turniĝis flanken post Satano.
16 Se iu kredantino havas vidvinojn, ŝi helpu ilin, kaj la eklezio ne estu ŝarĝata; por ke ĝi helpu la efektivajn vidvinojn.
17 La pliaĝuloj, kiuj regas bone, estu kalkulataj kiel indaj je duobla honoro, precipe tiuj, kiuj laboras super la vorto kaj instruado.
18 Ĉar la Skribo diras: Ne buŝumu la bovon, kiam ĝi piede draŝas la grenon. Kaj: La laboristo estas inda je sia salajro.

19 Kontraŭ pliaĝulo ne akceptu denuncon escepte ĉe du aŭ tri atestantoj.

20 La pekintojn riproĉu en la vido de ĉiuj, por ke la aliaj ankaŭ timu.

21 Mi admonas vin en la vido de Dio kaj Kristo Jesuo kaj la elektitaj anĝeloj, ke vi zorgu pri tiuj ĉi aferoj sen antaŭjuĝo, farante nenion pro partieco.

22 Sur neniun surmetu la manojn tro rapideme, nek estu partoprenanto en la pekoj de aliaj; konservu vin ĉasta.

23 Ne estu plu akvotrinkanto, sed uzu iom da vino pro la stomako kaj viaj oftaj malfortoj.

24 La pekoj de unuj estas evidentaj, antaŭirantaj al la juĝo; kaj aliajn homojn ili sekvas.

25 Simile ankaŭ, estas bonaj faroj, kiuj estas evidentaj, kaj la alispecaj ne povas esti kaŝitaj.

Ĉapitro VI

1 Kiuj estas subjugaj sklavoj, tiuj trovu siajn estrojn indaj je ĉia honoro, por ke la nomo de Dio kaj la doktrino ne estu blasfemataj.

2 Kaj tiuj, kiuj havas kredantajn estrojn, ne malestimu ilin tial, ke ili estas fratoj, sed servu al ili tiom pli, ĉar tiuj, kiuj partoprenas en la Didonaco, estas fidelaj kaj amataj. Tion ĉi instruu kaj konsilu.

3 Se iu instruas malsame kaj ne konsentas al sanaj vortoj, la vortoj de nia Sinjoro Jesuo Kristo, kaj al la laŭpieca doktrino,

4 Tiu estas fanfaronema, nenion sciante, sed malsana je demandoj kaj privortaj diskutoj, de kiuj naskiĝas envio, malpaco, mallaŭdoj, malbonaj suspektoj,

5 Disputadoj de homoj mense malrektigitaj kaj senigitaj je la vero, supozantaj, ke la pieco estas gajnilo.

6 Sed la pieco kun kontenteco estas granda gajnilo;

7 Ĉar ni nenion enportis en la mondon, nek povas ion forporti;

8 Sed, havante manĝaĵojn kaj vestojn, ni estos je tio kontentaj.

9 Tamen tiuj, kiuj volas riĉiĝi, falas en tenton kaj kaptilon kaj multajn malsaĝajn kaj malutilajn dezirojn tiajn, kiaj dronigas la homojn en detruon kaj pereon.

10 Ĉar la amo al la mono estas radiko de ĉiaspeca malbono; kiun penante atingi, kelkaj forvagis de la fido kaj sin travundis per multaj malĝojoj.

11 Sed vi, ho homo de Dio, forsavu vin de tiaj aferoj, kaj sekvu justecon, piecon, fidon, amon, paciencon, mildecon.

12 Batalu la bonan batalon de la fido, kaj ektenu la eternan vivon, al kiu vi estas vokita kaj konfesis la bonan konfeson antaŭ multaj atestantoj.

13 Mi vin admonas antaŭ Dio, kiu ĉion vivigadas, kaj antaŭ Kristo Jesuo, kiu antaŭ Pontio Pilato atestis la bonan konfeson;

14 Ke vi plenumu la ordonon sen makulo, sen riproĉo, ĝis la apero de nia Sinjoro Jesuo Kristo,

15 Kiun aperon en siaj propraj tempoj montros tiu, kiu estas la benata kaj sola Potenculo, la Reĝo de reĝoj kaj Sinjoro de sinjoroj.

16 Kiu sola havas senmortecon, loĝante en lumo neatingebla; kiun neniu estas vidinta nek povas vidi, al kiu estu honoro kaj povo eterna. Amen.

17 Admonu tiujn, kiuj estas riĉaj en tiu ĉi nuna mondo, ke ili ne estu arogantaj, nek apogu sian esperon sur la malcerteco de la riĉo, sed sur Dion, kiu donas al ni riĉe ĉion por ĝuado;

18 Ke ili bone agadu, ke ili estu riĉaj je bonaj faroj, ke ili estu pretaj disdoni, simpatiemaj;

19 Provizante por si bonan fundamenton kontraŭ la venonta tempo, por ke ili ektenu la laŭveran vivon.
20 Ho, Timoteo, gardu tion, kio estas komisiita al vi, deturnante vin for de la babiladoj kaj kontraŭparoloj de la falsenomata scio,
21 Kiun pretendante, kelkaj maltrafis rilate la fidon. Graco estu kun vi.

LA DUA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL TIMOTEO

ĈAPITRO I

1 Paŭlo, apostolo de Kristo Jesuo, per la volo de Dio,
laŭ la promeso de vivo, kiu estas en Kristo Jesuo,
2 Al Timoteo, mia amata filo: Graco, kompato kaj
paco el Dio la Patro kaj Kristo Jesuo nia Sinjoro.
3 Mi dankas Dion, kiun mi adoras depost miaj praavoj
kun pura konscienco, ke konstantan memoron mi havas
pri vi en miaj preĝoj, nokte kaj tage
4 Deziregante vidi vin, memorante viajn larmojn, por
ke mi pleniĝu je ĝojo;
5 Ricevinte rememoron pri la sincera fido, kiu estas
en vi, kiu loĝis unue en via avino Lois kaj en via patrino
Eŭnike kaj, mi konvinkiĝis, en vi ankaŭ.
6 Pro kio mi memorigas vin, ke vi reekbruligu la
donacon de Dio, kiu estas en vi per la surmetado de
miaj manoj.
7 Ĉar Dio ne donis al ni spiriton de malkuraĝeco, sed
de potenco kaj amo kaj sinregado.
8 Ne hontu do pri la atesto de nia Sinjoro, nek pri mi
lia malliberulo; sed kunelportu suferojn kun la evangelio
laŭ la potenco de Dio,

9 Kiu savis nin kaj vokis per sankta voko, ne laŭ niaj
faroj, sed laŭ sia propra antaŭintenco kaj laŭ la graco
donita al ni en Kristo Jesuo antaŭ tempoj eternaj,
10 Sed nun malkaŝita per la apero de nia Savanto,
Jesuo Kristo, kiu neniigis la morton kaj enlumigis la
vivon kaj la senmortecon per la evangelio,
11 Al kiu mi estas nomita predikisto kaj apostolo kaj
instruisto.
12 Pro kio mi ankaŭ suferas tiel; tamen mi ne
hontas; ĉar mi konas tiun, kiun mi kredis, kaj mi kon-
vinkiĝis, ke li havas la eblon gardi mian konfiditaĵon ĝis
tiu tago.
13 Konservu la modelon de sanaj vortoj, kiujn vi
aŭdis de mi, en fido kaj amo, kiuj estas en Kristo Jesuo.
14 La bonan konfiditaĵon gardu per la Sankta Spirito,
kiu loĝas en ni.
15 Vi scias, ke turniĝis for de mi ĉiuj en Azio, el kiuj
estas Figelo kaj Hermogenes.
16 La Sinjoro donu kompaton al la domo de Onesiforo;
ĉar li ofte refreŝigis min, kaj li ne hontis pri mia kateno;
17 Sed, kiam li estis en Romo, li elserĉis min tre dili-
gente kaj trovis min.
18 La Sinjoro donu al li, ke li trovu kompaton ĉe la
Sinjoro en tiu tago; kaj, kiom da servoj li faris en Efeso,
vi scias tre bone.

Ĉapitro II

1 Vi do, mia filo, fortikiĝu en la graco, kiu estas en
Kristo Jesuo.
2 Kaj, kion vi de mi aŭdis inter multaj atestantoj,
tion liveru al fidelaj homoj, kompetentaj instrui ankaŭ
aliajn.

3 Vi do elportu suferojn, kiel bona militisto de Jesuo
Kristo.
4 Neniu militanto sin implikas en la aferojn de tiu ĉi
vivo; por ke li plaĉu al sia varbinto.
5 Kaj, se iu konkuras kiel atleto, li ne estas kronata,
se li ne laŭregule konkuris.
6 La laboranta terkulturisto devas unue partopreni en
la fruktoj.
7 Konsideru, kion mi diras; ĉar la Sinjoro donos al
vi komprenon pri ĉio.
8 Memoru Jesuon Kriston, levitan el la mortintoj, el
la idaro de David, laŭ mia evangelio;
9 En ĝi mi elportas suferadon ĝis ligiloj, kiel krimulo,
sed la vorto de Dio ne estas ligita.
10 Tial mi suferas ĉion pro la elektitoj, por ke ili
ankaŭ atingu la en Kristo Jesuo savon kun gloro eterna.
11 Fidinda estas la diro: Ĉar, se ni mortis kun li, ni
ankaŭ vivos kun li;
12 Se ni suferas, ni ankaŭ reĝos kun li; se ni malkon-
fesos lin, li ankaŭ malkonfesos nin;
13 Se ni malfidas, li restas fidela; ĉar li ne povas
malkonfesi sin mem.
14 Memorigu ilin pri tiuj ĉi aferoj, admonante ilin
antaŭ la Sinjoro, ke ili ne vortobatalu, kio estas neniel
utila, kun risko de ŝancelo por la aŭdantoj.
15 Klopodu prezenti vin ĉe Dio aprobita, laboranto
senriproĉa, ĝuste pritraktante la vorton de la vero.
16 Sed evitu profanajn babiladojn; ĉar ili antaŭeniros
al pli multe da malpieco,
17 Kaj ilia parolo dismordos kiel gangreno; el kiuj
estas Himeneo kaj Fileto;
18 Kiuj pri la vero eraris, dirante, ke la releviĝo estas
jam pasinta, kaj renversas la fidon de kelkaj.
19 Tamen la firma fundamento de Dio staras, havante

tiun ĉi sigelon: La Sinjoro konas tiujn, kiuj estas liaj,
kaj: Foriru de maljusteco ĉiu, kiu nomas la nomon de
la Sinjoro.
20 Nu, en granda domo estas ujoj ne nur oraj kaj
arĝentaj, sed ankaŭ lignaj kaj teraj, kaj unuj por honoro
kaj aliaj por malhonoro.
21 Se do iu estos puriginta sin de tiuj ĉi, li estos ujo
por honoro, sanktigita, taŭga por la mastro, pretigita por
ĉiu bona laboro.
22 Sed forkuru junulajn voluptojn, kaj sekvu justecon,
fidon, amon, pacon, kune kun tiuj, kiuj vokas la Sinjoron
el pura koro.
23 Sed malsaĝajn kaj neklerajn demandojn evitu,
sciante, ke ili naskas malpacojn.
24 Kaj la servisto de la Sinjoro devas ne malpaci, sed
esti afabla al ĉiuj, instruema, tolerema,
25 En humileco instruante tiujn, kiuj kontraŭstaras;
se eble Dio donos al ili penton, por ke ili venu al scio de
la vero;
26 Kaj por ke ili sobraj eliĝu el la kaptilo de la diablo,
kaptite de li, por fari lian volon.

Ĉapitro III

1 Sed sciu tion ĉi, ke en la lastaj tagoj venos danĝer-
plenaj tempoj.
2 Ĉar homoj estos sinamantaj, monamantaj, fan-
faronemaj, arogantaj, insultemaj, neobeemaj al gepatroj,
nedankaj, nesanktaj,
3 Neparencamaj, nepacigeblaj, kalumniemaj, nesin-
regantaj, malmildaj, ne bonamantaj,
4 Perfidemaj, pasiemaj, ventoplenaj, plezuron amantaj
pli ol Dion;

5 Havante ŝajnon de pieco, sed neinte ĝian potencon ;
de tiuj ĉi ankaŭ vin turnu for.
6 Car el tiuj ĉi estas tiuj, kiuj rampas en domojn, kaj
forkaptas malsaĝajn virinojn, ŝarĝitajn de pekoj, forkon-
dukatajn per ĉiuspecaj voluptoj,
7 Ĉiam lernantajn, kaj neniam kapablajn veni al la
scio de la vero.
8 Kaj same, kiel Jannes kaj Jambres kontraŭstaris al
Moseo, tiel tiuj ĉi ankaŭ kontraŭstaras al la vero ; homoj
kun malnobligita spirito, por la fido senvaloraj.
9 Sed tiuj ĉi ne pluen antaŭeniros ; ĉar ilia malsaĝeco
evidentiĝos al ĉiuj, kiel ankaŭ fariĝis ĉe tiuj.
10 Sed vi sekvis mian instruon, konduton, celon,
fidon, toleremon, amon, paciencon,
11 Persekutojn, suferojn, kiaj okazis al mi en Antiohia,
en Ikonio, en Listro ; kiajn persekutojn mi suferis ; kaj
el ĉiuj la Sinjoro savis min.
12 Jes, kaj ĉiuj, kiuj volas vivi pie en Kristo Jesuo,
estos persekutataj.
13 Sed malbonaj homoj kaj ruzuloj antaŭeniros ĉiam
al pli granda malbono, trompantaj kaj trompataj.
14 Sed restu vi en tio, kion vi lernis, kaj pri kio vi
certiĝis, sciante, de kiu vi lernis ĝin,
15 Kaj ke jam de frua infaneco vi konas la sanktajn
skribojn, kiuj povas fari vin saĝa por savo per la fido,
kiu estas en Kristo Jesuo.
16 Ĉiu skribaĵo inspirita de Dio estas ankaŭ utila por
instruo, por admono, por korekto, por disciplino en
justeco ;
17 Por ke la homo de Dio estu perfekta, plene
provizita por ĉia bona farado.

Ĉapitro IV

1 Mi ordonas al vi antaŭ Dio kaj Kristo Jesuo, kiu
juĝos la vivantojn kaj la mortintojn, kaj pro lia apero kaj
lia regno;
2 Prediku la vorton; insistu ĝustatempe, malĝusta-
tempe; konvinku, admonu, konsilu, en ĉia pacienco kaj
instruado.
3 Ĉar la tempo alvenos, kiam oni ne toleros la sanan
instruon; sed laŭ siaj propraj voluptoj amasigos al si
mem instruantojn, havante jukantajn orelojn;
4 Kaj ili deturnos de la vero sian aŭdadon kaj turnos
sin flanken al fabeloj.
5 Sed vi estu sobra en ĉio, elportu suferojn, faru la
laboron de evangeliisto, plenumu vian servadon.
6 Ĉar mi jam estas elverŝata kvazaŭ trinkofero, kaj la
horo de mia foriro alvenis.
7 Mi batalis la bonan batalon, mi finis la kuradon, mi
gardis la fidon;
8 De nun estas rezervita por mi la krono de justeco,
kiun la Sinjoro, la justa juĝisto, donos al mi en tiu tago;
kaj ne nur al mi, sed ankaŭ al ĉiuj, kiuj amis lian aperon.
9 Klopodu veni baldaŭ al mi;
10 Ĉar Demas forlasis min, amante la nunan mondon,
kaj iris al Tesaloniko; Kreskens al Galatujo, Tito al
Dalmatujo.
11 Sola Luko estas kun mi. Prenu Markon kaj
alkonduku lin kun vi, ĉar li utilas al mi por la servado.
12 Sed Tiĥikon mi sendis al Efeso.
13 La mantelon, kiun mi forlasis en Troas ĉe Karpo,
alportu, kiam vi venos, kaj la librojn, precipe la per-
gamenojn.
14 Aleksandro la kupristo faris al mi multe da mal-
bonoj; la Sinjoro redonos al li laŭ liaj faroj;

15 Pri kiu vi ankaŭ vin gardu, ĉar li multege kontraŭ-
staris al niaj vortoj.
16 Ĉe mia unua pledo, neniu apudestis kun mi
sed ĉiuj forlasis min; tio ne estu kalkulata kontraŭ
ili.
17 Sed la Sinjoro apudstaris al mi, kaj fortigis min,
por ke per mi la anonco estu plene publikigita, kaj
ke ĉiuj nacianoj aŭdu; kaj mi estis savita el la buŝo de
la leono.
18 La Sinjoro savos min de ĉia malbona faro, kaj
savkondukos min en sian ĉielan regnon; al kiu la gloro
por ĉiam kaj eterne. Amen.
19 Salutu Priskan kaj Akvilan kaj la domon de
Onesiforo.
20 Erasto restis en Korinto; sed Trofimon mi lasis
en Mileto malsanan.
21 Klopodu veni antaŭ la vintro. Salutas vin Eŭbulo
kaj Pudens kaj Lino kaj Klaŭdia kaj ĉiuj fratoj.
22 La Sinjoro estu kun via spirito. Graco estu
kun vi.

LA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL TITO

Ĉapitro I

1 Paŭlo, servisto de Dio kaj apostolo de Jesuo Kristo,
laŭ la fido de la elektitoj de Dio, kaj laŭ la scio de la
vero, kiu estas laŭ la pieco,
2 Kun espero de la eterna vivo, kiun la senmensoga
Dio promesis antaŭ la tempoj eternaj.
3 Sed siatempe li elmontris sian vorton en la anonco,

kiu estas al mi konfidita konforme je la ordono de Dio
nia Savanto ;
4 Al Tito, mia vera filo laŭ komuna fido : Graco
kaj paco de Dio la Patro kaj Kristo Jesuo nia
Savanto ;
5 Pro tio mi lasis vin en Kreto, ke vi aranĝu la aferojn
mankhavajn kaj starigu pliaĝulojn en ĉiu urbo, kiel mi
ordonis al vi ;
6 Se iu troviĝas sen riproĉo, edzo de unu edzino, kies
infanoj estas kredantaj, kiuj nek estas kulpigitaj pri
diboĉo, nek ribelemaj.
7 Ĉar episkopo devas esti sen riproĉo, kiel adminis-
tranto de Dio ; ne obstina, ne kolerema, ne drinkema,
ne malpacema, ne avida je malhonesta gajno ;
8 Sed gastama, bonamanta, sobra, justa, sankta,
sinreganta,
9 Tenanta la fidelan vorton, kiu estas laŭ la instruado,
por ke li povu admoni pri la sana doktrino kaj ankaŭ
refuti la kontraŭdirantojn.
10 Ĉar estas multe da homoj ribelemaj, vantaj parol-
antoj kaj trompistoj, precipe tiuj el la cirkumcido,
11 Kies buŝoj devas esti fermitaj ; homoj, kiuj ren-
versas tutajn domojn, instruantaj nekonvenaĵojn por
honta gajno.
12 Unu el ili, profeto samnacia, diris : La Kretanoj
ĉiam estas mensogantoj, malbonaj bestoj, mallaboremaj
manĝeguloj.
13 Tiu ĉi atesto estas vera. Tial akre riproĉu ilin,
por ke ili estu sanaj en la fido,
14 Ne atentante judajn fabelojn kaj ordonojn de tiuj
homoj, kiuj deturnas sin de la vero.
15 Ĉe la puraj, ĉio estas pura ; sed ĉe la malpuraj kaj
nekredantaj, nenio estas pura ; sed ilia menso kaj kon-
scienco estas malpurigitaj.

16 Ili pretendas koni Dion; sed per siaj agoj ili malkonfesas lin, estante abomenaj kaj malobeemaj kaj por ĉiu bona faro senvaloraj.

Ĉapitro II

1 Sed parolu vi tion, kio konvenas al la sana doktrino:
2 Ke la maljunuloj estu sobraj, seriozmienaj, prudentaj,
sanaj en la fido, en amo, en pacienco;
3 Ke la maljunulinoj ankaŭ estu je sintenado respekt-
emaj, ne kalumniantoj, nek sklavigitaj de troa vino, sed
instruantaj la bonon;
4 Por ke ili eduku la junulinojn, ke ili amu siajn
edzojn, amu siajn infanojn,
5 Estu prudentaj, ĉastaj, hejme laborantaj, bonfaremaj,
submetitaj al siaj propraj edzoj, por ke la vorto de Dio ne
estu blasfemita.
6 Konsilu sammaniere la junulojn, ke ili estu pru-
dentaj;
7 Pri ĉio montrante vin modelo de bonaj faroj, en
via instruado montrante sincerecon, seriozecon,
8 Paroladon sanan, nekondamneblan; por ke la
kontraŭulo hontu, havante nenion malbonan diri kon-
traŭ ni.
9 Admonu sklavojn, ke ili estu submetitaj al siaj pro-
praj sinjoroj kaj plaĉantaj al ili en ĉio; ne kontraŭ-
diremaj;
10 Ne ŝtelantaj, sed montrantaj ĉian bonan fidelecon;
por ke ili ornamu en ĉio la instruon de Dio, nia
Savanto.
11 Ĉar la graco de Dio jam aperis, portante savon al
ĉiuj homoj,
12 Instruante nin, ke ni, foriginte malpiecon kaj laŭ-

mondajn dezirojn, vivadu sobre, juste kaj pie en la nuna
mondo,
13 Atendantaj la feliĉan esperon kaj la malkaŝon de
la gloro de nia granda Dio kaj Savanto Jesuo Kristo,
14 Kiu donis sin por ni, por elaĉeti nin el ĉia
maljusteco, kaj por purigi al si popolon por sia propra
posedo, fervoran pri bonaj faroj.
15 Tion ĉi parolu, kaj konsilu kaj riproĉu kun ĉia
aŭtoritato. Neniu malestimu vin.

Ĉapitro III

1 Memorigu ilin, ke ili submetiĝu al regantoj kaj
estroj, ke ili estu obeemaj, pretaj por ĉiu bona
laboro,
2 Ke ili parolu malbonon pri neniu, ne estu mal-
pacemaj, sed dolĉanimaj, montrantaj ĉian mildecon al ĉiuj
homoj.
3 Ĉar antaŭe ni ankaŭ estis malsaĝaj, malobeemaj,
trompitaj, servantaj al diversaj pasioj kaj voluptoj,
vivantaj en malico kaj envio, malamindaj kaj malamantaj
unu la alian.
4 Sed, kiam aperis la boneco de Dio, nia Savanto, kaj
lia amo al homoj,
5 Ne per laboroj faritaj en justeco, kiujn ni mem farus,
sed laŭ sia kompato li savis nin, per la lavado de renasko,
kaj per la renovigo de la Sankta Spirito,
6 Kiun li riĉe surverŝis sur nin per Jesuo Kristo nia
Savanto;
7 Por ke ni, justigite per lia graco, fariĝu heredantoj
laŭ la espero de la eterna vivo.
8 Fidinda estas la diro, kaj pri tiuj ĉi aferoj mi volas,
ke vi atestadu kun certeco, por ke tiuj, kiuj ekkredis al

Dio, zorgu pri bonaj faroj. Tiuj ĉi aferoj estas bonaj kaj
utilaj al la homoj.
9 Sed evitu malsaĝajn demandojn kaj genealogiojn kaj
diskutadojn kaj prileĝajn disputadojn, ĉar tiuj troviĝas
neutilaj kaj vanaj.
10 Se iu estas herezulo ankoraŭ post unua kaj dua
admono, evitu lin ;
11 Sciante, ke tia homo malrektiĝis kaj pekas, estante
memkondamnita.
12 Kiam mi sendos al vi Artemason aŭ Tiĥikon,
rapidu veni al mi al Nikopolis ; ĉar tie mi decidis
travintri.
13 Ekspedu Zenason la leĝiston kaj Apoloson sur ilia
vojaĝo kiel eble plej rapide, por ke nenio manku al
ili.
14 Kaj niaj amikoj ankaŭ lernu daŭrigi bonajn
laborojn, por necesaj bezonoj, por ke ili ne estu sen-
fruktaj.
15 Ĉiuj, kiuj estas ĉe mi, vin salutas. Salutu vi tiujn,
kiuj amas nin en la fido. Graco estu kun vi ĉiuj.

LA EPISTOLO DE PAŬLO LA APOSTOLO AL FILEMON

1 Paŭlo, katenito por Kristo Jesuo, kaj Timoteo la
frato, al Filemon nia amato kaj kunlaboranto,
2 Kaj al Apfia la fratino, kaj al Arĥipo nia kunmilit-
isto, kaj al la eklezio ĉe via domo :
3 Graco al vi kaj paco de Dio nia Patro kaj de la
Sinjoro Jesuo Kristo.
4 Mi dankas mian Dion ĉiam, memoron farante pri vi
en miaj preĝoj,

5 Aŭdinte pri via amo kaj la fido, kiun vi havas al la
Sinjoro Jesuo kaj al ĉiuj sanktuloj;
6 Por ke la partoprenado en via fido fariĝu energia
per la sciigo de ĉiu bonaĵo, kiu estas en vi, por
Kristo.
7 Ĉar mi tre ĝojis kaj havis multon da konsolo pro via
amo, ĉar la koroj de la sanktuloj estas refreŝigitaj per vi,
frato mia.
8 Do, kvankam mi havas plenan maltimon en Kristo,
por ordoni al vi tion, kio estas konvena,
9 Tamen, pro la amo, mi preferas petegi vin, tia homo,
kia mi estas, Paŭlo maljunulo kaj nun ankaŭ katenito por
Jesuo Kristo.
10 Mi petegas vin koncerne mian filon, kiun mi naskis
en miaj katenoj, Onesimo,
11 Kiu estis antaŭe neutila por vi, sed nun estas utila
por vi kaj por mi;
12 Kiun mi ĵus resendis al vi, lin mem, alivorte, mian
propran koron.
13 Kiun mi volonte ja tenus apud mi, por ke
anstataŭ vi li estu al mi helpanto en la ligiloj de la
evangelio;
14 Sed mi nenion volis fari sen via konsento; por ke
via boneco estu ne kvazaŭ deviga, sed laŭvola.
15 Ĉar eble li pro tio estas apartigita for de vi kelka-
tempe, por ke vi havu lin por ĉiam;
16 Jam ne kiel sklavon, sed super sklavo, kiel fraton
amatan, precipe por mi, sed kiom pli por vi, en la karno
kaj en la Sinjoro.
17 Se vi do kalkulas min kiel kunulon, akceptu lin
same, kiel min mem.
18 Se tamen li faris ian malhonestaĵon, aŭ ŝuldas ion
al vi, tion enkalkulu en mian konton;
19 Mi, Paŭlo, skribas per mia propra mano, mi ĝin

repagos; mi tamen ne diras al vi, ke vi viaparte ŝuldas al mi eĉ vin mem.

20 Jes, frato mia, lasu min havi plezuron de vi en la Sinjoro; refreŝigu mian koron en Kristo.

21 Fidante pri via obeo, mi skribas al vi sciante, ke vi faros ja plimulte, ol kiom mi diras.

22 Sed plie, pretigu al mi gastoĉambron; ĉar mi esperas, ke mi, laŭ viaj preĝoj, estos donita al vi.

23 Salutas vin Epafras mia kunmalliberulo en Kristo Jesuo;

24 Marko, Aristarĥo, Demas, Luko, miaj kunlaborantoj.

25 La graco de nia Sinjoro Jesuo Kristo estu kun via spirito. Amen.

LA EPISTOLO AL LA HEBREOJ

Ĉapitro I

1 Dio, kiu multafoje kaj multamaniere parolis en antaŭaj tempoj al niaj patroj en la profetoj,

2 En tiuj ĉi lastaj tagoj estas parolinta al ni en Filo, kiun li nomis heredanto de ĉio, per kiu ankaŭ li faris la mondaĝojn,

3 Kiu, estante la elbrilo de lia gloro kaj plena bildo de lia substanco, kaj subtenante ĉion per la vorto de sia potenco, kiam per si mem li estis farinta purigon de niaj pekoj, sidiĝis dekstre de la majesto en altaĵoj;

4 Fariĝinte tiom pli granda ol la anĝeloj, kiom pli bonegan nomon ol ili li heredis.

5 Ĉar al kiu el la anĝeloj li diris iam: Vi estas mia Filo, hodiaŭ mi vin naskis? Kaj denove: Mi estos al li Patro, kaj li estos al mi Filo;

6 Kaj denove, kiam li enkondukas la unuenaskitan
en la mondon, li diras: Kaj adoru lin ĉiuj anĝeloj de
Dio.
7 Kaj pri la anĝeloj li diras: Kiu faras siajn anĝelojn
spiritoj, kaj siajn servantojn flamanta fajro.
8 Sed pri la Filo: Via trono, Dio, estas eterna kaj
por ĉiam, la sceptro de via regno estas sceptro de
justeco.
9 Vi amas virton kaj malamas malvirton; tial Dio, via
Dio, oleis vin per oleo de ĝojo pli ol viajn kunulojn.
10 Kaj: En antikveco vi, ho Sinjoro, fondis la teron,
kaj la ĉieloj estas la faro de viaj manoj;
11 Ili pereos, sed vi restos, kaj ĉiuj ili eluziĝos kiel
vesto;
12 Kaj kiel veston vi kunfaldos ilin, kaj ili ŝanĝiĝos;
sed vi estas la sama, kaj viaj jaroj ne finiĝos.
13 Sed al kiu el la anĝeloj li iam diris: Sidu dekstre
de mi, ĝis mi faros viajn malamikojn benketo por viaj
piedoj?
14 Ĉu ne estas ili ĉiuj spiritoj servantaj, elsendataj por
servi al tiuj, kiuj estas heredontoj de la savo?

Ĉapitro II

1 Pro tio ĉi ni devas pli diligente atenti la aŭditaĵojn,
por ke ni de ili ne forflosu.
2 Ĉar, se la parolo parolata per anĝeloj fariĝis kon-
stanta, kaj ĉiu dekliniĝo kaj malobeo ricevis justan
rekompencon,
3 Kiamaniere ni forkuros, malŝatinte tian gravan
savon? kiu, unue ekanoncite per la Sinjoro, estas
certigita al ni de la aŭdintoj;
4 Dum Dio ankaŭ kunatestis per signoj kaj mirindaĵoj

kaj diversaj mirakloj kaj disdonadoj de la Sankta Spirito
laŭ sia volo.
5 Ĉar ne al anĝeloj li submetis la estontan mondon,
pri kiu ni paroladas.
6 Sed iu atestis ie, dirante: Kio estas homo, ke vi lin
memoras? Kio estas homido, ke vi lin atentas?
7 Vi malaltigis lin malmulte sub la anĝeloj, per gloro
kaj honoro vi lin kronis, kaj faris lin reganto super la
faritaĵoj de viaj manoj.
8 Ĉion vi metis sub liajn piedojn. Ĉar, submetante
ĉion sub lin, li nenion lasis ne submetita; sed nun ni
ankoraŭ ne vidas ĉion sub lin submetita.
9 Sed la malmulte sub la anĝeloj malaltigitan Jesuon
ni vidas, pro la sufero de morto, kronita per gloro kaj
honoro, por ke per la favoro de Dio li gustumu morton
por ĉiu.
10 Ĉar konvenis al li, por kiu ĉio estas, kaj de kiu ĉio
estas, alkondukante multajn filojn al gloro, perfektigi per
suferado la estron de ilia savo.
11 Ĉar la sanktiganto kaj la sanktigatoj estas ĉiuj el
unu; pro kiu kaŭzo li ne hontas nomi ilin fratoj,
12 Dirante: Mi predikos vian nomon al miaj fratoj, en
la mezo de la popola kunveno mi vin gloros.
13 Kaj plie: Mi fidos lin. Kaj plie: Jen mi kaj la
idoj, kiujn Dio donis al mi.
14 Ĉar, do, la idoj partoprenas sangon kaj karnon, li
ankaŭ mem egale partoprenis ilin, por ke per morto li
detruu tiun, kiu havis la povon de morto, tio estas la
diablo,
15 Kaj liberigu tiujn, kiuj per timo de morto dum la
tuta vivo estis subigataj al sklaveco.
16 Ĉar vere li ne ektenas anĝelojn, sed la idaron de
Abraham li ektenas.
17 Tial li devis en ĉio similiĝi al siaj fratoj, por ke li

fariĝu kompatema kaj fidela ĉefpastro en la aferoj de Dio,
por fari repacigon por la pekoj de la popolo.
18 Ĉar per tio, ke li mem tentate suferis, li povas
helpi la tentatojn.

Ĉapitro III

1 Tial, fratoj sanktaj, partoprenantaj ĉielan vokon,
pripensu la apostolon kaj ĉefpastron de nia konfeso,
Jesuon,
2 Kiu estis fidela al tiu, kiu nomis lin, kiel ankaŭ
Moseo en lia domo.
3 Ĉar li estas indigita je tiom pli granda gloro ol
Moseo, kiom pligrandan honoron, ol la domo, havas ĝia
stariginto.
4 Ĉar ĉiu domo estas starigita de iu; sed la stariginto
de ĉio estas Dio.
5 Kaj Moseo ja fidela estis en tuta lia domo, kiel
servanto, por atestaĵo pri tio, kio estis poste parolota;
6 Sed Kristo, kiel filo super lia domo; kies domo ni
estas, se ni tenos nian kuraĝon kaj la ĝojadon de nia
espero firmaj ĝis la fino.
7 Tial, kiel diras la Sankta Spirito: Hodiaŭ, se vi
aŭskultos lian voĉon,
8 Ne obstinigu viajn korojn, kiel en la indignigo, en la
tago de la tento en la dezerto;
9 Kie viaj patroj tentis min, esploris min kaj vidis
miajn farojn kvardek jarojn.
10 Pro tio mi indignis kontraŭ tiu generacio kaj diris:
Ĉiam ili malĝustiĝas en la koro kaj ili ne konas miajn
vojojn;
11 Tial mi ĵuris en mia kolero: Ili ne eniros en mian
ripozejon.
12 Atentu, fratoj, por ke ne estu en iu el vi koro

malbona de malkredemo, en flankeniro for de la vivanta
Dio.
13 Sed konsilu unu la alian ĉiutage, dum estas nomate
hodiaŭ, por ke neniu el vi estu obstinigita per la trompeco
de peko.
14 Ĉar ni fariĝis partoprenantoj de Kristo, se la
komencon de nia certiĝo ni tenos firma ĝis la fino,
15 Dum estas dirite: Hodiaŭ, se vi aŭskultos lian
voĉon, ne obstinigu viajn korojn, kiel en la indignigo.
16 Ĉar kiuj, aŭskultinte, indignigis? Ĉu ne ĉiuj
elirintoj el Egiptujo per Moseo?
17 Kaj kontraŭ kiuj li indignis kvardek jarojn? Ĉu
ne kontraŭ la pekintoj, kies korpoj falis en la dezerto?
18 Kaj al kiuj li ĵuris, ke ili ne eniros en lian
ripozejon, krom al la nekredantoj?
19 Kaj ni vidas, ke ili pro nekredemo ne povis eniri.

Ĉapitro IV

1 Ni do timu, ke, kiam al ni restas promeso eniri lian
ripozejon, iu el vi eble ŝajnos malatingi ĝin.
2 Ĉar al ni ankaŭ estas evangelio anoncita, same kiel
al ili; sed ne al ili utilis la parolo aŭdita, ne miksite kun
fido ĉe la aŭdantoj.
3 Ĉar ni ekkredintoj eniras en la ripozejon, kiel li
diris: Kiel mi ĵuris en mia kolero, ili ne eniros en
mian ripozejon; kvankam la faritaĵoj estis finitaj jam
depost la fondo de la mondo.
4 Ĉar li diris ie pri la sepa tago jene: Kaj ripozis Dio
en la sepa tago de ĉiuj siaj faroj.
5 Kaj denove tie ĉi: Ili ne eniros en mian ripozejon.
6 Do, ĉar restas por iuj eniri en ĝin, kaj tiuj, al kiuj
evangelio unue estis predikita, ne eniris pro nekredemo;
7 Denove tagon li difinas, dirante en David: Hodiaŭ,

post tiom da tempo; kiel estas dirite: Hodiaŭ se vi aŭskultos lian voĉon, ne obstinigu viajn korojn.
8 Ĉar, se Joŝuo al ili estus doninta ripozon, ne denove li parolus pri alia tago poste.
9 Tial restas sabata ripozo por la popolo de Dio.
10 Ĉar tiu, kiu eniris en lian ripozon, ankaŭ mem ripozas el siaj faroj, kiel Dio el la siaj.
11 Ni klopodu do eniri tiun ripozon, por ke neniu falu laŭ la sama ekzemplo de nekredemo.
12 Ĉar la vorto de Dio estas viva kaj energia kaj pli akra ol ĉiu glavo dutranĉa, kaj penetranta ĝis divido de la animo kaj spirito, kaj de la artikoj kaj ostocerbo, kaj kritikanta la pensojn kaj celojn de la koro.
13 Kaj ne ekzistas estaĵo kaŝita antaŭ lia vidado, sed ĉio estas nuda kaj evidenta al la okuloj de tiu, al kiu nia afero rilatas.
14 Havante do ĉefpastron grandan trapasintan en la ĉielojn, Jesuon la Filon de Dio, ni tenu firme nian konfeson.
15 Ĉar ni havas ĉefpastron ne tian, kia ne povus simpatii kun niaj malfortecoj, sed tentitan en ĉio sammaniere sen peko.
16 Ni do alvenu kun maltimo al la trono de graco, por ke ni ricevu kompaton kaj trovu favoron por ĝustatempa helpo.

Ĉapitro V

1 Ĉar ĉiu ĉefpastro prenata el inter homoj, pro homoj estas difinita por aferoj rilatantaj al Dio, por ke li oferu donacojn kaj oferaĵojn pro pekoj;
2 Povante kompati tiujn, kiuj estas malkleraj kaj erarantaj, tial, ke li ankaŭ estas ĉirkaŭata per malforteco.
3 Kaj pro tio ĉi li devas, kiel por la popolo, tiel ankaŭ por si mem, oferi pro pekoj.

4 Kaj al si neniu alprenas tiun honoron, sed nur la vokato de Dio, same kiel Aaron.

5 Tiel ankaŭ ne Kristo sin mem honoris, por fariĝi ĉefpastro, sed tiu, kiu diris al li: Vi estas mia Filo, hodiaŭ mi vin naskis.

6 Kiel ankaŭ aliloke li diras: Vi estas pastro por ĉiam laŭ la maniero de Melkicedek.

7 Tiu en siaj karnaj tagoj, preĝojn kaj petegojn oferinte, kun forta kriado kaj larmoj, al tiu, kiu povis lin savi el morto, estis aŭdata pro sia pia timo,

8 Kaj, kvankam li estis Filo, lernis obeon per tio, kion li suferis.

9 Kaj perfektigite, li fariĝis la aŭtoro de eterna savo al ĉiuj al li obeantaj;

10 Nomite de Dio ĉefpastro laŭ la maniero de Melkicedek.

11 Pri kiu ni havas multajn dirotaĵojn, kaj malfacilajn klarigi tial, ke vi surdiĝis en aŭdado.

12 Ĉar, kiam vi devas esti instruistoj laŭ la tempo, vi denove bezonas, ke oni instruu al vi, kiaj estas la komencaj elementoj de la orakoloj de Dio, kaj fariĝis bezonantoj de lakto kaj ne de solida nutraĵo.

13 Ĉar ĉiu, kiu nutriĝas per lakto, nesperta estas rilate la vorton de justeco, ĉar li estas infaneto.

14 Sed solida nutraĵo estas por la maturaĝuloj, kiuj per uzado havas la sentojn ekzercitaj por distingi inter boneco kaj malboneco.

Ĉapitro VI

1 Tial, ĉesigante la diskutadon pri la elementoj pri Kristo, ni preterpasu al perfektiĝo, ne metante denove fundamenton de pento el malvivaj faroj kaj de fido al Dio,

2 De la dogmaro pri baptoj, surmetado de manoj, de
revivigo de mortintoj, de eterna juĝo.
3 Kaj tion ni faros, se Dio permesos.
4 Ĉar ĉe tiuj, kiuj unufoje estas allumitaj, kiuj gustumis
la ĉielan donon kaj fariĝis partoprenantoj en la Sankta
Spirito,
5 Kaj gustumis la bonan vorton de Dio kaj la povojn
de la estonta mondo,
6 Kaj defalis, ne estas fareble, ilin renovigi denove al
pento, kiam ili rekrucumas al si la Filon de Dio kaj
malkaŝe lin hontmarkas.
7 Ĉar la tero, kiu entrinkis la pluvon sur ĝin ofte
venantan, kaj produktas kreskaĵojn taŭgajn por tiuj, pro
kiuj ĝi ankaŭ estas kulturata, ricevas benon el Dio;
8 Sed, se ĝi produktas dornojn kaj kardojn, ĝi estas
malaprobata kaj proksima al malbenado, kies fino estas
en brulado.
9 Sed ni certigas al ni aferojn pli bonajn pri vi,
amatoj, kaj aferojn, kiuj akompanas savon, kvankam ni
tiel parolas.
10 Ĉar Dio ne estas maljusta, por forgesi vian penadon
kaj laboradon de la amo, kiun vi montris al lia nomo,
servinte al la sanktuloj kaj ankoraŭ servante.
11 Sed ni deziras, ke ĉiu el vi montru la saman
diligentecon por la plenumo de la espero ĝis la fino;
12 Por ke vi ne fariĝu maldiligentaj, sed imitantoj
de tiuj, kiuj per fido kaj pacienco heredas la promes-
ojn.
13 Ĉar, kiam Dio promesis al Abraham, tial, ke li
povis ĵuri per neniu pli granda, li ĵuris per si mem,
14 Dirante: Certe benante mi benos vin, kaj multig-
ante mi multigos vin.
15 Kaj tiel, atendinte kun pacienco, li atingis la
promeson.

16 Ĉar homoj per la pli granda ĵuras, kaj ĉe ili la ĵuro por certigo estas fino de ĉia disputado.
17 Kaj laŭe Dio, volante pli sufiĉe montri al la heredantoj de la promeso la neŝanĝeblecon de sia intenco, intermetis ĵuron,
18 Por ke per du neŝanĝeblaj aferoj, en kiuj ne eble estas, ke Dio mensogis, fortan konsolon havu ni, kiuj rifuĝis por akiri la esperon proponitan ;
19 Kiun ni havas kiel ankron de la animo, firman kaj konstantan, enirantan internen de la kurteno ;
20 Kien la antaŭulo pro ni, Jesuo, eniris, fariĝinte ĉefpastro por ĉiam, laŭ la maniero de Melkicedek.

Ĉapitro VII

1 Ĉar tiu ĉi Melkicedek, reĝo de Salem, pastro de Dio la Plejalta, kiu renkontis Abrahamon revenantan de la mortigado de la reĝoj, kaj benis lin,
2 Al kiu ankaŭ Abraham partodonis la dekonon de ĉio (unue laŭ interpreto reĝo de justeco, kaj poste reĝo de Salem, tio estas reĝo de paco ;
3 Senpatra, senpatrina, sengenealogia, havanta nek komencon de tagoj, nek finon de vivo, sed similigita al la Filo de Dio), daŭradas pastro por ĉiam.
4 Nun pripensu, kiel granda tiu ĉi estis, al kiu Abraham la patriarko donis la dekonon el la akiraĵoj.
5 Kaj vere tiuj el la filoj de Levi, kiuj ricevadas la pastran oficon, havas ordonon imposti laŭleĝe podekone la popolon, tio estas, siajn fratojn, kvankam elirintajn el la lumbo de Abraham.
6 Sed tiu, kies genealogio ne estas el ili, ricevis dekonaĵon el Abraham, kaj benis tiun, kiu havis la promesojn.

7 Sed ekster ĉia kontraŭparolo, la malpligrandulo de
la pligrandulo ricevadas benon.
8 Kaj tie ĉi homoj, kiuj mortadas, ricevas dekonaĵojn,
sed tie unu, pri kiu estas atestate, ke li vivas.
9 Kaj, por tiel diri, per Abraham ankaŭ Levi, la
ricevanto de dekonaĵoj, donis dekonaĵon.
10 Ĉar ankoraŭ en la lumbo de la patro li estis, kiam
Melkicedek renkontis lin.
11 Tial, se perfekteco per la Levida pastreco ekzistus
(ĉar sub ĝi la popolo ricevis la leĝon), kia bezono plie
estas, ke alia pastro laŭ la maniero de Melkicedek
leviĝu, kaj ne estu nomata laŭ la maniero de Aaron?
12 Ĉar, kiam la pastraro estas ŝanĝata, necese ankaŭ
ŝanĝo de leĝo fariĝas.
13 Ĉar tiu, pri kiu tio ĉi estas dirita, estas ano de alia
gento, el kiu neniu servis apud la altaro.
14 Ĉar evidente estas, ke el Jehuda devenis nia Sin-
joro, pri kiu gento Moseo diris nenion rilate pastrecon.
15 Kaj tio eĉ pli evidenta estas, se laŭ simileco de
Melkicedek leviĝas pastro alia,
16 Kiu ne laŭ la leĝo de ordono karna estas farita,
sed laŭ la povo de vivo nedetruebla.
17 Ĉar li havas la ateston: Vi estas pastro por ĉiam
laŭ la maniero de Melkicedek.
18 Ĉar okazas vere nuligado de antaŭiranta ordono,
pro ĝia malforteco kaj senutileco
19 (Ĉar la leĝo nenion perfektigis); kaj okazas la
enkonduko de pli bona espero, per kiu ni alproksimiĝas
al Dio.
20 Kaj pro tio, ke ne mankas ĵurado
21 (Ĉar ili sen ĵurado estas faritaj pastroj, sed tiu
ĉi kun ĵuro laŭ tiu, kiu diris pri li: Dio ĵuris kaj ne
pentos: Vi estas pastro por ĉiam laŭ la maniero de
Melkicedek),

22 Jesuo fariĝis garantiulo de des pli bona testamento.
23 Kaj ili ja fariĝis pastroj multaj, ĉar pro morto estas
malpermesate al ili daŭri.
24 Sed tiu ĉi, pro sia eterna daŭrado, havas sian
pastrecon neŝanĝebla.
25 Tial ankaŭ li povas savi ĝis la ekstremaĵo tiujn,
kiuj alproksimiĝas per li al Dio, ĉiam vivante por propeti
pro ili.
26 Ĉar tia ĉefpastro por ni konvenis, sankta, senpeka,
senmakula, apartigita for de pekuloj kaj farita pli alta ol
la ĉieloj ;
27 Kiu ne havas ĉiutagan necesecon, kiel la ĉefpastroj,
unue por la propraj pekoj oferi oferaĵojn, poste pro la
pekoj de la popolo ; ĉar tion ĉi li faris unufoje, oferante
sin mem.
28 Ĉar la leĝo starigas homojn ĉefpastroj, kiuj havas
malfortecon, sed la vorto de la ĵuro, kiu estas post la
leĝo, nomas Filon, perfektigitan por ĉiam.

Ĉapitro VIII

1 Jen do la resumo rilate la diritaĵojn : Tian ĉefpastron
ni havas, kiu sidiĝis dekstre de la trono de la Majesto en
la ĉieloj,
2 Solenfaranto de la sanktejo kaj de la vera tabernaklo,
kiun Dio kaj ne homo starigis.
3 Ĉar ĉiu ĉefpastro estas enoficigita por oferi donacojn
kaj oferaĵojn ; kaj tial estas necese, ke ankaŭ tiu ĉi havu
ion por oferi.
4 Nu, se li estus sur la tero, li tute ne estus pastro, tial
ke jam ekzistas oferantoj de donacoj laŭ la leĝo ;
5 Kiuj servas al la similaĵo kaj ombro de ĉielaj
aferoj, kiel Moseo estas admonita, faronte la tabernaklon ;

ĉar : Vidu, li diris, ke vi faru ĉion laŭ la modelo montrita
al vi en la monto.
6 Sed nun li ricevis solenfaradon des pli bonan, ju pli
bona estas la interligo, kies interulo li fariĝis, kiu sur pli
bonaj promesoj estas dekretita.
7 Ĉar, se tiu unua interligo estus sendifekta, ne tiam
por dua estus serĉita loko.
8 Ĉar, riproĉante ilin, li diras : Jen, tagoj venos, diras
la Sinjoro, kaj mi elfaros por la domo de Izrael kaj por
la domo de Jehuda novan interligon ;
9 Ne laŭ la interligo, kiun mi faris kun iliaj patroj, en
la tago, kiam mi prenis ilian manon por elkonduki ilin el
Egiptujo ; ĉar ili ne daŭris en mia interligo, kaj mi mal-
atentis ilin, diras la Sinjoro.
10 Ĉar tio estas la interligo, kiun mi aranĝos por la
domo de Izrael post tiuj tagoj, diras la Sinjoro : Mi en-
metos miajn leĝojn en ilian spiriton, kaj en ilian koron
mi enskribos ilin ; kaj mi estos al ili Dio, kaj ili estos al
mi popolo ;
11 Kaj ili ne instruos ĉiu sian najbaron, kaj ĉiu sian
fraton, dirante : Konu la Sinjoron ; ĉar ĉiuj konos min,
de la plej malgranda ĝis la plej granda el ili.
12 Ĉar mi estos kompatema por iliaj maljustaĵoj, kaj
iliajn pekojn kaj malbonaĵojn mi jam ne memoros.
13 Dirante : Novan interligon, li malnovigis la unuan ;
kaj tio, kio kadukiĝas kaj malnoviĝas estas proksima al
malapero.

Ĉapitro IX

1 Nu, eĉ la unua interligo ankaŭ havis ordonojn pri
Diservado, kaj sanktejon mondan.
2 Ĉar tabernaklo estis pretigata, la unua, en kiu estis
la kandelabro kaj la tablo, kaj la panopropono, kiu estas
nomata La Sanktejo.

3 Kaj post la dua kurteno la tabernaklo nomata La
Plejsanktejo,
4 Havanta la oran incensilon kaj la keston de la
interligo tegitan entute per oro, en kiu estis urno ora
(enhavanta la manaon) kaj la burĝoninta vergo de Aaron
kaj la tabuloj de la interligo,
5 Kaj super tio ĉi kerubojn de gloro superombrantajn
la kompatejon, pri kiuj ni ne nun povas detale
paroli.
6 Kiam do tio ĉi tiel estis aranĝita, en la unuan taber-
naklon eniradas ĉiam la pastroj, farante la Diservojn.
7 Sed en la duan, unufoje en la jaro iras la ĉefpastro
sola ne sen sango, kiun li oferas pro si kaj pro la eraroj de
la popolo.
8 Per kio la Sankta Spirito montras, ke la vojo en la
sanktejon ankoraŭ ne estas elmontrita, dum la unua taber-
naklo ankoraŭ staras,
9 Kiu estas alegorio por la tempo estanta; laŭ kiu
donacoj kaj oferaĵoj estas oferataj, kiuj ne povas laŭ la
konscienco perfektigi la adoranton,
10 Nur altrudate (kun viandoj kaj trinkaĵoj kaj
diversaj lavadoj kaj karnaj purigadoj) ĝis tempo de
reformo.
11 Sed Kristo, aperinte ĉefpastro de la estontaj bonoj,
per la pli granda kaj pli perfekta tabernaklo ne manfarita,
tio estas ne el tiu ĉi kreo,
12 Nek per la sango de kaproj kaj bovidoj, sed per sia
propra sango, eniris unufoje por ĉiam en la sanktejon,
atinginte eternan elaĉeton.
13 Car, se la sango de kaproj kaj bovoj kaj la cindro
de bovidino, ŝprucigite sur la malpurulon, sanktigas ĝis la
purigado de la karno,
14 Kiom pli la sango de Kristo, kiu per la eterna
Spirito sin oferis senmakula al Dio, purigos vian

konsciencon el malvivaj faroj por servi al la vivanta Dio?

15 Kaj pro tio ĉi li estas interulo de nova testamento, por ke (post kiam morto okazis por la elaĉeto de tiuj pekoj, kiuj estis sub la unua testamento) la vokitoj ricevu la promeson de la eterna heredaĵo.

16 Car, kiam estas testamento, nepre devas esti la morto de la testamentinto;

17 Car testamento efektiviĝas rilate mortintojn, neniam potencante dum la testamentinto vivas.

18 Tial ankaŭ la unua testamento ne sen sango dediĉiĝis.

19 Ĉar Moseo, parolinte ĉiun ordonon laŭ la leĝo al la tuta popolo, prenis la sangon de bovidoj kaj kaproj, kun akvo kaj lano skarlata kaj hisopo, kaj aspergis la libron mem kaj la tutan popolon,

20 Dirante: Tio ĉi estas la sango de la interligo, kiun Dio ordonis al vi;

21 Plie li aspergis per la sango la tabernaklon kaj ĉiujn vazojn de la diservo.

22 Kaj laŭ la leĝo preskaŭ ĉio puriĝas per sango; kaj sen sangoverŝado ne fariĝas absolvo.

23 Necese do estis, ke la similaĵoj de la enĉielaj aferoj estu purigitaj per tiuj ĉi, sed la enĉielaj aferoj mem per pli bonaj oferaĵoj, ol tiuj ĉi.

24 Ĉar eniris Kristo ne en sanktejon manfaritan, similaĵon de la vera; sed en la ĉielon mem, nun aperonte antaŭ la vizaĝo de Dio por ni.

25 Nek estas necese, ke li oferu sin ofte, kiel la ĉefpastro eniras en la sanktejon jaron post jaro, kun sango de alia.

26 Alie li devus ofte suferi depost la fondo de la mondo; sed nun unufoje en la fino de la mondaĝoj li aperis, por forigi la pekon per la ofero de si mem.

27 Kaj kiel estas dekretite por homoj unufoje morti,
kaj post tio juĝo;
28 Tiel ankaŭ Kristo, oferite unufoje por porti la
pekojn de multaj, aperos la duan fojon, aparte de peko,
al tiuj, kiuj lin atendas, por savo.

Ĉapitro X

1 Ĉar la leĝo, havante la ombron de estontaj bonaĵoj,
ne la prezentaĵon mem de la aferoj, neniam povas, per
tiuj samaj oferaĵoj, kiujn oni oferadas senĉese jaron post
jaro, perfektigi la tien venantajn.
2 Ĉar tiuokaze ĉu ili ne ĉesus esti oferataj? tial, ke la
adorantoj, unufoje purigite, ne havus jam konsciencon pri
pekoj.
3 Sed en tiuj oferaĵoj estas ĉiujara rememorigo pri
pekoj.
4 Ĉar ne eble estas, ke la sango de bovoj kaj kaproj
forprenu pekojn.
5 Tial, enirante en la mondon, li diras: Oferojn kaj
donacojn vi ne deziris, sed korpon vi preparis por mi;
6 Bruloferojn kaj pekoferojn vi ne ŝatis;
7 Tiam mi diris: Jen mi venis (en la rulo de la libro
estas skribite pri mi) por plenumi vian volon, ho
Dio!
8 Antaŭe dirinte: Oferojn kaj donacojn kaj brulo-
ferojn kaj pekoferojn vi nek deziris nek ŝatis (kiuj estas
oferataj laŭ la leĝo),
9 Tiam li diris: Jen, mi venis por plenumi vian volon.
Li forprenas la unuan, por ke li starigu la duan.
10 Laŭ kiu volo ni estas sanktigitaj per la ofero de la
korpo de Jesuo Kristo unufoje por ĉiam.
11 Kaj ĉiu pastro staradas ĉiutage servante kaj

oferante ofte la samajn oferojn, kiuj neniam povas forpreni
pekojn.
12 Sed li, oferinte unu oferon por pekoj por ĉiam,
sidiĝis dekstre de Dio ;
13 De nun atendante ĝis liaj malamikoj fariĝos la
benketo sub liaj piedoj.
14 Car per unu ofero li perfektigis ĝis eterneco la
sanktigatojn.
15 Kaj la Sankta Spirito ankaŭ atestas al ni ; ĉar,
dirinte antaŭe :
16 Tiu estas la interligo, kiun mi aranĝos kun ili post
tiuj tagoj, diras la Sinjoro : Mi enmetos miajn leĝojn en
ilian koron, kaj en ilian spiriton mi enskribos ilin ; li
ankaŭ diras :
17 Kaj iliajn pekojn kaj malbonaĵojn mi jam ne
memoros.
18 Nu, kie absolvo de tiuj ĉi estas, ne estas plu oferado
pro peko.
19 Havante do, fratoj, kuraĝon eniri en la plejsanktejon
per la sango de Jesuo,
20 Per la vojo nova kaj vivanta, kiun li dediĉis por ni,
tra la kurteno, tio estas, lia karno ;
21 Kaj havante grandan pastron super la domo de
Dio,
22 Ni alproksimiĝu kun verema koro, en pleneco de
fido, kun la koroj aspergitaj for de malbona konscienco,
kaj kun la korpoj lavitaj per akvo pura ;
23 Ni tenegu la konfeson de nia espero sendekliniĝe ;
ĉar la promesinto estas fidela ;
24 Kaj ni pripensu unu la alian por instigego al amo
kaj bonaj faroj ;
25 Ne forlasante la kunvenadon de ni mem, kiel estas
la kutimo de iuj ; sed konsilante unu la alian, kaj des pli
forte, ju pli vi vidas la tagon alproksimiĝanta.

26 Ĉar, se ni pekos memvole, post kiam ni ricevis la scion de la vero, jam pro pekoj ne restas ofero,

27 Sed ia timoplena atendo de juĝo kaj fajra kolero, kiu ekstermos la kontraŭulojn.

28 Tiu, kiu malŝatis la leĝon de Moseo, sen kompato mortas ĉe du aŭ tri atestantoj;

29 Kiom pli severan punon, vi opinias, ke tiu meritos, kiu piedpremis la Filon de Dio kaj kalkulis nesankta la sangon de la interligo, per kiu li estis sanktigita, kaj spitis la spiriton de graco?

30 Ĉar ni konas tiun, kiu diris: Venĝo estas mia, mi repagos. Kaj denove: La Sinjoro juĝos sian popolon.

31 Terure estas, fali en la manojn de la vivanta Dio.

32 Sed memoru la antaŭajn tagojn, en kiuj vi, jam allumite, elportis grandan konflikton de suferoj;

33 Unuflanke, kiam vi fariĝis kvazaŭ teatraĵo per riproĉoj kaj doloroj, kaj aliflanke, kiam vi partoprenis kun tiuj, kiuj tian sperton havis.

34 Ĉar vi kompatis tiujn, kiuj estis en katenoj, kaj ĝoje akceptis la rabadon de via posedaĵo, sciante, ke vi mem havas pli bonan kaj daŭrantan posedaĵon.

35 Tial ne forĵetu vian kuraĝon, kiu havas rekompencon grandan.

36 Ĉar vi havas bezonon de pacienco, por ke, farinte la volon de Dio, vi ricevu la promeson.

37 Ĉar ankoraŭ iomete da tempo, kaj la venonto venos, kaj ne malfruos.

38 Sed la justulo vivos per la fido, kaj se li sin tiros malantaŭen, mia animo ne ĝojos en li.

39 Sed ni ne estas el la malantaŭen tiriĝantaj en detruon, sed el la kredantaj por la gajnado de la animo.

Ĉapitro XI

1 Nu, la fido estas realigo de la objektoj esperataj,
provo de aferoj ne vidataj.
2 Ĉar per tio ĉi la antikvuloj ricevis bonan ateston.
3 Per la fido ni komprenas, ke la mondaĝoj estas
kreitaj per vorto de Dio, tiel ke tio, kio estas vidata, ne
estas farita el aperantaĵoj.
4 Per la fido Habel oferis al Dio pli bonan oferon ol
Kain, per kiu li ricevis ateston, ke li estas justa, ĉar Dio
atestis pri liaj donacoj; kaj per ĝi li, mortinte, ankoraŭ
parolas.
5 Per la fido Henoh estis transportita por ne vidi
morton, kaj ne estis trovata, ĉar Dio transportis lin; ĉar
antaŭ lia transporto estas atestite pri li, ke li plaĉis al Dio.
6 Sed sen la fido neeble estas plaĉi al li; ĉar necese
estas, ke tiu, kiu alvenas al Dio, kredu, ke li estas, kaj ke
li fariĝas rekompencanto al tiuj, kiuj lin diligente serĉas.
7 Per la fido Noa, avertite pri la ankoraŭ ne viditaj
aferoj, kun pia timo konstruis arkeon por la savado de
sia domo; per kio li kondamnis la mondon kaj fariĝis
heredanto de la justeco laŭ fido.
8 Per la fido Abraham, vokite, obeis eliri en lokon,
kiun li estis ricevonta kiel heredaĵon, kaj eliris ne sciante,
kien li iras.
9 Per la fido li fariĝis pasloĝanto en la lando de la
promeso, kiel lando fremda, loĝante en tendoj kun Isaak
kaj Jakob kunheredantoj de la sama promeso.
10 Ĉar li serĉis la urbon havantan la fundamentojn,
kies arhitekturisto kaj konstruanto estas Dio.
11 Per la fido ankaŭ Sara mem ricevis kapablon
gravediĝi, eĉ post la aĝo, ĉar ŝi juĝis la promesinton
fidela.

12 Sekve ankaŭ el unu, kaj tiu kvazaŭ malviva,
leviĝis tiel multaj, kiel la steloj de la ĉielo laŭnombre, kaj
kiel la sablo, kiu estas sur la marbordo, nekalkulebla.
13 Ĉiuj ĉi mortis en fido, ne ricevinte la promesojn,
sed vidinte kaj salutinte ilin el proksime, kaj konfesinte,
ke ili estas fremduloj kaj pilgrimantoj sur la tero.
14 Ĉar tiuj, kiuj parolas tiamaniere, konstatas, ke
patrolandon ili serĉas.
15 Kaj se ili tenadus en memoro tiun landon, el kiu
ili eliris, ili havus ian okazon por reiri.
16 Sed nun plibonan landon ili celas, tio estas, ĉielan;
tial Dio ne hontas pri ili, esti nomata ilia Dio; ĉar li por
ili pretigis urbon.
17 Per la fido Abraham, tentate, oferis Isaakon; tiu,
kiu akceptis la promesojn, ekoferis ja sian solenaskiton;
18 Nome tiu, al kiu estis dirite: En Isaak via idaro
estos nomata,
19 Pripensante tion, ke eĉ el la mortintoj Dio povas
relevi lin; el kie ankaŭ li en similaĵo lin retrovis.
20 Per la fido Isaak benis Jakobon kaj Esavon pri
estontaj aferoj.
21 Per la fido Jakob, mortante, benis ĉiun el la du
filoj de Jozef, kaj adore kliniĝis sur la supro de sia
bastono.
22 Per la fido Jozef, ĉe la fino de sia vivo, aludis la
foriron de la Izraelidoj kaj pri siaj ostoj ordonis.
23 Per la fido Moseo, naskiĝinte, estis kaŝata tri
monatojn de la gepatroj, ĉar ili vidis la infaneton belega
kaj ne timis la dekreton de la reĝo.
24 Per la fido Moseo, fariĝinte maturaĝa, rifuzis esti
nomata filo de filino de Faraono,
25 Preferante plivole kunsuferi kun la popolo de Dio,
ol havi la kelktempan ĝuadon de peko,
26 Taksante la riproĉon de Kristo pligranda riĉeco ol

la trezoroj Egiptaj, ĉar li rigardis al la estonta rekom-
penco.
27 Per la fido li forlasis Egiptujon, ne timante la
koleregon de la reĝo ; ĉar li persistis, kiel vidante tiun,
kiu ne estas videbla.
28 Per la fido li observis la Paskon kaj la sango-
ŝmiron, por ke la detruanto de la unuenaskitoj ne tuŝu
ilin.
29 Per la fido ili trapasis la Ruĝan Maron kvazaŭ
sekaĵon, kion fari penante la Egiptoj dronis.
30 Per la fido la muroj de Jeriĥo falis, rondirite sep
tagojn.
31 Per la fido Rahabo la publikulino ne pereis kun la
nekredantoj, akceptinte la spionojn kun paco.
32 Kaj kion mi diru plu ? Ĉar tempo mankos al mi
por paroli pri Gedeon kaj Barak kaj Samson kaj Jefto
kaj David kaj Samuel kaj la profetoj ;
33 Kiuj pere de fido submetis regnojn, plenumis
justecon, atingis promesojn, fermis la buŝojn de leonoj,
34 Estingis la povon de fajro, evitis la tranĉon de la
glavo, el malforteco refortiĝis, fariĝis potencaj en militado,
venkis la armeojn de fremduloj ;
35 Virinoj rericevis siajn mortintojn per revivigo ; kaj
aliaj suferis turmentadon, ne akceptante liberigon, por
atingi pli bonan releviĝon.
36 Kaj aliaj havis provon de mokado kaj skurĝado
kaj ankaŭ de katenoj kaj malliberiĝo.
37 Ili estis ŝtonmortigataj, dissegataj, tentataj ; per
glavo ili pereis. Ili vagis en ŝafaj kaj kapraj feloj,
senigite, subpremate, dolorate ;
38 (Je kiuj la mondo ne estis inda) ; ili vagadis en
dezertoj, en montoj, en kavernoj kaj kaŝejoj de la tero.
39 Kaj ĉiuj ĉi, ricevinte bonan ateston per sia fido,
ne ricevis la promeson,

40 Ĉar Dio por ni ion pli bonan antaŭvidis, por ke ili
sen ni ne estu perfektigataj.

Ĉapitro XII

1 Tial ankaŭ ni, havante ĉirkaŭ ni tian nubegon da
atestantoj, formetu ĉion pezan kaj la pekon embarasantan,
kaj persiste kuru la kuradon antaŭ ni metitan,
2 Direktante la rigardon al Jesuo la aŭtoro kaj per-
fektiganto de la fido, kiu, pro la ĝojo antaŭ li metita,
suferis la krucon, malestimante honton, kaj dekstre de
la trono de Dio sidiĝis.
3 Ĉar pripensu tiun, kiu suferis tian kontraŭdiradon
de pekuloj kontraŭ li, por ke vi ne laciĝu kaj malfortiĝu
en viaj animoj.
4 Vi ankoraŭ ne kontraŭstaris ĝis sango, batalante
kontraŭ peko ;
5 Kaj vi forgesis la admonon, kiu rezonas kun vi, kiel
kun filoj : Mia filo, ne malŝatu la punon de la Sinjoro,
nek svenu riproĉate de li ;
6 Ĉar, kiun la Sinjoro amas, tiun li punas, kaj li
skurĝas ĉiun filon, kiun li akceptas.
7 Se vi suferas punon, kiel al filoj Dio rilatiĝas al vi ;
ĉar kia filo estas, kiun la patro ne punas ?
8 Sed, se vi estas sen puno, en kiu ĉiuj fariĝas parto-
prenantoj, tiuokaze vi estas bastardoj, kaj ne filoj.
9 Plie, ni havis patrojn de nia karno, kiuj punis nin,
kaj ni respektegis ilin ; ĉu ni ne multe plimulte sub-
metiĝos al la Patro de la spiritoj, kaj vivos ?
10 Ĉar ili ja dum malmulte da tagoj laŭ sia volo
punis ; sed li, por utilo, por ke ni partoprenu en lia
sankteco.
11 Ĉiu puno nuntempe ŝajnas esti ne ĝoja, sed mal-

ĝoja; sed poste ĝi redonas la pacplenan frukton de
justeco al tiuj, kiuj estas ekzercitaj per ĝi.
12 Tial levu la manojn pendantajn kaj la senfortajn
genuojn;
13 Kaj faru rektajn vojetojn por viaj piedoj, por ke
tio, kio estas lama, ne deturniĝu, sed prefere resaniĝu.
14 Serĉu pacon kun ĉiuj, kaj la sanktigon, sen kiu
neniu vidos la Sinjoron;
15 Rigardante zorge, por ke neniu maltrafu la gracon
de Dio, por ke nenia radiko de maldolĉeco altkreskante
vin ĝenu, kaj per tio multaj malpuriĝu;
16 Por ke ne estu iu malĉastulo nek malpiulo, kiel
Esavo, kiu por unu manĝo vendis sian unuenaskitecon.
17 Ĉar vi scias, ke poste, eĉ kiam li deziris heredi la
benon, li estis rifuzita; ĉar por pentado li trovis nenian
lokon, kvankam kun larmoj li serĉis ĝin.
18 Ĉar vi ne alvenis al monto tuŝebla kaj brulanta
per fajro, kaj al nigreco kaj mallumo kaj ventego,
19 Kaj sono de trumpeto kaj voĉo de paroloj, kies
aŭdantoj petegis, ke plua parolo ne estu parolata
al ili,
20 Ĉar ili ne povis elporti la ordonon: Se eĉ besto
tuŝos la monton, ĝi estos ŝtonmortigita;
21 Kaj tiel terura estis la aperaĵo, ke Moseo diris:
Mi timegas kaj tremas.
22 Sed vi alvenis al monto Ciono kaj al urbo de
vivanta Dio, la ĉiela Jerusalem, kaj miriadoj da anĝeloj,
23 Al la ĝenerala kunveno kaj eklezio de la unue-
naskitoj, en ĉielo varbitaj, kaj al Dio la juĝisto de ĉiuj kaj
al la spiritoj de justuloj perfektigitaj,
24 Kaj al la interulo de nova interligo, Jesuo, kaj al
la sango de aspergo, kiu parolas pli bonajn aferojn ol la
sango de Habel.
25 Vidu, ke vi ne malatentu la parolanton; ĉar se tiuj

ne forsaviĝis, kiuj malatentis la admonanton sur tero, des
malpli ni, forturnante nin de la parolanto el ĉielo;
26 Kies voĉo tiam skuis la teron, sed nun li promesis,
dirante: Ankoraŭ unufoje mi skuos ne sole la teron, sed
ankaŭ la ĉielon.
27 Nu, tiu ĉi vorto: Ankoraŭ unufoje, montras la
translokigon de la skuitaĵoj, kiel de faritaĵoj, por ke la
neskueblaj daŭradu.
28 Tial, ricevante regnon neskueblan, ni havu dank-
emon, per kiu ni adoru Dion akcepteble kun respektego
kaj pia timo;
29 Ĉar nia Dio estas fajro konsumanta.

Ĉapitro XIII

1 La fratamo daŭradu.
2 Ne forgesu gastamon al nekonatuloj; ĉar, per tio, iuj
gastigis anĝelojn nesciante.
3 Memoru la katenitojn, kiel ankaŭ katenitaj, kaj la
suferantojn, kiel ankaŭ mem estantaj en la korpo.
4 Estu honorata la edzeco ĉe ĉiuj, kaj la lito estu sen-
makula; sed malĉastulojn kaj adultulojn Dio juĝos.
5 Estu via karaktero sen monamo; kontentaj estu je
tio, kion vi havas; ĉar li mem diris: Mi tute ne mankos
al vi, nek forlasos vin.
6 Tial ni kuraĝas diri: La Sinjoro estas mia helpanto,
kaj mi ne timos; kion homo faros al mi?
7 Memoru viajn regintojn, kiuj parolis al vi la vorton
de Dio, kaj ilian fidon imitu, pripensante la finon de ilia
vivmaniero.
8 Jesuo Kristo estas la sama hieraŭ, hodiaŭ kaj je la
eterneco.
9 Per dogmaroj diversaj kaj fremdaj ne forportiĝu;

ĉar estas bone, ke la koro estu plifortigata per graco,
ne per viandoj, per kiuj ne profitis la okupiĝantaj
pri ili.
10 Ni havas altaron, el kiu la servantoj de la taber-
naklo havas nenian rajton manĝi.
11 Ĉar la korpoj de tiuj bestoj, kies sango estas en la
sanktejon enportata de la ĉefpastro pro peko, estas
bruligataj ekster la tendaro.
12 Tial Jesuo ankaŭ, por ke li sanktigu la popolon
per sia propra sango, ekster la pordego suferis.
13 Tial ni eliru al li ekster la tendaro, portante lian
riproĉon.
14 Ĉar tie ĉi ni ne havas daŭrantan urbon, sed
estontan ni serĉas.
15 Per li do ni oferu al Dio ĉiam oferon de laŭdo, tio
estas, la frukton de niaj lipoj konfesantaj al lia nomo.
16 Sed ne forgesu la bonfaradon kaj kunulecon ; ĉar
tiajn oferojn Dio ŝatas.
17 Obeu al tiuj, kiuj regas vin, kaj submetiĝu ; ĉar ili
estas viglemaj pro viaj animoj, kvazaŭ liveronte raporton ;
por ke kun ĝojo ili faru tion ĉi, kaj ne ĝemante, ĉar tio
ĉi estus senprofita por vi.
18 Preĝu por ni, ĉar ni fidas, ke ni havas bonan
konsciencon, dezirante en ĉio honeste vivi.
19 Sed des pli urĝe mi petegas vin tion ĉi fari, por ke
mi tiom pli frue estu redonata al vi.
20 Nun la Dio de paco, kiu relevis el la mortintoj la
grandan paŝtiston de la ŝafoj, nian Sinjoron Jesuon, per
la sango de eterna interligo,
21 Perfektigu vin en ĉia bona laboro por fari lian
volon, farante en vi tion, kio plaĉas antaŭ li per Jesuo
Kristo, al kiu estu la gloro por ĉiam kaj eterne. Amen.
22 Kaj mi konsilas vin, fratoj, permesu la vorton de
konsilo, ĉar mi skribis al vi per malmulte da vortoj.

23 Sciiĝu, ke nia frato Timoteo estas liberigita, kun
kiu, se li venos baldaŭ, mi vidos vin.
24 Salutu ĉiujn, kiuj regas vin, kaj ĉiujn sanktulojn.
Tiuj, kiuj estas el Italujo, salutas vin.
25 Graco estu kun vi ĉiuj. Amen.

LA EPISTOLO ĜENERALA DE JAKOBO

Ĉapitro I

1 Jakobo, servisto de Dio kaj de la Sinjoro Jesuo
Kristo, al la dek du gentoj, kiuj estas disigitaj: Saluton!
2 Trovu ĉion ĝojiga, miaj fratoj, kiam vi falas en
diversajn tentojn,
3 Sciante, ke la provo de via fido faras paciencon.
4 Kaj la pacienco havu sian perfektan faradon, por ke
vi estu perfektaj kaj plenformaj, ne havante mankon.
5 Sed, se al iu el vi mankas saĝeco, li petu Dion, kiu
donacas al ĉiuj malavare kaj ne riproĉas, kaj ĝi estos al
li donata.
6 Sed li petu en fido, neniel dubante; ĉar la dubanto
similas ondon de la maro, ventopelatan kaj skuatan;
7 Ĉar tiu homo ne pensu, ke li ricevos ion de la
Sinjoro;
8 Duoblanima homo, ŝanceliĝa en ĉiuj siaj vojoj.
9 Sed la malaltranga frato ĝoju pri sia alteco;
10 Kaj la riĉulo pri sia humiliĝo; ĉar kiel floro de
herbo li forpasos.
11 Ĉar la suno leviĝas kun la brulvento kaj sekigas
la herbon, kaj ĝia floro falas, kaj la gracio de ĝia formo
pereas; tiel ankaŭ la riĉulo velkos en siaj vojoj.
12 Feliĉa estas la homo, kiu elportas tenton; ĉar,

kiam li estos elprovita, li ricevos la kronon de la vivo, kiun la Sinjoro promesis al tiuj, kiuj amas lin.
13 Neniu diru, kiam li estas tentata: Mi estas tentata de Dio; ĉar Dio estas netentebla de malbono, kaj li mem tentas neniun.
14 Sed ĉiu estas tentata, de sia dezirado fortirate kaj delogate.
15 Tiam la dezirado, gravediĝinte, naskas pekon; kaj la peko, plenaĝiĝinte, naskas la morton.
16 Ne trompiĝu, miaj amataj fratoj.
17 Ĉiu bona dono kaj ĉiu perfekta donaco estas de supre, malsupren venante de la Patro de la lumoj, ĉe kiu nek ŝanĝo povas ekzisti, nek ombro de sinturnado.
18 Laŭ sia propra volo li naskis nin per la vorto de la vero, por ke ni estu kvazaŭ unua fruktaĵo de liaj kreitaĵoj.
19 Tion vi scias, miaj amataj fratoj; sed ĉiu rapidu aŭdi, malrapidu paroli, malrapidu koleri;
20 Ĉar la kolero de homo ne efektivigas la justecon de Dio.
21 Tial, formetinte ĉian malpurecon kaj superfluon de malico, akceptu kun mildeco la enplantitan vorton, kiu povas savi viajn animojn.
22 Sed estu farantoj de la vorto, kaj ne nur aŭskultantoj, trompantaj vin mem.
23 Ĉar, se iu estas aŭskultanto de la vorto, kaj ne faranto, li similas iun, kiu rigardas sian naturan vizaĝon en spegulo.
24 Ĉar li sin rigardas kaj foriras; kaj tuj li forgesas, kia li estis.
25 Sed tiu, kiu fikse rigardas en la perfektan leĝon, la leĝon de la libereco, kaj tiel daŭras, ne estante aŭskultanto, kiu forgesas, sed faranto, kiu energias, tiu estos benata en sia faro.

26 Se iu ŝajnas al si religia, ne bridante sian langon,
sed trompante sian koron, ties religio estas vana.
27 Pura religio kaj senmakula antaŭ nia Dio kaj Patro
estas jena : viziti orfojn kaj vidvinojn en ilia mizero, kaj
sin gardi sen malpuriĝo de la mondo.

ĈAPITRO II

1 Miaj fratoj, ne kun privilegiado de personoj tenu la
fidon de nia Sinjoro Jesuo Kristo, la glora Sinjoro.
2 Ĉar, se en vian sinagogon envenas viro kun oraj
ringoj, en bela vestaro, kaj envenas malriĉulo en malluksa
vestaro ;
3 Kaj vi respektas la bele vestitan homon kaj diras :
Sidiĝu ĉi tie en bona loko ; kaj diras al la malriĉulo :
Staru tie, aŭ sidiĝu sube apud mia piedbenketo ;
4 Ĉu vi ne diferencigas en vi mem kaj fariĝas juĝistoj
malbone pensantaj ?
5 Aŭskultu, miaj amataj fratoj ; ĉu Dio ne elektis la
malriĉulojn laŭ tiu ĉi mondo por esti riĉaj rilate al fido,
kaj heredantoj de la regno, kiun li promesis al tiuj, kiuj
lin amas ?
6 Sed vi malhonoradis la malriĉulon. Ĉu ne sub-
premas vin la riĉuloj, kaj mem trenas vin antaŭ la
tribunalojn ?
7 Ĉu ili ne blasfemas la honorindan nomon sur vin
metitan ?
8 Tamen, se vi plenumas la reĝan leĝon laŭ la Skribo :
Amu vian najbaron same kiel vin mem, vi faras
bone ;
9 Sed, se vi privilegias personojn, vi faras pekon,
kulpigitaj de la leĝo, kiel malobeintoj.
10 Ĉar, kiu observas la tutan leĝaron, sed falpuŝiĝas pri
unu punkto, tiu fariĝas kulpa pri ĉio.

11 Ĉar tiu, kiu diris: Ne adultu, diris ankaŭ: Ne
mortigu. Se do vi ne adultas, sed mortigas, vi fariĝis
malobeinto kontraŭ la leĝo.
12 Tiel parolu, kaj tiel agu, kiel juĝotoj laŭ leĝo de
libereco.
13 Ĉar al tiu, kiu ne kompatis, la juĝo estos senkom-
pata; la kompateco sin altigas super la juĝo.
14 Kia estas la profito, miaj fratoj, se iu diras, ke li
havas fidon, sed ne havas farojn? ĉu tiu fido povas lin
savi?
15 Se frato aŭ fratino estas nuda kaj sen ĉiutaga
manĝo,
16 Kaj iu el vi diras al ili: Iru pace, estu varmaj kaj
sataj; tamen vi ne donas al ili tion, kion la korpo
bezonas, kia estas la profito?
17 Tiamaniere fido, ne havante farojn, estas en si mem
malviva.
18 Kaj plue iu diros: Vi havas fidon, kaj mi havas
farojn; montru al mi vian fidon aparte de la faroj, kaj mi
per miaj faroj montros al vi la fidon.
19 Vi ja kredas, ke Dio estas unu; vi faras bone; la
demonoj ankaŭ kredas kaj tremas.
20 Sed ĉu vi volas scii, ho vantulo, ke la fido sen
faroj estas senfrukta?
21 Ĉu ne Abraham, nia patro, praviĝis per faroj, ofer-
inte Isaakon sian filon sur la altaro?
22 Vi vidas, ke la fido kunagis kun liaj faroj, kaj per
faroj la fido perfektiĝis;
23 Kaj plenumiĝis la Skribo, kiu diras: Kaj Abraham
kredis al Dio, kaj tio estis kalkulita al li kiel justeco; kaj
li estis nomita: la amiko de Dio.
24 Vi vidas, ke per faroj homo praviĝas, kaj ne sole
per fido.
25 Sammaniere, ĉu ne ankaŭ Rahab la publikulino

praviĝis per faroj, kiam ŝi akceptis la senditojn kaj forsendis ilin per alia vojo?
26 Ĉar, kiel la korpo aparte de la spirito estas malviva, tiel ankaŭ fido aparte de faroj estas malviva.

Ĉapitro III

1 Ne estu multaj instruistoj, miaj fratoj, sciante, ke ni ricevos pli severan juĝon.
2 Ĉar multokaze ni ĉiuj falpuŝiĝas. Se iu ne falpuŝiĝas parole, tiu estas perfekta homo, kapabla bridi ankaŭ la tutan korpon.
3 Nu, se ni al la ĉevaloj enmetas la bridojn en la buŝojn, por ke ili obeu al ni, ni ankaŭ ĉirkaŭturnas tutan ilian korpon.
4 Jen ankaŭ la ŝipoj, kiuj, kvankam ili estas tiel grandaj kaj kurepelataj de fortaj ventoj, tamen per tre malgranda direktilo turniĝadas, kien ajn la volo de la direktisto decidas.
5 Tiel ankaŭ la lango estas malgranda membro, kaj fanfaronas grandaĵojn. Jen kiom da ligno kiel malgranda fajro ekbruligas!
6 Kaj la lango estas fajro; mondo da maljusteco inter niaj membroj estas la lango, kiu malpurigas la tutan korpon kaj ekbruligas la radon de la naturo kaj estas ekbruligita de Geheno.
7 Ĉar ĉiun specon de bestoj kaj birdoj, de rampaĵoj kaj enmaraĵoj la homa raso al si subigas kaj subigis.
8 Sed la langon neniu povas subigi; ĝi estas malkvieta malbono, plena de mortiga veneno.
9 Per ĝi ni benas la Sinjoron kaj Patron; kaj per ĝi ni malbenas homojn, estigitajn laŭ la simileco de Dio.

10 El la sama buŝo elfluas beno kaj malbeno. Miaj
fratoj, tio ne tiel devus esti.
11 Ĉu la fonto elŝprucigas el la sama truo dolĉan kaj
maldolĉan akvon?
12 Ĉu figarbo, miaj fratoj, povas doni olivojn, aŭ vin-
berujo figojn? nek sala akvo donas dolĉaĵon.
13 Kiu estas inter vi saĝa kaj prudenta? Li elmontru
per honesta vivado siajn farojn en la mildeco de la
saĝeco.
14 Sed se vi havas akran ĵaluzon kaj malpacon en via
koro, ne fieru kaj mensogu kontraŭ la vero.
15 Tiu ĉi saĝeco ne devenas de supre, sed estas
monda, laŭsenta, demona.
16 Ĉar, kie estas ĵaluzo kaj malpaco, tie estas konfuzo
kaj ĉia malnobla ago.
17 Sed la saĝeco, kiu estas de supre, estas unue ĉasta,
poste pacema, milda, cedema, plena de kompatemo kaj
bonaj fruktoj, sen partieco, sen hipokriteco.
18 Kaj la frukto de justeco estas semata en paco por
tiuj, kiuj faras pacon.

Ĉapitro IV

1 De kie militoj kaj de kie bataloj inter vi? ĉu ne de
tie, de viaj voluptoj militantaj en viaj membroj?
2 Vi deziras, kaj ne havas; vi mortigas kaj konkuras,
kaj ne povas akiri; vi batalas kaj militas; vi ne havas,
ĉar vi ne petas.
3 Vi petas kaj ne ricevas, tial, ke vi petas malprave,
por ke vi elspezu por viaj voluptoj.
4 Vi adultulinoj, ĉu vi ne scias, ke la amikeco al la
mondo estas malamikeco al Dio? Kiu do volas esti
amiko de la mondo, tiu fariĝas malamiko de Dio.

5 Aŭ ĉu vi opinias, ke la Skribo vane parolas? Ĉu la
spirito, kiun li loĝigis en ni, deziregas envieme?
6 Sed li donas pli grandan gracon; tial estas dirite:
Dio kontraŭstaras al la arogantuloj, sed al la humiluloj li
donas gracon.
7 Submetiĝu do al Dio; sed kontraŭstaru al la diablo,
kaj li forrapidos de vi.
8 Alproksimiĝu al Dio, kaj li alproksimiĝos al vi.
Purigu manojn, vi pekuloj, kaj ĉastigu korojn, vi
duoblanimuloj.
9 Mizeru kaj malĝoju kaj ploru. Via ridado turniĝu
en ploron, kaj via ĝojo en malĝojon.
10 Humiliĝu antaŭ la Sinjoro, kaj li altigos vin.
11 Ne kalumniu unu la alian, fratoj. Kiu kalumnias
fraton aŭ juĝas sian fraton, tiu kalumnias la leĝon kaj
juĝas la leĝon. Sed, se vi juĝas la leĝon, vi jam ne estas
faranto de la leĝo, sed juĝanto.
12 Unu estas la leĝdonisto kaj juĝisto, la povanta savi
kaj detrui; kiu vi estas, vi juĝanta vian najbaron?
13 Atentu nun vi, kiuj diras: Hodiaŭ aŭ morgaŭ ni
iros al tiu urbo kaj restos tie unu jaron kaj negocados
kaj profitos;
14 Kvankam vi ne scias, kio morgaŭ okazos. Kio
estas via vivo? Vi ja estas vaporo, kiu mallongan tempon
montriĝas kaj poste malaperas.
15 Anstataŭ diri: Se la Sinjoro volos, ni vivados kaj
faros tion ĉi aŭ tion.
16 Sed nun vi fieras pri viaj memfidaĵoj; ĉiu tia
singratulado estas malbona.
17 Kiu do scias bonfari, kaj ne bonfaras, ĉe tiu estas
peko.

Ĉapitro V

1 Atentu nun, riĉuloj; ploregu kaj kriegu pro la
mizeroj sur vin alvenontaj.
2 Via riĉo putriĝis, kaj viaj vestoj konsumiĝas de tineoj.
3 Via oro kaj arĝento rustiĝas, kaj ilia rusto atestos
kontraŭ vi kaj konsumos vian karnon, kiel fajro. En la
lastaj tagoj vi kolektadis trezoron.
4 Jen, la salajro de la laboristoj, kiuj falĉis viajn
kampojn, trompe de vi prokrastite krias; kaj la krioj de
la rikoltintoj estas enirintaj en la orelojn de la Sinjoro
Cebaot.
5 Vi luksadis sur la tero kaj diboĉadis; vi nutradis
viajn korojn en tago de buĉado.
6 Vi kondamnis, vi mortigis la justulon; li ne
kontraŭstaras al vi.
7 Paciencu do, fratoj, ĝis la alesto de la Sinjoro. Jen,
la terkulturisto atendas la multvaloran frukton de la tero,
paciencante pri ĝi, ĝis ĝi ricevos la fruan kaj la malfruan
pluvon.
8 Vi ankaŭ paciencu; fortikigu viajn korojn; ĉar la
alesto de la Sinjoro alproksimiĝas.
9 Ne murmuru, fratoj, unu kontraŭ la alia, por ke vi
ne estu juĝataj. Jen, la juĝisto staras antaŭ la pordoj.
10 Prenu, fratoj, kiel ekzemplon de suferado kaj
pacienco, la profetojn, kiuj parolis en la nomo de la
Sinjoro.
11 Jen, ni nomas tiujn feliĉaj, kiuj elportas suferon.
Vi aŭdis pri la pacienco de Job, kaj vidis la finan agadon
de la Sinjoro, ke la Sinjoro estas kompatema kaj
indulgema.
12 Sed antaŭ ĉio, miaj fratoj, ne ĵuru, nek per la
ĉielo, nek per la tero, nek per ia alia ĵuro; sed via jes
estu jes, kaj via ne estu ne; por ke vi ne falu sub juĝon.

13 Ĉu iu el vi suferas? li preĝu. Ĉu iu estas gaja? li psalme kantu.

14 Ĉu iu el vi malsanas? li venigu la pliaĝulojn de la eklezio; kaj ili preĝu super li, ŝmirinte lin per oleo en la nomo de la Sinjoro.

15 Kaj la preĝo de la fido savos la malsanulon, kaj la Sinjoro relevos lin; kaj se li estos farinta pekojn, tio estos pardonita al li.

16 Konfesu do viajn pekojn unu al la alia, kaj preĝu unu por la alia, por ke vi resaniĝu. Petego de justulo multe efikas per sia energio.

17 Elija estis homo samnatura kun ni, kaj li preĝis fervore, ke ne pluvu; kaj jam ne pluvis sur la teron dum tri jaroj kaj ses monatoj.

18 Kaj denove li preĝis; kaj la ĉielo donis pluvon, kaj la tero ekproduktis sian frukton.

19 Miaj fratoj, se iu el vi forvagos de la vero, kaj iu returnos lin,

20 Oni sciu, ke tiu, kiu returnas pekulon de la elvoja forvago, savos animon el morto kaj kovros multon da pekoj.

LA UNUA EPISTOLO ĜENERALA DE PETRO

Ĉapitro I

1 Petro, apostolo de Jesuo Kristo, al la elektitoj, kiuj estas el la disigitaro, pasloĝantaj en Ponto, Galatujo, Kapadokujo, Azio kaj Bitinio,

2 Laŭ la antaŭscio de Dio la Patro, en sanktigo de la Spirito, por obeo kaj aspergo de la sango de Jesuo Kristo: Graco al vi kaj paco pligrandiĝu.

3 Benata estu la Dio kaj Patro de nia Sinjoro Jesuo
Kristo, kiu laŭ sia granda kompato nin renaskis en
esperon vivan per la releviĝo de Jesuo Kristo el la
mortintoj,
4 En heredaĵon ne pereontan, ne makulotan, ne velk-
ontan, rezervitan en la ĉieloj por vi,
5 Kiuj estas gardataj de la potenco de Dio per fido al
savo preta malkaŝiĝi en la lasta tempo.
6 En kio vi ĝojegas, kvankam de kelka tempo, se estas
necese, malĝojigite en diversaj tentoj,
7 Por ke la provo de via fido, pli multvalora ol oro,
kiu pereas, kvankam per fajro provite, troviĝu efika por
laŭdo kaj gloro kaj honoro en la malkaŝo de Jesuo
Kristo;
8 Kiun ne vidinte vi amas; kiun kvankam nun vi ne
vidas, tamen al li kredante vi ĝojegas per ĝojo nedirebla
kaj gloroplena;
9 Ricevante la celon de via fido, savon de animoj.
10 Nu, koncerne tiun savon esploris kaj serĉis la
profetoj, kiuj profetis pri la graco venonta al vi;
11 Serĉante, kiun kaj kian tempon montris la en-
estanta en ili Spirito de Kristo, kiu atestis antaŭe la
suferojn por Kristo kaj la sekvontajn glorojn.
12 Kaj al ili estas malkaŝite, ke ne al si mem, sed al vi,
ili liveris tion, kio nun estas proklamita al vi de tiuj, kiuj
predikis al vi la evangelion per la Spirito Sankta elsendita
el ĉielo; en kiujn aferojn anĝeloj deziras enrigardi.
13 Tial, ĉirkaŭzoninte la lumbojn de viaj mensoj, estu
sobraj kaj esperadu perfekte la gracon alportotan al vi en
la malkaŝo de Jesuo Kristo;
14 Kiel infanoj de obeo, ne formiĝante laŭ la voluptoj,
kiujn vi antaŭe havis en via nescio;
15 Sed, kiel via vokinto estas sankta, tiel vi ankaŭ
fariĝu sanktaj en ĉia konduto;

16 Pro tio, ke estas skribite: Vi sanktaj estos, ĉar
sankta mi estas.
17 Kaj se vi vokas la Patron, kiu, ne privilegiante
personojn, juĝas laŭ la faro de ĉiu, vi pasigu la tempon
de via ĉi-tiea loĝado kun timo;
18 Sciante, ke ne per pereemaj objektoj, oro aŭ
arĝento, vi estas elaĉetitaj el via vanta vivmaniero, kiun
vi ricevis de viaj patroj;
19 Sed per multekosta sango, kiel de ŝafido senmakula
kaj sendifekta, la sango de Kristo;
20 Kiu estis antaŭdifinita antaŭ la mondfondo, sed
malkaŝita en la fino de la tempoj pro vi,
21 Kiuj per li fidas Dion, kiu relevis lin el la mortintoj
kaj donis al li gloron; por ke via fido kaj espero estu al
Dio.
22 Ĉastiginte viajn animojn, en la obeo al la vero, por
nehipokrita amo al la frataro, amu unu la alian el la koro
fervore;
23 Renaskite, ne el semo pereema, sed el nepereema,
per la vorto de Dio, vivanta kaj restanta.
24 Ĉar: Ĉiu karno estas kiel herbo, kaj tuta ĝia gloro
kiel herba floro. Velkas la herbo, kaj la floro defalas;
25 Sed la parolo de la Sinjoro daŭras eterne. Kaj tiu
ĉi estas la parolo, kiu estas predikita al vi.

Ĉapitro II

1 Formetinte do ĉian malbonon kaj ĉian trompon kaj
hipokritecon kaj enviojn kaj ĉiajn kalumniojn,
2 Kiel ĵusnaskitaj suĉinfanoj, sopiru la racian lakton
senartifikan, por ke vi per tio kresku en savon,
3 Se vi gustumis, ke la Sinjoro estas bona;
4 Al kiu alvenante, kiel al ŝtono vivanta, de homoj
rifuzita, sed ĉe Dio elektita, honorinda,

5 Vi ankaŭ, kiel ŝtonoj vivantaj, konstruiĝas domo
spirita, sankta pastraro, por oferi spiritajn oferojn, ak-
ceptotajn de Dio per Jesuo Kristo.
6 Car estas enhavate en skribo: Jen mi metas en
Ciono ĉefangulan ŝtonon, elektitan, honorindan; kaj kiu
lin fidas, tiu ne hontos.
7 Por vi do la fidantoj estas la honorindeco; sed por
nefidantoj: La ŝtono, kiun malŝatis la konstruantoj,
fariĝis ŝtono bazangula;
8 Kaj: Ŝtono de batiĝo kaj roko de falpuŝiĝo; kiuj
falpuŝiĝas pro la vorto, malobeante, por kio ankaŭ ili
estas difinitaj.
9 Sed vi estas raso elektita, pastraro reĝa, nacio
sankta, popolo Diposedata, por ke vi disproklamu la
meritojn de tiu, kiu vokis vin el mallumo en sian lumon
mirindan;
10 Kiuj antaŭe estis nepopolo, sed nun estas popolo
de Dio; antaŭe nekompatitoj, sed nun kompatitoj.
11 Amataj, mi petegas vin, kiel pasloĝantojn kaj pil-
grimantojn, detenu vin de karnaj voluptoj, kiuj militadas
kontraŭ la animo;
12 Kondutante dece ĉe la nacianoj, por ke, kvankam
ili kalumnias vin, kiel malbonagulojn, tamen, vidante
viajn bonfarojn, ili gloru Dion en la tago de vizito.
13 Submetu vin al ĉiu homa institucio pro la Sinjoro;
ĉu al la reĝo, la superreganto;
14 Ĉu al regantoj, kiel liaj senditoj por venĝo al mal-
bonaguloj kaj por laŭdo al bonaguloj.
15 Pro tio, ke tia estas la volo de Dio, ke bonfarante
vi silentigu la nesciadon de homoj malsaĝaj;
16 Kiel liberaj kaj ne farantaj el via libereco kovrilon
de malico, sed kiel servistoj de Dio.
17 Ĉiujn honoru. La frataron amu. Dion timu. La
reĝon honoradu.

18 Servantoj, submetu vin al viaj sinjoroj en ĉia timo; ne sole al la bonaj kaj malseveraj, sed ankaŭ al la malbonhumoraj.
19 Car tio ĉi estas laŭdinda, se pro konscienco al Dio oni elportas malĝojon, suferante maljuste.
20 Car kia honoro estas se, pekante kaj sekve batate, vi tion pacience elportas? sed se, bonfarante kaj sekve suferante, vi tion pacience elportas, tio ĉi estas laŭdinda antaŭ Dio.
21 Ĉar en tion ĉi vi estas vokitaj; pro tio, ke Kristo ankaŭ suferis pro vi, postlasante por vi ekzemplon, por ke vi sekvu liajn postsignojn;
22 Kiu pekon ne faris, nek trompo troviĝis en lia buŝo;
23 Kiu, insultate, ne insultis responde; suferante, ne minacis; sed submetis sin al la juste juĝanta;
24 Kiu mem portis niajn pekojn en sia korpo sur la lignaĵo, por ke ni, malvivigite koncerne pekojn, vivu por justeco; per kies kontuzoj vi resaniĝis.
25 Car vi estis kiel ŝafoj erarantaj; sed nun vi returne venis al la Paŝtisto kaj Episkopo de viaj animoj.

Ĉapitro III

1 Sammaniere, edzinoj, vin submetu al la propraj edzoj; por ke, eĉ se iuj malobeas al la vorto, ili sen la vorto estu gajnitaj per la konduto de siaj edzinoj,
2 Rigardante vian konduton kun timo ĉastan.
3 Kies ornamo ne estu la ekstera ornamo de harplektado kaj orportado, aŭ la surmetado de vestoj;
4 Sed la kaŝita homo de la koro en la nedifektebla vesto de spirito milda kaj trankvila, kiu estas antaŭ Dio multvalora.

5 Ĉar tiel ankaŭ, antikve, la sanktaj virinoj, kiuj
esperis al Dio, ornamis sin, submetante sin al siaj propraj
edzoj ;
6 Kiel Sara obeis al Abraham, nomante lin sinjoro ;
kies infanoj vi fariĝis, bonfarante, kaj ne ektimigate per
ia teruro.
7 Sammaniere, edzoj, kunvivadu kun viaj edzinoj laŭ-
scie, donante honoron al la virina kiel al la plimalforta
ilo, kaj estante ankaŭ kun ili kunheredantoj de la graco
de vivo, por ke viaj preĝoj ne estu malhelpitaj.
8 Fine, estu ĉiuj samideaj, simpatiaj, fratamemaj,
kompatemaj, humilanimaj ;
9 Ne repagantaj malbonon kontraŭ malbono, nek
insulton kontraŭ insulto, sed male benadantaj ; ĉar por
tio vi estas vokitaj, por ke vi heredu benon.
10 Ĉar : Kiu volas ami la vivon kaj vidi bonajn
tagojn, tiu gardu sian langon kontraŭ malbono, kaj siajn
lipojn kontraŭ mensoga parolo ;
11 Li dekliniĝu de malbono kaj faru bonon ; li serĉu
pacon kaj ĉasu ĝin.
12 Ĉar la okuloj de la Sinjoro estas turnitaj al la
piuloj, kaj liaj oreloj al iliaj krioj ; sed la vizaĝo de la
Sinjoro estas kontraŭ tiuj, kiuj faras malbonon.
13 Kaj kiu estas la faronta al vi malbonon, se vi
fariĝos fervoraj en la bono ?
14 Sed, se vi eĉ suferus pro justeco, feliĉegaj vi estus ;
kaj ilian timon ne timu, nek maltrankviliĝu ;
15 Sed la Sinjoron Kriston sanktigu en viaj koroj ;
ĉiam pretaj doni defendan respondon al ĉiu, kiu postulas
de vi klarigon pri la espero, kiu estas en vi, sed kun
humileco kaj timo ;
16 Havantaj bonan konsciencon ; por ke, dum vi estas
malestimataj, tiuj hontu, kiuj kalumnias vian bonan
konduton en Kristo.

17 Ĉar pli bone estus, se tiel volus la volo de Dio,
suferi bonfarante, ol malbonfarante.
18 Ĉar Kristo ankaŭ unufoje suferis pro pekoj, justulo
pro maljustuloj, por ke li nin konduku al Dio ; mortigite
en karno, sed vivigite en spirito ;
19 En kiu ankaŭ li iris kaj predikis al la enkarceraj
spiritoj,
20 Kiuj iam malobeis, kiam la longedaŭra pacienco
de Dio atendis en la tagoj de Noa dum la pretigado de
la arkeo, en kiu malmultaj, tio estas ok personoj,
elsaviĝis tra akvo ;
21 Kiu ankaŭ vin nun savas en antitipo, la bapto, ne
la formetado de la karna malpuraĵo, sed la demando de
bona konscienco al Dio per la releviĝo de Jesuo Kristo ;
22 Kiu estas ĉe la dekstra mano de Dio, en la ĉielon
irinte, al kiu anĝeloj kaj aŭtoritatoj kaj potencoj estas
submetitaj.

Ĉapitro IV

1 Pro tio, do, ke Kristo suferis en la karno, vi ankaŭ
armu vin per la sama intenco ; ĉar la suferinto en la
karno apartiĝis de pekoj ;
2 Por ke vi travivu la reston de la enkarna tempo jam
ne laŭ la voluptoj de homoj, sed laŭ la volo de Dio.
3 Ĉar la tempo pasinta sufiĉas por elfari la volon de
la nacianoj kaj iradi en diboĉoj, voluptoj, vindrinkadoj,
brufestenoj, ebrieco kaj abomenaj idolkultoj ;
4 En kiuj aferoj ili miras, ke vi ne kuras kune kun ili
en la saman superfluon de diboĉado, kalumniante
vin ;
5 Kiuj prirespondos al tiu, kiu estas preta juĝi la
vivantojn kaj la mortintojn.
6 Ĉar tiucele ankaŭ la evangelio estas anoncita al la

mortintoj, por ke ili estu juĝitaj laŭ homoj korpe, sed
vivu laŭ Dio spirite.
7 Sed la fino de ĉio alproksimiĝas; prudentiĝu vi do,
kaj sobriĝu por preĝoj;
8 Antaŭ ĉio havante la fervoran amon unu al alia;
ĉar amo kovras amason da pekoj;
9 Gastamaj unu al alia sen murmurado;
10 Laŭmezure, kiel ĉiu ricevis donacon, tiel ĝin
administrante inter vi, kiel bonaj administrantoj de la
diversspeca graco de Dio;
11 Se iu parolas, li parolu kvazaŭ orakolojn de Dio;
se iu administras, li administru kvazaŭ el forto, kiun Dio
provizas; por ke en ĉio Dio estu glorata per Jesuo
Kristo, kies estas la gloro kaj la potenco por ĉiam kaj
eterne. Amen.
12 Amataj, ne sentu vin fremdaj por la fajrego ĉe vi
okazanta por provi vin, kvazaŭ io fremda okazas ĉe vi;
13 Sed laŭ tio, ke vi partoprenas la suferojn de Kristo,
ĝoju; por ke ankaŭ en la elmontro de lia gloro vi ĝoju
ravege.
14 Se vi estas riproĉataj en la nomo de Kristo, feliĉegaj
vi estas; ĉar la Spirito de la gloro kaj la Spirito de Dio
restas sur vi.
15 Nur neniu el vi suferu kiel mortiginto aŭ ŝtelisto,
aŭ malbonfarinto, aŭ kiel aranĝanto de malpropraj aferoj;
16 Sed, se iu suferas kiel Kristano, li ne hontu; sed li
gloru Dion pri tiu ĉi nomo.
17 Ĉar la tempo jam venis por la komenco de la juĝo
ĉe la domo de Dio; kaj se ĝi komencas ĉe ni, kia estos
la sorto de la malobeantoj al la evangelio de Dio?
18 Kaj se la justulo apenaŭ saviĝas, kie aperos la
malpiulo kaj pekulo?
19 Tial ankaŭ la suferantoj laŭ la volo de Dio
alkonfidu siajn animojn en bonfarado al fidela Kreinto.

ĈAPITRO V

1 La pliaĝulojn do inter vi mi admonas, estante
kunpliaĝulo kaj atestanto de la suferoj de Kristo kaj
partoprenanto de la malkaŝota gloro;
2 Paŝtu la ŝafaron de Dio ĉe vi, direktante ĝin, ne
devige, sed volonte, laŭ Dio; nek pro avideco, sed
bonvole;
3 Nek kvazaŭ sinjorante super la heredo, sed fariĝante
modeloj al la ŝafaro.
4 Kaj, kiam elmontriĝos la Ĉefpaŝtisto, vi akiros la
kronon de gloro nevelkontan.
5 Sammaniere, vi plijunuloj, submetu vin al la
pliaĝuloj. Tial ankaŭ ĉiuj submetu vin unu al la alia
kaj zonu vin per humileco, ĉar Dio kontraŭstaras al la
arogantuloj, sed al la humiluloj donas gracon.
6 Humiligu vin do sub la potencan manon de Dio,
por ke li altigu vin siatempe;
7 Surĵetante sur lin ĉiun vian zorgon, ĉar li zorgas
pri vi.
8 Estu sobraj, vigladu; via kontraŭulo, la diablo, kiel
leono blekeganta ĉirkaŭiras, serĉante, kiun li povos
forgluti;
9 Al kiu kontraŭstaru, konstantaj en la fido, sciante,
ke la samaj suferoj plenumiĝas en via frataro en la
mondo.
10 Kaj la Dio de ĉia graco, kiu vin alvokis al sia
eterna gloro en Kristo, vin ne longe suferintajn, mem
perfektigos, firmigos, plifortigos.
11 Al li estu la potenco por ĉiam kaj eterne. Amen.
12 Per Silvano, la fidela frato, kiel mi opinias, al vi mi
skribis per malmultaj vortoj, konsilante kaj atestante, ke
tiu ĉi estas la vera graco de Dio; en ĝi fortike staru.

13 La en Babilono kunelektitino vin salutas, kaj
Marko mia filo.
14 Salutu unu la alian per ama kiso. Paco al vi ĉiuj,
kiuj estas en Kristo.

LA DUA EPISTOLO ĜENERALA DE PETRO

Ĉapitro I

1 Simon Petro, servisto kaj apostolo de Jesuo Kristo,
al tiuj, kiuj estas ricevintaj egale altvaloran fidon, kiel ni,
per la justeco de nia Dio kaj Savanto Jesuo Kristo:
2 Graco al vi kaj paco pligrandiĝu en sciado pri Dio
kaj pri Jesuo nia Sinjoro;
3 Pro tio, ke lia Dia povo al ni donacis ĉion rilatantan
al la vivo kaj pieco, per la kono de tiu, kiu nin vokis per
sia propra gloro kaj virto;
4 Per kiuj li donacis al ni la promesojn karegajn kaj
tre grandajn; por ke per tiuj ĉi vi fariĝu partoprenantoj
de Dia naturo, forkurinte el la putrado, kiu estas per
voluptemo en la mondo.
5 Kaj pro tiu sama kaŭzo viaflanke aplikante ĉian
diligenton, en via fido aldonu virton; kaj en la virto
sciadon;
6 Kaj en la sciado sinregadon; kaj en la sinregado
paciencon; kaj en la pacienco piecon;
7 Kaj en la pieco fratamikecon, kaj en la fratamikeco
amon.
8 Ĉar tiuj ecoj, se ĉe vi ili troviĝas kaj abundas, faras
vin nek mallaboremaj nek senfruktaj en la kono de nia
Sinjoro Jesuo Kristo.

9 Ĉar tiu, al kiu mankas ĉi tiuj ecoj, estas blinda,
miopulo, forgesinte forpurigon de siaj antaŭaj pekoj.
10 Sekve, fratoj, pli diligente klopodu fari vian vokon
kaj elekton certa; ĉar, tion farante, vi tute ne falpuŝiĝos;
11 Ĉar tiel al vi estos riĉe provizita la eniro en la
eternan regnon de nia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo.
12 Pro kio mi ĉiam estos preta vin memorigi pri tiuj
ĉi aferoj, kvankam vi ilin scias kaj estas fortigitaj en la
ĉeestanta vero.
13 Kaj ŝajnas al mi konvene, dum mi estas en tiu ĉi
tendo, vin vigligi per rememorigo;
14 Sciante, ke baldaŭa estos la demeto de mia tendo,
ĝuste kiel nia Sinjoro Jesuo Kristo montris al mi.
15 Kaj mi diligente penos, ke post mia foriro vi povu
konstante rememori tion ĉi.
16 Ĉar, ne sekvinte fablojn sofismajn ni konigis al vi
la povon kaj aleston de nia Sinjoro Jesuo Kristo, sed
vidinte per propraj okuloj lian majeston.
17 Ĉar li ricevis de Dio la Patro honoron kaj gloron,
kiam al li tia voĉo estis alportita de la brilega gloro: Tiu
ĉi estas mia Filo amata, en kiu mi havas plezuron;
18 Kaj tiun ĉi voĉon alportitan el la ĉielo ni mem
aŭdis, kunestante kun li sur la sankta monto.
19 Kaj ni havas la profetan vorton plicertigitan; kiun
atentante vi bone faras, kvazaŭ lampon lumantan en mal-
hela loko, ĝis ektagiĝos kaj la matenstelo ekleviĝos en
viaj koroj;
20 Antaŭ ĉio sciante ĉi tion, ke ĉiu profetaĵo de la
Skribo laŭ propra klarigo ne fariĝas.
21 Ĉar neniam profetaĵo estas alportita per homa
volo; sed homoj movataj de la Sankta Spirito laŭ Dio
parolis.

Ĉapitro II

1 Sed ankaŭ falsaj profetoj sin trovis inter la popolo,
same kiel inter vi estos falsaj instruistoj, kiuj sekrete
enkondukos herezojn detruajn, eĉ malkonfesante la
Sinjoron, kiu ilin elaĉetis, kaj venigante sur sin rapidan
detruon.
2 Kaj multaj sekvos ilian senbridecon ; pro kiuj la vojo
de la vero estos kalumniata.
3 Kaj en avareco per trompaj paroloj ili vin komercos ;
kies kondamno nun depost tre longe ne malfruas, kaj ilia
detruo ne dormas.
4 Ĉar, se Dio ne indulgis anĝelojn pekintajn, sed, enin-
feriginte ilin en katenoj de mallumo, transdonis ilin
rezervatajn por la juĝo ;
5 Kaj ne indulgis la mondon antikvan, sed gardis
Noan kun sep aliaj, predikanton de justeco, kiam li sendis
diluvon al la mondo de malpiuloj ;
6 Kaj, cindriginte la urbojn Sodomon kaj Gomoran,
kondamnis ilin per katastrofo, farinte ilin ekzemplo al
estontaj malpiuloj ;
7 Kaj savis justan Loton, ĉagrenegatan per la senbrida
konduto de la malvirtuloj
8 (Ĉar tiu justulo, loĝante inter ili, en vidado kaj
aŭdado, turmentis sian justan animon, tagon post tago, pro
iliaj malvirtaj faroj) ;
9 La Sinjoro do scias savi la piulojn el tento, kaj teni
sub puno la maljustulojn ĝis la tago de juĝo ;
10 Sed precipe tiujn, kiuj iras laŭ la karno en volupto
de malpuraĵo kaj malestimas regadon. Maltimaj, obsti-
naj, ili ne timas insulti aŭtoritatojn.
11 Sed kontraŭe, anĝeloj, superante laŭ forto kaj povo,
ne faras insultan akuzon kontraŭ ili antaŭ la Sinjoro.

12 Sed tiuj, kiel bestoj senprudentaj, naskitaj laŭ
naturo por kaptado kaj pereo, blasfemante en aferoj,
kiujn ili ne scias, en sia detruo detruiĝos,
13 En malbono ricevante pagon por malbono; homoj,
kiuj opinias entagan diboĉon plezuro kaj estas makuloj
kaj hontindaĵoj, diboĉante en sia uzado de la agapoj, dum
ili kunfestas kun vi;
14 Havante okulojn plenajn de adulto kaj ne povantajn ĉesi de pekado; forlogante malfirmajn animojn;
havante koron lertan por avareco; estante filoj de
malbeno;
15 Kiuj forlasas la rektan vojon kaj flanken vagas,
sekvante la vojon de Bileam filo de Beor, kiu amis la
rekompencon de malbonfarado;
16 Sed li estis riproĉita pro sia malobeo; ĉar muta
azeno, elparolante per homa voĉo, haltigis la frenezecon
de la profeto.
17 Tiuj ĉi estas putoj senakvaj kaj nebuletoj pelataj
de ventego; por kiuj la nigreco de mallumo estas
rezervita.
18 Ĉar, elparolante fanfaronaĵojn de vanteco, ili
forlogas en la karnvolupton per senbrideco tiujn, kiuj ĵus
sin savis for de la loĝadantaj en eraro;
19 Anoncante al ili liberecon, ili mem troviĝas sklavoj
de pereo; ĉar al kiu iu submetiĝas, al tiu ankaŭ li
sklaviĝas.
20 Ĉar se, post kiam ili sin savis el la malpuraĵoj de la
mondo per la kono de la Sinjoro kaj Savanto Jesuo
Kristo, ili estos denove tien implikitaj kaj venkitaj, ilia
lasta stato fariĝas pli malbona, ol la unua.
21 Ĉar estus pli bone por ili ne ekkoni la vojon de
justeco, ol ekkoninte ĝin, returni sin for de la sankta
ordono al ili transdonita.
22 Al ili okazis laŭ la vera proverbo: Hundo return-

anta sin al sia propra vomaĵo, kaj porkino lavita al ruliĝado en koto.

Ĉapitro III

1 Tiun ĉi jam duan epistolon, amataj, mi skribas al vi;
en la ambaŭ mi instigas vian sinceran menson per
rememorigo;
2 Por ke vi memoru la antaŭdirojn de la sanktaj
profetoj, kaj la ordonon de la Sinjoro kaj Savanto per viaj
apostoloj;
3 Unue tion ĉi sciante, ke en la lastaj tagoj mok-
emuloj venos kun mokado, irante laŭ siaj propraj
voluptoj,
4 Kaj dirante: Kie estas la anonco de lia alesto? ĉar
de kiam la patroj ekdormis, ĉio daŭradas kiel depost la
komenco de la kreo.
5 Ĉar tion ĉi ili volonte forgesas, ke ĉieloj estis de
antikve, kaj tero kunmetita el akvo kaj meze de akvo, laŭ
la vorto de Dio;
6 Per kio la tiama mondo diluvite pereis;
7 Sed la nunaj ĉieloj kaj la tero per la sama vorto
estas destinitaj por fajro, konservate ĝis la tago de juĝo
kaj detruo de la malpiuloj.
8 Sed ne forgesu tiun ĉi unu aferon, amataj, ke ĉe
Dio unu tago estas kiel mil jaroj, kaj mil jaroj kiel unu
tago.
9 La Sinjoro ne malrapidas pri sia promeso, kiel iuj
malrapidecon kalkulas; sed paciencas al vi, ne volante, ke
iuj pereu, sed ke ĉiuj venu al pento.
10 Sed la tago de la Sinjoro venos kvazaŭ ŝtelisto; en
kiu la ĉieloj forpasos kun muĝa bruego, kaj la elementoj
brulante solviĝos, kaj la tero kaj la faritaĵoj en ĝi
forbruliĝos.

11 Ĉar tiamaniere ĉio ĉi solviĝas, kiaj homoj vi do devus esti en sankta konduto kaj pieco,

12 Atendante kaj rapidigante la aleston de la tago de Dio, pro kiu la ĉieloj flamantaj solviĝos, kaj la elementoj per fajra brulado fluidiĝos?

13 Sed laŭ lia promeso ni atendas novajn ĉielojn kaj novan teron, en kiuj justeco loĝas.

14 Tial, amataj, tion ĉi atendante, klopodu esti trovotaj de li en paco, senmakulaj kaj neriproĉindaj antaŭ li.

15 Kaj kalkulu la paciencon de nia Sinjoro, kiel savon; kiel ankaŭ nia amata frato Paŭlo, laŭ la saĝeco donita al li, jam skribis al vi;

16 Kiel ankaŭ en ĉiuj siaj epistoloj, parolante en ili pri tio ĉi; en kiuj estas iuj aferoj malfacile kompreneblaj, kiujn la malkleruloj kaj malkonstantuloj tordas, kiel ankaŭ la ceterajn skribaĵojn, al sia propra detruo.

17 Vi do, amataj, tion ĉi antaŭsciante, gardu vin, por ke vi ne estu flanken logitaj en la eraron de la pekuloj, kaj defalu de via propra konstanteco.

18 Sed kresku en graco kaj kono de nia Sinjoro kaj Savanto Jesuo Kristo. Al li estu la gloro nun kaj ĝis la tago de la eterneco. Amen.

LA UNUA EPISTOLO ĜENERALA DE JOHANO

Ĉapitro I

1 Tion, kio estis de la komenco, kion ni aŭdis, kion ni vidis per niaj propraj okuloj, kion ni rigardis, kaj niaj manoj palpis, koncerne la Vorton de la vivo

2 (Kaj la vivo elmontriĝis, kaj ni vidis kaj atestas kaj

anoncas al vi la vivon, la eternan vivon, kiu estis ĉe la Patro kaj montriĝis al ni) ;
3 Kion ni vidis kaj aŭdis, tion ni anoncas al vi, por ke vi ankaŭ havu kunulecon kun ni ; kaj nia kunuleco estas kun la Patro kaj kun lia Filo Jesuo Kristo ;
4 Kaj tion ĉi ni skribas, por ke nia ĝojo kompletiĝu.
5 Kaj jen estas la anonco, kiun ni aŭdis de li kaj anoncas al vi, ke Dio estas lumo, kaj da mallumo estas en li neniom.
6 Se ni diras, ke ni havas kunulecon kun li, kaj iradas en la mallumo, ni mensogas, kaj ne faras la veron ;
7 Sed, se ni iradas en la lumo, kiel li estas en la lumo, ni havas kunulecon unu kun la alia, kaj la sango de Jesuo, lia Filo, nin purigas de ĉiu peko.
8 Se ni diras, ke pekon ni ne havas, ni nin trompas, kaj la vero ne estas en ni.
9 Se ni konfesas niajn pekojn, li estas fidela kaj justa por pardoni al ni la pekojn kaj nin purigi de ĉia maljusteco.
10 Se ni diras, ke ni ne pekis, ni faras lin mensoginto, kaj lia vorto ne estas en ni.

Ĉapitro II

1 Infanetoj miaj, tion ĉi mi skribas al vi, por ke vi ne peku. Kaj se iu pekas, ni havas advokaton ĉe la Patro, Jesuon Kriston, la justan ;
2 Kaj li estas repacigo pro niaj pekoj, kaj ne pro la niaj sole, sed ankaŭ por la tuta mondo.
3 Kaj per tio ĉi ni scias, ke ni konas lin, se ni observas liajn ordonojn.
4 Kiu diras : Mi lin konas, kaj ne observas liajn ordonojn, tiu estas mensoganto, kaj la vero ne estas en li ;

5 Sed, kiu observas lian vorton, en tiu vere perfektiĝis
la amo al Dio. Per tio ĉi ni scias, ke ni estas en li.
6 Kiu diras, ke li restas en li, tiu mem devus tiel
iradi, kiel li iradis.
7 Amataj, al vi mi skribas ne ordonon novan, sed
malnovan ordonon, kiun vi havis de la komenco; la
malnova ordono estas la vorto, kiun vi aŭdis.
8 Denove, novan ordonon mi skribas al vi, kio estas
vera en li kaj en vi; ĉar la mallumo forpasas, kaj jam la
vera lumo brilas.
9 Kiu diras, ke li estas en la lumo, kaj malamas sian
fraton, tiu estas en la mallumo ankoraŭ ĝis nun.
10 Kiu amas sian fraton, tiu restas en la lumo, nek en
li estas faligaĵo.
11 Sed, kiu malamas sian fraton, tiu estas en la mal-
lumo kaj iras en la mallumo kaj ne scias, kien li iras, ĉar
la mallumo blindigis al li la okulojn.
12 Mi skribas al vi, infanetoj, ĉar la pekoj al vi estas
pardonitaj pro lia nomo.
13 Mi skribas al vi, patroj, ĉar vi konas tiun, kiu
estas de la komenco. Mi skribas al vi, junuloj, ĉar vi
venkis la malbonulon. Mi skribis al vi, infanoj, ĉar vi
konas la Patron.
14 Mi skribis al vi, patroj, ĉar vi konas tiun, kiu estas
de la komenco. Mi skribis al vi, junuloj, ĉar vi estas
fortaj, kaj la vorto de Dio restas en vi, kaj vi venkis la
malbonulon.
15 Ne amu la mondon, nek la mondaĵojn. Se iu amas
la mondon, la amo al Dio ne estas en li.
16 Ĉar ĉio, kio estas en la mondo, la dezirego de la
karno kaj la dezirego de la okuloj kaj la fiereco de la
vivo, ne estas el la Patro, sed el la mondo.
17 Kaj la mondo forpasas, kaj ĝia dezirego; sed la
faranto de la volo de Dio restas por eterne.

18 Infanoj, jam estas la lasta horo ; kaj, kiel vi aŭdis,
ke antikristo venas, jam nun multe da antikristoj estas ;
per kio ni scias, ke estas la lasta horo.
19 El ni ili eliris, sed ili ne estis el ni ; ĉar, se ili el ni
estus, ili estus restintaj ĉe ni ; sed ili eliris, por ke ili
elmontriĝu, ke ili ĉiuj ne estas el ni.
20 Kaj vi havas sanktoleiĝon de la Sanktulo, kaj vi
scias ĉion.
21 Mi skribis al vi ne pro tio, ke vi ne scias la veron,
sed pro tio, ke vi ĝin scias, kaj pro tio, ke nenia mensogo
estas el la vero.
22 Kiu estas la mensogisto, krom tiu, kiu malkonfesas,
ke Jesuo estas la Kristo? Tiu estas la antikristo, kiu
malkonfesas la Patron kaj la Filon.
23 Ĉiu, kiu malkonfesas la Filon, eĉ ne havas la
Patron ; kiu konfesas la Filon, tiu havas ankaŭ la
Patron.
24 Vi do, kion vi aŭdis de la komenco, tion lasu resti
en vi. Se tio, kion vi aŭdis de la komenco, restos en vi,
vi ankaŭ restos en la Filo kaj en la Patro.
25 Kaj tio ĉi estas la promeso, kiun li promesis al ni,
la vivo eterna.
26 Tion ĉi mi skribis al vi pri tiuj, kiuj vin forlogas de
la vojo.
27 Kaj vi ; la sanktoleiĝo, kiun vi ricevis de li, restas
en vi, kaj vi ne havas bezonon, ke iu vin instruu ; sed
kiel lia sanktoleado vin instruas pri ĉio kaj estas vera
kaj ne estas mensogo, kaj kiel ĝi vin instruis, vi restas
en li.
28 Kaj nun, infanetoj, restu en li ; por ke, se li
elmontriĝos, ni havu maltimon kaj ne hontu antaŭ li
ĉe lia ĉeesto.
29 Se vi scias, ke li estas justa, vi scias, ke ankaŭ ĉiu,
kiu faras justecon, el li naskiĝis.

Ĉapitro III

1 Vidu, kian amon la Patro donis al ni, ke ni estas
nomataj infanoj de Dio; kaj tiaj ni estas. Pro tio ĉi la
mondo nin ne konas, ĉar ĝi lin ne konis.
2 Amataj, nun ni estas infanoj de Dio, kaj ankoraŭ
ne montriĝis, kio ni estos. Ni scias, ke, se li montriĝos,
ni estos similaj al li; ĉar ni vidos lin, kiel li estas.
3 Kaj ĉiu, kiu havas tiun ĉi esperon rilate lin, sin
sanktigas same, kiel li estas sankta.
4 Ĉiu, kiu faras pekon, faras ion kontraŭ la leĝo; kaj
la peko estas la kontraŭleĝeco.
5 Kaj vi scias, ke li montriĝis por forigi la pekojn;
kaj peko ne estas en li.
6 Ĉiu, kiu restas en li, ne pekas; ĉiu pekanto nek lin
vidis, nek lin konas.
7 Infanetoj, neniu vin trompu; kiu faras justecon, tiu
estas justa, same kiel li estas justa;
8 Kiu faras pekon estas el la diablo; ĉar la diablo
pekas de la komenco. Por tio la Filo de Dio montriĝis,
por ke li detruu la farojn de la diablo.
9 Ĉiu naskito el Dio ne faras pekon; ĉar lia semo
restas en li; kaj li ne povas peki, ĉar li naskiĝis el Dio.
10 En tio ĉi la infanoj de Dio evidentiĝas, kaj la
infanoj de la diablo; ĉiu, kiu ne faras justecon, ne estas
el Dio, nek tiu, kiu ne amas sian fraton.
11 Ĉar tiu ĉi estas la anonco, kiun vi aŭdis de la
komenco, ke ni amu unu la alian;
12 Ne kiel Kain estis el la malbonulo kaj mortigis
sian fraton. Kaj pro kio li mortigis lin? Ĉar liaj faroj
estis malbonaj, kaj la faroj de lia frato justaj.
13 Ne miru, fratoj, se la mondo malamas vin.
14 Ni scias, ke ni jam pasis el la morto en la vivon,

ĉar ni amas la fratojn. Kiu ne amas, tiu restas en la
morto.
15 Ĉiu, kiu malamas sian fraton, estas hommortiganto;
kaj vi scias, ke ĉiu hommortiganto ne havas la vivon
eternan en si restantan.
16 Per tio ĉi ni konas la amon, ĉar li demetis sian
vivon pro ni; kaj ni devus demeti la vivon pro la fratoj.
17 Sed, se iu havas mondan posedaĵon kaj vidas sian
fraton havantan bezonon kaj fermas sian kompaton
kontraŭ li, kiel la amo al Dio restas en li?
18 Infanetoj, ni amu, ne laŭ vorto nek lango, sed laŭ
faro kaj vero.
19 Per tio ĉi ni scios, ke ni estas el la vero, kaj ni
certigos nian koron antaŭ li,
20 En kio ajn nia koro nin kondamnas; ĉar Dio estas
pli granda ol nia koro kaj scias ĉion.
21 Amataj, se nia koro ne kondamnas nin, ni havas
maltimon antaŭ Dio;
22 Kaj kion ni petas, tion ni ricevas de li, ĉar ni
observas liajn ordonojn kaj faras tion, kio plaĉas antaŭ li.
23 Kaj tiu ĉi estas lia ordono, ke ni kredu la nomon
de lia Filo, Jesuo Kristo, kaj amu unu la alian, same kiel
li al ni donis ordonon.
24 Kaj kiu observas liajn ordonojn, tiu en li restas,
kaj li en tiu; kaj per tio ĉi ni scias, ke li restas en ni,
per la Spirito, kiun li donis al ni.

Ĉapitro IV

1 Amataj, ne kredu ĉiun spiriton, sed provu la spiritojn,
ĉu ili estas el Dio; ĉar multaj falsaj profetoj estas
elirintaj en la mondon.
2 En tio ĉi vi ekkonas la Spiriton de Dio: ĉiu spirito,

kiu konfesas, ke Jesuo Kristo estas veninta en la karno,
estas el Dio ;
3 Kaj ĉiu spirito, kiu ne konfesas Jesuon, ne estas el
Dio ; kaj tiu ĉi estas la spirito de antikristo, pri kiu vi
aŭdis, ke ĝi venas, kaj nun ĝi jam estas en la mondo.
4 Infanetoj, vi estas el Dio kaj ilin venkis ; ĉar pli
granda estas tiu, kiu estas en vi, ol tiu, kiu estas en la
mondo.
5 Ili estas el la mondo ; pro tio ili parolas laŭ la
mondo, kaj la mondo ilin aŭskultas.
6 Ni estas el Dio ; kiu konas Dion, nin aŭskultas ;
kiu ne estas el Dio, nin ne aŭskultas. Per tio ĉi ni
ekkonas la spiriton de la vero, kaj la spiriton de la eraro.
7 Amataj, ni amu unu la alian ; ĉar la amo estas el
Dio ; kaj ĉiu amanto naskiĝas el Dio kaj Dion konas.
8 Kiu ne amas, tiu ne konas Dion, ĉar Dio estas
la amo.
9 En tio ĉi la amo de Dio montriĝis en ni, ke Dio
sendis en la mondon sian Filon solenaskitan, por ke ni
vivu per li.
10 En tio ĉi estas la amo, ne ke ni Dion amis, sed ke
li nin amis, kaj sendis sian Filon kiel repacigon pro niaj
pekoj.
11 Amataj, se Dio tiel nin amis, ni ankaŭ devus ami
unu la alian.
12 Dion neniu iam vidis ; se ni reciproke nin amas,
Dio en ni restas, kaj lia amo en ni perfektiĝis.
13 En tio ĉi ni scias, ke ni restas en li, kaj li en ni,
ĉar el sia Spirito li donis al ni.
14 Kaj ni vidis kaj atestas, ke la Patro sendis la Filon
por esti la Savonto de la mondo.
15 Kiu konfesas, ke Jesuo estas la Filo de Dio, en tiu
Dio restas kaj tiu en Dio.
16 Kaj ni konas kaj kredis la amon, kiun Dio havas

al ni. Dio estas la amo; kaj kiu restas en la amo, tiu
restas en Dio, kaj Dio restas en li.
17 En tio ĉi la amo perfektiĝis ĉe ni, por ke ni havu
maltimon en la tago de la juĝo; ĉar, ĝuste kia li estas,
tiaj ankaŭ ni estas en tiu ĉi mondo.
18 La timo ne ekzistas en la amo; sed la perfekta
amo elĵetas la timon, ĉar la timo havas turmentegon; kaj
la timanto ne perfektiĝas en la amo.
19 Ni amas, ĉar li unue nin amis.
20 Se iu diras: Mi Dion amas, kaj malamas sian
fraton, tiu estas mensoganto; ĉar, kiu ne amas la fraton,
kiun li vidis, tiu ne povas ami Dion, kiun li ne vidis.
21 Kaj tiun ĉi ordonon ni havas de li, ke la amanto
de Dio amu ankaŭ sian fraton.

Ĉapitro V

1 Ĉiu, kiu kredas, ke Jesuo estas la Kristo, naskiĝis el
Dio; kaj ĉiu amanto de la naskinto amas ankaŭ la
naskiton el li.
2 En tio ĉi ni ekscias, ke ni amas la infanojn de Dio,
kiam ni amas Dion kaj faras liajn ordonojn.
3 Ĉar tio ĉi estas la amo al Dio, ke ni observas liajn
ordonojn; kaj liaj ordonoj ne estas pezaj.
4 Ĉar ĉio, kio el Dio naskiĝis, la mondon venkas; kaj
tio ĉi estas la venko venkinta la mondon, nia fido.
5 Kaj kiu estas la venkanto de la mondo, krom tiu,
kiu kredas, ke Jesuo estas la Filo de Dio?
6 Tiu ĉi estas la veninto per akvo kaj sango, Jesuo
Kristo; ne en la akvo sole, sed en la akvo kaj en la
sango.
7 Kaj la Spirito estas la atestanto, ĉar la Spirito estas
la vero.

8 Ĉar tri estas la atestantoj, la Spirito kaj la akvo kaj
la sango; kaj la tri en unu konsentas.
9 Se ni akceptas la ateston de homoj, pli granda estas
la atesto de Dio; ĉar tio ĉi estas la atesto de Dio, ke li
atestis pri sia Filo.
10 Kiu kredas je la Filo de Dio, tiu havas en si
la ateston; kiu ne kredas Dion, tiu estas farinta lin
mensoginto, pro tio, ke li ne kredis la ateston, kiun Dio
atestis pri sia Filo.
11 Kaj tio ĉi estas la atesto, ke Dio donis al ni la
vivon eternan; kaj tiu ĉi vivo estas en lia Filo.
12 Kiu havas la Filon, tiu havas la vivon; kiu ne
havas la Filon de Dio, tiu la vivon ne havas.
13 Tion ĉi mi skribis al vi, por ke vi sciu, ke vi havas
la vivon eternan; al vi, kiuj kredas je la nomo de la Filo
de Dio.
14 Kaj tio ĉi estas la maltimo, kiun ni havas antaŭ li,
ke, se ni ion petas laŭ lia volo, li nin aŭskultas;
15 Kaj se ni scias, ke li nin aŭskultas, kion ajn ni
petas, ni scias, ke ni havas la petojn, kiujn ni petis
de li.
16 Se iu vidas sian fraton pekantan pekon ne al
morto, tiu petos, kaj li donos al li la vivon, por la
pekantoj ne al morto. Estas peko al morto; ne pri tiu
ĉi mi diras, ke li petegu.
17 Ĉia nejusteco estas peko; kaj estas peko ne al
morto.
18 Ni scias, ke ĉiu naskito el Dio ne pekas; sed la
naskito el Dio sin gardas, kaj la malbonulo lin ne
tuŝas.
19 Ni scias, ke ni el Dio estas, kaj la mondo tuta en la
malbonulo kuŝas.
20 Kaj ni scias, ke la Filo de Dio venis kaj al ni donis
komprenon, por ke ni ekkonu la verulon, kaj ni estas en

la verulo, en lia Filo, Jesuo Kristo. Tiu estas la vera
Dio kaj la vivo eterna.
21 Infanetoj, gardu vin kontraŭ la idoloj.

LA DUA EPISTOLO ĜENERALA DE JOHANO

1 La pliaĝulo al la elektita sinjorino kaj ŝiaj infanoj,
kiujn mi amas en la vero; kaj ne mi sola, sed ankaŭ ĉiuj,
kiuj konas la veron;
2 Pro la vero restanta en ni, kaj ĝi estos ĉe ni por ĉiam.
3 Ĉe ni estos graco, kompato, paco, de Dio la Patro
kaj de Jesuo Kristo la Filo de la Patro, en vero kaj amo.
4 Mi treege ĝojas, ke mi trovis iujn el·viaj infanoj
iradantajn en la vero, same kiel ni ricevis ordonon de la
Patro.
5 Kaj nun mi vin petegas, sinjorino, skribante ne
kvazaŭ novan ordonon al vi, sed tiun, kiun ni havis de la
komenco, ke ni amu unu la alian.
6 Kaj tio ĉi estas la amo, ke ni iradu laŭ liaj ordonoj.
Tio estas la ordono, la sama, kiun vi aŭdis de la
komenco, ke vi iradu en ĝi.
7 Ĉar multaj delogantoj elvenis en la mondon, kiuj ne
konfesas Jesuon Kriston venantan en karno. Tiu ĉi
estas la deloganto kaj la antikristo.
8 Vin gardu, ke vi ne perdu niajn elfaritaĵojn, sed ke
vi ricevu plenan rekompencon.
9 Ĉiu, kiu flanken iras kaj ne restas en la instruado de
Kristo, tiu ne havas Dion; kiu restas en la instruado, tiu
havas la Patron kaj la Filon.
10 Se iu al vi venas kaj ne kunportas tiun ĉi
instruadon, ne ricevu lin en la domon, kaj al li ne donu
salutan vorton;

11 Ĉar, kiu al li salute parolas, tiu partoprenas en liaj
malbonfaroj.
12 Havante multon por skribi al vi, mi ne volis
skribi per papero kaj inko; sed mi esperas veni al vi
kaj vizaĝon kontraŭ vizaĝo paroli, por ke via ĝojo estu
plena.
13 Salutas vin la infanoj de via fratino, la elektita.

LA TRIA EPISTOLO ĜENERALA DE JOHANO

1 La pliaĝulo al Gajo la amata, kiun mi amas en la vero.
2 Amato, mi preĝas, ke al vi prosperu ĉio, kaj vi bon-
sanu, same kiel prosperas al via animo.
3 Ĉar mi treege ĝojis, kiam fratoj venis kaj atestis pri
via vereco, kiel vi iradas en la vero.
4 Pli grandan ĝojon mi ne havas, ol tion, aŭdi pri miaj
infanoj iradantaj en la vero.
5 Amato, vi faras fidele, rilate al ĉiuj viaj klopodoj
por la fratoj kaj tiuj fremduloj;
6 Kiuj atestis vian amon antaŭ la eklezio; kaj vi faros
bone, tiujn antaŭenigante dece je Dio.
7 Ĉar pro la nomo ili eliris, akceptante nenion de la
nacianoj.
8 Ni devas do akcepti tiajn, por ke ni estu kunlabor-
antoj kun la vero.
9 Mi skribis iom al la eklezio; sed Diotrefes, kiu amas
la estrecon inter ili, nin ne akceptas.
10 Tial, se mi venos, mi rememoros liajn farojn, kiujn
li faras, per paroloj malbonaj babilante kontraŭ ni; kaj
ne kontenta je tio ĉi, li nek akceptas mem la fratojn, nek
tion permesas al tiuj, kiuj volas, kaj ilin el la eklezio
elpelas.

11 Amato, imitu ne la malbonon, sed la bonon. La
bonfaranto estas el Dio; la malbonfaranto ne estas vidinta
Dion.
12 Pri Demetrio estas atestite de ĉiuj, kaj de la vero
mem; kaj ni ja atestas; kaj vi scias, ke nia atesto estas
vera.
13 Mi havis multon por skribi; sed mi ne volas skribi
al vi per inko kaj kano;
14 Sed mi esperas baldaŭ vin vidi, kaj ni parolos
vizaĝon kontraŭ vizaĝo. Pacon al vi. Salutas vin la
amikoj. Salutu laŭ nomo la amikojn.

LA EPISTOLO ĜENERALA DE JUDAS

1 Judas, servisto de Jesuo Kristo kaj frato de Jakobo,
al la alvokitoj, amataj en Dio la Patro, kaj konservitaj
por Jesuo Kristo:
2 Kompato al vi kaj paco kaj amo pligrandiĝu.
3 Amataj, kiam mi faris ĉian diligentecon por skribi al
vi pri nia komuna savo, mi deviĝis skribi al vi kuraĝ-
igante vin batali por la kredo jam per unu fojo transdonita
al la sanktuloj.
4 Car iuj homoj kaŝe sin enŝovis, antaŭe jam de longe
destinitaj por tiu ĉi kondamno, malpiuloj, ŝanĝante la
gracon de nia Dio en diboĉecon kaj malkonfesante la
solan Estron kaj nian Sinjoron Jesuon Kriston.
5 Mi do volas rememorigi vin, kvankam vi jam per
unu fojo sciiĝis pri ĉio, ke la Sinjoro, savinte popolon el
Egipta lando, poste detruis la nekredantojn.
6 Kaj anĝelojn, kiuj ne konservis sian regadon, sed
forlasis sian propran loĝejon, li konservis sub mallumo
en katenoj ĉiamaj ĝis la juĝo en la granda tago.
7 Kiel ankaŭ Sodom kaj Gomora kaj la ĉirkaŭaj

urboj, sammaniere kiel ĉi tiuj, malĉastiĝinte kaj foririnte post fremdan karnon, estas elmontritaj kiel ekzemplo, suferante la punon de eterna fajro.
8 Tamen sammaniere ankaŭ tiuj ĉi en siaj sonĝadoj la karnon malpurigas, aŭtoritaton malestimas kaj honorojn insultas.
9 Sed Mihael la ĉefanĝelo, kiam en kontraŭstaro al la diablo li disputis pri la korpo de Moseo, ne kuraĝis lin akuzi insulte, sed diris: La Sinjoro vin riproĉu.
10 Sed tiuj ĉi insultas ja ĉion, kion ili ne scias; sed kion ili per naturo komprenas, kiel la bestoj senprudentaj, en tio ili malvirtiĝas.
11 Ve al ili! pro tio, ke ili iris sur la vojo de Kain kaj forĵetis sin en la eraron de Bileam por dungopago kaj pereis en la kontraŭdirado de Kora.
12 Tiuj ĉi estas la subakvaj rokoj en viaj agapoj, kun vi kunfestenante, sentime sin paŝtante; nuboj senakvaj, per vento disportataj; aŭtunaj arboj senfruktaj, dufoje mortintaj, elradikigitaj;
13 Sovaĝaj marondoj, elŝaŭmantaj siajn hontindaĵojn; steloj vagantaj, por kiuj la nigreco de mallumo por eterne estas konservata.
14 Kaj al tiuj ĉi ankaŭ Henoh, la sepa post Adamo, profetis, dirante: Jen, la Sinjoro venis kun siaj sanktaj miriadoj,
15 Por elfari juĝon kontraŭ ĉiuj, kaj por kondamni ĉiujn malpiulojn pri ĉiuj malpiaĵoj, kiujn ili malpie faris, kaj pri ĉiuj obstinaj paroloj, kiujn malpiaj pekuloj parolis kontraŭ li.
16 Tiuj ĉi estas murmuremuloj, plendemuloj, irantaj laŭ siaj voluptoj (dum ilia buŝo parolas fanfaronaĵojn) kaj admirantaj personojn pro profito.
17 Sed vi, amataj, memoru la dirojn antaŭe parolitajn de la apostoloj de nia Sinjoro Jesuo Kristo;

18 Nome, ke ili diris al vi: En la lasta tempo estos
mokemuloj, irantaj laŭ siaj propraj voluptoj malpiaj.
19 Tiuj estas la apartigantoj, laŭsentaj, ne havantaj la
Spiriton.
20 Sed vi, amataj, konstruante vin sur la plej sankta
fido via, preĝante en la Sankta Spirito,
21 Konservu vin en la amo al Dio, atendante la kom-
paton de nia Sinjoro Jesuo Kristo por eterna vivo.
22 Kaj unujn, kiuj ŝanceliĝas, indulgu;
23 Kaj unujn savu, eltirante ilin el la fajro; kaj aliajn
kompatu timeme; malamante eĉ la veston makulitan de
la karno.
24 Kaj al tiu, kiu povas vin gardi senfalaj, kaj starigi
vin senriproĉaj antaŭ sia gloro en granda ĝojo,
25 Al la sola Dio, nia Savanto, per Jesuo Kristo nia
Sinjoro, estu gloro, majesto, potenco kaj forto, antaŭ ĉiu
mondaĝo, kaj nun, kaj ĝis ĉiuj mondaĝoj. Amen.

APOKALIPSO

Ĉapitro I

1 Apokalipso de Jesuo Kristo, kiun Dio donis al li por
montri al siaj servistoj tion, kio devas post ne longe
okazi; kaj li elsendis kaj montris ĝin per sia anĝelo al sia
servisto Johano,
2 Kiu atestis la vorton de Dio kaj la ateston de Jesuo
Kristo, pri ĉio, kion li vidis.
3 Feliĉa estas la leganto, kaj la aŭskultantoj de la
vortoj de la profetaĵo, kaj la observantoj de la skribitaĵoj
en ĝi: ĉar la tempo estas proksima.
4 Johano al la sep eklezioj en Azio: Graco al vi kaj

paco de tiu, kiu estas kaj estis kaj estos; kaj de la sep
spiritoj antaŭ lia trono;
5 Kaj de Jesuo Kristo la fidela atestanto, la unuenask-
ita el la mortintoj kaj la reganto de la reĝoj de la tero.
Al tiu, kiu nin amas, kaj malligis nin de niaj pekoj per sia
sango,
6 Kaj faris nin regno, pastroj al sia Dio kaj Patro; al
li la gloro kaj la potenco por ĉiam kaj eterne.
Amen.
7 Jen, li venas kun la nuboj; kaj ĉiu okulo vidos lin,
kaj tiuj, kiuj trapikis lin; kaj ĉiuj gentoj de la tero ploros
pro li. Vere, Amen.
8 Mi estas la Alfa kaj la Omega, diras la Sinjoro, la
Dio, kiu estas kaj estis kaj estos, la Plej-potenca.
9 Mi, Johano, via frato kaj partoprenanto kun vi en la
aflikto kaj regno kaj pacienco de Jesuo, troviĝis sur la
insulo nomata Patmos pro la vorto de Dio kaj la atesto de
Jesuo Kristo.
10 Mi troviĝis en la Spirito en la tago de la Sinjoro,
kaj mi aŭdis malantaŭ mi grandan voĉon kvazaŭ de
trumpeto,
11 Dirantan: Kion vi vidas, tion skribu en libron kaj
sendu al la sep eklezioj; en Efeson kaj en Smirnan kaj
en Pergamon kaj en Tiatiran kaj en Sardeson kaj en
Filadelfian kaj en Laodikean.
12 Kaj mi min turnis, por vidi la voĉon, kiu parolis
kun mi. Kaj turniĝinte mi vidis sep orajn lamp-
ingojn;
13 Kaj meze de la sep lampingoj iun similan al la Filo
de la homo, vestitan ĝis-piede, kaj zonitan ĉirkaŭ la
brusto per ora zono.
14 Kaj lia kapo kaj liaj haroj estis blankaj kiel
blanka lano, kiel neĝo: kaj liaj okuloj estis kiel flamo
de fajro;

15 Kaj liaj piedoj similaj je latuno, kvazaŭ brulantaj
en forno; kaj lia voĉo, kiel voĉo de multaj akvoj.
16 Kaj li havis en la dekstra mano sep stelojn; kaj el
lia buŝo eliris akra dutranĉa glavo; kaj lia aspekto estis
kiel brilas la suno en sia forteco.
17 Kaj, kiam mi vidis lin, mi falis ĉe liaj piedoj
kvazaŭ senviva. Kaj li metis la dekstran manon sur min,
dirante: Ne timu; mi estas la unua kaj la lasta,
18 Kaj la vivanta; kaj mi fariĝis mortinta, kaj jen, mi
estas vivanta por ĉiam kaj eterne, kaj mi havas la ŝlos-
ilojn de la morto kaj de la Hadeso.
19 Skribu do tion, kion vi vidis, kaj kio estas, kaj kio
okazos poste;
20 La misteron de la sep steloj, kiujn vi vidis en mia
dekstra mano, kaj la sep orajn lampingojn. La sep steloj
estas la anĝeloj de la sep eklezioj: kaj la sep lampingoj
estas la sep eklezioj.

Ĉapitro II

1 Al la anĝelo de la eklezio en Efeso skribu: Tion ĉi
diras la tenanto de la sep steloj en sia dekstra mano, la
promenanto meze de la sep oraj lampingoj;
2 Mi scias viajn farojn, kaj vian laboron kaj vian
paciencon, kaj ke vi ne povas toleri la malbonulojn, kaj vi
provis tiujn, kiuj nomas sin apostoloj kaj ne estas tiaj, kaj
vi trovis ilin malveraj;
3 Kaj vi havas paciencon kaj toleris pro mia nomo
kaj ne laciĝis.
4 Sed mi havas kontraŭ vi, ke vi forlasis vian unuan
amon.
5 Memoru do, de kie vi falis, kaj pentu, kaj faru la
unuajn farojn; alie, mi venas al vi kaj movos vian lamp-
ingon el ĝia loko, se vi ne pentos.

6 Sed tion ĉi vi havas, ke vi malamas la farojn de la
Nikolaitoj, kiujn mi ankaŭ malamas.
7 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras
al la eklezioj. Al la venkanto, mi donos al li manĝi
el la arbo de la vivo, kiu estas en la paradizo de
Dio.
8 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Smirna skribu:
Tion ĉi diras la unua kaj la lasta, kiu fariĝis senviva kaj
vivis:
9 Mi konas vian afliktiĝon kaj vian malriĉecon (vi
tamen estas riĉa) kaj la blasfemon de tiuj, kiuj nomas
sin Judoj, kaj estas ne tiaj, sed sinagogo de Satano.
10 Ne timu tion, kion vi estas suferonta; jen, la diablo
estas ĵetonta iujn el vi en malliberejon, por ke vi estu
elprovataj; kaj vi havos aflikton dek tagojn. Estu fidela
ĝis morto, kaj mi donos al vi la kronon de la vivo.
11 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras
al la eklezioj. La venkanto tute ne difektiĝos per la dua
morto.
12 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Pergamo skribu:
Tion ĉi diras la portanto de la akra dutranĉa glavo:
13 Mi scias, kie vi loĝas; tie, kie estas la trono de
Satano; kaj vi tenas mian nomon kaj ne malkonfesis
mian fidon, eĉ en la tagoj de Antipas, mia fidela
atestinto, kiu estis mortigita inter vi, kie Satano
loĝas.
14 Sed mi havas kelkon kontraŭ vi, ke vi havas tie
sekvantojn de la instruo de Bileam, kiu instruis al Balak
ĵeti falpuŝilon antaŭ la Izraelidojn, por ke ili manĝu idol-
oferitaĵojn kaj malĉastu.
15 Kaj vi ankaŭ havas sekvantojn de la instruo de la
Nikolaitoj sammaniere.
16 Pentu do; alie, mi tuj venas al vi, kaj militos kon-
traŭ ili per la glavo de mia buŝo.

17 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras
al la eklezioj. Al la venkanto, mi donos al li el la kaŝita
manao, kaj mi donos al li blankan ŝtoneton, kaj sur la
ŝtoneto novan nomon skribitan, kiun neniu konas, krom
la ricevanto.

18 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Tiatira skribu:
Tion ĉi diras la Filo de Dio, kiu havas okulojn kiel
flamon de fajro, kaj liaj piedoj similas latunon:

19 Mi scias viajn farojn, kaj la amon kaj la fidon kaj
la servadon kaj paciencon, kaj pri viaj faroj, ke la lastaj
estas plimultaj ol la unuaj.

20 Sed mi havas kontraŭ vi, ke vi toleras la virinon
Jezabel, kiu nomas sin profetino; kaj ŝi instruas kaj
delogas miajn servistojn malĉasti, kaj manĝi idol-
oferitaĵojn.

21 Kaj mi donis al ŝi tempon, por ke ŝi pentu; kaj ŝi
ne volas penti pri sia malĉasteco.

22 Jen, mi ĵetas ŝin en liton, kaj la kun ŝi adultantojn
en grandan aflikton, se ili ne pentos pri ŝiaj faroj.

23 Kaj mi mortigos ŝiajn idojn per morto; kaj ĉiuj
eklezioj scios, ke mi estas tiu, kiu esploras internaĵojn kaj
korojn; kaj mi donos al ĉiu el vi laŭ viaj faroj.

24 Kaj al vi mi diras, al la ceteraj en Tiatira, kiuj ne
havas tiun ĉi instruon, kiuj ne konas la profundaĵojn de
Satano, kiel oni diras; mi ne ĵetos sur vin alian
ŝarĝon.

25 Tamen tion, kion vi havas, eltenu ĝis mi venos.

26 Kaj la venkanto kaj la observanto de miaj faroj ĝis
la fino, al li mi donos aŭtoritaton super la nacioj;

27 Kaj li regos ilin per fera sceptro, kiel la potaj vazoj
estas dispecigataj; kiel mi ankaŭ ricevis de mia Patro.

28 Kaj mi donos al li la matenan stelon.

29 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras
al la eklezioj.

Ĉapitro III

1 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Sardes skribu:
Tion ĉi diras tiu, kiu havas la sep Spiritojn de Dio, kaj la
sep stelojn: Mi scias viajn farojn, ke vi nomiĝas viva,
kaj estas malviva.
2 Fariĝu vigla kaj firmigu la restaĵojn, kiuj estis
mortontaj; ĉar mi ne trovis viajn farojn plenumitaj antaŭ
mia Dio.
3 Memoru do, kiel vi ricevis kaj aŭdis; kaj observu
kaj pentu. Se do vi ne vigliĝos, mi venos kvazaŭ ŝtelisto,
kaj vi ne scios, je kia horo mi venos al vi.
4 Sed vi havas kelkajn nomojn en Sardes, kiuj ne
makulis siajn vestaĵojn; kaj ili promenos kun mi en
blankaĵoj; ĉar ili estas indaj.
5 La venkanto tiel estos vestita per blankaj vestoj;
kaj mi neniel elstrekos lian nomon el la libro de la vivo,
kaj mi konfesos lian nomon antaŭ mia Patro, kaj antaŭ
liaj anĝeloj.
6 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras
al la eklezioj.
7 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Filadelfia skribu:
Tion ĉi diras la sanktulo, la verulo, kiu havas la ŝlosilon
de David, tiu, kiu malfermas, kaj neniu fermas; kiu
fermas, kaj neniu malfermas;
8 Mi scias viajn farojn (jen, mi donis antaŭ vi pordon
malfermitan, kiun neniu povas fermi), ke vi havas
malgrandan povon, kaj observis mian vorton, kaj ne
malkonfesis mian nomon.
9 Jen, mi donas el la sinagogo de Satano, kiuj sin
nomas Judoj kaj ne estas tiaj, sed ili mensogas; jen, mi
igos ilin veni kaj riverenci antaŭ viaj piedoj, kaj scii, ke
mi amis vin.

10 Ĉar vi observis la vorton de mia pacienco, mi
ankaŭ vin konservos el tiu horo de provo, kiu estas
venonta sur la tutan mondon por provi la loĝantojn sur la
tero.
11 Mi venas baldaŭ; tenadu, kion vi havas, por ke
neniu arogu al si vian kronon.
12 La venkanto, lin mi faros kolono en la templo de
mia Dio, kaj eksteren li ne eliros plu; kaj mi skribos sur
lin la nomon de mia Dio kaj la nomon de la urbo de
mia Dio, la nova Jerusalem, kiu malsupren iras de mia
Dio el la ĉielo, kaj mian novan nomon.
13 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras
al la eklezioj.
14 Kaj al la anĝelo de la eklezio en Laodikea skribu:
Tion ĉi diras la Amen, la atestanto fidela kaj vera, la
komenco de la kreo de Dio:
15 Mi scias viajn farojn, ke vi nek malvarma estas,
nek varmega; mi volus, ke vi estu aŭ malvarma aŭ
varmega.
16 Tial, ĉar vi estas varmeta, kaj nek malvarma nek
varmega, mi estas elsputonta vin el mia buŝo.
17 Ĉar vi diras: Mi estas riĉa kaj akiris riĉon, kaj
nenion mi bezonas; kaj vi ne scias, ke vi estas la mizera
kaj kompatinda kaj malriĉa kaj blinda kaj nuda;
18 Mi konsilas al vi aĉeti de mi oron fanditan el fajro,
por ke vi riĉiĝu; kaj blankajn vestojn, por ke vi vin
vestu, kaj por ke ne aperu la honto de via nudeco; kaj
kolirion, por ŝmiri viajn okulojn, por ke vi vidu.
19 Kiujn mi amas, tiujn mi riproĉas kaj punas; estu
do fervora kaj pentu.
20 Jen mi staras ĉe la pordo kaj frapas; se iu aŭdas
mian voĉon kaj malfermas la pordon, mi eniros al li kaj
manĝos kun li, kaj li kun mi.
21 La venkanto, al li mi donos sidi kun mi sur mia

trono, kiel mi ankaŭ venkis kaj eksidis kun mia Patro sur lia trono.

22 Kiu havas orelon, tiu aŭskultu, kion la Spirito diras al la eklezioj.

Ĉapitro IV

1 Post tio mi rigardis, kaj jen pordo malfermita en la ĉielo, kaj la unua voĉo, kiun mi aŭdis, estis voĉo kvazaŭ de trumpeto parolanta kun mi, dirante: Supren venu ĉi tien, kaj mi montros al vi tion, kio devas okazi poste.
2 Tuj mi fariĝis en Spirito; kaj jen trono stariĝis en la ĉielo, kaj sur la trono unu sidanto;
3 Kaj la sidanto estis aspekte simila al ŝtono jaspida kaj sardia, kaj jen ĉielarko ĉirkaŭ la trono aspekte simila al smeraldo.
4 Kaj ĉirkaŭ la trono estis dudek kvar tronoj; kaj sur la tronoj mi vidis dudek kvar pliaĝulojn sidantajn, vestitajn per blankaj vestoj; kaj sur iliaj kapoj orajn kronojn.
5 Kaj el la trono eliras fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj. Kaj estis sep torĉoj fajraj brulantaj antaŭ la trono, kiuj estas la sep Spiritoj de Dio.
6 Kaj antaŭ la trono kvazaŭ vitra maro simila al kristalo; kaj meze apud la trono kaj ronde ĉirkaŭ la trono kvar vivaj estaĵoj plenaj je okuloj antaŭe kaj malantaŭe.
7 Kaj la unua estaĵo similis leonon, kaj la dua estaĵo similis bovidon, kaj la tria estaĵo havis la vizaĝon kvazaŭ homan, kaj la kvara estaĵo similis aglon flugantan.
8 Kaj la kvar estaĵoj, havantaj ĉiu po ses flugiloj, estas ĉirkaŭe kaj interne plenaj je okuloj; kaj paŭzon ili ne havas tage kaj nokte, dirante: Sankta, sankta, sankta, estas Dio la Sinjoro, la Plejpotenca, la estanta kaj estinta kaj estonta.

9 Kaj, kiam la vivaj estaĵoj donos gloron kaj honoron
kaj dankon al la sidanta sur la trono, al la vivanta por
ĉiam kaj eterne,
10 La dudek kvar pliaĝuloj falos antaŭ la sidanta
sur la trono, kaj ili riverencos antaŭ la vivanta por ĉiam
kaj eterne, kaj ili ĵetos siajn kronojn antaŭ la trono,
dirante:
11 Inda vi estas, nia Sinjoro kaj nia Dio, ricevi la
gloron kaj la honoron kaj la povon; ĉar vi kreis ĉion, kaj
pro via volo ĉio ekzistis kaj estis kreita.

Ĉapitro V

1 Kaj mi vidis en la dekstra mano de la sidanta sur la
trono libron skribitan interne kaj malantaŭe, sigelitan per
sep sigeloj.
2 Kaj mi vidis fortan anĝelon proklamantan per
granda voĉo: Kiu estas inda malfermi la libron kaj
rompi ĝiajn sigelojn?
3 Kaj neniu en la ĉielo, nek sur la tero, nek sub la
tero, povis malfermi la libron, nek rigardi ĝin.
4 Kaj mi multe ploris, ĉar troviĝis neniu inda malfermi
la libron, nek rigardi ĝin.
5 Kaj unu el la pliaĝuloj diras al mi: Ne ploru; jen,
la leono el la gento Jehuda, la radiko Davida, venkis, por
malfermi la libron kaj ĝiajn sep sigelojn.
6 Kaj mi vidis meze inter la trono kaj la kvar vivaj
estaĵoj, kaj meze de la pliaĝuloj, Ŝafidon starantan, kvazaŭ
oferbuĉitan, havantan sep kornojn kaj sep okulojn, kiuj
estas la sep Spiritoj de Dio, senditaj en la tutan teron.
7 Kaj li venis kaj prenis ĝin el la dekstra mano de la
sidanta sur la trono.
8 Kaj, kiam li prenis la libron, la kvar vivaj estaĵoj kaj
la dudek kvar pliaĝuloj falis antaŭ la Ŝafido, havantaj ĉiu

harpon kaj orajn pelvojn plenajn je incenso, kiuj estas la
preĝoj de la sanktuloj.
9 Kaj ili kantas novan kanton, dirante: Inda estas vi
preni la libron kaj malfermi ĝiajn sigelojn, ĉar vi estis
mortigita, kaj vi elaĉetis homojn al Dio per via sango, el
ĉiu gento kaj lingvo kaj popolo kaj nacio,
10 Kaj faris ilin al nia Dio regno kaj pastroj; kaj ili
reĝas sur la tero.
11 Kaj mi rigardis, kaj mi aŭdis voĉon de multaj
anĝeloj, ronde ĉirkaŭ la trono kaj la vivaj estaĵoj kaj la
pliaĝuloj; kaj ilia nombro estis miriadoj da miriadoj kaj
miloj da miloj;
12 Dirantaj per granda voĉo: Inda estas la Ŝafido, la
mortigita, ricevi la povon kaj riĉon kaj saĝecon kaj
forton kaj honoron kaj gloron kaj laŭdon.
13 Kaj ĉiun kreitaĵon, kiu estis en la ĉielo kaj sur la
tero kaj sub la tero kaj sur la maro, kaj ĉion en ili, mi
aŭdis dirantajn: Al la sidanta sur la trono, kaj al la
Ŝafido estu la laŭdego kaj la honoro kaj la gloro kaj la
potenco, ĉiam kaj eterne.
14 Kaj la kvar vivaj estaĵoj diris Amen. Kaj la
pliaĝuloj falis kaj riverencis.

Ĉapitro VI

1 Kaj mi rigardis, kiam la Ŝafido malfermis unu el la
sep sigeloj, kaj mi aŭdis unu el la kvar vivaj estaĵoj
dirantan kvazaŭ per voĉo de tondro: Venu.
2 Kaj mi rigardis, kaj jen blanka ĉevalo, kaj la sidanta
sur ĝi havis pafarkon; kaj estis donita al li krono; kaj
li eliris venkanta, kaj por venki.
3 Kaj, kiam li malfermis la duan sigelon, mi aŭdis la
duan vivan estaĵon dirantan: Venu.
4 Kaj eliris alia ĉevalo, flamkolora; kaj al la sidanta

sur ĝi estis donite forpreni la pacon de la tero, kaj ke oni
mortigu unu la alian; kaj al li estis donita granda glavo.
5 Kaj, kiam li malfermis la trian sigelon, mi aŭdis la
trian vivan estaĵon dirantan: Venu. Kaj mi rigardis,
kaj jen nigra ĉevalo; kaj la sidanta sur ĝi havis pesilon
en la mano.
6 Kaj mi aŭdis kvazaŭ voĉon, meze de la kvar vivaj
estaĵoj, dirantan: Litro da tritiko por denaro, kaj tri litroj
da hordeo por denaro, kaj la oleon kaj la vinon ne
difektu.
7 Kaj, kiam li malfermis la kvaran sigelon, mi aŭdis
voĉon de la kvara viva estaĵo dirantan: Venu.
8 Kaj mi rigardis, kaj jen pala ĉevalo; kaj al la
sidanta sur ĝi la nomo estis La Morto; kaj la Hadeso
sekvis kun li. Kaj estis donita al ili aŭtoritato super la
kvarono de la tero, mortigi per glavo kaj per malsato
kaj per morto kaj per la bestoj de la tero.
9 Kaj, kiam li malfermis la kvinan sigelon, mi vidis
sub la altaro la animojn de la mortigitaj pro la vorto de
Dio kaj pro la atesto, kiun ili havadis;
10 Kaj ili kriis per granda voĉo, dirante: Ĝis kiam,
ho Estro, la sankta kaj vera, vi ne juĝas kaj venĝas nian
sangon al la loĝantoj sur la tero?
11 Kaj estis donita al ĉiu el ili blanka robo; kaj estis
dirite al ili, ke ili atendu ankoraŭ malmultan tempon, ĝis
ankaŭ iliaj kunservistoj kaj iliaj fratoj, mortigotaj kiel ili
mem, plensumiĝos.
12 Kaj mi rigardis, kiam li malfermis la sesan sigelon,
kaj okazis granda tertremo; kaj la suno fariĝis nigra kiel
sakaĵo el haroj, kaj la tuta luno fariĝis kiel sango;
13 Kaj la steloj de la ĉielo falis sur la teron, kiel
figarbo ĵetas siajn nematurajn figojn, per granda vento
skuate.
14 Kaj la ĉielo translokiĝis for, kvazaŭ kune-volvata

pergamena rulo ; kaj ĉiu monto kaj insulo estis formovita de sia loko.

15 Kaj la reĝoj de la tero kaj la granduloj kaj la militestroj kaj la riĉuloj kaj la potenculoj kaj ĉiu sklavo kaj liberulo forkaŝis sin al la kavernoj kaj la rokoj de la montoj ;

16 Kaj ili diras al la montoj kaj al la rokoj : Falu sur nin, kaj nin kaŝu for de la vizaĝo de la sidanta sur la trono, kaj for de la kolero de la Ŝafido ;

17 Ĉar alvenis la granda tago de ilia kolero ; kaj kiu povas stari ?

Ĉapitro VII

1 Post tio mi vidis kvar anĝelojn starantajn sur la kvar anguloj de la tero, detenantajn la kvar ventojn de la tero, por ke ne blovu vento sur la teron, nek sur la maron, nek sur ian arbon.

2 Kaj mi vidis alian anĝelon supren irantan de la sunleviĝo, havantan sigelilon de vivanta Dio ; kaj li ekkriis per granda voĉo al la kvar anĝeloj, al kiuj estis donite difekti la teron kaj la maron,

3 Dirante : Ne difektu la teron, nek la maron, nek la arbojn, antaŭ ol ni sigelos la servistojn de nia Dio sur iliaj fruntoj.

4 Kaj mi aŭdis la nombron de la sigelitoj, cent kvardek kvar miloj, sigelitaj el ĉiuj gentoj de la Izraelidoj.

5 El la gento de Jehuda estis sigelitaj dek du miloj ; el la gento de Ruben, dek du miloj ; el la gento de Gad, dek du miloj ;

6 El la gento de Aŝer, dek du miloj ; el la gento de Naftali, dek du miloj ; el la gento de Manase, dek du miloj ;

7 El la gento de Simeon, dek du miloj ; el la gento
de Levi, dek du miloj ; el la gento de Isaĥar, dek du
miloj ;
8 El la gento de Zebulon, dek du miloj ; el la gento
de Jozef, dek du miloj ; el la gento de Benjamen estis
sigelitaj dek du miloj.
9 Post tio mi rigardis, kaj jen granda popolamaso,
kiun neniu povis kalkuli, el ĉiu nacio, kaj el ĉiuj gentoj
kaj popoloj kaj lingvoj, starantaj antaŭ la trono kaj antaŭ
la Ŝafido, vestitaj per blankaj roboj, kaj palmoj en iliaj
manoj ;
10 Kaj ili krias per granda voĉo, dirante : La Savo al
nia Dio la sidanta sur la trono, kaj al la Ŝafido.
11 Kaj ĉiuj anĝeloj staris ĉirkaŭ la trono kaj la
pliaĝuloj kaj la kvar vivaj estaĵoj ; kaj ili falis antaŭ la
trono sur siajn vizaĝojn kaj riverencis antaŭ Dio,
12 Dirante : Amen ; La laŭdo kaj la gloro kaj la
saĝeco kaj la danko kaj la honoro kaj la povo kaj la
forto estu al nia Dio por ĉiam kaj eterne, Amen.
13 Kaj respondis unu el la pliaĝuloj, dirante al mi :
Kiuj estas ĉi tiuj per blankaj roboj vestitaj, kaj de kie ili
venis ?
14 Kaj mi diris al li : Sinjoro, vi scias. Kaj li diris al
mi : Tiuj ĉi estas la venantaj el la granda afliktado, kaj
ili lavis siajn robojn, kaj blankigis ilin en la sango de la
Ŝafido.
15 Tial ili estas antaŭ la trono de Dio ; kaj ili servas
al li tage kaj nokte en lia templo ; kaj la sidanta sur la
trono sian tendon super ili etendos.
16 Ili ne malsatos plu, nek soifos plu ; nek frapos ilin
la suno, nek ia varmego ;
17 Ĉar la Ŝafido, kiu estas meze apud la trono, paŝtos
ilin kaj kondukos ilin al akvofontoj de vivo ; kaj Dio
forviŝos de iliaj okuloj ĉiun larmon.

Ĉapitro VIII

1 Kaj, kiam li malfermis la sepan sigelon, fariĝis silento
en la ĉielo kvazaŭ duonhora.
2 Kaj mi vidis la sep anĝelojn, kiuj antaŭ Dio staris;
kaj estis donitaj al ili sep trumpetoj;
3 Kaj alia anĝelo venis kaj staris apud la altaro,
havante incensilon oran; kaj estis donita al li multe da
incenso, por ke li aldonu ĝin al la preĝoj de ĉiuj sanktuloj
sur la altaro ora, kiu estis antaŭ la trono.
4 Kaj la fumo de la incenso, kun la preĝoj de la
sanktuloj, supreniris antaŭ Dion el la mano de la anĝelo.
5 Kaj la anĝelo prenis la incensilon, kaj li plenigis ĝin
el la fajro de la altaro kaj ĵetis ĝin sur la teron; kaj
fariĝis tondroj kaj voĉoj kaj fulmoj kaj tertremo.
6 Kaj la sep anĝeloj, havantaj la sep trumpetojn, sin
pretigis por trumpeti.
7 Kaj la unua anĝelo trumpetis, kaj fariĝis hajlo kaj
fajro, miksitaj kun sango, kaj ili estis ĵetitaj sur la teron;
kaj la triono de la tero forbrulis, kaj la triono de la arboj
forbrulis, kaj ĉiom da verda herbo forbrulis.
8 Kaj la dua anĝelo trumpetis, kaj kvazaŭ granda
monto, per fajro brulanta, estis ĵetita en la maron; kaj
la triono de la maro fariĝis sango;
9 Kaj mortis la triono de la kreitaĵoj en la maro, kiuj
havis vivon; kaj la triono de la ŝipoj pereis.
10 Kaj la tria anĝelo trumpetis, kaj falis el la ĉielo
granda stelo, brulanta kiel torĉo, kaj ĝi falis sur la trionon
de la riveroj kaj sur la fontojn de la akvoj;
11 Kaj la nomon de la stelo oni nomas Absinto; kaj
la triono de la akvoj fariĝis absintaĵo; kaj multe da
homoj mortis pro la akvoj, ĉar ili maldolĉiĝis.
12 Kaj la kvara anĝelo trumpetis, kaj estis frapita
la triono de la suno kaj la triono de la luno kaj la

triono de la steloj; por ke mallumiĝu la triono de
ili, kaj ne lumu la tago je sia triono, kaj la nokto
simile.
13 Kaj mi rigardis, kaj mi aŭdis unu aglon, flugantan
en meza ĉielo, dirantan per voĉo granda: Ve! ve! ve al
la loĝantaj sur la tero! pro la ceteraj voĉoj trumpetaj de
la tri anĝeloj ankoraŭ trumpetontaj.

Ĉapitro IX

1 Kaj la kvina anĝelo trumpetis, kaj mi vidis stelon el
la ĉielo falintan sur la teron; kaj al li estis donita la
ŝlosilo de la puto de la abismo.
2 Kaj li malfermis la puton de la abismo; kaj
supreniris fumo el la puto, kiel fumo de granda forno;
kaj mallumiĝis la suno kaj la aero pro la fumo de la
puto.
3 Kaj el la fumo eliris akridoj sur la teron; kaj al ili
estis donita povo, kiel havas povon la skorpioj de la
tero.
4 Kaj estis ordonite al ili, ke ili ne difektu la herbon
de la tero, nek ian verdaĵon, nek ian arbon, sed nur
tiujn homojn, kiuj ne havas la sigelon de Dio sur la
fruntoj.
5 Kaj al ili estis komisiite, ke ili ne mortigu ilin, sed
ke ili estu turmentataj kvin monatojn; kaj ilia turmento
estis kiel turmento de skorpio, kiam ĝi pikfrapas homon.
6 Kaj en tiuj tagoj serĉos la homoj la morton, kaj tute
ne trovos ĝin; kaj ili deziregos morti, kaj la morto for-
flugos de ili.
7 Kaj la formoj de la akridoj similis ĉevalojn pret-
igitajn por milito; kaj sur iliaj kapoj estis kvazaŭ kronoj
similaj al oro; kaj iliaj vizaĝoj estis kiel vizaĝoj de
homoj.

8 Kaj ili havis harojn kvazaŭ harojn de virinoj, kaj
iliaj dentoj estis kvazaŭ de leonoj.
9 Kaj ili havis kirasojn, kiel kirasojn el fero; kaj la
sono de iliaj flugiloj estis kiel la sono de ĉaroj, de ĉevaloj
multaj kurantaj en militon.
10 Kaj ili havas vostojn similajn al skorpioj, kaj
pikilojn; kaj en iliaj vostoj estas ilia kapablo difekti la
homojn kvin monatojn.
11 Ili havas super si reĝon, la anĝelon de la abismo;
lia nomo estas hebree Abaddon, kaj en la greka lingvo
nomon li havas Apollion.
12 La unua Ve jam pasis; jen, venas ankoraŭ du Ve
post tio.
13 Kaj la sesa anĝelo trumpetis, kaj mi aŭdis unu
voĉon el la kornoj de la ora altaro, kiu staris antaŭ Dio,
14 Dirantan al la sesa anĝelo, kiu havis la trumpeton:
Malligu la kvar anĝelojn ligitajn apud la granda rivero
Eŭfrato.
15 Kaj estis malligitaj la kvar anĝeloj pretigitaj por la
horo kaj tago kaj monato kaj jaro, por ke ili mortigu la
triononon de la homoj.
16 Kaj la nombro de la armeoj de la kavalerio estis
ducent milionoj: mi aŭdis ilian nombron.
17 Kaj tiel mi vidis la ĉevalojn en la vizio, kaj la
sidantajn sur ili, havantajn kirasojn kiel el fajro kaj el
jacinto kaj el sulfuro; kaj la kapoj de la ĉevaloj estis
kvazaŭ kapoj de leonoj, kaj el iliaj buŝoj eliris fajro kaj
fumo kaj sulfuro.
18 Per tiuj ĉi tri punfrapoj la triono de la homoj estis
mortigita, per la fajro kaj la fumo kaj la sulfuro elirantaj
el iliaj buŝoj.
19 Ĉar la kapablo de la ĉevaloj estas en iliaj buŝoj kaj
en iliaj vostoj; ĉar iliaj vostoj similas serpentojn kaj
havas kapojn; kaj per ĉi tiuj ili frapas.

20 Kaj la ceteraj homoj, kiuj ne mortis per tiuj ĉi
punfrapoj, ne pentis pri la faroj de siaj manoj, por ne
riverenci antaŭ la demonoj, kaj antaŭ la idoloj oraj kaj
arĝentaj kaj kupraj kaj ŝtonaj kaj lignaj, kiuj povas nek
vidi, nek aŭdi, nek marŝi;
21 Kaj ili ne pentis pri siaj mortigoj, nek pri siaj
sorĉoj, nek pri sia malĉasto, nek pri siaj ŝteloj.

Ĉapitro X

1 Kaj mi vidis alian fortan anĝelon malsupren irantan
el la ĉielo, vestitan per nubo; kaj la ĉielarko estis super
lia kapo, kaj lia vizaĝo estis kiel la suno, kaj liaj piedoj,
kiel kolonoj el fajro;
2 Kaj li havis en la mano libreton malfermitan; kaj li
metis la dekstran piedon sur la maron, kaj la maldekstran
sur la teron;
3 Kaj li ekkriis per granda voĉo, kiel leono blekas;
kaj, kiam li kriis, la sep tondroj parolis per siaj voĉoj.
4 Kaj, kiam la sep tondroj parolis, mi estis skribonta;
kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo, dirantan: Sigelu tion, kion
la sep tondroj parolis, kaj ne skribu ĝin.
5 Kaj la anĝelo, kiun mi vidis starantan sur la maro
kaj sur la tero, supren levis sian dekstran manon al la
ĉielo,
6 Kaj ĵuris per la vivanta por ĉiam kaj eterne, kiu
kreis la ĉielon kaj la aĵojn en ĝi, kaj la teron kaj la aĵojn
en ĝi, kaj la maron kaj la aĵojn en ĝi, ke tempo ne estos
plu;
7 Sed en la tagoj de la voĉo de la sepa anĝelo, kiam li
estos trumpetonta, tiam estos finita la mistero de Dio,
kiel li evangeliis al siaj servistoj la profetoj.
8 Kaj la voĉo, kiun mi aŭdis el la ĉielo, parolis al mi
denove, dirante: Iru, prenu la libreton malfermitan

en la mano de la anĝelo staranta sur la maro kaj sur la tero.

9 Kaj mi iris al la anĝelo, kaj diris al li: Donu al mi
la libreton. Kaj li diris al mi: Prenu ĝin, kaj formanĝu ĝin; kaj ĝi maldolĉigos al vi la ventron, sed en via buŝo ĝi estos dolĉa kiel mielo.

10 Kaj mi prenis la libreton el la mano de la anĝelo kaj formanĝis ĝin; kaj ĝi estis en mia buŝo dolĉa kiel mielo, kaj, kiam mi manĝis ĝin, mia ventro maldolĉiĝis.

11 Kaj li diras al mi: Vi devas denove profeti ĉe multaj popoloj kaj nacioj kaj lingvoj kaj reĝoj.

Ĉapitro XI

1 Kaj estis donita al mi kano simila al bastono; kaj iu diris: Leviĝu kaj mezuru la templon de Dio, kaj la altaron, kaj la adorantojn en ĝi.

2 Kaj la korton ekster la templo lasu ekstere, kaj ne mezuru ĝin, ĉar ĝi estas donita al la nacioj; kaj la sanktan urbon ili piedpremos kvardek du monatojn.

3 Kaj mi donos komision al miaj du atestantoj, kaj ili profetos mil ducent sesdek tagojn, vestite per sakaĵo.

4 Ĉi tiuj estas la du olivarboj kaj la du lampingoj, starantaj antaŭ la Sinjoro de la tero.

5 Kaj, se iu volas difekti ilin, fajro elvenas el ilia buŝo kaj formanĝas iliajn malamikojn; kaj, se iu volas difekti ilin, tiamaniere li devas esti mortigita.

6 Tiuj ĉi havas la povon fermi la ĉielon, por ke ne pluvu dum la tagoj de ilia profetado; kaj ili havas povon super la akvoj, por ŝanĝi ilin en sangon, kaj frapi la teron per ĉia punfrapo ĉiufoje, kiam ili volos.

7 Kaj, kiam ili estos finintaj sian ateston, la besto, kiu supren venas el la abismo, faros militon kontraŭ ili kaj venkos ilin kaj mortigos ilin.

8 Kaj iliaj kadavroj kuŝas sur la strato de la granda urbo, kiu nomiĝas laŭspirite Sodom kaj Egiptujo, kie ankaŭ ilia Sinjoro estis krucumita.

9 Kaj el la popoloj kaj gentoj kaj lingvoj kaj nacioj oni rigardas iliajn kadavrojn dum tri tagoj kaj duono, kaj ne lasas meti iliajn kadavrojn en tombon.

10 Kaj la loĝantoj sur la tero ĝojas pri ili kaj gajiĝas; kaj ili sendos donacojn unu al la alia; ĉar tiuj ĉi du profetoj turmentadis la loĝantojn sur la tero.

11 Kaj post la tri tagoj kaj duono la spirito de vivo el Dio eniris en ilin, kaj ili stariĝis sur siaj piedoj, kaj granda timo falis sur tiujn, kiuj ilin rigardis.

12 Kaj ili aŭdis grandan voĉon el la ĉielo, dirantan al ili: Supren venu tien ĉi. Kaj ili supreniris en la ĉielon en la nubo; kaj iliaj malamikoj rigardis ilin.

13 Kaj en tiu horo fariĝis granda tertremo, kaj la dekono de la urbo falis; kaj mortis en la tertremo sepmil homaj personoj; kaj la ceteraj pleniĝis je timo kaj donis laŭdon al la Dio de la ĉielo.

14 La dua Ve jam pasis; jen, la tria Ve rapide venas.

15 Kaj la sepa anĝelo trumpetis; kaj fariĝis grandaj voĉoj en la ĉielo, dirante: La regno de la mondo fariĝis regno de nia Sinjoro kaj de lia Kristo; kaj li reĝos por ĉiam kaj eterne.

16 Kaj la dudek kvar pliaĝuloj, kiuj antaŭ Dio sidas sur siaj tronoj, falis sur la vizaĝojn kaj riverencis antaŭ Dio,

17 Dirante: Ni dankas vin, ho Dio la Sinjoro, la Plejpotenca, la estanta kaj estinta; ĉar vi alprenis vian grandan povon kaj reĝis.

18 Kaj la nacioj furiozis, kaj via kolerego venis, kaj la tempo de la mortintoj, por esti juĝataj, kaj la tempo doni la rekompencon al viaj servistoj la profetoj, kaj al la

sanktuloj, kaj al la timantoj de via nomo, malgrandaj kaj grandaj, kaj detrui la detruantojn de la tero.

19 Kaj malfermiĝis la enĉiela templo de Dio; kaj aperis en lia templo la kesto de lia interligo, kaj fariĝis fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj kaj tertremo kaj granda hajlo.

Ĉapitro XII

1 Kaj granda signo aperis en la ĉielo: Virino vestita per la suno, kaj la luno sub ŝiaj piedoj, kaj sur ŝia kapo krono el dek du steloj;

2 Kaj, estante graveda, ŝi ekkrias, naskdolorate kaj suferante por naski.

3 Kaj aperis alia signo en la ĉielo; kaj jen granda ruĝa drako havanta sep kapojn kaj dek kornojn, kaj sur siaj kapoj sep diademojn.

4 Kaj ĝia vosto trenas la trionon de la steloj de la ĉielo, kaj ĵetis ilin sur la teron; kaj la drako staris antaŭ la virino naskonta, por ke, kiam ŝi estos naskinta, ĝi formanĝu ŝian naskiton.

5 Kaj ŝi naskis filon, viran infanon, kiu estas regonta ĉiujn naciojn per fera bastono; kaj ŝia infano estis forkaptita supren al Dio kaj al lia trono.

6 Kaj la virino forkuris en la dezerton, kie ŝi havas lokon pretigitan de Dio, por ke tie oni nutru ŝin mil ducent sesdek tagojn.

7 Kaj fariĝis milito en la ĉielo; Miĥael kaj liaj anĝeloj ekmilitis kontraŭ la drako; kaj la drako militis, kaj ĝiaj anĝeloj;

8 Kaj ne prosperis al ili, nek troviĝis plu ilia loko en la ĉielo.

9 Kaj la granda drako estis forĵetita, la antikva serpento, nomata Diablo kaj Satano, la trompanto de la

tuta mondo; ĝi estis ĵetita sur la teron, kaj ĝiaj anĝeloj
estis ĵetitaj kun ĝi.

10 Kaj mi aŭdis grandan voĉon en la ĉielo, dirantan:
Nun fariĝis la savo kaj la povo kaj la reĝeco de nia Dio,
kaj la aŭtoritato de lia Kristo; ĉar la akuzanto de niaj
fratoj estas forĵetita malsupren, kiu akuzas ilin antaŭ nia
Dio tage kaj nokte.

11 Kaj ili venkis lin pro la sango de la Ŝafido, kaj pro
la vorto de sia atesto; kaj ili ne amis sian vivon ĝis
morto mem.

12 Pro tio, ĝoju, ho ĉieloj, kaj vi, kiuj en ili loĝas.
Ve al la tero kaj al la maro! ĉar la diablo malsupren iris
en vin, havante grandan koleron, sciante, ke li havas nur
mallongan tempon.

13 Kaj, kiam la drako vidis, ke ĝi estas forĵetita sur la
teron, ĝi persekutis la virinon, kiu naskis la viran infanon.

14 Kaj al la virino estis donitaj la du flugiloj de la
granda aglo, por ke ŝi flugu en la dezerton, en sian lokon,
kie ŝi estas nutrata tempon kaj tempojn kaj duontempon,
for de la vizaĝo de la serpento.

15 Kaj la serpento elĵetis el sia buŝo, post la virinon,
akvon kvazaŭ riveron, por ke ĝi faru ŝin forportata de la
fluo.

16 Kaj la tero helpis la virinon, kaj la tero malfermis
sian buŝon kaj englutis la riveron, kiun elĵetis la drako el
sia buŝo.

17 Kaj la drako furiozis kontraŭ la virino, kaj foriris
por fari militon kontraŭ la reston de ŝia idaro,
kiuj observas la ordonojn de Dio kaj havas la ateston de
Jesuo.

Ĉapitro XIII

1 Kaj ĝi staris sur la sablaro de la maro. Kaj mi vidis
beston supren irantan el la maro, havantan dek kornojn

kaj sep kapojn, kaj sur siaj kornoj dek diademojn, kaj sur
siaj kapoj nomojn de blasfemo.
2 Kaj la besto, kiun mi vidis, similis leopardon, kaj
ĝiaj piedoj kvazaŭ de urso, kaj ĝia buŝo kvazaŭ buŝo de
leono ; kaj la drako donis al ĝi sian povon kaj sian tronon
kaj grandan aŭtoritaton.
3 Kaj mi vidis unu el ĝiaj kapoj kvazaŭ morte vund-
itan ; kaj la morta vundo saniĝis ; kaj la tuta tero miris
post la besto ;
4 Kaj ili riverencis antaŭ la drako, ĉar ĝi donis la
aŭtoritaton al la besto ; kaj ili riverencis antaŭ la besto,
dirante : Kiu estas simila al la besto ? kaj kiu povas militi
kontraŭ ĝi ?
5 Kaj estis donita al ĝi buŝo parolanta grandaĵojn kaj
blasfemaĵojn ; kaj estis donita al ĝi povo agadi dum
kvardek du monatoj.
6 Kaj ĝi malfermis la buŝon por blasfemoj kontraŭ
Dio, por blasfemi lian nomon kaj lian tabernaklon kaj la
loĝantojn de la ĉielo.
7 Kaj estis donite al ĝi fari militon kontraŭ la sankt-
uloj kaj venki ilin ; kaj estis donita al ĝi aŭtoritato sur ĉiu
gento kaj popolo kaj lingvo kaj nacio.
8 Kaj riverencos antaŭ ĝi ĉiuj loĝantoj de la tero, kies
nomo ne estas skribita en la libro de la vivo, libro de la
Ŝafido oferita jam de la fondo de la mondo.
9 Se iu havas orelon, tiu aŭdu.
10 Se iu malliberigas, en malliberecon li iras ; se iu per
la glavo mortigos, li devas per la glavo esti mortigita.
Tie ĉi estas la pacienco kaj la fido de la sanktuloj.
11 Kaj mi vidis alian beston supren irantan el la tero ;
kaj ĝi havis du kornojn, simile al ŝafido, kaj ĝi parolis kiel
drako.
12 Kaj ĝi ekzercas la tutan aŭtoritaton de la unua
besto antaŭ ĝi. Kaj ĝi devigas la teron kaj la loĝantojn

sur ĝi riverenci antaŭ la unua besto, kies morta vundo saniĝis.

13 Kaj ĝi faras grandajn signojn, devigante eĉ fajron malsupren iri el la ĉielo sur la teron antaŭ la homoj.

14 Kaj ĝi trompas la loĝantojn de la tero per la signoj, kiujn estas donite al ĝi fari antaŭ la besto; dirante al la loĝantoj sur la tero, ke ili faru bildon al la besto, kiu havis la glavovundon kaj vivis.

15 Kaj estis donite, ke ĝi donu spiron al la bildo de la besto, por ke eĉ parolu la bildo de la besto, kaj faru, ke, kiuj ne riverencos antaŭ la bildo de la besto, tiuj estu mortigitaj.

16 Kaj ĝi devigas ĉiujn, la malgrandajn kaj la grandajn, la riĉajn kaj la malriĉajn, la liberajn kaj la malliberajn, ricevi markon sur la dekstra mano, aŭ sur la frunto.

17 Kaj ĝi ordonas, ke neniu povu aĉeti aŭ vendi, krom tiuj, kiuj havas la markon, aŭ la nomon de la besto, aŭ la numeron de ĝia nomo.

18 Tie ĉi estas la saĝeco. Kiu havas la prudenton, tiu kalkulu la numeron de la besto; ĉar ĝi estas la numero de homo; kaj ĝia numero estas sescent sesdek ses.

Ĉapitro XIV

1 Kaj mi rigardis, kaj jen la Ŝafido staranta sur la monto Ciono, kaj kun li cent kvardek kvar miloj, havantaj lian nomon, kaj la nomon de lia Patro, skribitan sur iliaj fruntoj.

2 Kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo, kvazaŭ voĉon de multaj akvoj, kaj kvazaŭ voĉon de granda tondro; kaj la voĉo, kiun mi aŭdis, estis kvazaŭ de harpistoj harpantaj sur siaj harpoj;

3 Kaj ili kantas kvazaŭ novan kanton antaŭ la trono

kaj antaŭ la kvar vivaj estaĵoj kaj la pliaĝuloj; kaj neniu
povis lerni la kanton, krom la cent kvardek kvar miloj, la
elaĉetitoj el la tero.
4 Tiuj ĉi estas tiuj, kiuj ne malpuriĝis kun virinoj, ĉar
ili estas virguloj. Tiuj ĉi estas la sekvantoj de la Ŝafido,
kien ajn li iras. Tiuj ĉi estas elaĉetitaj el inter la homoj,
la unua fruktaĵo al Dio kaj al la Ŝafido.
5 Kaj en ilia buŝo ne troviĝis mensogo; ili estas sen-
kulpaj.
6 Kaj mi vidis alian anĝelon flugantan en mezĉielo,
havantan eternan evangelion por evangelii la loĝantojn de
la tero, kaj ĉiun nacion kaj genton kaj lingvon kaj
popolon,
7 Dirantan per granda voĉo: Timu Dion, kaj donu al
li gloron, ĉar la horo de lia juĝo alvenis; kaj riverencu
antaŭ la kreinto de la ĉielo kaj la tero kaj maro kaj fontoj
akvaj.
8 Kaj alia anĝelo, dua, sekvis dirante: Falis, falis
Babilono la granda, kiu trinkigis ĉiujn naciojn el la vino
de la kolero de ŝia malĉastaĵo.
9 Kaj alia anĝelo, tria, sekvis ilin, dirante per granda
voĉo: Se iu riverencas antaŭ la besto kaj ĝia bildo kaj
ricevas markon sur sia frunto, aŭ sur sia mano,
10 Tiu ankaŭ trinkos el la vino de la kolero de Dio,
kiu estas pretigita nemiksite en la pokalo de lia kolerego,
kaj li estos turmentata en fajro kaj sulfuro antaŭ la sank-
taj anĝeloj kaj antaŭ la Ŝafido;
11 Kaj la fumo de ilia turmento supreniras por ĉiam
kaj eterne; kaj ne havas paŭzon tage kaj nokte tiuj, kiuj
riverencas antaŭ la besto kaj ĝia bildo, kaj ĉiu, kiu ricevas
la markon de ĝia nomo.
12 Tie ĉi estas la pacienco de la sanktuloj, kiuj observas
la ordonojn de Dio kaj la fidon de Jesuo.
13 Kaj mi aŭdis voĉon el la ĉielo dirantan: Skribu:

Feliĉaj estas la mortintoj, kiuj mortas en la Sinjoro de
nun; Vere, diras la Spirito, por ke ili ripozu de siaj
laboroj; ĉar iliaj faroj sekvas kun ili.
14 Kaj mi rigardis, kaj jen blanka nubo kaj, sur la
nubo, sidanto simila al la Filo de la homo, havanta
sur sia kapo oran kronon, kaj en sia mano akran
rikoltilon.
15 Kaj alia anĝelo eliris el la templo, kriante per
granda voĉo al la sidanta sur la nubo: Sendu vian rikolt-
ilon, kaj rikoltu; ĉar la horo por rikolti alvenis, ĉar la
rikolto de la tero tromaturiĝis.
16 Kaj la sidanta sur la nubo ĵetis sian rikoltilon sur la
teron; kaj la tero estis rikoltita.
17 Kaj alia anĝelo eliris el la enĉiela templo, ankaŭ
havante akran rikoltilon.
18 Kaj alia anĝelo eliris el la altaro, havante aŭtorita-
ton super la fajro; kaj li kriis per laŭtega voĉo al la
portanto de la akra rikoltilo, dirante: Sendu vian akran
rikoltilon, kaj fortranĉu la vinberarojn de la vinberujo de
la tero; ĉar tute maturiĝis ĝiaj vinberoj.
19 Kaj la anĝelo ĵetis sian rikoltilon en la teron kaj
fortranĉis la vinberujon de la tero kaj ĵetis ĝin en la
grandan vinpremilon de la kolero de Dio.
20 Kaj la vinpremilo estis piedpremita ekster la urbo,
kaj eliris sango el la vinpremilo, ĝis la bridoj de la ĉevaloj,
en la spaco de mil sescent stadiumoj.

Ĉapitro XV

1 Kaj mi vidis alian signon en la ĉielo, grandan kaj
mirindan, sep anĝelojn havantajn sep punfrapojn, la
lastajn, ĉar en ili finiĝis la kolero de Dio.
2 Kaj mi vidis kvazaŭ vitran maron miksitan kun

fajro ; kaj tiujn, kiuj post venko venas for de la besto
kaj ĝia bildo kaj la numero de ĝia nomo ; kaj ili staris
sur la vitra maro, kun harpoj de Dio.
3 Kaj ili kantas la kanton de Moseo la servisto de
Dio, kaj la kanton de la Ŝafido, dirante : Grandaj kaj
mirindaj estas viaj faroj, ho Dio, la Sinjoro, la Plej-
potenca ; justaj kaj veraj estas viaj vojoj, vi Reĝo de la
mondaĝoj.
4 Kiu ne timos, ho Sinjoro, kaj gloros vian nomon ?
Ĉar vi sola estas sankta ; ĉar ĉiuj nacioj venos kaj river-
encos antaŭ vi ; ĉar viaj justaĵoj elmontriĝis.
5 Kaj post tio mi rigardis, kaj la templo de la taber-
naklo de la atesto en ĉielo malfermiĝis ;
6 Kaj elvenis el la templo la sep anĝeloj, havante la
sep punfrapojn, vestite per tolo pura kaj luma kaj zonite
ĉirkaŭ la brustoj per oraj zonoj.
7 Kaj unu el la kvar vivaj estaĵoj donis al la sep
anĝeloj sep orajn pelvojn plenajn je la kolero de Dio, la
vivanta por ĉiam kaj eterne.
8 Kaj la templo estis plenigita per fumo el la gloro de
Dio kaj el lia povo ; kaj neniu povis eniri en la templon,
ĝis la sep punfrapoj de la sep anĝeloj finiĝos.

Ĉapitro XVI

1 Kaj mi aŭdis grandan voĉon el la templo, dirantan
al la sep anĝeloj : Iru, kaj elverŝu sur la teron la sep
pelvojn de la kolero de Dio.
2 Kaj la unua foriris, kaj elverŝis sian pelvon sur la
teron ; kaj ĝi fariĝis malbona kaj dolora ulcero sur la
homoj, kiuj havis la markon de la besto, kaj kiuj river-
encis antaŭ ĝia bildo.
3 Kaj la dua elverŝis sian pelvon en la maron ; kaj ĝi

fariĝis sango kvazaŭ de mortinto; kaj ĉiu vivanta estaĵo
en la maro mortis.
4 Kaj la tria elverŝis sian pelvon en la riverojn kaj la
fontojn de la akvoj; kaj fariĝis sango.
5 Kaj mi aŭdis la anĝelon de la akvoj dirantan:
Justa estas vi, la estanta kaj estinta, la Sanktulo, ĉar vi
tiele juĝis;
6 Ĉar ili elverŝis la sangon de sanktuloj kaj profetoj,
kaj sangon vi donis al ili trinki; ili tion meritas.
7 Kaj mi aŭdis la altaron dirantan: Vere, ho Dio, la
Sinjoro, la Plejpotenca, veraj kaj justaj estas viaj
juĝoj.
8 Kaj la kvara elverŝis sian pelvon sur la sunon; kaj
estis donite al ĝi bruligi homojn per fajro.
9 Kaj la homoj brulvundiĝis per granda varmego, kaj
ili blasfemis la nomon de Dio, kiu havas aŭtoritaton sur
tiuj ĉi punfrapoj; kaj ili ne pentis, por doni al li gloron.
10 Kaj la kvina elverŝis sian pelvon sur la tronon de
la besto; kaj ĝia regno fariĝis malluma; kaj ili mordis
siajn langojn pro dolorego;
11 Kaj ili blasfemis la Dion de la ĉielo pro siaj
doloregoj kaj siaj ulceroj; kaj ili ne pentis pri siaj faroj.
12 Kaj la sesa elverŝis sian pelvon sur la grandan
riveron, la riveron Eŭfrato; kaj ĝia akvo forsekiĝis, por
ke pretiĝu la vojo de la reĝoj, kiuj venas el la sunleviĝo.
13 Kaj mi vidis tri malpurajn spiritojn, kvazaŭ ranojn,
elirantaj el la buŝo de la drako, kaj el la buŝo de la besto,
kaj el la buŝo de la falsa profeto;
14 Ĉar ili estas spiritoj de demonoj, farantaj signojn;
kiuj foriras al la reĝoj de la tuta mondo, por kolekti ilin
por la milito de la granda tago de Dio, la Plejpotenca.
15 Jen, mi venas kvazaŭ ŝtelisto. Feliĉa estas tiu, kiu
viglas kaj konservas siajn vestojn, por ke li ne iradu
nuda, kaj oni ne vidu lian honton.

16 Kaj tiuj kolektis ilin en lokon nomatan en la
hebrea lingvo Har-Magedon.
17 Kaj la sepa anĝelo elverŝis sian pelvon sur la aeron;
kaj eliris granda voĉo el la templo, for de la trono, dirante:
Estas farite.
18 Kaj okazis fulmoj kaj voĉoj kaj tondroj, kaj okazis
granda tertremo tia, kia ne okazis de kiam homoj estis
sur la tero, tiela tertremo, tiel granda.
19 Kaj la granda urbo disiĝis en tri partojn, kaj la
urboj de la nacioj falis; kaj Babilono la granda estis
memorata antaŭ Dio, por doni al ŝi la pokalon de la vino
de la furiozeco de lia kolerego.
20 Kaj ĉiu insulo forflugis, kaj la montoj ne troviĝis.
21 Kaj granda hajlo, peze kvazaŭ po talento, mal-
supren iris el la ĉielo sur la homojn; kaj la homoj
blasfemis Dion pro la frapo de la hajlo; ĉar ĝia frapo
estas treege granda.

Ĉapitro XVII

1 Kaj unu el la sep anĝeloj havantaj la sep pelvojn
venis kaj parolis kun mi, dirante: Venu tien ĉi, mi
montros al vi juĝon de la granda malĉastulino, kiu sidas
sur multaj akvoj;
2 Kun kiu la reĝoj de la tero malĉastis, kaj la loĝantoj
sur la tero ebriiĝis per la vino de ŝia malĉasteco.
3 Kaj li forportis min en spirito en dezerton; kaj mi
vidis virinon sidantan sur skarlata besto, plena je nomoj
de blasfemo, havanta sep kapojn kaj dek kornojn.
4 Kaj la virino estis vestita per purpuro kaj skarlato,
kaj orita per oro kaj altvalora ŝtono kaj perloj, kaj havis
en sia mano oran pokalon plenan je abomenaĵoj kaj la
malpuraĵoj de sia malĉasteco,

5 Kaj sur sia frunto nomon skribitan: MISTERO
BABILONO LA GRANDA LA PATRINO DE LA MALĈAST-
ULINOJ KAJ DE LA ABOMENAĴOJ DE LA TERO.
6 Kaj mi vidis la virinon ebriigita de la sango de la
sanktuloj, kaj per la sango de la martiroj de Jesuo. Kaj
vidinte ŝin, mi miris grandan miron.
7 Kaj la anĝelo diris al mi: Kial vi miris? Mi diros
al vi la misteron de la virino kaj de la besto, kiu portas
ŝin, kun la sep kapoj kaj la dek kornoj.
8 La besto, kiun vi vidis, estis, sed ne estas, kaj estas
supren venonta el la abismo kaj ironta en pereon. Kaj
miros la loĝantoj sur la tero, kies nomoj ne estas skribitaj
en la libro de vivo jam de la fondado de la mondo, kiam
ili vidas la beston, ke ĝi estis kaj ne estas, sed alestos.
9 Tie estas la signifo, kiu havas saĝecon. La sep
kapoj estas sep montoj, kie la virino sidas;
10 Kaj ili estas sep reĝoj; la kvin jam falis, la unu
estas, la alia ankoraŭ ne venis; kaj, kiam li venos, li
devos resti kelkan tempon.
11 Kaj la besto, kiu estis kaj ne estas, li estas ankaŭ
oka, kaj estas el la sep; kaj li iras en pereon.
12 Kaj la dek kornoj, kiujn vi vidis, estas dek reĝoj,
kiuj ankoraŭ ne ricevis regnon; sed ili ricevas aŭtoritaton
kiel reĝoj, kun la besto, dum unu horo.
13 Tiuj havas unu intencon, kaj ili donas sian povon
kaj aŭtoritaton al la besto.
14 Tiuj militos kontraŭ la Ŝafido, kaj la Ŝafido venkos
ilin, ĉar li estas Sinjoro de sinjoroj, kaj Reĝo de reĝoj;
kaj venkos tiuj, kiuj estas kun li, vokitaj kaj elektitaj kaj
fidelaj.
15 Kaj li diras al mi: La akvoj, kiujn vi vidis, kie la
malĉastulino sidas, estas popoloj kaj homamasoj kaj
nacioj kaj lingvoj.
16 Kaj la dek kornoj, kiujn vi vidis, kaj la besto, tiuj

malamos la malĉastulinon kaj faros ŝin izolita kaj nuda
kaj manĝos ŝian karnon kaj elbruligos ŝin per fajro.
17 Ĉar Dio enmetis en iliajn korojn efektivigi lian
intencon, kaj efektivigi unu intencon, kaj doni sian
regnon al la besto, ĝis la vortoj de Dio plenumiĝos.
18 Kaj la virino, kiun vi vidis, estas la granda urbo,
kiu havas reĝecon super la reĝoj de la tero.

Ĉapitro XVIII

1 Post tio mi vidis alian anĝelon malsupren irantan
el la ĉielo, havantan grandan aŭtoritaton; kaj la tero
lumiĝis per lia gloro.
2 Kaj li ekkriis per forta voĉo, dirante: Falis, falis
Babilono la granda, kaj fariĝis loĝejo de demonoj kaj
malliberejo de ĉia malpura spirito kaj malliberejo de ĉia
malpura kaj malaminda birdo.
3 Ĉar per la vino de la kolero de ŝia malĉasteco ĉiuj
nacioj falis; kaj la reĝoj de la tero malĉastis kun ŝi, kaj
la komercistoj de la tero riĉiĝis per la povo de ŝia
lukso.
4 Kaj mi aŭdis alian voĉon el la ĉielo, dirantan:
Elvenu for, mia popolo, el ŝi, por ke vi ne parto-
prenu en ŝiaj pekoj, kaj por ke vi ne ricevu el ŝiaj pun-
frapoj;
5 Ĉar ŝiaj pekoj amasiĝis ĝis la ĉielo, kaj Dio memoris
ŝiajn maljustaĵojn.
6 Redonu al ŝi, ĝuste kiel ŝi donis, kaj duobligu duoble
laŭ ŝiaj faroj; en la pokalo, kiun ŝi miksis, miksu al ŝi
duoblon.
7 Kiom ŝi gloris sin kaj voluptis, tiom donu al ŝi da
turmento kaj doloro; ĉar ŝi diras en sia koro: Mi sidas
reĝino, kaj mi ne estas vidvino, kaj mi neniel vidos
doloron.

8 Tial, en unu tago ŝiaj punfrapoj venos, morto kaj
doloro kaj malsatego; kaj ŝi forbrulos per fajro; ĉar
forta estas Dio la Sinjoro, kiu ŝin juĝas.
9 Kaj la reĝoj de la tero, kiuj malĉastis kun ŝi kaj
voluptis, ploros kaj ĝemos pri ŝi, kiam ili rigardos la fumon
de ŝia brulado,
10 Starante malproksime pro timo de ŝia turmento,
dirante: Ve! ve, la granda urbo, Babilono, la forta urbo!
ĉar en unu horo venis via juĝo.
11 Kaj la komercistoj de la tero ploras kaj ĝemas pri
ŝi, ĉar neniu aĉetas plu ilian komercaĵon;
12 Komercaĵon el oro kaj arĝento kaj altvalora ŝtono
kaj perloj kaj tolo kaj purpuro kaj silko kaj skarlato, kaj
ĉia parfuma ligno kaj ĉia vazo ebura kaj ĉia vazo
el plej altvalora ligno kaj el kupro kaj fero kaj marmoro,
13 Kaj cinamo kaj amomo kaj incenso kaj ŝmiroleo
kaj bonodoraĵo kaj vino kaj oleo kaj faruno kaj tritiko kaj
brutoj kaj ŝafoj, kaj el ĉevaloj kaj ĉaroj kaj korpoj, kaj
animoj de homoj.
14 Kaj la fruktaro de la deziroj de via animo malaperis
for de vi, kaj ĉio bongusta kaj brila pereis for de vi, kaj
oni jam ne trovos ilin plu.
15 La negocintoj de tiuj komercaĵoj, kiuj riĉiĝis per ŝi,
malproksime staros pro la timo de ŝia turmento, plorante
kaj ĝemante,
16 Dirante: Ve! ve, la granda urbo, la vestita per tolo
kaj purpuro kaj skarlato, kaj orita per oro kaj altvalora
ŝtono kaj perlo!
17 Ĉar en unu horo tioma riĉeco pereis. Kaj ĉiu
ŝipestro kaj ĉiu ien ŝipe veturanta kaj maristoj kaj
ĉiuj, kiuj sur la maro laboras, staris malproksime,
18 Kaj kriis, vidante la fumon de ŝia brulego, dirante:
Kiu similas la grandan urbon?

19 Kaj ili ĵetis polvon sur siajn kapojn kaj kriis
plorante kaj ĝemante, dirante: Ve! ve, la granda urbo!
en kiu riĉiĝis ĉiuj, kiuj havis siajn ŝipojn sur la maro, per
ŝia luksego; ĉar en unu horo ŝi fariĝis dezerta.
20 Gojegu super ŝi, vi ĉielo, kaj la sanktuloj, kaj la
apostoloj, kaj la profetoj; ĉar Dio decidis pri ŝi laŭ via
juĝo.
21 Kaj forta anĝelo prenis ŝtonon, kvazaŭ grandan
muelŝtonon, kaj ĵetis ĝin en la maron, dirante: Tiel per
puŝego falos Babilono, la granda urbo, kaj jam ne
troviĝos plu.
22 Kaj voĉo de harpistoj kaj muzikistoj kaj flutistoj
kaj trumpetistoj jam ne estos aŭdata plu en vi; kaj ĉia
metiisto de ĉia metio jam ne estos trovata plu en vi; kaj
sono de muelŝtono jam ne estos aŭdata plu en vi;
23 Kaj lumo de lampo jam ne brilos plu en vi; kaj
voĉo de fianĉo kaj fianĉino jam ne estos aŭdata plu en vi;
ĉar viaj komercistoj estis la granduloj de la tero; ĉar
per via sorĉado ĉiuj nacioj estis trompataj.
24 Kaj en ŝi troviĝis la sango de profetoj kaj sanktuloj,
kaj de ĉiuj mortigitoj sur la tero.

Ĉapitro XIX

1 Post tio mi aŭdis kvazaŭ grandan voĉon de granda
popolamaso en la ĉielo, dirantaj: Haleluja. La savo kaj
la gloro kaj la povo apartenas al nia Dio;
2 Ĉar veraj kaj justaj estas liaj juĝoj; ĉar li juĝis la
grandan malĉastulinon, kiu infektis la teron per sia
malĉasteco, kaj li venĝis la sangon de siaj servistoj el ŝia
mano.
3 Kaj duan fojon ili diris: Haleluja. Kaj ŝia fumo
supren iradas por ĉiam kaj eterne.
4 Kaj la dudek kvar pliaĝuloj kaj la kvar vivaj estaĵoj

falis kaj riverencis antaŭ Dio la sidanta sur la trono,
dirante: Amen, Haleluja.
5 Kaj voĉo el la trono eliris, dirante: Laŭdu nian
Dion, ĉiuj liaj servistoj, vi, kiuj timas lin, malgrandaj kaj
grandaj.
6 Kaj mi aŭdis kvazaŭ voĉon de granda popolamaso
kaj kvazaŭ voĉon de multaj akvoj kaj kvazaŭ voĉon de
fortaj tondroj, dirantaj: Haleluja; ĉar la Sinjoro, nia
Dio, la Plejpotenca, reĝas.
7 Ni ĝoju kaj triumfu, kaj donu al li la gloron; ĉar la
edziĝo de la Ŝafido alvenis, kaj lia edzino pretigis
sin.
8 Kaj estis donite al ŝi, ke ŝi vestiĝu per tolo luma
kaj pura; ĉar la tolo estas la justaĵoj de la sanktuloj.
9 Kaj li diris al mi: Skribu: Feliĉaj estas la invititaj
al la edziĝa festeno de la Ŝafido. Kaj li diris al mi:
Tiuj estas la veraj vortoj de Dio.
10 Kaj mi falis antaŭ liaj piedoj, por fari al li adoron.
Kaj li diras al mi: Gardu, ke vi tion ne faru; mi estas
kunservisto kun vi kaj kun viaj fratoj, kiuj konservas la
ateston de Jesuo; adoru Dion; ĉar la atesto de Jesuo
estas la spirito de profetado.
11 Kaj mi vidis la ĉielon malfermitan; kaj jen blanka
ĉevalo, kaj la sidanta sur ĝi nomata Fidela kaj Vera; en
justeco li juĝas kaj militas.
12 Kaj liaj okuloj estas flamo fajra, kaj sur lia kapo
estas multaj diademoj; kaj li havas nomon skribitan,
kiun neniu konas krom li mem.
13 Kaj li estas vestita per vesto trempita en sangon;
kaj lia nomo estas nomita La Vorto de Dio.
14 Kaj la armeoj en la ĉieloj sekvis lin sur blankaj
ĉevaloj, vestite per tolo blanka kaj pura.
15 Kaj el lia buŝo eliras akra glavo, por ke li per ĝi
frapu la naciojn; kaj li regos ilin per fera bastono; kaj li

piedpremas la vinpremilon de la furiozeco de la kolero de
Plejpotenca Dio.
16 Kaj li havas sur la vesto kaj sur la femuro nomon
skribitan, REĜO DE REĜOJ KAJ SINJORO DE SINJOROJ.
17 Kaj mi vidis unu anĝelon starantan en la suno;
kaj li ekkriis per granda voĉo, dirante al ĉiuj birdoj, kiuj
flugas en meza ĉielo: Venu kaj kolektu vin al la granda
festeno de Dio;
18 Por ke vi manĝu karnon de reĝoj kaj karnon de
militestroj kaj karnon de fortuloj kaj karnon de ĉevaloj,
kaj de iliaj sursidantoj, kaj karnon de ĉiuj homoj liberaj
kaj malliberaj, grandaj aŭ malgrandaj.
19 Kaj mi vidis la beston kaj la reĝojn de la tero kaj
iliajn armeojn, kunigitajn por fari militon kontraŭ la
sidanta sur la ĉevalo kaj kontraŭ lia armeo.
20 Kaj la besto estis kaptita, kaj kun ĝi la falsa profeto,
kiu faris antaŭ ĝi la signojn, per kiuj li trompis tiujn, kiuj
ricevis la markon de la besto kaj riverencis antaŭ ĝia
bildo. Ili ambaŭ estis ĵetitaj vivaj en la lagon fajran,
brulantan per sulfuro;
21 Kaj la ceteraj estis mortigitaj per la glavo de la
sidanta sur la ĉevalo, la glavo, kiu elvenis el lia buŝo;
kaj ĉiuj birdoj satiĝis per ilia karno.

ĈAPITRO XX

1 Kaj mi vidis anĝelon malsupren irantan el la ĉielo,
kun la ŝlosilo de la abismo kaj granda kateno en sia
mano.
2 Kaj li ekkaptis la drakon, la antikvan serpenton,
kiu estas Diablo kaj Satano, kaj enkatenis lin por mil
jaroj,
3 Kaj ĵetis lin en la abismon kaj fermis ĝin kaj
sigelis ĝin super li, por ke li ne plu trompu la naciojn,

ĝis finiĝos la mil jaroj ; post tio li devos esti malligita
malmultan tempon.
4 Kaj mi vidis tronojn, kaj oni sidis sur ili, kaj juĝo
estis donita al ili ; kaj mi vidis la animojn de la sen-
kapigitaj pro la atesto de Jesuo kaj pro la vorto de Dio,
kaj tiujn, kiuj ne riverencis antaŭ la besto, nek antaŭ ĝia
bildo, kaj ne ricevis la markon sur sia frunto kaj sur sia
mano ; kaj ili vivis, kaj ili reĝis kun Kristo mil jarojn.
5 La ceteraj mortintoj ne vivis, ĝis finiĝos la mil jaroj.
Tiu estas la unua releviĝo.
6 Feliĉa kaj sankta estas la partoprenanto en la unua
releviĝo ; super tiuj la dua morto havas nenian povon ;
sed ili estos pastroj de Dio kaj de Kristo kaj reĝos kun li
mil jarojn.
7 Kaj, kiam la mil jaroj finiĝos, Satano estos ellasita el
sia malliberejo,
8 Kaj eliros por trompi la naciojn en la kvar anguloj
de la tero, Gog kaj Magog, por kolekti ilin por la milito ;
kies nombro estas kiel la sablo de la maro.
9 Kaj ili supreniris laŭlarĝe de la tero kaj ĉirkaŭis la
tendaron de la sanktuloj kaj la amatan urbon ; kaj fajro
malsupreniris el la ĉielo, kaj ekstermis ilin.
10 Kaj la diablo, kiu trompis ilin, estis ĵetita en la
lagon fajran kaj sulfuran, kie troviĝas la besto kaj la falsa
profeto ; kaj ili estos turmentataj tage kaj nokte por ĉiam
kaj eterne.
11 Kaj mi vidis grandan blankan tronon kaj la sidantan
sur ĝi, antaŭ kies vizaĝo forflugis la tero kaj la ĉielo ; kaj
loko ne troviĝis por ili.
12 Kaj mi vidis la mortintojn, grandajn kaj mal-
grandajn, starantajn antaŭ la trono ; kaj libroj estis
malfermitaj ; kaj alia libro estis malfermita, kiu estas la
libro de la vivo ; kaj la mortintoj estis juĝitaj el la skrib-
itaĵoj en la libroj, laŭ siaj faroj.

13 Kaj la maro liveris la mortintojn, kiuj estis en ĝi, kaj la morto kaj la Hadeso liveris la mortintojn, kiuj estis en ili; kaj ĉiu estis juĝata laŭ siaj faroj.
14 Kaj la morto kaj la Hadeso estis ĵetitaj en la fajran lagon. Tio ĉi estas la dua morto—la fajra lago.
15 Kaj se iu ne troviĝis skribita en la libro de la vivo, tiu estis ĵetita en la fajran lagon.

Ĉapitro XXI

1 Kaj mi vidis novan ĉielon kaj novan teron; ĉar la unua ĉielo kaj la unua tero forpasis; kaj la maro jam ne estas plu.
2 Kaj mi vidis la sanktan urbon, novan Jerusalemon, malsupren irantan el la ĉielo for de Dio, pretigitan kiel fianĉinon ornamitan por sia edzo.
3 Kaj mi aŭdis grandan voĉon el la trono, dirantan: Jen, la tabernaklo de Dio estas kun la homoj, kaj li loĝos kun ili, kaj ili estos liaj popoloj, kaj Dio mem estos kun ili kaj estos ilia Dio;
4 Kaj li forviŝos ĉiun larmon el iliaj okuloj; kaj la morto jam ne estos; nek funebro, nek plorado, nek doloro estos plu; la unuaj aferoj forpasis.
5 Kaj diris la sidanta sur la trono: Vidu, mi faras ĉion nova. Kaj li diras: Skribu, ĉar tiuj ĉi vortoj estas fidelaj kaj veraj.
6 Kaj li diris al mi: Ĉio fariĝis. Mi estas la Alfa kaj la Omega, la komenco kaj la fino. Mi donos al la soifanto el la fonto de la akvo de vivo, donace.
7 La venkanto heredos ĉion; kaj mi estos al li Dio, kaj li estos al mi filo.
8 Sed por la timemaj kaj nekredemaj kaj abomenindaj kaj mortigistoj kaj malĉastuloj kaj sorĉistoj kaj

idolanoj kaj ĉiuj mensoguloj, ilia lotaĵo estos en la lago
brulanta per fajro kaj sulfuro; kio estas la dua morto.
9 Kaj venis unu el la sep anĝeloj havantaj la sep
pelvojn plenajn je la sep lastaj punfrapoj; kaj li parolis
kun mi, dirante: Venu ĉi tien; mi montros al vi la
fianĉinon, la edzinon de la Ŝafido.
10 Kaj li forportis min spirite sur monton grandan
kaj altan, kaj li montris al mi la sanktan urbon Jeru-
salemon malsupren irantan el la ĉielo for de Dio,
11 Havantan la gloron de Dio; ĝia lumo estis simila
al ŝtono plej altvalora, kvazaŭ jaspido kristaleca;
12 Kun muro granda kaj alta, kun dek du pordegoj,
kaj apud la pordegoj dek du anĝeloj; kaj nomoj sur-
skribitaj, kiuj estas la nomoj de la dek du gentoj de
la Izraelidoj;
13 Oriente estis tri pordegoj; kaj norde, tri pordegoj;
kaj sude, tri pordegoj; kaj okcidente, tri pordegoj.
14 Kaj la muro de la urbo havis dek du fundamentojn,
kaj sur ili dek du nomojn de la dek du apostoloj de la
Ŝafido.
15 Kaj mia kunparolanto havis mezurilon, oran kanon,
por mezuri la urbon kaj ĝiajn pordegojn kaj ĝian muron.
16 Kaj la urbo staras kvadrate, kaj ĝia longo estas
tiom, kiom ankaŭ la larĝo; kaj li mezuris la urbon per la
kano, dek du miloj da stadiumoj; ĝia longo kaj ĝia larĝo
kaj ĝia alto estas egalaj.
17 Kaj li mezuris ĝian muron, cent kvardek kvar
ulnojn, laŭ mezuro de homo, tio estas, de anĝelo.
18 Kaj la strukturo de ĝia muro estis jaspido; kaj la
urbo estis pura oro, simila al pura vitro.
19 La fundamentoj de la muro de la urbo estis
ornamitaj per ĉia altvalora ŝtono. La unua fundamento
estis jaspido; la dua, safiro; la tria, kalkedonio; la
kvara, smeraldo;

20 La kvina, sardonikso; la sesa, sardio; la sepa,
krisolito; la oka, berilo; la naŭa, topazo; la deka,
krisopraso; la dekunua, jacinto; la dekdua, ametisto.
21 Kaj la dek du pordegoj estis dek du perloj, ĉiu el
la pordegoj estis el unu perlo; kaj la strato de la urbo
estis pura oro, kvazaŭ travidebla vitro.
22 Kaj templon mi ne vidis en ĝi; ĉar Dio, la Sinjoro
la Plejpotenca, kaj la Ŝafido estas ĝia templo.
23 Kaj la urbo ne havas bezonon de la suno, nek de
la luno, por ke ili brilu al ĝi; ĉar la gloro de Dio lumis
al ĝi, kaj ĝia lampo estas la Ŝafido.
24 Kaj promenos la nacioj per ĝia lumo; kaj la reĝoj
de la tero alportas sian gloron en ĝin.
25 Kaj ĝiaj pordegoj tute ne estos fermitaj tage (ĉar
nokto ne estos tie);
26 Kaj ili alportos la gloron kaj la honoron de la
nacioj en ĝin;
27 Kaj neniel eniros en ĝin io malpura, nek la faranto
de abomenaĵo kaj mensogo; sed nur la skribitaj en la
libro de vivo de la Ŝafido.

Ĉapitro XXII

1 Kaj li montris al mi riveron de akvo de vivo,
helan kiel kristalo, elirantan el la trono de Dio kaj de la
Ŝafido,
2 Meze de ĝia strato. Kaj ambaŭflanke de la rivero
estis arbo de vivo, portanta dek du fruktojn, liveranta sian
frukton ĉiumonate; kaj la folioj de la arbo estis por la
resanigo de la nacioj.
3 Kaj nenia malbeno estos plu; kaj la trono de Dio
kaj de la Ŝafido estos en ĝi; kaj liaj servistoj adoros lin;
4 Kaj ili vidos lian vizaĝon; kaj lia nomo estos sur
iliaj fruntoj.

5 Kaj nokto ne estos plu ; kaj ili bezonas nek lumon
de lampo, nek lumon de suno ; ĉar Dio la Sinjoro lumos
al ili ; kaj ili reĝos por ĉiam kaj eterne.
6 Kaj li diris al mi : Tiuj vortoj estas fidelaj kaj veraj ;
kaj la Sinjoro, la Dio de la spiritoj de la profetoj, elsendis
sian anĝelon por montri al siaj servistoj tion, kio devas
okazi baldaŭ.
7 Kaj jen, mi baldaŭ venas. Feliĉa estas tiu, kiu
observas la vortojn de la profetaĵo de tiu ĉi libro.
8 Kaj mi, Johano, estis la aŭdanto kaj la vidanto de ĉi
tio. Kaj, kiam mi aŭdis kaj vidis, mi falis por fari
adoron antaŭ la piedoj de la anĝelo, kiu montris tion
al mi.
9 Kaj li diris al mi : Gardu, ke vi tion ne faru ; mi
estas kunservisto de vi kaj viaj fratoj, la profetoj, kaj
de la observantoj de la vortoj de tiu ĉi libro. Adoru
Dion.
10 Kaj li diras al mi : Ne sigelu la vortojn de la
profetaĵo de tiu ĉi libro ; ĉar la tempo estas prok-
sima.
11 La maljustulo ankoraŭ estu maljusta ; kaj la mal-
purulo ankoraŭ estu malpura ; kaj la justulo ankoraŭ faru
juston ; kaj la sanktulo ankoraŭ estu sankta.
12 Jen, mi venas baldaŭ ; kaj mia rekompenco estas
kun mi, por repagi al ĉiu laŭ lia faro.
13 Mi estas la Alfa kaj la Omega, la unua kaj la lasta,
la komenco kaj la fino.
14 Feliĉaj estas tiuj, kiuj lavis siajn robojn, por ke ili
havu rajton sur la arbo de vivo, kaj ke ili eniru tra la
pordegoj en la urbon.
15 Ekstere estas la hundoj kaj la sorĉistoj kaj la
malĉastuloj kaj la mortigistoj kaj la idolanoj kaj ĉiu, kiu
amas kaj faras mensogon.
16 Mi, Jesuo, sendis mian anĝelon por atesti al vi ĉi

tion pri la eklezioj. Mi estas la radiko kaj ido de David,
la hela, la matena stelo.
17 Kaj la Spirito kaj la fianĉino diras : Venu. Kaj la
aŭdanto diru : Venu. Kaj la soifanto venu ; kiu volas,
tiu prenu akvon de vivo donace.
18 Mi atestas al ĉiu, kiu aŭdas la vortojn de la profet-
aĵo de tiu ĉi libro : Se iu aldonos al ili, Dio aldonos al
li la punfrapojn skribitajn en tiu ĉi libro ;
19 Kaj se iu forprenos el la vortoj de la libro de tiu ĉi
profetaĵo, skribitaj en tiu ĉi libro, Dio forprenos lian
lotaĵon el la arbo de vivo, kaj el la sankta urbo.
20 La atestanto de tio diras : Vere, mi baldaŭ venas.
Amen ; venu, Sinjoro Jesuo.
21 La graco de la Sinjoro Jesuo estu kun ĉiuj sankt-
uloj. Amen.

BILLING AND SONS, LTD.,
PRESISTOJ,
GUILDFORD, ANGLUJO.